Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Ο Μύθος του Εικοστού Αιώνα

Εκδοτικός Οίκος Χόεναϊχεν / Μόναχο

A Rosenberg.

Ο Μύθος του 20ου Αιώνα

Μια Αξιολόγηση των νοητικών - πνευματικών αντιπαραθέσεων της εποχής μας

του

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Εκδοτικός Οίκος Χόεναϊχεν/Μόναχο

Στη μνήμη των δύο εκατομμυρίων Γερμανών ηρώων που έπεσαν στον παγκόσμιο πόλεμο για μια γερμανική ζωή και ένα γερμανικό Ράιχ τιμής και ελευθερίας.

Αυτή η αφιέρωση είναι μόνο για όσους έχουν ήδη βρει το μήνυμα στη ζωή τους, ή τουλάχιστον το λαχταρούν στην καρδιά τους.

Δάσκαλος Έκαρτ

Ένας εμπνευσμένος και προικισμένος προφήτης

Μια πηγή θεμελιωδών αρχών στον τομέα της ανθρώπινης ιστορίας, της θρησκείας και της πολιτιστικής φιλοσοφίας, σχεδόν συντριπτικού μεγέθους.

Ο Μύθος είναι ο Μύθος του Αίματος, ο οποίος, κάτω από το έμβλημα της Σβάστικας, εξαπέλυσε την Παγκόσμια Επανάσταση.

Είναι το Ξύπνημα της Ψυχής της Φυλής, το οποίο, μετά από μια περίοδο μακρού λήθαργου, έδωσε νικηφόρα τέλος στο φυλετικό χάος.

Πίνακας περιεχομένων:

Βιβλίο Πρώτο: Η Σύγκρουση των αξιών

Βιβλίο Δεύτερο: Φύση της Γερμανικής Τέχνης

Βιβλίο Τρίτο: Το επερχόμενο Ράιχ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Όλες οι σημερινές διαμάχες για την εξουσία είναι εξωτερικά αποτελέσματα μιας εσωτερικής κατάρρευσης. Όλα τα κρατικά συστήματα του 1914 έχουν ήδη καταρρεύσει, ακόμη κι αν ορισμένα από αυτά εξακολουθούν να υπάρχουν επίσημα. Κατέρρευσαν επίσης κοινωνικά, εκκλησιαστικά και ιδεολογικά πιστεύω και αξίες. Καμία ανώτερη αρχή, καμία υπέρτατη ιδέα δεν διέπει την αδιαμφισβήτητη ζωή των Λαών. Ομάδες ενάντια σε ομάδες, κόμματα εναντίον κομμάτων, εθνικές αξίες ενάντια σε διεθνή δόγματα, άκαμπτος ιμπεριαλισμός ενάντια στη διάδοση του πασιφισμού. Η οικονομία παγιδεύει κράτη και λαούς με χρυσά δίχτυα, η οικονομία γίνεται νομαδική η ζωή ξεριζώνεται.

Ο παγκόσμιος πόλεμος ως η αρχή μιας παγκόσμιας επανάστασης σε όλους τους τομείς έδειξε το τραγικό γεγονός ότι αν και εκατομμύρια θυσίασαν τη ζωή τους, αυτή η θυσία ωφέλησε άλλες δυνάμεις από αυτές για τις οποίες οι στρατοί ήταν πρόθυμοι να πεθάνουν. Οι νεκροί του πολέμου είναι τα θύματα της καταστροφής μιας εποχής που έχει γίνει άχρηστη αλλά ταυτόχρονα – και αυτό αρχίζει να το καταλαβαίνει ένας μικρός αριθμός ανθρώπων στη Γερμανία – οι μάρτυρες μιας νέας μέρας, μιας νέας πίστης.

Το αίμα που πέθανε αρχίζει να ζωντανεύει. Στο μυστικό του σημάδι ανανεώνεται η κυτταρική δομή της γερμανικής λαϊκής ψυχής. Το παρελθόν και το παρόν εμφανίζονται ξαφνικά με νέο πρίσμα, και για το μέλλον προκύπτει μια νέα αποστολή. Η ιστορία και το έργο του μέλλοντος δεν σημαίνει πλέον την πάλη της τάξης ενάντια στην τάξη ή τη σύγκρουση μεταξύ ενός εκκλησιαστικού δόγματος και ενός άλλου, αλλά τη αντιπαράθεση μεταξύ αίματος και αίματος, φυλής και φυλής, λαού και λαού. Και αυτό σημαίνει: πάλη των πνευματικών αξιών μεταξύ τους.

Η εξέταση της ιστορίας του φυλετισμού είναι μια γνώση που σύντομα θα θεωρείται δεδομένη. Την υπηρετούν ήδη αξιόλογοι άνδρες. Στο όχι πολύ μακρινό μέλλον, κάποιος θα μπορέσει να ολοκληρώσει την δημιουργία της νέας παγκόσμιας εικόνας.

Αλλά οι αξίες της φυλετικής ψυχής, που στέκονται ως κινητήριες δυνάμεις πίσω από αυτή τη νέα εικόνα του κόσμου, δεν έχουν γίνει ακόμη ζωντανή συνείδηση. Ψυχή σημαίνει φυλή που γίνεται αντιληπτή από μέσα. Και, αντίστροφα, η φυλή είναι η εξωτερική πλευρά μιας ψυχής. Το να αφυπνίσεις τη φυλετική ψυχή στη ζωή σημαίνει να αναγνωρίσεις την μεγαλύτερη αξία της και, κάτω από την κυριαρχία της, να αποδώσεις σε άλλες αξίες την οργανική τους θέση: στο κράτος, στην τέχνη και στη θρησκεία. Αυτό είναι το καθήκον του αιώνα μας· να δημιουργήσει έναν νέο ανθρώπινο τύπο από μια νέα άποψη για τη ζωή.

Και για αυτό χρειάζεται θάρρος· το θάρρος κάθε ατόμου, το θάρρος ολόκληρης της γενιάς που μεγαλώνει, και μάλιστα πολλών επόμενων

γενεών. Γιατί το χάος δεν δαμάστηκε ποτέ από εκείνους που δεν έχουν θάρρος, και ένας κόσμος δεν χτίστηκε ποτέ από δειλούς. Όποιος θέλει να πάει μπροστά, πρέπει λοιπόν να κάψει και γέφυρες πίσω του. Όποιος ξεκινά ένα μεγάλο ταξίδι, πρέπει να αφήσει πίσω του τα παλιά οικιακά είδη. Όποιος αγωνίζεται για το υψηλότερο, πρέπει να γυρίσει την πλάτη του στο μικρότερο. Και σε όλες τις αμφιβολίες και τις ερωτήσεις, ο νέος άνθρωπος του επερχόμενου μεγάλου γερμανικού Ράιχ γνωρίζει μόνο μία απάντηση: Μόνο εγώ θα θριαμβεύσω!

Παρά το γεγονός ότι πολλοί σήμερα συμφωνούν με αυτά τα λόγια, εντούτοις καμία κοινότητα δεν μπορεί ακόμη να δημιουργηθεί με βάση τις ιδέες και τα συμπεράσματα που παρατίθενται σε αυτό το έργο. Αυτά είναι προσωπικές ομολογίες, όχι σημεία του προγράμματος του πολιτικού κινήματος στο οποίο ανήκω. Αυτό έχει το δικό του μεγάλο ιδιαίτερο καθήκον και σαν οργανισμός πρέπει να απέχει από διαφωνίες θρησκευτικού, εκκλησιαστικού-πολιτικού χαρακτήρα, καθώς και από δεσμεύσεις σε μια συγκεκριμένη φιλοσοφία τέχνης ή σε ένα συγκεκριμένο αρχιτεκτονικό στυλ. Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνο για ό,τι παρουσιάζεται εδώ. Οι φιλοσοφικές, θρησκευτικές, καλλιτεχνικές πεποιθήσεις πρέπει να βασίζονται μόνο στην προϋπόθεση της προσωπικής ελεύθερης συνείδησης, και αυτό συμβαίνει εδώ. Το έργο, ωστόσο, δεν απευθύνεται σε άτομα που ζουν και εργάζονται ευτυχισμένα και σταθερά ριζωμένα μέσα στις δικές τους θρησκευτικές κοινότητες, αλλά σίγουρα σε όλους εκείνους που έχουν αποστασιοποιηθεί ενδόμυχα από αυτές, αλλά δεν έχουν ακόμη παλέψει για νέους ιδεολογικούς δεσμούς. Το γεγονός ότι αυτοί ήδη αριθμούν εκατομμύρια υποχρεώνει κάθε συμπολεμιστή να βοηθήσει τον εαυτό του και άλλους αναζητητές μέσα από βαθύτερο στοχασμό.

Η συγγραφή, η βασική ιδέα της οποίας ανάγεται στο 1917, ουσιαστικά ολοκληρώθηκε το 1925, αλλά οι νέες καθημερινές υποχρεώσεις καθυστέρησαν επανειλημμένα την ολοκλήρωσή της. Έργα συμπολεμιστών ή αντιπάλων απαιτούσαν στη συνέχεια να δοθεί εκ νέου προσοχή σε ερωτήματα που μέχρι τώρα είχαν παραμεριστεί. Ούτε μια στιγμή δεν πιστεύω ότι εδώ έχει επιτευχθεί μια λύση στα μεγάλα θέματα που μας έθεσε η μοίρα. Αλλά σίγουρα ελπίζω να έχω θέσει με σαφήνεια ερωτήματα και να τα έχω απαντήσει με συνέπεια σαν το θεμέλιο για τη δημιουργία μιας ημέρας που όλοι ονειρευόμαστε.

Μόναχο, Φεβρουάριος 1930.

Ο συγγραφέας

Σχετικά με την Τρίτη Έκδοση

Ω, εσείς σύντροφοι της εποχής μου!
Μην ρωτάτε τους γιατρούς σας ή τους ιερείς
όταν σβήνεται μέσα σας.
Φρίντριχ Χέλντερλιν

Η δημοσίευση αυτού του έργου προκάλεσε αμέσως τα πιο βίαια επιχειρήματα. Λόγω των εσκεμμένων ερωτήσεών μου και των αιχμηρών περιγραμμάτων μου, οι επιθέσεις ήταν αναμενόμενες, αλλά για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, πρέπει να πω ότι είμαι έκπληκτος (αλλά και πολύ χαρούμενος) για το συμπυκνωμένο μίσος που συνάντησα μαζί με την αδίστακτη διαστρέβλωση των όσων έγραψα, από τον τρόπο με τον οποίο εμφανίστηκαν αυτές οι επιθέσεις σαν να με εντολή. Γιατί η άγρια, ασυγκράτητη πολεμική, ειδικά από τους ρωμαιοκαθολικούς εκκλησιαστικούς κύκλους, μου έδειξε πόσο βαθιά δικαιολογημένη είναι στην πραγματικότητα η αξιολόγηση που δίνεται στο ρωμαιοσυριακό δόγμα στην παρούσα εργασία. Σύμφωνα με παλιές καθιερωμένες μεθόδους, μερικά συμπεράσματα και ισχυρισμοί αφαιρέθηκαν φυσικά εκτός πλαισίου από αυτό το εκτενές βιβλίο και παρουσιάστηκαν στον αξιόπιστο αναγνώστη η «βλασφημία», ο «αθεϊσμός», ο «αντιχριστιανισμός» και ο «Βοτανισμός» του συγγραφέα στον ρωμαιοκαθολικό Τύπο και στα φυλλάδια γραμμένα μόνο στα γερμανικά. Οι παραποιητές απέκρυψαν το γεγονός ότι έφτασα στο σημείο να στηρίξω τον ισχυρισμό του Βάγκνερ ότι ένα έργο τέχνης είναι η ζωντανή αναπαράσταση της θρησκείας και το σημείο εκκίνησης για ολόκληρη τη γερμανική τέχνη και τη θεμελίωση της. Ο μεγάλος σεβασμός που δείχνει το έργο στον ιδρυτή του Χριστιανισμού καταπνίγηκε. Αποκρύφτηκε σκοπίμως ότι οι θρησκευτικές μου παρατηρήσεις έχουν την ξεκάθαρη πρόθεση να δουν τη σπουδαία προσωπικότητά Του χωρίς τις αιώνιες παραμορφώσεις από διάφορες εκκλησίες.

Ενάντια στη διαστρέβλωση της σκέψης

Απέκρυψαν το γεγονός ότι αναφέρθηκα στον Βοτανισμό σαν νεκρή μορφή θρησκείας (αλλά, φυσικά, έχω σεβασμό για τον γερμανικό χαρακτήρα που γέννησε τον Βόταν καθώς και τον Φάουστ), και, μου προσάφθηκε ψευδώς και αδίστακτα η φαντασίωση ότι ήθελα να επαναφέρω την «ειδωλολατρική λατρεία του Βόταν». Εν ολίγοις, δεν υπήρξε τίποτα που να μην παραμορφώθηκε και να μην παραποιήθηκε· και ό,τι φαινόταν σωστά εκφρασμένο με κυριολεκτική έννοια πήρε μια εντελώς διαφορετική απόχρωση βγαίνοντας εκτός πλαισίου. Ο ρωμαιοκαθολικός εκκλησιαστικός Τύπος παρέλειψε εξ ολοκλήρου όλες τις ιστορικές – επειδή ήταν απαράδεκτες – πραγματικές επιβεβαιώσεις·

όλο το σκεπτικό που οδήγησε σε μια ορισμένη άποψη διαστρεβλώθηκε πλήρως και οι βάσεις των απαιτήσεων που παρουσιάστηκαν σκοπίμως παραβλέφθηκαν. Οι ιεράρχες και οι καρδινάλιοι κινητοποίησαν τις «μάζες των πιστών» και η Ρώμη, μαζί με τον αθεϊστικό μαρξισμό, δηλαδή με την πολιτική υποστήριξη των υπανθρώπων, διεξήγαγε έναν πόλεμο εξόντωσης κατά της Γερμανίας, θυσιάζοντας και τις ίδιες τις γερμανοκαθολικές μάζες, είχε τα μούτρα να μιλήσει ξαφνικά για ένα «πολιτισμικό πόλεμο». Τα συμπεράσματα αυτής της εργασίας, που σύμφωνα με τη μορφή και το περιεχόμενο σίγουρα ξεπερνά αυτά του καθημερινού επιπέδου, δεν αντιμετωπίστηκαν με αντικειμενική κριτική και ως εκ τούτου δεν έγιναν ευπρόσδεκτα, αλλά χρησιμοποιήθηκαν για τις πιο άγονες καθημερινές συγκρούσεις. Όχι μόνο εναντίον μου – αυτό θα με άφηνε αδιάφορο – αλλά και ενάντια στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, στο οποίο ανήκω από την αρχή. Παρά το γεγονός ότι, στην εισαγωγή και στο ίδιο το έργο, δήλωσα ρητά ότι ένα πολιτικό κίνημα εξουσίας, που περιλαμβάνει διάφορα θρησκευτικά δόγματα δεν θα μπορούσε να λύσει ζητήματα θρησκευτικής ή καλλιτεχνικής φιλοσοφικής φύσης, ότι κατά συνέπεια η ιδεολογική μου δέσμευση είναι προσωπική, παρ' όλα αυτά, οι σκοταδιστές έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να αποσπάσουν την προσοχή από τα πολιτικά τους εγκλήματα κατά του Γερμανικού Λαού και για άλλη μια φορά να θρηνήσουν για τη «θρησκεία που κινδυνεύει».

Η Ρώμη ενάντια στη γερμανική αναγέννηση

αν και η αληθινή θρησκεία δεν κινδυνεύει από τίποτα τόσο πολύ όσο από τη συστηματική καλλιέργεια του μαρξισμού από το κόμμα του Κέντρου κάτω από την καθοδήγηση των ρωμαιοκαθολικών ιεραρχών. Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα δεν επιδιώκει κάποιο θρησκευτικό δογματισμό, ούτε είναι υπέρ ούτε κατά ενός συγκεκριμένου δόγματος, αλλά το γεγονός, ότι κάποιος θέλει να αρνηθεί σε ένα άτομο που εμπλέκεται στην πολιτική ζωή το δικαίωμα να εκπροσωπεί μια θρησκευτική πεποίθηση που έρχεται σε αντίθεση με τη ρωμαιοκαθολική, δείχνει τον βαθμό στον οποίο έχει ήδη προχωρήσει η πνευματική φίμωση. Το παραδεκτό της δραστηριότητας στο εθνικό στρατόπεδο μετριέται από την αξία του για τον ρωμαιοκαθολικό δογματισμό, αντί μια τέτοια πιθανότητα να θεωρείται αδύνατη εξαρχής. Μια αναμφίβολα σοβαρή προσπάθεια καθαρισμού της προσωπικότητας του Χριστού από μη Χριστιανούς Παυλικούς, Αυγουστινιανούς κ.λ.π., έχει σαν συνέπεια μια μονόπλευρη έκφραση θυμού μεταξύ των κυβερνώντων που χρησιμοποιούν τη διαστρέβλωση της πνευματικής μορφής του Ιησού· όχι επειδή θίχτηκαν υψηλές θρησκευτικές αξίες, αλλά επειδή μια θέση πολιτικής δύναμης που κερδήθηκε μέσα από την πνευματική αγωνία εκατομμυρίων ανθρώπων απειλείται από μια πιθανή υπερήφανη αφύπνι-

ση. Η κατάσταση τώρα είναι τέτοια που η ρωμαιοκαθολική εκκλησία δεν αισθάνεται κανέναν φόβο μπροστά στον Δαρβινισμό και τον Φιλελευθερισμό, επειδή, ειδικά στον τελευταίο, είδε μόνο διανοητικές προσπάθειες χωρίς δύναμη ικανή να διαμορφώσει κοινότητες. Όμως η εθνικιστική αναγέννηση του Γερμανού, από τον οποίο έχουν απομακρυνθεί οι αγκυλώσεις των παλαιών αξιών από την αναταραχή του 1914-1918, φαίνεται τόσο επικίνδυνη γιατί από αυτήν απειλεί να αναδυθεί μια δύναμη, ικανή να δημιουργήσει άνδρες. Η κυρίαρχη κάστα των ιερέων το διαισθάνεται μόνο από μακριά και ακριβώς επειδή βλέπει ότι αυτή η αφύπνιση προσπαθεί να ενισχύσει ό,τι είναι ευγενές και περήφανο, γι' αυτό και η συμμαχία της με την κόκκινη υπανθρωπότητα είναι τόσο στενή. Αυτό θα αλλάξει μόνο όταν το γερμανικό μέτωπο αποδειχθεί νικηφόρο·

Αγώνας για πνευματικούς άνδρες

εκείνη την στιγμή η Ρώμη θα προσπαθήσει να πετύχει σαν «φίλος» αυτό που δεν μπόρεσε να πετύχει σαν εχθρός. Πάντως, η επιδίωξη αυτών των δυνατοτήτων δεν βρίσκεται στο πεδίο εφαρμογής αυτού του βιβλίου· αφορά την απομάκρυνση των πραγματικών πνευματικών τύπων, επομένως ασχολείται με τον άνθρωπο που επιδιώκει να αποκτήσει αυτοσυνείδηση· μια αφύπνιση του αισθήματος των αξιών και χαλύβδωσης του χαρακτήρα· μιας αντίστασης μπροστά σε όλους τους εχθρικούς δελεασμούς. Ο σάλος για τα γραπτά μου ήταν ακόμη πιο χαρακτηριστικός, αφού δεν ειπώθηκε ούτε λέξη για να εκφράσω την αποστασιοποίησή μου από τις συκοφαντίες κατά των μεγάλων Γερμανών, όπως ήταν για πολύ καιρό η λογοτεχνική ενασχόληση των Ιησουιτών και των συνεργατών τους. Οι προσβολές κατά του Γκαίτε, του Σίλερ, του Καντ και άλλων προωθήθηκαν σιωπηρά, και δεν προβλήθηκαν αντιρρήσεις όταν οι «λαγοί» της Ρώμης είδαν σαν θρησκευτικό τους καθήκον να εμποδίσουν το σχηματισμό ενός γερμανικού εθνικού κράτους· όταν σε συγκεντρώσεις καθολικών ειρηνιστών ζητήθηκε από τους Γερμανούς στρατιώτες να αρνηθούν να χαιρετίσουν· όταν οι καθολικοί κληρικοί τόλμησαν να αρνηθούν δημοσίως την αλήθεια για τις ενέργειες των Βέλγων ελεύθερων σκοπευτών και να κατηγορήσουν Γερμανούς στρατιώτες ότι δολοφόνησαν τους συντρόφους τους για να έχουν δικαιολογία για τη δίωξη των Βέλγων· όταν ο γερμανικός λαϊκός στρατός κατηγορήθηκε άδικα ότι βεβήλωσε βωμούς και οστά καθολικών, που διαπράχθηκαν σε βελγικές εκκλησίες, σύμφωνα με τη γαλλική προπαγάνδα. Κανένας επίσκοπος και κανένας καρδινάλιος δεν ξεσηκώθηκε ενάντια σε αυτές τις εσκεμμένες βεβηλώσεις του γερμανισμού, της τιμής των πεσόντων και των ζωντανών υπερασπιστών της· αλλά από την πλευρά αυτών των ίδιων επισκόπων και καρδιναλίων ακολούθησε η μια επίθεση μετά την άλλη

κατά του γερμανικού εθνικισμού. Και όταν αυτό καταγγέλθηκε, οι ρωμαιοκαθολικές πολιτικές και θρησκευτικές ομάδες επανεπιβεβαίωσαν το δικό τους εθνικό αίσθημα. Η ρωμαιοκαθολική Εκκλησία στη Γερμανία δεν μπορεί να αρνηθεί την πλήρη ευθύνη της για το καταστροφικό έργο των πολυάριθμων ειρηνιστών κληρικών της, αφού σε άλλες περιπτώσεις, όπου αξιότιμοι καθολικοί ιερείς έβρισκαν λόγια γνήσιας γερμανικής εθνικής θέλησης, επέβαλαν αμέσως απαγόρευση ομιλίας.

Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία και Μαρξισμός

Υπάρχει λοιπόν μια αποδεδειγμένη συστηματική πολιτική ιδεολογική προσπάθεια να ληστευθεί από τον γερμανικό λαό η περηφάνια του για τους υπερασπιστές της πατρίδας του, το 1914, να βεβηλωθεί η μνήμη τους και να συρθεί στο βούρκο η φλογερή θέληση για προστασία του Λαού και της Πατρίδας. Για να αποδειχθεί αυτό απαιτεί την απλούστερη ειλικρίνεια, και το πώς οι πιστοί συμβιβάζονται με την εκκλησιαστική τους εξουσία είναι θέμα συνείδησης. Τα πράγματα δεν είναι τέτοια ώστε για να φιμώσουν τους αγώνες αφύπνισης να μπορούν να περάσουν αυτά τα αναμφισβήτητα γεγονότα ως απλές εκτροπές, αλλά μάλλον το θάρρος είναι ιδιαίτερα απαραίτητο για την άμυνα ενάντια στην πολιτική των ανώτατων εκκλησιαστικών αρχών. Το αν αυτοί που αφυπνίζονται διακρίνουν ολόκληρη την ιδεολογική αντίθεση ή όχι, πρέπει να παραμείνει δική τους υπόθεση. Αυτό που είναι σημαντικό είναι να ξυπνήσει η σοβαρή θέληση για την υπεράσπιση της γερμανικής εθνικής τιμής, όχι μόνο εναντίον των μαρξιστών, αλλά εξίσου, μάλιστα, ακόμη πιο έντονα, ενάντια στο κέντρο και τους εκκλησιαστικούς του συμμάχους σαν μαζικούς εκτροφείς του μαρξισμού. Μια αποφυγή αυτού του σημείου θα αποκάλυπτε απλώς μια μη γερμανική στάση.

Δεν θέλω να μπω σε λεπτομέρειες για μεμονωμένες αντίθετες φωνές. Ωστόσο, μπορούν να ξεχωρίσουν οι τυπικά αδίστακτες μέθοδοι στις οποίες ο Ιησουίτης Γιάκομπ Νούτζες έχει την αυθάδεια να ισχυριστεί, μεταξύ άλλων, ότι η προστασία της μητρικής γλώσσας ανήκει στο «καθολικό τάγμα», αν και το τάγμα του ιδιαίτερα ήταν ο πιο αιματηρός αντίπαλος του δικαιώματος στη μητρική γλώσσα· ότι η αγάπη για τον Λαό και την Πατρίδα ζητείται από «όλους τους μεγάλους ηθικούς θεολόγους», σε σχέση με το οποίο ιδιαίτερα το τάγμα του αγωνίζεται για πάντα ενάντια στον γερμανικό εθνικισμό· μέχρι τότε η χριστιανική φιλανθρωπία αυτού του κυρίου αποφορτίζεται με τα λόγια: «Αυτός ο Μπαλτ είναι μαχητής πολιτισμού σαν πυγμάχος. Ο φτωχός υποφέρει από έναν αθεράπευτο φόβο για την πλατεία του Αγίου Πέτρου, που εκδηλώνεται με μανία και κραυγές».

Η μέθοδος του αγώνα των Ιησουιτών

Στη συνέχεια, συμβουλεύει τον Χίτλερ να μου φορέσει ένα ζουρλομανδύα, καθώς το να με βάζει στον πάγο δεν είναι πλέον χρήσιμο επειδή έχει βιώσει πολύ συχνά τον ρωσικό χειμώνα. Αυτό το έξαλλο αδικαιολόγητο μίσος από αυτόν τον Ιησουίτη του οποίου η ρωμαιοκαθολική ηλίαση ξεπερνά κάθε όριο συμπληρώνεται από άλλους συναδέλφους του τάγματος του με αντίθετο τρόπο μάχης. Ο Ιησουίτης Κοχ, για παράδειγμα, αισθάνεται υποχρεωμένος να μιλήσει και για γερμανική φυλετική ψυχή, αποκαλεί την εμπειρία, όπως αυτό αντηχεί από τον «Μύθο», σοβαρή και αξιόλογη, για να γιορτάσει εν κατακλείδι τον Βονιφάτιο ως τον μεγαλύτερο Γερμανό! Αυτή την μορφή 100% παραποίησης θα τη συναντήσουμε πιο συχνά στο μέλλον, όπου υπάρχει η συνειδητοποίηση ότι η υποκίνηση δεν βοηθά πλέον· γι’ αυτό, τέτοιες γερμανικές απόπειρες πρέπει επίσης να αντιμετωπίζονται με προσοχή. Η καταστροφή της γερμανικής ψυχής είναι πάντα ο στόχος τόσο των αποστόλων της υποκίνησης όσο και των εξειδικευμένων τεχνιτών της «Εταιρείας του Ιησού» (Ιησουίτες) και των συμπολεμιστών τους – χθες, σήμερα και αύριο.

Το έργο μου προκάλεσε επίσης ένα βίαιο ξεσηκωμό στους ευαγγελικούς (προτεσταντικούς) κύκλους, αμέτρητα άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά αποδεικνύουν ότι προφανώς άγγιξε πολύ ευαίσθητους τομείς. Σε ευαγγελικές συνόδους, σε συνέδρια της ευαγγελικής ένωσης, ο «Μύθος» βρισκόταν συχνά στο επίκεντρο της συζήτησης, και πολλά φυλλάδια προτεσταντών θεολόγων αποδεικνύουν ότι ένας αγώνας αξιών έχει ανανεωθεί και έχει μπει βαθιά μέσα στο λουθηρανισμό. Δυστυχώς, η πρόβλεψή μου ότι η ευαγγελική εκκλησία θα συμπεριφέρονταν στο νέο θρησκευτικό συναίσθημα με παρόμοιο τρόπο όπως η δογματικά καθιερωμένη Ρώμη κάποτε απέναντι στη Μεταρρύθμιση επιβεβαιώθηκε. Οι θεολόγοι και οι καθηγητές που τάχθηκαν κατά της γραφής μου το έκαναν εύκολο για τον εαυτό τους, έχοντας την πλήρη κατοχή της «ευαγγελικής αλήθειας»: απλώς επιβεβαίωσαν ότι οι δηλώσεις μου ήταν αιρετικές, επαίνεσαν το «εθνικό αίσθημα» – αλλά χωρίς υποχρέωση – και χάρηκαν που μπόρεσαν να εντοπίσουν (υποτιθέμενες) ανακρίβειες και μετά να τις απορρίψουν...

Αγώνες στον προτεσταντισμό

Μου είπαν ότι σε μια από αυτές τις συνόδους, μετά από μια τέτοια αναφορά, ένας απλός, ασπρομάλλης πάστορας σηκώθηκε και δήλωσε ότι δεν μπορούσε να συμφωνήσει με τον ομιλητή, ότι ήταν προφανές ότι ο Θεός έδωσε στη νέα φυλετική επιστήμη της εποχής μας ένα μεγάλο πρόβλημα να λύσει, στο οποίο πρέπει να αφοσιωθούμε όλοι με ιερή σοβαρότητα! Βγάζω το καπέλο σε αυτόν τον σεβάσμιο άνθρωπο! Ανεξάρτητα από το αν η αναζήτησή του έχει το ίδιο αποτέλεσμα με τη δική μου, κάθε πραγματικός μαχητής θα δείξει σεβασμό στον ειλικρινή

αντίπαλο που ερευνά, αλλά όχι στους παλιούς φύλακες των δογμάτων που πιστεύουν ότι πρέπει να κρατήσουν τις θέσεις τους με κάθε τίμημα.

Σε συνομιλίες με λόγιους θεολόγους, μπόρεσα περαιτέρω να αποδείξω τα εξής: μου παραδέχθηκαν ότι η φυλετική και πνευματική αξιολόγηση της αρχαίας ιστορίας ήταν σωστή και η αξιολόγηση των Ουγενότων ήταν αναμφίβολα σωστή. Όταν όμως κατέληξα στο συμπέρασμα ότι και οι Εβραίοι έπρεπε να έχουν τον πολύ συγκεκριμένο χαρακτήρα τους, την αιματοβαμμένη ιδέα τους για τον Θεό, και ότι κατά συνέπεια αυτός ο συριακός τρόπος ζωής και πνεύματος δεν μας απασχολούσε στο ελάχιστο, τότε το δόγμα της Παλαιάς Διαθήκης υψώθηκε σαν τοίχος ανάμεσά μας· τότε ξαφνικά, οι Εβραίοι εμφανίστηκαν σαν εξαίρεση μεταξύ των λαών. Ειπώθηκε, με κάθε σοβαρότητα, ότι ο κοσμικός Θεός πρέπει να ταυτίζεται με τους αμφίβολους πνευματικούς ισχυρισμούς της Παλαιάς Διαθήκης! Κατά ειρωνικό τρόπο, ο εβραϊκός πολυθεϊσμός ανυψώθηκε στο μοντέλο του μονοθεϊσμού, η λουθηρανική θεολογία δεν είχε πάρει καμία βαθύτερη γνώση της αρχικής θαυμάσιας Άρειο-Περσικής αντίληψης για τον κόσμο και της κοσμικής αντίληψης του Θεού.

Ειδωλολατρία του εβραϊκού λαού

Επιπρόσθετα, εμφανίστηκε η λατρεία του Παύλου, ένα πρωτόγνωρο αμάρτημα του προτεσταντισμού, εναντίον του οποίου, ως γνωστόν, ο Πολ ντε Λαγκάρντ, που ήταν εχθρικός προς όλη τη συντεχνιακή θεολογία της εποχής του, πολέμησε μάταια.

Ακόμη και οι ευαγγελικοί θεολόγοι παντού, ακόμη και με τη γενική αποδοχή της λαϊκής κοσμοθεωρίας, επαναλαμβάνουν το αλαζονικό ρητό της ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας: η φυλετική αξιολόγηση των λαών σημαίνει αντιχριστιανική «ειδωλολατρία» της εθνικότητας. Αλλά οι κύριοι παραβλέπουν το γεγονός ότι η εξαιρετική θέση που αποδίδουν στους Εβραίους δεν αντιπροσωπεύει τίποτα άλλο από την ειδωλολατρία του εβραϊκού παρασιτικού λαού*, που είναι πάντα εχθρικός μαζί μας. Αυτό τους φαίνεται αυτονόητο, όπως επίσης επιλέγουν να παραβλέπουν το γεγονός ότι αυτή η εξύμνηση του εβραϊσμού μαζί με την απελευθέρωση των εβραϊκών ποταπών ενστίκτων έχει προκαλέσει την εξαθλίωση του πολιτισμού και της πολιτικής μας, εναντίον του οποίου η σημερινή ηγεσία του Προτεσταντισμού, χάρη στην ειδωλολατρία των

* Χαρακτηριστική είναι επίσης η απάντηση που έδωσε ο Ντέιβιντ Στράθμαν σε ένα φυλλάδιο στην κριτική, ότι οι εκκλησίες θα έπρεπε να ασχολούνται με το γερμανικό λαό και, ενόψει της εξαθλίωσης του τελευταίου, να μην ασχολούνται με τις αποστολές των νέγρων: «Λες και αυτό ήταν το καθήκον τους! Για χάρη της φυλετικής λατρείας πρέπει να αρνηθούν το ανθρωπιστικό έργο των αποστολών!» Η φυλή και η ψυχή των νέγρων θεωρούνται – μαζί με τους καλούς Εβραίους – σαν πιο σημαντικά από το έθνος στο οποίο κάποιος έχει την τιμή να ανήκει.

Εβραίων, έχει ήδη αποδειχθεί ανίκανη να εργαστεί και να πολεμήσει με επιτυχία.

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι οι σημερινοί εκπρόσωποι της ευαγγελικής θεολογίας είναι τόσο αντι-Λουθηρανοί ώστε να περνούν σαν μόνιμα δόγματα τις απόψεις στις οποίες ο Λούθηρος εύλογα έπρεπε να είναι προκατειλημμένος. Το κατόρθωμα του Λούθηρου ήταν πρώτα και κύρια η συντριβή της εξωτικής ιερατικής ιδέας και δεύτερον η γερμανοποίηση του Χριστιανισμού.

Αφύπνιση της νεολαίας

Η αφύπνιση του γερμανισμού, πάντως, μετά τον Λούθηρο οδήγησε στον Γκαίτε, στον Καντ, στον Σοπενχάουερ, στον Νίτσε και στον Λαγκάρντ, και σήμερα πλησιάζει την πλήρη άνθησή του με δυνατά βήματα. Η ευαγγελική θεολογία θα έδινε το θανάσιμο πλήγμα στον γνήσιο Λουθηρανισμό, αν ήθελε να αντιταχθεί άνευ όρων στην περαιτέρω ανάπτυξη της φύσης του. Όταν ο Ντέιβιντ Κρέμερς, ηγέτης της Ένωσης Ευαγγελιστών, δηλώνει σε μια δημοσίευσή του ότι ο «Μύθος» «καταβροχθίζεται» ιδιαίτερα από την ακαδημαϊκή νεολαία, τότε δείχνει ότι έχει επίγνωση του πόσο έντονα ενεργοποιείται ήδη η νέα ζωή στη νεαρή προτεσταντική γενιά. Δεν είναι πιο σημαντικό τώρα να προωθήσουμε αυτήν την πνευματική ζωή με λαϊκές ρίζες παρά να προσκολληθούμε σε δογματικά είδωλα που έχουν από καιρό ανατραπεί; Αυτή η νέα γενιά δεν θέλει τίποτα άλλο από το να δει τη σπουδαία κοσμική προσωπικότητα του ιδρυτή του Χριστιανισμού στο πραγματικό της μεγαλείο, χωρίς αυτές τις παραποιητικές προσθήκες με τις οποίες οι Εβραίοι ζηλωτές όπως ο Ματθαίος, οι υλιστές ραβίνοι όπως ο Παύλος, οι Αφρικανοί νομικοί όπως ο Τερτυλλιανός, ή οι αδίστακτοι μιγάδες όπως ο Αυγουστίνος, μας τον έχουν παρουσιάσει σαν το πιο τρομακτικό πνευματικό έρμα. Θέλουν να κατανοήσουν την ουσία του κόσμου και του Χριστιανισμού από τις γερμανικές αξίες· να διεκδικήσουν το αυτονόητο δικαίωμά τους σε αυτόν τον κόσμο, το οποίο όμως (ειδικά σήμερα) πρέπει να ανακτηθεί με σκληρούς αγώνες.

Εάν η άρχουσα εκκλησιαστική ορθοδοξία αδυνατεί να τα κατανοήσει όλα αυτά, δεν θα αλλάξει την πορεία των πραγμάτων, το πολύ-πολύ να μπορέσει να την καθυστερήσει λίγο. Τότε για άλλη μια φορά μια μεγάλη εποχή θα είχε ανταμώσει μια ασήμαντη γενιά. Η εποχή που έρχεται όμως, επιβεβαιώνει τόσο τον καθεδρικό ναό του Στρασβούργου όσο και το Βάρτμπουργκ και αρνείται το αλαζονικό ρωμαιοκαθολικό κέντρο όπως και την Παλαιά Διαθήκη της Ιερουσαλήμ. Αντλεί περισσότερη δύναμη από τις ρίζες του γερμανικού δράματος, την αρχιτεκτονική και τη μουσική του παρά από τις ζοφερές ιστορίες κάτω από την οπτική γωνία του εβραϊκού λαού, αναγνωρίζει κάποιο βαθύ εθνοτικό συμβολισμό μέσα στην Καθολική Εκκλησία και τον συνδέει με την αλήθεια του γνήσιου

Λουθηρανισμού.

Για τη δύναμη θέλησης του Γερμανού

Ενώνει με το στερέωμα μιας μεγάλης κοσμοθεωρίας της φυλετικής ψυχής όλα όσα είναι ατομικιστικά με τον αιματοβαμμένο οργανισμό μιας γερμανικής ύπαρξης.

Εδώ πρέπει να πρωτοστατήσει ο νεαρός ευαγγελικός κληρικός, αφού δεν υπόκειται στην ψυχοφθόρα πειθαρχία που επιβάλλεται στους καθολικούς ιερείς. Μέχρι να ωριμάσει ο καιρός που οι Γερμανοί επαναστάτες ξεσηκωθούν και από αυτά και οδηγήσουν το έργο του μοναχού Ρότζερ Μπέικον, του μοναχού Έκχαρντ στην ελευθερία της πρακτικής ζωής, όπως έζησαν, υπέφεραν και πολέμησαν για αυτούς οι άλλοι μεγαλομάρτυρες της Δύσης.

Από την πλευρά των εθνικιστών, ο «Μύθος» αποσιωπήθηκε με αγωνία από φόβο για το κέντρο και μόνο λίγοι τόλμησαν να υποστηρίξουν την συλλογιστική του. Η αρνητική αξιολόγηση από αυτό το στρατόπεδο, όμως, σχεδόν πάντα συνίστατο στο να με κατηγορούν ότι ήθελα να γίνω «ιδρυτής μιας νέας θρησκείας», αλλά ότι είχα αποτύχει εδώ. Στο κεφάλαιο για την εθνική εκκλησία έχω απορρίψει αυτόν τον ισχυρισμό εκ των προτέρων· αυτό που διακυβεύεται σήμερα είναι, μαζί με τη θεμελίωση της φυλετικής μελέτης της ιστορίας, να συγκριθούν οι αξίες της ψυχής και ο χαρακτήρας των διαφορετικών φυλών και λαών και των συστημάτων σκέψης, να καθιερωθεί μια οργανική ιεραρχία αυτών των αξιών για ό,τι είναι γερμανικό και να επιδιώξει τη δύναμη θέλησης του γερμανισμού σε όλους τους τομείς. Το πρόβλημα λοιπόν είναι: να εισαγάγουμε έναν προσανατολισμό ψυχής και πνεύματος ενάντια στη χαοτική σύγχυση· να αποκαλύψουμε τις προϋποθέσεις μιας γενικής αναγέννησης. Η αξία του έργου μου πρέπει να μετρηθεί με αυτήν την θέληση και όχι με την κριτική για όσα δεν έχω αναλάβει να πραγματοποιήσω, τα οποία θα είναι καθήκον ενός μεταρρυθμιστή που θα προκύψει μόνο από μια γενιά που το επιθυμεί και είναι σαφώς προσαρμοσμένη.

Ουσία της αναγέννησης

Οι φωνές από το εξωτερικό είναι παντού πιο αντικειμενικές από τις ηχώ από κύκλους στη Γερμανία που χρειάζονται μεταρρύθμιση. Το δανικό «Φόρουμ» έκανε μια σοβαρή επισήμανση, επιστημονικά ιταλικά περιοδικά έχουν ασχοληθεί εκτενώς με τις ιδέες του έργου, όπως η «Critica fascista», το «Bilychnis», το «Progresso religioso»... και άλλα. Στα εγκαίνια του Γερμανικού Ινστιτούτου στο Παρίσι αναφέρθηκε ότι όποιος ήθελε να γνωρίσει το νέο πνευματικό κίνημα στη Γερμανία έπρεπε να διαβάσει τον «Μύθο του 20ού αιώνα». Πιο σημαντικό από όλα

αυτά, όμως, είναι οι αμέτρητες εκφράσεις συμφωνίας από όλες τις χώρες του κόσμου, αλλά κυρίως από εκείνους τους Γερμανούς που έχουν συνειδητοποιήσει την σημερινή μεγάλη πνευματική ώρα του πεπρωμένου τόσο για τη Γερμανία όσο και για όλους τους λαούς της Δύσης. Τα ζητήματα που αντιμετωπίζουμε, αντιμετωπίζουν και άλλα έθνη, και μόνο μια πολύ βαριά μοίρα, μας αναγκάζει σε μια πιο ειλικρινή περιγραφή, μας οδηγεί να βαδίσουμε σε ένα νέο μονοπάτι γιατί, διαφορετικά, με την πολιτική κατάρρευση, θα πρέπει να εμφανιστεί και η πνευματική καταστροφή και ο γερμανικός λαός σαν πραγματικός λαός θα εξαφανιστεί από την ιστορία. Μια πραγματική αναγέννηση, ωστόσο, δεν είναι ποτέ μόνο θέμα πολιτικής εξουσίας, πολύ περισσότερο ζήτημα «οικονομικής αποκατάστασης», όπως αλαζονικά ισχυρίζονται τα άδεια μαρξιστικά κεφάλια, αλλά σημαίνει μια κεντρική εμπειρία της ψυχής, την αναγνώριση μιας υψηλότερης αξίας. Εάν αυτή η εμπειρία συνεχιστεί εκατομμύρια φορές από άνθρωπο σε άνθρωπο, τελικά, εάν η ενωμένη δύναμη του Λαού μπει μπροστά από αυτόν τον εσωτερικό μετασχηματισμό, τότε καμία δύναμη στον κόσμο δεν θα μπορέσει να αποτρέψει την ανάσταση της Γερμανίας.

Μαρξιστικός «σοσιαλισμός»

Το δημοκρατικό μαρξιστικό στρατόπεδο είχε επιχειρήσει στην αρχή με αποσιώπηση να αρνηθεί την εμφάνιση αυτού του έργου. Στη συνέχεια όμως αναγκάστηκε να σχολιάσει. Αυτοί οι άνθρωποι επιτέθηκαν τώρα στον «ψεύτικο σοσιαλισμό» που δήθεν διδάσκεται σε αυτό το έργο, εις βάρος της εργατικής τάξης. Ο αληθινός σοσιαλισμός της σοσιαλδημοκρατίας φαίνεται ξεκάθαρα στο ότι υπάρχει για μια απρόσκοπτη συνέχιση της κυριολεκτικής υποδούλωσης ενός ολόκληρου Λαού για πολλές δεκαετίες μέσω της συνέχισης της ενεχυρίασης όλων των ακόμη υπαρχουσών αξιών με την υποταγή τους κάτω από τις επιταγές των διεθνών οικονομικών. Ο «αληθινός» σοσιαλισμός συνίσταται επίσης στη συνέχιση της ανεμπόδιστης παράδοσης του εργαζόμενου, αξιοπρεπούς γερμανικού λαού στην άθλια προπαγάνδα του θεάτρου και του κινηματογράφου, που γνωρίζει μόνο τρεις τύπους ηρώων: την πόρνη, τον μαστροπό και τον εγκληματία. Ο «αληθινός» σοσιαλισμός της μαρξιστικής ηγεσίας στην πραγματικότητα, συνίσταται στο ότι το ανθρωπάκι ρίχνεται στη φυλακή για ένα μικρό παράπτωμα, ενώ ο μεγάλος απατεώνας φεύγει ελεύθερος, όπως ήταν η άποψη των κύκλων με τη μεγαλύτερη επιρροή για τη δημοκρατία και τη σοσιαλδημοκρατία. Χωρίς έκπληξη, ο μαρξισμός στο σύνολό του έχει αποδειχθεί ότι διαλύει κάθε οργανική κοινότητα προς όφελος των ξένων νομαδικών ενστίκτων, άρα πρέπει να αισθανθεί μια νέα ίδρυση και εδραίωση ενός **λαού** με τέτοια σοσιαλιστικά αισθήματα σαν επίθεση στην ύπαρξή του.

Ο μαρξισμός και ο φιλελευθερισμός βρίσκονται σήμερα σε όλο το μέτωπο σε μια άτακτη δράση οπισθοφυλακής. Για πολλές δεκαετίες θεωρούνταν ιδιαίτερα προοδευτικό να μιλάμε μόνο για «ανθρωπισμό», να είμαστε πολίτες του κόσμου και να απορρίπτουμε το φυλετικό ζήτημα σαν κάτι οπισθοδρομικό. Τώρα όλες αυτές οι ψευδαισθήσεις όχι μόνο εξαλείφονται πολιτικά, αλλά η ιδεολογία στην οποία βασίζονται καταρρέει και δεν θα αργήσει να καταρρεύσει εντελώς στις ψυχές εκείνων που, αν και παραπλανημένοι, είναι ακόμα σε κάποιο βαθμό υγιείς. Στριμωγμένος σε μια γωνία, ο «επιστημονικός» μαρξισμός δεν έχει άλλη επιλογή παρά να προσπαθήσει να αποδείξει ότι και ο Καρλ Μαρξ αναγνώριζε ρητά την επιρροή των ανθρώπων και της φυλής στα παγκόσμια γεγονότα!

Η μεγάλη αποστολή της εργατικής τάξης

Αυτή την αποστολή να ενσωματώσει την αιματηρή αφύπνιση του Γερμανού εργάτη, που δεν μπορεί πλέον να αναχαιτιστεί, στη μαρξιστική ορθοδοξία, που πάλεψε με μανία τη «φυλετική τρέλα» για δεκαετίες, την ανέλαβε, μεταξύ άλλων, η σοσιαλιστική «εκπαίδευση». Μια απόπειρα που χαρακτηρίζει από μόνη της την ενδόμυχη καταστροφική πνευματική κατάρρευση, έστω κι αν μετά την δύσκολη παραδοχή της αιτιολόγησης της φυλετικής άποψης είναι γενικός ο ισχυρισμός ότι ο Μαρξ είχε απορρίψει τον «φυλετικό φετιχισμό». Κάτι που είναι αυταπόδεικτο, διαφορετικά θα έπρεπε να φύγει για τη Συρία σαν δάσκαλος – όπου δικαίως ανήκει. Η αναγνώριση αυτού και η εξάλειψη του μαρξιστικού υλισμού και της χρηματοοικονομικής-καπιταλιστικής υποστήριξης ως συρο-εβραϊκού ξένου φυτού από τη γερμανική ζωή είναι η μεγάλη αποστολή του νέου γερμανικού εργατικού κινήματος, που θα κερδίσει έτσι το δικαίωμα να συμπεριληφθεί στην ηγεσία του γερμανικού μέλλοντος. Εμείς από την πλευρά μας, δεν αρνούμαστε πολύ διαφορετικές επιρροές: τοπίο και κλίμα και πολιτική παράδοση· αλλά όλα αυτά παραβλέπονται από το αίμα και τον χαρακτήρα που συνδέεται με το αίμα. Τα πράγματα εξελίσσονται γύρω από την αποκατάσταση αυτής της τάξης.

Η αποκατάσταση της ευρηματικότητας του υγιούς αίματος, είναι ίσως το μεγαλύτερο καθήκον που μπορεί να θέσει ένας άνθρωπος στον εαυτό του σήμερα, ταυτόχρονα, αυτή η επιβεβαίωση αποδεικνύει τη θλιβερή κατάσταση του σώματος και του πνεύματος, ότι μια τέτοια πράξη έχει γίνει ζωτική αναγκαιότητα. Μια συμβολή σε αυτή τη μεγάλη επερχόμενη πράξη απελευθέρωσης του 20ού αιώνα είναι αυτό που σκοπεύει να είναι το παρόν βιβλίο. Το επιθυμητό αποτέλεσμα δεν είναι μόνο το ταρακούνημα πολλών αφυπνισμένων ανδρών, αλλά και των αντιπάλων.

Το όνειρό μας

Ελπίζω ότι η αντιπαράθεση ενός νεοαναδυόμενου κόσμου με τις παλιές δυνάμεις θα δώσει ολοένα και περισσότερους νέους βλαστούς, θα διεισδύσει σε όλους τους τομείς της ζωής, γονιμοποιώντας πάντα κάτι νέο, παράγοντας περισσότερη υπερηφάνεια που συνδέεται με το αίμα, μέχρι την ημέρα που θα μπορέσουμε να σταθούμε στο κατώφλι της εκπλήρωσης της λαχτάρας μας για μια γερμανική ζωή, μέχρι την ώρα που όλες οι πηγές θα ενωθούν σε ένα μεγάλο ποτάμι μιας σκανδιναβικής γερμανικής αναγέννησης.

Αυτό είναι ένα όνειρο που αξίζει να το διδαχθείς και να το ζήσεις. Και αυτή η εμπειρία και μόνο αυτή η ζωή είναι οι αντανακλάσεις μιας προδιαγεγραμμένης αιωνιότητας – η μυστηριώδης αποστολή αυτού του κόσμου στον οποίο τοποθετηθήκαμε για να γίνουμε αυτό που είμαστε.

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ,
Μόναχο, Οκτώβριος 1931

Για την 150η χιλιάδα

Σήμερα ο «Μύθος» έχει τραβήξει βαθιά αυλάκια στη συναισθηματική ζωή του γερμανικού λαού που δεν μπορούν πλέον να εξαφανιστούν. Τα συνεχώς νέα καθήκοντα είναι ένα σαφές σημάδι αυτού, ότι μια **αποφασιστική** ψυχική και πνευματική ανατροπή εξελίσσεται σε ιστορικό γεγονός. Πολλά που στα γραπτά μου φαινόταν μια ασυνήθιστη ιδέα, έχουν ήδη γίνει πολιτική πραγματικότητα. Πολλά άλλα πράγματα, ελπίζω, να βρουν την ενσάρκωσή του ως περαιτέρω αποτέλεσμα της νέας επίγνωσης της ζωής.

Το κολέγιο της Ιεράς Εξέτασης της ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας έβαλε τον «Μύθο» πανηγυρικά στη μαύρη λίστα. Αυτή η ανίσχυρη διαμαρτυρία θα συμβάλει στην περαιτέρω διάδοση του έργου. Έχω καλή παρέα στη μαύρη λίστα.

Η κρατική πολιτική επανάσταση τελείωσε, αλλά η μεταμόρφωση των μυαλών μόλις άρχισε. Στην υπηρεσία τους, ο «Μύθος του 20ου αιώνα» βρίσκεται πλέον στο προσκήνιο.

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ,
Βερολίνο, Μάιος 1934

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Πρώτο βιβλίο:

Η σύγκρουση των αξιών

Είμαι βασιλιάς μόνο όσο είμαι ελεύθερος
Φρειδερίκος ο Μέγας

I. Η Φυλή και η Ψυχή της Φυλής

Σήμερα ξεκινά μια από εκείνες τις εποχές κατά τις οποίες η παγκόσμια ιστορία πρέπει να ξαναγραφτεί. Οι παλιές εικόνες του ανθρώπινου παρελθόντος έχουν ξεθωριάσει, τα περιγράμματα των ηγετικών προσωπικοτήτων φαίνονται παραμορφωμένα, οι εσωτερικές τους κινητήριες δυνάμεις παρερμηνευμένες, ολόκληρη η φύση τους ως επί το πλείστον εντελώς εσφαλμένη. Μια νεανική ζωτική δύναμη, που αναγνωρίζει τον εαυτό της σαν αρχαία, πιέζει να διαμορφωθεί, μια ιδεολογία, μια κοσμοθεωρία, γεννήθηκε και, με ισχυρή θέληση αρχίζει να παλεύει με παλιές μορφές, ιερά έθιμα και ξεπερασμένα πρότυπα. Όχι πλέον ιστορική, αλλά θεμελιώδης. Όχι σε κάποιες ειδικές περιοχές, αλλά παντού. Όχι μόνο στις κορυφές, αλλά και στις ρίζες.

Και το σημάδι της εποχής μας είναι η απομάκρυνση από το απεριόριστο απόλυτο, δηλαδή η υποχώρηση από αξίες που θεωρούνται ότι είναι πέρα από κάθε οργανική εμπειρία, που το μοναχικό «εγώ» κάποτε επινόησε για να δημιουργήσει ειρηνικά ή με τη βία μια παγκόσμια πνευματική κοινότητα. Κάποτε, ένας τέτοιος απώτερος στόχος ήταν ο «εκχριστιανισμός του κόσμου» και η λύτρωσή του μέσω της δεύτερης έλευσης του Χριστού. Ένας άλλος στόχος εμφανίστηκε σαν το όνειρο του εξανθρωπισμού της ανθρωπότητας. Και τα δύο ιδανικά θάφτηκαν στο αιματηρό χάος του Μεγάλου Πολέμου και στην επακόλουθη αναγέννηση από αυτή τη συμφορά, παρά το γεγονός ότι τώρα το ένα ή το άλλο, εξακολουθούν να βρίσκουν ολοένα και πιο φανατικούς οπαδούς και ένα αξιοσέβαστο ιερατείο. Αυτές είναι διαδικασίες απολίθωσης και όχι ενός ζωντανού ιστού· μια πεποίθηση που έχει πεθάνει στην ψυχή δεν μπορεί να αναστηθεί από τους νεκρούς.

Ο δρόμος προς την αιμομιξία

Η ανθρωπότητα, η οικουμενική εκκλησία και το κυρίαρχο εγώ, αποκομμένο από τους δεσμούς αίματος, δεν είναι πλέον οι απόλυτες αξίες για εμάς, είναι μάλλον αμφίβολα, και σε ορισμένες περιπτώσεις ετοιμοθάνατα, δόγματα που στερούνται πολικότητας και που αντιπροσωπεύουν τον βιασμό της φύσης υπέρ της θεωρητικολογίας. Η εμφάνιση του Δαρβινισμού και του θετικισμού τον δέκατο ένατο αιώνα αποτέλεσε την πρώτη ισχυρή, αν και εντελώς υλιστική, διαμαρτυρία ενάντια στις άψυχες και αποπνικτικές ιδέες που είχαν έρθει από τη Συρία και τη Μικρά Ασία και είχαν προκαλέσει πνευματικό εκφυλισμό. Ο Χριστιανισμός, με το κενό του δόγμα του οικουμενισμού και το ιδεώδες του HUMANITAS (ανθρώπινης φύσης), αγνόησε το ρεύμα της ερυθρόαιμης ζωτικότητας που διαρρέει τις φλέβες όλων των λαών με αληθινή αξία και γνήσιο πολιτισμό. Το αίμα αποψυχώθηκε σε μια απλή χημική φόρμουλα και ερμηνεύτηκε με αυτόν τον τρόπο. Σήμερα όμως, μια ολόκληρη γενιά αρχίζει να έχει την αντίληψη ότι οι αξίες μπορούν να δημιουργηθούν και να διατηρηθούν μόνο εκεί όπου ο νόμος του αίματος εξακολουθεί να καθορίζει τις ιδέες και τις πράξεις των ανθρώπων, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα. Στο υποσυνείδητο επίπεδο, είτε στη λατρεία είτε στη ζωή, ο άνθρωπος υπακούει στις εντολές του αίματος, σαν στα όνειρα ή, σύμφωνα με τη φυσική ενόραση, όπως μια χαρούμενη έκφραση περιγράφει αυτή την αρμονία μεταξύ φύσης και πολιτισμού. Ο πολιτισμός όμως, με την ανάπτυξη όλης της υποσυνείδητης δραστηριότητας και την επέκταση της συνείδησης και της γνώσης, γίνεται όλο και πιο διανοητικός και τελικά δεν προκαλεί δημιουργική ένταση αλλά, στην πραγματικότητα, διχόνοια. Με αυτόν τον τρόπο, η λογική και η νόηση αποχωρίζονται από τη φυλή και τη φύση, αποσπώνται από τους δεσμούς του αίματος και οι γενιές που ακολουθούν πέφτουν θύματα του ατομικισμού, της απόλυτης πνευματικότητας και αποσπώνται όλο και περισσότερο από το φυσικό τους περιβάλλον, και αναμιγνύονται με ξένο αίμα. Και εξαιτίας αυτής της αιμομιξίας, η προσωπικότητα, οι άνθρωποι, η φυλή, ο πολιτισμός πεθαίνουν.

Μια νέα εικόνα της ιστορίας

Κανείς που αγνόησε τη θρησκεία του αίματος δεν γλίτωσε από αυτή την εκδίκηση του αίματος – ούτε οι Ινδοί ούτε οι Πέρσες, ούτε οι Έλληνες ούτε οι Ρωμαίοι. Ούτε η Βόρεια Ευρώπη θα γλιτώσει από αυτήν την εκδίκηση εάν δεν σταματήσει, απομακρύνοντας τις αναίμακτες απολυτότητες και τις πνευματικά κενές αυταπάτες, και αρχίσει να ακούει με εμπιστοσύνη για άλλη μια φορά τη λεπτή ανάδυση του αρχαίου χυμού της ζωής και των αξιών της.

Μια νέα πολύχρωμη εικόνα της ιστορίας του ανθρώπου και της γης

που είναι πλούσια σε σχέσεις αρχίζει να αποκαλύπτεται σήμερα, μόλις αναγνωρίσουμε με σεβασμό, ότι η αντιπαράθεση μεταξύ αίματος και περιβάλλοντος, μεταξύ αίματος και αίματος, είναι το απόλυτο φαινόμενο πέρα από το οποίο δεν μας επιτρέπεται να διερευνήσουμε. Αυτή όμως η παραδοχή συνεπάγεται αμέσως τη γνώση ότι ο αγώνας του αίματος και η διαισθητική επίγνωση του μυστικισμού της ζωής δεν είναι δύο διαφορετικά πράγματα, αλλά αντιπροσωπεύουν ένα και το αυτό πράγμα με διαφορετικούς τρόπους. Η φυλή είναι η εικόνα της ψυχής, ολόκληρο το φυλετικό αγαθό είναι μια αξία από μόνη της χωρίς αναφορά σε αναίμακτες αξίες που παραβλέπουν το στοιχείο της φύσης ή σε σχέση με τους λάτρεις της ύλης που αντιλαμβάνονται μόνο διακριτά γεγονότα στο χρόνο και στο χώρο, χωρίς να βιώνουν αυτά τα γεγονότα σαν το μεγαλύτερο και βαθύτερο από όλα τα μυστικά.

Η ιστορία των φυλών είναι επομένως ταυτόχρονα φυσική ιστορία και μυστικισμός ψυχής· όμως η ιστορία της θρησκείας του αίματος είναι αντίστροφα η μεγάλη παγκόσμια ιστορία της ανόδου και της πτώσης των λαών, των ηρώων και των στοχαστών τους, των εφευρετών και των καλλιτεχνών τους.

Σήμερα, η άποψη που διαμορφώνει την ιστορία μπορεί να εμβαθύνει στο παρελθόν από όσο θα μπορούσε κανείς να φανταστεί παλαιότερα.

Αποκαλύφθηκε η Προϊστορία

Τα μνημεία όλων των λαών βρίσκονται σήμερα απλωμένα μπροστά μας, οι ανασκαφές των αρχαιότερων μαρτυριών της ανθρώπινης δημιουργικής δύναμης επιτρέπουν τη σύγκριση των κινητήριων δυνάμεων των πολιτισμών, οι μύθοι από την Ισλανδία μέχρι την Πολυνησία έχουν συλλεχθεί, οι θησαυροί των Μάγια έχουν ανακαλυφθεί σε μεγάλο βαθμό. Σε αυτό προστέθηκε η σύγχρονη γεωλογία που δίνει τη δυνατότητα να σχεδιάζουμε χάρτες όπως ήταν τα πράγματα πριν από δεκάδες χιλιάδες χρόνια.

Οι υποθαλάσσιες εξερευνήσεις έχουν βρει συμπαγείς μάζες λάβας από τα μεγάλα βάθη του Ατλαντικού Ωκεανού, τις κορυφές βουνών που είχαν βυθιστεί ξαφνικά, στις κοιλάδες των οποίων είχαν προκύψει κάποτε πολιτισμοί πριν τις καταστρέψουν μία – ή πολλές – τρομακτικές καταστροφές. Οι εξερευνητές της γης απεικονίζουν για εμάς ηπειρωτικές μάζες μεταξύ της Βόρειας Αμερικής και της Ευρώπης των οποίων τα θραύσματα μπορούμε να τα δούμε ακόμα σήμερα στη Γροιλανδία και την Ισλανδία. Από την άλλη πλευρά μας δείχνουν ότι τα νησιά Νόβαγια Ζεμλιά (Novaya Zemlya) του Άπω Βορρά, αποκαλύπτουν παλιές γραμμές νερού πάνω από 100 μέτρα πάνω από τις σημερινές· υποδηλώνουν ότι ο βόρειος πόλος έχει μετατοπιστεί και ότι κάποτε επικρατούσε ένα πολύ πιο ήπιο κλίμα σε αυτό που τώρα είναι η Αρκτική. Και όλα αυτά μαζί αφήνουν τον αρχαίο θρύλο για την Ατλαντίδα να

εμφανιστεί κάτω από νέο πρίσμα σήμερα. Φαίνεται κάθε άλλο παρά αδύνατο ότι σε περιοχές πάνω από τις οποίες ορμούν τα κύματα του Ατλαντικού και επιπλέουν γιγάντια παγόβουνα, μια ακμάζουσα ήπειρος υψώθηκε κάποτε πάνω από τα νερά, και πάνω της μια δημιουργική φυλή δημιούργησε έναν μεγάλο πολιτισμό και έστειλε τα παιδιά της στον κόσμο σαν ναυτικούς και πολεμιστές· αλλά ακόμα κι αν αυτές οι υποθέσεις της Ατλαντίδος αποδειχθούν αβάσιμες, πρέπει να θεωρηθεί σαν ένα προϊστορικό σκανδιναβικό πολιτιστικό κέντρο.

Εδώ και πολύ καιρό έχουμε σταματήσει να πιστεύουμε στην **πανομοιότυπη** προέλευση των μύθων, της τέχνης και των θρησκευτικών μορφών μεταξύ όλων των λαών. Αντίθετα, η άκρως τεκμηριωμένη απόδειξη πολλών θρυλικών ταξιδιών στις σάγκα* από άνθρωπο σε άνθρωπο και η ρίζωσή τους ανάμεσα σε πολλές διαφορετικές ομάδες, δείχνει ότι οι περισσότεροι βασικοί μύθοι έχουν ένα πολύ συγκεκριμένο σημείο ακτινοβολίας – τον τόπο της δημιουργίας τους. Έτσι, στην εξωτερική τους μορφή, είναι κατανοητές μόνο με βάση ένα εντελώς ξεχωριστό σημείο προέλευσης, και οι μεταναστεύσεις των φυλών γίνονται επίσης βεβαιότητα στους πιο προϊστορικούς χρόνους.

Μύθος της γέννησης του ήλιου

Ο ηλιακός (ήλιος) μύθος, μαζί με τα συνοδευτικά του φαινόμενα, δεν προέκυψε αυτόματα παντού σαν ένα στάδιο γενικής ανάπτυξης, αλλά γεννήθηκε εκεί όπου η εμφάνιση του ήλιου πρέπει να ήταν ένα κοσμικό γεγονός με τη μεγαλύτερη σημασία, δηλαδή στον μακρινό βορρά. Μόνο εκεί θα μπορούσε να γίνει η απότομη διαίρεση του έτους σε δύο μισά, και μόνο εκεί ο ήλιος θα αντιπροσώπευε μια βεβαιότητα στην ενδόμυχη ύπαρξη του ανθρώπου για την ανανεωτική ζωή, την πρωταρχική δημιουργική ουσία του κόσμου. Και έτσι σήμερα οι παλιές, χλευασμένες υποθέσεις γίνονται μια πιθανότητα, δηλαδή ότι από ένα βόρειο κέντρο δημιουργίας, ας το ονομάσουμε, χωρίς να δεσμευόμαστε στην υπόθεση μιας βυθισμένης ηπείρου του Ατλαντικού, Ατλαντίδα από όπου σμήνη πολεμιστών κάποτε μετανάστευσαν με ακτινωτό τρόπο είναι οι πρώτοι μάρτυρες της σκανδιναβικής περιπλάνησης, που ξανά και ξανά ενσαρκώνονται, για να κατακτήσουν, να διαμορφώσουν. Και αυτά τα ρεύματα των ανδρών του Ατλαντικού κινήθηκαν μέσω της θάλασσας με τα πλοία τους που είχαν στην πλώρη τους κύκνους ή δράκους στη Μεσόγειο, στην Αφρική· δια της ξηράς μέσω της κεντρικής Ασίας προς την Κούχα (Kucha), ίσως ακόμη και στην Κίνα· πάνω από τη Βόρεια

---

* Οι σάγκα ή σάγκα των Βίκινγκ είναι οι επικές αφηγήσεις της αρχαίας σκανδιναβικής και γερμανικής ιστορίας, για τα πρώτα ταξίδια των Βίκινγκ, για την μετανάστευση στην Ισλανδία, και για διαμάχες μεταξύ Ισλανδικών οικογενειών. Ήταν γραμμένες στην Αρχαία σκανδιναβική γλώσσα.

Αμερική στα νότια αυτής της ηπείρου.

Όταν ο Αχούρα Μάζντα λέει στον Ζαρατούστρα: «Μόνο μια φορά το χρόνο βλέπει κανείς την ανατολή και τη δύση των άστρων και του ήλιου και της σελήνης· και οι κάτοικοι θεωρούν μια μέρα, σαν να είναι ένα έτος», αυτή πρέπει να είναι μια μακρινή ανάμνηση της σκανδιναβικής πατρίδας του Πέρση θεού του φωτός, γιατί μόνο στην πολική περιοχή η μέρα και η νύχτα διαρκούν έξι μήνες η κάθε μια, αλλά εδώ ολόκληρος ο χρόνος είναι μόνο μια μέρα και μια νύχτα. Ο Μαχαμπαράτα αναφέρει για τον Ινδό ήρωα Αρζούνα, ότι κατά την επίσκεψή του στο όρος Μερού, ο ήλιος και η σελήνη περνούσαν καθημερινά από αριστερά προς τα δεξιά, μια ιδέα που δεν θα μπορούσε ποτέ να προέρχεται από τον τροπικό νότο, γιατί μόνο στο μακρινό βορρά ο ηλιακός δίσκος κυλά κατά μήκος του ορίζοντα.

Σκανδιναβική κίνηση μέσω της Αφρικής

Μια προσευχή απευθύνεται επίσης στους Ινδούς Αντίτιας: «Μακάρι το μακρύ σκοτάδι να μην έρθει καταπάνω μας» και παραπονιούνται στην φωτεινή Αγνή γιατί έμεινε «πολύ καιρό στο μακρύ σκοτάδι», όλα αυτά μπορούν να αποδοθούν μόνο στη μακρά υπερβόρεια νύχτα.

Μαζί με αυτές τις αρχέγονες μνήμες του Άριου Ατλαντικού εμφανίζονται εκείνες οι λατρευτικές αλληγορίες, τα κοστούμια, τα σκαλίσματα που είναι κατανοητά μόνο από την άποψη της σκανδιναβικής προέλευσης. Στην προδυναστική Αίγυπτο, βρίσκουμε το σκανδιναβικό πλοίο με το λαιμό του κύκνου και το τρίφυλλο, αλλά οι κωπηλάτες του ήταν η μεταγενέστερη κυρίαρχη φυλή των πολεμοχαρών Αμοριτών, οι οποίοι έχουν ήδη αναγνωριστεί από τον Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις σαν ανοιχτόχρωμοι και με μπλε μάτια. Κάποτε περιφέρονταν σε όλη τη Βόρεια Αφρική σαν αυστηρά ομοιογενείς φυλές κυνηγών που υπέταξαν σταδιακά ολόκληρη τη χώρα, και στη συνέχεια κάποιοι μετανάστευσαν στη Βαβυλώνα μέσω της Συρίας. Οι Βέρβεροι, ανάμεσα στους οποίους ακόμη και σήμερα συναντά κανείς ανοιχτόχρωμα δέρματα και γαλάζια μάτια, δεν επιστρέφουν στις επιδρομές των Βανδάλων του πέμπτου αιώνα μ.Χ., αλλά στο προϊστορικό ανθρώπινο κύμα των Σκανδιναβών του Ατλαντικού. Οι κυνηγοί της Καβυλίας για παράδειγμα, εξακολουθούν σε μεγάλο βαθμό να είναι σκανδιναβικοί (άρα οι ξανθοί Βέρβεροι στην περιοχή της Κωνσταντινούπολης αποτελούν το 10% του πληθυσμού· στο Τζεμπέλ Ρέσσας (Djebel Ressas) είναι ακόμη πιο πολλοί). Το κυρίαρχο στρώμα των αρχαίων Αιγυπτίων αποκαλύπτει σημαντικά λεπτότερα χαρακτηριστικά από τον υποκείμενο λαό. Αυτοί οι Χαμίτες είναι προφανώς μια διασταύρωση των Ατλάντων και του πληθυσμού των νεγροειδών ιθαγενών. Ξαφνικά, γύρω στο 2400 π.Χ., εμφανίζονται ανάγλυφες μορφές ανθρώπων με ανοιχτόχρωμο δέρμα, κοκκινόξανθα μαλλιά και μπλε μάτια, εκείνοι οι «ξανθοί Λίβυοι« για

τους οποίους μιλά αργότερα ο Παυσανίας. Στις ζωγραφιές στους τάφους της Θήβας, βρίσκουμε να εκπροσωπούνται «τέσσερις φυλές» της Αιγύπτου: Ασιάτες, Νεγροειδείς, Λίβυοι και Αιγύπτιοι. Οι τελευταίοι απεικονίζονται με κοκκινωπό χρώμα· οι Λίβυοι, από την άλλη, εμφανίζονται πάντα γενειοφόροι, με μπλε μάτια και λευκό δέρμα.

Θρυλική κοιτίδα

Οι καθαροί σκανδιναβικοί τύποι παρουσιάζονται σε έναν τάφο της 18ης δυναστείας των Τουθμωσιδών, στη γυναίκα στον πυλώνα του Χορεμχέμπ στο Καρνάκ, στους ανθρώπους με τα πλοία που είχαν στη πλώρη τους κύκνους στο ανάγλυφο του ναού στο Μεντινέτ Χαμπού και από τους Τεύκρους τους ιδρυτές της «Φοινικικής» ναυτιλίας. Άνθρωποι με ανοιχτόχρωμο δέρμα με χρυσά μαλλιά εμφανίζονται στους τάφους στο Μέιντινεϊτ Γκουρόμπ (Medinet Gurob)*. Οι πιο πρόσφατες ανασκαφές στο Μασταμπάς κοντά στην Πυραμίδα του Χέοπα (1927) βρήκαν την «Πριγκίπισσα και βασίλισσα Μέρεσανκ Γ' (κόρη της Χετεφερές Β') (2633 – 2564 π.Χ.) που απεικονίζεται με ξανθά μαλλιά. Η θρυλική, μυθική βασίλισσα Νίτωκρη θεωρείται επίσης ξανθιά σε όλα τα έπη.

Όλα αυτά είναι φυλετικά μνημεία μιας προϊστορικής σκανδιναβικής παράδοσης στη βόρεια Αφρική.

Οι Αμορίτες ίδρυσαν την Ιερουσαλήμ και σχημάτισαν το σκανδιναβικό υφάδι στη μετέπειτα Γαλιλαία, δηλαδή στην «ειδωλολατρική περιοχή» από την οποία επρόκειτο να αναδυθεί ο Ιησούς. Στη συνέχεια, οι Αμορίτες ενισχύθηκαν από τους Φιλισταίους, οι οποίοι έφεραν επίσης στη Συρία τα άγνωστα μέχρι τότε σχέδια σκανδιναβικών πλοίων, με το τσεκούρι και το τρίφυλλο ως σύμβολα στελέχους.

Είναι ακόμη αβέβαιο πού βρίσκεται η προϊστορική πατρίδα της σκανδιναβικής φυλής. Ακριβώς όπως οι Νότιοι Άτλαντες ξεχύθηκαν στην Βόρεια Αφρική και τη Νότια Ασία, οι Βόρειοι Άτλαντες λέγεται ότι μετέφεραν τον θεό ήλιο από την Ευρώπη στη Μεσοποταμία, μέχρι και τους Σουμέριους, των οποίων το ετήσιο ημερολόγιο κάποτε ξεκινούσε την ημέρα του χειμερινού ηλιοστασίου! Πρόσφατες έρευνες στην Ισλανδία και τη Σκωτία εξηγούν τη μετανάστευση της πρώιμης λίθινης εποχής σαν πιθανότητα, και το αρχαίο ιρλανδικό ιδεώδες της ομορφιάς ήταν το λευκό δέρμα και τα ξανθά μαλλιά τα οποία αργότερα εξαφανίστηκαν με την άφιξη μιας σκουρόχρωμης, στρογγυλοπρόσωπης φυλής.

---

* βλέπε για αυτό τον Χέρμαν Βιρτ: «Η άνοδος της ανθρωπότητας» (Der Aufgang der Menschheit), Ιένα (Jena) 1928· και Έντγκαρ Ντακέ «Γεωλογική περίοδος» (Erdzeitalter), Μόναχο 1930. Ο Βιρτ ενθάρρυνε έντονα την έρευνα στην προϊστορία, το αν οι απόψεις του θα γίνουν πραγματικότητα μπορεί να αποφασιστεί μόνο στο μέλλον.

Το «νόημα της παγκόσμιας ιστορίας»

Πολλά παραμένουν αμφισβητήσιμα και ίσως μόνο μια μελλοντική έρευνα θα μπορέσει να διαπιστώσει εάν τα αρχαιότερα λατρευτικά σύμβολα, τα πρώτα βραχογραφήματα της λίθινης εποχής, ήταν επίσης η βάση της προδυναστικής αιγυπτιακής γραμμικής γραφής, είτε άλλες γραφές στον κόσμο προέρχονται από αυτόν τον «ατλάντιο» συμβολισμό. Όποια και αν είναι τα αποτελέσματα μελλοντικής έρευνας, ωστόσο, τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει το ένα υπέρτατο γεγονός ότι το «νόημα της παγκόσμιας ιστορίας» έχει ακτινοβολήσει από τον Βορρά σε ολόκληρο τον πλανήτη· από μια φυλή με γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά, που καθόρισε σε τεράστια διαδοχικά κύματα το πνευματικό πρόσωπο του κόσμου, ακόμη και εκεί όπου επρόκειτο να χαθεί. Αυτές τις μεταναστευτικές περιόδους τις ονομάζουμε: η θρυλική πορεία των Ατλάντων σε όλη τη βόρεια Αφρική· η μετανάστευση των Άριων στην Περσία και την Ινδία, ακολουθούμενη από τους Δωριείς, τους Μακεδόνες και τους Λατίνους· η πορεία της μετανάστευσης των γερμανικών λαών – που κορυφώθηκε με τον αποικισμό του κόσμου από τη γερμανική δύση.

Όταν το πρώτο μεγάλο κύμα σκανδιναβικού αίματος σάρωσε τα ινδικά ψηλά βουνά, είχε ήδη περάσει πάνω από πολλές εχθρικές και παράξενες φυλές. Ενστικτωδώς, ας πούμε, οι Ινδο-Άριοι χωρίστηκαν από τους μελαμψούς ξένους λαούς που συνάντησαν. Ο θεσμός της κάστας ήταν το αποτέλεσμα αυτής της ενστικτώδους αποστροφής. Βάρνα σημαίνει κάστα, αλλά σημαίνει και χρώμα. Οι λογικοί Άριοι συνδέθηκαν έτσι με μια αποδεκτή εικόνα του ανθρώπινου τύπου και δημιούργησαν ένα χάσμα μεταξύ τους σαν κατακτητές και των μαύρων-καφέ ιθαγενών του Ινδουστάν (Γη του Ινδού). Μετά από αυτόν το διαχωρισμό του αίματος των δύο πλευρών οι Άριοι εξέλιξαν μια κοσμοθεωρία που, ως προς το βάθος και το εύρος, δεν μπορεί να ξεπεραστεί από καμία φιλοσοφία ακόμη και σήμερα, αν και ομολογουμένως αυτό έγινε μόνο μετά από μακροχρόνιες μάχες ενάντια στις ιδέες των κατώτερων ιθαγενών οι οποίες διείσδυαν συνεχώς.

Η γραμμή του πεπρωμένου της Ινδίας

Η περίοδος, για παράδειγμα, που βρίσκεται ανάμεσα στα ηρωικά τραγούδια των Βεδών και στους Ουπανισάδες είναι περίοδος επέκτασης και ταυτόχρονης πάλης ενάντια στη μαγεία και τις εκφυλισμένες εκστάσεις. Η θυσιαστική λατρεία των πνευμάτων και των θεών είχε αρχίσει να διεισδύει. Σε αυτές τις μαγικές ιδέες υπέκυψε και ο ιερέας που κουνάει το κουτάλι της θυσίας και τακτοποιεί τα κούτσουρα της θυσίας. Κάθε άγγιγμα του χεριού, κάθε χειρονομία, αποκτούσε ένα μυστηριώδες «νόημα». Όπως αναφέρει ο Πολ Ντεσέν, η τελετουργία αναπτύχθηκε

μεταξύ της μυθολογικής και της φιλοσοφικής περιόδου· η προσευχή, αρχικά ήταν μόνο μια ισχυρή ανύψωση της ψυχής (το πραγματικό Μπράχμαν), έγινε ένα ξόρκι, για να εξαναγκάσει τους θεούς ή τους δαίμονες με τη μαγεία. Εν μέσω αυτής της θολής διαδικασίας, το δόγμα του Άτμαν φάνηκε να ανάβει μια αχτίδα ελπίδας. Δεν ήταν μια «πράξη ψυχολογικής ανάπτυξης», η οποία θα ήταν εντελώς ανούσια (ακόμη και ο Ντεσέν δεν προσπαθεί να το εξηγήσει), αλλά αντιπροσώπευε μια νέα αφύπνιση της Άριας ψυχής μπροστά στις δεισιδαιμονικές και μαγικές πεποιθήσεις των υποταγμένων μη Αρίων. Αυτή η ερμηνεία επιβεβαιώνεται αμέσως όταν διαπιστώνεται ότι το μεγάλο δόγμα της προσωπικής αξίας του πνεύματος – χωρίς μαγεία και δαιμονισμό – προέρχεται από τις αυλές των βασιλιάδων και διαχέεται από την κάστα των πολεμιστών. Αν και οι Βραχμάνοι αργότερα θα γίνονταν οι δάσκαλοι της νέας ιδέας της ουσιαστικής ενότητας της παγκόσμιας ψυχής και της ατομικής ψυχής, δεν μπόρεσαν ποτέ να κρύψουν την προέλευση της νέας διδασκαλίας. Έτσι προκύπτει ότι η οδηγία σχετικά με τον Άτμαν δόθηκε από τον Βασιλιά Ατζατακτρού στον Βραχμάνο Γκάργκια Μπαλάκε· από τον θεό του πολέμου Σάνατ Κουμάρα, στον Βραχμάνο Ναράντα· από τον βασιλιά Πραβάνα στον Βραχμάνο Αρουνί. Χάρη σε αυτήν την αριστοκρατική επανάκτηση, η μη Άρια μαγική λατρεία υποχώρησε όλο και περισσότερο, και δεν εξαπλώθηκε παρά μόνο αργότερα, όταν η φυλετική αποσύνθεση κατέλαβε ακόμη και την Ινδία των Κσατρίγιας (Kshatriyas).

Η νόθευση της ιδέας της αμόλυντης κοινωνικής οργάνωσης

Σαν γεννημένος άρχοντας, ο Ινδός ένιωσε τη δική του ψυχή να διευρύνεται στον Άτμαν που διαπερνούσε ολόκληρο το σύμπαν και ζούσε μέσα στο δικό του στήθος σαν ο εσώτατος εαυτός του. Η έννοια της απρόσωπης φύσης, της πλούσιας και ουσιαστικά προνοητικής, δεν μπορούσε να τον χωρίσει από αυτή τη μεταφυσική ένωση. Μια δραστήρια ζωή, που πάντα αναζητούνταν σαν το αναπόφευκτο καθήκον του κόσμου που απαρνήθηκε τον στοχαστή, έδινε θέση όλο και περισσότερο στον στόχο του ταξιδιού στο σύμπαν της ψυχής. Αυτή η μετάβαση στο καθαρό φως της γνώσης οδήγησε στην ευγενική προσπάθεια να ξεπεραστεί η φύση μέσω της λογικής. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πολλοί Ινδοί, σαν μεμονωμένες προσωπικότητες και αριστοκράτες, πέτυχαν σε αυτή την αναζήτηση. Αλλά για τους μετέπειτα άνδρες παρέμεινε μόνο η διδασκαλία, χωρίς τη ζωτική προϋπόθεση της φυλής. Σύντομα η πλούσια, η βασισμένη στο αίμα έννοια της Βάρνας χάθηκε εντελώς. Σήμερα είναι μόνο ένας διαχωρισμός μεταξύ των τεχνικών, των επαγγελματικών και των άλλων τάξεων, και έχει εκφυλιστεί στην πιο χυδαία παρωδία της πιο σοφής ιδέας στην παγκόσμια ιστορία. Ο μετέπειτα Ινδός δεν κατάλαβε την τριπλή σημασία

του αίματος, του εαυτού και του σύμπαντος. Είδε μόνο τα δύο τελευταία. Και χάθηκε στην προσπάθεια απομονωμένης ενατένισης του εαυτού στη φυλετική μόλυνση, της οποίας τα σύγχρονα προϊόντα είναι οι άθλιοι μιγάδες, που αναζητούν θεραπεία για την ανάπηρη ύπαρξή τους στα νερά του Γάγγη.
Αφού είχε «ξεπεράσει» τις πολωμένες ιδέες του εαυτού/του σύμπαντος με μια λογική επιλογή υπέρ του ενός μέρους, ο Ινδός μονιστής προσπάθησε επίσης να εξαλείψει την αντίθεση μεταξύ τους και βίαια να επιτύχει την ελευθερία μέσω της φύσης και να κυριαρχήσει στη φύση μέσω της ελευθερίας. Ως εκ τούτου, είχε την τάση να θεωρεί τη φυλή και την προσωπικότητα σαν πτυχές μιας ανώτερης έννοιας και σαν απατηλές.

Το τέλος της Ινδίας

Ο απαθής Ινδός, πνευματιστής μονιστής, άρχισε να βλέπει τη φύση σαν κάτι το εξωπραγματικό, ένα κακό όνειρο. Η μόνη πραγματικότητα για αυτόν είναι το παγκόσμιο Ον (το Μπράχμαν) και η αιώνια επανεμφάνισή του στην εσωτερική ουσία του όντος (Άτμαν). Με αυτή την απομάκρυνση από τη φύση γενικά, η κάποτε ξεκάθαρη ιδέα και έννοια της φυλής έγινε όλο και πιο ομιχλώδης. Το φιλοσοφικό δόγμα ξερίζωσε το ένστικτο από τη γήινη βάση του. Εάν η μόνη πραγματικότητα είναι το παγκόσμιο Ον και εάν ο Άτμαν είναι ουσιαστικά ένα με αυτό, τότε η ατομικότητα εξαφανίζεται και επιτυγχάνεται το άμορφο Όλο-Ένα.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι η ινδική σκέψη έπαψε να είναι δημιουργική. Έγινε άκαμπτη. Το ξένο αίμα των μελαμψών Σούντρα, που τώρα θεωρούνταν εξίσου πολύτιμοι φορείς του Άτμαν, εισχώρησε. Έτσι καταστράφηκε η αρχική έννοια της ταυτότητας της κάστας (ομόαιμη κοινωνική τάξη) και της φυλής. Η μπασταρδοποίηση ήταν αναπόφευκτη. Οι οφιολατρείες και οι φαλλικές λατρείες των αυτόχθονων πληθυσμών άρχισαν να ανθίζουν και να εξαπλώνονται. Συμβολικές ερμηνείες του εκατόγχειρα Σίβα, σαν αναρριχώμενα κλήματα στο αρχέγονο δάσος, αρχίζουν να εμφανίζονται σε μια φρικτή, μπάσταρδη τέχνη. Μόνο στις αυλές των βασιλιάδων ακούγονταν ακόμα τα παλιά ηρωικά τραγούδια και οι λυρικοί όπως ο Καλιντάσα και άλλοι, κυρίως άγνωστοι, ποιητές που εξακολουθούσαν να τιμούνται. Ο Άντι Σάνκαρα επιχείρησε μια αναμόρφωση της ινδικής φιλοσοφίας. Αλλά ήταν μάταιο· οι φλέβες του αίματος του φυλετικού κορμού διαρρήχθηκαν παίρνοντας μια πολύ βαθιά ανάσα, το αίμα των Άριων-Ινδών ξεχύθηκε και χάθηκε. Μόνο που και που, όπου το σκούρο χώμα της αρχαίας Ινδίας το απορροφά, εξακολουθεί να γονιμοποιεί. Αλλά αφήνει μόνο μια καλλιεργημένη φιλοσοφική και τεχνική ορθοδοξία η οποία, στην μετέπειτα παράλογη παραμόρφωσή της, κυβερνά τη ζωή των Ινδουιστών σήμερα.

Δεν πρέπει να ισχυριστούμε κοντόφθαλμα ότι ο Ινδός πρώτα μόλυνε τη φυλή του και μετά παρέδωσε την προσωπικότητά του ή το αντίστρο-

φο. Μάλλον, αυτό που υπάρχει εδώ είναι μια μεταφυσική διαδικασία η οποία, στη διακαή λαχτάρα να ξεπεραστεί εντελώς το φαινόμενο της δυαδικότητας,…

Η θρησκευτική δημιουργία του Ζαρατούστρα

…κατάργησε επίσης τις αμοιβαίως εξαρτώμενες κατώτερες μορφές της τελικής πολικότητας.

Από έξω, η φιλοσοφική αποδοχή της μεγάλης εξομοίωσης του Άτμαν-Μπράχμαν προηγήθηκε της φυλετικής παρακμής στην Ινδία. Σε άλλους πολιτισμούς, αυτή η παρακμή δεν ήταν αποτέλεσμα της καθιέρωσης μιας διάχυτης φιλοσοφίας, αλλά ήταν, απλώς, το αποτέλεσμα της αδιάλειπτης μίξης μεταξύ δύο ή περισσότερων αντίθετων φυλών, των οποίων τα ουσιαστικά χαρακτηριστικά ούτε ανυψώνονται ούτε ενισχύονται στη μέση της διαδικασίας, αλλά καταλήγουν σε αμοιβαία εκμηδένιση.

Από τον έκτο αιώνα π.Χ. το **Ιράν** βίωσε μια τεράστια επέκταση από τους Άριους Πέρσες. Υπό τον Αρσάμη, εμφανίστηκε μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες της ινδοευρωπαϊκής ιστορίας, ο Σπίταμα (Ζωροάστρης ή Ζαρατούστρα). Ανησυχώντας για τη μοίρα της Άριας μειονότητας, ανέπτυξε μια ιδέα που μόλις τώρα αρχίζει να αναβιώνει στη σκανδιναβική δύση, ζωντανεύοντας την ιδέα της φυλετικής προστασίας με ενδογαμία μέσα στη φυλή. Αλλά επειδή η κυρίαρχη Άρια ανώτερη τάξη ζούσε διάσπαρτη, ο Ζωροάστρης προσπάθησε να ενισχύσει αυτή την επιταγή δημιουργώντας μια ιδεολογικά δεμένη κοινότητα πίστης. Ο Αχούρα Μάζντα, ο αιώνιος θεός του φωτός, έγινε μια κοσμική ιδέα – ο θεϊκός προστάτης των απανταχού Αρίων. Δεν είχε ιδιαίτερη κατοικία ή ναό όπως οι θεοί της Ανατολής και ακόμη και της μεταγενέστερης Ρώμης. Ήταν απλώς η ιερή λευκότητα της τελειότητας. Εχθρός του είναι ο σκοτεινός Αριμάν με τον οποίο είναι εγκλωβισμένος σε αγώνα μαζί του για την παγκόσμια κυριαρχία. Αυτή είναι μια πραγματικά σκανδιναβική Άρια έννοια του Ζωροάστρη: σε αυτόν τον αγώνα ο άνθρωπος να πολεμήσει στο πλευρό του Αχούρα Μάζντα (όπως ακριβώς ο Εϊνχέργιαρ στη Βαλχάλλα θα πολεμούσε για τον Όντιν εναντίον του λύκου Φένριρ και του Μίντγκραντ Σέρπεντ ή Γιόρμουνγκαντ). Επομένως, ο άνθρωπος δεν πρέπει να αποσυρθεί στον άκοσμο στοχασμό και τον ασκητισμό, αλλά πρέπει να δει τον εαυτό του σαν τον αγωνιζόμενο φορέα μιας ιδέας που διατηρεί τον κόσμο· …

Η περσική ιδέα του σωτήρα

…πρέπει να διεγείρει και να οπλίσει όλες τις δημιουργικές δυνάμεις της ανθρώπινης ψυχής. Ο άνθρωπος πρέπει πάντα να είναι στην υπηρεσία του ανώτερου, είτε είναι στοχαστής, είτε αποσπά τη γονιμότητα από μια έρημο. Όπου κι αν πάει, υπηρετεί τη δημιουργική αρχή – όταν σπέρνει

και θερίζει· όταν θεωρεί μια χειραψία σαν απαράβατο όρκο. Το «Βέντιτατ» (Vendidat) συνοψίζει όλα αυτά με τα υπέροχα λόγια: «Όποιος σπέρνει σιτηρά, σπέρνει την αγιότητα».

Όμως το κακό και ο πειρασμός παραμονεύουν γύρω από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Για να μπορέσει να τα αντιμετωπίσει με επιτυχία, ο Ζαρατούστρα επικαλείται το Άριο αίμα: αυτό υποχρεώνει κάθε Πέρση να υπηρετεί τον θεό του φωτός. Μετά το θάνατο, το καλό και το κακό χωρίζουν για πάντα. Σε έναν δυνατό αγώνα, ο Αχούρα Μάζντα νικά τον Αριμάν και εγκαθιστά το βασίλειο της ειρήνης του.

Για ένα διάστημα, οι Πέρσες αντλούσαν μεγάλη δύναμη από αυτό το υπέροχο θρησκευτικό έπος. Όμως παρά την ηρωική αυτή προσπάθεια, η συγχώνευση του Άριου αίματος με το Ασιατικό δεν μπόρεσε να αναχαιτιστεί και το μεγάλο βασίλειο των Περσών παρήκμασε. Παρόλα αυτά, το πνεύμα του Ζωροάστρη και ο Μύθος του συνέχισαν να έχουν επίδραση σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο εβραϊσμός δημιούργησε τον Σατανά του από τον Αριμάν και από το σύστημα της φυσικής φυλετικής διατήρησης των Περσών εξέλιξε το δικό του τεχνητό σύστημα της αναπαραγωγής ενός μείγματος φυλών σε συνδυασμό με έναν αμφιλεγόμενο (αν και καθαρά εβραϊκό) θρησκευτικό νόμο· η χριστιανική εκκλησία οικειοποιήθηκε την περσική ιδέα του σωτήρα από τον πρίγκιπα της παγκόσμιας ειρήνης τον Γιαζάτα (Μίθρας), αν και διαστρεβλωμένη από την εβραϊκή ιδέα του μεσσία. Και σήμερα, στην καρδιά και στα βόρεια της Ευρώπης, η ίδια ιδέα της φυλετικής ψυχής που διδάχθηκε κάποτε από τον Ζωροάστρη, έχει ξυπνήσει με μυθική δύναμη σε αυξημένη συνειδητοποίηση. Η σκανδιναβική αυτογνωσία και η σκανδιναβική φυλετική πειθαρχία είναι η απάντηση σήμερα στη συριακή Μέση Ανατολή, η οποία έχει διαδοθεί σε όλη την Ευρώπη με τη μορφή του εβραϊσμού και ποικιλιών απρόσωπου οικουμενικισμού.

Η φυλετική μάχη για την Ελλάδα

Ο περσικός πολιτισμός ήταν ένα μπόλιασμα πάνω σε μια σημιτική ανατολίτικη κατώτερη τάξη. Αποσυντέθηκε καθώς η οικονομία και το χρήμα των εμπορικών φυλών απέκτησαν υλική επιρροή και οι εκπρόσωποί τους ανήλθαν τελικά στην εξουσία και στις υψηλές θέσεις. Η επιταγή του γάμου μέσα στα όρια της φυλής ξεχάστηκε, και η «εξίσωση» όλων των φυλών οδήγησε αναγκαστικά σε μπασταρδισμό.

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας Πέρσης βασιλιάς είχε χαράξει στο βράχο του Μπεχιστούν τις ακόλουθες λέξεις: «Εγώ, ο Δαρείος, ο μεγάλος βασιλιάς, ο βασιλιάς των βασιλιάδων, από μια Άρια φυλή...» Σήμερα ο Πέρσης οδηγός του μουλαριού περνάει αδιάφορος από αυτόν τον τοίχο: ένα σημάδι στο πλήθος ότι η προσωπικότητα γεννιέται μαζί με μια φυλή και πεθαίνει μαζί της.

Το πιο όμορφο από όλα ήταν το όνειρο του σκανδιναβικού ανθρώπου

που εκδηλώθηκε στην **Ελλάδα**. Το ένα κύμα μετά το άλλο ερχόταν από την κοιλάδα του Δούναβη και επικάλυψε τον προηγούμενο πληθυσμό των μεικτών Άριων και μη Άριων μεταναστών, φέρνοντας νέες δημιουργικές δυνάμεις. Ο αρχαίος μυκηναϊκός πολιτισμός των Αχαιών είχε κυρίως σκανδιναβικό χαρακτήρα. Στη συνέχεια, δωρικές φυλές εισέβαλαν εκ νέου στις ακροπόλεις των φυλετικά ξένων αυτοχθόνων κατοίκων, υποτάσσοντάς τους και ανατρέποντας την κυριαρχία του θρυλικού Φοίνικα Σημίτη βασιλιά Μίνωα, οποίος μέχρι τότε ήταν κύριος όλης της περιοχής που επρόκειτο να γίνει γνωστή στους μεταγενέστερους χρόνους σαν Ελλάς, με τον πειρατικό του στόλο. Σαν σκληροί άρχοντες και πολεμιστές, οι ελληνικές φυλές διέλυσαν τον υποβαθμισμένο τρόπο ζωής των εμπόρων της Εγγύς Ανατολής και με τα χέρια των υποταγμένων φυλών, οικοδόμησαν έναν ασύγκριτο δημιουργικό πολιτισμό. Μεγάλες ιστορίες ήταν σκαλισμένες στην πέτρα και ο ελεύθερος χρόνος αφιερώθηκε στη σύνθεση και το τραγούδι αθάνατων παραμυθιών των ηρώων. Ένα πραγματικά αριστοκρατικό σύνταγμα εμπόδιζε την ανάμειξη του αίματος. Η δύναμη των Σκανδιναβών, που μειώνονταν από μακροχρόνιους πολέμους, ανανεωνόταν συνεχώς από την περαιτέρω μετανάστευση.

Ομηρική θρησκευτικότητα

Οι Δωριείς και μετά οι Μακεδόνες προστάτευαν το δημιουργικό ξανθό αίμα μέχρι την εποχή που εξαντλήθηκαν και αυτές οι φυλές, και οι πολύ πιο πολυάριθμες δυνάμεις της εγγύς Ανατολής διείσδυσαν μέσα από χίλια κανάλια, δηλητηρίασαν την Ελλάδα και στη θέση των αρχαίων Ελλήνων παρήγαγαν τον μετέπειτα αδύναμο Λεβαντίνο, που έχει κοινό μόνο το όνομα με τον Έλληνα. Ο Έλληνας έχει εξαφανιστεί για πάντα, και μόνο οι νεκρές πέτρινες εικόνες, μόνο λίγα άτομα, μαρτυρούν ακόμη εκείνη την πιο ένδοξη φυλετική ψυχή που κάποτε δημιούργησε την Παλλάδα Αθήνα και τον Απόλλωνα. Η απόλυτη σκανδιναβική απόρριψη καθετί μαγικού πουθενά δεν είναι πιο ξεκάθαρη και πιο εμφανής από όσο στις θρησκευτικές αξίες της Ελλάδας, στις οποίες δεν δίνεται ακόμη αρκετή προσοχή. Και όταν οι μελετητές τυχαίνει να αγγίζουν τις θρησκευτικές πτυχές των Ελλήνων, θεωρούν άξιες λεπτομερούς εξέτασης πρώτα εκείνες τις εποχές όταν ο Έλληνας ήταν ήδη διχασμένος μέσα του και αμφιταλαντευόταν μεταξύ των δικών του φυσικών αξιών και εκείνων της ξένης και εξωτικής καταγωγής. Από την άλλη πλευρά, ακριβώς αυτό το μεγαλείο της ομηρικής περιόδου, που προηγήθηκε αυτού του συνόλου των προβλημάτων και εμπιστεύτηκε τη μοίρα, είναι μια εποχή της πιο γνήσιας θρησκευτικότητας, για την οποία ο 19ος αιώνας της εσωτερικής παρακμής δεν είχε καμία σωστή κατανόηση, επειδή οι χρυσοί και αργυροί αιώνες εκείνης της εποχής δεν βασανιζόταν με «προβλήματα». Οι φωτεινές μορφές του Απόλλωνα, της Παλλάδας

Αθηνάς, του Δία, του πατέρα των ουρανών, είναι σημάδια του πιο αληθινού θρησκευτικού συναισθήματος. Ο χρυσόμαλλης (χρυσόκομος, Απόλλωνας) είναι ο φύλακας και ο προστάτης κάθε τι ευγενούς και εμπνευσμένου, ο φύλακας της τάξης, ο δάσκαλος της αρμονίας των δυνάμεων της ψυχής, του καλλιτεχνικού μέτρου. Ο Απόλλωνας είναι το ανατέλλον φως της αυγής, συγχρόνως ο προβολέας της εσωτερικής όρασης και ο μεσολαβητής των οραματικών χαρισμάτων. Είναι ο θεός του τραγουδιού και του ρυθμικά συγκινητικού αλλά όχι εκστατικού χορού. Ο κύκνος που έρχεται από το βορρά είναι ιερός για τον θεό, σύμβολο της δικής του φωτεινής μεγαλειότητας.

Μάχη των Θεών

Και με τον τρόπο του νότου, του αφιερώθηκε ο φοίνικας. Στο ναό των Δελφών είναι χαραγμένες οι λέξεις: «μηδὲν ἄγαν», και «γνῶθι σ(ε)αὐτόν» – δύο ομηρικές απολλώνιες δημιουργίες.

Δίπλα στον Απόλλωνα στεκόταν η Παλλάδα Αθηνά, το σύμβολο του ζωογόνου κεραυνού, που ξεπήδησε από το κεφάλι του Δία, της γαλανομάτας κόρης του κεραυνού, η σοφή συνετή παρθένος, φύλακας του λαού των Ελλήνων και πιστή προστάτιδα του αγώνα του.

Αυτές οι εξαιρετικά ευσεβείς ελληνικές ψυχικές δημιουργίες δείχνουν την ευθυτενή εσωτερική, αγνή ζωή του σκανδιναβικού ανθρώπου. Με την ύψιστη έννοια, είναι θρησκευτικές ομολογίες και έκφραση εμπιστοσύνης στον σκανδιναβικό χαρακτήρα και στις θεότητες που, έξυπνα, αποκαλύπτουν τον εαυτό τους καθώς και τη φιλική τους διάθεση στους ανθρώπους. «Ο Όμηρος δεν προσφέρει ούτε πολεμική ούτε δόγμα», λέει ο Έρβιν Ροντ* και σε αυτή τη μοναδική πρόταση ο Ροντ περιγράφει την ουσία κάθε γνήσιου θρησκευτικού συναισθήματος των Άριων. Αυτός ο βαθύς γνώστης της ελληνικής φύσης συνεχίζει λέγοντας: «Ο Όμηρος ελάχιστα ενδιαφέρεται για οιωνούς και εκστάσεις, στερούμενος κάθε προτίμηση για τέτοια». Αυτή είναι η πιο μυστηριώδης ευθύτητα μιας ανώτερης φυλής που αντηχεί σε κάθε σελίδα της Ιλιάδας και αντηχεί σε όλους τους ναούς της Ελλάδος. Κάτω από αυτό το δημιούργημα, κρύβονταν και πολλαπλασιάστηκαν οι πελασγικές, οι φοινικικές, οι αλπικές και, αργότερα, οι συριακές αξίες· ανάλογα με τις δυνάμεις αυτών των φυλών, οι θεοί τους παρενέβησαν. Αν οι θεοί των Ελλήνων ήταν ήρωες του φωτός και του ουρανού, οι θεοί των μη Άριων της Εγγύς Ανατολής είχαν όλοι γήινα χαρακτηριστικά. Η Δήμητρα, ο Ερμής και άλλοι είναι ουσιαστικά δημιουργήματα της ξένης φυλετικής ψυχής. Αν η Παλλάς Αθηνά είναι μια πολεμίστρια προστάτιδα του αγώνα της ζωής, τότε ο Πελασγός Άρης είναι ένα τέρας που στάζει αίμα· αν ο Απόλλων είναι ο θεός της λύρας και του τραγουδιού, τότε ο Διόνυσος

---

* «Ψυχή».

(τουλάχιστον στη μη Άρια όψη του) είναι ο θεός της έκστασης, του πόθους και της απελευθερωμένης λαγνείας.

Ερμηνείες του ελληνισμού

Πλέον παλεύουμε συνειδητά επί διακόσια χρόνια να ερμηνεύσουμε τον ελληνικό κόσμο. Από τον Γιόχαν Γιοάχιμ Βίνκελμαν μέσω του γερμανικού κλασικισμού μέχρι τον Φρίντριχ Πρέλερ και τον Γιόχαν Χάινριχ Βος ήρθε η λατρεία του φωτός, αυτού που είναι ανοιχτός στον κόσμο, αυτού που μπορεί να δει καθαρά, αλλά αυτή η γραμμή έρευνας σταδιακά χάνει την ορμή – η καμπύλη της γίνεται πιο επίπεδη και πιο επίπεδη. Οι στοχαστές και οι καλλιτέχνες έγιναν σύντομα άτομα, αποκομμένα από το αίμα και το χώμα, από το εγώ και μόνο έγιναν προσπάθειες να «εξηγηθεί» και να ασκηθεί κριτική στην αττική τραγωδία· ο Όμηρος κατανοήθηκε μόνο από την άποψη της τυπικής αισθητικής και ο υστεροελληνικός ορθολογισμός κλήθηκε να χαρίσει την αναίμακτη ακαδημαϊκή καθημερινή γραφή. Η άλλη σχολή – το ρομαντικό κίνημα – ασχολήθηκε με τα πνευματικά υπόγεια ρεύματα που εμφανίζονται στο τέλος της Ιλιάδας, στις ταφικές τελετές, ή στον Αισχύλο μέσα από το έργο των Ερινύων, εισχωρεί στις ψυχές των χθόνιων αντιθεών που αντιτίθενται στον Ολύμπιο Δία, λατρεύει, ξεκινώντας από τον **θάνατο** και τους γρίφους του, τους θεούς της μητέρας με επικεφαλής τη Δήμητρα και τέλος ζει μέσα στον θεό των νεκρών – στον Διόνυσο. Εδώ ο Χέρμαν Βέλκερ, ο Έρβιν Ροντ, ο Φρίντριχ Νίτσε, ειδικότερα, αναφέρονται σε εκείνη τη «Μητέρα Γη» σαν τον άμορφο φορέα της ετοιμοθάνατης ζωής που ρέει πίσω στη μήτρα της. Με ρίγη λατρείας, οι μεγάλοι Γερμανοί ρομαντικοί ένιωθαν όλο και πιο σκοτεινά πέπλα να παρεμβάλλονται μπροστά στους θεούς του ουράνιου φωτός και βυθιζόταν όλο και πιο βαθιά στην παρορμητική, άμορφη, δαιμονική, σεξουαλική, εκστατική και χθόνια και στη μητρική λατρεία. Ωστόσο, συνέχισαν να τα περιγράφουν όλα αυτά σαν **ελληνικά**.

Εδώ είναι που δύο γραμμές έρευνας ακολουθούν χωριστούς δρόμους. Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι οι ελληνικές φυλές απορρόφησαν μια σωματικά και πνευματικά ξένη φύση, τον πραγματικό ερευνητή, δεν τον ενδιαφέρει τόσο αυτό το συχνά μόνο τεχνητό κράμα, αλλά πρωτίστως το περιεχόμενο και η μορφή αυτού του στοιχείου που αναμφίβολα **κυριαρχούσε**.

Δραματική διάσταση της φυλετικής ψυχής

Όταν για παράδειγμα ο Γιάκομπ Μπούρκχαρντ λέει: «Ό,τι έκαναν και υπέφεραν (οι Έλληνες), το έκαναν και το υπέφεραν **ελεύθερα** και διαφορετικά από όλους τους προηγούμενους λαούς. Εμφανίζονται σαν πρωτότυπα, αυθόρμητα και συνειδητά, εκεί που σε όλους τους άλλους

υπάρχει ένα λίγο-πολύ θαμπό πρέπει»*, λάμπουν με το φως του μυαλού τις βαθύτερες ιδιότητες του ελληνικού κόσμου. Ωστόσο, αν και αργότερα αναφέρεται στους Έλληνες ως Άριους, και περιστασιακά σε άλλους λαούς και φυλές, δεν του έρχεται ποτέ ξανά στο μυαλό ότι είχε αποκαλύψει έναν **νόμο** της φυλετικής ψυχής. Ο Μπούρκχαρντ περιγράφει τους Έλληνες του 5ου και του 4ου αιώνα π.Χ. «σαν ολοκληρωμένους», τον δραματικό αγώνα φυλών, ψυχών και θεών, αλλά στη συνέχεια βυθίζεται σε μια ανάμειξη όλων των ιδιαιτεροτήτων· στο τέλος, παρ' όλες τις συσσωρευμένες γνώσεις, υπαινιγμούς και διαισθήσεις, η **ελληνική** προσωπικότητα εξαφανίζεται. Αυτή όμως η εσωτερική ελευθερία των αρχαίων Ελλήνων ήταν στην πραγματικότητα που έδωσε έναν αγώνα ενάντια στην καταπιεστική βαναυσότητα της Εγγύς Ανατολής και **αυτό** το μεγάλο δράμα ενός ολόκληρου λαού που όχι μόνο ενέπνευσε με τα μεγαλύτερα επιτεύγματά του, αλλά και έκανε τους Έλληνες λιγότερο τυχερούς «από όσο νομίζουν οι περισσότεροι». Και αν αυτή η αντίφαση στην ιστορία της Ελλάδας ερμηνεύτηκε αργότερα με άλλους τρόπους, αυτό οφείλεται στο ότι εδώ αγνοήθηκε η ουσιαστική βάση.

Ήταν ο Γιόσεφ Γκέρες που (όπως αποδεικνύει ο Άλφρεντ Μπάουμλερ) πρώτος εντόπισε συνειδητά μια κοσμοϊστορική πολικότητα πίσω από την ένταση μεταξύ αρσενικού και θηλυκού, ενώ ο Γιόχαν Γιάκομπ Μπάχοφεν ήταν ο μεγάλος παιδαγωγός και εκπαιδευτής αυτής της ιδέας, η οποία σήμερα, σε αυτήν την εποχή αποσύνθεσης όλων των σχημάτων και των μορφών, γιορτάζει την αναγέννησή της.

Η μητέρα, η νύχτα, η γη και ο θάνατος, αυτά είναι τα στοιχεία που αποκαλύπτονται στη ρομαντική-διαισθητική έρευνα σαν τα θεμέλια της δήθεν «αρχαιοελληνικής» ζωής.

Μητριαρχικό σύστημα

Από την Ετρουρία, μέσω της Κρήτης και τα βάθη της Μικράς Ασίας, η μητριαρχία έγινε κυρίαρχη με πολλές μορφές – ακόμη και ανάμεσα στην ανδρική τυραννία – στα έθιμα και το δίκαιο. Σαν αποτέλεσμα, σύμφωνα με μυθικές μαρτυρίες, αναπτύχθηκαν οι Αμαζόνες και οι εταίρες, αλλά και οι ποιητικοί ύμνοι στους νεκρούς και τα μυστήρια που συνδέονται με το πνεύμα της γης. Εμφανίζονται μητρικές φιγούρες, καθεμία από τις οποίες αντιπροσωπεύει μια πτυχή της μίας μεγάλης μυστηριώδους Μητέρας της Γης, θεωρούνται ιερές και ανέγγιχτες και αν δολοφονηθεί έστω και μία μητέρα, η ίδια η γη αναδύεται με τη μορφή των Ερινύων που αναζητούν αίμα· αυτές δεν ησυχάζουν μέχρι να χυθεί το αίμα του δολοφόνου και να απορροφηθεί από τη γη σαν εξιλέωση. Δεν τίθεται θέμα αν το σωστό ή το λάθος ανήκει στη μητέρα, η ίδια η αξία αντιπρο-

* Ελληνική πολιτιστική ιστορία, τ. 1, σελ. 11.

σωπεύεται από την **καθεμία** και απαιτεί το πλήρες απαραβίαστό της. Από τη μητέρα, η κόρη κληρονομεί τα αγαθά που διασφαλίζουν την ανεξαρτησία της, το όνομά της και τα δικαιώματά της στη γη και έτσι η γυναίκα εμφανίζεται σαν ενσάρκωση της αθανασίας της ύλης ή, πιο σωστά, σαν παραβολή του άφθαρτου της ύλης που είναι από μόνη της άμορφη. Έτσι νόμιζαν οι Λύκιοι και οι Κρήτες (που ήταν οι μόνοι που χρησιμοποίησαν τη λέξη «μητέρα πατρίδα») και μάλιστα έτσι νόμιζε και η ίδια η αρχαία Αθήνα μέχρι που ο Σκανδιναβικός Θησέας νίκησε τις Αμαζόνες μπροστά στις πύλες της και δεν ήταν πια η μητέρα προστάτιδα θεά της πόλης, αλλά η ορφανή μητρός και άτεκνη παρθένα, η Παλλάς Αθηνά, κόρη του Ουρανού Διός.
Όσον αφορά την παγκόσμια ιστορία, η πρώτη μεγάλη αποφασιστική μάχη μεταξύ των **φυλετικών** αξιών υπέρ του σκανδιναβικού χαρακτήρα δόθηκε σε ελληνικό έδαφος. Από τη μέρα, από τη ζωή, ο άνθρωπος πλησίασε πλέον τη ζωή, από τους νόμους του φωτός και του ουρανού, από το πνεύμα και το θέλημα του Πατέρα, προέκυψαν όλα όσα ονομάζουμε ελληνικό πολιτισμό σαν τη μεγαλύτερη κληρονομιά της αρχαιότητας για εμάς.

Το λάθος του Μπάχοφεν

Επομένως, δεν μπορεί να συναχθεί από τα πιο πάνω ότι η μητριαρχία με όλες τις συνέπειές της «δεν καθορίζεται από καμία εθνική συγγένεια», ούτε ότι το νέο σύστημα του φωτός ήταν μόνο ένα «μεταγενέστερο στάδιο ανάπτυξης», στο οποίο η κυριαρχία της γυναίκας παρέμεινε «σαν αυτό που αρχικά είχε δοθεί» (Μπάχοφεν). Αυτή η μεγάλη παρεξήγηση, παρά τις πολλές ακριβείς ενοράσεις, θολώνει όλες τις άλλες ενοράσεις, όσο βαθιές κι αν είναι, και προκαλεί μια παρεξήγηση ολόκληρης της ανάπτυξης της ψυχής στην ελληνική και ρωμαϊκή αρχαιότητα. Μαζί της όμως και στους βαθύτερους πνευματικούς αγώνες του μεταγενέστερου δυτικού γερμανικού πολιτισμού. Διότι όποιες όψιμες ρωμαϊκές, χριστιανικές, αιγυπτιακές ή εβραϊκές ιδέες και αξίες μπορεί να έχουν διεισδύσει στην ψυχή του γερμανικού λαού, ακόμη και εν μέρει την κατέστρεψαν: εάν η ιστορία είναι μια ερμηνεία χαρακτήρων, μια απεικόνιση ενός όντος που αγωνίζεται να αναπτύξει το δικό του εγώ, τότε θα πρέπει να διαχωρίσουμε τις γερμανικές αξίες από όλες τις άλλες, αν δεν θέλουμε να απορρίψουμε τον εαυτό μας. Το ντροπιαστικό όμως είναι ότι στον απόηχο, αφενός, μιας πανχριστιανικής και στη συνέχεια, μιας όψιμης ανθρωπιστικής στάσης, αυτό το έργο της ιστορίας ωθήθηκε όλο και περισσότερο στο παρασκήνιο, ενώ το δόγμα μιας υποτιθέμενης «γενικής ανάπτυξης της ανθρωπότητας» στο προσκήνιο. Με διάφορες μορφές, μια αφηρημένη σκέψη, άρχισε να ξεριζώνει τη ζωή· η αντίδραση με τη μορφή του γερμανικού ρομαντισμού ήταν επομένως ευεργετική, όπως η βροχή μετά από μια μακρά ξηρασία. Αλλά ειδικά στην εποχή μας

του μαζικού διεθνισμού σε όλους τους τομείς, είναι σημαντικό να ακολουθήσουμε αυτόν τον φυλετικά συνδεδεμένο ρομαντισμό στον πυρήνα του και να τον απελευθερώσουμε από ορισμένους νευρικούς σπασμούς που εξακολουθούν να είναι προσκολλημένοι σ’ αυτόν. Οι Τεύτονες, οι Γερμανοί, δεν «εξελίχθηκαν» βάσει κάποιου νεφελώδους στόχου που επινοήθηκε από ιερείς ή λόγιους, αλλά είτε διεκδίκησαν τον εαυτό τους, είτε διαλύθηκαν και υποτάχθηκαν.

Η αφηρημένη «θεωρία της εξέλιξης»

Κάτω από αυτή την εξέταση όμως αλλάζει το πανόραμα ολόκληρης της ιστορίας των φυλών και των λαών και των πολιτισμών της γης. Ακόμα και οι προελληνικοί λαοί γύρω από το Αιγαίο πέλαγος δεν «αναπτύχθηκαν» κάποτε από τη βάση της πίστης στους χθόνιους θεούς μέχρι τη λατρεία του Δία-Απόλλωνα στον ουρανό, αλλά λύγισαν μετά από μακροχρόνιους αγώνες και, εν μέρει, υποτάχθηκαν πολιτικά, εν μέρει αφομοιώθηκαν πνευματικά, αλλά πάντα περίμεναν στιγμές αδυναμίας μεταξύ των Σκανδιναβών Ελλήνων για να διεκδικήσουν για άλλη μια φορά τις παλιές τους αξίες και τους παλιούς τους θεούς. Ούτε το κλίμα ούτε η γεωγραφία ούτε άλλες περιβαλλοντικές επιρροές είναι έγκυρες σαν τελικές εξηγήσεις· γιατί ο ήλιος που έλαμπε στον Όμηρο έλαμψε το ίδιο και στους λάτρεις της Ίσιδας και της Αφροδίτης. Και συνέχισε να λάμπει πάνω από την ίδια γη όταν η Ελλάδα είχε πεθάνει.

Από την πλευρά τους, οι σκανδιναβικές φυλές των Ελλήνων δεν αναγνώριζαν τη γυναικεία κυριαρχία σαν το «πρώτο στάδιο ανάπτυξης» πριν μετακομίσουν στη μετέπειτα πατρίδα τους, αλλά ακολουθούσαν τις εντολές του πατέρα από την πρώτη κιόλας μέρα της ύπαρξής τους. Διότι διαφορετικά δεν θα ήταν ξεκάθαρο γιατί οι Έλληνες θεοί δεν συνήψαν στενή φιλία με τους Πελασγούς Κρητικούς ή τους προ-Λίβυους Αιγύπτιους θεούς με τον ίδιο τρόπο που οι μεταγενέστεροι Έλληνες ανακάλυψαν ξανά τον δικό τους Ήλιο ή Ηρακλή στους θεούς της Άριας Ινδίας. Οι ελληνικοί μύθοι, από την άλλη, είναι γεμάτοι αγώνες και κατακτήσεις. Οι Έλληνες καταστρέφουν την αιματηρή κυριαρχία των Αμαζόνων στη Λήμνο με την εκστρατεία του Ιάσονα· στέλνουν τον Βελλεροφόντη να εξαλείψει αυτήν την ίδια κυριαρχία στη Λυκία· στους ματωμένους γάμους των Δαναΐδων δείχνουν τον Δία και τον μεγάλο μεσολαβητή-σωτήρα Ηρακλή, να θριαμβεύουν πάνω στις σκοτεινές τελλούριες δυνάμεις της γης και του κάτω κόσμου. Σε αντίθεση, λοιπόν, με τη σκανδιναβική-γερμανική μυθολογία, η ελληνική είναι τόσο πλούσια διαμορφωμένη και τόσο περίπλοκη (παρόλα αυτά σε όλες τις κύριες γραμμές της – η νίκη του φωτός επί…

Μαγικά πλάσματα της Εγγύς Ανατολής

…του σκότους – παραμένει χαρακτηριστικά κλασική) επειδή οι Τεύτονες γερμανικοί θεοί είχαν πολύ λιγότερη αντίσταση να υπερνικήσουν σε σχέση με τα θρησκευτικά συστήματα άλλων φυλών. Γι' αυτό η Ιλιάδα είναι ένας μεγάλος παιάνας της **νίκης** του φωτός, της ζωής πάνω στο σκοτάδι, στο θάνατο. Ο Όμηρος γνώριζε ότι ο θάνατος και η ζωή δεν είναι αντίθετα, αλλά ότι αλληλοεξαρτώνται (όπως ομολόγησε ξανά ο Γκαίτε). Η γέννηση και ο θάνατος αντιμετωπίζουν το ένα το άλλο, αλλά και τα δύο συνθέτουν τη ζωή. Η αναγνώριση της αναγκαιότητας αυτού του εσωτερικού νόμου σημαίνει και την αναγνώριση της κυριαρχίας των απρόσωπων Μοιρών: Η Θέτιδα προβλέπει τον θάνατο του γιου της, αλλά δεν προσεύχεται στον Δία να τον αφήσει να ζήσει, γνωρίζοντας ότι ο ουρανός, προσωποποιημένος σε αυτόν, υπόκειται επίσης σε κοσμικούς νόμους, που συμβολίζονται στις κλίμακες της αιωνιότητας. Οι Μοίρες (βλέπε και τις Νόρνες του γερμανικού κόσμου των θεών) είναι θηλυκά επειδή το απρόσωπο μόνο κυριαρχεί στη γυναίκα, είναι ο αθέλητος, φυτόμορφος φορέας των νόμων.

Εδώ πάλι αποκαλύπτεται μια σκανδιναβική αξία: ο Απόλλωνας σαν «καταστροφέας των αρχέγονων δαιμόνων» (Αισχύλος), δηλαδή σαν εξολοθρευτής των αρχέγονων μη σκανδιναβικών λατρειών. Όταν ο Γλαύκος ο Λύκιος λέει με θλίψη στον Διομήδη, όταν ο τελευταίος τον ρωτά για την οικογένειά του, ότι οι γενιές του ανθρώπου είναι σαν τα φύλλα ενός δένδρου, εδώ έρχονται στο φως οι άμορφες και αποπροσωποποιημένες προελληνικές ιδέες που επιμένουν παρά την εισαγωγή της απολλώνιας ηλιολατρείας στη Λυκία. Στην ελληνική τραγωδία, που γεννήθηκε σε μια εποχή που η Ελλάδα έδινε τις πιο σκληρές μάχες της και κατέστρεψαν τα ανθρώπινα αποθέματά της, οι Έλληνες αναγκάστηκαν και πάλι να αγωνιστούν ενάντια στις αρχαίες χθόνιες δυνάμεις. Αυτό δεν μπορεί πλέον να εκφραστεί με τα σίγουρα, θριαμβευτικά λόγια του Ομήρου:…

Νίκη της πατριαρχίας

Όχι, όποιος έχει πεθάνει μια φορά, θα έπρεπε να τον κλάψουν με θλίψη
Για μια μέρα, και μετά να θαφτεί με σκληρή καρδιά,

…αλλά με τη μορφή των πιο σκληρών αγώνων ανάμεσα σε δύο κοσμοθεωρίες σαν έκφραση δύο τελείως διαφορετικών φυλετικών ψυχών.

Η Εριφύλη προδίδει τον άντρα της (Αμφιάραο) για ένα περιδέραιο και ο γιος της ο Αλκμαίωνας σκοτώνει τη μητέρα του για να εκδικηθεί τον θάνατο του πατέρα του. Ο νόμος του προελληνισμού δεν σταθμίζει την ενοχή της μητέρας, αλλά η ίδια η γη υψώνεται για να εκδικηθεί το χυμένο αίμα της και οι Ερινύες οδηγούν τον Αλκμαίωνα στην τρέλα· μόνο η συμβουλή του Απόλλωνα να βάλει το πόδι του σε ένα κομμάτι

γης που ήταν ακόμα αόρατο την εποχή της δολοφονίας της μητέρας του, σώζει τελικά τον Αλκμαίωνα. Ανακαλύπτει ένα νέο αναδυόμενο νησί... Η σύγκρουση των φυλετικών ψυχών εμφανίζεται πιο θαυμάσια στον Ορέστη˙ εδώ, στην πιο καθαρή συνείδηση, οι παλιές και οι νέες δυνάμεις αντιπαρατίθενται, και αυτό το έργο γίνεται μια παραβολή για όλους τους χρόνους*. Ο παλιός νόμος της Μέσης Ανατολής, η χθόνια μητρότητα, δεν ασχολείται με την ενοχή της Κλυταιμνήστρας, αλλά στέλνει τις μαινόμενες υπηρέτριές της για να εκδικηθούν τη μητροκτονία. Οι φύλακες του σκανδιναβικού ήθους στέκονται μπροστά στον Ορέστη για να τον προστατεύσουν σαν εκδικητή του δολοφονημένου πατέρα του. «Δεν είχε σχέση εξ αίματος με τον άντρα που σκότωσε», φωνάζουν οι Ερινύες, «Ω, νέοι θεοί, σαν νόμος και πανάρχαιο δικαίωμα, μου τον αρπάζεις από τα χέρια μου». Αντιμετωπίζουν τον Απόλλωνα σαν ενσάρκωση του «νέου»: «Δεν είναι η μητέρα που γεννά τα παιδιά. Ο πατέρας τα γεννά...» Και η Αθηνά, η κόρη του Δία, δηλώνει: «Εγώ τιμώ κάθε τι αρσενικό με όλη μου την καρδιά». Όμως η Αθηνά, (και ο Απόλλωνας) προσφέρουν μεγαλόψυχα το χέρι τους στις ηττημένες δυνάμεις…

Διονυσιακές γιορτές

…σε μια χειρονομία συμφιλίωσης και τους υπόσχονται για να τους κατευνάσουν, σε αυτούς που ζουν «βαθιά μέσα στην ανήλιαγη νύχτα», τον σεβασμό των ανθρώπων:

«Αλλά εγώ, πάντα ζωσμένος για τον τολμηρό αγώνα στη μάχη για τη φήμη
Δεν θα ησυχάσω μέχρι όλος ο κόσμος
Τιμήσει με ύψιστες τιμές τη νικήτρια πόλη μου.»

Έτσι ο Αισχύλος καταλήγει εξίσου δυνατά και με συνείδηση της δύναμης όπως ο Όμηρος.

Όμως η μεγαλοψυχία του φωτός-Απόλλωνα μετά την υπερνίκηση του κόσμου των χθόνιων θεών είχε σαν αποτέλεσμα τη συνέχιση της υπόγειας επιβίωσή τους. Και μετά την ανάμειξη των φυλών μεταξύ των Ελλήνων και των γηγενών, ούτε οι χθόνιες ούτε οι ουράνιες θεότητες εμφανίζονται ξανά σε καθαρή μορφή, αλλά και τα δύο καταστρέφονται στα διονυσιακά έθιμα. Αν και ο Διόνυσος εκπροσωπεί και την πατριαρχία, γίνεται και ο θεός των νεκρών (τον οποίο επικαλείται και η Αντιγόνη), χάνει τον καθαρό, δυνατό χαρακτήρα του Απόλλωνα, γίνεται θηλυκός και μεθυσμένος και τελικά βυθίζεται στο δαιμονικό, σαν Μαινάδα, κάτω στη νύχτα. Ακόμα και τα ζώα που αφιερώνονται σε αυτόν τον θεό-δαίμονα είναι σκοτεινά, οι θεοί γεννιούνται σε σπηλιές και λατρεύονται μόνο τη νύχτα. Κάθε τι διονυσιακό που εισήλθε στην ελληνική ζωή σαν κάτι φυλετικά και πνευματικά ξένο – αν ίσως και

αρχαίο – επρόκειτο να γίνει το πιο σίγουρο σημάδι της ψυχικής επιδείνωσης που παραλληλίστηκε με την εξασθένηση του σκανδιναβικού αίματος. Στο ασταθές φως των πυρσών, κάτω από το βρυχηθμό μεταλλικών κυμβάλων, με τη συνοδεία τύμπανων και παίζοντας φλάουτα, οι εορτάζοντες τον Διόνυσο συγκεντρώνονται για έναν στροβιλιζόμενο χορό. «Κυρίως ήταν οι γυναίκες που συμμετείχαν σε αυτούς τους στροβιλιστικούς χορούς μέχρι να εξαντληθούν: φορούσαν μακριές ριχτές ρόμπες ραμμένες από γούνα αλεπούς... Τα μαλλιά τους ανέμιζαν άγρια, κρατούσαν στα χέρια τους τα ιερά φίδια του Σαμπάζιου, κραδαίνοντας στιλέτα... Με αυτόν τον τρόπο έβγαζαν κραυγές μέχρι που έφταναν στο απόλυτο αποκορύφωμα του ενθουσιασμού τους και μέσα στην "ιερή τους τρέλα",...

«Θρησκεία της φρενίτιδας»

...επιτίθονταν στα ζώα που είχαν επιλεγεί για θυσία, και έσκιζαν με τα νύχια και τα δόντια τους τη ματωμένη σάρκα και την κατάπιναν ωμή»*.

Όλες αυτές οι τελετουργίες ήταν εκ διαμέτρου αντίθετες με το ήθος των Ελλήνων, αντιπροσώπευαν εκείνη τη «θρησκεία της φρενίτιδας» (Φρομπένιους) που επικρατούσε σε ολόκληρη την ανατολική περιοχή του μεσογειακού κόσμου, που κουβαλούσαν οι αφρικανικές και οι φυλές της μέσης ανατολής και τα φυλετικά μείγματα. Υπάρχει μια ευθεία γραμμή από τον παράφορα δαιμονισμένο βασιλιά Σαούλ, μέχρι τα γήινα μεθύσια του Διονύσου, (που τουλάχιστον εξευγενίστηκε από τους Έλληνες), στους στροβιλιζόμενους δερβίσηδες του μετέπειτα Ισλάμ.

Ο φαλλός έγινε το σύμβολο της μεταγενέστερης «ελληνικής» κοσμοθεωρίας. Έτσι, αυτό που βρίσκουμε σε σχέση με την τέχνη και τη ζωή σε αυτό το σύμβολο δεν είναι ελληνικό, αλλά ανθελληνικό, δηλαδή, της Μέσης Ανατολής**.

Οι θεότητες της Μέσης Ανατολής ήταν παντού ρουφώντας τα θεμέλια του υπέροχου ελληνικού οικοδομήματος. Έτσι, για παράδειγμα, ο αρχέγονος θεός της γης Ποσειδώνας, που απωθήθηκε από την Αθηνά: «κατοικεί στο έδαφος κάτω από τον ναό της με τη μορφή φιδιού· είναι το φίδι του κάστρου της Ακρόπολης, που το ταΐζουν κάθε μήνα με ένα κέικ με μέλι» (εγκυκλοπαίδεια Πάουλυ-Βίσοβα). Ο Πελασγικός πύθωνας δράκος είναι επίσης θαμμένος στους Δελφούς κάτω από το ναό του Απόλλωνα (κάθε οκτώ χρόνια γινόταν αναπαράσταση της θανάτωσης αυτού του δράκου από τον Απόλλωνα), όπου βρισκόταν ο τόπος ταφής του Διονύσου. Όμως ο Σκανδιναβός Θησέας δεν κατάφερε να σκοτώσει

---

* Αποδόθηκε πολύ ωραία από τον Μπάουμλερ, τον νέο συντάκτη του Μπάχοφεν. (Ο μύθος της Ανατολής και της Δύσης, Μόναχο 1926.)

** Μια αξιόλογη μελέτη πάνω σ' αυτό προτείνεται αυτή του Δρ. Καρλ Κίναστ: «Απόλλων και Διόνυσος», Μόναχο 1927.

όλα τα τέρατα της Μέσης Ανατολής. Στα πρώτα σημάδια της αποδυνάμωσης του Άριου αίματος, εμφανίστηκαν ξανά και ξανά τα ξένα τέρατα – δηλαδή, η επιμειξία της Μέσης Ανατολής και η φυσική ευρωστία των ανδρών της Ανατολής.

Ο αγώνας του Ιάσονα με τις Αμαζόνες

Αυτή η εξέταση είναι τόσο καθοριστική για την αξιολόγηση ολόκληρης της ιστορίας των μύθων και του κόσμου που είναι σκόπιμο εδώ να παρακολουθήσουμε τη μεγάλη σύγκρουση των φυλετικών ψυχών όπου η νίκη της αρχής του σκανδιναβικού Απολλώνιου φωτός (ο Πίνδαρος μιλάει για τη Δανάη με τα ξανθά μαλλιά) ήταν μόνο προσωρινή, και οι παλιές δυνάμεις επιβεβαίωσαν ξανά τον εαυτό τους σε πολλές υβριδικές μορφές. Αυτή η πνευματική νόθευση ήταν φυσικά πιο προχωρημένη εκεί που τα ελληνικά κατακτητικά στρώματα ήταν πολύ αδύναμα και δεν μπορούσαν να αμυνθούν ενάντια στους αμέτρητους φορείς της χθόνιας φύσης: στη Μικρά Ασία, στην Κολχίδα και σε μερικά από τα νησιά. Αυτοί οι μεγάλοι και μακροχρόνιοι αγώνες συμπυκνώθηκαν φυσικά σε έπη και σε μύθους, όπως στην ιστορία των Αργοναυτών και του Απολλώνιου Ιάσωνα. Όπως λέει ο μύθος, οι Αργοναύτες έπλευσαν με βόρειο άνεμο, μια ξεκάθαρη ανάμνηση της βόρειας καταγωγής του Απόλλωνα, από βορρά έρχονται τα ετήσια αναθήματα, από βορρά αναμενόταν ο ήρωας του φωτός.

Όπου κι αν πήγαν οι ακόλουθοι του Ιάσωνα, σαν Έλληνες Βίκινγκς, ερχόντουσαν αντιμέτωποι με τους σκοτεινούς, χθόνιους θεούς, την κυριαρχία των Αμαζόνων και με μια πιο αισθησιακή αντίληψη της ζωής. Η ύπαρξη των Αμαζόνων μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός ότι περιπλανώμενες συμμορίες πολεμιστών συχνά εγκατέλειπαν τους χώρους ανάπαυσης ή τις κατοικίες τους για μεγάλο χρονικό διάστημα, έτσι οι γυναίκες που έμεναν πίσω ζούσαν τη ζωή τους χωρίς αυτούς και πιθανότατα έπρεπε επίσης να οπλιστούν ενάντια στις επιθέσεις. Στο τέλος, οι άνδρες συνήθως επέστρεφαν στο σπίτι – αν επέστρεφαν – φέρνοντας μαζί τους παράξενες γυναίκες, κάτι που κατέληγε επανειλημμένα σε ξεσπάσματα δολοφονίας των αρσενικών. Μια τέτοια πράξη, που αναφέρεται για τις γυναίκες της Λήμνου, για παράδειγμα, είχε απήχηση σε όλη την Ελλάδα σαν το πιο τρομερό έγκλημα και διηγούνταν ξανά και ξανά με φρίκη. Αυτές οι ορδές των γυναικών, εξαγριωμένες από την αποχή από το σεξ, έπεφταν με την πρώτη…

Καθιέρωση του γάμου

…υποταγή σε έναν ασυγκράτητο εταιρισμό, έναν τρόπο ζωής που εμφανιζόταν πάντα όταν εξασθενούσε η απολλώνια αρχή, αν και ο εταιρισμός αρχικά ήταν ευπρόσδεκτος, αφού έθετε τις πρώτες πραγματι-

κές βάσεις για μια συνέχεια των ηθών, ενάντια στον οποίο όμως επαναστάτησαν αργότερα τα παλιά ένστικτα.

Έτσι ο Ιάσων έγινε δεκτός από την Υψιπύλη στη Λήμνο· έτσι παντρεύτηκε τη Μήδεια και θέσπισε το θεσμό του γάμου ενάντια στα συστήματα των εταίρων και των Αμαζόνων. Μέσω της καθιέρωσης του γάμου, η γυναίκα, η μητέρα, απέκτησε μια νέα και τιμητική θέση σύμφωνα με τη σκανδιναβική αρχή του Απολλώνιου και αναδύθηκε η ευγενέστερη, γόνιμη πτυχή της λατρείας της Δήμητρας (συγκρίσιμη με τη μεταμόρφωση της Ίσιδας σε Μητέρα του Θεού του γερμανισμού)· αλλά όλα αυτά όμως εξαφανίζονται όπου ο Απόλλων, δηλαδή ο Έλληνας, δεν κατάφερε να διατηρήσει την κυριαρχία του. Αυτή η πλευρά της ιστορίας απεικονίζεται από τον ίδιο τον Ιάσονα που γίνεται άπιστος στο γάμο του όταν βρίσκεται στην Κόρινθο, μια πόλη βυθισμένη στις επιρροές των Φοινίκων· φαίνεται επίσης στην ιστορία του Ηρακλή, εκείνου του εχθρού της μητριαρχίας, που νικά όλες τις Αμαζόνες και σαρώνει ολόκληρη τη βόρεια Αφρική μέχρι τον Ατλαντικό, για να πέσει μπροστά στην Ομφάλη στη Λυδία.

Έτσι ο Απόλλων δεν μπορούσε να διατηρηθεί στην Ανατολή και ο συμβιβασμός αντιπροσωπεύεται από τη Διονυσιακή «θρησκεία». Ο ξανθομάλλης Ιάσων φοράει δέρμα λεοπάρδαλης στους ώμους του, που συμβολίζει την υποταγή του Απολλώνιου από τον Διονυσιακό. Η έμφαση στην ακτινοβόλο αρρενωπότητα του Απόλλωνα συνδυάζεται με γήινη έκσταση που μοιάζει με εταίρα. Ο νόμος του Διονύσου για την αχαλίνωτη σεξουαλική τέρψη σηματοδοτεί την ανεμπόδιστη φυλετική ανάμειξη μεταξύ των Ελλήνων και όλων των τύπων και ποικιλιών της Μέσης Ανατολής. Οι πρώην εχθρικές απέναντι στους άνδρες Αμαζόνες εμφανίζονται σαν τρελές Μαινάδες, η αρχή του Απολλώνιου γάμου καταρρίπτεται και πάλι, και αφού η φύση του Σαμπάζιου είναι απόλυτα εναρμονισμένη με τη γυναίκα, το αρσενικό φύλο αρχίζει να χάνει την ταυτότητά του και οι άνδρες...

Ο σάτυρος – μια φυλετική φιγούρα

...συμμετέχουν στα διονυσιακά γλέντια, αλλά μόνο ντυμένοι γυναίκες. Από αυτή τη φυλετική μόλυνση της Μέσης Ανατολής, ο εκφυλισμός του Διονύσου εξαπλώθηκε στη Δύση μέχρι που κυριάρχησε σε ολόκληρη τη Μεσόγειο. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Ρώμη τα Διονύσια εξαπλώθηκαν ιδιαίτερα μεταξύ των εγκληματιών. Γύρω στο 186, μετά από μακρά ανοχή της υποτιθέμενης θρησκευτικής λατρείας, η σύγκλητος ένιωσε υποχρεωμένη να καταστείλει με μεγάλη αυστηρότητα τις βακχικές συγκεντρώσεις. Περίπου 7.000 επίορκοι, απατεώνες και συνωμότες εξορίστηκαν ή εκτελέστηκαν. Μόνο στην ίδια την Ελλάδα επικρατούσε η ακτινοβόλος Απολλώνια αρχή, κυριαρχώντας στο χάος.

Έτσι ο Διόνυσος, ενώ εμφανίζεται στους ελληνικούς πίνακες σαν

Έλληνας, είναι θηλυκός και περιστοιχίζεται από σάτυρους της Μέσης Ανατολής, οι οποίοι εμφανίζονται και στα επιτύμβια μνημεία σαν κραυγαλέες τερατωδίες ενός παρακμιακού κόσμου. Σωστά λέει ο Μπάχοφεν ότι ο Απόλλωνας εισέβαλε νικηφόρα στην Ασία, αλλά επέστρεψε σαν Διόνυσος· αυτό και όλοι οι άλλοι στοχαστές παραβλέπουν – παρά τις πολλές πνευματικές προσπάθειες – είναι το γεγονός ότι ο Δίας-Απόλλων αντιπροσώπευε την πνευματική πλευρά του σκανδιναβικού ελληνικού αίματος, ενώ ο τρόπος ζωής των εταίρων είναι μια έκφραση των φυλών της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής. Η ανάμειξη των μύθων και των αξιών ήταν ταυτόχρονα μια νόθευση του αίματος και οι πολλοί θρύλοι του ελληνικού λαού είναι ποιητικές αλληγορίες αυτής της πάλης των διαφόρων πνευμάτων που σχετίζονται με το αίμα.

Αυτός ο υπόκοσμος της Μέσης Ανατολή και της Αφρικής αποκαλύπτεται πιο έντονα από μια ιστορικά πιστοποιημένη φιγούρα: τον Πυθαγόρα. Σύμφωνα με το μύθο, είχε ταξιδέψει στη Βαβυλώνα και την Ινδία· ο ίδιος περιγράφεται σαν **Πελασγός** και άσκησε τη μυστηριακή του σοφία ιδιαίτερα στη Μικρά Ασία, όπου όλες οι «μυστικιστές γυναίκες» ενώθηκαν μαζί του με έκσταση. Στην ίδια την Ελλάδα, δεν μπόρεσε να κερδίσει αξιοπιστία, μεγάλοι Έλληνες όπως ο Αριστοτέλης και...

Πυθαγόρας και Ηράκλειτος

...ο Ηράκλειτος έκαναν ακόμη και απαξιωτικά σχόλια για αυτόν γιατί προφανώς δεν τους άρεσε ο μαθηματικός καμπαλισμός του. Ο Αριστοτέλης λέει ότι η φήμη του Πυθαγόρα βασίζεται στην ιδιοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας κάποιου άλλου, η οποία είναι επίσης η γνώμη του Ηράκλειτου, που έλεγε ότι ο Πυθαγόρας είχε συνδυάσει «μια ψεύτικη τέχνη και μια πολλαπλή γνώση» από διάφορα γραπτά. «Αλλά το να ξέρεις πάρα πολλά», προσθέτει ο Έλληνας σοφός, «δεν διδάσκει το πνεύμα».* Έτσι, ο Πυθαγόρας μετακόμισε στη δύση, στη νότια Ιταλία (σαν κάποιο αρχαίο μείγμα του Ρούντολφ Στάινερ και της Άννι Μπέζαντ) ίδρυσε τη σχολή των μυστηρίων του με γυναίκες ιέρειες και ήταν σεβαστός σε ολόκληρη την αφρικανική ακτή, απ’ όπου η σεξουαλική-

---

* Και ακόμη κι αν ο Πυθαγόρας δεν ήταν απολύτως ο εκφραστής της Μέσης Ανατολής ήταν ένα ενδιαφέρων διαφορετικό μείγμα. Οι ομιλίες του ξεκινούσαν με την έμφαση στο ότι δεν θα ανεχθεί καμία αντίθετη άποψη (βλ. την ομοιότητα με τον φανατικά μισαλλόδοξο Παύλο) και ως εκ τούτου είναι αρκετά σημαντικό ότι υπαγορεύει στον Όμηρο τις πιο φοβερές τιμωρίες στον Άδη. Αυτό έγινε με το πρόσχημα ότι ο Όμηρος δεν σεβάστηκε αρκετά τη θεότητα, στην πραγματικότητα γιατί ο πνευματικός δημιουργός του ελληνισμού ήταν πολύ αληθινός και μεγάλος και γι’ αυτό εκλαμβανόταν σαν ζωντανή μομφή. Υπήρξαν παρόμοιες περιπτώσεις σε κάθε εποχή (βλ. Χάινριχ Χάινε – Λούντβιγκ Μπέρνε εναντίον Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε).

κολεκτιβιστική διδασκαλία των «Μυστηρίων» του Αιγύπτιου Καρποκράτη τον υποστήριζε σαν τον σοφότερο των σοφών. Η ισότητα όλων διακηρύσσεται για άλλη μια φορά με τη μορφή του δημοκρατικού οικουμενισμού, παρουσιάζεται σαν στόχος η κοινότητα των αγαθών και των γυναικών, αν και αυτή ήταν κάποτε η βάση των μη σκανδιναβικών μεσογειακών ιδεών όταν ο Απόλλωνας που ήταν εκεί, αυτή η μορφή της ζωής, που ήταν εχθρική απέναντί τους, πρωτοπολέμησε εναντίον τους. Σε αυτό το σημείο δεν μπορεί να τονιστεί αρκετά ότι δηλώσεις όπως «το τέλος της ανθρώπινης ανάπτυξης θα επαναφέρει ξανά την πρώιμη ζωική κατάσταση»* αντιπροσωπεύουν...

Δύο επίπεδα ελληνική διαμόρφωσης

...ένα τρομακτικό λάθος, πόσο μάλλον όταν μερικές φορές αναβοσβήνει αστραπιαία η συνειδητοποίηση ότι ο Πυθαγόρειος πολιτισμός μπορεί να ανιχνευθεί πίσω «στους προελληνικούς λαούς και τους πολιτισμούς τους», για να επισκιαστεί ξανά απελπιστικά από λόγια, ότι ο ελληνισμός έχει «ξεφύγει» από τη χθόνια ουσία (λες και είχε ενσωματωθεί ποτέ σε αυτήν).

Ολόκληρος ο δραματικός τρόπος ζωής του ελληνισμού διαδραματίζεται έτσι σε δύο επίπεδα: από τη μια πλευρά, υπάρχει μια οργανική εξέλιξη της ουσίας: από τον συμβολισμό της φύσης, στεφανωμένη με τους θεούς του φωτός και των ουρανών, μέχρι τον Δία, τον πατέρα των θεών· και από την άλλη, από το μυστικιστικό καλλιτεχνικό επίπεδο στη δραματική καλλιτεχνική αναγνώριση των πνευματικών ουσιών, και τέλος, στο πνευματικό σύστημα του Πλάτωνα, δηλαδή στη φιλοσοφική αντίληψη αυτού που είχε ήδη διαμορφωθεί στο μύθο. Όλη αυτή η εξέλιξη όμως, βρίσκεται σε συνεχή σύγκρουση με άλλα μυθικά και πνευματικά συστήματα, προϊόντα ξένου αίματος, που εν μέρει εξευγενίζονται και λιώνουν στον ελληνικό πολιτισμό, παρόλα αυτά τέτοια συστήματα τελικά ξεχύθηκαν από όλες τις πλευρές. Σαν προϊόντα από τους βάλτους του Νείλου, από τα νερά της Μικράς Ασίας, από τις ερήμους της Λιβύης ήταν εχθρικά προς το σκανδιναβικό ήθος των Ελλήνων και προσπαθούσαν να διαστρεβλώσουν, να παραποιήσουν και να καταστρέψουν τον ζωτικό χαρακτήρα του.

Αυτό το **τελευταίο**, όμως, δεν σημαίνει ανάπτυξη ή έκρηξη φυσικών εντάσεων μέσα σε ένα οργανικό σύνολο, αλλά μάλλον ένα δραματικό αγώνα μεταξύ εχθρικών φυλετικών ψυχών, για τον οποίο ακόμη και σήμερα είμαστε συγκινημένοι θεατές, όταν παρατηρούμε τη νίκη και την πτώση του ελληνισμού με καθαρά μάτια· και στο πλευρό ποιανού πρέπει να σταθούμε μας το λέει το αίμα μας· μόνο οι αναίμακτοι μελετητές μπορούν εδώ να μιλούν για την «ισοτιμία δύο μεγάλων αρχών».

---

* Μπάχοφεν: «Μητριαρχία»

Με απέραντη θλίψη παρακολουθούμε τα επιφαινόμενα...

«Ελληνική δημοκρατία»

...της ψυχικής και της φυλετικής παρακμής των ομηρικών Ελλήνων που κάποτε, με τα περήφανα λόγια του ποιητή:
«Πάντα να είσαι πρώτος και πάντα να αγωνίζεσαι να ξεπερνάς τους άλλους» μπήκαν στον στίβο της παγκόσμιας ιστορίας, στον αγώνα ενάντια στους ξένους, ενάντια στην αποσύνθεση της ατομικής φθοράς: όπως θρηνεί ο μεγάλος Θέογνις ο Μεγαρεύς ότι το χρήμα αναμειγνύει το αίμα των ευγενών με αυτό των άτιμων και ότι με αυτόν τον τρόπο η φυλή, η οποία προστατεύεται απόλυτα ανάμεσα στα γαϊδούρια και τα άλογα, μεταξύ των ανθρώπων μολύνεται. Όπως στον «Γοργία», ο Πλάτωνας έχει τον Καλλικλή να διακηρύσσει μάταια το σοφότερο ευαγγέλιο: «Ο νόμος της φύσης απαιτεί ο ανώτερος να εξουσιάζει τον κατώτερο». Άλλο βέβαια το «δικό μας (αθηναϊκό) δίκαιο», σύμφωνα με το οποίο οι πιο ισχυροί και ενάρετοι θα συλλαμβάνονται σαν νεαρά λιοντάρια, για να αλλοιωθούν με «μαγικά τραγούδια και τεχνάσματα» και διακηρύξεις περί ισότητας. Αν εμφανιζόταν ξανά **ένας** αληθινός ήρωας, θα καταπατούσε όλες αυτές τις ψεύτικες μαγικές τελετουργίες και θα προχωρούσε ακτινοβόλα μπροστά με το «δικαίωμα της φύσης». Αλλά αυτή η λαχτάρα για έναν ήρωα της φυλής ήταν μάταιη: το χρήμα, και μαζί του ο υπο-άνθρωπος, είχαν ήδη θριαμβεύσει επί του αίματος, ο Έλληνας χωρίς καθοδήγηση, άρχισε να ασχολείται με το εμπόριο, την πολιτική, τη φιλοσοφία· απορρίπτοντας μια μέρα ό,τι είχε υμνήσει την προηγούμενη μέρα· ο γιος ξέχασε τον σεβασμό προς τον πατέρα· οι σκλάβοι από όλα τα μέρη του κόσμου φωνάζουν για «ελευθερία»· διακηρύσσεται η ισότητα γυναικών και ανδρών· σύμβολο αυτής της δημοκρατίας – όπως χλευαστικά παρατήρησε ο Πλάτωνας – γαϊδούρια και άλογα άρχισαν να παραμερίζουν τους άνδρες που στέκονταν εμπόδιο στο δρόμο τους. Καθώς οι πόλεμοι εξάντλησαν τη φυλή, γίνονταν όλο και περισσότερες εισαγωγές πολιτών. «Ελλείψει ανδρών» οι ξένοι βάρβαροι γίνονται «Αθηναίοι» όπως στην εποχή μας οι Εβραίοι της Ανατολής έγιναν Γερμανοί πολίτες. Και ο Ισοκράτης λέει με θλίψη μετά την αιγυπτιακή εκστρατεία (458 π.Χ.) ότι οι μεγάλες οικογένειες των ευγενών που είχαν επιζήσει από τον Περσικό πόλεμο είχαν αφανιστεί:

Η πτώση της Ελλάδας

Όμως, δεν είναι η πόλη που πρέπει να λογίζεται τυχερή που συγκεντρώνει τυχαία πολλούς πολίτες από όλα τα πέρατα της γης, αλλά μόνο εκείνη που διατηρεί καλύτερα τη φυλή όσων έχουν εγκατασταθεί εκεί από την αρχή. Δεν μπορεί, λοιπόν, να είναι διαφορετικά από το ότι ένας θλιμμένος Γιάκομπ Μπούρκχαρντ δηλώνει: «Από την στιγμή που

επιβλήθηκε η δημοκρατία σε αυτούς (τους Έλληνες), βασίλευαν οι συνεχείς διώξεις εναντίον όλων όσων **μπορούσαν** να σημαίνουν κάτι...! Ήταν το συνηθισμένο μίσος απέναντι στο ταλέντο...»* Αυτή όμως η δημοκρατία δεν ήταν η κυριαρχία του λαού, αλλά η κυριαρχία της Μέσης Ανατολής επί των ελληνικών φυλών, των οποίων το ανθρώπινο δυναμικό και η ισχύς διαλύονταν γρήγορα· παντού κυριαρχούσαν τα ανεμπόδιστα πλέον αποβράσματα πάνω στους οπλίτες που δεν που δεν αποτελούνταν από την ομοειδή φυλετική αγροτιά και είχαν γίνει θηλυπρεπείς. Αδίστακτοι δημαγωγοί ξεσήκωναν τις μάζες εναντίον των Ρωμαίων, για να μπορέσουν αργότερα να τις καταγγείλουν. Όταν πλησίαζαν, όμως, άρχισε μια μαζική φυγή από τις απειλούμενες πόλεις, μια θλιβερή παράδοση στους προελαύνοντες παγκόσμιους ηγεμόνες με την μετέπειτα δικαιολογία: «Αν δεν είχαμε παρακμάσει τόσο γρήγορα, δεν θα υπήρχε σωτηρία για εμάς.» Στην τρέλα να «ξαναχτιστεί» η χώρα, η χαοτική δημοκρατία ξεκίνησε με αμνηστίες, διαγραφή χρεών, αναδιανομή γης και έγινε πιο άθλια από ποτέ. Εκείνη την εποχή οι πόλεις φθείρονταν σε αιματηρούς οικονομικούς αγώνες ή ερήμωναν και άδειαζαν λόγω της μετανάστευσης των Ελλήνων σε όλα τα μέρη του κόσμου: εκεί είτε έγιναν λίπασμα πολιτισμού για τους βάρβαρους λαούς, είτε υπέστησαν περαιτέρω παρακμή και τελικό αφανισμό. Εκεί που κάποτε στέκονταν ακμάζουσες πόλεις, όπου κάποτε οι ελεύθεροι Έλληνες συναγωνίζονταν στα στάδια και οι αστραφτεροί ναοί μαρτυρούσαν την ύπαρξη ενός δημιουργικού πνεύματος, αργότερα οι ταξιδιώτες βρήκαν μόνο ερημιά, ερημωμένη γη, πεσμένες κολώνες και μόνο τα άδεια βάθρα...

Η αποστολή της Ελλάδας

...μαρτυρούσαν ακόμα τα αγάλματα των ηρώων και των θεών που κάποτε στέκονταν πάνω τους. Την εποχή του Πλούταρχου, μετά βίας μπορούσαν να συγκεντρωθούν 3.000 οπλίτες και ο Δίων ο Χρυσόστομος αναφέρει ότι ο αρχαιοελληνικός τύπος είχε γίνει ένα πολύ σπάνιο φαινόμενο: «Ο Πηνειός δεν ρέει μέσα από μια άδεια Θεσσαλία, και ο Λάδων σε μια κατεστραμμένη Αρκαδία;... υπάρχουν πόλεις πιο εγκαταλελειμμένες από τον Κρότωνα, το Μεταπόντιο και τον Τάραντα;» Έτσι οι Υσιές, η Τίρυνθα και οι Ορνεές κείτονταν σε ερείπια· ο ναός του Δία στη Νεμέα είχε γκρεμιστεί· ακόμη και το λιμάνι της Ναυπλίας εγκαταλείφθηκε. Από την «εκατόπολη»της Λακεδαιμονίας, παρέμειναν μόνο τριάντα χωριά. Στην περιοχή της Μεσσηνίας ο Παυσανίας περιέγραψε τα ερείπια του Δωρίου και της Ανδανίας· από την Πύλο απέμειναν μόνο ερείπια, από τους Λετρίνους μόνο λίγες κατοικίες· η «μεγάλη πόλη» (Μεγαλόπολη) στην Αρκαδία ήταν μόνο μια «μεγάλη ερημιά»· μόνο λίγα άθλια ίχνη βρέθηκαν από τη Μαντινεία, τον Ορχομε-

* Ελληνική Πολιτιστική Ιστορία, Τόμος 4, σελ. 503.

νό, την Ηραία, τον Μαίναλο, την Κύναιθα κ.λ.π., από τη Λυκόσουρα μόνο τα τείχη της πόλης στέκονταν ακόμα, από το Ορέσθειο μόνο οι κολώνες των ναών υψώνονταν στον ουρανό, η ακρόπολη της Ασέας καταστράφηκε εκτός από κάποια κομμάτια του τείχους... Η Δαφνούς, η Αυγεία, η Κάλλιαρος, που υμνούσε κάποτε ο Όμηρος, γκρεμίστηκαν· η Ορλεανός ισοπεδώθηκε, τα κοσμήματα της Ελλάδος, η Καληδονία και η Πλευρών, εξαφανίστηκαν και η Δήλος ήταν τόσο κατεστραμμένη που όταν η Αθήνα έστειλε φρουρούς στον εκεί ναό, ήταν οι μοναδικοί κάτοικοι...

Και όμως: ακόμη και εν μέσω της παρακμής, ο Έλληνας είχε αναχαιτίσει την εισβολή της Ασίας και είχε σκορπίσει τα δικά του λαμπρά χαρίσματα σε όλο τον κόσμο, δώρα που ενέπνευσαν τους Σκανδιναβούς Ρωμαίους και αργότερα έγιναν η μεγαλύτερη κληρονομιά της γερμανικής δύσης. Παρά τη θυσία των Ελλήνων, λοιπόν, στον Απόλλωνα μπορεί να αποδοθεί η πρώτη μεγάλη νίκη της βόρειας Ευρώπης, γιατί μετά από αυτούς προέκυψαν από τα υπερβόρεια βάθη νέοι φορείς...

Ρώμη – μια σκανδιναβική δημιουργία

...των ίδιων αξιών της ελευθερίας της ψυχής και του πνεύματος, της οργανικής φιλοσοφίας της ζωής και της διερευνητικής δημιουργικής δύναμης. Για πολύ καιρό η Ρώμη έδιωξε με το ξίφος της τον ισχυρό τρόμο της Μέσης Ανατολής, επέβαλε την απολλώνια αρχή της πατρότητας πιο σκληρά και συνειδητά από την Ελλάδα, ενισχύοντας έτσι την ιδέα του ίδιου του κράτους και του γάμου σαν προϋπόθεση για την προστασία του λαού και της φυλής. Μέχρι που η Γερμανία έγινε εκπρόσωπος του θεού του ουρανού* με νέα μορφή.

---

* Διαβάστε ξανά το υπέροχο έργο του Έρβιν Ροντ «Ψυχή» από αυτή τη σκοπιά. Ενώ ο Ροντ μιλάει για τις «παραλυτικές ιδέες από όλες τις γωνιές του κόσμου», μόνο στο τέλος του ύστερου χάους του ελληνισμού, από την «ξενόφερτη... ηθική παρεκτροπή της εξορίας των πνευμάτων», η «συμπλοκή των ξένων ειδώλων και των αιωρούμενων ευτελών δαιμονικών δυνάμεων», ολόκληρο το έργο του απαιτεί μια άμεση έρευνα για το πώς δρούσαν ήδη πολύ νωρίτερα αυτές οι προελληνικές αρχέγονες δυνάμεις, πώς επανερμηνεύτηκαν, ιδιοποιήθηκαν ή ξεπεράστηκαν. **Σήμερα** σίγουρα δεν θα παρέλειπε να εξηγήσει ότι ο πύθωνας που ήταν θαμμένος «κάτω από τον ομφαλό της θεάς της γης», ο «χθόνιος δαίμονας» ήταν ο αρχαίος θεός της Μέσης Ανατολής, του οποίου τα καθήκοντα ανέλαβε ο Απόλλωνας μέχρι που δεν μπορούσε να τον νικήσει. Ομοίως ο Ερεχθέας «που μεγάλωσε στο ναό» ήταν μια ξένη μορφή φυλετικής ψυχής. Δείχνει την ευρηματική μεγαλοφυΐα του Ροντ, όταν δηλώνει με λίγη λύπη ότι «με την ολοένα και βαθύτερη διείσδυση ένας τρομακτικός φόβος για πνευματικές δυνάμεις που δρούν αόρατα παντού, μια δεισιδαιμονία, που δεν γνώριζε ακόμη η εποχή του Ομήρου,» θα είχε στηρίξει τη δύναμη του μετέπειτα χρησμού. Ακόμη και η ανάμειξη της λατρείας των Ελλήνων ηρώων με τους χθόνιους θεούς σήμερα θα φαινόταν στον Ροντ σαν ένας δραματικός αγώνας ή συμβιβασμός μεταξύ δύο διαφορετικών φυλετικών ψυχών, επομένως ολόκληρο το έργο του είναι μια επιβεβαίωση της φυλετικής-ψυχικής κοσμοθεωρίας όπως γεννιέται σήμερα. Από αυτή την άποψη θα πρέπει να διαβάσει κανείς και το «Η αρχαία πόλη» (La citee antique) του Νούμα Ντενίς Φυστέλ ντε Κουλάν. Πάνω…

Η ιστορία της **Ρώμης** είναι ουσιαστικά παράλληλη με αυτήν της Ελλάδος, αν και τίθεται απέναντι σε μια μεγαλύτερη έκταση εδάφους και μια μεγαλύτερη δομή πολιτικής εξουσίας. Και η Ρώμη, ιδρύθηκε από ένα βόρειο κύμα λαών, που πολύ πριν ξεχυθούν οι Τεύτονες και οι Γαλάτες στις εύφορες κοιλάδες στα νότια των Άλπεων, κατέλυσε την κυριαρχία των Ετρούσκων, αυτού του «μυστηριώδους» ξένου λαού από τη Μέση Ανατολή, προφανώς συνάπτοντας μια ζεύξη με τις αγνές ακόμα αυτόχθονες φυλές της μεσογειακής φυλής, δημιουργώντας έναν σκανδιναβικό χαρακτήρα με τη μεγαλύτερη ανθεκτικότητα και επιμονή που συνδύαζε την ευστροφία της σκέψης με τη σιδερένια ενέργεια των αρχόντων, των αγροτών και των ηρώων.

Καρχηδόνα και Ιερουσαλήμ

Η αρχαία Ρώμη, για την οποία η ιστορία δεν λέει πολλά, έγινε ένα γνήσιο εθνικό κράτος μέσω της πειθαρχίας και ενός ξεκάθαρου χαρακτήρα στον αγώνα ενάντια σε κάθε οριενταλισμό. Σε αυτήν την «προϊστορική περίοδο», όπως λέμε, διαμορφώθηκαν και εξοικονομήθηκαν, όλα τα μυαλά και οι δυνάμεις, που αργότερα θα σπαταλούνταν, όταν μετέπειτα η Ρώμη θα εμπλέκονταν σε παγκόσμιες συγκρούσεις. Οι τριακόσιες κυρίαρχες οικογένειες ευγενών προμήθευαν τους 300 συγκλητικούς και από αυτούς προέρχονταν επίσης οι επαρχιακοί διοικητές και οι ανώτεροι αξιωματικοί του στρατού. Περικυκλωμένη από τις ναυτικές φυλές της Μέσης Ανατολής, η Ρώμη έπρεπε όλο και πιο συχνά να υπερασπιστεί τον εαυτό της ανελέητα χρησιμοποιώντας το κοντό σπαθί της (gladius). Η καταστροφή της Καρχηδόνας ήταν μια εξαιρετικά σημαντική πράξη από την άποψη της ιστορίας των φυλών: με αυτήν ακόμη και οι μεταγενέστεροι πολιτισμοί της κεντρικής και δυτικής Ευρώπης γλίτωσαν από τη μόλυνση αυτής της φοινικικής πανώλης. Διαφορετικά, η παγκόσμια ιστορία θα μπορούσε να είχε πάρει μια πολύ διαφορετική πορεία, αν η εξάλειψη της Καρχηδόνας συνοδευόταν από τον πλήρη αφανισμό όλων των άλλων σημιτικών εβραϊκών κέντρων της Συρίας και της Μέσης Ανατολή. Ωστόσο, η πράξη του Τίτου ήρθε πολύ αργά: το παράσιτο της Μέσης Ανατολής δεν βρισκόταν πια στην ίδια την Ιερουσαλήμ, αλλά είχε ήδη...

Πατρίκιοι και Πληβείοι

...απλώσει τα ισχυρότερα πλοκάμια του από την Αίγυπτο και την «Ελλάδα» μέχρι την ίδια τη Ρώμη. Και είχε ήδη ενεργοποιηθεί στη Ρώ-

---

(συνέχεια)…από όλα όμως η αθάνατη «Ελληνική Πολιτιστική Ιστορία» του Μπούρκχαρντ, οι ημερομηνίες της οποίας, μέσα από το φυλετικό-ψυχικό διαχωρισμό, μόλις σήμερα παίρνουν την πραγματική τους ερμηνεία και νόημα.

μη! Όποιος είχε εμμονή με τη φιλοδοξία και την απληστία μετακινήθηκε στην πρωτεύουσα στον Τίβερη και προσπαθούσε να επηρεάσει τις αποφάσεις του «κυρίαρχου», αυτοδιοικούμενου λαού με υποσχέσεις και δώρα. Σαν αποτέλεσμα της ξένης φυλετικής μετανάστευσης, προέκυψε από ένα προηγουμένως νόμιμο λαϊκό εκλογικό σώμα – ομότιμοι με κοινές ρίζες – μια υποβαθμισμένη μάζα ασυνείδητου ανθρώπινου συρφετού, μια μόνιμη απειλή για το κράτος. Ο μεγάλος Κάτων στάθηκε αργότερα σαν ένας μοναχικός βράχος στη μέση αυτού του τέλματος. Σαν πραίτορας της Σαρδηνίας, σαν πρόξενος της Ισπανίας, και στη συνέχεια σαν λογοκριτής στη Ρώμη, πολέμησε κατά της δωροδοκίας, της τοκογλυφίας και της σπατάλης. Σε αυτό έμοιαζε με τον Κάτωνα τον πρεσβύτερο που, μετά από έναν άκαρπο αγώνα για να ανακόψει την απόλυτη παρακμή του κράτους, έπεσε πάνω στο ίδιο του το ξίφος. Αυτή η πράξη ονομαζόταν αρχαία Ρωμαϊκή. Πράγματι ήταν. Αλλά το αρχαίο ρωμαϊκό είναι ουσιαστικά το ίδιο με το σκανδιναβικό. Όταν αργότερα οι Γερμανοί προσφέρθηκαν εθελοντικά να αφιερώσουν τις υπηρεσίες τους στους αδύναμους, εκφυλισμένους αυτοκράτορες που περιβάλλονταν από βρώμικα καθάρματα, το ίδιο πνεύμα τιμής και πίστης ζούσε μέσα τους όπως κάποτε στους αρχαίους Ρωμαίους. Ο αυτοκράτορας Αύλος Βιτέλλιος Γερμανικός, ένας ασύγκριτος δειλός, πιάστηκε από τους αντιπάλους του σε μια κρυψώνα, σύρθηκε στο φόρουμ με ένα σχοινί και στραγγαλίστηκε, αλλά οι Γερμανοί σωματοφύλακές του δεν παραδόθηκαν. Αν και είχαν απελευθερωθεί από τους όρκους τους, παρέμειναν και πέθαναν μέχρι και τον τελευταίο. Αυτό ήταν το σκανδιναβικό πνεύμα με τον Κάτο, με τους Γερμανούς. Είναι το πνεύμα που είδαμε στη Φλάνδρα το 1914, στα νησιά Κορονέλ και για χρόνια σε όλα τα μέρη του πλανήτη.

Στα μέσα του πέμπτου αιώνα π.Χ., είχε γίνει το πρώτο βήμα προς το χάος: οι μικτοί γάμοι μεταξύ πατρικίων και πληβείων έγιναν νόμιμοι. Η φυλετική ανάμειξη έγινε έτσι για τη Ρώμη, όπως και για την Περσία και την Ελλάδα, ο σπόρος της τελικής φθοράς του λαού και του κράτους. Το έτος 336...

Από τον Λεύκιο Κορνήλιο Σύλλα στον Σεπτίμιο Σεβήρο

...οι πρώτοι πληβείοι εισήλθαν στη ρωμαϊκή συνέλευση, και γνωρίζουμε ήδη για περίπου 300 πληβείους ιερείς. Το 287, η πληβεία λαϊκή συνέλευση είχε γίνει κρατικός θεσμός. Έμποροι και τοκογλύφοι προώθησαν τα συμφέροντά τους. Φιλόδοξοι, αποστάτες πατρίκιοι, όπως οι Γράκχοι, ενέδωσαν σε δημοκρατικά κίνητρα – υποκινούμενοι ίσως από λανθασμένη γενναιοδωρία. Άλλοι, όπως ο Πούμπλιους Κλαύδιος, τοποθετήθηκαν ανοιχτά επικεφαλείς του όχλου της ρωμαϊκής πόλης.

Σε αυτούς τους καιρούς του χάους μόνο λίγοι ξεχώριζαν: ο γαλανομάτης πανίσχυρος Σύλλας, ο αγνός Σκανδιναβός Αύγουστος.

Αλλά δεν μπορούσαν πια να σταματήσουν τη μοίρα. Και έτσι προκύπτει ότι η κυριαρχία πάνω στις μάζες της τεράστιας ρωμαϊκής αυτοκρατορίας – και αυτό σήμαινε κυριαρχία σε μια γιγαντιαία αυτοκρατορία – έγινε σαν ένα τερατώδες τυχερό παιχνίδι, ανάλογα με το ποιος έλεγχε τους Πραιτοριανούς ή ήταν αρχηγός ενός πεινασμένου όχλου: μερικές φορές εμφανιζόταν ένας σπουδαίος άντρας· μερικές φορές ένα αιμοδιψές τέρας. Οι πρώην πανίσχυρες φυλετικές δυνάμεις της Ρώμης έχουν σχεδόν εξαντληθεί κατά τη διάρκεια των 400 ετών δημοκρατίας, καταστροφική για τη φυλή. Οι ηγεμόνες προέρχονται πλέον από τις επαρχίες. Ο Τραϊανός ήταν ο πρώτος Ισπανός που φόρεσε τα μωβ· ο Αδριανός ήταν ο δεύτερος. Οι Καίσαρες υιοθετήθηκαν πλέον σαν μια τελευταία προσπάθεια να σωθεί η κατάσταση. Δεδομένου ότι η εξάρτηση δεν μπορούσε πλέον να βασίζεται στις γραμμές αίματος, θεωρήθηκε ότι μόνο η προσωπική επιλογή θα μπορούσε να εξασφαλίσει τη συνέχιση της ύπαρξης του κράτους. Ο Μάρκος Αυρήλιος, ένας άλλος Ισπανός, είχε ήδη αποδυναμωθεί στις αξίες του από χριστιανικές επιρροές: έθεσε ανοιχτά σαν επίσημες αρχές του κράτους την προστασία των σκλάβων, τη χειραφέτηση των γυναικών, τη βοήθεια προς τους φτωχούς (πρόνοια για τους ανέργους το λέμε σήμερα), αφαίρεσε το δικαίωμα της μοναδική δύναμης δημιουργίας ανδρισμού, την ισχυρότερη παράδοση της δημοκρατικής Ρώμης, την κυριαρχία του πατέρα της οικογένειας (pater familias). Στη συνέχεια ακολούθησε ο Αφρικανός Σεπτίμιος Σεβήρος. «Κάντε τους στρατιώτες πλούσιους, περιφρονείστε όλους τους άλλους», ήταν η συμβουλή του στους γιους του Καρακάλλα και...

Χάος των Εθνών στη Ρώμη

...Γέτα. Επηρεασμένος από τη Σύρια μητέρα του, (κόρη ιερέα του Βάαλ στη Μικρά Ασία), ο Καρακάλλας, το πιο απεχθές κάθαρμα που κάθισε ποτέ στον θρόνο των Καισάρων, δήλωσε ότι όλοι οι «ελεύθεροι» κάτοικοι της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας ήταν πολίτες της Ρώμης (212 μ.Χ.).

Αυτό ήταν το τέλος του ρωμαϊκού κόσμου. Στη συνέχεια, ο Μάρκος Οπέλλιος Μακρίνος δολοφονεί τον Καρακάλλα και γίνεται ο ίδιος αυτοκράτορας. Αφού δολοφονήθηκε με τη σειρά του, τον διαδέχθηκε το τέρας Ελαγάβαλος, ανιψιός του Αφρικανού Σεβήρου. Ανάμεσα σε όλους αυτούς εμφανίστηκαν ο μισός Γερμανός Μαξιμίνος «Θραξ» και ο Φίλιππος ο «Άραβας», ένας σημίτης. Οι θέσεις της Συγκλήτου έγιναν ως επί το πλείστον σημεία χαλάρωσης για μη Ρωμαίους. Την «εκπαίδευση» αυτής της εποχής παρέχουν ο Μάρκος Βαλέριος Μαρτιάλης, ένας Ισπανός, οι Έλληνες Πλούταρχος, Στράβων, ο Δίων ο Κάσσιος κ.λ.π. Και ο Απολλόδωρος που έχτισε τη ρωμαϊκή αγορά ήταν Έλληνας,...

Στην τελευταία αυτή κατηγορία συμπεριλαμβάνεται ο Αυρηλιανός, ένας Ιλλυριός γεννημένος στο Βελιγράδι, ο Διοκλητιανός, που ήταν γιος

Ιλλυριού δούλου (ίσως εν μέρει γερμανικής καταγωγής), ο ανήλικος Καίσαρας, ο Κωνστάντιος Χλωρός, που ήταν επίσης από την Ιλλυρία αλλά ανώτερης καταγωγής. Μετά το θάνατό του, οι λεγεώνες επέλεξαν έναν πραγματικά ισχυρό άνδρα για να φέρει τον τίτλο του Αυγούστου: τον Κωνσταντίνο, τον γιο του Κωνστάντιου Χλωρού και μια σερβιτόρα από τη Βιθυνία. Ο Κωνσταντίνος θριάμβευσε έναντι όλων των αντιπάλων του. Με τον Κωνσταντίνο τελειώνει η ιστορία της αυτοκρατορικής Ρώμης και αρχίζει αυτή της παπικής και της γερμανικής Ρώμης.

Σε αυτή τη θάλασσα της συγκλονιστικής διαφορετικότητας, αναμείχθηκαν Ρωμαϊκά, Συριακά, Αφρικανικά και Ελληνικά στοιχεία. Οι θεοί και οι τελετές όλων των χωρών βρήκαν θέση στο σεβαστό φόρουμ, ο ιερέας του Μίθρα θυσίαζε ταύρους, οι τελευταίοι Έλληνες προσεύχονταν στον Ήλιο, αστρολόγοι και ανατολίτες μάγοι διαλαλούσαν τα θαύματά τους. Ο «αυτοκράτορας» Ελαγάβαλος έδεσε έξι λευκά άλογα σε έναν γιγαντιαίο μετεωρίτη και τον έσερνε στους δρόμους της Ρώμης σαν σύμβολο του Βάαλ από την Έμεσα (σημερινή Χομς).

Πώς προέκυψε η Ρώμη

Ο ίδιος χόρευε στην κεφαλή της πομπής. Πίσω του σέρνονταν οι παλιοί θεοί και οι «λαοί» της Ρώμης επευφημούσαν. Οι συγκλητικοί εξευτελίστηκαν. Τραγουδιστές του δρόμου, βάρβαροι και ιπποκόμοι έγιναν συγκλητικοί και πρόξενοι. Μέχρι που και ο Ελαγάβαλος στραγγαλίστηκε και ρίχτηκε στον Τίβερη, σε αυτόν τον τελευταίο τόπο ανάπαυσης τόσων χιλιάδων για πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια.

Ακόμα κι αν μας έλειπε η πιο πρόσφατη φυλετική ιστορική έρευνα, θα έπρεπε να είμαστε υποχρεωμένοι να υποστηρίξουμε αυτή την ερμηνεία του ρωμαϊκού παρελθόντος, γιατί κατά τη μελέτη των αρχαίων ρωμαϊκών εθίμων, μύθων και ορισμών του νόμου και του κράτους σε όλους τους τομείς, βλέπουμε ότι οι πολύ αρχαίες αξίες που συνδέονταν με την Αφρική και την Μέση Ανατολή, ξαφνικά ή σταδιακά μετατράπηκαν στα αντίθετά τους (ακόμα και όταν διατηρούσαν την παλιά τους ονοματολογία). Έτσι οι λόγιοι ιστορικοί μας «καθόρισαν» – και το κάνουν και σήμερα – ότι στη βόρεια και κεντρική Ιταλία ζούσαν οι Ετρούσκοι, οι Σαβίνοι, οι Όσκοι, οι Σαβελιανοί, οι Αίκουοι και οι Σαμνίτες, ενώ στο νότο ήταν οι Φοίνικες, οι Σικελοί, οι Έλληνες έμποροι και άποικοι, και διάφοροι λαοί της Μέσης Ανατολής. Και ξαφνικά, δεν ξέρει κανείς πώς και γιατί, ξέσπασε μια σύγκρουση ενάντια σε μερικές από αυτές τις φυλές και τους λαούς, ενάντια στους θεούς και τις θεές τους, ενάντια στις νομικές αντιλήψεις τους, ενάντια στις διεκδικήσεις τους για πολιτική εξουσία, χωρίς να γίνεται λόγος για νέο φορέα αυτής της πάλης, ή αν αναφέρεται, είναι χωρίς καμία έρευνα για την πραγματική του φύση. Εδώ ο λόγιος κόσμος κατέφυγε στη δικαιολογία

της περίφημης «ανάπτυξης της ανθρωπότητας», η οποία δήθεν παρενέβη με σκοπό τον «εξευγενισμό» και οι συλλέκτες των γεγονότων συμφώνησαν σε αυτό το σημείο με τους αντιπάλους τους, τη ρομαντική σχολή, ότι οι Ετρούσκοι διέθεταν σίγουρα «ανώτερη κουλτούρα» από τους αγρότες Λατίνους. Δεδομένου ότι αυτή η εκδοχή για την ξαφνική έναρξη της μαγικής «ανάπτυξης» προς ένα υψηλότερο πνευματικό επίπεδο και σε ανώτερες μορφές κοινωνικής οργάνωσης κ.λ.π., απαξιώθηκε με την πάροδο του χρόνου, οι νέοι ερμηνευτές...

Οι Ετρούσκοι

...της ιστορίας επινόησαν τη λεγόμενη θεωρία των πολιτιστικών κύκλων. Ένας νέος όρος που είναι εξίσου άνευ περιεχομένου με τη «γενική ανάπτυξη» έχει ισχύ μόνο στο μυαλό του ακαδημαϊκού ή του ιερέα, γιατί γινόταν τόσο μικρή αναφορά στους δημιουργούς των πολιτισμών όσο και στην εξέλιξη στα γραπτά των παπών του δέκατου 19ου αιώνα. Ένας τέτοιος ινδικός, περσικός, κινεζικός ή ρωμαϊκός πολιτισμός κατέβηκε σε μια περιοχή μια ωραία μέρα και, χάρη σε αυτό το Μαγικό άγγιγμα, προκάλεσε μια ολοκληρωτική μεταμόρφωση των ανθρώπινων πλασμάτων που πριν, ανεπηρέαστοι από αυτό, λάτρευαν ορισμένα έθιμα. Και μετά μαθαίνουμε για τη «φυτόμορφη» ανάπτυξη, την άνθηση και τη φθορά αυτού του μυστικιστικού κύκλου, μέχρι που οι προσηλυτιστές της «μορφολογίας της ιστορίας», αντιμέτωποι με την πιο έντονη κριτική, στο τέλος του δεύτερου ή τρίτου τόμου μουρμούριζαν κάτι για το αίμα και τις σχέσεις αίματος.

Ακόμη και αυτή η τελευταία διανοουμενίστικη ταχυδακτυλουργία αρχίζει τώρα να χάνει την αξιοπιστία της. Ο «κύκλος του ρωμαϊκού πολιτισμού» και η «νέα ανάπτυξη» δεν προήλθαν από τα δημιουργήματα του γηγενούς ετρουσκικο-φοινικικού αίματος, αλλά από κάτι που ήταν ενάντια σε αυτό το αίμα και τις αξίες του. Οι νέοι φορείς του πολιτισμού ήταν σκανδιναβικοί μετανάστες και ευγενείς σκανδιναβοί πολεμιστές που άρχισαν να καθαρίζουν το έδαφος της Ιταλίας από τους Λιγκουριανούς, τη νεγροειδή πρωταρχική φυλή (προερχόμενη από την Αφρική) και τους Ετρούσκους της Μέσης Ανατολής. Είναι αλήθεια ότι σε αυτό το περιβάλλον η σκανδιναβική αριστοκρατία έπρεπε να κάνει μια σειρά από παραχωρήσεις, αλλά στους πιο σκληρούς αγώνες έδειξε τον πραγματικό της χαρακτήρα, εκδιώκοντας αυτούς τους λαούς πιο αδυσώπητα από ό,τι είχαν κάνει οι πιο προικισμένοι καλλιτεχνικά Έλληνες (εκδίωξη του τελευταίου Ετρούσκου βασιλιά, του Ταρκύνιου του Υπερήφανου)· πολλά από αυτά τα επιτεύγματα έγιναν η κοινή ευρωπαϊκή κληρονομιά, αλλά πολλά σάπια και ξένα μεταδόθηκαν αργότερα στην Ευρώπη από την έντονη αναζωπύρωση του φυλετικού χάους.

Οι Ετρούσκοι, οι Λιγκουριανοί, οι Σικελοί και οι Φοίνικες (ή Καρχηδόνιοι)…

Παλλακίδες και Ιέρειες

…δεν ήταν «πρώιμα στάδια ανάπτυξης», ούτε ήταν «φυλές του ρωμαϊκού λαού» που ο καθένας είχε συνεισφέρει από τη δική του πλευρά στον «γενικό πολιτισμό», αλλά οι διαμορφωτές του ρωμαϊκού κράτους ήταν εχθρικοί απέναντί τους φυλετικά και εθνικά, τους υπέταξαν, εν μέρει τους εξολόθρευσαν, και μόνο αυτό το πνεύμα, αυτή η θέληση και οι αξίες που αποκαλύφθηκαν σε αυτόν τον αγώνα αξίζουν να λέγονται ρωμαϊκοί. Οι Ετρούσκοι μας παρουσιάζουν ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του γεγονότος ότι γι’ αυτούς η ελληνική μορφή πίστης και ο τρόπος ζωής δεν τους πρόσφερε ούτε πρόοδο ούτε πνευματική ανύψωση. Όπως και άλλοι λαοί της Μέσης Ανατολής, οι Ετρούσκοι είχαν συναντήσει κάποια στιγμή τους Ατλαντικούς Σκανδιναβικούς Μύθους, που είχαν ενσωματωθεί τότε στην ελληνική παράδοση, και μιμήθηκαν την ελληνική γλυπτική και ζωγραφική τέχνη όσο καλύτερα μπορούσαν, οικειοποιήθηκαν ακόμη και το ελληνικό πάνθεον και όμως κατάφεραν μόνο να διαφθείρουν **οτιδήποτε** άγγιξαν και να μετατρέψουν κάθε χαρακτηριστικό στο αντίθετό του. Αυτό παρείχε αρκετό λόγο για ορισμένους «ερευνητές» να εξακολουθούν να φλυαρούν για την «τεράστια πνευματική κληρονομιά», την «βάση για την ανάπτυξη» που παρείχαν και την «παγκόσμια ιστορική καθαγίαση» που συμβολίζει το «τραγικό πεπρωμένο» των Ετρούσκων*, προφανώς από αυτή την εσωτερική συμπάθεια που σήμερα συνδέει την ανερχόμενη κοσμική ανθρωπότητα των μητροπόλεων με όλα τα υποπροϊόντα της ασιατικής ζωής με πολύ σημαντικό τρόπο.

Οι ετρουσκικοί θρύλοι και τα ταφικά μνημεία προσφέρουν πολύ ξεκάθαρους λόγους για να γίνει κατανοητό γιατί ο αρρενωπός, υγιής ρωμαϊκός λαός των αγροτών συμμετείχε σε έναν τόσο απελπισμένο πόλεμο εναντίον των Ετρούσκων. Δύο παραδείγματα αποτελούν την επιτομή του χαρακτήρα των Ετρούσκων· η ιερή εταίρα και ο ιερέας μάγος που, μέσω φρικτών τελετουργιών, κρατούσε μακριά τη φρίκη του κάτω κόσμου. Η «μεγάλη πόρνη της Βαβυλώνας» για την οποία...

Η οικονομία με τις εταίρες στη Μέση Ανατολή

...μιλάει η Αποκάλυψη δεν είναι παραμύθι, ή μεταφορά, αλλά ένα ιστορικό γεγονός που έχει επιβεβαιωθεί εκατοντάδες φορές: το γεγονός της κυριαρχίας της εταίρας στους λαούς της Μέσης Ανατολής και της Κεντρικής Ασίας. Τις ημέρες των μεγαλύτερων γιορτών σε όλα τα κέντρα αυτών των διαφόρων φυλετικών ομάδων, οι επίσημες εταίρες ενθρονίζονταν σαν η ενσάρκωση ενός κοινού αισθησιασμού και της λαγνείας που κυριαρχεί στο κόσμο, στη Φοινίκη στην υπηρεσία της

---

* π.χ. Χανς Μύλεσταϊν: «Η Γέννηση της Δύσης». Βερολίνο 1928.

Κυβέλης και της Αστάρτης, στην Αίγυπτο προς τιμή της μεγάλης προμηθεύτριας Ίσιδας, στη Φρυγία ως ιέρειες τελείως αχαλίνωτων κοινοτικών σεξουαλικών οργίων. Η βασιλεύουσα ιέρεια του έρωτα ενώθηκε με τον εραστή της ντυμένο με διάφανες λιβυκές ρόμπες. Αλειμμένοι με πανάκριβα αρώματα και στολισμένοι με πολύτιμα κοσμήματα, συνευρίσκονταν στη συνέχεια ενώπιον όλου του λαού (όπως ακριβώς έκανε ο Αβεσσαλώμ με τις παλλακίδες του Δαβίδ στο Β' Σαμουήλ XVI:22). Αυτό το παράδειγμα μιμούνταν στη Βαβυλώνα, στους Ασσύριους, στη Λιβύη και στην Ετρουσκική Ρώμη, όπου η θεά-ιέρεια Τανανκύλλα ώθησε τον θεσμό των εταίρων στα άκρα του, στην στενότερη συνεργασία με τους «ιερείς» των Ετρούσκων*. Από πολύ νωρίς έγιναν προσπάθειες να «ερμηνευτούν» οι ετρουσκικές επιγραφές σε τάφους, περιτυλίγματα μούμιας και κυλίνδρους παπύρου, αλλά μόνο ο Άλμπερτ Γκριούνβεντελ...

Ετρουσκικός Σατανισμός

...κατάφερε να αποκρυπτογραφήσει πραγματικά αυτή τη γραφή**, με αποτελέσματα που δείχνουν τον Ετρουσκισμό υπό φρικτό φως. Ακόμη και ο ελληνικός μύθος του ήλιου περιλαμβάνεται εδώ· ο μύθος ότι ο ήλιος πεθαίνει, αλλά ότι ο θεός ήλιος στη συνέχεια αναδύεται από τη σκοτεινή νύχτα με διπλάσια δύναμη και μας σαρώνει με ένα φωτεινό φως, οικειοποιήθηκε σαν ετρουσκικό μοτίβο. Αλλά στα χέρια των Ετρούσκων ιερέων, γίνεται ασιατική μαγεία, μαγεία που συνδέεται με την παιδεραστία, τον αυνανισμό, τη δολοφονία αγοριών, τη μαγική οικειοποίηση της δύναμης του δολοφονημένου από τον ιερέα-δολοφόνο και προφητείες από τα περιττώματα και τα στοιβαγμένα εντόσθια των θυμάτων.

Ο αρρενωπός ήλιος δεσμεύεται με τον μαγικό φαλλό, μια αυτοσύζευξη στον ηλιακό δίσκο (δηλαδή το αιγυπτιακό «σημείο» στον ήλιο) το οποίο τελικά διαπερνά. Από αυτό γεννιέται ένα χρυσό αγόρι, το «έμβρυο (Phoetus) ενός αγοριού με μαγικό στόμιο», ένα «μαγικό σχήμα»· αυτή

---

* Ο εξαιρετικά επιφυλακτικός εξερευνητής της Ετρουρίας, Καρλ Ότφριντ Μύλλερ, ο οποίος στο πρώτο μισό του 19ου αιώνα δεν μπορούσε φυσικά να παραβλέψει το όλο φυλετικό ζήτημα όπως μπορούμε σήμερα, γράφει στο μεγάλο έργο του «Οι Ετρούσκοι» (Die Etrusker) (νέα έκδοση του Δρ. Βίλχελμ Ντέεκε, Στουτγάρδη, 1877) για τα Διονύσια, τα οποία προφανώς σχετίζονται με την ετρουσκική φύση, αρχικά μόνο όταν μυήθηκαν γυναίκες· μόνο πολύ αργότερα, στη πόλη της Ρώμης γύρω στο 550, όταν χειροτονήθηκαν και άνδρες, οι Ετρούσκοι **ιερείς** είχαν αναπτύξει «εκείνα τα κτηνώδη όργια στα οποία ο νους, σαστισμένος από τη φρυγική μουσική κυμβάλων και τυμπάνων, φλεγόμενος από τον βακχικό πόθο και την αχαλίνωτη απληστία, υπέβαλλε τον εαυτό του σε όλες τις φρικαλεότητες, ώσπου η Ρωμαϊκή Σύγκλητος (568) με σωτήρια αυστηρότητα κατάργησε κάθε Βακχαναλία...» (Τόμος Β', σ. 78.)

** Ο θρύλος του Να Ρο Πα (Nāropā), ή «Tusca» (Τοσκάνη), Λειψία 1922. (του Άλμπερτ Γκριούνβεντελ)

είναι η λεγόμενη «σφραγίδα της αιωνιότητας». Η ορμητικότητα του μαγικού φαλλού φαντάζεται σαν ένας ταύρος που ζευγαρώνει με τέτοια φρενήρη δύναμη που ο δίσκος κυλάει και ο «φαλλοφόρος των κεράτων» γίνεται φωτιά, «ο φαλλός αυτού που κατέχει τους ουρανούς». Σε αέναες, επαναλαμβανόμενες αισχρότητες, ο μύθος του ήλιου υποβιβάζεται σε αποκρουστικό ομοφυλοφιλικό έρωτα, που φαίνεται στις τοιχογραφίες των τάφων, όπως στον τάφο Γκολίνι (Golini), όπου ο νεκρός κάνει συμπόσιο με τον εραστή του στον άλλο κόσμο, και όπου δύο γιγάντιοι φαλλοί ξεπηδούν από μια φωτιά θυσίας σαν αποτέλεσμα μιας σατανικής μαγικής πράξης. Σύμφωνα με την επιγραφή, πρόκειται για «την αστραπή της τελειότητας, ο πίνακας ενός προσώπου, φαλλός που μειώνει τη φθορά και έτσι τελειοποιείται». Δηλαδή, μεταφρασμένο από την ορολογία της μαγείας, αυτό σημαίνει ότι το πλάσμα που γεννιέται από γυναίκα θεοποιείται μετά τη σήψη και γίνεται φαλλός.

Μαγεία και Μαγγανεία

Από την επιγραφή «Cippus Perusinus» στην Περούτζια, καταγράφεται μια σύγκληση σατανιστών ιερέων που «ολοκληρώνουν» μια απόκοσμη εκδήλωση «για να καεί η δαιμονική εμμονή». «Αυτός που έχει αυτό το αγόρι που έχει το δαιμονικό μαχαίρι. Αιώνια είναι η φωτιά του αγοριού... ένας μάγος της τελειοποιημένης σφραγίδας». Και το δολοφονημένο αγόρι γίνεται πλέον «κατσικάκι». Η προσωποποίηση της βροντής είναι μια μεταλλαγή του γιου που αποκτήθηκε με βιασμό – το τελειοποιημένο μικρό κατσίκι. «Εδώ βρίσκεται η προέλευση του κερασφόρου φαντάσματος από τη μια και του διαβόλου με κεφάλι τράγου από την άλλη, του οποίου η εμφάνιση στη λογοτεχνία της μαγείας ήταν μέχρι τότε ένας άλυτος γρίφος. Οι αρχαίοι τύποι είναι ο Μινώταυρος (ειδικά πάνω από τον γνωστό τάφο του Κορνέτο (Grabe von Corneto): ο τάφος των Ταύρων (Tomba dei Tori) και ο τύπος του ελληνικού σάτυρου. Εικονογραφεί ξεκάθαρα ένα έγκλημα που φωνάζει στον ουρανό, σχολιάζει ο Γκριούνβεντελ. Το νόημα αυτών των συνεχώς επαναλαμβανόμενων εθίμων της ετρουσκικής «θρησκείας» είναι ότι το αγόρι της αυλής, που κακοποιήθηκε επαίσχυντα, τεμαχίζεται για να «συμβολίσει» τη γέννηση της νέας ηλιόλουστης ημέρας από το ωάριο, το οποίο στοιχειώθηκε από το σπέρμα (το οποίο συλλέγεται σε μια κούπα)· έτσι εμφανίζεται ένας στοιχειωμένος, φλογερός σαν τον ήλιο, με σεξουαλική στύση και ολοκληρώνει ξανά και ξανά τη δαιμονική αυτοϊκανοποίηση. Με την εκτέλεση αυτής της τελετουργίας, η δύναμη του δολοφονημένου αγοριού υποτίθεται ότι περνά στον ιερέα, ο οποίος είναι ο εκπρόσωπος των «εκλεκτών» (Ράσνα, Ρασένα) όπως ήθελαν να αυτοαποκαλούνται οι Ετρούσκοι, παρόμοια με τους Εβραίους. Στη συνέχεια ο ιερέας αφήνει τις αναθυμιάσεις από τα σπλάχνα να ανέβουν στον ουρανό. Σε αυτό προστίθεται και η «μαγική» χρήση των περιττω-

μάτων, για άλλη μια φορά σε μια ποταπή παρωδία του ελληνικού ηλιακού μύθου: το μαγικό χερουβείμ αποκτά την υπέρτατη δύναμη όταν εκπέμπει έξι χρυσά ρολά (περιττώματα), δημιουργώντας το κόκκινο χρώμα του ουρανού.

Ένας μπορεί να γίνει εκλεκτός παραδίδοντας την στοίβα με τα σπλάχνα του, γεγονός που τα ετρουσκικά αγγεία...

Τα κρατικά δικαστήρια της Τανανκύλλα

...παρέχουν άφθονες αποδείξεις γι' αυτό· απεικονίζονται μάγισσες, που προσφέρουν χρήματα στους νέους για να τους πείσουν να αφιερωθούν και μετά να ανέβουν στον ουρανό μέσα στις φλόγες, μια νέα μαρτυρία για την αρχέγονη πατρίδα της μαγείας και του σατανισμού στο ευρωπαϊκό έδαφος. Καταλαβαίνουμε όταν ένας ερευνητής όπως ο Γκριούνβεντελ (που εδώ βρίσκει στενή συγγένεια με τη θιβετιανή Τάντρα του Λαμαϊσμού*) δηλώνει: «Ένα έθνος που καταφέρνει να ζωγραφίζει τοιχογραφίες στις μπροστινές πόρτες των τάφων, όπως οι δύο σκηνές στον τάφο των ταύρων (Tomba dei Tori), που επιτρέπει στον εαυτό του να γράφει τέτοιες βρωμιές σε τάφους και πίνακες όπως εκείνους στον τάφο «Golini», και καλύπτει τις σαρκοφάγους με τις πιο αποκρουστικές σκηνές, θυμάμαι τη σαρκοφάγο του «Chinsi», που έβαλαν στις αναπαραστάσεις των νεκρών ένα κείμενο όπως ο λεγόμενος ρολός πάπυρου «Pulenana», καλύπτοντας τα είδη τουαλέτας με τις πιο εξωφρενικές αισχρότητες, δίνει τον πιο απεχθή ανθρώπινο εκφυλισμό σαν εθνική κληρονομιά, σαν θρησκευτικό πιστεύω».

Είναι απαραίτητο να έχουμε μια σαφή εικόνα αυτής της αληθινής φύσης του Ετρουσκισμού, ώστε να καταλάβουμε το γεγονός ότι οι Σκανδιναβοί Λατίνοι, οι αληθινοί Ρωμαίοι, είχαν τις ίδιες εμπειρίες με τους Σκανδιναβούς Έλληνες πριν από αυτούς και τους Σκανδιναβούς Τεύτονες μετά από αυτούς. Σαν αριθμητικά μικρός λαός, έδωσαν έναν απεγνωσμένο αγώνα ενάντια στις δυνάμεις του εταιρισμού, με έντονη έμφαση στην πατριαρχία και την οικογένεια· εξάγνισαν τη μεγάλη πόρνη Τανανκύλλα μεταμορφώνοντάς την στην πιστή προστάτιδα της μητρότητας και απεικονίζοντάς την σαν φύλακα της οικογένειας με χιτώνα και αδράχτι. Ενάντια στα μάγια ενός ανήθικου ιερατείου έθεσαν τον σκληρό ρωμαϊκό νόμο και την αξιοπρέπεια της ρωμαϊκής συγκλήτου. Και με το σπαθί καθάρισαν την Ιταλία από τους Ετρούσκους (όπου διέπρεψε ιδιαίτερα ο μεγάλος Σύλλας) και από τους Καρχηδόνιους, τους οποίους οι πρώτοι πάντα καλούσαν σε βοήθειά τους.

Κι όμως, η υπεροχή των αριθμών, η επικρατούσα δεισιδαιμονία και η συνήθης διεθνής αλληλεγγύη των απατεώνων και των τσαρλατάνων διέβρωσαν όλο και περισσότερο την παλιά έντιμη ρωμαϊκή ζωή, όσο

---

* Δείτε το άλλο σπουδαίο έργο του: «Οι διάβολοι της Αβέστας».

αυτή προκειμένου να διαφυλάξει τις αξίες της επιστράτευε την υποστήριξη του φυλετικού βόθρου των λαών της Μεσογείου. Η Ρώμη δεν μπόρεσε να ξεπεράσει τους Οιωνοσκόπους (Haruspex)* και ειδικότερα τους Μάντεις (Augur)**, ακόμη και ο Σύλλας συνοδευόταν από έναν Οιωνοσκόπο ονόματι Ποστύμιους, ο Ιούλιος Καίσαρ αργότερα από έναν Οιωνοσκόπο ονόματι Σπουρίννα. Ο Μπούρκχαρντ είχε ήδη μια ιδέα αυτών των γεγονότων, τα οποία διαπιστώνονται σήμερα και επομένως κρατούνται μυστικά από τους «Ετρουσκικούς» των μεγάλων πόλεών μας. Γράφει στην «Ελληνική Πολιτιστική Ιστορία»*** του:
«Όταν όμως στη Ρώμη, απελευθερώθηκαν όλα τα ανθρώπινα πάθη κατά τα τελευταία χρόνια της ρωμαϊκής δημοκρατίας, οι ανθρωποθυσίες εμφανίστηκαν και πάλι με την πιο αποτρόπαια μορφή, δίνοντας όρκους πάνω από τα σπλάχνα των σφαγμένων αγοριών και τα παρόμοια, όπως με τον Κατιλίνα και τον Βατίνιους (βλ. Μάρκος Τύλλιος Κικέρων, IN VATINIUM, 6) τότε πρέπει να ελπίζουμε ότι αυτό δεν είχε καμία σχέση με την ελληνική θρησκεία ή τον προσχηματικό πυθαγορισμό του Βατίνιου. Οι ρωμαϊκοί αγώνες μονομάχων, προς τους οποίους η Ελλάδα διατηρούσε μόνιμη απέχθεια, προέρχονταν από την Ετρουρία, αρχικά σαν ταφικές τελετές για νεκρούς αριστοκράτες.» Αυτό δείχνει ξεκάθαρα ότι η ανθρωποθυσία ήταν μια «θρησκευτική» κληρονομιά της Τοσκάνης.**** Ο Ετρούσκος ιερέας Βολγάτιος που στην κηδεία του Καίσαρα...

Ο Πάπας – διάδοχος των Οιωνοσκόπων «Haruspex»

...κήρυξε με έκσταση για τον περασμένο αιώνα των Ετρούσκων, ήταν μόνο ένας από τους πολλούς που άσκησαν μεγάλη εξουσία στη ρωμαϊκή ζωή και χειραγωγούσαν τα βάσανα του λαού προς το συμφέρον της Μέσης Ανατολής. Όταν ο Αννίβας στάθηκε μπροστά στις πύλες της Ρώμης, αυτοί οι Οιωνοσκόποι δήλωσαν ότι η νίκη ήταν δυνατή μόνο με

---

* Στη θρησκεία της αρχαίας Ρώμης, ο Οιωνοσκόπος (Haruspex) ήταν ένα άτομο που εκπαιδευόταν να ασκεί μια μορφή μαντικής που ονομάζεται «haruspicy» (haruspicina), η επιθεώρηση των σπλάχνων των θυσιασμένων ζώων, ειδικά των συκωτιών των θυσιασμένων προβάτων και πουλερικών. Η ανάγνωση των οιωνών ειδικά από το συκώτι είναι γνωστή και με τον ελληνικό όρο ηπατοσκόπηση.
** Ο Μάντης (Augur) ήταν ιερέας και αξιωματούχος στον κλασικό ρωμαϊκό κόσμο. Ο κύριος ρόλος του ήταν η πρακτική του οιωνού: Ερμηνεύοντας τη θέληση των θεών μελετώντας το πέταγμα των πουλιών – είτε πετούσαν σε ομάδες είτε μόνα τους, τι θορύβους έκαναν καθώς πετούσαν, κατεύθυνση πτήσης και τι είδους πουλιά ήταν.
*** Τόμος 2, σελ. 152.
**** Μία από τις πρώτες πράξεις του μεγάλου Βάνδαλου Φλάβιου Στιλίχων σαν αντιβασιλέας της Ρώμης ήταν η κατάργηση αυτών των ασιατικών θηριωδιών. Το ίδιο πράγμα διέταξε αργότερα ο Οστρογότθος Θεοδώριχος ο Στράβων, που μετέτρεψε τις μάχες των μονομάχων σε τουρνουά ιπποτών. Από τέτοιες λεπτομέρειες ξεχωρίζει πάντα ένας χαρακτήρας. Οι ταυρομαχίες και οι κοκορομαχίες των Ισπανών και των Μεξικανών είναι με τη σειρά τους απόδειξη αυτού, αλλά ένα βρώμικο, νικηφόρο χάος πάνω στους γερμανικούς λαούς.

την επανέναρξη της λατρείας της «Μεγάλης Μητέρας». Αυτήν την λατρεία στην πραγματικότητα την έφεραν από τη Μικρά Ασία και η σύγκλητος ταπεινώθηκε κατεβαίνοντας στην ακτή με τα πόδια για να την παραλάβει. Με αυτόν τον τρόπο, το νέο ιερατείο της Μικράς Ασίας εισήλθε στην «αιώνια πόλη» μαζί με τη «Μεγάλη Πόρνη» των Πελασγών ή την «όμορφη και αγαπητή πόρνη» της Νινευή (Ναούμ Γ΄, 4) και εγκαταστάθηκε στο ιερό Παλατίνο, την έδρα της αρχαίας ρωμαϊκής σκέψης και του πολιτισμού. Ακολούθησαν οι συνηθισμένες «θρησκευτικές» πομπές της Μέσης Ανατολής, αλλά αργότερα οι ακολασίες περιορίστηκαν στις συνοικίες πίσω από τα τείχη του ναού για να γλιτώσουν από την αγανάκτηση του μεγαλύτερου μέρους του λαού. Οι οιωνοσκόποι (Haruspex) θριάμβευσαν, ο ρωμαϊκός παπισμός ήταν ο άμεσος διάδοχός τους, ενώ η ιεραρχία του ναού, το κολέγιο των καρδιναλίων, αντιπροσώπευε ένα κράμα του ιερατείου των Ετρούσκων και των Σύριων της Μέσης Ανατολής, με τους Εβραίους και τη σκανδιναβική ρωμαϊκή σύγκλητο. Η μεσαιωνική εικόνα του κόσμου «μας» πηγάζει επίσης από αυτό τον ετρουσκικό οιωνοσκοπισμό, εκείνη την τρομακτική δεισιδαιμονία της μαγείας και της μαγγανείας της οποίας έπεσαν θύματα τα εκατομμύρια της Δύσης, που σε καμία περίπτωση σε έσβησε με το «κυνήγι των μαγισσών», αλλά σώζεται ακόμη και σήμερα στην εκκλησιαστική λογοτεχνία, έτοιμη για να αναστηθεί ανά πάσα στιγμή· μπορούμε να τη δούμε σε εκείνα τερατόμορφα αγάλματα, που όχι σπάνια παραμορφώνουν τους σκανδιναβικούς γοτθικούς καθεδρικούς ναούς μας με μια απόκοσμη ακραία ανωμαλία. Ακόμα και στον Δάντη Αλιγκέρι, σε μια μεγαλειώδη μορφή, η διεστραμμένη ετρουσκική αρχαιότητα* ξεσπά εκ νέου. Η Κόλασή του…

Η κόλαση του Δάντη

...περιέχει τον βαρκάρη της κόλασης, τον πύρινο βάλτο του ποταμού του Άδη (Στύγα), τις αιμοδιψείς Πελασγικές Ερινύες και τις Μαινάδες, τον Κρητικό Μινώταυρο, εκείνους τους δαίμονες με τη μορφή σιχαμερών πουλιών που βασανίζουν αυτούς που αυτοκτονούσαν και το αμφίβιο τέρας, τον Γηρυόνη. Εκεί οι καταραμένοι τρέχουν μέσα από μια καυτή έρημο κάτω από μια βροχή από πύρινες σταγόνες· εκεί οι κακοποιοί

* Ίσως εδώ μπορεί να συμπεριληφθεί και η μορφή του Νικολό Μακιαβέλι. Παρά το γεγονός ότι πολέμησε ενάντια στην Εκκλησία για ένα ιταλικό έθνος-κράτος, παρά το γεγονός ότι η δουλειά της πολιτικής ανά πάσα στιγμή δεν ήταν ακριβώς ένα σχολείο **θεμελιώδους** ειλικρίνειας: ένα τέτοιο σύστημα, που βασίζεται αποκλειστικά στην ανθρώπινη υποτέλεια και σε μια θεμελιώδη δέσμευση σε αυτό, δεν έχει ξεπηδήσει από καμία σκανδιναβική ψυχή. Ο Μακιαβέλι καταγόταν από το χωριό Μοντεσπέρτολι (Montespertoli), το οποίο, όπως εξηγεί ο βιογράφος του, ο Τζουζέπε Πρετσολίνι, (Η ζωή του Νικολό Μακιαβέλι, «Das Leben Nicolo Macchiavelli», Δρέσδη 1929) είχε «κυρίως ετρουσκικό χαρακτήρα».
Καρλ Ότφριντ Μύλλερ – Βίλχελμ Ντέεκε: «Οι Ετρούσκοι» (Die Etrusker), τόμ. II, σελ. 109

μετατρέπονται σε θάμνους τους οποίους καταβροχθίζουν οι Άρπυιες και από κάθε σπασμένο κλαδάκι του οποίου αναβλύζει το αίμα τους συνοδευόμενο από ατελείωτες κραυγές αγωνίας· εκεί μαύρες σκύλες κυνηγούν άλλους κακούς και τους κάνουν κομμάτια με ανείπωτο πόνο· κερασφόροι δαίμονες μαστιγώνουν τους απατεώνες και οι ιερόδουλες πνίγονται σε βρωμερά περιττώματα. Οι πάπες, που είναι ένοχοι για σιμωνία, είναι περιορισμένοι μέσα σε στενές χαράδρες και εκεί λιώνουν, τα βασανισμένα πόδια τους που στριφογυρίζουν εκτεθειμένα στις φλόγες, και ο Δάντης στρέφεται δυνατά εναντίον του εκφυλισμένου παπισμού σαν πόρνη της Βαβυλώνας.

Οι επιτύμβιες επιγραφές και οι πίνακες στην Τοσκάνη αποκαλύπτουν ότι όλες αυτές οι ιδέες του κάτω κόσμου είναι ετρουσκικής προέλευσης. Ακριβώς όπως στον «εκχριστιανισμένο» πάνω κόσμο του Μεσαίωνα, η ιδέα της αιωνιότητας απεικονίζεται με ανθρώπους κρεμασμένους από τα χέρια τους και βασανισμένους με αναμμένους πυρσούς και άλλα όργανα βασανιστηρίων. Οι Ετρούσκοι φαντάζονταν τις δολοφονικές εκδικητικές Μαινάδες σαν «εντελώς άσχημες, με ζωώδη ή νεγροειδή χαρακτηριστικά, μυτερά αυτιά, μπερδεμένα μαλλιά, κυνόδοντες και ούτω καθεξής». Μια τέτοια Μαινάδα ήταν με το ράμφος ενός πουλιού που βασάνισε…

Ετρουσκική μαγγανεία στην Ευρώπη

...τον Θησέα με τα δηλητηριώδη φίδια της, (το αρχέγονο μίσος για τον θρυλικό κατακτητή των αρχαίων δαιμόνων της Αθήνας;) όπως απεικονίζεται σε μια τοιχογραφία στον τύμβο του Δράκοντα (Tomba dell' Orco) στο Κορνέτο. Δίπλα σε αυτές τις Μαινάδες είναι ο Τυφάων και η Έχιδνα, αυτοί οι φρικτοί, μονόφθαλμοι δαίμονες που για μαλλιά είχαν φίδια. Οι Ετρούσκοι γενικά ζούσαν με τη σαδιστική ευχαρίστηση σε κάθε πιθανή αναπαράσταση βασανιστηρίων, δολοφονιών και θυσιών. Η σφαγή των ανθρώπων ήταν ιδιαίτερα ευχάριστη γι' αυτούς.

Μουσικά χωρίς ταλέντο, χωρίς ποιητικά χαρίσματα, ανίκανοι να δημιουργήσουν μια δική τους οργανική αρχιτεκτονική, και χωρίς καν τα βασικά στοιχεία της φιλοσοφίας, αυτός ο λαός της Μέσης Ανατολής αφοσιώθηκε στη μελέτη των σπλάχνων των πτηνών και σε περίπλοκες μαγικές και θυσιαστικές τελετές· συχνά χωρίς κάποια τεχνική ικανότητα, ήταν σχεδόν εξ ολοκλήρου εθισμένος στο εμπόριο, και επειδή ήταν παρορμητικός και σκληρός, δηλητηρίασε το ρωμαϊκό αίμα και μετέδωσε στις εκκλησίες τον τρομακτικό κόσμο των ιδεών του για τα βασανιστήρια της κόλασης στη μετά θάνατον ζωή. Οι φρικιαστικοί και κτηνώδεις δαίμονες έγιναν ένα διαρκές και αποτελεσματικό εργαλείο των παπών και, μέσω του εννοιολογικού κόσμου που είχε δηλητηριαστεί από την εκκλησία της Ρώμης, κυριάρχησαν στον «Μεσαίωνά» μας. Η μεσαιωνική τέχνη δίνει συγκλονιστική μαρτυρία γι' αυτό. Μπορεί κανείς να δει την

απόδειξη αυτού ακόμη και στον βωμό του Ίζενχαϊμ (Isenheim), καθώς και στις καταβάσεις στην Κόλαση άλλων καλλιτεχνών. Μόνο όταν μάθουμε να αναγνωρίζουμε την εντελώς ξένη προέλευση αυτών των εννοιών και αποφασίσουμε να απαλλαγούμε από αυτόν τον διαβολισμό, θα έχουμε απορρίψει τον «Μεσαίωνα». Αλλά με τη χειραφέτησή μας, η ρωμαϊκή εκκλησία, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τα σαδιστικά οράματα της ετρουσκικής κόλασης, θα καταρρεύσει από μέσα.

Όλη η αποτρόπαια μυσταγωγία της Κόλασης του Δάντη είναι επομένως η πιο η πιο συγκλονιστική απεικόνιση...

Η τραγωδία του Μεσαίωνα

...του σατανισμού των Ετρούσκων και της Μέσης Ανατολής στην αρχαιότητα, σε συνδυασμό με τον Χριστιανισμό. Εντούτοις, παρόλο που ο Δάντης δεν ήταν απαλλαγμένος από τη γέννηση αυτού του χιλιόχρονου κακόβουλου οράματος, το γερμανικό πνεύμα* εξακολουθούσε να ανακατεύεται μέσα του.

Στο Καθαρτήριο, ο Βιργίλιος λέει για τον Δάντη: «Αναζητά την ελευθερία»· αυτή ήταν μια κουβέντα που έρχονταν σε αντίθεση με όλα τα πνεύματα από τα οποία γεννήθηκαν κάποτε οι ιδέες του μεγάλου διαβόλου και των μαγισσών, μέχρι που τελικά ο Βιργίλιος μπορούσε να αφήσει με ασφάλεια τον προστατευόμενό του, αφού ο Δάντης είχε αποκτήσει τις απαραίτητες δικές του δυνάμεις:

> «Οι γνώσεις μου, τα λόγια μου, δεν μπορούν να σου εξηγήσουν τίποτα περισσότερο
> Ελεύθερος, όρθιος, υγιής, είναι τα σημάδια της θέλησής σου.
> Θα ήταν ανόητο να μην τα ακολουθήσεις.»

Αυτοί είναι οι δύο κόσμοι που διέλυσαν την καρδιά του σκανδιναβικού ανθρώπου στον Μεσαίωνα: από τη μια ήταν η ιδέα της Μέσης Ανατολής για τον φρικτό κάτω κόσμο που υιοθέτησε η εκκλησία, από την άλλη η λαχτάρα να είσαι «ελεύθερος, όρθιος και υγιής». Μόνο στον βαθμό που είναι ελεύθερος μπορεί ο Τεύτονας να είναι δημιουργικός και μόνο εκεί

---

* Ότι ο Δάντης ήταν γερμανικής καταγωγής είναι πλέον βέβαιο. Το όνομά του ήταν Ντουράντε Άλντιγκερ (Durante Aldiger), που είναι ένα καθαρά γερμανικό όνομα. Ο πατέρας του Δάντη ήταν δισέγγονος του Κατσιαγκουίντα (Cacciaguida), που αναφέρεται στην Κωμωδία του Δάντη, ο οποίος έλαβε μέρος στη δεύτερη σταυροφορία υπό τον Κορράδο Γ΄ της Γερμανίας (1147-1149) και χρίστηκε ιππότης από τον ίδιο τον Αυτοκράτορα. Η σύζυγός του ήταν μια γυναίκα από την παλιά γερμανική οικογένεια των Άλντιγκερ. Σε όλη του τη ζωή ο Δάντης είχε ταχθεί με τη σκανδιναβική ιδέα της ανεξαρτησίας της κοσμικής εξουσίας από την κυριαρχία των ιερέων, δηλαδή είχε προσχωρήσει στους Γιβελλίνους. Δεν απέφυγε να βάλει τους εκφυλισμένους πάπες στα μαρτύρια της κόλασης, αποκαλώντας την ίδια τη Ρώμη αποχέτευση και, κυρίως, έγραψε ποίηση στη γλώσσα του λαού, στην οποία αφιέρωσε μια ιδιαίτερη γραφή, ενάντια στα αφηρημένα λατινικά.

που δεν επικράτησε η τρέλα του τρόμου των μαγισσών θα μπορούσαν να ανθίσουν μεγάλα κέντρα του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Σ' αυτή την έρημη, χωρίς φυλές πόλη που ήταν τώρα η Ρώμη εισήλθε ο Χριστιανισμός. Έφερε μαζί του έναν όρο...

Το Δόγμα του Προπατορικού Αμαρτήματος

...που κάνει κατανοητή τη νίκη του: το δόγμα για έναν αμαρτωλό κόσμο και το κήρυγμα της λύτρωσης μέσω της χάρης, που συνδέεται με αυτό. Το δόγμα του προπατορικού αμαρτήματος θα ήταν ακατανόητο για έναν λαό του οποίου η φυλετική ταυτότητα ήταν ανόθευτη, γιατί σε έναν τέτοιο λαό κατοικεί μια ασφαλής σιγουριά στον εαυτό του και στη θέλησή του, την οποία θεωρεί Πεπρωμένο. Η έννοια της «αμαρτίας» ήταν τόσο ξένη για τους ήρωες του Ομήρου όσο και για τους αρχαίους Ινδούς, τους Γερμανούς του Τάκιτου ή τα έπη και τους θρύλους του Ντίτριχ της Βερόνας. Από την άλλη, η συνεχής αίσθηση της αμαρτίας είναι ένα σίγουρο σύμπτωμα της φυλετικής νόθευσης. Η φυλετική μόλυνση γεννά πολύπλευρους χαρακτήρες, έλλειψη σαφούς καθοδήγησης στη σκέψη και την πράξη, την εσωτερική ανασφάλεια, την αίσθηση ότι όλη αυτή η ύπαρξη είναι απλώς η «ανταμοιβή της αμαρτίας» και όχι η αναγκαία και μυστηριώδης επιταγή της προσωπικής ανέλιξης. Αυτό το συναίσθημα όμως, της προσωπικής εξαθλίωσης οδηγεί σε μια λαχτάρα για έλεος σαν τη μοναδική ελπίδα σωτηρίας από μια αιμομικτική ύπαρξη. Ήταν, επομένως, φυσικό, υπό τις δεδομένες συνθήκες, σε όποιον ζούσε ακόμη ο παλιός ρωμαϊκός χαρακτήρας, να προκληθεί μια αποστροφή ενάντια στη διάδοση του Χριστιανισμού, κυρίως επειδή αντιπροσώπευε ένα εντελώς προλεταριακό και μηδενιστικό πολιτικό ρεύμα παράλληλα με τη θρησκευτική διδασκαλία. Οι αηδιαστικά υπερβολικές αφηγήσεις για αιματηρές διώξεις των χριστιανών δεν ήταν, όπως περιγράφουν οι εκκλησιαστικές ιστορίες, απόπειρες καταστολής της θρησκευτικής συνείδησης (το ρωμαϊκό φόρουμ ήταν ανοιχτό σε όλους τους θεούς), αλλά μάλλον η καταστολή ενός πολιτικού φαινομένου που κρίθηκε επικίνδυνο για το κράτος. Η εισαγωγή δογματικών συνόδων, ιερών εξετάσεων και πυρών με σκοπό τον αφανισμό της ψυχής επιφυλάχθηκε για την Εκκλησία στην παυλική-αυγουστιανή της μορφή. Η κλασική σκανδιναβική αρχαιότητα δεν γνώριζε κάτι παρόμοιο, και ο γερμανικός κόσμος ομοίως επαναστατούσε πάντα ενάντια σε αυτό το συριακό πλάσμα.

Ο εκκλησιαστικός χριστιανισμός έθεσε τον Διοκλητιανό στο επίκεντρο των επιθέσεων του. Αν και αυτός...

Ο παρερμηνευμένος Διοκλητιανός

...ο ηγεμόνας ήταν ταπεινής καταγωγής, αν και πιθανώς εν μέρει γερμα-

νικής καταγωγής (λευκός, γαλανομάτης), ένας προσωπικά άψογος άνθρωπος που λάτρευε τον Μάρκο Αυρήλιο και έκανε υποδειγματική οικογενειακή ζωή. Σε όλα τα ζητήματα του κράτους, ο Διοκλητιανός έδειξε ότι ήταν πολύ συγκρατημένος και αντίθετος σε όλες τις μορφές καταπίεσης εναντίον των πολιτών της αυτοκρατορίας του, ευνοούσε τη θρησκευτική ανοχή και διέταζε δράση μόνο εναντίον των Αιγυπτίων απατεώνων, μάντεων και μάγων. Ο αυτοκράτορας Γαλλιηνός είχε ήδη αναγνωρίσει επίσημα τη χριστιανική λατρεία (259 μ.Χ.) και τα χριστιανικά κτίρια μπορούσαν να ανεγερθούν χωρίς δισταγμό· αυτό που τάραξε όμως μια οργανική εξέλιξη ήταν αρχικά οι τσακωμοί των αντίπαλων επισκόπων. Ο Διοκλητιανός απάλλαξε τους χριστιανούς στρατιώτες του από κάθε συμμετοχή σε ειδωλολατρικές θυσίες, απαιτώντας μόνο πολιτική και στρατιωτική πειθαρχία. Αλλά ακριβώς σε αυτόν τον τομέα αμφισβητήθηκε η εξουσία του από τους ηγέτες της αφρικανικής εκκλησίας, με αποτέλεσμα οι νεοσύλλεκτοι να αρνούνται να εκτελέσουν τα καθήκοντά τους λόγω του χριστιανισμού τους. Ένας τέτοιος ειρηνιστής, παρά τις φιλικές νουθεσίες, επέμενε στην αυθάδειά του έως ότου χρειάστηκε τελικά να εκτελεστεί για ανταρσία. Αυτά τα απειλητικά σημάδια ώθησαν τον Διοκλητιανό να απαιτήσει τη συμμετοχή όλων των Χριστιανών σε κρατικές-θρησκευτικές τελετές· αλλά και πάλι δεν τιμωρούσε γενικά τους Χριστιανούς που αρνούνταν να υπακούσουν, αλλά απλώς τους έδινε απαλλαγή από τη στρατιωτική θητεία. Το μόνο αποτέλεσμα ήταν ένα ρεύμα απεριόριστων ύβρεων από τους «Χριστιανούς», των οποίων οι αλληλοσυγκρούσεις των φατριών απείλησαν και με άλλους τρόπους ολόκληρη την πολιτική ζωή. Τέλος, το κράτος ανέλαβε δράση για αυτοάμυνα – όπως και η Γερμανία σήμερα, αν δεν θέλει να καταρρεύσει εντελώς, πρέπει να εξαλείψει το ειρηνιστικό κίνημα. Αλλά και εδώ ο Διοκλητιανός δεν επέβαλε τη θανατική ποινή στους απείθαρχους – όπως έκανε...

Ο ευσεβής Ιουλιανός

...στην περίπτωση ορισμένων απατεώνων εμπόρων – αλλά μετέφερε τους ανυπότακτους στο καθεστώς των σκλάβων. Το αποτέλεσμα αυτού ήταν ταραχές και εμπρησμοί εναντίον του ίδιου του παλατιού του αυτοκράτορα. Οι προκλήσεις από τις χριστιανικές κοινότητες, που μέχρι τότε παρέμεναν ανενόχλητες και γι' αυτό είχαν γίνει αλαζονικές, διαδέχονταν η μία την άλλη σε όλη την αυτοκρατορία. Ο «τρομερός διωγμός των Χριστιανών» που ακολούθησε από το «τέρας Διοκλητιανός» ανήλθαν σε εννέα επαναστατημένους επισκόπους που εκτελέστηκαν και συνολικά 80 θανατικές καταδίκες στην επαρχία της πιο σκληρής αντίστασης, την Παλαιστίνη. Αντίθετα, αυτός ο «κατεξοχήν χριστιανός» δούκας της Άλμπα έσφαξε 100.000 αιρετικούς μόνο στη μικροσκοπική Ολλανδία.

Όλα αυτά πρέπει να ληφθούν υπόψη για να αποτιναχθεί η υπνωτική επίδραση της συστηματικά παραποιημένης ιστορίας. Έτσι ο Ιουλιανός ο Αποστάτης, που επίσης πίστευε σε ίσα δικαιώματα για όλες τις λατρείες, εμφανίζεται κάτω από νέο πρίσμα, επειδή δεν απέφυγε να πολεμήσει εναντίον των δασκάλων των «εκπροσώπων του θεού» ακριβώς λόγω της ευσεβούς στάσης του. Άλλωστε ήξερε περί τίνος επρόκειτο όταν έγραφε: «*Το κράτος μας παραλίγο να χαθεί από τη βλακεία αυτών των Γαλιλαίων, αλλά τώρα έρχεται η σωτηρία μέσω της χάρης των θεών. Θέλουμε λοιπόν να τιμήσουμε τους θεούς και κάθε πόλη στην οποία υπάρχει ακόμη ευσέβεια.*»*
Αυτό αποδείχτηκε απολύτως δικαιολογημένο, γιατί μόλις ο Χριστιανισμός έγινε η κρατική θρησκεία υπό τον Κωνσταντίνο, το πνεύμα του μίσους της Παλαιάς Διαθήκης έδειξε το αποτρόπαιο πρόσωπό του: με αναφορά στην Παλαιά Διαθήκη, οι Χριστιανοί απαίτησαν την εφαρμογή των τιμωριών που προέβλεπε η Παλαιά Διαθήκη ενάντια στη λατρεία των ειδώλων. Κατόπιν αιτήματός τους έκλεισαν οι ναοί του Δία στην Ιταλία (εκτός από τη Ρώμη). Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς...

Χριστός και Παύλος

...την απόγνωση του Ιουλιανού, αλλά ταυτόχρονα μπορούμε να δούμε από όλα ότι η ιστορία κατά την περίοδο της ανόδου του Χριστιανισμού πρέπει να ξαναγραφτεί και ότι ο ευνούχος Ευσέβιος δεν αντιπροσωπεύει μια ιστορική πηγή.

Ο Χριστιανισμός, όπως εισήχθη στην Ευρώπη μέσω της ρωμαϊκής εκκλησίας, πηγάζει από ένα πλήθος ριζών. Δεν είναι εδώ ο χώρος για μια πιο λεπτομερή μελέτη των πηγών του· μερικές μόνο παρατηρήσεις αρκούν.

Η μεγάλη προσωπικότητα του Ιησού Χριστού, όποια μορφή κι αν είχε αρχικά, αμέσως μετά το θάνατό του παραμορφώθηκε και ανακατεύθηκε με όλα τα σκουπίδια της ζωής της Μέσης Ανατολής, του Εβραϊσμού και της Αφρικής. Στη Μικρά Ασία οι Ρωμαίοι ασκούσαν αυστηρή κυριαρχία και εισέπρατταν αμείλικτα τους φόρους τους· στον καταπιεσμένο πληθυσμό λοιπόν προέκυψε η ελπίδα για έναν ηγέτη των σκλάβων και απελευθερωτή: αυτός ήταν ο θρύλος του **Χριστού**. Ξεκινώντας από τη Μικρά Ασία, αυτός ο μύθος του Χριστού εξαπλώθηκε στην Παλαιστίνη, όπου συνδέθηκε με την εβραϊκή ιδέα του Μεσσία και τελικά συνδέθηκε με την προσωπικότητα του Ιησού. Εκτός από τα δικά του κηρύγματα, του αποδόθηκαν ψευδώς τα λόγια και οι διδασκαλίες των προφητών της Μέσης Ανατολής και, κατά ειρωνικό τρόπο, με τη μορφή επέκτασης των

* Περισσότερες λεπτομέρειες από τον Τέοντορ Μπηρτ (Theodor Birt): «Χαρακτηριστικές εικόνες της Ύστερης Ρώμης» (Charakterbilder Spätroms), Λειψία 1919.

αρχαίων ηθικών αρχών των Άριων· για παράδειγμα, ο πίνακας των εννέα εντολών που είχαν ήδη οικειοποιηθεί από τους Εβραίους σαν δέκα απαγορεύσεις τους*. Με αυτόν τον τρόπο η Γαλιλαία ενώθηκε με όλη τη Συρία και την Μέση Ανατολή.

Το χριστιανικό κίνημα, που διατάρασσε τους παλιούς τρόπους ζωής, φαινόταν υποσχόμενο και εκμεταλλεύσιμο στον Φαρισαίο Σαούλ. Με μια ξαφνική απόφαση εντάχθηκε στις τάξεις του και διακατεχόμενος από έναν ασυγκράτητο φανατισμό κήρυξε τη διεθνή επανάσταση κατά της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Οι διδασκαλίες του,...

Ο Παύλος και το φυλετικό χάος

...παρ' όλες τις μεταγενέστερες προσπάθειες μεταρρύθμισης, εξακολουθούν να παραμένουν η εβραϊκή πνευματική βάση, η Ταλμουδική ανατολίτικη πτυχή τόσο της καθολικής όσο και της λουθηρανικής εκκλησίας. Ο Παύλος πέτυχε κάτι που δεν θα γίνει ποτέ παραδεκτό στους εκκλησιαστικούς κύκλους, έκανε διεθνώς αποτελεσματική την κατασταλμένη εβραϊκή εθνική εξέγερση, ανοίγοντας έτσι το δρόμο ακόμα περισσότερο για την περαιτέρω εξάπλωση του φυλετικού χάους στον αρχαίο κόσμο και οι Εβραίοι της Ρώμης πρέπει να γνώριζαν πολύ καλά περί τίνος επρόκειτο όταν έθεσαν τις συναγωγές τους στη διάθεσή του ως μέρη όπου μπορούσε να κάνει τους προσηλυτιστικούς του λόγους. Το γεγονός ότι ο Παύλος, παρά τις περιστασιακές επικρίσεις προς τους Εβραίους, γνώριζε πολύ καλά ότι υπηρετούσε έναν εβραϊκό σκοπό φαίνεται σε πολλά πολύ ειλικρινή αποσπάσματα των επιστολών του:

«...ὅτι πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ,...»
«...έχει επέλθει εν μέρει νωθρότητα των αισθήσεων στον Ισραήλ μέχρι να έρθει το πλήρωμα του χρόνου των εθνικών,...»

«...καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται, καθὼς γέγραπται· ἥξει ἐκ Σιὼν ὁ ῥυόμενος καὶ ἀποστρέψει ἀσεβείας ἀπὸ Ἰακώβ· ...»
«...και με αυτόν τον τρόπο όλος ο Ισραήλ θα σωθεί. Όπως είναι γραμμένο: «Ο απελευθερωτής θα έρθει από τη Σιών και θα απομακρύνει τις ασεβείς πράξεις από τον Ιακώβ·...»

«...οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλῖται, ὧν ἡ υἱοθεσία καὶ ἡ δόξα καὶ αἱ διαθῆκαι καὶ ἡ νομοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ ἐπαγγελίαι,...»
«...οι οποίοι είναι Ισραηλίτες. Σε αυτούς ανήκει η υιοθεσία, η δόξα, οι διαθήκες, η χορήγηση του Νόμου, η ιερή υπηρεσία και οι υποσχέσεις.»

---

* Η κληρονομιά: Παγκόσμια ιστορία σε φυλετική βάση.

«...εἰ γὰρ σὺ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἐξεκόπης ἀγριελαίου καὶ παρὰ φύσιν ἐνεκεντρίσθης εἰς καλλιέλαιον, πόσῳ μᾶλλον οὗτοι οἱ κατὰ φύσιν ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ;»
«...διότι αν εσύ κόπηκες από μια αγριελιά, και σε μπόλιασε στην ήμερη ελιά, αντίθετα προς τη φύση. Το ίδιο και καλύτερα μπορεί ο Θεός να ξαναμπολιάσει και τους Ιουδαίους στην ήμερη ελιά, όπου φυσιολογικά ανήκουν.»*

Ενάντια σε αυτόν τον συλλογικό μπασταρδισμό, τον αναπροσανατολισμό και τον εξιουδαϊσμό του Χριστιανισμού, αμύνθηκε το Ευαγγέλιο του Αγίου Ιωάννη, το οποίο εξακολουθεί να διατηρεί ένα αριστοκρατικό πνεύμα. Γύρω στο 150 ο Έλληνας Μαρκίων αντιπροσώπευσε για άλλη μια φορά τη σκανδιναβική ιδέα μιας παγκόσμιας τάξης βασισμένης στην οργανική ένταση και την ιεραρχική δομή, σε αντίθεση με τη σημιτική αντίληψη μιας αυθαίρετης θεϊκής δύναμης...

Η διφορούμενη φύση του Χριστιανισμού

...και της απεριόριστης τυραννίας της. Ο Μαρκίων λοιπόν απέρριψε και το «βιβλίο των νόμων» ενός τέτοιου ψεύτικου θεού, δηλ. τη λεγόμενη Παλαιά Διαθήκη. Κάποιοι από τους Γνωστικές επιχείρησαν κάτι παρόμοιο. Αλλά η Ρώμη, χάρη στη φυλετική της διάσπαση ήταν απόλυτα αφοσιωμένη στην Αφρική και τη Συρία, καλύπτοντας την απλή προσωπικότητα του Ιησού με το ύστερο ρωμαϊκό ιδεώδες της παγκόσμιας αυτοκρατορίας που συγχωνεύτηκε με τις ιδέες της οικουμενικής εκκλησίας χωρίς λαό. Ο αγώνας των πρώτων μεταχριστιανικών αιώνων μπορεί να γίνει κατανοητός μόνο σαν αγώνας διαφορετικών φυλετικών ψυχών με το πολυκέφαλο φυλετικό χάος, όπου η στάση της Συριο-Μέσης Ανατολής με τη δεισιδαιμονία, τη τρελή μαγεία και τα αισθησιακά «μυστήρια» ένωσε μέσα της κάθε τι χαοτικό, συντετριμμένο, εκφυλισμένο, μολύνοντας έτσι τον Χριστιανισμό με αυτόν τον σχισματικό χαρακτήρα που τον ταλαιπωρεί ακόμα μέχρι σήμερα. Έτσι μια θρησκεία διαποτισμένη από δουλοπρέπεια, προστατευμένη από την κακή χρήση της μεγάλης προσωπικότητας του Ιησού, εισήλθε στην Ευρώπη.** Ο αναδυόμενος Χριστιανισμός, που

---

* Ρωμαίους 11:25 – 9:4· 11:24. Αυτό είναι το ίδιο με αυτό που διδάσκει σήμερα η μπασταρδεμένη αίρεση των «Σοβαρών Σπουδαστών της Γραφής».

** Όσον αφορά την καταγωγή του Ιησού, όπως ήδη τονίστηκε από τους Τσάμπερλεν και Ντέλιτς, δεν υπάρχει ο παραμικρός λόγος να πιστεύουμε ότι ο Ιησούς ήταν εβραϊκής καταγωγής, αν και μεγάλωσε σε εβραϊκούς στοχαστικούς κύκλους. Μερικά ενδιαφέροντα ερευνητικά αποτελέσματα μπορούν να βρεθούν στο «Η Ιστορική προσωπικότητα του Ιησού» (Die geschichtliche Persönlichkeit Jesu) του Δρ. Ε. Γιούνγκ, (Μόναχο 1924). Σύμφωνα με τον Σύρο χριστιανό ιεροκήρυκα Εφραίμ (4ος αιώνας), η μητέρα του Ιησού ήταν σύζυγος Δανίτισσα (δηλαδή γέννημα θρέμμα της φυλής του Δαν, γιος της Βαλλά) και ο πατέρας του...

προέρχεται από πολλές πηγές, επέδειξε έναν εκπληκτικό συνδυασμό αφηρημένης πνευματικότητας και δαιμονικής μαγείας, καθώς και εξαιρετικές δυνάμεις διείσδυσης ανεξάρτητα από άλλα ρεύματα που αφομοιώθηκαν σε αυτόν. Η ιδέα της τριάδας, για παράδειγμα,...

Έναρξη δογματισμού

...ήταν γνωστή σε πολλούς λαούς της λεκάνης της Μεσογείου με τη μορφή του πατέρα, της μητέρας και του γιου, καθώς και μέσω της γνώσης: «Τα πάντα διαιρούνται στα τρία» (η φυσική κατάσταση της ενιαίας ύλης). Η μητέρα συμβόλιζε την εύφορη γη, ο πατέρας τη δημιουργική αρχή του φωτός. Τώρα, στη θέση της μητέρας εμφανίζεται το «Άγιο Πνεύμα» σαν συνειδητή απόρριψη από το καθαρά σωματικό, όπως ήταν το «Άγιο Πνεύμα», των Ελλήνων, η πράνα των Ινδών. Αυτή η τονισμένη πνευματικότητα δεν είχε τις ρίζες της σε μια φυλετική-εθνική τυπολογία, δεν προσδιορίστηκε η πολικότητά της από μια **οργανική** ζωή, αλλά έγινε μια δύναμη χωρίς φυλή. «*Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ*» (δεν υπάρχει Ιουδαίος ούτε Έλλην, δεν υπάρχει δούλος ούτε ελεύθερος, δεν υπάρχει άρρεν και θήλυ), γράφει ο Παύλος στους Γαλάτες (3:28) – αυτό το τελευταίο απομεινάρι μιας μεγάλης Κελτικής μετανάστευσης κάτω από την κοιλάδα του Δούναβη και στη Μικρά Ασία. Στη βάση αυτού του μηδενισμού, που είναι η άρνηση κάθε τι οργανικού, απαιτεί στη συνέχεια την πίστη στον Χριστό, δηλαδή την απόρριψη όλων των πολιτιστικών αξιών του ελληνικού και ρωμαϊκού πολιτισμού, – αν και σίγουρα, ο Χριστιανισμός ανέλαβε μια εκφυλισμένη μορφή τέτοιων αξιών – και προκάλεσε την αποσύνθεσή τους και χάρη στον έντονα αποκλειστικό του χαρακτήρα, ο Χριστιανισμός μπόρεσε τότε να συγκεντρώσει κοντά του όλους εκείνους που είχαν χάσει την κατεύθυνση. Ένα περαιτέρω βήμα προς την άρνηση της φυσικής ζωής βρισκόταν στη δογματική διαβεβαίωση της παρθενικής γέννησης, που είναι συνήθως μέρος ενός ηλιακού μύθου που συναντάται σε διάφορους λαούς, από τα νησιά της Νότιας Θάλασσας μέχρι τη Βόρεια Ευρώπη*.

Η αφηρημένη πνευματικότητα όμως, πλαισιωνόταν από κάθε πλευρά από όλη τη μαγεία της Μικράς Ασίας, της Συρίας και της Αφρικής. Οι δαίμονες που εκδιώχθηκαν από τον Ιησού και πέρασαν στους χοίρους˙ η ηρεμία της φουρτουνιασμένης θάλασσας με εντολή του˙ η «πιστοποιημένη» ανάστασή του από τους νεκρούς˙ η ανάληψή του στον

(συνέχεια)… Λατίνος. Ο Εφραίμ δεν βλέπει τίποτα το ατιμωτικό σε αυτό και προσθέτει: «Έτσι ο Ιησούς πήρε την καταγωγή του από δύο από τους μεγαλύτερους και πιο διάσημους λαούς, δηλαδή, τη μητρική από τους Σύρους, τη πατρική από τους Ρωμαίους.» Ο Εφραίμ υποθέτει ότι αυτή η γνώση είναι παγκοσμίως γνωστή.

* Λέο Φρομπένιους: Η Εποχή του Θεού Ήλιου (Das Zeitalter des Sonnengottes)

ουρανό – όλα αυτά ήταν...

Ο Θετικός Χριστιανισμός του Γκαίτε

...το «πραγματικό» σημείο εκκίνησης για τον Χριστιανισμό και αναμφίβολα ενίσχυσαν πολύ την ικανότητα να υπομείνει πολλά δεινά. Έτσι ο κόσμος δεν προήλθε από τη ζωή του σωτήρα (Soter) αλλά από τον θάνατό του και τις θαυματουργές συνέπειες του. Αυτό είναι το μοναδικό μοτίβο των επιστολών του Παύλου. Ο Γκαίτε, αντίθετα, υποστήριξε ότι η ζωή του Χριστού ήταν σημαντική και όχι ο θάνατός του και μαρτυρούσε έτσι την ψυχή της γερμανικής δύσης που εκφράζεται στον Θετικό Χριστιανισμό, σε αντίθεση με τον αρνητικό Χριστιανισμό που βασίζεται στην ιεροσύνη και στη μαγισσομανία και προέρχεται από ετρουσκικές ασιατικές έννοιες.

Όπως επισημάνθηκε προηγουμένως, είναι παραπλανητικό και ανούσιο όταν οι μελετητές, μας παρουσιάζουν τη μεταμόρφωση της ελληνικής ζωής σαν να είχε υπάρξει μια εξέλιξη από χθόνιους θεούς στη θεότητα του φωτός και από μητριαρχία σε πατριαρχία· είναι εξίσου λάθος όταν μιλούν για μια αφελή, λαϊκή αντίληψη που αργότερα εξελίχθηκε σε υψηλή σκέψη· στην πραγματικότητα, παράλληλα με τον αντιχθόνιο αγώνα, τη μεταγενέστερη επικράτηση των πνευματικών δογματικών συστημάτων, στην προσπάθεια άσκησης πολιτικού περιορισμού στους μέχρι πρότινος, απεριόριστους τρόπους της ζωής, επέρχεται στέρεψη των δημιουργικών φυλετικών δυνάμεων. Στο τέλος, έχουμε μόνο την πλατωνική αντίδραση που προσπάθησε να επιτύχει με τεχνητό τρόπο αυτό που το αίμα από μόνο του ήταν ήδη πολύ αδύναμο για να πετύχει. Ο σκανδιναβικός Έλληνας δεν αναγνώριζε καμία χωριστή ιερατική κάστα. Οι ιερείς του προέρχονταν από αριστοκρατικές οικογένειες. Οι τραγουδιστές και οι ποιητές του, του μίλησαν για την ιστορία και τον ηρωισμό των ηρώων και των θεών του. Το ελεύθερο ελληνικό πνεύμα ήταν εξίσου ξένο προς τον δογματισμό όπως ήταν ο παλαιότερος Ινδός και ο μεταγενέστερος Τεύτονας.

Η γυμναστική και η μουσική ήταν η ουσία της εκπαίδευσής του και αυτά καθιέρωσαν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την παραγωγή του οπλίτη, του πολίτη του κράτους. Μόνο ένας Σωκράτης θα μπορούσε να κηρύξει μια τέτοια παραφροσύνη όπως: η αρετή μπορεί να διδαχθεί και να μεταδοθεί σε όλους τους ανθρώπους,...

Αλληλεπίδραση μαγείας και διανοητικισμού

...(την οποία ο Πλάτων εξευγένισε στο σημείο: αυτός που πρέπει πραγματικά να κατανοήσει τη φύση του κόσμου των ιδεών πρέπει αναγκαστικά να είναι ενάρετος). Με τη διάδοση μιας τέτοιας ατομικιστικής και απρόσωπης κοσμοθεωρίας, το τσεκούρι χτύπησε πραγ-

ματικά στις ρίζες της ελληνικής ζωής· ταυτόχρονα, αυτός ο άρριζος διανοητικισμός επέτρεψε την επανεμφάνιση όλων εκείνων των ασιατικών πρακτικών που είχαν τεθεί σε φυγή από την απολλώνια ελληνική πειθαρχία και εδώ μπορούμε να παρακολουθήσουμε με απόλυτη αντικειμενικότητα την αλληλεπίδραση που λαμβάνει χώρα μεταξύ του διανοητικισμού και της μαγείας. Η λογική και η θέληση είναι και τα δύο, αν όχι πάντα με επίγνωση του στόχου, τουλάχιστον προσανατολισμένα στον στόχο, δηλαδή είναι αληθινά στη φύση, σχετίζονται με το αίμα, είναι οργανικά εξαρτημένα. Στον βαθμό στον οποίο η ορθολογική κοσμοθεωρία καθίσταται αβέβαιη για την εγκυρότητά της λόγω της αλλαγμένης φύσης αυτών που την αντιπροσωπεύουν, γίνεται επίσης πολύ άκαμπτη για ορθολογικές δημιουργίες. Ταυτόχρονα, αυτό το μέρος που βασίζεται στη θέληση εκφυλίζεται στη μαγεία και στον πολλαπλασιασμό της μίας δεισιδαιμονίας μετά την άλλη. Το αποτέλεσμα της αποσύνθεσης της έλλογης θέλησης φυλετικής ψυχής είναι τότε μια «κοσμοθεωρία» που βασίζεται σε μια πνευματική μαγική υποδομή – όταν δεν είναι απλώς ανούσιος ατομικισμός και ανεξέλεγκτη νόθευση. Στην πρώτη περίπτωση, η καθολική εκκλησία (σε μικρότερο βαθμό, και ο προτεσταντισμός) παρέχει διανοητικές δικαιολογίες για μια μαγική πίστη (όπου αυτή η λέξη πρέπει να χρησιμοποιείται χωρίς καμία περιφρόνηση). Ο ύστερος ελληνισμός προσφέρει ένα παράδειγμα του τελευταίου. Ο αρνητικός και ο θετικός Χριστιανισμός ήταν πάντα σε μια σύγκρουση και αυτή η σύγκρουση διεξάγεται και σήμερα με ολοένα και μεγαλύτερη σκληρότητα. Ο αρνητικός τονίζει τη συριακή-ετρουσκική του παράδοση, τα αφηρημένα δόγματα και τα παλιά έθιμα, ο θετικός καλεί συνειδητά το σκανδιναβικό αίμα να αφυπνιστεί, όπως στην απλή τους αθωότητα έκαναν οι πρώτοι Τεύτονες όταν εισέβαλαν στην Ιταλία και έδωσαν νέα ζωή στην άρρωστη χώρα.

Οι Γερμανοί στη Ρώμη

Σαν ένα πανίσχυρο και φοβερό αρχέγονο πεπρωμένο, οι Κίμπρι είχαν εισβάλει κάποτε από τον Βορρά. Μια αρχική απόκρουση δεν μπορούσε να εμποδίσει τους Σκανδιναβούς Κέλτες και τους Τεύτονες να απειλούν τα σύνορα της Ρώμης όλο και περισσότερο. Στις επανειλημμένες εκστρατείες, η στρατιωτική ικανότητα των Ρωμαίων αποδείχθηκε αναποτελεσματική απέναντι στη βάναυση δύναμη ενός νεαρού λαού. Γίγαντες ξανθοί «σκλάβοι» άρχισαν να εμφανίζονται στους δρόμους της Ρώμης και το γερμανικό ιδεώδες της ομορφιάς έγινε μόδα ανάμεσα σε έναν παρακμιακό λαό που δεν είχε τα ιδανικά του. Οι ελεύθεροι Τεύτονες δεν ήταν κάτι σπάνιο στη Ρώμη και η πίστη στους Γερμανούς στρατιώτες γίνεται σταδιακά το ισχυρότερο στήριγμα του Καίσαρα. Ταυτόχρονα όμως ήταν και η μεγαλύτερη απειλή για την ύπαρξη του άθλιου κράτους που δεν είχε τις δικές του αξίες. Επιβάλλοντας πρόστιμα σε εργένηδες,

επιδοτώντας το γάμο και τη δημόσια ευημερία, ο Αύγουστος προσπάθησε να αναγεννήσει το λαό του. Ήταν μάταιο. Οι Τεύτονες έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην εκλογή του Κλαύδιου, του Γάλβα και του Βιτέλλιου. Ο Μάρκος Αυρήλιος έστειλε τους Τεύτονες αιχμαλώτους του από τη Βιέννη στην Ιταλία, όπου αντί να τους κάνει μονομάχους, τους έβαλε να καλλιεργούν το μακρύ έρημο χώμα. Την εποχή του Κωνσταντίνου, ο ρωμαϊκός στρατός ήταν σχεδόν εξ ολοκλήρου γερμανικός... Όποιος δεν μπορεί να δει εδώ τις φυλετικές δυνάμεις που έδρασαν πρέπει να είναι τυφλός σε οποιαδήποτε ιστορική εξέλιξη. Είναι προφανές ότι και τόσο η αποσύνθεση όσο και η αναγέννηση είναι τόσο απτές εδώ, που στη συνέχεια οδήγησαν μέσω του Κωνσταντίνου στο Στίλιχο, τον Αλάριχο, τον Φλάβιο Ρίκιμερ, τον Οδόακρο, τον Θεοδώριχο, τους Λογγοβάρδους και τους Νορμανδούς, οι οποίοι δημιούργησαν ένα βασίλειο στο νότο που έφτασε στο απόγειό του υπό τον απαράμιλλο Φρίντριχ Β', τους Χοενστάουφεν, που σχημάτισαν το πρώτο κοσμικό κράτος, το βασίλειο της Σικελίας, και του οποίου οι επαρχίες εποικίστηκαν από Γερμανούς ευγενείς.

Στην ιστορία της βόρειας Ιταλίας ξεχωρίζει ο Θεοδώριχος ο Μέγας. Αυτός ο ισχυρός, αλλά γενναιόδωρος και ευγενικός άνδρας, κυβέρνησε τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία για περισσότερα από τριάντα χρόνια. Συνέχισε αυτό που είχαν ξεκινήσει ο Μάρκος Αυρήλιος και ο Κωνσταντίνος: Οι Τεύτονες...

Η σημασία του Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν

...δεν ήταν μόνο ενοικιαστές και μικροκαλλιεργητές, αλλά και μεγαλογαιοκτήμονες· το ένα τρίτο κάθε εκμετάλλευσης γης πέρασε στα χέρια του καθαρά γερμανικού στρατού· εγκαταστάθηκαν πάνω από 200.000 γερμανικές οικογένειες – δυστυχώς διάσπαρτες – στην Τοσκάνη, στη Ραβέννα, γύρω από τη Βενετία. Για άλλη μια φορά σκανδιναβικά χέρια οδήγησαν το άροτρο στο έδαφος της μέσης Ιταλίας και έκαναν την μέχρι τότε φτωχή και έρημη γη γόνιμη και ανεξάρτητη από τις εισαγωγές σιτηρών από τη βόρεια Αφρική. Διαχωρισμένοι από τον «γηγενή πληθυσμό» με την προσήλωσή τους στις πεποιθήσεις των Αρίων και λόγω απαγορεύσεων των μεικτών γάμων, οι Γότθοι (αργότερα οι Λομβαρδοί) έπαιξαν τον ίδιο ρόλο που διαμόρφωσε το πρώτο σκανδιναβικό κύμα που κάποτε έχτισε την αρχαία δημοκρατική Ρώμη. Μόνο με τη μεταστροφή στον Καθολικισμό άρχισε μια φυλετική συγχώνευση· η «Αναγέννηση» ήρθε τελικά σαν μια βροντερή επαναβεβαίωση του σκανδιναβικού, αυτή τη φορά γερμανικού αίματος. Εδώ, με την ξαφνική κατάρριψη των κοινωνικών φραγμών, η μία ιδιοφυΐα μετά την άλλη αναδύονταν από το καλλιεργημένο έδαφος, ενώ όλη η αφρικανοποιημένη Ιταλία νότια της Ρώμης παρέμεινε βουβή και μη δημιουργική. Εκτός από σήμερα, που ο φασισμός, ερχόμενος ξανά

από τον Βορρά, προσπαθεί να ξαναξυπνήσει τις παλιές αξίες που δοκιμάστηκαν!

Ακόμη και πριν από την εμφάνιση του έργου του Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν, ήταν από καιρό γνωστό ότι όλες οι δημιουργικές αξίες των κρατών της δύσης ήταν τευτονικής προέλευσης. Γιατί αυτά καταλαβαίνουν σαν αυτονόητο ότι με την πλήρη εξαφάνιση αυτού του γερμανικού αίματος από την Ευρώπη (και συνεπώς και με τη σταδιακή παρακμή του τύπου και των εθνοδημιουργικών δυνάμεων που δημιουργεί αυτό) ολόκληρος ο πολιτισμός της Δύσης θα έπρεπε να χαθεί μαζί του. Η συμπληρωματική νέα έρευνα του Τσάμπερλεν στην προϊστορία σε συνδυασμό...

Μια ξεπερασμένη ιστορική αντίληψη

...με τις φυλετικές μελέτες προκάλεσε στη συνέχεια ακόμη βαθύτερο εσωτερικό προβληματισμό: αυτή η τρομερή επίγνωση ότι σήμερα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια τελική απόφαση. Είτε θα αναγεννηθούμε ξαναζώντας και αναπαράγοντας το αρχαίο αίμα, σε συνδυασμό με αυξημένη θέληση για μάχη, είτε οι τελευταίες τευτονικές ευρωπαϊκές αξίες του πολιτισμού και της κρατικής τάξης θα βυθιστούν κάτω από τη βρώμικη ανθρώπινη πλημμύρα των παγκοσμιοποιημένων πόλεων· ανάπηροι στον καυτό και στείρο κοσμοπολιτισμό μιας κτηνώδους υπανθρωπότητας, ή, ίσως, να ξεχυθούν σαν βάκιλοι της πανώλης στη Νότια Αμερική, την Κίνα, τις Ολλανδικές Ανατολικές Ινδίες και την Αφρική, όπου θα τους εξαφανίσει η τελική νόθευση.

Υπάρχει και ένα άλλο χαρακτηριστικό της σκέψης του Τσάμπερλεν που είναι αποφασιστικής σημασίας σήμερα, εκτός από την έμφαση που έδινε στον νέο κόσμο που ίδρυσε ο γερμανισμός: ότι μεταξύ της παλιάς σκανδιναβικής Ρώμης και της νέας δύσης, που χαρακτηρίστηκε από τις γερμανικές επιρροές, βρισκόταν ένα ιστορικό διάστημα που χαρακτηριζόταν από ασυγκράτητη ανάμειξη των φυλών, δηλ. μπασταρδοποίηση, μέσω της ανάμειξης όλων των άρρωστων, δεισιδαιμονιών της Μέσης Ανατολής και των αισθησιακών υπερβολών και μέσω του πυρετού όλων των ανθρώπινων ψυχών ενός ολόκληρου κόσμου. Ο Τσάμπερλεν, με την άψογη τέχνη ενός σπουδαίου ιστορικού, ονόμασε αυτή την περίοδο εποχή του φυλετικού χάους. Ακόμα κι αν τα χρονικά της όρια αψηφούν την ακριβή οριοθέτηση, η επίγνωση αυτής της συγκεκριμένης κατάστασης έχει διαδοθεί ευρέως και είναι αυτονόητη σε όσους έχουν βαθύτερη διορατικότητα. Αυτή η νέα τακτική κατανομή αντί για «αρχαιότητα» και «μεσαίωνας», με την υψηλότερη έννοια της λέξης, ήταν μια από τις μεγαλύτερες ανακαλύψεις του τέλους του 19ου αιώνα όσον αφορά τους νόμους της ζωής και τη μελέτη της ψυχής, που έχει γίνει η βάση για όλες τις μελέτες μας για την ιστορία καθώς προχωρά...

Τα σκανδιναβικά κύματα

...ο εικοστός αιώνας. Διότι αυτή η συνειδητοποίηση σημαίνει ότι εάν τον Καρακάλλα δεν τον είχε ακολουθήσει κανένας Θεοδώριχος, η «αιώνια νύχτα» θα είχε απλωθεί στην Ευρώπη. Είναι πιθανό ο κινούμενος βάλτος των ασιατικών και αφρικανικών ημίαιμων φυλών – μάλιστα όλων των λαών των παραλίων της Μεσογείου – να είχε εγκατασταθεί τελικά, μετά από άγριες ακρότητες. Η ζωή, που θα αναζωογονούσε κάποτε, πιθανότατα θα είχε εξαλείψει πολλά που ήταν σε φθορά και παραμόρφωση. Όμως η δημιουργική δύναμη μιας ψυχής που δημιουργούσε συνεχώς νέους πολιτισμούς θα είχε χαθεί για πάντα, θα είχε εξαφανιστεί για πάντα η ιδιοφυΐα του σκανδιναβού ανθρώπου που εξερευνούσε το σύμπαν και που μεταμόρφωσε τη γη. Θα είχε απομείνει μόνο μια ανθρωπότητα χωρίς διαφορές για να διαιωνίσει μια ύπαρξη «φυτών», όπως συμβαίνει σήμερα στη νότια Ιταλία – όχι ζωντανή, αλλά επιβιώνοντας βάναυσα, χωρίς τολμηρά οράματα στη ψυχή και στο σώμα, χωρίς καμιά πραγματική λαχτάρα, κατοικώντας με μια δουλική ικανοποίηση ανάμεσα σε μάζες λάβας ή σε πετρώδη απόβλητα.

Επομένως: αν ακόμη και σήμερα, περίπου 2000 χρόνια μετά την εμφάνιση των γερμανικών λαών, οι εθνικοί πολιτισμοί, η δημιουργική ικανότητα και το τολμηρό πνεύμα επιχειρηματικότητας λειτουργούν κάπου, αυτές οι δυνάμεις οφείλουν την ύπαρξή τους αποκλειστικά στο νέο σκανδιναβικό κύμα, ακόμα κι αν βρίσκονται σε αντίθεση με το ένα το άλλο, που κάλυψε και γονιμοποίησε τα πάντα με θυελλώδεις πλημμύρες σε ολόκληρη την Ευρώπη, ξεβράστηκε στα πόδια του Καυκάσου μέχρι που ξεπέρασε τους Στύλους του Ηρακλή, και υποχωρώντας μόνο στις ερήμους της βόρειας Αφρικής.

Με πολύ ευρείς όρους, η ιστορία της Ευρώπης συνίσταται στον αγώνα μεταξύ αυτής της νέας ανθρωπότητας και των εκατομμυρίων μαζών του ρωμαϊκού φυλετικού χάους, που εκτεινόταν από τον Δούναβη μέχρι τον Ρήνο. Αυτή η σκοτεινή παλίρροια έφερε μερικές αστραφτερές αξίες στην επιφάνειά της και μετέδιδε κάποιους πόθους που σπάνε τα νεύρα· τα κύματα του μιλούσαν για ένα παρελθόν...

Το «ιδανικό» μιας Παγκόσμιας Εκκλησίας

...μιας άλλοτε πανίσχυρης παγκόσμιας κυριαρχίας και για μια θρησκεία που απαντούσε σε όλα τα ερωτήματα. Μεγάλα τμήματα αυτού του σκανδιναβικού αίματος αμέριμνα και παιδαριωδώς παραδόθηκαν στους σαγηνευτικούς πειρασμούς, έγιναν ακόμη και φορείς ενός είδους ονείρου του αρχαίου ρωμαϊκού μεγαλείου, πολύ συχνά τράβηξαν τα ξίφη τους σε όλο τον κόσμο για την υπόθεση μιας φαντασίωσης, και έτσι έγιναν, αντί για τους πατέρες που ήταν, απλώς οι κληρονόμοι. Έτσι, μέχρι τον Μαρτίνο Λούθηρο, η πάλη μεταξύ του γερμανισμού και του χάους των

λαών εξελίχθηκε σε μια πάλη μεταξύ ενός ηρωισμού που σχετίζεται με το φυσικό κόσμο και ενός ηρωισμού που ήταν στην υπηρεσία μιας ξένης φαντασίας και δεν ήταν ασυνήθιστο εκείνοι, που αντιμετώπιζαν ο ένας τον άλλον στον πόλεμο για να υπερασπιστούν θανάσιμα αντίθετες αξίες, να είναι της ίδιας φυλής.

Ήταν πολύ φυσικό ότι οι εκπρόσωποι αυτής της φυλής, που ξεχύθηκαν από τη βόρεια γερμανική πεδιάδα με φυσικό και βίαιο τρόπο στη Γαλατία, στην Ισπανία και στην Ιταλία, δεν είχαν πλήρη συνείδηση των δικών τους πνευματικών χαρακτηριστικών, ότι με έκπληκτα μάτια απορροφούσαν ό,τι ήταν και καινούργιο και ξένο και – σαν κυρίαρχοι – το κυβερνούσαν και αναδιαμόρφωσαν αυτό το νέο πράγμα, αλλά (επειδή ήταν μειοψηφία) έπρεπε επίσης να συμβιβαστούν με τη νέα κατάσταση. Όταν σήμερα, εκείνοι οι υποστηρικτές των «εθνικών δικαιωμάτων» που κηρύττουν ακόμη το «ιδανικό μιας ομοιόμορφης δομής της ανθρωπότητας», και επαινούν μια ενιαία, οργανωμένη, ορατή, παγκόσμια εκκλησία, που θα καθορίζει και θα αγκαλιάζει όλη τη δημόσια ζωή, όλη την επιστήμη, όλη την τέχνη, κάθε ηθική, με βάση ένα μόνο δόγμα, εμφανίζουν το τελικό αποτέλεσμα εκείνων των ιδεών*, που γεννήθηκαν από το φυλετικό χάος, που έχουν δηλητηριάσει την αληθινή μας φύση ανά τους αιώνες. Αυτό αποδεικνύεται από έναν ερευνητή αυτού του είδους που προσθέτει: «Αυτό για το οποίο αγωνίζεται η Αυστρία, πρέπει να το πετύχει ολόκληρος ο κόσμος σε μεγαλύτερη κλίμακα». Πρόκειται για τη φυλετική μόλυνση και τη πνευματική δολοφονία που αναδεικνύεται σε παγκόσμιο πολιτικό πρόγραμμα.

Η γερμανική αναγέννηση

Ο αυτοκράτορας και ο πάπας πολέμησαν κάποτε για αυτήν την οικουμενική και αντεθνική ιδέα, οι Γερμανοί βασιλιάδες ήταν αντίθετοι· ο Μαρτίνος Λούθηρος αντιπαρέβαλλε στην πολιτική παγκόσμια μοναρχία του Πάπα την πολιτική εθνική ιδέα, οι εξελίξεις στην Αγγλία, τη Γαλλία, τη Σκανδιναβία και την Πρωσία έδωσαν πρόσθετη δύναμη σε αυτή την άμυνα ενάντια στο χάος. Η αναγέννηση της Γερμανίας το 1813 και το 1871 προώθησε τα πράγματα ένα βήμα παραπέρα, αλλά και πάλι, σαν να λέγαμε, ασυνείδητα προσανατολισμένη στο στόχο. Η κατάρρευση του 1918 διέλυσε τα ζωτικά μας στοιχεία, αλλά ταυτόχρονα αποκάλυψε στην ψυχή που αναζητούσε τα νήματα που είχαν πλέξει το ύφασμα της ευλογίας και της δυστυχίας. Από τη φυλετική συνείδηση της αρχαίας Γερμανίας, μέσω των ιδεών των Γερμανών βασιλιάδων, μέσω της νέας ηγεσίας της Πρωσίας και της πίστης σε μια ενωμένη Γερμανία, γεννιέται σήμερα, σαν η μεγαλύτερη άνθηση της γερμανικής ψυχής, μια φυλετική λαϊκή συνείδηση. Με βάση αυτή την εμπειρία, χαιρετίζουμε σαν θρη-

---

* π.χ. Ρίχαρντ φον Κράλικ: «Αυστριακή Ιστορία» (Österreichische Geschichte), 1913.

σκεία του γερμανικού μέλλοντος το γεγονός ότι, αν και είμαστε τώρα πολιτικά κατάκοιτοι, ταπεινωμένοι και διωκόμενοι, έχουμε βρει τις ρίζες της δύναμής μας και τις έχουμε πραγματικά ανακαλύψει και βιώσει εκ νέου με τέτοια δύναμη όπως καμία προηγούμενη γενιά δεν γνώρισε. Το μυθικό συναίσθημα και η συνειδητή αντίληψη δεν είναι τελικά αντίθετες μεταξύ τους, με την έννοια της γερμανικής ιδέας της ανανέωσης, αλλά αλληλοενισχύονται: ο παθιασμένος εθνικισμός δεν στοχεύει πλέον σε φυλές, δυναστείες, δόγματα, αλλά προς αυτήν την πρωταρχική ουσία, την εθνικότητα που βασίζεται στη φυλή. Εδώ είναι το μήνυμα που μια μέρα θα λιώσει όλη τη σκουριά, και θα βγάλει ό,τι είναι ευγενές ξεριζώνοντας ό,τι είναι ευτελές.

Μια περαιτέρω έρευνα θα αποκαλύψει, τόσο τον γερμανικό αγώνα ενάντια στο φυλετικό χάος, όσο και τις γραμμές δράσης που ακολουθούν άλλες γηγενείς φυλές ή άλλες φυλές που έχουν παρεισφρήσει στην Ευρώπη. Θα είναι σε θέση να αξιολογήσει την πρώην πιο υποχωρητική και πιο αδιάφορη μεσογειακή (δυτική) φυλή που δεν έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τις γερμανικές αξίες...

Η αλπική επιρροή

...και θα δείξει (εφόσον δεν πρόκειται για μαζικό φαινόμενο) ότι η ανάμειξη πολλών με αυτήν δεν είναι μια άνευ όρων απώλεια αλλά συχνά ένας εμπλουτισμός της ψυχής.* Θα αναγνωρίσει τη λιγότερο πολιτιστικά δημιουργική Διναρική φυλή, η οποία, προικισμένη με εύρωστο ταμπεραμέντο, ωστόσο έπαιξε συχνά έναν αποτελεσματικό ρόλο σε μεγάλα ευρωπαϊκά δράματα, αλλά στη συνέχεια θα λάβει υπόψη της επίσης ότι πρόσμιξή της με την Μέση Ανατολή προκαλεί φαινόμενα μιγαδισμού, (π.χ. στην Αυστρία και στα Βαλκάνια). Ο νεοφώτιστος παρατηρητής μπορεί στη συνέχεια να δει πώς η μη επιχειρηματική, μελαχρινή αλπική φυλή, η οποία ωστόσο είναι καλά προικισμένη με δυνάμεις αντίστασης, προχωρεί υπομονετικά και πολλαπλασιάζεται. Ο Αλπικός δεν επαναστατεί ανοιχτά ενάντια στον κυρίαρχο Τεύτονα, σε κάποιο βαθμό του προσφέρει μεγάλη υπηρεσία σαν υπάκουος ακόλουθος και αγρότης, αυξάνει σε μεμονωμένες περιπτώσεις τις γερμανικές δυνάμεις για επίμονη αντίσταση, αλλά διεισδύοντας **μαζικά**, θολώνει τα

---

* Σημειώνω ότι εδώ δεν μπορώ να ασχοληθώ αναλυτικότερα με τις διαφορές των ρωσικών τύπων. Το εάν, για παράδειγμα, ο Φριτς Κερν στο «Το γενεαλογικό δέντρο και η εικόνα των Γερμανών» (Stammbaum und Artbild der Deutschen), περιορίζει τον όρο «σκανδιναβικός» αποκλείοντας το όρο «Ντάλις» ή εάν ο Χανς Φρίντριχ Καρλ Γκύντερ παρουσιάζει το Ντάλις (ή το Φάλις) σαν ουσιαστικά συγχωνευμένο με το σκνδιναβικό στην ουσία δεν είναι και τόσο σημαντικό. Η διαμάχη για την αρχική πατρίδα της σκανδιναβικής φυλής είνα ιστορική όχι ουσιαστική. Το πρόβλημα των φυσικώς αναπτυσσόμενων Γερμανών αντιμετωπίζεται άριστα από τον Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ στο «Η αγροτιά ως πηγή της σκανδιναβικής φυλής» (Das Bauerntum als Urquell der nordischen Rasse).

δημιουργικά ταλέντα, τα επικαλύπτει και τα καταπνίγει. Μεγάλες περιοχές της Γαλλίας, της Ελβετίας και της Γερμανίας δείχνουν ήδη αυτά τα σημάδια της μεγάλης διαβρωτικής αλπικής επιρροής, η δημοκρατία στο πολιτικό τομέα, η πνευματική στειρότητα, ο δειλός ειρηνισμός, σε συνδυασμό με την πονηριά στις επιχειρήσεις και την έλλειψη αρχών στις εμπορικές επιχειρήσεις όταν υπάρχει κέρδος, αυτά είναι τα απαίσια σημάδια της επιρροής των Αλπικών στην ευρωπαϊκή ζωή στο σύνολό της.

Μεσαίωνας – καμία ενότητα

Όλοι οι μεγάλοι και αιματηροί αγώνες ανάμεσα στους Τεύτονες και στο ρωμαϊκό φυλετικό χάος με επικεφαλείς τους σκανδιναβικούς λαούς, αποδυνάμωσαν, συχνά για μεγάλο χρονικό διάστημα, τη ζωτικότητα των πρώτων. Επιπλέον, παρόλο που ο άνθρωπος των Άλπεων μπλέκονταν συχνά στους πολέμους, παρ' όλα αυτά γλίτωσε πολύ περισσότερο από τους σκανδιναβικούς εξεγερμένους οι οποίοι, αρχικά σαν «αιρετικοί», άνοιξαν έναν δρόμο για την ελεύθερη σκέψη, δηλαδή τη σκέψη που συνδέεται με τον φυλετικό τύπο.

Αν παραβλέψουμε τον πρώιμο αγώνα των Άριων για τη θρησκευτική ελευθερία, ολόκληρη η Δύση, ακόμη και μετά την πολιτική εδραίωση της Ρώμης, καταδεικνύει την έλλειψη ενός αυτοτελούς, οργανικά ριζωμένου τρόπου ζωής. Αν η νικήτρια οικουμενική ρωμαϊκή εκκλησία ήταν ο γραμμικός απόγονος της απρόσωπης ύστερης ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, ακόμα κι αν οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες αποτελούσαν τον πιο ισχυρό βραχίονα αυτής της ιδέας, ακόμα κι αν τα ιδιαίτερα προικισμένα μέλη των γερμανικών οικογενειών τέθηκαν στην υπηρεσία των αποπλανήσεων της, ωστόσο, παντού και σε όλους τους τομείς, οι αντίθετες δυνάμεις άρχισαν αμέσως να ανακατεύονται. Πολιτικά αυτό συνέβη με τους Γερμανούς βασιλιάδες και το γαλλικό γαλλικανισμό· σε εκκλησιαστικά θέματα, στον αγώνα των επισκόπων κατά της Κουρίας της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας· πνευματικά, στο αίτημα για την ελευθερία της φυσικής έρευνας· στη φιλοσοφία και τη θεολογία, στο κάλεσμα για την ελευθερία σκέψης και πεποιθήσεων. Αν και στην προηγούμενη περίοδο όλες αυτές οι δυνάμεις εξακολουθούσαν μερικές φορές να προσκυνούν τη Ρώμη σαν ιδέα και συχνά δεν είχαν πλήρη επίγνωση της σημασίας των απαιτήσεών τους· ακόμα κι αν μερικές φορές καταλαμβανόντουσαν, ίσως, από την αφελή ελπίδα να καθαρίσουν την εκκλησία, όλες σε τελική ανάλυση ήταν δυνάμεις του ένθερμου εθνικισμού. Αναγνωρίζουμε σε αυτές έναν συνδεδεμένο φυλετικά, αποφασιστικό και υποσυνείδητο τρόπο σκέψης και συναισθήματος ενάντια σε κάθε είδους οικουμενικότητα. Η εξουσία ενός βασιλιά ή δούκα,...

Ο αιρετικός αγώνας στην Ευρώπη

...τα εδαφικά όρια στις επισκοπικές έδρες και η προσωπική ελευθερία, όλα αυτά είναι άμεσα ριζωμένα στο έδαφος, ανεξάρτητα αν αυτές οι δυνάμεις ανταγωνίζονται μεταξύ τους για την επικράτηση, και αγωνίζονται ακόμα μέχρι σήμερα. Αν τώρα είναι ξεκάθαρο ότι τα πιο καθαρά σκανδιναβογερμανικά κράτη, οι λαοί και οι φυλές, όταν ήρθε η ώρα, ήταν αυτά που αμύνθηκαν με μεγαλύτερη συνέπεια και αποφασιστικότητα ενάντια στον ρωμαϊκό οικουμενισμό και ενάντια στην πνευματική ενιαία μορφή (Ουνιταριανισμό) που καταπολεμούσε κάθε τι οργανικό, τότε θα μπορέσουμε να δούμε ότι ακόμη και πριν από τη μεγάλη νικηφόρα αφύπνιση αυτών των δυνάμεων από την υπνωτική επιρροή της Ρώμης και της Μέσης Ανατολής, υπήρχε ένας ηρωικός αγώνας σε εξέλιξη που συνδέεται άμεσα με τους ακόμα «ειδωλολάτρες» Τεύτονες. Η ιστορία των Αλβιγηνών, των Βαλδένσιων, των Καθαρών, των Αρνολντιστών, των Στέντιγκερ, των Ουγενότων, των Μεταρρυθμιστών και των Λουθηρανών, χαρακτηρίζει, εκτός από την ιστορία των μαρτύρων της ελεύθερης έρευνας, και την απεικόνιση των ηρώων της σκανδιναβικής φιλοσοφίας, την αναζωογονητική εικόνα ενός γιγαντιαίου αγώνα για αξίες του χαρακτήρα, δηλ. για εκείνη την ψυχική και πνευματική κατάσταση χωρίς την οποία δεν θα υπήρχε ούτε δυτικός, ούτε εθνικός πολιτισμός.

Όποιος κοιτάζει σήμερα τη Γαλλία, εκδημοκρατισμένη, κακοκυβερνημένη από πονηρούς δικηγόρους, λεηλατημένη από Εβραίους τραπεζίτες, πνευματώδης και εκθαμβωτική, αλλά που ζει τώρα μόνο στο παρελθόν της, δύσκολα θα μπορούσε να φανταστεί ότι αυτή η χώρα ήταν κάποτε το επίκεντρο ηρωικών αγώνων από τον Βορρά μέχρι τον βαθύτερο Νότο, και για πάνω από μισή χιλιετία, παρήγαγε μορφές του πιο τολμηρού τύπου που διαδέχτηκαν, από γενιά σε γενιά, άνθρωποι με ηρωικές πεποιθήσεις. Ποιος από τους «μορφωμένους» σήμερα γνωρίζει πραγματικά τίποτα για τη γοτθική Τουλούζη, τα ερείπια της οποίας εξακολουθούν να μαρτυρούν μια περήφανη φυλή; Ποιος ξέρει για τις μεγάλες άρχουσες οικογένειες αυτής της πόλης που καταστράφηκαν και εξοντώθηκαν σε αιματηρούς πολέμους; Ποιος βίωσε την ιστορία...

Η μεταρρύθμιση του Πίτερ Βάλντες

...των Κόμηδων του Οίκου του Φουά, των οποίων το κάστρο είναι σήμερα μόνο ένας άθλιος σωρός από πέτρες, των οποίων τα χωριά είναι ερειπωμένα, των οποίων τα εδάφη κατοικούνται μόνο από άθλιους αγρότες; Ένας από αυτούς τολμηρούς κόμηδες περίπου το 1200 δήλωσε στον «Πάπα» «δεν έχει καμία σχέση με τη θρησκεία μου, γιατί η πίστη κάθε ανθρώπου πρέπει να είναι ελεύθερη». Αυτή η θεμελιωδώς γερμανική ιδέα, η οποία ακόμη και σήμερα υλοποιείται μόνο εν μέρει, κόστισε στη νότια Γαλλία το καλύτερο αίμα της και καταπνίγηκε για πάντα με την εξόντωσή της σε αυτήν την περιοχή. Σαν τελευταίο απομει-

νάρι του Βησιγοτθικού πνεύματος, το Μοντωμπάν, το μοναδικό προτεσταντικό πανεπιστήμιο της Γαλλίας, βρίσκεται ακόμα εκεί.

Ο ίδιος ηρωισμός ενέπνευσε έναν μικροσκοπικό λαό που κατοικούσε στη μέση των ιταλογαλλικών Άλπεων. Εδώ η θέληση που τους ένωσε όλους μαζί πηγαίνει πίσω σε μια μεγάλη, μυστηριώδη προσωπικότητα, έναν έμπορο από τη Λυών που (άγνωστο από πού) μετανάστευσε σε αυτή την πόλη, και του οποίου το όνομα ήταν Πίτερ. Αργότερα του αποδόθηκε το επώνυμο Φάλντο ή Βάλντες. Για πολλά χρόνια άσκησε τιμητικά το επάγγελμά του, θεωρούνταν ευσεβής άνθρωπος που, κατά πάσα πιθανότητα, δεν είχε σκεφτεί την εξέγερση. Αλλά ένιωθε όλο και περισσότερο το χάσμα μεταξύ της απλότητας του ευαγγελίου και της επιδεικτικής συμπεριφοράς της εκκλησίας, ένιωθε όλο και πιο βαθιά την καταστροφική επίδραση των καταναγκαστικών θρησκευτικών δογμάτων. Και πιστεύοντας ότι υπηρετούσε την υπέρτατη πνευματική εξουσία, ο Πίτερ Βάλντες έκανε ένα προσκύνημα στη Ρώμη, για να προτρέψει την απλότητα της ηθικής συμπεριφοράς, την ειλικρίνεια στις συναλλαγές και την ελευθερία σκέψης για το ευαγγέλιο, την ελευθερία να διδάσκει με βάση τα λόγια του ίδιου του Χριστού. Στη Ρώμη συμφωνήθηκε να του παραχωρήσουν πολλά, αλλά όχι τα απαραίτητα. Τότε, ο Βάλντες μοίρασε την περιουσία του, χώρισε από τη σύζυγό του και είπε στον εκπρόσωπο της Ρώμης που προσπάθησε να τον αναγκάσει να αποκηρύξει: «Πρέπει να υπακούς περισσότερο στον Θεό παρά στον άνθρωπο».

Ήταν η ώρα της γέννησης ενός μεγάλου αιρετικού και...

Η εξάπλωση των Βαλδενσιανών

...μεγάλου μεταρρυθμιστή, στον οποίο όλοι οι Ευρωπαίοι – συμπεριλαμβανομένων όλων των Καθολικών – έχουν ακόμη και σήμερα κάθε λόγο να είναι ευγνώμονες. Το τεράστιο μέγεθος του Πίτερ Βάλντες πρέπει να είχε τεράστιο αντίκτυπο στη συγκρότηση της κοινότητας των «Φτωχών της Λυών», όπως φαίνεται από την επιτυχία των ταξιδιών του στον Ρήνο, στη Βοημία, την εμφάνιση των Βαλδενσιανών κοινοτήτων στην κεντρική Αυστρία. , στην Πομερανία, στο Βρανδεμβούργο, ότι η απαίτησή του να διδάσκει ελεύθερα τα ευαγγέλια είχε χτυπήσει μια αρχαία γερμανική χορδή η οποία ρίζωσε στις ψυχές των ανθρώπων και δεν μπορούσε πλέον να ξεριζωθεί. Ήταν το ίδιο αίτημα που έθεσαν οι Πιέρ ντι Μπρουί, Ανρί ντι Κλουνί και ο Άρνολντ της Μπρέσια. Ένα γλυπτό του Βάλντες στο Μάιντζ **τον δείχνει ότι είχε ένα καθαρό σκανδιναβικό κεφάλι, ένα δυνατό, ψηλό μέτωπο, μεγάλα μάτια, μια δυνατή και ελαφρώς κυρτή μύτη και ένα σφιχτό, όμορφα σχηματισμένο στόμα**. Στο πιγούνι του είχε μια γενειάδα.

Μετά την απέλασή της από τη Λυών, η κοινότητα εξαπλώθηκε προς διαφορετικές κατευθύνσεις, κηρύττοντας και στρατολογώντας. Συνάντησαν μια φιλική υποδοχή στη γοτθική Αλβιγηνική Προβηγκία

καθώς και στη Ρηνανία. Στο Μετς, σύντομα είχαν αυξηθεί τόσο πολύ που τα μέλη της δικαστικής εξουσίας αρνήθηκαν να εκτελέσουν τις εντολές του επισκόπου να τους συλλάβουν, δίνοντας ως λόγο αυτό που ο ίδιος ο Βάλντες είχε κάποτε προβάλει, δηλαδή ότι κάποιος πρέπει να υπακούει περισσότερο στον Θεό παρά στον άνθρωπο. Στη συνέχεια ακολούθησε η δίωξη από τον Πάπα (Ιννοκέντιος Γ'), το κάψιμο των γραφών που είχαν μεταφραστεί από τα λατινικά στη μητρική γλώσσα και η εκτέλεση ορισμένων μελών της αίρεσης. Στη συνέχεια, οι επιζώντες κατέφυγαν σε όλη τη Λωρραίνη και στην Ολλανδία και σε εκείνα τα άλλα μέρη της Γερμανίας, όπου κάθε πόρτα, που το χέρι της Ρώμης δεν μπορούσε να φτάσει, άνοιξε σε αυτούς. Μια άλλη ομάδα κατέφυγε στη Λομβαρδία, όπου βρήκε να διαδίδονται παρόμοιες αιρέσεις, μεταξύ άλλων τους Παταριανούς στο Μιλάνο και τις διδασκαλίες...

Η πυρά της Ιεράς Εξέτασης

...του Άρνολντ της Μπρέσια που αγωνιζόταν πέρα από ό,τι ήταν καθαρά ευαγγελικό για την εκκλησιαστική και την πολιτική μεταρρύθμιση, και ο οποίος αρνήθηκε στον πάπα τον τίτλο της κοσμικής εξουσίας σαν προϋπόθεση για την πνευματική του υγεία.

Στη συνέχεια, η κοινότητα των Βαλδενσιανών ξεχύθηκε στις κοιλάδες των δυτικών προπόδων των Άλπεων και απέκτησε βάση στις άγονες περιοχές, οι οποίες σιγά-σιγά χάρη στην επιμέλεια των χεριών τους, άνθισαν σε εύφορους κήπους· δεν είχαν άλλη φιλοδοξία παρά να ζήσουν ήσυχα και σεμνά στην πίστη τους και να εκπληρώσουν τα ευαγγελικά τους καθήκοντα σε αυτή τη γη. Πολλοί Αλβιγένσιοι αιρετικοί που είχαν εκδιωχθεί βρήκαν τότε φιλική υποδοχή στη δυσπρόσιτη περιοχή, ώσπου οι καμπάνες της Ιεράς Εξέτασης, που χτυπούσαν σε όλη τη Δύση, προκάλεσαν επίσης τρόμο στις ήσυχες κοιλάδες με τις δύο πόλεις και τα είκοσι χωριά. Γύρω στα μέσα του 14ου αιώνα, οι Βαλδενσιανοί έπρεπε να πληρώνουν τότε βαρείς φόρους για να κατευνάσουν την εκκλησία και τους άρχοντες της γης – που ήταν φυσικά, εκείνη την εποχή, μη παραγωγικοί· και την ώρα που ο μαύρος θάνατος (πανούκλα) μαινόταν στις γερμανικές συνοικίες, τα γαλλικά στρατεύματα, υπό την άμεση διοίκηση του Ιεροεξεταστή, κινήθηκαν στις ήσυχες κοιλάδες των Άλπεων. Δώδεκα Βαλδενσιανοί μεταφέρθηκαν αλυσοδεμένοι αρχικά στην εκκλησία, ντυμένοι με κίτρινες ρόμπες πάνω στις οποίες ήταν ζωγραφισμένες οι φλόγες της κόλασης. Απαγγέλθηκε ανάθεμα εναντίον τους, τους έβγαλαν τα παπούτσια τους, τους έδεσαν ένα σκοινί στο λαιμό του και μετά τους έκαψαν μέχρι θανάτου πάνω στο σωρό με τα ξύλα. Αυτά και άλλα βασανιστήρια έσπασαν την αντίσταση πολλών, και τους έκαναν να αποκηρύξουν, αλλά σε αυτούς που υποχώρησαν η αποστασία τους έφερε μόνο περαιτέρω ταπεινώσεις· οι εξεγέρσεις που αναπόφευκτα ξέσπασαν προκάλεσαν νέες καταπιέσεις και ξεκίνησε ένα έπος ανθρώπι-

νης πάλης, το οποίο σπάνια ισοδυναμούσε με ηρωική συμπεριφορά. Οι Βαλδενσιανοί απογυμνώθηκαν από όλη τους την περιουσία και γέμισαν τις φυλακές της Ιεράς Εξέτασης...

Παραπλανητική Ειρήνη

...σε τέτοιους αριθμούς που μπορούσαν να τραφούν μόνο μέσω της γενναιοδωρίας του λαού·* επομένως ο αριθμός τους μειώθηκε εύκολα με τη συνηθισμένη πρακτική της πυράς από τους υποστηρικτές της θρησκείας της αγάπης. Για δεκατρία χρόνια ένας μόνο ιεροεξεταστής (Μποσέλι) καταδίωξε την οικογένεια των Βαλδενσιανών, καταφέρνοντας πάντα να «πιάσει έναν**» που είχε πει κάποια αιρετική λέξη. Στη συνέχεια οι κρατούμενοι βασανίστηκαν, τιμωρήθηκαν με κόψιμο των χεριών τους, στραγγαλισμό ή κάψιμο. Και παρ' όλα αυτά, ο Αρχιεπίσκοπος του Έμπρουμ έπρεπε να αναφέρει στον Πάπα ότι οι Βαλδενσιανοί είχαν παραμείνει πιστοί στην παλιά τους πίστη.

Εκείνη την εποχή, όταν από κάθε μέρος της Ευρώπης οι θυελλώδεις άνεμοι μιας αναγέννησης χτυπούσαν τις πύλες της Ρώμης, ο εκπρόσωπος του Βατικανού βάδισε με τα γαλλικά στρατεύματα για άλλη μια φορά στις κοιλάδες των Άλπεων για να συντρίψει με στρατιωτική δύναμη την αντίσταση που είχε απομείνει. Ήταν αυτός, από όλους τους ανθρώπους, ο μοχθηρός Ιννοκέντιος VIII, που εξέδωσε το 1487 μια παπική βούλα που ζητούσε την οριστική εξόντωση των Βαλδενσιανών. Υπό τη διοίκηση του Λα Πάλους, ξεκίνησε η σταυροφορία, τα σπίτια των αιρετικών λεηλατήθηκαν και οι κάτοικοι σφαγιάστηκαν, οι περισσότεροι από αυτούς που επέζησαν είχαν τραπεί σε φυγή. Οι λίγοι που έμειναν πίσω στα ερείπια των πατρογονικών τους κατοικιών ήταν φαινομενικά συντετριμμένοι και έτοιμοι να συνάψουν ειρήνη με την παντοδύναμη εκκλησία. Στη συνέχεια τους επιστράφηκε η περιουσία τους.

Μια περίοδος ησυχίας όμως, αποδείχθηκε ότι δεν ήταν ειρήνη, αλλά μόνο ένα προοίμιο, μια παραπλανητική ειρήνη, νέων καταιγίδων. Μόλις σαράντα χρόνια αργότερα, η απλή πίστη θριάμβευσε ξανά πάνω στην υλική δύναμη του μεσαιωνικού τρόμου. Και πάλι η Ρώμη συγκέντρωσε τις δυνάμεις της για να σκοτώσει. Το διάταγμα του Φοντενεμπλό (1540) είχε τροφοδοτήσει ξανά το μίσος κατά των αιρετικών. Ξεκίνησε όταν…

3000 εκτελέσεις

…δεκαέξι Βαλδενσιανοί του Μεριντόλ καταγγέλθηκαν από τον επίσκοπο και τους ζητήθηκε να παρουσιαστούν για να απαντήσουν στις κατηγορίες. Γνωρίζοντας τι τύχη τους περίμενε, δεν παρουσιάστηκαν.

* Νικολά Κοριέ: «Γενική ιστορία του Ντοφινέ», τομ. II, σελ. 391
** Εκδόσεις Περρίν: «Ιστορία» (Histoire) σελ. 114.

Στη συνέχεια κηρύχθηκαν παράνομοι και τα σπίτια, οι γυναίκες και τα παιδιά τους ιδιοκτησία του κράτους. Η μικρή πόλη του Μεριντόλ επρόκειτο να ερημωθεί, όλα τα κτίρια να καταστραφούν, όλα τα δέντρα να κοπούν. Ο βασιλιάς ήθελε να είναι να επικρατήσει η πραότητα, αλλά οι Βαλδενσιανοί απάντησαν, ωστόσο, ότι θα ήταν πρόθυμοι να ανακαλέσουν μόνο εάν τα λάθη τους μπορούσαν να αποδειχθούν από τη Γραφή.

Τώρα, το 1545, ήρθε η πιο δύσκολη δοκιμασία. Οι στρατιώτες της κοσμικής αρχής βάδισαν στο Μεριντόλ, στραγγάλισαν όποιον έβρισκαν εκεί και κατέστρεψαν ολόκληρη τη μικρή πόλη· την ίδια μοίρα είχαν η Καλβιέρ και τα άλλα χωριά. Όσοι είχαν καταφύγει στα βουνά ικέτευαν ένα ασφαλές πέρασμα στη Γερμανία. Το αίτημά τους απορρίφθηκε, **πέθαναν από την πείνα** στις κρυψώνες τους. Συνολικά, πάνω από 22 χωριά καταστράφηκαν, 3.000 άνθρωποι δολοφονήθηκαν, περισσότεροι από 600 Βαλδενσιανοί καταδικάστηκαν στις γαλέρες και άλλοι βασανίστηκαν με τον πιο φρικτό τρόπο. Στη συνέχεια εστάλησαν στο Παρίσι ψευδείς αναφορές για «θηριωδίες που διέπραξαν οι αιρετικοί». Παρόλα αυτά, τα βασανιστήρια των υποκινούμενων στρατιωτών και των σαδιστών μοναχών έφτασαν στα αυτιά του Φραγκίσκου Α' και στο νεκροκρέβατό του έπεισε τον Ερρίκο Β' να ελαφρύνει τη δεινή θέση των Βαλδενσιανών, κάτι που έκανε.

Η κοινότητα των Βαλδενσιανών, παρά την ευρεία διασπορά της, δεν ήταν πολύ ισχυρή, και κατά συνέπεια δεν είχε επιθετική ώθηση. Ωστόσο, η ιδέα της αντίστασης στον εκφυλισμό των μοναχών και την πνευματική φίμωση διαπέρασε τη Γαλλία με εκατό άλλες μορφές. Ήταν μια Γαλλία που εκείνη την εποχή είχε ακόμη γερμανο-σκανδιναβικό χαρακτήρα, και καλά συμπληρωμένη από ένα μεσογειακό στοιχείο. Τελικά, όλα αυτά τα ρεύματα ενώθηκαν στο τολμηρό κίνημα των Ουγενότων, το οποίο, αν ήταν νικηφόρο, θα έδινε στην ιστορία της δυτικής Ευρώπης μια άλλη ώθηση – μια ανοδική ώθηση.

Διαφθορά της Ρωμαϊκής Εκκλησίας

Ο αριθμός εκείνων που αγωνίστηκαν για μια ζωή που θα ήταν πιστή στον φυλετικό τους τύπο ήταν εξαιρετικά μεγάλος στη Γαλλία της εποχής. Βρίσκονταν σε όλες τις τάξεις και όλα τα επαγγέλματα, από καρδινάλιους και βασιλικούς πρίγκιπες μέχρι τον πιο ταπεινό τεχνίτη. Εκατοντάδες καταγεγραμμένες υποθέσεις μάς λένε για απλούς ανθρώπους, που σύρθηκαν ενώπιον των κληρικών και των κοσμικών δικαστηρίων, που αποδείχτηκαν πιο μορφωμένοι στις γραφές από εκείνους που τους έκριναν και που μπορούσαν να δώσουν πιο έξυπνες απαντήσεις σε ερωτήματα της πίστης από τους λόγιους Ιεροεξεταστές. Αυτή η γνώση της δικής τους ανωτερότητας τους έδωσε το θάρρος να αντιμετωπίσουν τα μαρτύρια του πάσσαλου και αρκετά συχνά, οδηγούσε

τους ίδιους τους δικαστές να δηλώνουν υποστηρικτές των αιρετικών ιδεών. Αυτό δεν προκαλεί έκπληξη αν γνωρίζει κανείς ότι η πιο τρομερή έλλειψη εκπαίδευσης δεν ήταν μόνο αυτονόητη μεταξύ των κατώτερων κληρικών, αλλά ότι υπήρχαν ακόμη και (όπως μας λέει ο Ρομπέρ Εστιέν) καθηγητές θεολογίας στη Σορβόννη που, στην οργή τους εναντίον των αιρετικών, δήλωσαν ότι είχαν φτάσει τα πενήντα χωρίς να γνωρίζουν τίποτα για την Καινή Διαθήκη, και επομένως ένας λαϊκός δεν είχε καμία δουλειά να ασχοληθεί με αυτήν. Περίπου το έτος 1400, ο πάπας κέρδισε περίπου 100.000 φιορίνια μόνο από την πώληση των συγχωροχαρτιών στα γερμανικά εδάφη. Στην Αγγλία, το 1374, το κοινοβούλιο υπολόγισε ότι ο εφημέριος του Χριστού έβαζε πέντε φορές περισσότερους φόρους από τον νόμιμο βασιλιά, και όλα τα μέρη της Γαλλίας υπέβαλαν την ίδια, παρά πολύ δικαιολογημένη, καταγγελία. Όλες οι τάξεις στέναζαν κάτω από το βάρος των εκκλησιαστικών φόρων. Πράγματι, τίμιοι μοναχοί, όπως οι Φραγκισκανοί Βιτριάριος και Μεριότ, ζήτησαν την κατάργηση του ευτελούς εμπορίου των συγχωροχαρτιών. Με τον ίδιο τρόπο όπως με το «ιερό αίμα» του Ουίλνακ έτσι και το διεφθαρμένο εμπόριο που γινόταν στην «Αγία Οικία της Θεοτόκου του Λορέτο» (που υποτίθεται ότι μετέφεραν οι άγγελοι στην Ευρώπη από την Παλαιστίνη) αυτά τα θαυματουργά μέρη αποδείχτηκαν αληθινά χρυσωρυχεία. Τα προνόμια της Εκκλησίας πολλαπλασιάστηκαν τόσο πολύ που ο Καλβίνος έγινε έφορος σε ηλικία δώδεκα ετών...

Επανάσταση των Ουγενότων

...και ιερέας στα δεκαοκτώ, αν και δεν είχε κάνει ποτέ προηγουμένως τις απαραίτητες θεολογικές σπουδές. Τα έσοδα από τα προνόμια έπρεπε να εξασφαλιστούν ανεξαρτήτως προσωπικών προσόντων.

Τέτοιου είδους αθλιότητες οδήγησαν σε πολύ κριτικό συλλογισμό και σαν αποτέλεσμα, μια διαδοχή ηρωικών μορφών γνώρισε τις φλόγες του πάσσαλου. Εκεί ήταν ο Αρχιεπίσκοπος της Αρλ, Λουί Αλλεμάν, ο οποίος, στο Συμβούλιο της Βασιλείας, υπερασπίστηκε την αρχή του συμφιλιωτικού κινήματος με τη μεγαλύτερη δυνατή δύναμή του ενάντια στην παπική δικτατορία. Υπήρχε ο πανούργος γερο-Γιακόμπ Λεφέβρ, ο οποίος εργάστηκε για την εκπαίδευση μιας ελεύθερης νεότερης γενιάς και του οποίου το έργο συνέχισε ο μαθητής του Γκυγιάμ Μπρισονέ. Υπήρχε ο Ουίλιαμ Φαρέλ, ένα φλογερό πνεύμα, που έβαλε τον εαυτό του στη μέση της πάλης, και που αργότερα έγινε κορυφαίος μεταρρυθμιστής στο Νεσατέλ, τη Λωζάνη και τη Γενεύη. Υπήρχαν επίσης ο Κάζολι και ο Μισέλ Ντ’ Αρνάντ. Υπήρχαν ο αριστοκράτης Βουργουνδός Χιμπέρτ Λανγκέ και οι λαμπροί Τέοντορ Μπεζά και Φρανσουά Οτμάν. Πάνω απ’ όλους δεσπόζει αυτός ο θαρραλέος και τολμηρός ευγενής από το Αρτουά, ο Λουί ντε Μπερκέν, ανάμεσα σε μια πανίσχυρη ομάδα. Άνθρωπος με πίστη, γεμάτος ειλικρίνεια και διαύγεια όρασης, ήταν ένας

εξαιρετικός συγγραφέας, και τον έχουν αποκαλέσει, όχι άδικα, ο Γάλλος Ούλριχ φον Χούτεν. Μαζί του ήταν και ο πρώην απλός ξυλουργός από το Μω, ο **Ζαν λε Κλερκ**, που κήρυττε επανάσταση κατά του αντίχριστου στη Ρώμη και που, όπως ο Λούθηρος, κάρφωσε την διακήρυξή του στις πόρτες του καθεδρικού ναού. Ήταν ο ηρωικός Πουβάν που υπέστη μαρτυρικό θάνατο, και ο Φραντς Λάμπερτ, ένας Φραγκισκανός, και εκατό άλλοι που κήρυτταν την ελευθερία του ευαγγελίου και της σκέψης στα δάση και τα κελάρια, όπως είχαν κάνει κάποτε στις ρωμαϊκές κατακόμβες οι καλύτεροι από τους πρώτους χριστιανούς.

Και προτού το κίνημα των Ουγενότων σταθεροποιηθεί πλήρως στη Γαλλία και βρει κάποια προστασία υπό την ηγεσία του Λουδοβίκου του Κοντέ και του μεγάλου ναυάρχου Γκασπάρ ντε Κολινί, η δίωξη είχε εξαπλωθεί σε ολόκληρη τη χώρα όπως στις ήσυχες κοιλάδες...

Πάλι θάνατος στη πυρά

...των Κοττιανών Άλπεων και στην Προβηγκία. Ο Λουί ντε Μπερκέν συνελήφθη και διατάχθηκε να αποκηρύξει, του τρύπησαν τη γλώσσα με πυρακτωμένες τσιμπίδες και καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη. Δεν αποκήρυξε και αντ' αυτού, προσέφυγε στον βασιλιά. Ήταν μάταιο. Τελικά κάηκε στην πυρά στις 22 Απριλίου 1527. Ακόμα και από τις φλόγες μιλούσε στους ανθρώπους, αλλά ο λόγος του πνίγηκε από τα ουρλιαχτά των μοναχών και των δημίων: τον φοβόντουσαν ακόμη και στο θάνατο. Έχει αναφερθεί για τον Νέρωνα ότι έκανε τους κήπους του να φωτίζονται με αναμμένους ανθρώπινους πυρσούς, έτσι και τον 16ο αιώνα μετά τον Χριστό στην πιο χριστιανική του μεγαλειότητα, ο βασιλιάς της Γαλλίας, βάδισε με μεγαλοπρεπή πομπή από την εκκλησία του Άγιου Ζερμέν λ' Οξερρουά στη Παναγία των Παρισίων και από εκεί στο παλάτι του. Στις πλατείες που έπρεπε να διασχίσει, στέκονταν, προς δόξα και τιμή της αγίας μητέρας εκκλησίας, οι πάσσαλοι και οι ξύλινοι σωροί όπου οι ανυποχώρητοι αιρετικοί επρόκειτο να θανατωθούν στις πυρκαγιές.[*] Είκοσι τέσσερις αιρετικοί πέθαναν έτσι εκείνη την ημέρα στο Παρίσι. Τα θύματα των διώξεων άρχισαν να καταφεύγουν στη Γερμανία, ανάμεσά τους ήταν ο Ιωάννης Καλβίνος, ο Ζεράρ Ρουσέλ και ο Κλεμάν Μαρό. Μόνο στο Στρασβούργο, ο Καλβίνος βρίσκει 1.500 Γάλλους πρόσφυγες και ιδρύει εδώ την πρώτη καλβινιστική κοινότητα. Άγρια διατάγματα για τον διωγμό των αιρετικών ακολουθούσαν γρήγορα το ένα πίσω από το άλλο. Στο Μω (η πρώτη κοινότητα προτεσταντών στη Γαλλία), μια συνέλευση αιφνιδιάστηκε. Όταν αρνήθηκαν να αποκηρύξουν, δεκατέσσερις καταδικάστηκαν σε θάνατο με πυρά. Πέθα-

---

* Σχετικά με αυτό ο Ιησουίτης Δανιήλ λέει: «Ο Φραγκίσκος ήθελε, να προσελκύσει την ευλογία του ουρανού σε αυτά τα όπλα, για να δώσει αυτό το παράδειγμα σε ένδειξη σεβασμού και ζήλου ενάντια στο νέο δόγμα.» Ιστορία της Γαλλίας.

ναν λέγοντας προσευχές ο ένας στον άλλο. Την επομένη, ένας λόγιος θεολόγος από τη Σορβόννη απέδειξε ότι όσοι κάηκαν οδηγήθηκαν και στην αιώνια καταδίκη, προσθέτοντας: «Και αν κατέβαινε από τον ουρανό ένας άγγελος και ήθελε να μας διαβεβαιώσει για το αντίθετο, θα έπρεπε να το απορρίψουμε· γιατί ο Θεός δεν θα ήταν...

Ηρωική Γαλλία εκείνης της εποχής

...Θεός αν δεν τους καταδίκαζε για πάντα.* Όπως και στο Μω, έτσι και σε ολόκληρη τη Γαλλία, οι φωτιές του πάσσαλου φούντωσαν προς τον ουρανό. Αλλά ξανά και ξανά τα χρονικά μαρτυρούν το άκαμπτο θάρρος των καταδικασμένων. Ο Ζαν Σαπότ μεταφέρθηκε στον τόπο της εκτέλεσης από τους δήμιους, επειδή οι βασανιστές του είχαν σπάσει προηγουμένως τα πόδια, δήλωσε για άλλη μια φορά την πίστη του. Στραγγαλίστηκε αμέσως από φόβο μήπως μολύνει τους θεατές με την αίρεση... Καθώς παρόμοιες περιπτώσεις επαναλαμβάνονταν παντού, έγινε σύνηθες να κόβονται οι γλώσσες των αμετανόητων αιρετικών πριν οδηγηθούν στον πάσσαλο... «Για τη μεγαλύτερη δόξα του Θεού» (Ad majorem dei gloriam).

Η ιστορία όχι μόνο καταγράφει έναν μεγάλο αριθμό καλά επικυρωμένων ιστοριών του ηρωισμού όσων κάηκαν στην πυρά, αλλά αναφέρει επίσης πολλές μετατροπές μεταξύ των ίδιων των κριτών. Τέτοια ήταν η περίπτωση του θαρραλέου Αν ντυ Μπουργκ, που δέχτηκε ήρεμα την θανατική του ποινή και στραγγαλίστηκε. Υπήρχαν πολλές παρόμοιες περιπτώσεις μεταξύ άλλων ανδρών της Γαλλίας εκείνης της εποχής. Οι μεγάλες τραγωδίες του ατομικού ηρωισμού και της αγωνίας μετατράπηκαν, ωστόσο, σε τολμηρή, επιδέξια και σε γεμάτη χαρά αντεπίθεση, όταν οι καλύτεροι της γαλλικής ανώτερης αριστοκρατίας στάθηκαν σαν Ουγενότοι στην κεφαλή του αγώνα για την ελευθερία της σκέψης. Ο αγώνας κατά της Ρωμαϊκής εξουσίας διεξήχθη σε οκτώ αιματηρούς πολέμους σε όλο το μήκος και το πλάτος της Γαλλίας. Η διαμάχη για τη θεία κοινωνία, η οποία εμφανιζόταν γενικά σαν η κύρια δογματική σύγκρουση, ήταν στην πραγματικότητα μόνο μια επιφανειακή εκδήλωση ενός πολύ βαθύτερου πνευματικού διχασμού. Ο Γκασπάρ ντε Κολινί, όταν αργότερα κατείχε την εξουσία, έδειξε τη βασική του οπτική απαιτώντας ελευθερία πίστης όχι μόνο για τον εαυτό του αλλά και για τους καθολικούς του Σατιγιόν.**

Η διχογνωμία των Ουγενότων

---

* Μισέλ Τουσάν Κρετιάν Ντιπλεσί: «Ιστορία της Εκκλησίας του Μω», σελ. 348· Βίλχελμ Γκότλιμπ Σολντάν: «Η Ιστορία του Προτεσταντισμού στη Γαλλία», σελ. 200

** Περισσότερα σχετικά με αυτόν βλ. Έριχ Μαρκς: «Γκασπάρ ντε Κολινί», Στουτγάρδη 1892.

Δεδομένου ότι οι Ουγενότοι βρέθηκαν αντιμέτωποι με την απόλυτη αδιαλλαξία και σε αυτή τη βάση, οι εκπρόσωποι της Ρώμης απαίτησαν τη συμμόρφωση, οι προτεστάντες δεν είχαν άλλη λύση παρά να θεσπίσουν σταδιακά έναν ομοίως αυστηρά καθορισμένο κανόνα που, φυσικά, επειδή ήταν ουσιαστικά αφύσικο, έφερε τις διάφορες προτεσταντικές αιρέσεις σε σύγκρουση μεταξύ τους. Αλλά κάτω από όλα αυτά τα πράγματα ήταν η πολύ βαθύτερη και πρωταρχική γερμανική ιδέα της εσωτερικής ελευθερίας. Τα νέα δόγματα και οι νέες μορφές έγιναν μόνο σύμβολα αντίστασης στα ρωμαϊκά δόγματα. Έτσι η θεία λειτουργία αντιτάχθηκε από όλους σχεδόν τους Ουγενότους.

Στις ψυχές της αριστοκρατίας των Ουγενότων, προέκυψε μια διχογνωμία που έκανε τον αγώνα πολύ δύσκολο. Ενώ απαιτούσαν απόλυτη ελευθερία συνείδησης και διδασκαλίας, ήταν υποχρεωμένοι να υποβάλουν τα αιτήματά τους σε έναν βασιλιά στον οποίο ήταν αφοσιωμένοι με αστικό και πολιτικό σεβασμό, σύμφωνα με την αρχαία φραγκική αντίληψη της πίστης. Ο βασιλιάς όμως, δεσμευμένος από τη ρωμαιοκαθολική παράδοση, έβλεπε στην ομοιομορφία της θρησκείας ένα απαραίτητο χαρακτηριστικό της ασφάλειας του πολιτικού κράτους. Με αυτόν τον τρόπο συνέβη όταν αργότερα οι δυνάμεις των Ουγενότων συγκεντρώθηκαν στην Ορλεάνη και στη Λα Ροσέλ εναντίον του βασιλιά και πολέμησαν εναντίον των στρατευμάτων του στο Ζαρνάκ, στο Σαιν-Ντενί και στο Μονκοντούρ, εξακολουθούσαν, με πλήρη ειλικρίνεια, να διακηρύττουν την πίστη τους και να εγκρίνουν ψηφίσματα στα οποία ισχυρίζονταν ότι ο βασιλιάς δεν ήταν ελεύθερος αλλά αιχμάλωτος του ρωμαϊκού κόμματος. Αυτή η άποψη επιβεβαιωνόταν στα μάτια τους μετά από κάθε σύναψη ειρήνης. Ακόμη και στο ζενίθ της δύναμής τους,...

Βασί και Ζαρνάκ

...οι Ουγενότοι ήταν ακόμα μόνο μια μειοψηφία. Τα πλεονεκτήματά τους έγκειντο στην επιδεξιότητα και την ενεργητικότητα των ηγετών τους, στον ηρωισμό ενός νέου συναισθήματος για ζωή και στην αναζωπύρωση του αρχαίου αίματός τους. Οι εχθροί τους, από την άλλη πλευρά, αποδυναμώθηκαν από τις διαμάχες μεταξύ των αρχηγών τους και τον συνεχή φόβο του βασιλιά ότι οι στρατηγοί του (όπως ο Ανζού), θα γίνονταν πολύ ισχυροί.

Το λουτρό αίματος του Βασί, όπου ο Φραγκίσκος, ο δούκας του Γκιζ σφάγιασε τους Ουγενότους καθώς γονάτιζαν στην προσευχή, ήταν μια από τις πρώτες ενδείξεις ότι επρόκειτο να είναι ένας αγώνας μέχρι τέλους. Και έτσι οι Ουγενότοι, πάντα έτοιμοι να κάνουν θυσίες, ανταποκρίθηκαν όταν το κάλεσμα στα όπλα ήρθε από τον μεγάλο Λουδοβίκο του Κοντέ. Παρά τις κάποιες ήττες, οι Ουγενότοι κατάφερναν να καταλάβουν όλο και περισσότερα φρούρια, κάστρα και πόλεις, και επιδίωξαν άλλοτε στο βορρά και άλλοτε στο νότο να δημιουργήσουν τα

δικά τους οχυρά. Αλλά σε αυτούς τους πολέμους το άνθος του παλαιού γαλλικού αίματος και από τις δύο πλευρές χύθηκε στα πεδία των μαχών. Έτσι πέθανε και ο ηλικιωμένος σύμβουλος του βασιλιά Αν ντε Μονμορανσί, ο οποίος πολέμησε, όχι από θρησκευτικό μίσος όπως ο Φραγκίσκος του Γκιζ, αλλά σαν πιστός υποτελής του βασιλιά του. Τελείωσε τη ζωή του στο πεδίο της μάχης του Σαιν-Ντενί σε ηλικία εβδομήντα 74 ετών. Στη συνέχεια, ένας-ένας, όλοι οι προτεστάντες ηγέτες έπεσαν, με επικεφαλής τους Φρανσουά ντε Κολινί ντ' Αντελό και τον Λουδοβίκο του Κοντέ. Περιφρονώντας τον σπασμένο μηρό του, ο μεγάλος πρίγκιπας πήδηξε μπροστά στον στρατό του στο Ζαρνάκ: Λοιπόν, «μπράβο, ευγενείς της Γαλλίας, ιδού η μάχη που περιμέναμε τόσο καιρό». Το άλογό του τραυματίστηκε και έπεσε. Τότε ένας λοχαγός του εχθρού τον χτύπησε από πίσω.

Ακόμη και μετά από μια ευνοϊκή ειρήνη, μια τρομακτική μοίρα περίμενε τα στρατεύματα των Ουγενότων όταν επέστρεφαν. Οι περισσότεροι από τους υποκινημένους Καθολικούς λεηλάτησαν τα σπίτια τους, έδιωξαν τις οικογένειές τους και δολοφόνησαν τους στρατιώτες που επέστρεφαν. Μετά την ειρήνη του Λονγκζυμώ, για παράδειγμα, τέτοια πογκρόμ οργανώθηκαν σκόπιμα από τις αρχές. Η Λυών, η Αμιέν, η Τρουά, η Ρουέν, η Σοσισσόν και άλλες πόλεις έγιναν μάρτυρες μιας αιματηρής φρενίτιδας που κόστισε περισσότερα θύματα στους διαμαρτυρόμενους από ό,τι ο ίδιος ο πόλεμος...

Θανάσιμο μίσος για τον Πίο Ε΄

...σε έξι ολόκληρους μήνες. Οι σύγχρονοι συγγραφείς υπολόγισαν τον αριθμό εκείνων που σκοτώθηκαν μετά τη σύναψη της ειρήνης σε 10.000. Αντίθετα, στο Μονκοντούρ, ίσως η πιο αιματηρή από τις μάχες που δόθηκε αργότερα, κόστισε μόνο περίπου 6.000. Ταυτόχρονα ένα αδιάκοπο ρεύμα μίσους ξεχύθηκε από τη Ρώμη απαιτώντας την πλήρη εξόντωση των αιρετικών. Ο Πίος Ε' κατηγόρησε τον Γάλλο βασιλιά επειδή είχε κάνει παραχωρήσεις στους Ουγενότους και επαίνεσε τους υπηκόους του, (π.χ. τον Δούκα του Νεμούρ), που συνέχισε τη σφαγή αψηφώντας τα διατάγματα του βασιλιά. Ο Πάπας υποσχέθηκε χρήματα και στρατιώτες και ζήτησε να χυθεί κι άλλο αίμα. Ο βιογράφος του, ο Τζιοβάνι Αντόνιο Γκαμπούζιο, εξυμνεί τον ηλικιωμένο Πίο τον Ε', σαν εμπνευστή του τρίτου πολέμου των Ουγενότων. Ο πάπας δεν ήταν ικανοποιημένος ούτε μετά τη νίκη του Ζαρνάκ και τον θάνατο του Λουδοβίκου του Κοντέ. Οι ευλογίες του συνδυάστηκαν με την εντολή εξόντωσης όλων των αιρετικών, ακόμη και των αιχμαλώτων πολέμου. Καταράστηκε κάθε υποχώρηση εκ των προτέρων με την οργή του Θεού. Ο Πίος Ε' ακολούθησε αυτή τη συμπεριφορά και μετά την ειρήνη του Σαιν Ζερμαίν και υποκίνησε τους υπηκόους του βασιλιά εναντίον της αυλής.

Παρ’ όλα αυτά, όμως, φαινόταν ακόμα ότι ο παλιός γερμανικός χαρακτήρας θα θριάμβευε στο τέλος. Η αυλή ήταν κάποτε υπό την επιρροή των Ουγενότων, και στη θέση των ακόλαστων γλεντιών είχε εισχωρήσει στα βασιλικά ανάκτορα μια σκληρή – μερικές φορές στενόμυαλη – σοβαρότητα. Για άλλη μια φορά οι Ουγενότοι κέρδισαν την αποδοχή όταν ο Κάρολος Θ' κάλεσε τον Κολινί στην υπηρεσία του. Στον αρχηγό των αιρετικών είπε, «σε καλωσορίζω, όπως κανένας ευγενής δεν έχει καλωσοριστεί εδώ και είκοσι χρόνια!» Έτσι, για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, ένα νέο χέρι καθοδήγησε τη μοίρα της Γαλλίας – έως ότου τα πάντα καταστράφηκαν στη σφαγή της παραμονής του Αγίου Βαρθολομαίου. Διστακτικός, χωρίς χαρακτήρα, παραδομένος σε κρίσεις μανιακής οργής, ο βασιλιάς έγειρε στη ρωμαϊκή φατρία και τον έσπρωξαν στη δολοφονία του Κολινί. Τώρα δεν υπήρχε γυρισμός. Το γερμανικό κύμα που φαινόταν έτοιμο να σαρώσει θριαμβευτικά...

Πώς πέθανε ο Κολινί

...τη Γαλλία, κατέρρευσε. Όταν το ματωμένο πτώμα του Κολινί πετάχτηκε μπροστά στα πόδια του δούκα του Γκιζ, ο τελευταίος σκούπισε το αίμα από το πρόσωπο του Κολινί και είπε περιφρονητικά: «Ναι, πράγματι, αυτός είναι», και κλώτσησε το πτώμα. Ένας Ιταλός αποκεφάλισε τον ναύαρχο, του οποίου το κεφάλι στάλθηκε στη συνέχεια στον Άγιο Πατέρα στη Ρώμη, προκαλώντας έναν εορτασμό στο Κάστρο του Σαντ’ Άντζελο. Στο Παρίσι, ο συρφετός των ευσεβών έκοψε ακόμη και τα χέρια του μεγάλου ήρωα της Γαλλίας και έσυρε το πτώμα για τρεις ημέρες στη βρωμιά των δρόμων.

Το τέλος πλησίαζε γρήγορα. Οι εναπομείναντες ηγέτες των Ουγενότων που είχαν συγκεντρωθεί στο Παρίσι για τον γάμο του Ερρίκου της Ναβάρας με τη Μαργαρίτα των Βαλουά είτε χάθηκαν στο λουτρό αίματος της παραμονής του Αγίου Βαρθολομαίου είτε σφαγιάστηκαν αφού κατέφυγαν σε άλλες περιοχές. Στην Ορλεάνη, 1.500 άνδρες, καθώς και πολλές γυναίκες και παιδιά, δολοφονήθηκαν σε διάστημα πέντε ημερών, στη Λυών, 1.800 χάθηκαν, μέρα με τη μέρα οι πόλεις της Προβηγκίας έβλεπαν ακρωτηριασμένα πτώματα να επιπλέουν στα ποτάμια, έτσι που η Αρλ δεν μπορούσε να αντλήσει πόσιμο νερό από το ποτάμι για πολλές μέρες. Στη Ρουέν, ο όχλος σε παροξυσμό δολοφόνησε 800 ανθρώπους σε δύο μέρες, η Τουλούζη μέτρησε 300 νεκρούς. Οι ψηλές, ξανθές γυναίκες των Ουγενότων – χαρακτηριστικές όσο ποτέ – των οποίων οι άντρες είχαν δολοφονηθεί με δόλιο τρόπο, υποβλήθηκαν συχνά στους πιο άσεμνους εξευτελισμούς στα χέρια του συρφετού στον οποίο παραδίδονταν από τους βρωμερούς μοναχούς και ιερείς. Ο όχλος, με την ευλογία της εκκλησίας, δεν έδειχνε έλεος στους αιρετικούς. Τα τελικά αποτελέσματα της Νύχτας του Αγίου Βαρθολομαίου ήταν περισσότεροι από 70.000 νεκροί. Στην ίδια τη Ρώμη, όμως, έπεφταν πυ-

ροβολισμοί από χαρά και ο πάπας της θρησκείας της ειρήνης έκοψε ένα αναμνηστικό νόμισμα προς τιμήν του φόνου των αιρετικών.

Όταν οι μετέπειτα αγώνες δεν έφεραν καμία επιτυχία, εκατοντάδες χιλιάδες Ουγενότοι προτίμησαν να εγκαταλείψουν μια πνευματικά καταπιεσμένη Γαλλία. Η Πρωσία, η Αγγλία και η Ολλανδία θεωρούν τους απογόνους αυτών των μεταναστών (που υπολογίζονται σε σχεδόν δύο εκατομμύρια) ως από τους καλύτερους συμπολίτες τους.

Το καθοριστικό γεγονός που προκύπτει από όλη αυτή την αιματοχυσία είναι όμως, η αλλοίωση του χαρακτήρα του γαλλικού έθνους. Αυτή η γνήσια περηφάνια, αυτή η ακλόνητη αποφασιστικότητα, αυτή η ευγένεια του μυαλού, που ενσωματώθηκαν στους πρώτους ηγέτες των Ουγενότων είχαν χαθεί για πάντα. Όταν τον 17ο και τον 18ο αιώνα, η κλασική γαλλική...

Η αλλοίωση του χαρακτήρα της Γαλλίας

...φιλοσοφία για άλλη μια φορά υπονόμευσε και ανέτρεψε τα εκκλησιαστικά δόγματα, ήταν σίγουρα εμποτισμένη με μεγάλη οξύτητα διανόησης και σπινθηροβόλο πνεύμα, αλλά – κοιτάξτε τον Ρουσσώ, ακόμη και τον Βολταίρο – είναι φανερό ότι δεν είχε γνήσια αρχοντιά, κάτι που διέκρινε τον Λουί ντε Μπερκέν, τον Λουδοβίκο του Κοντέ, τον Γκασπάρ ντε Κολινί και τον Σαρλ ντε Τελινί. Αυτή η μεγάλη πνευματικότητα ήταν αφηρημένη και απομακρυσμένη από τη ζωή και με αυτόν τον τρόπο η 14η Ιουλίου 1789 έγινε σύμβολο της ανικανότητας του χαρακτήρα. Η γαλλική επανάσταση υπό τον Κολινί ήταν αληθινή και αιματηρή, ενώ τα γεγονότα του 1793 ήταν απλώς αιμοδιψή και στείρα, επειδή δεν υποστηρίχθηκαν από κανέναν μεγάλου χαρακτήρα. Καμία ιδιοφυΐα δεν ενέπνευσε τους Γιρονδίνους και τους Ιακωβίνους – μόνο τρελοί αμόρφωτοι, εγωμανείς δημαγωγοί και εκείνες οι ύαινες των πολιτικών πεδίων μάχης που λεηλατούν τα ταλαιπωρημένα πτώματα. Όπως στη Ρωσία κατά τη διάρκεια της επανάστασης των Μπολσεβίκων οι ταρταρισμένοι υπάνθρωποι δολοφόνησαν όποιον, με το ψηλό ανάστημά του και την αυτοπεποίθησή του, έμοιαζε ύποπτα με αριστοκράτη, έτσι και ο συρφετός των Ιακωβίνων έσερνε στην αγχόνη όποιον ήταν λεπτός και ξανθός. Εκφρασμένο με όρους φυλετικής ιστορίας, με την καταστροφή των Ουγενότων, η σκανδιναβική φυλετική δύναμη στη Γαλλία, αν δεν είχε εξαλειφθεί εντελώς, τουλάχιστον αποδυναμώθηκε σοβαρά. Η κλασική Γαλλία επέδειξε μόνο διάνοια χωρίς μεγαλείο ψυχής. Αυτή η παρακμή του χαρακτήρα έγινε ενστικτωδώς αντιληπτή από τις πεινασμένες μάζες που ενώθηκαν με τα αρπακτικά υπανθρώπινα στοιχεία για να εξαφανίσουν τους τελευταίους ποιοτικούς ανθρώπους. Από τότε, ήρθε στο προσκήνιο ο μικτός μεσογειακός αλπικός τύπος (όχι ο «κέλτικος). Οι καταστηματάρχες, οι δικηγόροι και οι κερδοσκόποι έχουν γίνει κύριοι της δημόσιας ζωής. Αρχίζει η δημο-

κρατία, δηλαδή όχι ο κανόνας του χαρακτήρα, αλλά ο κανόνας του χρήματος. Τώρα δεν είχε πια σημασία αν η Γαλλία ήταν μοναρχία ή δημοκρατία· οι πολίτες του 19ου αιώνα παρέμεναν φυλετικά μη δημιουργικοί.

Μιγάδες στο Παρίσι

Για αυτόν ακριβώς τον λόγο, ο Εβραίος τραπεζίτης μπόρεσε να προωθηθεί στο προσκήνιο, ακολουθούμενος από Εβραίους δημοσιογράφους και Εβραίους μαρξιστές. Μόνο η παράδοση μιας χιλιόχρονης ιστορίας μαζί με τις επιπτώσεις των ίδιων επιρροών του γεωγραφικού περιβάλλοντος εξακολουθούσαν να καθορίζουν τη βασική ώθηση της γαλλικής πολιτικής εξουσίας. Αλλά αυτό εκδηλώθηκε με πολύ διαφορετικό τρόπο από ό,τι στην περίοδο μεταξύ του 14ου και του 16ου έκτου αιώνα. Όποιος ήταν ακόμα ευγενής στη Γαλλία αποσύρθηκε από τη βρώμικη δουλειά της πολιτικής και ζούσε σε συντηρητική απομόνωση σε επαρχιακά κτήματα από τα οποία οι γιοι τους έφυγαν μόνο για να υπηρετήσουν την πατρίδα στο στρατό και ιδιαίτερα στο ναυτικό. Ακόμη και στα τέλη του 19ου αιώνα, οι θεατές στις ναυτικές χοροεσπερίδες έμειναν έκπληκτοι όταν ανακάλυψαν ότι όλοι οι αξιωματικοί ήταν ξανθοί.*

Το 1914, το γερμανικό Ράιχ βρέθηκε αντιμέτωπο με **αυτή** τη δύναμη της βόρειας Γαλλίας, που ήταν ακόμα ισχυρή (η Νορμανδία θεωρούνταν πάντα «μικρή Γερμανία» την εποχή των αιρετικών). Αλλά αυτή η δύναμη δεν διοικούνταν πλέον από ομόαιμες προσωπικότητες, αλλά από τους τραπεζίτες των Ρότσιλντ και άλλες οικονομικές δυνάμεις που σχετίζονταν φυλετικά μαζί τους. Επιπλέον, υπήρχαν τύποι όπως ο Αρμάν Φαλιέρ, ο Αλεξάντρ Μιλιεράν, ή η αλπική ανικανότητα πολλών μαρξιστών ηγετών. Σήμερα, οι τελευταίες λίγες σταγόνες από το πολύτιμο αίμα στάζουν επιτέλους. Σε τεράστιες εκτάσεις του νότου, έχει εξαφανιστεί εντελώς και τώρα αντικαθίσταται από αφρικανικά στοιχεία, όπως ήταν κάποτε η μοίρα της Ρώμης. Οι πόλεις-λιμάνια της Τουλόν και της Μασσαλίας μεταδίδουν ασταμάτητα το μικρόβιο του μπασταρδισμού σε όλη τη χώρα. Ένας όλο και πιο εκφυλισμένος λαός περιφέρεται στη Παναγία των Παρισίων. Νέγροι και μιγάδες τριγυρνούν στην αγκαλιά των λευκών γυναικών. Μια αποκλειστικά εβραϊκή συνοικία έχει προκύψει με νέες συναγωγές. Αλαζονικά και απωθητικά πλάσματα σαν μπάσταρδοι μολύνουν...

Γαλλία – ένα «πρότυπο»

...τη φυλή των ακόμα όμορφων γυναικών που έλκονται στο Παρίσι από

* Έντουαρντ φον Στάκελμπεργκ: «Μια ζωή στον αγώνα της Βαλτικής» (Ein Leben im baltischen Kampfe), Μόναχο 1927.

τις γαλλικές επαρχίες. Βιώνουμε μια σύγχρονη επανάληψη της τραγωδίας που έπληξε εδώ και καιρό την Περσέπολη, την Αθήνα και τη Ρώμη. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μια στενή συμμαχία με τη Γαλλία, εκτός από τις στρατιωτικές και πολιτικές πτυχές, θα ήταν τόσο επικίνδυνη από φυλετική άποψη. Αντίθετα, αυτό που χρειάζεται είναι μια ξεκάθαρη έκκληση για άμυνα κατά της αφρικανικής διείσδυσης, για το κλείσιμο των συνόρων βάσει ανθρωπολογικών χαρακτηριστικών και για τη δημιουργία ενός σκανδιναβικού ευρωπαϊκού συνασπισμού για τον καθαρισμό της Μητέρας Ευρώπης από τη βρωμιά της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής που εξαπλώνεται. Αυτό θα ήταν προς το πραγματικό συμφέρον των ίδιων των Γάλλων.

Σήμερα τελείωσε η ιστορία του βασιλείου των Φράγκων. Ελάχιστη σημασία έχει αν η Γαλλία κυβερνάται από κληρικούς που αναζητούν την εξουσία ή από ανόητους ελεύθερους στοχαστές· σε κάθε περίπτωση το μεγάλο χαρακτηριστικό της δημιουργικότητας είναι ετοιμοθάνατο. Η Γαλλία στο εξής θα πλήττεται από έναν ενστικτώδη φυλετικό φόβο σαν αποτέλεσμα της φυλετικής μόλυνσης, όσο επιφανειακά ασφαλής κι αν φαίνεται να είναι. Αυτό είναι που εξηγεί την έμμονη φοβία που επικρατεί ακόμη και σήμερα στη Γερμανία, η οποία έχει ανατραπεί χάρη στη βοήθεια όλου του κόσμου. Η Γερμανία, λοιπόν, έχει κάθε λόγο να μελετήσει τη ζωή των γειτόνων της προκειμένου να αφυπνίσει όλη την εσωτερική της δύναμη για να αποτρέψει την ίδια τρομερή μοίρα.

Η κυρίως προτεσταντική Γερμανία δεν χρειαζόταν μια 14η Ιουλίου. Αν και πιέστηκε για κάποιο διάστημα από το αλπικό-μικρασιατικό πνεύμα, ένας ισχυρός δακτύλιος αντίστασης ενάντια στη ρωμαϊκή μανία για ισοπέδωση τραβήχτηκε γύρω από τη λεκάνη της Βαλτικής, και αυτό ματαίωσε τις προσπάθειες της Ρώμης να την καταπιέσει. Μάλιστα, ανάγκασε τη Ρώμη να μεταρρυθμίσει την ηθική της ζωή για να επιβιώσει. Αλλά ο Γερμανός δυστυχώς δεν ήταν σε εγρήγορση. Με μεγαλοψυχία, παραχώρησε...

Οι «Δύο Γερμανίες»

...στο ξένο αίμα τα ίδια δικαιώματα για τα οποία είχε αγωνιστεί ανά τους αιώνες με μεγάλες δικές του θυσίες. Μετέφερε την ανοχή απέναντι στη θρησκευτική διαφορετικότητα και στον επιστημονικό προβληματισμό σε έναν τομέα στον οποίο θα έπρεπε να έχει χαράξει αυστηρούς περιορισμούς: στον τομέα της διαμόρφωσης του λαού, της διαμόρφωσης ανθρώπων και της συγκρότησης του κράτους σαν πρώτη προϋπόθεση για την οργανική ύπαρξη γενικότερα. Είχε παραβλέψει το γεγονός ότι η ανεκτικότητα μεταξύ Προτεσταντών και Καθολικών σχετικά με τις πεποιθήσεις τους για τον Θεό και την αθανασία δεν θα μπορούσε να ισοδυναμεί με την ανοχή στις αξίες του αντιγερμανικού χαρακτήρα. Ότι ο ηρωικός άνθρωπος δεν μπορεί να έχει ίσα δικαιώματα με τον κερδο-

σκόπο του χρηματιστηρίου· ότι όσοι ακολουθούν τους ανήθικους, μη-γερμανικούς νόμους του Ταλμούδ δεν μπορούν να έχουν τα ίδια δικαιώματα στη διαμόρφωση της εθνικής μας ζωής με ένα Χανσεατικό έμπορο ή Γερμανό αξιωματικό. Από αυτό το αμάρτημα κατά του ίδιου του αίματος ξεπήδησε αυτή η αίσθηση μιας μεγάλης εθνικής ενοχής και αυτό με τη σειρά του είχα σαν αποτέλεσμα την εμφάνιση των «δύο Γερμανιών», οι οποίες είχαν ήδη εμφανιστεί το 1870-1871 και οι οποίες αντιμετώπισαν ασυμβίβαστα η μια την άλλη μετά το 1914, ώσπου τελικά κατέρρευσαν το 1918 και από τότε έχουν εγκλωβιστεί σε έναν αγώνα ζωής και θανάτου, ακόμα και αν δεν είναι παντού αιματοβαμμένες. Ο αγώνας που διεξήχθη κατά τους πολέμους των αιρετικών και την εποχή του Γουσταύου Αδόλφου ανανεώνεται στη δική μας εποχή, αλλά με διαφορετικά σύμβολα. Τέτοια σύμβολα δεν είναι απλώς αυτά μιας αφηρημένης θεολογικής φύσης, αλλά αντιπροσωπεύουν με συντριπτική σαφήνεια μια οργανική αντίθεση μεταξύ της σκανδιναβικο-γερμανικής φύσης και των κατώτερων φυλών που είναι εμποτισμένες με την πνευματική φύση της Μέσης Ανατολής.

Ήταν οι αιματηρές θυσίες των εθνών στα πεδία των μαχών του κόσμου που έδωσαν στους δημοκρατικούς άνδρες της Ανατολής και στους μπασταρδοποιημένους συνεργούς τους στις μεγάλες πόλεις την ευκαιρία να επιτύχουν επικράτηση. Αυτός ο ανθρώπινος τύπος που άρχισε να κυριαρχεί για πρώτη φορά στη Γαλλία πριν από 150 χρόνια, βρίσκεται και στην πρώτη γραμμή της δημοκρατίας στη Γερμανία από το 1918, χρηματοδοτούμενος από τον πλούτο του Λεβάντες.

Παραστατικά σύμβολα παρακμής

Είναι ένας τύπος για τον οποίο οι παλιές αξίες είναι ακατανόητες και που, ως εκ τούτου, μάχεται ανοιχτά και με αυθάδεια ενάντια σε αυτές τις αξίες σε κάθε δρόμο και πλατεία («Το πιο ανόητο ιδανικό είναι το ιδανικό του ήρωα», διακηρύσσει η καθημερινή εφημερίδα του Βερολίνου «Berliner Tageblatt»), ο επιτυχημένος κερδοσκόπος έγινε ο άνθρωπος με τιμή, ο Ανατολικοεβραίος τραπεζίτης έγινε ο χρηματοδότης των κομμάτων που δεσμεύτηκαν να διατηρήσουν το κράτος, αλλά όσοι πολέμησαν ενάντια σε μια τέτοια κοροϊδία του γερμανικού χαρακτήρα ρίχτηκαν στη φυλακή με την κατηγορία της «προσβολής της μορφής διακυβέρνησης». Αυτή η αντιστροφή των αξιών ισοδυναμεί με αλλαγή στο κυρίαρχο αίμα και μόνο μια ματιά στη σύνθεση της μαρξιστικής δημοκρατικής ηγεσίας καταδεικνύει με φρικτό τρόπο τη φυλετική παρακμή που είχε σημειωθεί μεταξύ της εποχής των Χέλμουτ Καρλ Μπέρνχαρντ φον Μόλτκε, Άλμπρεχτ φον Ρουν, Όττο φον Μπίσμαρκ και Γουλιέλμου του Α΄ και εκείνων των βουλευτών που μέχρι το 1933, διαχειριζόταν τη γερμανική χρηματιστηριακή αποικία από το Βερολίνο.

Η κυριαρχία αυτού του αλπικο-εβραϊκού στρώματος, σε μια εποχή που

το πιο άξιο μέρος του έθνους ζούσε σε τρομερή απόγνωση, φαινόταν εξασφαλισμένη από το γεγονός ότι, ενστικτωδώς, συμμάχησε αμέσως με τις ισχυρές δυνάμεις στη σημερινή Γαλλία. Μια Γαλλία της οποίας η ξεφτισμένη ιδεολογία συνήθιζε να δικαιολογεί την πνευματική φτώχεια της εξέγερσης του 1918. Είχε μεγαλώσει μέσα από αυτά τα ψέματα και δεν μπορούσε πλέον να παρεκκλίνει από την κατεύθυνσή τους. Η γερμανική δημοκρατία, μια μορφή γαλλικής πολιτικής στη Γερμανία, σε τελική ανάλυση προέρχεται από τη «φυσική» συγγένεια μεταξύ των παρακμιακών πνευμάτων που βλέπουν τον ευϋπόληπτο χαρακτήρα σαν μια ζωντανή μομφή, και έτσι επιδιώκουν να συμμαχήσουν με ό,τι είναι εκφυλισμένο. Αυτή είναι και η εξήγηση για τη συμπάθεια που προκαλεί η μεταεπαναστατική Ρωσία σε όλα τα κέντρα του μαρξιστικού υπανθρωπισμού. Πίσω από την αστραφτερή πρόσοψη των υποτιθέμενων αρχών, ή των θεωρήσεων της «ρεαλιστικής πολιτικής», ρέει ένα ρεύμα υποσυνείδητης φυλετικής δύναμης, μια ραγδαία πλημμύρα γεμάτη με τα λύματα του φυλετικού χάους. Καθώς αυτό έρχεται σε πλήρη αντίθεση...

Ενάντια στην παλιά ερμηνεία της ιστορίας

...με την ιστορική παράδοση και τη γεωπολιτική νομιμότητα, είναι εντελώς καταστροφικό για το γερμανικό έθνος.

Οι ιστορικοί που ασχολούνται με την οδυνηρή ιστορία των συγκρούσεων μεταξύ της Ρώμης και των αιρετικών δηλώνουν ομόφωνα ότι αυτά τα γεγονότα πρέπει να εξετάζονται με βάση την παγκόσμια εικόνα και τις συνθήκες που επικρατούσαν εκείνη την εποχή. Αυτό υποστηρίζεται τόσο από τους υπερασπιστές της Ρώμης όσο και από τους κατηγόρους της, που έχουν πέσει και οι δύο θύματα ενός μοιραίου λάθους: δεν κατάλαβαν ότι, εκτός από παροδικές περιστάσεις, υπάρχουν αμετάβλητοι και βασικοί νόμοι, οι οποίοι, μολονότι διαφωνούν με διάφορες μορφές, παραμένουν ωστόσο σταθεροί ως προς την κατεύθυνση της επίδρασής τους. Ο αγώνας του σκανδιναβικού ανθρώπου ενάντια στον ρωμαϊκό οικουμενισμό είναι ένα γεγονός 2000 χρόνων που ήταν πάντα ταυτόχρονα μια «προσωρινή κατάσταση». Επομένως, μια αξιολόγηση σε σχέση με τον παρόντα χρόνο διατηρεί τη βάσιμη αιτιολόγησή της ακόμη και όταν αξιολογεί τις μάχιμες ομοιογενείς δυνάμεις των φυλών και το φυλετικό χάος του παρελθόντος. Αλλά αυτό που χάθηκε σε αυτές τις συγκρούσεις του παρελθόντος, που έφεραν μια αλλαγή στη φυλή και τον χαρακτήρα, είναι ακριβώς αυτό που δεν έχει αντιμετωπιστεί από ικανούς ιστορικούς: η εξόντωση της φυλετικής ουσίας στη νότια Γαλλία, επίσης η παρόμοια εξόντωση του δημιουργικού αίματος στον τότε ακόμη έντονα γερμανικό πυρήνα της Αυστρίας από την αντιμεταρρύθμιση, και άλλες προκύπτουσες «συνθήκες της εποχής». Η συμβατική ιστοριογραφία λοιπόν, προσπάθησε να εξηγήσει τι είναι αμετάβλητο, έτσι ώστε αυτό που πραγματικά σχετίζεται με την εποχή, να

αξιολογείται γενικά μόνο από μία όψη και τα χαρακτηριστικά του να εξετάζονται μόνο επιφανειακά. Μέσω αυτής της γνώσης, έχει δημιουργηθεί μια νέα βάση για τους μελλοντικούς καταγραφείς και ερευνητές της δυτικής ανάπτυξης μέσω της μελέτης των αμετάβλητων αξιών ψυχικών και φυλετικών αξιών...

Το κίνημα των Χουσιτών

...που καθιστά δυνατό ένα βήμα προς τα πάνω για όλους όσους έχουν ισχυρή θέληση.

Τα προηγούμενα απαιτούν ακόμη κάποια επεξεργασία, ώστε να μην φαίνεται σαν μια επιφανειακή κρίση μεγάλων ερωτημάτων. Για παράδειγμα η ιστορία των Χουσιτών. Το προτεσταντικό κίνημα στη Βοημία παρουσιάζει μια θεμελιώδη διαφορά από αυτό της Γαλλίας. Στη Γαλλία υπήρχε μια ενιαία γλώσσα, μια ενιαία παράδοση διακυβέρνησης και σαφείς τάσεις προς την ενοποίηση του έθνους, στη Βοημία, από την άλλη, οι Γερμανοί και οι Τσέχοι αντιμετώπιζαν ο ένας τον άλλον καθώς οι δυνάμεις χωρίζονταν σε μεγάλο βαθμό ανά φυλή. Οι Τσέχοι, από την πλευρά τους, ήταν φυλετικά διαστρωματωμένοι σε μια σκανδιναβική σλαβική αριστοκρατία, και οι κατώτερες τάξεις έδειχναν έναν αλπικό-διναρικό χαρακτήρα, εμφανίζοντας έτσι τον τύπο που ο σύγχρονος Τσέχος ενσαρκώνει τόσο ξεκάθαρα. Κάτω από την αγγλοσαξονική επιρροή (Τζον Ουίκλιφ), ο σλαβικός τσεχισμός αποσχίστηκε από τον ρωμαϊκό οικουμενισμό με τον ίδιο τρόπο όπως το αναδυόμενο γερμανικό έθνος ή οι Ουγενότοι στη Γαλλία. Αυτό το κίνημα γέννησε το λεγόμενο κίνημα των Καλικτινιστών, το οποίο στα άρθρα της Πράγας (1 Αυγούστου 1420), έθεσε στην πρώτη γραμμή όλων των αιτημάτων το ελεύθερο κήρυγμα χωρίς υποταγή σε ανώτερες εκκλησιαστικές αρχές. Μετά ακολουθούσαν οι συνήθεις απαιτήσεις για τη θεία κοινωνία, η έκκληση για κατάργηση της κοσμικής εκκλησιαστικής περιουσίας και η απαίτηση της άφεσης των θανάσιμων αμαρτιών μέσω εξιλεώσεων που ορίζει η ανθρώπινη εξουσία. Ο ελεύθερος τσέχικος κλήρος έπρεπε να στρατολογήσει τις κατώτερες τάξεις του λαού του για να παρουσιάσουν αυτά τα αιτήματα, τα οποία απαντήθηκαν με παπικές βούλες αφορισμού. Και εδώ αποκαλύφθηκε η διαφορετική φυλετική φύση του αλπικού-διναρικού χαρακτήρα, που εκδηλώθηκε με τη βάρβαρη αγριότητα σε συνδυασμό με την πιο χυδαία δεισιδαιμονία. Ο μονόφθαλμος, μαινόμενος Γιαν Ζίζκα του Τρόσνοβ, (το κεφάλι του οποίου στο Εθνικό Μουσείο της Πράγας τον προσδιορίζει σαν άνδρα της Ανατολικής και Δυτικής Ασίας), ήταν η πρώτη έκφραση αυτού του εντελώς καταστροφικού...

Ζήλος των Ταβοριτών

...κινήματος των Ταβοριτών, το οποίο οι Τσέχοι οφείλουν την εξόντωση των τελευταίων εναπομεινάντων γερμανικών δυνάμεων που δραστηριοποιούνται μέσα τους, καθώς και για την καταστολή του ό,τι ήταν πραγματικά σλαβικό.

Σαν να οδηγούνταν από την παραφροσύνη της Μέσης Ανατολής, οι Ταβορίτες ζηλωτές δήλωσαν ότι ««σε αυτή την εποχή της εκδίκησης όλες οι πόλεις, τα χωριά και τα κάστρα πρέπει να ερημωθούν, να καταστραφούν και να καούν», συμπεριλαμβανομένης της Πράγας, «τη Βαβυλώνα των πόλεων»*. Ο χιλιασμός, που εμποτίστηκε από την Παλαιά Διαθήκη (η οποία τροφοδότησε με επικίνδυνο δηλητήριο και άλλα προτεσταντικά κινήματα μέχρι σήμερα) έκανε τους Τσέχους αγρότες να εγκαταλείψουν τα υπάρχοντά τους προσδοκώντας το «βασίλειο του Θεού στη γη», που στη συνέχεια είχε σαν αποτέλεσμα τη λεηλασία της γερμανικής περιουσίας.

Οι Ταβορίτες αργότερα κήρυξαν τον πόλεμο στους Καλικτινιστές και μέχρι το 1420 διακήρυξαν ένα δόγμα το οποίο έκτοτε επαναλαμβάνεται από όλους τους υπάνθρωπους επαναστάτες ενάντια στο πνεύμα της έρευνας και της μεγαλοφυΐας: «Κάθε άνθρωπος που μελετά τις φιλελεύθερες τέχνες είναι επιπόλαιος και ειδωλολάτρης.» Οι γνήσιοι Τσέχοι πατριώτες «έχασαν τα μυαλά τους» όπως και οι Ρώσοι διανοούμενοι το 1917 μπροστά στην ανερχόμενη απειλή των Μπολσεβίκων. Αυτή ήταν η συνειδητοποίηση της τσεχικής κατωτερότητας, που έκανε τον Φράντισεκ Παλάτσκι (1846) να ομολογήσει ότι σε όλα τα πολιτιστικά ζητήματα οι Γερμανοί είχαν αποκτήσει μια ολοένα ισχυρότερη θέση τον 15ο και 16ο αιώνα: «Από αυτό εξάγουμε το δυσάρεστο και θλιβερό συμπέρασμα ότι κάτι υπάρχει στη φύση των δύο λαών, των Τσέχων και των Γερμανών, που, πέρα από τις πολιτικές συνθήκες, προικίζει στον δεύτερο, σε αντίθεση με τον πρώτο, μεγαλύτερο εύρος πνεύματος, και εξασφαλίζει...

Παράπονα Τσέχων πατριωτών

...μια συνεχιζόμενη ανοδική πορεία· ότι έχουμε κάποιο βαθιά ριζωμένο ελάττωμα που τρώει σαν καρκίνωμα τον πυρήνα της ζωής μας». Και όταν η «τσεχική-εθνική υπόθεση» θριάμβευσε, και οι Τσέχοι παντού ενθουσιάστηκαν, επικράτησε μια φοβερή πνευματική και ηθική παρακμή για αυτόν ακριβώς τον λόγο. Ο πατριώτης Μποχούσλαβ Χάσενσταϊν Λόμπκοβιτς δήλωσε με λύπη: «Όποιος προσπαθεί να ζήσει με ευθύτητα πρέπει να φύγει από την πατρίδα μας», ενώ ένας άλλος Τσέχος εθνικιστής, Βικτόρι φον Βίσχερντ ομολόγησε: «Δύσκολα μπορεί να βρεις χαρακτηριστικό του κράτους μας που να μην έχει διαλυθεί ή εξασθενήσει». Και τα λόγια του Χάσενσταϊν σε έναν φίλο του στη Γερ-

* Κωνσταντίνος φον Χέφλερ, «Ιστορικοί συγγραφείς» (Geschichtsschreiber), III, σελ. 159.

μανία το 1506, που ακούγονται σαν λαχτάρα για άλλους άνδρες, προεξοφλούν την παρατήρηση του Φράντισεκ Παλάτσκι για το δηλητήριο στους Τσέχους και δείχνουν τη γερμανική φυλή σαν θεραπευτική δύναμη. Αφού περιγράφει την καταστροφή και την κατάρρευση της Τσεχικής Δημοκρατίας, γράφει: «Κάποτε, κατά γενική ομολογία, επί Όθωνα, Χάινριχ, Φρίντριχ, όταν άκμασε η Γερμανία, αυξήθηκε και η δύναμή μας… Η Βοημία θεωρούνταν το ευγενέστερο μέρος του Ράιχ: αλλά τώρα, όταν το κρατικό σας σύστημα κλονίζεται, όχι απλώς τρέμουμε, αλλά καταρρέουμε εντελώς... Οι πόλεμοι σε φθείρουν, εμάς μας τρώει η σκουριά».

Από την αρχή, το γερμανικό στοιχείο, κατάλαβε ότι απωθείται από το κίνημα των Χουσιτών-Ταβοριτών, παρά τις παρά τις πολλές συμπάθειες προς τις αντιρωμαϊκές ιδέες, και αυτό οδήγησε φυσικά σε συμφωνία με το παπικό στρατόπεδο. Ένα απλό ένστικτο αυτοσυντήρησης μπροστά στην εξέγερση του Διναρικού-Αλπικού λαού επέφερε μια επιφανειακή ταύτιση με τη Ρώμη, αλλά χωρίς ουσιαστική εσωτερική αρμονία. Σε περιόδους μεγάλων επαναστάσεων, φυσικά, ελάχιστα γλιτώνουν, αλλά ο Ταβορισμός στοίχισε στους Τσέχους σχεδόν ό,τι είχαν αποκτήσει με τη δική τους πολιτιστική δύναμη. Από εκείνη την εποχή, αυτός ο λαός παρέμεινε μη δημιουργικός...

Η γερμανική έννοια της ελευθερίας

...και οφείλει την μεταγενέστερη πολιτιστική του ανάκαμψη στις γερμανικές διαμορφωτικές δυνάμεις που πρόσφατα ξεχύθηκαν ξανά. Η βαρβαρότητα σε συνδυασμό με τη μικροπρέπεια παρέμεινε, δυστυχώς, χαρακτηριστικό μεγάλων περιοχών της Τσεχίας μέχρι σήμερα.

Η εξίσωση της μεταρρύθμισης με το σκανδιναβικό πνεύμα δεν ισχύει επομένως σε αυτό το πλαίσιο, γιατί σε πολλά σημεία το μεγάλο σκανδιναβικό ιδεώδες της ελευθερίας της ψυχής και του νου απελευθέρωσε ανθρώπους από ευεργετικές μορφές σε πολλά μέρη που δεν είχαν ούτε ελεύθερη ψυχή ούτε την ανοδική προσπάθεια ενός διερευνητικού πνεύματος.

Αυτή η μελέτη της τσεχικής ιστορίας* είναι εξαιρετικά διδακτική για όλες τις μελλοντικές φυλετικές ιστορικές έρευνες και μας διδάσκει πώς να διακρίνουμε την ψεύτικη από την «αληθινή ελευθερία». Ελευθερία με τη γερμανική έννοια σημαίνει εσωτερική ανεξαρτησία, ευκαιρίες έρευνας, επέκταση της γνώσης και αληθινό θρησκευτικό συναίσθημα· ελευθερία για τα υβρίδια και τους μελαμψούς μιγάδες της Μέσης Ανατολής σημαίνει απεριόριστη άδεια καταστροφής άλλων πολιτιστικών

---

* Όποιος θέλει να μάθει περισσότερα για τους τρομερούς πολέμους των Χουσιτών θα πρέπει να διαβάσει, για παράδειγμα, το βιβλίο του Μπέρτολντ Μπρέτχολτς: «Ιστορία της Βοημίας και της Μοραβίας» (Geschichte Böhmens und Mährens), Ράιχενμπεργκ 1922.

αξιών. Η πρώτη είχε ως αποτέλεσμα την υψηλότερη πολιτιστική ανάπτυξη στην Ελλάδα, αλλά μετά την αποδοχή των στοιχείων των σκλάβων της Μέσης Ανατολής, ακολούθησε η ολοκληρωτική καταστροφή αυτών των δημιουργημάτων. Το να παραχωρήσει κανείς μια εξωτερική «ελευθερία» σε όλους χωρίς διάκριση σήμερα σημαίνει να παραδοθεί στο φυλετικό χάος. Μόνο η ελευθερία σαν δεσμός μεταξύ φυλετικά ομοειδών, εγγυάται την υψηλότερη δυνατή ανάπτυξη. Αυτό όμως απαιτεί την προστασία του φυλετικού τύπου. Αυτό προκύπτει και από την ιστορία της Τσεχίας.

Οι 300.000 Ουγενότοι που κατέφυγαν στη Γερμανία ήταν είτε καθαρής σκανδιναβικής φυλής είτε ήταν φορείς ενός αίματος που εξαρτιόταν από την γερμανική φύση και το οποίο μπορούσε να έρθει σε αδελφική αρμονία με τους Γερμανούς. Ακόμη και όταν η γαλλική επανάσταση του 1789...

Η ουσία της Πανευρώπης

...εγκαινίασε μια νέα δίωξη όχι μόνο των αποδιωγμένων αυλικών, αλλά και των γνήσιων ευγενικών χαρακτήρων, πολλοί «Γάλλοι» βρήκαν μια νέα πατρίδα στην Πρωσία. Ένας Φρειδερίκος ντε Λα Μοτ-Φουκέ, ένας Άντελμπερτ φον Τσαμίσο, ένας Τέοντορ Φοντάνε, ένας μεγάλος αριθμός Γερμανών ηρώων του Παγκόσμιου Πολέμου φέρουν γαλλικά ονόματα. Από την άλλη, ένας Καντ ανήγαγε την καταγωγή του στους Σκωτσέζους, ο Μπετόβεν στους Ολλανδούς και ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν, ένας Άγγλος, έφερε στο φως από τα κρυμμένα βάθη τους πιο όμορφους θησαυρούς της γερμανικής ψυχής. Όλα αυτά δείχνουν μια διασταύρωση ανθρώπων και αξιών στη βάση μιας γερμανικής αντίληψης της ζωής. Όμως κάτι εντελώς διαφορετικό καταδεικνύεται σήμερα στον λεγόμενο πανευρωπαϊσμό που προωθείται από όλους τους διεθνιστές και τους Εβραίους. Αυτό που συμβαίνει εδώ δεν είναι η υπό όρους αφομοίωση των γερμανικών στοιχείων στην Ευρώπη, αλλά μια ενοποίηση των φυλετικά χαοτικών απορριμμάτων των πόλεων του κόσμου, μια ειρηνική επιχειρηματική συμφωνία μεγάλων και μικρών εμπόρων, σε τελική ανάλυση, είναι μια καταστολή κατ' εντολή της εβραϊκής χρηματοδότησης με τη βοήθεια των σημερινών γαλλικών ενόπλων δυνάμεων υποστηριζόμενες από τις παραπαίουσες γερμανικές δυνάμεις στη Γερμανία – και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Η εξωτερική κρατική μορφή που διασφάλιζε τη γερμανική εθνικότητα έχει συντριβεί. Το ψευδοκράτος, που μέχρι το σημείο καμπής το 1933, ελεγχόταν από αντιγερμανικές δυνάμεις, απειλήθηκε στα δυτικά από τους επιθετικούς Γάλλους που ήταν, όπως πάντα, εχθρικοί απέναντι σε ό,τι είναι γερμανικό· στα ανατολικά, ό,τι είναι γερμανικό έχει τυλιχθεί από βίαιους χείμαρρους. Αρχικά η Ρωσία ήταν δημιούργημα των Βίκινγκς. Τα γερμανικά στοιχεία έφεραν τάξη στο χάος των ρωσικών στεπών και

διαμόρφωσαν τους κατοίκους σε μια πολιτική οντότητα που κατέστησε δυνατή την ανάπτυξη ενός πολιτισμού. Όταν εξαφανίστηκε το αίμα των Βίκινγκ, τον ρόλο ανέλαβε αργότερα ο Γερμανός Χάνσεν, και γενικά οι δυτικοί μετανάστες. Από τον Μέγα Πέτρο, οι Γερμανοί της Βαλτικής καθοδήγησαν το κράτος, και αυτό φαινόταν ακόμη και στις αρχές του 20ου αιώνα...

Το μίσος της Στέπας

...στην επιρροή των έντονα γερμανοποιημένων λαών της βαλτικής παράκτιας ζώνης. Όμως, κάτω από την καλλιεργημένη ανώτερη τάξη στη Ρωσία πάντα κοιμόταν η λαχτάρα για απεριόριστη επέκταση και μια ισχυρή ώθηση για να καταστρέψει όλες τις μορφές ζωής που θα μπορούσαν να αποτελέσουν εμπόδια σε αυτήν. Το μερικώς μογγολικό αίμα, έστω και αρκετά αραιωμένο, επιβλήθηκε κατά τη διάρκεια όλων των αναταραχών στη ρωσική ιστορία και ώθησε τους ανθρώπους σε πράξεις που συχνά φαινόταν ακατανόητες ακόμη και σε όσους συμμετείχαν σε αυτές. Η ξαφνική ανατροπή όλων των ηθικών και κοινωνικών κανόνων που είναι ένα επαναλαμβανόμενο χαρακτηριστικό στη ρωσική ζωή (και στη ρωσική λογοτεχνία από τον Πιοτρ Τσαντάγιεφ μέχρι τον Φιόντορ Ντοστογιέφσκι και τον Μαξίμ Γκόρκι) είναι ένα σημάδι ότι οι εχθρικές ροές αίματος συγκρούονται μεταξύ τους και ότι αυτός ο αγώνας δεν θα τελειώσει έως ότου η δύναμη του ενός έχει θριαμβεύσει έναντι του άλλου. Ο Μπολσεβικισμός είναι η εξέγερση των Μογγολοειδών ενάντια στις σκανδιναβικές πολιτισμικές μορφές, είναι η λαχτάρα για τις στέπες και το μίσος του νομάδα για τις ρίζες της προσωπικότητας, που σηματοδοτεί μια προσπάθεια απόρριψης της Ευρώπης στο σύνολό της. Η φυλή της ανατολικής Βαλτικής, προικισμένη με ποιητικά χαρίσματα, αναμεμειγμένη όπως είναι με ένα μογγολικό στοιχείο, φαίνεται να είναι εύκαμπτος πηλός είτε στα χέρια των σκανδιναβικών ηγετών ή των Εβραίων ή των Μογγόλων τυράννων. Τραγουδά και χορεύει, αλλά εύκολα δολοφονεί και καταστρέφει. Είναι ικανή για αληθινή αφοσίωση, αλλά μόλις αφαιρεθούν οι περιορισμοί της πειθαρχίας, μπορεί να γίνει απρόσκοπτα προδοτική μέχρι να περιοριστεί από την επιβολή νέων μορφών, ακόμα κι αν είναι τυραννικής φύσης.

Αν υπάρχουν κάπου, τότε στην ανατολή βρίσκονται οι βαθιές αλήθειες της φυλετικής βάσης ιστορικής ερμηνείας, αλλά αποκαλύπτεται και η μεγάλη ώρα κινδύνου στην οποία βρίσκεται τώρα η ουσία της σκανδιναβικής φυλής. Οι δυνάμεις που καταβροχθίζουν το εσωτερικό κάθε χώρας, μαζί με τα εξεγερμένα λύματα των κατώτερων βυθών, υποχρεώνουν όλους όσους ενδιαφέρονται για τη συνολική κουλτούρα της Ευρώπης να δημιουργήσουν ένα συμπαγές μέτωπο του σκανδιναβικού πεπρωμένου...

Ο μύθος του αίματος

...που θα διατρέξει το σημερινό λεγόμενο μέτωπο των νικητών και των νικημένων του παγκοσμίου πολέμου (για αυτό στο τρίτο βιβλίο). Αυτή η γνώση όμως, επιβάλλει ένα μεγάλο καθήκον σε όλους τους βαθύτερους ερευνητές και απαιτεί την ανάπτυξη ασυνήθιστων δυνάμεων χαρακτήρων.

Κάποτε, οι πρώτοι Χριστιανοί βρήκαν μια πίστη αρκετά ισχυρή ώστε να μπορέσουν να υπομείνουν όλα τα μαρτύρια και τους διωγμούς. Και νίκησαν. Όταν η Ρώμη έκανε κατάχρηση αυτής της δέσμευσης, εκατοντάδες χιλιάδες στην Ευρώπη ξεσηκώθηκαν εκ νέου, δυνατοί στην πίστη τους, και συνέχισαν τον αγώνα στις φωτιές των πασσάλων για την ελευθερία της πίστης και την ελευθερία της έρευνας. Άλλοι κυνηγήθηκαν από τόπο σε τόπο και αλυσοδέθηκαν στις γαλέρες μαζί με Νέγρους και Τούρκους. Όπως οι κάτοικοι του Στέντιγκερ και οι Βαλδενσιανοί πολέμησαν μέχρι τον τελευταίο για μια ζωή πιστή στη δική τους φυλετική ουσία. Δημιούργησαν όλα τα θεμέλια του δυτικού σκανδιναβικού πολιτισμού. Χωρίς τον Κολινί και τον Λούθηρο δεν θα υπήρχε ούτε Μπαχ, ούτε Γκαίτε, ούτε Λάιμπνιτς, ούτε Καντ. Η αληθινή πίστη στη Βίβλο των Προτεσταντών έχει πλέον εξαφανιστεί εξίσου ανεπανόρθωτα όπως ήταν κάποτε η πίστη στο «θείο κάλεσμα της εκκλησίας».

Σήμερα όμως, ξυπνά μια νέα πίστη: ο Μύθος του αίματος, η πίστη ότι η υπεράσπιση του αίματος είναι επίσης η υπεράσπιση της θεϊκής φύσης του ανθρώπου γενικά. Είναι μια πεποίθηση, ενσωματωμένη με την πιο φωτεινή γνώση, ότι το σκανδιναβικό αίμα αντιπροσωπεύει αυτό το ΜΥΣΤΗΡΙΟ που έχει υπερνικήσει και έχει αντικαταστήσει τα παλαιότερα μυστήρια.

Και αφού κοιτάξουμε πίσω από το πιο μακρινό παρελθόν μέχρι στο πιο πρόσφατο παρόν, απλώνονται μπροστά στα μάτια μας οι πολλαπλές μορφές της σκανδιναβικής δημιουργικής δύναμης: Η Άρια Ινδία έδωσε στον κόσμο μια **μεταφυσική** που δεν έχει ξαναγίνει από τότε˙ η Άρια Περσία συνέθεσε για εμάς τον **θρησκευτικό** μύθο από τον οποίο αντλούμε όλοι ακόμα και σήμερα δύναμη˙ η Δωρική Ελλάς είχε ένα όνειρο γήινης ομορφιάς που βλέπουμε σε στατική τελειότητα…

Η ποικιλομορφία των σκανδιναβικών πολιτισμών

…που δεν θα επιτευχθεί ποτέ ξανά˙ η Ιταλική Ρώμη μας δίδαξε αυτή την επίσημη κρατική πειθαρχία με την οποία πρέπει να διαμορφωθεί μια απειλούμενη κοινότητα για να υπερασπιστεί τον εαυτό της. Και η γερμανική Ευρώπη έδωσε στην ανθρωπότητα το πιο λαμπρό ιδανικό της. Δίδαξε την αναγκαιότητα της ύπαρξης του χαρακτήρα σαν θεμέλιο για κάθε πολιτισμό, και τις υψηλότερες αξίες της σκανδιναβικής φύσης – τις

έννοιες της τιμής και της ελευθερίας της συνείδησης. Αυτό πολεμήθηκε σε όλα τα πεδία των μαχών καθώς και στις μελέτες των λογίων και αν αυτή η ιδέα δεν θριαμβεύσει στον μεγάλο αγώνα που έρχεται, η δύση και το αίμα της θα χαθούν, όπως κάποτε η Ινδία και η Ελλάδα εξαφανίστηκαν στο χάος για πάντα.

Με την αναγνώριση ότι ό,τι είναι δημιουργικό στην Ευρώπη είναι προϊόν χαρακτήρα, αποκαλύψαμε την ουσία της ευρωπαϊκής θρησκείας, της γερμανικής επιστήμης αλλά και της σκανδιναβικής τέχνης. Το να το συνειδητοποιήσετε πλήρως, να το βιώσετε με όλο το πάθος μιας ηρωικής καρδιάς, σημαίνει να δημιουργήσετε τη βάση για κάθε αναγέννηση. Αυτή η γνώση είναι η βάση μιας νέας κοσμοθεωρίας, μιας νέας-παλιάς ιδέας για το κράτος, ο μύθος μιας νέας στάσης ζωής, που από μόνη της θα μας δώσει τη δύναμη να ανατρέψουμε την αλαζονική κυριαρχία των υπανθρώπων και να οικοδομήσουμε ένα πολιτισμό σύμφωνο με τον δικό μας φυλετικό χαρακτήρα, που διαπερνά όλες τις πτυχές της ύπαρξης.

Ο σκοπός της κριτικής του καθαρού λόγου είναι να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε τις τυπικές προϋποθέσεις κάθε πιθανής εμπειρίας και να περιορίσουμε τις πολυάριθμες επιλογές των ανθρώπινων δραστηριοτήτων σε συγκεκριμένους τομείς που είναι αποκλειστικά αφιερωμένοι σε αυτές. Η αγνόηση...

Κάθε φυλή έχει την ψυχή της

...των οξυδερκών κριτικών γνώσεων έχει οδηγήσει σε όλους τους τομείς στις μεγαλύτερες υποτροπές στη βαρβαρότητα· για το λόγο αυτό η κριτική του Καντ στη γνώση σηματοδότησε ξεκάθαρα μια συνειδητή αφύπνιση σε μια εποχή που είχε αρχίσει να κουράζει την θρησκευτική σχολαστικότητα, την ξηρότητα του νατουραλισμού ή την καταπίεση του αισθησιακού. Με τη δέουσα αναγνώριση, όμως, του μεγάλου επιτεύγματος της κριτικής του Καντ στη λογική, πρέπει να προστεθεί ότι τίποτα δεν προσδιορίστηκε πέρα από το τυπικό σχετικά με την εσωτερική φύση και τον τρόπο χρήσης των λογικών και πνευματικών δυνάμεων, δηλαδή δεν επιχειρήθηκε μια αξιολόγηση της πιο εσωτερικής φύσης των διαφόρων πολιτισμών και κοσμοθεωριών. Γι’ αυτό είχαν φροντίσει επαρκώς το ρωμαιοκαθολικό σύστημα, ο εβραϊσμός και ο ισλαμικός φανατισμός. Κατά βάθος, ακόμη και ένας πολιτισμένος λαός δεν θα δώσει σε κανέναν το δικαίωμα να κρίνει τα δημιουργήματά του σαν καλά ή κακά, αληθινά και ψεύτικα. Οι πολιτισμοί δεν είναι, πράγματα που προέρχονται από ομιχλώδεις καταστάσεις σαν απομονωμένοι πολιτισμικοί κύκλοι – κανείς δεν ξέρει γιατί – πότε σε μια περιοχή της γης, πότε σε μια άλλη, αλλά είναι ολόκληρα δημιουργήματα που φτιάχτηκαν με αίμα και που υπάρχουν, η κάθε μια ριζωμένη μεταφυσικά με το δικό της τρόπο (λογικό και παράλογο), ομαδοποιημένα γύρω από ένα άυλο κέντρο, που σχετίζεται με μια υψηλή αξία, και όλα, ακόμη και

αν αργότερα παραποιηθούν, έχουν ένα στοιχείο αλήθειας που ενισχύει τη ζωή. Κάθε φυλή έχει την ψυχή της και κάθε ψυχή τη φυλή της – τη δική της μοναδική εσωτερική και εξωτερική αρχιτεκτονική, τη δική της χαρακτηριστική μορφή εμφάνισης και στάσης του τρόπου ζωής και μια μοναδική σχέση μεταξύ των δυνάμεων της θέλησης και της λογικής. Κάθε φυλή καλλιεργεί το δικό της υψηλότερο ιδανικό. Εάν, με τη μαζική διείσδυση ξένου αίματος και ξένων ιδεών, αυτό αλλάξει ή ανατραπεί, το αποτέλεσμα αυτής της εσωτερικής μεταμόρφωσης είναι το χάος και με το πέρασμα του χρόνου, η καταστροφή. Διότι μια υψηλότερη αξία απαιτεί μια συγκεκριμένη συνάφεια...

Η ουσία της νέας ερμηνείας του πολιτισμού

...άλλων κανόνων της ζωής που εξαρτώνται από αυτήν· δηλαδή καθορίζει τη μορφή της ύπαρξης μιας φυλής, ενός λαού ή μιας ομάδας λαών μέσα σε ένα έθνος. Η εξάλειψή της λοιπόν σημαίνει τη διάλυση όλης της εσωτερικής τάσης που είναι απαραίτητη για την οργανική δημιουργία.

Μετά από τέτοιες καταστροφές, είναι δυνατό οι πνευματικές δυνάμεις να ανασυνταχθούν γύρω από το παλιό κέντρο και να δημιουργήσουν, κάτω από νέες συνθήκες, μια νέα μορφή ύπαρξης. Αυτό μπορεί να προκύψει είτε από μια τελική νίκη πάνω σε εκείνες τις ξένες αξίες που η εισβολή τους ήταν απλώς προσωρινή, είτε από την ανοχή μιας αποκρυστάλλωσης ενός δεύτερου κέντρου παράλληλα με το πρώτο. Όμως, μια αντιπαράθεση στο χώρο και τον χρόνο, δύο ή περισσότερων κοσμοθεωριών, που η κάθε μια βασίζεται σε διαφορετικές υψηλές αξίες που προορίζονται να μοιραστούν **οι ίδιοι** άνθρωποι, είναι ένα προσωρινό μπάλωμα που μέσα του κουβαλά τους σπόρους μιας νέας κατάρρευσης. Εάν το σύστημα που έχει διεισδύσει καταφέρει να αποδυναμώσει την πίστη των φυλών και των λαών στις παλιές ιδέες και να ανατρέψει και να υποτάξει σωματικά τους φορείς αυτών των ιδεών, αυτό σημαίνει τον θάνατο μιας καλλιεργημένης ψυχής και την εξαφάνισή της, ακόμη και στις εξωτερικές της εκδηλώσεις, από το πρόσωπο της γης.

Η ζωή μιας φυλής, ενός λαού, δεν είναι μια φιλοσοφική λογική εξέλιξη, ούτε καν μια διαδικασία που εκτυλίσσεται σύμφωνα με φυσικούς νόμους, αλλά ο σχηματισμός μιας μυστικιστικής σύνθεσης, μιας δραστηριότητας της ψυχής, που δεν μπορεί να ερμηνευθεί με την λογική ούτε να γίνει κατανοητή μέσω αναλύσεων αιτίου και αποτελέσματος. Η κατανόηση της ενδόμυχης καρδιάς ενός πολιτισμού συνίσταται επομένως στη διασαφήνιση των υψηλότερων θρησκευτικών, ηθικών, φιλοσοφικών, επιστημονικών και αισθητικών αξιών του. Αυτά καθορίζουν τον συνολικό του ρυθμό και, ταυτόχρονα, χαρακτηρίζουν την αμοιβαία σχέση και τις ρυθμίσεις των ανθρώπινων δυνάμεων. Ένας λαός που έχει πρωτίστως θρησκευτικό προσανατολισμό...

Τρία εχθρικά συστήματα

...θα αναπτύξει ένα διαφορετικό είδος πολιτισμού από ένα λαό για τον οποίο η γνώση ή η ομορφιά ορίζουν τη μορφή της ύπαρξης. Έτσι κάθε φιλοσοφία που υπερβαίνει την τυπική κριτική της λογικής είναι λιγότερο μια γνώση παρά ομολογία πίστης· μια πνευματική και φυλετική πεποίθηση και μια αναγνώριση των αξιών του χαρακτήρα.

Η σημερινή μας εποχή του χάους είναι προϊόν αιώνων. Χάρη σε ορισμένες συνθήκες, ήταν δυνατό να αποδυναμωθούν οι νόμοι της ζωής των σκανδιναβικών λαών μέσω της παρέμβασης άλλων δυνάμεων, σε πολλά σημεία η πίστη μας στο δικό μας σύνολο των υπέρτατων αξιών έχει αφαιρεθεί από εμάς ή έχει τροποποιηθεί σαν δευτερεύοντα χαρακτηριστικά ενός νέου συστήματος. Η φυλετική ψυχή της Βόρειας Ευρώπης βρισκόταν σε συνεχή αγώνα ενάντια σε αυτά τα σημάδια φθοράς, μέχρι που, παρόλα αυτά, σχηματίστηκαν νέα, εχθρικά κέντρα εξουσίας.

Ο δέκατος ένατος αιώνας αποκάλυψε την συνύπαρξη τριών πλήρως ανεπτυγμένων και συνεχόμενων συστημάτων σε όλη την Ευρώπη. Το πρώτο ήταν η αρχική σκανδιναβική δύση, βασισμένη στην ελευθερία της ψυχής και στην έννοια της τιμής· το δεύτερο ήταν το τελειοποιημένο ρωμαϊκό σύστημα που απαιτούσε ταπεινή και υποτακτική αγάπη στην υπηρεσία ενός κεντρικά διοικούμενου ιερατείου· το τρίτο ήταν ο προάγγελος του χάους: ο απεριόριστος υλιστικός ατομικισμός με στόχο μια οικονομική-πολιτική παγκόσμια κυριαρχία του χρήματος σαν ενοποιητική, τυποποιητική δύναμη.

Αυτές οι τρεις δυνάμεις διεκδικούσαν, και εξακολουθούν να διεκδικούν, την ψυχή κάθε Ευρωπαίου. Ακόμη και τον περασμένο αιώνα, οι άνδρες εξακολουθούσαν να καλούνται να αγωνιστούν για ελευθερία, τιμή και εθνικότητα. Όμως το 1918 οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας και της Ρωμαϊκής Εκκλησίας ήταν νικητές. Αλλά ακόμη και στη μέση της πιο τρομερής κατάρρευσης, η παλιά σκανδιναβική φυλετική ψυχή ξύπνησε σε μια νέα, ανώτερη συνείδηση. Έχει επιτέλους κατανοήσει την αλήθεια ότι η συνύπαρξη...

Δεν υπάρχει «επιστήμη χωρίς υποθέσεις»

...διαφορετικών, – αναγκαστικά αλληλοαποκλειόμενων – ανώτερων αξιών δεν μπορεί να συνυπάρχει με ίσα δικαιώματα, όπως πίστευε κάποτε ότι είναι δυνατή, εις βάρος του σήμερα. Κατανοεί ότι ό,τι είναι φυλετικά και πνευματικά συγγενές μπορεί να αφομοιωθεί, αλλά αυτό που είναι ξένο πρέπει να αποκοπεί αδίστακτα, ή, αν χρειαστεί, να καταστραφεί. Όχι επειδή είναι «λάθος» ή «κακό» αυτό καθεαυτό, αλλά επειδή είναι ξένο και καταστρέφει την εσωτερική δομή της ύπαρξής μας. Το καθήκον μας σήμερα είναι να δούμε τους εαυτούς μας με τη μέγιστη διαύγεια, και είτε να αναγνωρίσουμε τις δικές μας υψηλότερες αξίες και τις ιδέες που στηρίζουν τη γερμανική δύση, είτε να απορρίψουμε την

αληθινή μας φύση σε σώμα και ψυχή... για πάντα.

Ο **πραγματικός** αγώνας των καιρών μας δεν περιλαμβάνει τόσο μετατοπίσεις εξωτερικών δυνάμεων και εσωτερικούς συμβιβασμούς (όπως συνέβαινε σε προηγούμενες περιόδους) αλλά αντίστροφα την ανοικοδόμηση των ψυχικών κυττάρων των σκανδιναβικών λαών, αφορά την επαναφορά στην κυρίαρχη θέση τους εκείνων των ιδεών και αξιών από τις οποίες πηγάζουν όλα όσα καταλαβαίνουμε σαν πολιτισμό. Αφορά τη διατήρηση της ίδιας της φυλετικής ουσίας. Ενδεχομένως, η κατάσταση της πολιτικής εξουσίας να συνεχιστεί περαιτέρω εις βάρος μας για πολύ καιρό ακόμη. Όμως, αν μια μέρα μπορέσουμε να οραματιστούμε και να δημιουργήσουμε κάπου έναν νέο, αλλά και πάλι τον πολύ παλιό τύπο Γερμανού που, έχοντας επίγνωση της ψυχής, της φυλής και της ιστορίας, διακηρύσσει χωρίς δισταγμό τις παλιές, αλλά και τις νέες, αξίες, τότε γύρω από αυτόν τον πυρήνα θα συγκεντρωθούν όλοι όσοι τώρα σκοντάφτουν στο σκοτάδι αν και εξακολουθούν να είναι ριζωμένοι στο αρχαίο έδαφος της ευρωπαϊκής πατρίδας.

Αυτό λέγεται εκ των προτέρων, για να αναγνωριστεί ευθύς εξαρχής, ότι δεν υπάρχει καμία πρόθεση να προωθηθεί η αυταπάτη μιας «επιστήμης χωρίς υποθέσεις», όπως έκαναν συνήθως και συνεχίζουν να κάνουν οι ακαδημαϊκοί σκοταδιστές, προκειμένου να δώσουν στις απόψεις τους τη χροιά των καθολικά έγκυρων αρχών. Δεν υπάρχει επιστήμη χωρίς υποθέσεις, μόνο επιστήμη με υποθέσεις...

Δεν υπάρχει «τέχνη για χάρη της τέχνης»

Η μια ομάδα των προαπαιτούμενων είναι οι ιδέες, οι θεωρίες, οι υποθέσεις, που κατευθύνουν τις ανοργάνωτες δυνάμεις της έρευνας προς μια κατεύθυνση και στη συνέχεια ελέγχονται με πείραμα προκειμένου να επαληθευτεί η αντικειμενική τους αλήθεια. Αυτές οι ιδέες είναι εξίσου φυλετικά καθορισμένες με τις αξίες που προέρχονται από τη θέληση. Γιατί μια συγκεκριμένη ψυχή και φυλή αντιμετωπίζει το σύμπαν με ερωτήματα της μοναδικής της φύσης. Οι ερωτήσεις που κάνει ένας σκανδιναβικός λαός δεν εμφανίζονται σαν προβλήματα για τους Εβραίους ή για τους Κινέζους. Πράγματα που φαίνονται σαν προβλήματα στους Ευρωπαίους, σε άλλες φυλές φαίνονται αινίγματα που έχουν ήδη λυθεί.

Σε όλες τις δημοκρατικές συγκεντρώσεις σήμερα ακούγεται να διακηρύσσεται το δόγμα ότι η «τέχνη και η επιστήμη είναι διεθνείς». Οι φτωχοί στο πνεύμα, των οποίων η αποξένωση από τη ζωή και οι απρόσωπες αξίες έφεραν σε ανυποληψία τον δέκατο ένατο αιώνα, φυσικά δεν μπορούν τώρα να διαφωτιστούν σχετικά με τους περιορισμούς ενός τέτοιου «κοσμοπολιτισμού». Η νεότερη γενιά όμως, που αρχίζει να γυρίζει την πλάτη της σε αυτό το φαινόμενο του θερμοκηπίου, θα ανακαλύψει μετά από μια μόνο αμερόληπτη ματιά στην ποικιλομορφία

του κόσμου, ότι η τέχνη δεν υπάρχει για χάρη της τέχνης, δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει ποτέ. Η τέχνη είναι πάντα δημιουργία ενός συγκεκριμένου αίματος, και η φύση που συνδέεται με τη μορφή μιας τέχνης θα είναι αληθινά κατανοητή μόνο σε εκείνους που έχουν το ίδιο αίμα· στους άλλους λέει λίγα ή τίποτα (περισσότερα για αυτό στο δεύτερο βιβλίο). Και η «επιστήμη» όμως είναι προϊόν του αίματος. Όλα όσα ονομάζουμε σήμερα εντελώς αφηρημένα επιστήμη είναι προϊόν των γερμανικών δημιουργικών δυνάμεων. Αυτή η σκανδιναβική ευρωπαϊκή αντίληψη της οργάνωσης διαδοχικών γεγονότων σε ένα πλαίσιο παγκόσμιων νόμων δεν είναι απλώς μια «ιδέα από μόνη της» που θα μπορούσε να έχει συμβεί σε οποιονδήποτε Μογγόλο, Σύριο ή Αφρικανό. Το αντίθετο μάλιστα· αυτή η ιδέα (που εμφανίστηκε σε άλλη μορφή στη σκανδιναβική Ελλάδα)...

Ηρωική Επιστήμη!

...ήταν αντιμέτωπη για χιλιάδες χρόνια με την πιο μανιώδη εχθρότητα πολλών ξένων φυλών και των κοσμοθεωριών τους. Η ιδέα του εσωτερικού νόμου και της αυτονομίας ήταν ένα χαστούκι σε όλες τις απόψεις που έχτισαν την κοσμοθεωρία τους στην αυθαίρετη τυραννία ενός ή πολλών όντων εξοπλισμένων με μαγικές δυνάμεις. Μια επιστήμη του χαρακτήρα μας θα μπορούσε να αναπτυχθεί ελάχιστα από μια κοσμοθεωρία που προέρχεται από τον Γιαχβέ της Παλαιάς Διαθήκης όσο και από τη πίστη στη μαγεία και τη δαιμονολογία του Αφρικανού. Αυτή η αιώνια αντίθεση είναι που εξηγεί τον αγώνα της ρωμαϊκής εκκλησίας ενάντια στη γερμανική επιστήμη. Και η γερμανική επιστήμη ακολούθησε τη λαμπρή της πορεία μέσα από τα ποτάμια του δικού της αίματος, που χύθηκαν από τη Ρώμη. Οι ευσεβείς Σκανδιναβοί μοναχοί που τόλμησαν να δώσουν μεγαλύτερη αξία στις αποδείξεις των δικών τους αισθήσεων παρά στις κιτρινισμένες συριακές περγαμηνές, αντιμετωπίστηκαν με δηλητήριο, φυλάκιση και μαχαίρι, όπως στην περίπτωση του Ρότζερ Μπέικον ή του Ιωάννη Σκώτου Εριγένη... Αυτή η γερμανική φυλετική δημιουργία που ονομάζουμε «επιστήμη» δεν είναι ένα οποιοδήποτε τεχνικό αποτέλεσμα, αλλά το αποτέλεσμα μιας μοναδικής μορφής αμφισβήτησης του σύμπαντος. Όπως ο Απόλλων αντιμετωπίζει τον Διόνυσο, έτσι ο Κοπέρνικος, ο Καντ και ο Γκαίτε αντιτίθενται στον Αυγουστίνο, τον Βονιφάκιο Η΄ και τον Πίο Θ΄. Όπως οι Μαινάδες και οι φαλλικές λατρείες εργάστηκαν για την καταστροφή του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού έτσι και οι ετρουσκικές ιδέες της κόλασης και της μαγείας εμπόδισαν με κάθε τρόπο την αναγέννηση της σκανδιναβικής γνώσης του κόσμου. Με την ιστορία του Ιησού που διώχνει τα κακά πνεύματα από τους χοίρους, αυτή η συριακή μαγεία έχει προσκολληθεί στον Χριστιανισμό μέχρι σήμερα. Η κάθοδος στην κόλαση και η ανάληψη, οι φωτιές και τα μαρτύρια στη κόλαση, έγιναν στη συνέχεια η

σοφία της χριστιανικής θεολογίας, τα «σούκουμπι» και τα «ίνκουμπι» καθόρισαν τις επιστημονικές διδασκαλίες και δεν ήταν περίεργο που η Ρώμη...

Έρευνα και Δαιμονισμός

...τελικά το 1827 (!!) αφαίρεσε από το ευρετήριο πληροφοριών τα βιβλία που εξέφραζαν τις ηλιοκεντρικές διδασκαλίες του Κοπέρνικου. Γιατί, σύμφωνα με τη ρωμαϊκή «αλήθεια», μόνο το δικό της δόγμα είναι αληθινή επιστήμη. Αναγκάστηκε να δεχτεί απρόθυμα ότι μετά από δύο χιλιάδες χρόνια και παρά τις αιματοχυσίες δεν μπορούσε πλέον να επιβάλει αυτό το συγκεκριμένο δόγμα της πτολεμαϊκής αστρονομίας, αλλά εξακολουθεί να αηδιάζει το σκανδιναβικό πνεύμα της έρευνας με τις παλιές μαγικές διδασκαλίες. Η πιο ξεκάθαρη αναβίωση αυτής της προσπάθειας είναι το τάγμα των Ιησουιτών με τα «επιστημονικά» του τμήματα. Ο Ιησουίτης Βίκτωρ Κάθραϊν έχει δηλώσει: «Από τη στιγμή που μια αλήθεια σταθεροποιηθεί από την πίστη (η Ρώμη αποφασίζει την έννοια του σταθεροποιημένου), τότε κάθε αντιφατικός ισχυρισμός είναι ψευδής και επομένως δεν μπορεί ποτέ να είναι προϊόν αληθινής επιστήμης.» Και ο σύγχρονος θεωρητικός της «επιστήμης» των Ιησουιτών, Δρ. Τζόσεφ Ντονάτ, καθηγητής στο Ίνσμπρουκ, λέει ότι οποιαδήποτε αμφιβολία σχετικά με τις θρησκευτικές αλήθειες είναι απαράδεκτη. «Είναι λυπηρό για μια επιστήμη», αναφωνεί, «που δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα άλλο από την αιώνια αναζήτηση της αλήθειας».*

Η βαθιά διαφορά στη πνευματική συμπεριφορά δεν θα μπορούσε να είναι πιο ξεκάθαρη από ό,τι σε αυτά τα λόγια ενός άνδρα των Άλπεων που είναι εντελώς βυθισμένος στους Σύριους δαίμονες: δεν σημαίνουν τίποτα λιγότερο από την αξίωση για την πλήρη υποταγή του γερμανικού ευρωπαϊκού πνεύματος έρευνας σε ένα αυθαίρετο δόγμα. Ένα ακόμη παράδειγμα δείχνει τον κίνδυνο σήμερα να μετατραπεί η αναγνώριση της εσωτερικής νομιμότητας σε χάος με την εισαγωγή αυθαίρετης κερδοσκοπίας: η σημερινή οικονομική «επιστήμη».

Ο Ευρωπαίος ερευνητής, μόλις προσπαθήσει να αξιοποιήσει πρακτικά μια ανακάλυψη, στοχεύει πάντα σε ένα γνήσιο επίτευγμα που θέλει να δει ενσωματωμένο στο σύστημα αιτίας και αποτελέσματος, κινήτρου και αποτελέσματος,...

Αριθμητική μαγεία του του χρηματιστηρίου

...σαν κάτι που παράγεται και δημιουργείται. Βλέπει την εργασία, τις εφευρέσεις και τα υπάρχοντα σαν κοινωνικά διαμορφωτικές δυνάμεις

*«Η Ελευθερία της Επιστήμης», 1910.

μέσα σε μια φυλετική, εθνική ή πολιτική κοινότητα· ακόμη και Αμερικανοί όπως ο Έντισον και ο Φορντ έχουν υποστηρίξει αυτήν την πνευματική στάση. Ακόμη και η χρηματιστηριακή αγορά προοριζόταν αρχικά μόνο σαν ένα μέσο για την ομαλή μετάβαση από τη δημιουργία στη συνέπεια, και μεταξύ εφεύρεσης, προϊόντος και πώλησης. Ήταν ένα εργαλείο παρόμοιο με το χρήμα. Σήμερα, από αυτήν την αρχικά χρήσιμη υπηρεσία, έχει αναπτυχθεί μια εντελώς διαφορετική λειτουργία. Το «χρηματιστήριο και η χρηματοοικονομική επιστήμη» έχει γίνει ένα παιχνίδι με προσομοιωμένες (πλασματικές) αξίες, με μαγικούς αριθμούς, μια συστηματική στρέβλωση που πραγματοποιείται από ορισμένους κύκλους στη μετάβαση από την παραγωγή στις πωλήσεις. Τα αφεντικά του σύγχρονου χρηματιστηρίου χρησιμοποιούν τη μαζική ύπνωση και τις επεξεργασμένες ειδήσεις για να δημιουργήσουν πανικούς. Πυροδοτούν εσκεμμένα κάθε παθολογική παρόρμηση, έτσι ώστε από μια υγιή δραστηριότητα ανταλλαγής στην οικονομική ζωή να αναπτυχθεί η αυθαιρεσία και η καθολική διάλυση. Αυτή η «οικονομική επιστήμη» δεν είναι καν διεθνής, είναι καθαρά εβραϊκή και η οικονομική ασθένεια όλων των σκανδιναβικών λαών προέρχεται από την προσπάθειά τους να εντάξουν στο σύστημα της ζωής τους αυτή την αφύσικη, συριακή αυθαιρεσία, που βασίζεται σε καθαρά παρασιτικά ένστικτα. Κάτι που, αν πετύχει μέχρι τέλους, θα έχει σαν αποτέλεσμα την πλήρη καταστροφή όλων των φυσικών συνθηκών της ζωής μας. Η «επιστήμη» του σχεδίου Ντόους (Τσαρλς Γκέιτς Ντόους) και η εποπτεία που ασκούν οι τραπεζίτες και ο ελεγχόμενος Τύπος τους για την αναφορά πολιτικών ειδήσεων είναι απολύτως αντιγερμανική και επομένως βρίσκεται σε θανάσιμη εχθρότητα με τους μεγάλους Γερμανούς στοχαστές της σκανδιναβικής οικονομίας, δηλαδή όπως τον Άνταμ Μιούλερ, τον Άντολφ Βάγκνερ και τον Φρίντριχ Λιστ. Αυτό δείχνει και την ουσία του εβραϊκού μαρξισμού,...

Η επιστήμη σαν αξιολογητής

...που παλεύει ενάντια στον «καπιταλισμό» αλλά αφήνει ανέγγιχτο το κέντρο αυτού του καπιταλισμού, τη χρηματιστηριακή χρηματοδότηση.

Η προϋπόθεση της ρωμαϊκής «επιστήμης» είναι ο σταθερός, αυθαίρετος νόμος της υποχρεωτικής πίστης της Εκκλησίας· η προϋπόθεση της εβραϊκής «επιστήμης» είναι η μυθοπλασία, στα γερμανικά: η απάτη· προαπαιτούμενο της γερμανικής επιστήμης: είναι η αναγνώριση μιας νομιμότητας του σύμπαντος και της ανθρώπινης ψυχής που αποκαλύπτεται σε διάφορα αποτελέσματα. Τέτοιες αντιλήψεις είναι θεμελιώδεις την αξιολόγηση της ζωής στο σύνολό της, ακόμα και για εκείνα τα φαινόμενα που (όπως η διόραση και ο υπνωτισμός, κ.λ.π.), μέχρι στιγμής, δεν μπορούν να ενσωματωθούν πλήρως σε αυτόν τον τρόπο θεώρησης των πραγμάτων.

Και αυτό σημαίνει τα πάντα. Όταν σήμερα μιλάμε για συνειδητοποιήσεις και αναγνωρίσεις, ξεκινάμε πάντα από ορισμένες προαπαιτούμενες υποθέσεις. Εξετάζουμε τις διάφορες υψηλότερες αξίες που διεκδικούν τις ψυχές όλων των Ευρωπαίων, καθιερώνουμε την υπάρχουσα αρχιτεκτονική των δυνάμεων που σχετίζονται με αυτές τις υψηλότερες αξίες και στη συνέχεια αποδεχόμαστε ένα από αυτά τα συστήματα ως πεποίθηση. Μια γενική αναγνώριση και αποδοχή μιας τέτοιας πεποίθησης μπορεί να προέλθει μόνο από παρόμοιες και συγγενείς, αλλά μέχρι τώρα τυφλωμένες, ψυχές. Άλλοι θα το απορρίψουν και πρέπει να το απορρίψουν και αν δεν μπορούν να το καταστείλουν, τότε πρέπει να το αμφισβητήσουν με κάθε δυνατό τρόπο.

Μια τέτοια απελευθέρωση και αντικατάσταση τόσο του ατόμου όσο και ολόκληρου του λαού από τις ακόμα ισχυρές επιρροές ενός ετοιμοθάνατου παρελθόντος είναι οδυνηρή και θα αφήσει πολλές βαθιές πληγές. Αλλά έχουμε μόνο μία επιλογή· να υποχωρήσουμε ή να αναλάβουμε τον αγώνα για ανάκαμψη. Το να ξεκινήσουμε αυτόν τον αγώνα με καθαρή συνείδηση και σιδερένια θέληση είναι καθήκον της γενιάς μας. Η τελική του ολοκλήρωση είναι το μέλημα του μέλλοντος.

Ο δογματικός Μονισμός

Στον πρωτόγονο άνθρωπο, ο «κόσμος» εμφανίζεται σαν άσκοπη (χωρίς αιτιότητα) αλληλουχία εικόνων στο χώρο και αισθήσεων στο χρόνο. Στη συνέχεια, ο νους δημιουργεί αιτιώδεις συνδέσεις και ο λόγος εδραιώνει την ενότητα στην διαφορετικότητα θέτοντας διανοητικές παραμέτρους. Το δίκτυο αυτών των δραστηριοτήτων το ονομάζουμε εμπειρία μας. Αυτή είναι η επίσημη βάση για όλη τη ζωή. Το τελευταίο, όμως, χρησιμοποιείται με θεμελιωδώς διαφορετικούς τρόπους. Η υπεροχή της λογικής στη διατύπωση ιδεών θα οδηγήσει στον περιορισμό των διαφόρων ενοτήτων σε όλο και λιγότερα ολοκληρωμένα σχήματα, καταλήγοντας τελικά σε μια ενιαία αρχή εξήγησης του κόσμου. Αυτός ο τυπικός μονισμός, με τη σειρά του, εκφράζεται με διαφορετικούς τρόπους ανάλογα με το αν κάποιος επιθυμεί να ερμηνεύσει τον κόσμο με όρους ύλης (η απόλυτη ύλη, δηλαδή μια πλήρως αφηρημένη έννοια, είναι μια ιδέα) ή με όρους «δύναμης». Ο λογικός μηχανιστής δέχεται τα μόρια, τα άτομα και τα ηλεκτρόνια σαν πρωταρχικές ουσίες των οποίων η ποικιλία των μορφών και οι πολλαπλοί συνδυασμοί δημιουργούν νου και ψυχή. Ο λογικός ενεργητιστής αναγνωρίζει στην ύλη μόνο σαν μια συγκεντρωμένη μορφή λανθάνουσας ενέργειας που μπορεί να εκφορτιστεί σαν ηλεκτρισμός, φως ή θερμότητα. Τόσο οι υλιστές όσο και οι πνευματιστές μονιστές είναι δογματιστές, γιατί αφήνουν στην άκρη το τελευταίο φαινομενικά τυπικό, καθώς και το φαινομενικά υλικό, αρχέγονο φαινόμενο του «κόσμου» με έναν μόνο ισχυρισμό που λύνει όλα τα ερωτήματα. Αυτή είναι είτε μια φιλοσοφική επιστημονική αρχή

είτε μια θρησκευτική πεποίθηση. Αυτό το πρωταρχικό φαινόμενο, ακόμη και μετά την απόρριψη της πολλαπλότητας (πλουραλισμού), είναι η πολικότητα όλων των φαινομένων, αλλά και όλων των ιδεών. Η πολικότητα εμφανίζεται στο φως και τη σκιά, το ζεστό και το κρύο, το πεπερασμένο και το άπειρο. Πνευματικά, εμφανίζεται σαν το αληθινό και το αναληθές· ηθικά σαν το καλό και το κακό (μια διχοτόμηση που μπορεί να αμφισβητηθεί...

Πολικότητα – ένα αρχέγονο φαινόμενο

...μόνο σε σχέση με συγκεκριμένα παραδείγματα)· δυναμικά σαν κίνηση και ανάπαυση· σαν θετικό και αρνητικό· στη θρησκεία σαν θεϊκό και σατανικό. Η πολικότητα εκδηλώνεται πάντα στον ταυτόχρονο χαρακτήρα των αντιθέτων, όχι σαν χρονολογικά εναλλασσόμενες μεταξύ τους. Η έννοια του καλού είναι ακατανόητη χωρίς αυτήν του κακού και παίρνει την οριοθέτησή του μόνο από αυτό, δηλαδή τη μορφή. Ο «αρνητικός» ηλεκτρισμός εμφανίζεται πάντα ταυτόχρονα με τον «θετικό»· και οι δύο μορφές, στην πραγματικότητα, είναι θετικές, μόνο με το πρόσημό τους να αντιστρέφονται. Το «πλην» αντικαθιστά το «συν». Η ιδέα του πνευματικού εμφανίζεται μαζί με την ιδέα του σωματικού. Ούτε πρέπει να ερμηνευθούν ότι απλώς εναλλάσσονται μεταξύ τους χρονολογικά. Όλη η ζωή όμως, προκύπτει από τη συνεχή αντίθεση του «Ναι» και του «Όχι» (συν και πλην). Κάθε τι δημιουργικό – ακόμη και ο δογματικός μονιστής, είτε υλιστής είτε πνευματιστής – υπάρχει μόνο λόγω της εμμονής της αιώνιας σύγκρουσης. Ο πνευματιστής αντιλαμβάνεται το «πνεύμα» μόνο στον καθρέφτη του σώματος· ο υλιστής μπορεί να ανακαλύψει τις παραλλαγές στη μορφή και τις αλλαγές στην ουσία μόνο με την παραδοχή διαφορετικών ποιοτήτων.

Έτσι λοιπόν και το «εγώ» και το «σύμπαν» στέκονται το ένα απέναντι από το άλλο ως δύο ύστατες πολικότητες, και η έμφαση που δίνει μια ψυχή στο ένα ή στο άλλο (αναγνωρίζοντας υποσυνείδητα την αντίθεσή τους) καθορίζει τη φύση, τη χροιά και τον ρυθμό της ερμηνείας της για τον κόσμο και τη ζωή. Από αυτόν τον αρχέγονο μεταφυσικό νόμο του «είναι» και του «γίγνεσθαι» (πολικότητες που αποκλείονται μεταξύ τους σε κάθε δεδομένη στιγμή) προκύπτουν δύο είδη συναισθημάτων ζωής – η δυναμική και η στατική δημιουργία αξιών.

Η δημιουργία του Γιαχβέ

Μια κατεξοχήν στατική κοσμοθεωρία θα τείνει σε κάποιο είδος μονισμού. Θα προσπαθήσει να εδραιώσει μια ενιαία πνευματική σύνθεση, ένα μοναδικό σύμβολο, και μάλιστα μια ενιαία μορφή ζωής ενάντια σε κάθε πολικότητα, ενάντια σε κάθε πολλαπλότητα (πλουραλισμό). Στη θρησκεία, θα επιμείνει σε μια αυστηρή πίστη σε

έναν θεό (μονοθεϊσμό), θα επενδύσει σε αυτόν τον μοναδικό θεό όλα τα χαρακτηριστικά της δύναμης και της δόξας, αποδίδοντάς του όλη τη δημιουργία. Θα προσπαθήσει ακόμη και να εξηγήσει το σατανικό. Ένας τέτοιος Θεός έγινε ο Γιαχβέ, ο οποίος στη συνέχεια, με τη βοήθεια της Χριστιανικής Εκκλησίας, εισέβαλε στη δυτική σκέψη σαν ένα άκαμπτο, μονόπλευρο σύστημα. Οι Ισραηλίτες και οι Εβραίοι είχαν αρχικά εμπλακεί σε μια πλήρως πλουραλιστική θρησκευτική ζωή. Βεβαίως, ο θεός της φυλής τους φρόντιζε τα συμφέροντά τους και εκείνοι τα δικά του, αλλά κανείς δεν αμφέβαλλε ότι «άλλοι θεοί» άλλων λαών ήταν εξίσου αληθινοί και αποτελεσματικοί με τον Γιαχβέ. Μόνο όταν ήταν κάτω από την περσική κυριαρχία έμαθαν οι Εβραίοι για πρώτη φορά για έναν παγκόσμιο, κοσμικό θεό, τον Αχούρα Μάζντα (τον θεό του φωτός) και τον εχθρό του, τον σκοτεινό Αριμάν, οι οποίοι αργότερα έγιναν ο Γιαχβέ σαν μοναδικός κυρίαρχος και ο Σατανάς σαν αντίπαλός του. Ο Εβραίος απαλλάχτηκε σταδιακά από όλους τους πλουραλισμούς, τοποθετώντας τον Σαντάι Γιαχβέ στο κέντρο του σύμπαντος, τον εαυτό του σαν εξουσιοδοτημένο υπηρέτη του και μέσω αυτής της πράξης δημιούργησε ένα κυβερνητικό εστιακό σημείο που καλλιέργησε και διατήρησε τη σκέψη του, τη φυλή του, τον – έστω και καθαρά παρασιτικό – τύπο του μέχρι σήμερα, ανεξάρτητα από την φυλετική του ανάμειξη με τους γείτονες λαούς. Ακόμη και όταν οι «άπιστοι» Εβραίοι αποκήρυξαν τον Ιεχωβά, έβαλαν στη θέση του μόνο αυτό που ήταν ουσιαστικά η ίδια έννοια με άλλα ονόματα. Ήταν πλέον «ουμανισμός», «ελευθερία», «φιλελευθερισμός», «τάξεις». Από αυτά αναδύθηκε ξανά ο ίδιος παλιός άκαμπτος Γιαχβέ, που εκτρέφει τους απογόνους του με διάφορους χαρακτηρισμούς. Αφού ο Γιαχβέ θεωρείται...

Παλαιά Διαθήκη και Ρωμαϊκό Δόγμα

...ότι είναι υλικώς αποτελεσματικός, η άκαμπτη εβραϊκή πίστη σε έναν και μόνο θεό είναι συνυφασμένη με την πρακτική υλική λατρεία (υλισμό) και την πιο στείρα φιλοσοφική δεισιδαιμονία, για την οποία η λεγόμενη Παλαιά διαθήκη, το Ταλμούδ και ο Καρλ Μαρξ αντιπροσωπεύουν στενά συνδεδεμένα οράματα. Αυτή η στατική αυτοεπιβεβαίωση είναι ο μεταφυσικός λόγος της επιμονής και της δύναμης του Εβραίου, αλλά και της απόλυτης πολιτισμικής στειρότητας και της παρασιτικής του δραστηριότητας.

Το ίδιο στατικό ένστικτο αποτελεί και τη ραχοκοκαλιά της Ρωμαϊκής Εκκλησίας. Δημιουργεί μια διαμόρφωση (σύνθεση), με τον εαυτό της σαν διάδοχο του έκπτωτου «λαού του Θεού» και αναπτύσσει την ίδια ακλόνητη τυπική-δογματική ακαμψία με τον Ιουδαϊσμό ή τον μετέπειτα Σημιτικό Μωαμεθανισμό. Ένα τέτοιο σύστημα γνωρίζει μόνο τον «νόμο» (δηλαδή τη δική του αυθαιρεσία), ποτέ μια προσωπικότητα· όπου ένα τέτοιο σύστημα αποκτά δύναμη, αναγκαστικά καταστρέφει οργανισμούς

και μόνο χάρη στο γεγονός ότι το σύστημα δεν μπόρεσε να επιτύχει τον πλήρη θρίαμβο υπάρχουν ακόμη λαοί και πολιτισμοί – με λίγα λόγια, η πραγματική ζωή. Είμαστε μάλιστα μάρτυρες, ότι το αντικίνημα ενάντια στο παραλυτικό βάρος της εκκλησίας στην Ευρώπη ήταν αρκετά ισχυρό ώστε να προσαρτήσει έναν διαρκή πνευματικό πλουραλισμό στην ιουδαϊκή-εκκλησιαστική-ρωμαϊκή αρχή, εβραϊκή-εκκλησιαστική-ρωμαϊκή θεολογία, για χάρη του οποίου ένα μέρος των δυτικών λαών τα έβαλαν με το άκαμπτο κέντρο, έτσι που να μπορεί κανείς δικαιολογημένα να μιλήσει για τον καθολικισμό και τους αγίους του (σαν θρησκευτικό φαινόμενο, όχι σαν εκκλησία και πολιτική ενοποιημένη οντότητα) σαν μια πίστη που βασίζεται στον πολυθεϊσμό. Όμως, παρά την εξέλιξη αυτή, η συγκεντρωτική εξουσία των εκκλησιών ενίσχυσε μια στατική και μονιστική αντίληψη στην Ευρώπη και, μέσω της προσαρτημένης Καινής Διαθήκης, μετέφερε λαθραία το πνεύμα της λεγόμενης Παλαιάς Διαθήκης σε έναν Προτεσταντισμό που ήταν αρχικά ατομικιστικός.

Ο προτεσταντισμός αποκαλύπτεται ότι από την αρχή ήταν πνευματικά διχασμένος. Θεωρούμενος σαν αμυντικό κίνημα,...

Η πίστη στον Προτεσταντισμό κατά γράμμα

...σήμαινε την έξαρση της γερμανικής θέλησης για ελευθερία, για εθνική ανεξαρτησία, για προσωπική συνείδηση. Χωρίς αμφιβολία, άνοιξε έναν δρόμο για όλα αυτά που σήμερα θεωρούμε ως τα σπουδαιότερα έργα πολιτισμού και επιστήμης. Θρησκευτικά, όμως, απέτυχε γιατί σταμάτησε στα μισά του δρόμου και έκανε τη Ρώμη μια σημιτική Ιερουσαλήμ σαν κέντρο της. Το κυρίαρχο όργανο κατάφερε να εμποδίσει την ανάδυση αυτού του πνεύματος που είχε διακηρύξει κάποτε ο Μάιστερ Έκχαρτ, αλλά το οποίο δεν μπόρεσε να επικρατήσει ενάντια στην Ιερά Εξέταση και την πυρά. Έτσι, όταν ο Λούθηρος στο Βορμς έβαλε το χέρι του ταυτόχρονα και στην Παλαιά και στην Καινή Διαθήκη, έκανε μια πράξη που οι οπαδοί του θεώρησαν συμβολική και ιερή. Η πίστη και οι αξίες των προτεσταντών έπρεπε τώρα να καθοριστούν από αυτά τα βιβλία. Τα πρότυπα της πνευματικής μας ζωής βρισκόταν και πάλι έξω από τη γερμανική φύση, αν και όχι πια με μια αυστηρά γεωγραφική έννοια όπως στην περίπτωση του «Αντίχριστου» στη Ρώμη. Η συνάντηση του Μαρτίνου Λούθηρου με τον Ούλριχ Τσβίνγκλι, έδειξε πόσο πολύ ήταν ακόμα δεμένος από τις παλιές αλυσίδες. Το δόγμα της κοινωνίας του Λούθηρου με υλικό προσανατολισμό υπήρξε μυλόπετρα γύρω από το προτεσταντικό δόγμα μέχρι σήμερα. Στην προτεσταντική εκδοχή της πίστης μας, κουβαλάμε μέχρι σήμερα μαζί μας το υλικο-λατρευτικό δόγμα του για το Δείπνο του Κυρίου. Μόνο πολύ αργά ο Λούθηρος ξεφορτώθηκε τους «Εβραίους και τα ψέματά τους» και δήλωσε ότι δεν είχαμε πια καμία σχέση με τον Μωυσή. Αλλά εν τω μεταξύ η «Βίβλος» είχε γίνει ένα δημοφιλές βιβλίο και οι «προφητείες» της Παλαιάς Διαθή-

κης αναπόσπαστο μέρος της θρησκείας. Σαν αποτέλεσμα, ο Ιουδαϊσμός και ο λήθαργος της ζωής μας ωθήθηκαν ένα βήμα παραπέρα, και δεν είναι περίεργο που έκτοτε τα ξανθά γερμανικά παιδιά αναγκάζονταν κάθε Κυριακή να τραγουδούν: «Σε σένα, σε σένα, Ιεχωβά, θα τραγουδώ· γιατί δεν υπάρχει άλλος θεός σαν εσένα...»

Οι Εβραίοι (όπως και τόσα άλλα πράγματα) είχαν δανειστεί την ιδέα ενός παγκόσμιου (κοσμικού) Θεού από τους Πέρσες. Σε αυτό βρίσκεται η πιο ενδεικτική απόδειξη για τη θρησκευτική φιλοσοφική αναγνώριση της πολικότητας του «είναι».

Ο Πέρσης παγκόσμιος σωτήρας

Το μεγάλο κοσμικό δράμα εκτυλίσσεται σε μια πάλη μεταξύ φωτός και σκότους που διαρκεί για πολλές κοσμικές εποχές, ώσπου – όπως εξηγήθηκε προηγουμένως – μετά από μια φοβερή μάχη, ο παγκόσμιος σωτήρας, ο «Σαόσυαντ» (Saoshyant), έρχεται και χωρίζει το μαύρο πρόβατο από το λευκό πρόβατο, δηλαδή μια φιγούρα όπως ο Ιησούς που εμφανίστηκε σε έναν μεταγενέστερο κόσμο. Το δράμα πρέπει φυσικά να φτάσει στο αποκορύφωμά του με νίκη, αλλά πουθενά η πνευματική δυναμική δεν απεικονίζεται πιο συνειδητά και πιο υπέροχα από ό,τι στα αρχαία περσικά γραπτά. Και γι' αυτό εμείς, που σήμερα αρχίζουμε να απορρίπτουμε την ξένη και τη στατική επιρροή όλων αυτών των αναδύουν την Ιερουσαλήμ, το Περσικό δράμα μας εμφανίζεται σαν αρχέγονο και στενά συνδεδεμένο με τους θρύλους των σκανδιναβικών λαών. Η υπερβατική (μεταφυσική) αντίληψη συνδέεται με έναν αυστηρό ηθικό κώδικα και έτσι προστατεύει την πνευματική κοινότητα σε μια θρησκευτική-ηθική σχέση, όπως πάντα ένιωθαν οι συνειδητά σκανδιναβικοί άνθρωποι.

Όταν ο Γερμανός πρωτοεμφανίστηκε στην παγκόσμια ιστορία, δεν ασχολήθηκε με τη φιλοσοφία. Αλλά αν κάτι είναι χαρακτηριστικό της φύσης του, τότε είναι μια αποστροφή για κάθε είδους μονισμό και μια αποστροφή για το είδος της εκκλησιαστικής ακαμψίας που του επιβλήθηκε από την τεχνική και διπλωματική υπεροχή της Ρώμης σε μια εποχή αδυναμίας. Ήταν μια εποχή που η αγνή νεολαία της γερμανικής φυλής τελείωνε και οι παλιοί θεοί πέθαιναν ενώ αναζητούνταν νέοι.

Εάν η διαμάχη μεταξύ Ευρώπης και Ρώμης κατέληξε σε έναν συμβιβασμό που, παρ' όλες τις ανατροπές, (αυτός είναι και ο λόγος που δεν ήταν τόσο αισθητός, γιατί τα παλιά εγχώρια έθιμα εξακολουθούσαν να υπάρχουν, όπως ίσχυαν πριν από τον εκχριστιανισμό, και απλώς έχουν λάβει μόνο μια νέα ερμηνεία), έχει διαρκέσει για περισσότερα από 1500 χρόνια, ωστόσο αυτός ο συμβιβασμός έχει αποδειχθεί...

Διαφορετική έννοια της πραγματικότητας

...αδύνατος στους τομείς της τέχνης, της φιλοσοφίας και της επιστήμης. Σε αυτούς τους τομείς ο αγώνας διεξήχθη πιο συνειδητά και πιο επίμονα και τελείωσε με την ήττα του ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΥ και του τρόμου της πυράς, ακόμα κι αν αυτό δεν έχει ακόμη διεισδύσει στη συνείδηση των πιο νωθρών μαζών ή και αυτά των επιφανειακά μορφωμένων. Σε αυτό αποκαλύπτεται ολόκληρη η δυναμική του ευρωπαϊκού πνεύματος, μαζί με τη σαφή, αναλυτική αντίληψη της πολικότητας της ύπαρξης, αλλά ταυτόχρονα δείχνει ότι μια μάχη για τη μορφή είχε ξεσηκώσει τους Βορειοευρωπαίους λιγότερο από την ειλικρίνεια σαν εσωτερική αξία του χαρακτήρα, καθώς ήταν απαραίτητη προϋπόθεση στην επιστήμη και τη φιλοσοφία.

Το βασικό γεγονός του σκανδιναβικού-ευρωπαϊκού πνεύματος είναι ο συνειδητός ή ασυνείδητος διαχωρισμός δύο κόσμων, του κόσμου της ελευθερίας και του κόσμου της φύσης. Στον Ιμμάνουελ Καντ αυτός ο αρχαίος καθοριστικός παράγοντας της ζωτικής μας σκέψης έφτασε στο μέγιστο επίπεδο συνειδητής αντίληψης και δεν πρέπει ποτέ να εξαφανιστεί από τα μάτια μας. Αλλά αυτή η αφύπνιση του εαυτού μας μαρτυρεί μια πολύ ιδιαίτερη αντίληψη για το τι πρέπει να θεωρηθεί σαν «πραγματικό». Στο τέλος, για τον ύστερο Ινδό, ολόκληρο το σύμπαν διαλύθηκε σε συμβολισμούς· το εγώ του, έγινε τελικά μόνο μια ένδειξη μιας αιώνιας ενότητας. Για τον Ινδό μεταφυσικό, το «πραγματικό» δεν ήταν ένα περιγράψιμο γεγονός που θα μπορούσε να ενταχθεί στην αλυσίδα της αιτίας και του αποτελέσματος ή της πράξης και της συνέπειας, όπως συμβαίνει με τη σκέψη μας, αλλά η καθαρά υποκειμενική θέση σε σχέση με ένα γεγονός ή μια αφήγηση. Έτσι, ο Ινδός δεν απαιτεί πίστη στις υπέροχες πράξεις του Ράμα ή του Κρίσνα σαν πραγματικά γεγονότα, αλλά τα δηλώνει «πραγματικά» τη στιγμή που πιστεύουν σε αυτά. Με βάση αυτή την αντίληψη της πραγματικότητας, τα κορίτσια στο ινδικό θέατρο μεταμορφώνονται σε λουλούδια, τα χέρια τους σε αμπέλια λιάνες και οι θεοί σε χιλιάδες ανθρώπινες φιγούρες... Εφόσον ο συμβολισμός...

Ο Αδριανός σαν στρατιώτης και σωτήρας

...εξαρτάται από την πίστη, το «θαύμα» αφαιρείται από την υλική του σημασία. Για τους λαούς της Ανατολικής Μεσογείου είναι διαφορετικά. Εκεί, η ελευθερία εισήχθη στη φύση μέσω της μαγείας, και η ιστορία αυτών των χωρών είναι γεμάτη με πραγματικά θαύματα που πιστεύεται ότι είναι κυριολεκτικά γεγονότα. Ένα ξεκάθαρο παράδειγμα της συνείδησης ότι κυβερνούσε δύο διαφορετικούς κόσμους μας δίνει ο αυτοκράτορας Αδριανός. Στα γερμανικά βορειοδυτικά της αυτοκρατορίας του, ήταν ένας ηρωικός υπηρέτης του κράτους, υπομένοντας όλες τις κακουχίες του ταξιδιού ως απλός στρατιώτης, ήταν κύριος και άρχοντας, αλλά όχι θεός και θαυματουργός. Όμως, αυτός ο

έξυπνος κριτής της ανθρώπινης φύσης έτσι ακριβώς εμφανίζεται και κατά τη διάρκεια των ταξιδιών του στις αφρικανικές, στις συριακές και στις ελληνιστικές περιοχές. Ο Αδριανός λατρεύτηκε στα νότια και νοτιοανατολικά της αυτοκρατορίας σαν σωτήρας και συμπεριλήφθηκε στην ηγεσία των Ελευσίνιων μυστηρίων, άφησε τον εαυτό του να λατρεύεται σαν Ήλιος, εισήγαγε τον Αντίγονο σαν θεό στην Αίγυπτο, του οποίου ο θάνατος και η ανάσταση διδάχτηκαν από τους ιερείς και πιστευόταν εκείνη την εποχή ότι ήταν αληθινά όσο ο θάνατος και η «πραγματική» ανάσταση του Ιησού. Ο Αδριανός θεράπευε τους άρρωστους και τους ανάπηρους με την τοποθέτηση των χεριών και οι ιστορίες για τα θαύματά του διέτρεξαν όλα τα κράτη της ανατολικής Μεσογείου σαν αδιαμφισβήτητο γεγονός. Φυσικά, οι χριστιανικοί θρύλοι, που με κάθε σοβαρότητα διακηρύσσονται ακόμη και σήμερα στους Ευρωπαίους, προέρχονται επίσης από τις δεισιδαιμονίες για τη μαγεία που είναι χαρακτηριστικές ορισμένων λαών: η «παρθενογέννηση», η υλική «ανάσταση», η «ανάληψη και η κάθοδος» του Χριστού, συν οι διάφορες «μεταμορφώσεις» των καθολικών αγίων στους οποίους εμφανίστηκε η παρθένος Μαρία εξίσου αληθινή με τον Ιησού Χριστό, ο οποίος, σύμφωνα με την αναφορά του Ιησουίτη Μανσόνιου, εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στην παρθένο Ιωάννα της Αλεξάνδρειας στις 7 Ιουνίου 1598 και εξέφρασε την ικανοποίησή του για το έργο της κοινωνίας «Του».

Κοπέρνικος κατά Νίκαιας

Το πόσο πολύ αυτός ο μαγικός κόσμος της Αφρικής-Ασίας επισκίασε την Ευρώπη και απείλησε να στραγγαλίσει κάθε σκέψη, ακόμη και των πιο ελεύθερων, το μαρτυρεί η ετυμηγορία του Λούθηρου για τον Κοπέρνικο, τον οποίο ονόμασε απατεώνα και αγύρτη απλώς και μόνο επειδή η μαγική Βίβλος έλεγε ότι τα πράγματα ήταν διαφορετικά από αυτά που δίδασκε ο Κοπέρνικος. Ακόμη και σήμερα, εκατομμύρια δεν έχουν ακόμη καταλάβει πλήρως ότι ο Κοπέρνικος, αντικαθιστώντας τη στατική παγκόσμια εικόνα του ακίνητου γήινου δίσκου και τον παράδεισο πάνω και την κόλαση κάτω με τον δυναμισμό ενός αιώνια περιστρεφόμενου ηλιακού συστήματος, πλήρωσε μια για πάντα το εκκλησιαστικό δόγμα της τυφλής πίστης καθώς και ολόκληρης της μυθολογίας της κόλασης και της ανάστασης. Το δόγμα της Νίκαιας, που ψηφίστηκε από την πλειοψηφία των μοναχών, οι περισσότεροι από τους οποίους δεν ήξεραν να διαβάζουν ή να γράφουν, τα δόγματα που διατυπώθηκαν σε συνόδους όπου τα θρησκευτικά ζητήματα επιλύονταν με καβγάδες και με ρόπαλα, είναι εσωτερικά ψευδή και νεκρά και τίποτα δεν αποκαλύπτει πιο ξεκάθαρα τη ματαιότητα και το ψεύδος των εκκλησιών μας από το ότι επιμένουν σε πράγματα που δεν έχουν καμία σχέση με τη θρησκεία και ότι εξακολουθούν να υπερασπίζονται δόγματα

στα οποία δεν πιστεύουν πλέον. Έχουν απόλυτο δίκιο όταν υποστηρίζουν ότι, εάν η «Παλαιά Διαθήκη» ή το δόγμα της Νίκαιας αποκλειόταν από τη δομή της εκκλησίας, τότε θα έλειπαν οι ακρογωνιαίοι λίθοι και επομένως ολόκληρο το οικοδόμημα θα κατέρρεε, αλλά μια κατάρρευση δεν αποφεύχθηκε ποτέ από μια σαθρή δικαιολογία σκοπιμότητας που υπολογίζεται για περισσότερες από μερικές δεκαετίες. Αντίθετα, όσο πιο αργότερα ερχόταν η κατάρρευση, τόσο πιο τρομερό θα ήταν. Οι θεοί στους οποίους δεν πιστεύουμε πια, γίνονται είδωλα. Όταν η ζωή γίνεται θέμα κενών μορφών, τότε...

Είναι και «Αποκάλυψη»

...ο πνευματικός θάνατος ή η επανάσταση είναι επικείμενη. Δεν υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις.

«Δεν ήρθα για να φέρω την ειρήνη, αλλά το σπαθί». «Θα ανάψω μια φωτιά στη γη, και μακάρι να έκαιγε ήδη», είπε ο επαναστάτης από τη Ναζαρέτ. Η ζωή του ήταν μια αποκάλυψη, αλλά οι ιερείς, που αργότερα ανησυχούσαν για τη δύναμή τους, ανακοίνωσαν ότι αυτή η αποκάλυψη συνέβη **μόνο μία φορά** στην ιστορία, και υποστήριξαν αυτόν τον ισχυρισμό με έξυπνα εκπληρωμένες προφητείες και υπαινιγμούς για το μέλλον, και κατέβαλαν έντονες προσπάθειες να μετατρέψουν τη ζωή σε θάνατο.

Είναι της φύσης του στατικού ιδεώδους να απαιτεί «ανάπαυση». Αλλά αυτή η απαίτηση δεν μπορεί πραγματοποιηθεί μπροστά στην αιώνια ροή της φύσης , παρ' όλη την άρνηση όλων των δυναμικών απαιτήσεων της ζωής. Στρέφεται λοιπόν στις μη εγκόσμιες έννοιες. Αυτές είναι «αποκαλύψεις» που διακηρύσσονται όσο το δυνατόν περισσότερο σαν «αιώνια αλήθεια». Από την άλλη, αυτός που έχει επίγνωση της δυναμικής (θέλησης), ενώ συνειδητά ή ασυνείδητα αναγνωρίζει το «είναι», ασχολείται με το γίγνεσθαι ως έκφραση του «είναι» και δεν θεωρεί τις μαγικές ή ψευδείς «αποκαλύψεις» σαν «θαύματα» για την πνευματική του εμπειρία. Αυτή η μόνιμη προϋπόθεση του «γίγνεσθαι» σαν αγώνας για το «είναι», είναι η γερμανική θρησκεία που εξακολουθεί να επιβεβαιώνεται ακόμη και μέσα στον μυστικισμό που είναι πιο απορριπτικός του κόσμου. Η «αποκάλυψη» στους Σκανδιναβούς δεν μπορεί παρά να είναι μια έξαρση και η κορωνίδα της διαδικασίας του γίγνεσθαι, όχι μια καταστροφή του φυσικού νόμου. Αλλά αυτό είναι που θέλει το εβραϊκό δόγμα του Θεού είναι το ίδιο με το ρωμαϊκό. Η γερμανική επιστήμη και η σκανδιναβική τέχνη έδωσαν το πιο βαρύ πλήγμα σε αυτή την άποψη. Ο Γιαχβέ της εκκλησίας είναι τόσο ετοιμοθάνατος όσο ο Βόταν πριν από 1500 χρόνια. Το σκανδιναβικό πνεύμα απέκτησε φιλοσοφική συνείδηση στον Ιμμάνουελ Καντ, του οποίου το θεμελιώδες επίτευγμα έγκειται...

Ο ελεύθερος μυστικισμός και η φυσικός μηχανισμός

...στον διαχωρισμό που καθιέρωσε μεταξύ των δυνάμεων της θρησκείας και της επιστήμης. Η θρησκεία ασχολείται με το «βασίλειο των ουρανών μέσα μας», η αληθινή επιστήμη μόνο με τη φυσική, τη χημεία, τη βιολογία και τη μηχανική. Αυτός ο κρίσιμος διαχωρισμός, εάν πραγματοποιηθεί, σημαίνει την πρώτη προϋπόθεση για έναν γηγενή σκανδιναβικό πολιτισμό, αλλά σηματοδοτεί και την ανατροπή των συρρο-εβραϊκών εμπνευσμένων δογμάτων και την απελευθέρωση της πολικότητας της συνείδησης, της δυναμικής της ζωής μας: ελεύθερος μυστικισμός και φυσικός μηχανισμός, που από μόνα τους εξασφαλίζουν την αληθινή ενότητα. Εάν το ανανεωτικό κίνημα που αρχίζει τώρα να αναδύεται στη Γερμανία έχει ένα ιστορικό καθήκον, αυτό είναι: να εδραιώσει πλήρως συνειδητά τα προηγούμενα θεμέλια του πολιτισμού μας, στο βαθμό που έχουν μεταμορφωθεί από τις ρωμαιοεβραϊκές εκκλησιαστικές διδασκαλίες και την συριοαφρικανική κοσμοθεωρία, και να βοηθήσει στη νίκη των σκανδιναβικών αξιών.

Όλες αυτές οι φυλετικές ψυχολογικές και συνειδητές σκέψεις και ιστορικές αναφορές δείχνουν μια μεγάλη πολλαπλότητα των δυνάμεων της φυλετικής ψυχής ή του φυλετικού χάους που παλεύουν μεταξύ τους για επικράτηση, αλλά δείχνουν και μια ορισμένη συνέπεια στη συμπεριφορά των σκανδιναβικών ή τουλάχιστον κυρίως σκανδιναβικών στοιχείων. Όλοι οι θεοί της ινδοευρωπαϊκής οικογένειας των λαών είναι θεοί του ουρανού, του φωτός, της ημέρας. Ο Ινδός Βαρούνα, ο Έλληνας Ουρανός, ο Δίας, ο πατέρας των θεών, και ο Όντιν, ο θεός των ουρανών, η Σούρυα (ο ακτινοβόλος) των Ινδών, ο Απόλλων Ήλιος και ο Αχούρα Μάζντα, όλοι μοιράζονται την ίδια ουσία στο ίδιο χαρακτηριστικό στάδιο της ανάπτυξης. Σε αυτή τη θρησκεία του φωτός, η πατριαρχική αρχή αντιμετώπισε τα διάφορα χθονικά μητριαρχικά ανατολικά φυλετικά στοιχεία.* Σε άλλο επίπεδο, η μυθολογία...

Το δόγμα ενότητας σώματος-ψυχής

...διαποτίζεται με το ηρωικό και συνδέεται με το ερευνητικό πνεύμα και τη λαχτάρα για γνώση, έτσι οι θεοί έγιναν εκπρόσωποι διαφόρων ορμών θέλησης και πνεύματος, από τον θεό ήλιο των αρχαίων Ινδών, στον οποίο

---

* Είναι εντελώς παραπλανητικό όταν ο Χέρμαν Βιρτ στο «Η Άνοδος της Ανθρωπότητας» προσπαθεί να απεικονίσει τη μητριαρχία σαν έναν αρχέγονο βορειοατλαντικό τρόπο ζωής, αλλά ταυτόχρονα αναγνωρίζει και τον ηλιακό μύθο ως βόρειο αγαθό. Η μητριαρχία συνδέεται πάντα με τη χρόνια πίστη στους θεούς, η πατριαρχία με τον μύθο του ήλιου. Η μεγάλη εκτίμηση την οποία έχουν οι γυναίκες στους βόρειους ανθρώπους βασίζεται ακριβώς στην **ανδρική** δομή της ύπαρξής τους. Το θηλυκό στην Μέση Ανατολή της προχριστιανικής περιόδου δημιουργούσε πάντα μόνο εταίρες και φυλετικό κολεκτιβισμό. Οι αποδείξεις του αναφέρει ο Βιρτ επομένως, είναι κάτι παραπάνω από φτωχές.

προσεύχονταν νωρίς το πρωί όχι μόνο για γονιμότητα αλλά και για σοφία, ενώ ο Όντιν θυσίασε το ένα του μάτι στην αναζήτηση της γνώσης. Και στο απόγειο της φιλοσοφικής επίλυσης των προβλημάτων, βρίσκουμε τις Ουπανισάδες, τον Πλάτωνα και τον Καντ που, παρά τις βαθιές διαφορές προσέγγισης, να καταλήγουν σε πανομοιότυπες απαντήσεις σχετικά με την ιδεατότητα του χώρου, του χρόνου και της αιτιότητας.

Έτσι έγινε αντιληπτό ότι η διαφορετικότητα δεν σήμαινε χάος, ούτε η αντιληπτή ενότητα σήμαινε απλώς μια άμορφη ομοιότητα.

Αυτό ήταν εξαιρετικά σημαντικό γιατί μας τοποθετεί όχι μόνο στην πιο έντονη αντίθεση με όλα τα «απολυταρχικά» και «οικουμενικά» συστήματα, τα οποία, με την υπόθεση μιας δήθεν ανθρωπότητας, επιδιώκουν να εγκαθιδρύσουν έναν Μονιταρισμό όλων των ψυχών για πάντα· μας φέρνουν και σε σύγκρουση με πραγματικά νέες δυνάμεις της εποχής μας που έχουν θάψει τους νεκρούς τους, για τις οποίες νιώθουμε συχνά συμπάθεια. Ωστόσο, τέτοιες δυνάμεις, σε δικαιολογημένη άμυνα ενάντια σε έναν άθλιο, στείρο και ασφυκτικό ορθολογισμό, τώρα αναζητούν καταφύγιο σε μια επιστροφή στα «πρωταρχικά βάθη» και κηρύσσουν πόλεμο στο «πνεύμα» σαν τέτοιο προκειμένου να «βρουν τον δρόμο της επιστροφής» προς την «ενότητα σώματος και ψυχής»...

Λούντβιγκ Κλάγκες

...σε αντίθεση με τη λογική, τη διάνοια, τη θέληση, που όλα μαζί ονομάζονται «πνεύμα».

Μια αναφορά στη συναισθηματική «επιστροφή στη φύση» και την εξύμνηση του «πρωτόγονου» όπως εμφανίστηκε γύρω στα τέλη του 18ου αιώνα είναι προφανής, αλλά φυσικά είναι υπερβολικά μετριοπαθής και λογική όταν έρχεται αντιμέτωπη με τους ισχυρισμούς ανθρώπων όπως ο Λούντβιγκ Κλάγκες ή ο Μένχερτ Παλάγκι. Αυτό που επιδιώκει η σημερινή νέα επιστήμη της ψυχής (ψυχολογία) και η έρευνα χαρακτήρων βρίσκεται πολύ βαθύτερα· μερικές φορές τα επιχειρήματα απαιτούν μια φυλετική-ψυχική αιτιολόγηση, προκειμένου να παράσχει μια οργανική υποδομή για την όλη ιδέα. Κάποια πράγματα θα κατέρρεαν, αλλά πολλά θα φαινόταν πολύ πιο σταθερά τεκμηριωμένα.

Η ανάδυση μιας σαφώς καθορισμένης συνείδησης πρέπει να θεωρηθεί ότι αποτέλεσε την πρώτη αποξένωση του ηρωικού πρωτόγονου ανθρώπου από τη δημιουργική, φυσική του κατάσταση με το αίσθημα δέους και ευλάβειας. Αυτή η φυσική κατάσταση παρουσιάζεται σαν η μόνη αληθινή ζωή, η οποία έχει παραποιηθεί από καθαρά ορθολογικές ιδέες και έννοιες. Αμέσως βλέπουμε πόσο στενά αλλά και πόσο ολοκληρωτικά έρχονται αντιμέτωπες η φυλετική-ψυχική μας κοσμοθεωρία και η νέα ψυχοκοσμογονία. Όπως αναφέρθηκε, το μυαλό είναι ένα καθαρά τυπικό εργαλείο, και επομένως στερείται περιεχομένου·

καθήκον του είναι μόνο να καθορίσει τη σειρά αιτιότητας. Ωστόσο, από τη στιγμή που ενθρονίζεται σαν νομοθετικός ηγέτης, σημαίνει το τέλος μιας κουλτούρας (και ως απόδειξη της φυλετικής δηλητηρίασης, που παραβλέπεται από τους βιταλιστές). Μέχρι αυτό το σημείο υπάρχει μια συμφωνία. Δεν είναι όμως καθόλου απαραίτητο, η λογική και ο θέληση στο πλευρό αυτού του πνεύματος να είναι εχθρικά προς τη ζωή. Μόλις είδαμε πώς, σε αντίθεση με όλους τους λαούς σημιτικού τύπου, η στάση της ψυχής, της θέλησης, της λογικής από την πλευρά των σκανδιναβικών λαών προς το σύμπαν ήταν ουσιαστικά σε αρμονία. Δεν ασχολούμαστε, επομένως,...

Η ηρωϊκή πρωτόγονη κατάσταση

...με την αφαίρεση του πρωτόγονου ανθρώπου, στον οποίο θα μπορούσε κανείς δικαιολογημένα να αποδώσει μια εμπιστοσύνη στην «εγκόσμια ύπαρξη», αλλά με έναν σαφώς καθορισμένο φυλετικό χαρακτήρα. Και προκύπτει το περίεργο γεγονός, ότι οι πιο πικραμένοι πολέμιοι του σύγχρονου αντιζωικού ορθολογισμού έχουν δημιουργήσει οι ίδιοι έναν ασυνείδητα δημιουργικό και ηρωικό πρωτόγονο άνθρωπο.

Γιατί η πρωτόγονη κατάσταση – τουλάχιστον όσο μπορούμε να εικάσουμε – δεν χαρακτηρίζεται πάντα από ηρωικά συναισθήματα. Ο εβραϊκός λαός ξεκινά με ιστορίες εκτροφής βοοειδών, όχι με ηρωικές πράξεις· η βιβλική αφήγηση της εξόδου των Εβραίων από την Αίγυπτο συνοδεύεται από την ιστορία όλων των θησαυρών που είχαν κλέψει από τους Αιγύπτιους· ακόμη και μεταξύ τους, η απάτη και η παρασιτική συμπεριφορά τους στη «γη της επαγγελίας» κάθε άλλο παρά ηρωική στάση φαίνεται. Ο γνήσιος ηρωισμός λείπει και από τους Φοίνικες παρά τα μακρά ταξίδια τους κατά μήκος των ακτών της θάλασσας. Και ακόμη κι αν ο αγνός Σημίτης (π.χ. ο Άραβας) έχει γενναιότητα και αγριότητα, πάλι του λείπει σχεδόν εντελώς το χαρακτηριστικό του να είναι δημιουργικός. Επιπλέον, οι Ετρούσκοι μας έχουν αφήσει ένα σωρό από άσεμνα έθιμα και μνημεία, αλλά και όχι μια προσέγγιση που να υποδηλώνει δημιουργικές ψυχικές ικανότητες. Από την άλλη πλευρά, ο ηρωισμός είναι βασικός για τον χαρακτήρα των σκανδιναβικών λαών. Αυτός ο ηρωισμός όμως της παλιάς μυθικής εποχής – και αυτό είναι το καθοριστικό – δεν χάθηκε ποτέ παρά τις πολλές περιόδους κατάρρευσης – όσο αυτό το σκανδιναβικό αίμα ήταν ακόμα κάπου ζωντανό. Ο ηρωισμός, στην πραγματικότητα, πήρε πολλές μορφές, από την πολεμική αριστοκρατία του Ζίγκφριντ ή του Ηρακλή έως την πνευματική ευγένεια του Κοπέρνικου και του Λεονάρντο, τη θρησκευτική ευγένεια του Μάιστερ Έκχαρτ και του Πολ ντε Λαγκάρντ ή την πολιτική ευγένεια του Φρειδερίκου του Μεγάλου και του Βίσμαρκ, η ουσία του παρέμεινε η ίδια.

Η φαντασία του Γιόχαν Γιάκομπ Μπάχοφεν

Η υποτιθέμενη καθολικότητα στην αρχαιότητα, λοιπόν, δεν υπάρχει, είναι μια λανθασμένη σύγχρονη αφηρημένη έννοια. Ακόμη και μετά την ολοκλήρωση της «εποχής του φυσικού ενστίκτου», η λογική και η θέληση δεν χωρίζονται από το ζωντανό αίμα, εκτός αν στραγγαλιστούν στην πνευματική ζούγκλα της Μέσης ανατολής. Τα πράγματα δεν είναι όπως προσπαθεί το νέο δόγμα του σώματος-ψυχής να αντιπροσωπεύσει, ότι δηλαδή, μόνο ο παρορμητικός άνθρωπος του ενστίκτου είναι κοντά στη φύση, σαν πιο ολοκληρωμένος και πιο γεμάτος με ζωή, ενώ ο πνευματικός είναι αναγκαστικά μακριά από όλα. Και πάλι, δεν είναι αλήθεια ότι η χθόνια αντίληψη, η οποία (εμποτισμένη από τις δηλητηριασμένες ποιητικές φαντασιώσεις του Μπάχοφεν) εμπνέει αυτό το νέο δόγμα, μαρτυρεί ένα μεγαλύτερο βάθος ζωής και μια βεβαιότητα ύπαρξης. Οι λαοί που ξεκίνησαν με τον μύθο του ήλιου και του φωτός και τον ανέπτυξαν περαιτέρω, κατά συνέπεια συνδέονται με τον ορατό δημιουργό και προστάτη κάθε τι οργανικού. Μόνο από το ηλιόλουστο χώμα προκύπτουν η Αφροδίτη και η Δήμητρα, η Ίσις και η Αστάρτη. Ο μύθος του ήλιου όλων των Αρίων δεν είναι μόνο «πνευματικός», αλλά είναι κοσμικός και φυσικός νόμος της ζωής ταυτόχρονα. Η απόρριψή του στο όνομα της «ενστικτώδους ενότητας» και μάλιστα με λαχταριστά βλέμματα προς την Μέση Ανατολή, είναι μια οπισθοδρόμηση σε πνευματικό και φυλετικό χάος, παρόμοιο με τις νοσηρές συνθήκες της ύστερης Ρώμης. Όσο η σύγχρονη χαρακτηρολογία μας και το δόγμα της ενότητας του σώματος-ψυχής μπορεί να διαφέρουν από τον αφελή νατουραλισμό ενός Ρουσσώ ή του Τολστόι, δύο πράγματα είναι κοινά και στις δύο σχολές – ένας πολιτισμικός πεσιμισμός και μια συγκινητική πίστη σε μια «παγκόσμια βεβαιότητα» του ανθρώπου που είναι ακόμα άθικτος από το «πνεύμα». Ο εκλεπτυσμένος τρόπος ζωής και η πνευματική ισορροπία του στίβου των μεγάλων εγκυκλοπαιδιστών του Διαφωτισμού δημιούργησαν μια πνευματική ξηρότητα και προκάλεσαν μια εσωτερική και μετά μια εξωτερική αντίσταση σε όλες τις προηγούμενες...

Ο νόμος κάθε γνήσιου πολιτισμού

...θρησκευτικές και κοινωνικές αρχές. Οι ληστές (Die Räuber), το Πόζα, ο Φάουστ, ο Κλέρχεν, η Γκρέτσεν είναι όλα εκδηλώσεις της θύελλας και του άγχους ενάντια στους περιορισμούς και τους δεσμούς κάτω από τη σημαία του τι ήταν νέο, προσωπικό και ατομικιστικό.* Αυτή η αφοσίωση όμως, του εγώ στην υποτιθέμενη φυσική του πηγή οδήγησε είτε στην

---

* Βλέπε, Χέρμαν Όγκαστ Κορφ: «Η ποίηση της θύελλας και της ορμής» (Die Dichtunq von Sturm und Drang), 1928.

καταστροφή – από το ειδύλλιο του νεαρού Βέρθερου στα πάθη του νεαρού Βέρθερου – είτε στην αναγνώριση της προβληματικής της φύσης που θεωρείται τόσο «φυσική». Στη θέση του πολιτισμικού πεσιμισμού προέκυψε μια αμφιβολία για την ευεργετική επιστροφή στη φύση. Και αυτή η τελική φάση δεν θα γλιτώσει ούτε από τους νεοβιταλιστές που κηρύσσουν πόλεμο σε ολόκληρο τον σημερινό πολιτισμό (καθώς και τον πολιτισμό του αύριο) στο όνομα ενός καθαρά **αφηρημένου** – αυτό είναι σημαντικό να σημειωθεί – φυσικού μυστικισμού. Αυτή η κίνηση θα αποδειχθεί γόνιμη μόνο όταν διαχωρίσει από τη μονολιθική έννοια της οικουμενικότητας «της φύσης», τις οργανικές μορφές και τις φυλές, και αναγνωρίσει τους ατομικούς ρυθμούς ζωής τους, μελετήσει εκείνες τις συνθήκες μέσα στις οποίες υπήρξαν δημιουργικοί και κάτω από τις οποίες περιστάσεις συνέβη η παρακμή ή η μείωση της πραγματικής ψυχικής παρόρμησης. Τότε ο νέος, νατουραλιστικός ρομαντισμός θα αναγκαστεί να εγκαταλείψει τόσο τον αφηρημένο οικουμενισμό – σαν αντίδραση στον αχαλίνωτο ορθολογιστικό ατομικισμό – όσο και τη βασική του εχθρότητα προς τη θέληση και τη λογική. Είναι λοιπόν σημαντικό να αναγνωρίσουμε τον βαθύτερο νόμο κάθε αληθινού πολιτισμού: είναι η δημιουργία συνείδησης για την αναπαραγωγή της ζωτικότητας μιας φυλής. Ένα βαθύ χάσμα ανοίγει ανάμεσα σε αυτόν τον φυτικό βιταλισμό και την ουσία της συνείδησης, αλλά η ένταση που προκύπτει...

Ζωή και Συνείδηση

...είναι ταυτόχρονα η προϋπόθεση για κάθε δημιουργία. Το χάσμα διευρύνεται από το γεγονός ότι ολόκληρη η φυτική-ζωική μας ύπαρξη βρίσκεται σε αδιάκοπη ροή, αλλά η ικανότητά μας να αντιλαμβανόμαστε είναι διακοπτόμενη*. Λόγω αυτών των διακριτών αντιλήψεων και στην καθιέρωση κατηγοριών χρόνου και προτύπων γεγονότων γίνονται δυνατές η γλώσσα, η τέχνη και η επιστήμη. Από την άλλη πλευρά, εδώ βρίσκεται η βαθύτερη αιτιολόγηση για το επιχείρημα του Καντ ότι η ιδέα και η εμπειρία δεν συμπίπτουν ποτέ εντελώς, δηλαδή, ένας πολιτισμός που χτίζεται μόνο από τη διαλείπουσα συνείδηση δεν μπορεί ποτέ να είναι απολύτως «ζωτικής σημασίας». Και από αυτή την άποψη, οι «δύο κόσμοι» αποδεικνύονται πρωταρχικός νόμος ολόκληρης της διττής πολικής μας ύπαρξης. Συνεπώς, οι θρίαμβοι της ατομικής ιδιοφυΐας σε όλους τους τομείς της δημιουργικής ύπαρξης είναι ένα καλλιτεχνικό κράμα της ελευθερίας και της φύσης και τα επιτεύγματα ολόκληρων

---

* Αυτό έχει παρουσιαστεί πολύ όμορφα από τον Μένχερτ Παλάγκι στις φυσικο-φιλοσοφικές διαλέξεις του για τα βασικά προβλήματα της συνείδησης και της ζωής, (Σαρλότενμπουργκ 1908), όπου κανείς δεν χρειάζεται να συμφωνήσει με όλα τα συμπεράσματα, μερικά από τα οποία προδίδουν μια παρανόηση του Καντ.

λαών αντιπροσωπεύουν αυτόν τον μισό οδυνηρό, μισό ευδαιμονικό, σύμβολο αυτής της υπέρβασης του ανυπέρβλητου. Οι εθνικοί πολιτισμοί είναι λοιπόν, οι μεγάλοι «πνευματικοί παλμοί» στην αιώνια άμπωτη και ροή του θανάτου και του γίγνεσθαι.

Δεδομένου ότι ο σκανδιναβικός άνθρωπος προκύπτει από αυτήν την εξελισσόμενη ζωή και από το φως της ημέρας, είναι εντελώς «φυσικά» ένας βιταλιστής. Αλλά το μεγαλύτερο επίτευγμα ολόκληρης της ιστορίας του ήταν η γερμανική συνειδητοποίηση ότι η φύση δεν μπορούσε να κυριαρχηθεί με μαγεία (όπως πίστευε η Μέση Ανατολή ότι μπορούσε...

Γερμανική μεθοδολογία έρευνας

...να κάνει), αλλά ούτε και με πνευματικά σχέδια (όπως έκανε η Ελλάδα αργότερα), αλλά μόνο με την πιο συνειδητή μελέτη της φύσης. Από αυτή την άποψη, ο ευσεβής Άλμπρεχτ φον Μπόλστεντ (Αλβέρτος Μάγκνους) πλησιάζει τον Γκαίτε· ο οραματιστής Φραγκίσκος της Ασίζης πλησιάζει τον θρησκευτικό σκεπτικιστή Λεονάρντο. Η γερμανική δύση δεν επέτρεψε στη Ρωμαϊκή Εκκλησία να της κλέψει αυτόν τον βιταλισμό, παρά τους αφορισμούς, το δηλητήριο και το κάψιμο στην πυρά. Και αυτός ο μυστικιστικός βιταλισμός ήταν ταυτόχρονα κοσμικός, ή το αντίστροφο. Επειδή ο Γερμανός άνθρωπος ένιωθε με έναν κοσμικό-ηλιακό τρόπο, γι’ αυτό και ανακάλυψε τον κανόνα του φυσικού νόμου στη γη. Και ίσως, ακριβώς αυτό το πολύ βαθύ συναίσθημα, ήταν που του έδωσε τη δυνατότητα να διαμορφώσει τα πρότυπα της επιστήμης και να εξελίξει τις συμβολικές ιδέες που του έδωσαν τα εργαλεία, παρά τη διακοπή της διαρκώς διαμορφωτικής συνείδησης, για να προσεγγίσει τόσο κοντά την «αιώνια ροή»*.

Το ότι σήμερα η μία πλευρά ειδωλοποιεί αυτά τα σύμβολα και τα μοτίβα σημαίνει μια πανομοιότυπη συνθήκη παρακμής, όπως και η ίδια η ειδωλοποίηση του «βιταλισμού». Η γερμανική επιστήμη που μας δόθηκε κάποτε δεν προέκυψε μέσα από το στρατό των εννέα εκατομμυρίων δολοφονημένων αιρετικών, λες και η μεγαλύτερη αλληγορία της εσωτερικής ελευθερίας πρέπει είτε να καταδικαστεί μαζί με τα βασικά συστατικά και τις μεθόδους της είτε να λατρευτεί ειδωλολατρικά. Εκείνοι που σήμερα οργίζονται ενάντια στην τεχνολογία και σωρεύουν κατάρες πάνω της, ξεχνούν ότι η εμφάνισή της προέρχεται από μια αιώνια γερμανική παρόρμηση...

Η μάχη για την τεχνολογία

---

* Το να δείξει όλη αυτή τη σκληρότητα, είναι ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματα του Καντ. Έχουμε μια φωτεινή περιγραφή αυτής της γνωσιολογικής πράξης που δόθηκε κυρίως από τον Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν στον «Γκαίτε» του και στη διάλεξη του Καρτέσιου (Ρενέ Ντεκάρτ) στο «Ιμμάνουελ Καντ» του.

...που θα έπρεπε να καταστραφεί μαζί της. Αλλά αυτό σίγουρα θα σήμαινε μια κάθοδο στην ίδια βαρβαρότητα που ήταν η τελική μοίρα των πολιτισμών γύρω από τη Μεσόγειο. Δεν είναι η «τεχνολογία» που καταστρέφει σήμερα τη ζωτικότητα, αλλά είναι ο ίδιος ο άνθρωπος που έχει εκφυλιστεί. Έχει παραμορφωθεί μέσα του γιατί, σε αδύναμες στιγμές του ιστορικού του πεπρωμένου αιωρούνταν μπροστά του ξένα κίνητρα: η μεταστροφή του κόσμου, ο ανθρωπισμός, η παγκόσμια κουλτούρα. Και γι' αυτό είναι απαραίτητο σήμερα να σταματήσουμε αυτή την ύπνωση και να μην βαθύνουμε τον ύπνο της γενιάς μας, ούτε να κηρύττουμε το «μη αναστρέψιμο της μοίρας», αλλά να διεκδικήσουμε εκείνες τις αξίες του αίματος που, όταν κατανοηθούν, μπορούν να δώσουν μια νέα κατεύθυνση στη νεότερη γενιά και να κάνουν δυνατή μια Αναγέννηση του πολιτισμού και της αναπαραγωγής. Από μια ξεκάθαρη κατανόηση της φύσης των παλαιότερων αγώνων των οργανικά αποφασισμένων ινδοευρωπαϊκών λαών ενάντια στις ξένες δυνάμεις και αφού κατανοήσουμε την εξέλιξη της φυσικής μας ζωής και αφού ξαναζήσουμε τη διαρκή εσωτερική μας στάση του χαρακτήρα μας απέναντι στο σύμπαν, νιώθουμε και κατανοούμε τη λαχτάρα της γενιάς μας να απορρίψει το παροδικό σήμερα, και να αναγνωρίσει ένα αιώνιο τώρα. Έτσι μπορούμε να φέρουμε τη λογική και τη θέληση σε αρμονία με το ψυχο-φυλετικό ρεύμα του γερμανισμού. Και μάλιστα. αν είναι δυνατόν, με αυτήν την αληθινή σκανδιναβική παράδοση που μας παραδόθηκε από την Ελλάδα και την αρχαία Ρώμη στην ανόθευτη μορφή της. Με φιλοσοφικούς όρους, αυτό σημαίνει να δώσουμε στη θέληση, που πλανάται σήμερα, ένα μεγάλο κίνητρο αντίστοιχο με την καταγωγή της.

Αν δούμε τι είναι ουσιαστικό στην ηρωική-καλλιτεχνική στάση, είτε έχουμε να κάνουμε με πολεμιστές, είτε στοχαστές είτε ερευνητές, τότε ξέρουμε επίσης ότι όλος ο ηρωισμός ομαδοποιείται γύρω από μια υπέρτατη αξία. Και αυτή ήταν πάντα η ιδέα της πνευματικής-ψυχικής τιμής. Η ιδέα της τιμής όμως – όπως και οι φυσικοί της φορείς – βρισκόταν και βρίσκεται σε μια ψυχο-πνευματική πάλη με τις αξίες των φορέων άλλων φυλών ή με τους εκφυλισμένους απογόνους του φυλετικού χάους.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Πρώτο βιβλίο:

Η σύγκρουση των αξιών

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II
Αγάπη και Τιμή

Πολλοί πόλεμοι τα τελευταία 1900 χρόνια έφεραν τη σφραγίδα των θρησκευτικών πολέμων. Στις περισσότερες περιπτώσεις δικαιολογημένα, αλλά όχι πάντα. Το γεγονός όμως, ότι οι αγώνες εξόντωσης θα μπορούσαν να διεξαχθούν σε όλα αυτά για μια θρησκευτική πεποίθηση δείχνει σε ποιο βαθμό οι Τευτονικοί λαοί είχαν αποξενωθεί με επιτυχία από τον αρχικό τους χαρακτήρα. Ο σεβασμός για τις θρησκευτικές πεποιθήσεις ήταν εξίσου φυσικός για τους παγανιστές Τεύτονες όπως και για τους μεταγενέστερους Άριους· μόνο όταν η ρωμαϊκή εκκλησία επιβεβαίωσε την αξίωσή της ότι μόνο αυτή πρόσφερε τη σωτηρία, σκλήρυνε η ευρωπαϊκή καρδιά και φυσικά προκάλεσε αναπόφευκτα αμυντικούς αγώνες στο άλλο στρατόπεδο, οι οποίοι, αφού διεξήχθησαν ομοίως για μια ξένη φύση, οδήγησαν σε πνευματική στενοκεφαλιά (Λουθηρανισμός, Καλβινισμός, Πουριτανισμός). Όμως, παρ' όλα αυτά, οι περισσότεροι από τους αγώνες των κορυφαίων ηρώων της ιστορίας μας διεξήχθησαν λιγότερο για θεολογικές πεποιθήσεις για τον Ιησού, τη Μαρία, τη φύση του Αγίου Πνεύματος, το καθαρτήριο και ούτω καθεξής, και περισσότερο για τις αξίες του χαρακτήρα. Οι εκκλησίες όλων των δογμάτων δήλωσαν: όπως είναι η πίστη, έτσι είναι και ο άνθρωπος. Αυτό ήταν απαραίτητο για κάθε εκκλησία και υποσχόταν επιτυχία, αφού με αυτόν τον τρόπο η αξία ενός ανθρώπου εξαρτιόταν από τις καταναγκαστικές αρχές της, και έτσι οι άνθρωποι δεσμεύονταν πνευματικά με την εκάστοτε εκκλησιαστική οργάνωση. Από την άλλη πλευρά, το σκανδιναβικό ευρωπαϊκό δόγμα – είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα – ήταν πάντα: όπως ο άνθρωπος, έτσι και η πίστη του. Πιο συγκεκριμένα, όπως η φύση ή το περιεχόμενο της πεποίθησής του.

Πνευματική Αποφασιστικότητα

Αν η πίστη προστάτευε τις υψηλότερες αξίες του χαρακτήρα, τότε ήταν αληθινή και καλή, ανεξάρτητα από το ποιες μορφές ανθρώπινης λαχτάρας θα την περιέβαλλαν σε άλλη περίπτωση. Αν δεν το έκανε, αν καταπίεζε περήφανες προσωπικές αξίες, τότε κάθε Τεύτονας θα έπρεπε να το ένοιωθε στο βάθος της καρδιάς του, ότι φέρνει την καταστροφή. Υπάρχουν τώρα δύο αξίες πάνω από όλες τις άλλες, στις οποίες για σχεδόν δύο χιλιετίες αποκαλύπτεται όλη η αντίθεση ανάμεσα στην εκκλησία και τη φυλή, στη θεολογία και την πίστη, στο καταναγκαστικό δόγμα και την υπερηφάνεια του χαρακτήρα, δύο αξίες που έχουν τις ρίζες τους στη θέληση, για τις οποίες στην Ευρώπη υπήρχε πάντα αγώνας για κυριαρχία: η αγάπη και η τιμή. Και οι δύο φιλοδοξούσαν να θεωρηθούν σαν οι **υψηλότερες** αξίες· οι εκκλησίες ήθελαν – όσο περίεργο κι αν ακούγεται αυτό – να κυβερνούν με αγάπη, οι Σκανδιναβοί Ευρωπαίοι ήθελαν να ζήσουν ελεύθεροι με τιμή ή να πεθάνουν ελεύθεροι με τιμή. Και οι δύο ιδέες βρήκαν μάρτυρες έτοιμους για θυσία, αλλά αυτή η σύγκρουσή τους δεν γινόταν πάντα με την καθαρή συνείδηση, όσο συχνά και αν αποκαλυπτόταν.

Αυτή η αναγνώριση διατηρήθηκε μέχρι τις μέρες μας. Είναι μια μυθική εμπειρία, αλλά παρόλα αυτά καθαρή σαν το λευκό φως του ήλιου.

Η αγάπη και η συμπόνια, η τιμή και το καθήκον είναι πνευματικές ουσίες που, περικλειόμενες σε διάφορες εξωτερικές μορφές, αντιπροσωπεύουν τις κινητήριες δυνάμεις της ζωής για όλες σχεδόν τις φυλές και τα έθνη που είναι ικανά για πολιτισμό. Ανάλογα με το αν η πρώτη θέση δόθηκε στην αγάπη στην πιο γενική της μορφή ή στην έννοια της τιμής καθαυτή, η κοσμοθεωρία και ο τρόπος ζωής του εξεταζόμενου λαού, αναπτύσσεται με τρόπο που αντιστοιχεί σε αυτόν τον επιθυμητό στόχο. Η μία ή η άλλη ιδέα αποτελεί το κριτήριο με το οποίο μετράτε το σύνολο της σκέψης και της δράσης. Αλλά για να δημιουργηθεί ένα καθοριστικό χαρακτηριστικό για μια εποχή, πρέπει να κυριαρχεί το ένα ή το άλλο ιδανικό. Πουθενά η πάλη μεταξύ...

Η ηρωική Αρχαία Ινδία

...αυτών των δύο ιδεών δεν είναι πιο τραγική όσο στις συγκρούσεις μεταξύ των σκανδιναβικών φυλών, ή των λαών που καθορίζονται σαν διαφορετικές από αυτές και του αντίστοιχου φυλετικού και ιδεολογικού τους περιβάλλοντος.

Λαμβάνοντας υπόψη το ερώτημα που τίθεται ως προς το ποιο κίνητρο έχει αποδειχθεί ότι ήταν το κυρίως διαμορφωτικό για τη σκανδιναβική φυλή σε υποθέσεις ψυχής, κράτους και πολιτισμού, είναι προφανές ότι σχεδόν όλα όσα έχουν διατηρήσει τον χαρακτήρα της φυλής μας, των λαών και των εθνών μας, ήταν πρωτίστως η έννοια της τιμής και η ιδέα του καθήκοντος, που συνδέεται άρρηκτα με αυτήν, και πηγάζει από τη συνείδηση της εσωτερικής ελευθερίας. Αλλά από τη στιγμή που η αγάπη

και ο οίκτος (ή αν θέλετε: η συμπόνια) κυριάρχησαν, άρχισαν και οι εποχές της φυλετικής, εθνικής και πολιτιστικής διάλυσης στην ιστορία όλων των άλλοτε σκανδιναβικών κρατών.

Σήμερα, ο Ινδουισμός και ο Βουδισμός κηρύσσονται μέχρι το σημείο του περιττού. Οι περισσότεροι από εμάς δεν έχουμε άλλη ιδέα για την Ινδία πέρα από αυτή που μας παρουσιάζουν οι θεοσοφιστές και οι ανθρωποσοφιστές. Μιλάμε για την Ινδία ότι έχει μια συμπονετική φιλοσοφία της ζωής που συγχωνεύεται με το σύμπαν και διδάσκει την αγάπη και τη συμπόνια σαν τις υψηλότερες αξίες. Αναμφίβολα, η ύστερη φιλοσοφία που ρέει στο άπειρο, το δόγμα Βεδάντα-Άτμαν-Μπράχμαν, ο Βουδισμός που αγωνίζεται για τη σωτηρία από τα δεινά αυτού του κόσμου, μαζί με χιλιάδες παροιμίες διάσπαρτες σε ολόκληρη την ινδική λογοτεχνία, δικαιολογούν αυτή την ερμηνεία: «Δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορεί να επιτευχθεί με την ευγένεια». «Ευτυχισμένοι είναι εκείνοι που αποσύρονται στο δάσος, αφού πρώτα έχουν δώσει ελπίδα σε όσους έχουν ανάγκη, έχουν δείξει αγάπη για τους εχθρούς τους» και ούτω καθεξής. Και όμως σε αυτά τα στοργικά και συμπονετικά προϊόντα της ύστερης ινδικής περιόδου, διείσδυσαν πολύ διαφορετικές, παλαιότερες απόψεις, που δεν αναγνωρίζουν την προσωπική ευτυχία...

Το Μαχαβαράτα

...και την ελευθερία από τα βάσανα σαν τον μόνο στόχο που αξίζει να επιδιώξουμε, αλλά βλέπουν σαν στόχο μόνο την εκπλήρωση του καθήκοντος και τη διεκδίκηση της τιμής. Σε ένα από τα παλαιότερα ινδικά ποιήματα, το καθήκον επαινείται ακόμη και σαν «έκτη εσωτερική αίσθηση»· στο Μαχαβαράτα (στην αρχική του μορφή) όλος ο αγώνας περιστρέφεται γύρω από αυτή την ιδέα. Ο ήρωας Φίμα, που μόνο διστακτικά συμμετέχει στον πόλεμο, λέει ότι θα άφηνε τον ηγεμόνα του «αν ο κύριός μου Γιουντιστίρα δεν με κρατούσε με το δεσμό του καθήκοντος ενός “Τσάτια”, για να χτυπήσω ακόμη και χωρίς έλεος τα αγαπημένα μου εγγόνια με τα βέλη του». Ο Κάρνα ο Ισχυρός λέει:

Η τιμή, όπως μια μάνα, δίνει
την ανθρώπινη ζωή στον κόσμο,
η ατιμία κατατρώει τη ζωή,
έστω κι αν το σώμα ευημερεί.

Η πτώση του βασιλιά Ντουριοντάνα επέρχεται παρ’ όλους τους νόμους του πολέμου και θρηνεί:

Δεν ντρέπεσαι, που αυτός ο Φίμασεν
με νίκησε ανέντιμα;
Έχουμε αγωνιστεί έντιμα,

και η τιμή, μας μένει παρά την ήττα.
Πάντα πολεμούσες ανέντιμα
και πήρες τη νίκη σου με ντροπή.
Αλλά έχω κυβερνήσει τη γη
τόσο πολύ όσο η μακρινή ακτή της θάλασσας,
στάθηκα με θάρρος μπροστά στον εχθρό
και τώρα πεθαίνω, σαν ήρωας
που θέλει να πεθάνει, στην υπηρεσία του καθήκοντος,
και να αναδυθεί στους θεούς συνοδευόμενος από
πλήθος φίλων......

Σίγουρα πρόκειται για τελείως διαφορετικούς τόνους από αυτούς που συναντάμε συνήθως στα πιο γνωστά ποιήματα. Αλλά αυτά, και εκατό άλλα αποσπάσματα από την ινδική λογοτεχνία, αποδεικνύουν ότι ο αρχαίος Ινδός – και αυτός ήταν που δημιούργησε...

Αλέξανδρος και Πώρος

...την Ινδία – δεν εγκατέλειψε τη ζωή του για αγάπη, αλλά για χάρη του καθήκοντος και της τιμής. Ένας άπιστος άνδρας καταδικάστηκε επίσης στην Άρια Ινδία, όχι επειδή ήταν χωρίς αγάπη, αλλά επειδή δεν είχε πλέον τιμή. «Είναι καλύτερο να εγκαταλείπει κανείς τη ζωή παρά να χάνει την τιμή του: το να δώσεις τη ζωή σου το νιώθεις μόνο για μια στιγμή, αλλά την απώλεια της τιμής την νιώθεις κάθε μέρα», λέει μια λαϊκή ρήση*. «Στην καρδιά ενός ήρωα φαίνεται σαν ένας σκοπός που μπορεί να επιτευχθεί με τον ηρωισμό, σε έναν δειλό σαν να μπορούσε να επιτευχθεί με τη δειλία», αναφέρει μια άλλη ρήση και προεξοφλεί την αξιολόγηση. Ένα οξυδερκές μάτι θα διακρίνει αυτά τα χαρακτηριστικά της αρχαίας ινδικής φύσης που μπορούν να βρεθούν μέχρι την εποχή του γενναίου βασιλιά Πώρου, ο οποίος, νικημένος από τον Αλέξανδρο σε μια έντιμη μάχη, παραμένει ωστόσο ένας πλήρης ιππότης. Αν και τραυματισμένος, δεν έφυγε από το πεδίο της μάχης όταν άλλοι τράπηκαν σε φυγή. «Πώς να σε αντιμετωπίσω;» ρώτησε ο Αλέξανδρος τον νικημένο εχθρό του. «Με βασιλικό τρόπο», ήταν η απάντηση. «Τίποτα περισσότερο;» ρώτησε ο Μακεδόνας. «Στη λέξη βασιλικό βρίσκονται τα πάντα», ήταν η απάντηση του Πόρου. Έτσι ο Αλέξανδρος διεύρυνε την έκταση της κυριαρχίας του Πόρου, ο οποίος από τότε ήταν πιστός φίλος του. Το αν αυτή η ιστορία είναι ιστορικά αληθινή δεν έχει σημασία. Αλλά δείχνει το εσωτερικό πρότυπο της τιμής, της πίστης, του καθήκοντος και της γενναιότητας, που ήταν κοινό και για τους ήρωες και ξεκάθαρο, πράγματι αυτονόητο, και για τον ιστορικό.

Το αρχαίο ινδικό βασίλειο τήρησε αυτή την ανδρική έννοια της τιμής

---

* Όττο φον Μπούτλινγκ: «Ινδικές ρήσεις».

και την έκανε προϋπόθεση της κοινωνικής του δομής. Αλλά όταν αυτή η έννοια της τιμής αντικαταστάθηκε από τελετουργικά-θρησκευτικά φιλοσοφικά συστήματα που σχετίζονταν με τη φυλετική αποσύνθεση και την άρνηση όλων των γήινων φραγμών, ήρθαν στο προσκήνιο θρησκευτικές, δογματικές και τότε οικονομικές πτυχές. Με τη φιλοσοφία...

Η ωριμότητα του ελληνικού χαρακτήρα

...του Άτμαν-Μπράχμαν να μεταφέρεται στη γήινη ζωή – όπως εξηγήθηκε νωρίτερα, – ο Μπράχμαν αρνήθηκε στον Άριο τη φυλή του, και μαζί την προσωπικότητά του, αλλά και την ιδέα της τιμής σαν πνευματική ραχοκοκαλιά της ζωής του.

Η αγάπη και η συμπόνια – ακόμα και όταν υποτίθεται ότι περιλαμβάνουν «όλο τον κόσμο» – απευθύνονται πάντα προς το άτομο που αγαπά ή υποφέρει. Αλλά η επιθυμία να απελευθερώσει τους άλλους ή τον εαυτό του από τα βάσανα είναι ένα καθαρά προσωπικό συναίσθημα που δεν περιέχει κανένα στοιχείο πραγματικά έντονα διαμορφωτικό της φυλής ή του κράτους. Η αγάπη για ό,τι είναι πιο κοντινό ή πιο μακρινό μπορεί να παράγει πράξεις υπέρτατης αυτοθυσίας, αλλά αυτή όμως είναι μια πνευματική δύναμη που σχετίζεται με το άτομο, και κανένας άνθρωπος δεν ζήτησε ποτέ σοβαρά τη θυσία ενός ολόκληρου κράτους, ενός ολόκληρου λαού, για χάρη μιας αγάπης άσχετης με αυτόν τον εαυτό. Και πουθενά στρατός δεν έχει θυσιαστεί ακόμα γι’ αυτό.

Η αθηναϊκή ζωή μας φαίνεται ουσιαστικά πιο ήπια από την αρχαία ινδική ζωή. Και στην Ελλάδα ένα ηρωικό έπος μιλάει για ηρωικές πράξεις· αλλά αυτά έχουν περισσότερο μια αισθητική βάση. (Περισσότερες λεπτομέρειες στο δεύτερο βιβλίο.) Οι τριακόσιοι Σπαρτιάτες μπροστά στις Θερμοπύλες όμως ισχύουν για εμάς σαν παραβολή της τιμής και της εκπλήρωσης του καθήκοντος. Τίποτα δεν αποδεικνύει καλύτερα αυτή τη δύναμη που μας συγκινεί στη Δύση από τις προσπάθειές μας να αποκαταστήσουμε την ελληνική ζωή, που από καιρό θεωρούνταν ιστορία. Δεν μπορούσαμε να το σκεφτούμε αλλιώς, από το ότι όλοι οι Έλληνες οδηγούνταν από τιμή και καθήκον· μόλις πολύ πρόσφατα μπορέσαμε να πείσουμε τους εαυτούς μας για την ωριμότητα της ελληνικής ζωής από αυτή την άποψη. Ο Έλληνας, με το χάρισμά του για φαντασία, δεν έπαιρνε πολύ σοβαρά τον λόγο του ούτε στην καθημερινή ζωή, δύσκολα αναγνώριζε τη νηφάλια νομική αξία μιας επιβεβαίωσης. Εδώ ανακαλύπτουμε το πιο ευάλωτο μέρος του ελληνικού χαρακτήρα, εδώ ήταν, ας πούμε, η πραγματική καταπακτή...

Ομορφιά, η ελληνική έννοια της καλλιέργειας

...από την οποία μπήκε ο δόλιος ασιάτης έμπορος, της Μέσης Ανατολής,

ώστε το ψέμα και η απάτη να αποτελέσουν αργότερα το σταθερό υπόβαθρο της «ελληνικής» ζωής, που έκαναν τον Λύσανδρο να πει ότι τα παιδιά εξαπατούν με ζάρια, και οι άνδρες με όρκους. Όμως, παρ' όλα αυτά, ο αληθινός Έλληνας ήταν εμποτισμένος με ένα αίσθημα ελευθερίας που πρέπει να το περιγράψει κανείς σαν ριζωμένο στη συνείδηση της τιμής. Ο φόνος συζύγων και η αυτοκτονία ανδρών που νικήθηκαν σε μια μάχη δεν είναι σπάνιο φαινόμενο. «Μην παραδώσεις τον εαυτό σου στη δουλεία όσο είσαι ελεύθερος να πεθάνεις», δίδασκε ο Ευριπίδης. Η ανάμνηση της πράξης από τους Φωκείς που πριν από τη μάχη περικύκλωσαν με ξύλινο τείχος όσους από τους ανθρώπους τους έμειναν πίσω, με τη συμβουλή να βάλουν φωτιά σε αυτό σε περίπτωση ήττας, παραμένει ηρωική απόδειξη ισχυρής συμβολικής δύναμης. Οι απόγονοι της Ζακύνθου προτίμησαν να πεθάνουν στις φλόγες παρά να πέσουν στα χέρια των Φοινίκων. Σε ακόμη μεταγενέστερους χρόνους (200 π.Χ.) υπάρχουν μαρτυρίες μυθικού ηρωισμού, για παράδειγμα, στην περίπτωση της Άβυδου, η οποία, πολιορκημένη από τον Φίλιππο τον νεότερο, δεν παραδόθηκε, αλλά αντίθετα οι άνδρες της, μαχαίρωσαν τις γυναίκες και τα παιδιά τους, πετάγονται στα τείχη, και κατέστρεψαν την πόλη πυρπολώντας την. Η ίδια αποτίμηση της ζωής, της ελευθερίας και της τιμής διατρέχει και τις αρχαίες Ελληνίδες, αν και ήταν θέμα προστασίας τους από τη βεβήλωση. Έτσι, με παρότρυνση της μητέρας της, η Ευρυδίκη απαγχονίστηκε· όταν ο ηγεμόνας της Ήλιδας κατατροπώθηκε τον 3ο αιώνα, η γυναίκα του απαγχονίστηκε με τις δύο κόρες της.

Ωστόσο, πρέπει να ομολογήσουμε ότι η στατικότητα της ελληνικής ζωής δεν εξαρτιόταν από τον χαρακτήρα αλλά από την ομορφιά που, όπως αναφέρθηκε, που είχε καταστροφικές συνέπειες για την πολιτική αβεβαιότητα.

Μέσα από τον Αλέξανδρο, επικράτησε ξανά μια καλλιεργημένη έννοια της υστεροελληνικής, κυρίως αισθητικής ύπαρξης, η οποία είχε και φυλετική συνείδηση της διαφορετικότητάς της.

Η ίδρυση του κράτους των Βίκινγκ

Ο Αλέξανδρος δεν επεδίωξε άνευ όρων τον στόχο της παγκόσμιας μοναρχίας και της ανάμειξης των λαών, αλλά ήθελε μόνο να ενώσει τους Πέρσες και τους Έλληνες, που αναγνωρίζονταν ως φυλετικά συγγενείς, και να τους φέρει κάτω από έναν κανόνα, ώστε να αποφευχθούν οι περαιτέρω πόλεμοι. Αναγνώριζε τις κινητήριες ιδέες και τις αξίες του χαρακτήρα της περσικής ανώτερης τάξης ως σχετιζόμενες με την μακεδονική αντίληψη του καθήκοντος· γι' αυτό λοιπόν τοποθέτησε μόνο Μακεδόνες ή Πέρσες σε ηγετικές θέσεις· Σημίτες, Βαβυλώνιοι και Σύριοι αποκλείστηκαν σκόπιμα. Μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου, οι διάδοχοί του κατέβαλαν προσπάθειες να μιμηθούν τον τύπο του κράτους του στα

εδάφη και τις επαρχίες τους. Σαν ήρωας των αρχέγονων χρόνων ξεχωρίζει ο μονόφθαλμος Αντίγονος, που πεθαίνει στο πεδίο της μάχης σε ηλικία ογδόντα ετών στον αγώνα ενάντια στους «νόμιμους» κληρονόμους, όταν δεν μπόρεσε να πετύχει τον στόχο του για την επιθυμητή ενότητα της αυτοκρατορίας. Τα σκανδιναβικά μακεδονικά πολιτιστικά παρακλάδια, ωστόσο, δεν ήταν αρκετά ανθεκτικά. Αν και μετέδωσαν ελληνική γνώση, ελληνική τέχνη και φιλοσοφία, δεν είχαν τη δύναμη να σχηματίσουν τύπους, να επιβάλουν τις έννοιες της τιμής τους. Το υποταγμένο ξένο αίμα θριάμβευσε, άρχισε η εποχή του πνευματώδους, χωρίς χαρακτήρα ελληνισμού.

Αν κάπου η έννοια της τιμής ήταν το κέντρο κάθε ύπαρξης, ήταν στη σκανδιναβική, στη γερμανική δύση. Ο Βίκινγκ εμφανίζεται στην ιστορία με μια αυτοδυναμία που είναι μοναδική στην ιστορία. Το απεριόριστο αίσθημα ελευθερίας σπρώχνει το ένα σκανδιναβικό κύμα μετά το άλλο στο άγνωστο, καθώς ο πληθυσμός αυξάνεται. Με μια κατασπατάληση αίματος και ηρωική αδιαφορία, ο Βίκινγκ στήνει τα κράτη του στη Ρωσία, στη Σικελία, την Αγγλία και τη Γαλλία. Εδώ κυριαρχούσαν τα πρωταρχικά φυλετικά ένστικτα χωρίς περιορισμούς και πειθαρχία, χωρίς να παρεμποδίζονται από την αντανάκλαση του σκοπού ή ένα ακριβώς καθορισμένο σύστημα δικαίου. Το μόνο εμφατικό που έφερε μαζί του...

Η τιμή, το γερμανικό κέντρο

...ο Βόρειος ήταν η έννοια της προσωπικής τιμής. Η τιμή και η ελευθερία οδήγησαν τα άτομα σε μακρινές αποστάσεις στην αναζήτηση της ανεξαρτησίας, σε χώρες όπου υπήρχε χώρος για αφέντες, ή το ίδιο το ένστικτό τους, τους έκανε να πολεμήσουν μέχρι τον τελευταίο άνθρωπο στα αγροκτήματα και τα κάστρα τους. Μια ικανοποίηση για την γήινη ύπαρξή τους, μακριά από κάθε εμπορικό ενδιαφέρον, ήταν το βασικό χαρακτηριστικό του σκανδιναβικού ανθρώπου όταν εμφανίστηκε στη Δύση σαν δύναμη, διαμορφώνοντας την ιστορία, παρά τη νεανική του ορμή. Οι πιο στενοί οπαδοί ομαδοποιήθηκαν γύρω από μεμονωμένες προσωπικότητες που στη συνέχεια οδήγησαν σταδιακά αναγκαστικά στη θέσπιση νόμων της κοινωνικής ζωής, και τελικά μετά τη μετανάστευση ακολούθησε ένα είδος σταθερής αγροτικής ζωής (η οποία όμως γρήγορα παρήκμασε στο Νότο και σταδιακά κατέρρευσε στο μεγαλείο της ανατολίτικης αποσύνθεσης). «*Σπάνια προσφέρεται στον παρατηρητή της ιστορίας ένα δεύτερο παράδειγμα, όπου η στάση ενός λαού θα μπορούσε να καθοριστεί τόσο καθαρά και ολοκληρωτικά από μια μοναδική υπέρτατη αξία: όλες οι δυνάμεις, κάθε περιουσία, κάθε δεσμός, κάθε πράξη, κατευθύνεται στην υπηρεσία της τιμής, στην οποία θυσιάζεται ακόμη και η ζωή χωρίς δισταγμό και χωρίς τρεμούλιασμα των βλεφαρίδων. Καθώς ο νόμος της τιμής κυβερνά τη ζωή, αντικατοπτρίζεται στην ποίηση και περνά σαν θεμελιώδης αρχή στον κόσμο των θρύλων: καμία άλλη λέξη δεν συνα-*

ντάται τόσο συχνά όσο η τιμή. Γι' αυτό, ο σκανδιναβικός κόσμος των ηρώων με τις άγριες διαμάχες του, τον πληθωρικό υποκειμενισμό του, είναι τόσο ομοιόμορφος σε χαρακτήρα και πεπρωμένο.»* Καλό είναι να βρίσκουμε αυτές τις γνώσεις σε κύκλους Γερμανών δασκάλων που μέχρι τώρα έχουν ασχοληθεί με τον ελληνικό αισθητισμό. Εδώ αγγίζεται το νεύρο του πεπρωμένου ολόκληρης της ιστορίας μας. Ολόκληρο το γερμανικό μας, το «ευρωπαϊκό» μας μέλλον θα κριθεί και από τον τρόπο με τον οποίο αποτιμάται η έννοια της τιμής. Ακόμα κι αν ο αρχαίος σκανδιναβός…

Ψυχικά Κέντρα της Δύσης

...ενεργεί βίαια, έχοντας επίγνωση της τιμής, το κέντρο της ύπαρξής του δημιουργεί μια καθαρή ατμόσφαιρα ακόμη και στη μάχη και στο θάνατο. Ο πόλεμος θα μπορούσε να είναι βάναυσος, αλλά η παραδοχή των πράξεών του ήταν η πρώτη απαίτηση του σκανδιναβικού ανθρώπου (Ερνστ Κρικ). Αυτό το αίσθημα ευθύνης που απαιτούνταν από κάθε προσωπικότητα ξεχωριστά ήταν η πιο αποτελεσματική άμυνα ενάντια στο ηθικό τέλμα, απέναντι σε αυτήν την υποκριτική αποσύνθεση των αξιών που στην πορεία της ευρωπαϊκής ιστορίας, μας έχει κατακτήσει στις διάφορες μορφές της ανθρωπότητας σαν «ξένος πειρασμός». Άλλοτε αυτοαποκαλούνταν δημοκρατία, άλλοτε κοινωνική συμπάθεια, άλλοτε ταπεινοφροσύνη και αγάπη. Η προσωπική τιμή του Βόρειου απαιτούσε θάρρος, αυτοκυριαρχία. Δεν φλυαρούσε με τις ώρες όπως οι Έλληνες ήρωες πριν από κάθε μάχη· δεν ούρλιαζε όταν πληγωνόταν, αλλά η αίσθηση της τιμής του απαιτούσε ψυχραιμία και συγκέντρωση δύναμης. Από αυτή την άποψη, ο Βίκινγκ είναι στην πραγματικότητα ο άνθρωπος του πολιτισμού, ενώ ο αισθητικά τελειοποιημένος ύστερος Έλληνας είναι ο βάρβαρος που μένει πίσω χωρίς κέντρο. Τα λόγια του Φίχτε, «*Ο αληθινός πολιτισμός είναι ο πολιτισμός των συναισθημάτων*», αποκαλύπτουν την αληθινή σκανδιναβική μας φύση και απέναντι σε άλλους πολιτισμούς, που η μεγαλύτερη αξία δεν είναι στη νοοτροπία, που για εμάς αυτό είναι συνώνυμο της τιμής και του καθήκοντος, αλλά μια άλλη συναισθηματική αξία, μια άλλη ιδέα γύρω από την οποία περιστρέφεται η ζωή τους. Τα πεπρωμένα των δυτικών λαών έχουν πάρει ποικίλες μορφές στο πέρασμα του χρόνου, λόγω διαφόρων συνθηκών. Όπου κυριαρχεί το σκανδιναβικό αίμα, η έννοια της τιμής είναι παρούσα. Αναμειγνύεται όμως και με άλλα ιδανικά. Αυτό αποκαλύπτεται και από τα ρητά του λαού. Στους Ρώσους, η ιδέα της εκκλησιαστικότητας, του αισθήματος για τη θρησκεία, έχει γίνει κυρίαρχη, και προσδίσει ακόμη και στο πιο άγριο ξέσπασμα ένα θρησκευτικό πέπλο (σκεφτείτε, για παράδειγμα, τον άνδρα στο «Ο ηλίθιος» του Φιόντορ Ντοστογιέφσκι,...

---

* Ερνστ Κρικ: «Ανθρωπομορφοποίηση» (Menschenformung), σελ. 154

Το δόγμα της αγάπης του Χριστιανισμού

...που δολοφονεί για χάρη ενός ασημένιου ρολογιού αλλά λέει μια προσευχή εκ των προτέρων), οι Ρώσοι λοιπόν μιλούν για την πατρίδα του ως «Swjataja Rossija», δηλαδή σαν Αγία Ρωσία. Ο Γάλλος προσεγγίζει τη ζωή από την τυπική αισθητική πλευρά· έτσι γι’ αυτόν η Γαλλία είναι η «Belle France» (όμορφη Γαλλία). Ομοίως και ο Ιταλός. Ο Άγγλος είναι περήφανος για τη λογική ιστορική του εξέλιξη, για την παράδοση, για τους σταθερούς, τυπικούς τρόπους της ζωής του. Θαυμάζει λοιπόν την Παλιά Αγγλία του. Αλλά σε εμάς, παρά τα πολλά δυσάρεστα χαρακτηριστικά, εξακολουθεί κανείς να μιλάει με την ίδια ζέση για τη «γερμανική αφοσίωση», γεγονός που αποδεικνύει ότι η μεταφυσική μας φύση εξακολουθεί να αισθάνεται το «σημάδι της τιμής» σαν μόνιμη βάση της.

Γύρω από αυτήν την έννοια της τιμής, λοιπόν, περιστράφηκε τελικά ο διαρκής αγώνας για χιλιετίες, όταν η σκανδιναβική Ευρώπη είδε τον εαυτό της να αντιμετωπίζει τον ένοπλο ρωμαϊκό νότο και τελικά υποτάχθηκε στο όνομα της θρησκείας και της χριστιανικής αγάπης.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ακόμη και χωρίς την επέμβαση του ένοπλου Ρωμαιοσυριακού Χριστιανισμού, μια εποχή της γερμανικής ιστορίας – η μυθολογική εποχή – έφτασε στο τέλος της. Ο συμβολισμός της φύσης θα είχε δώσει τη θέση του σε ένα νέο ηθικά μεταφυσικό σύστημα, μια νέα μορφή πεποίθησης. Αλλά αυτή η μορφή αναμφίβολα θα περιέβαλλε το ίδιο πνευματικό περιεχόμενο, είχε την ιδέα της τιμής ως μοτίβο και πρότυπο. Τώρα μια άλλη πνευματική αξία διείσδυσε μέσω του Χριστιανισμού και διεκδίκησε την πρώτη θέση: η αγάπη, με την έννοια της ταπεινοφροσύνης, του ελέους, της υποταγής και της ασκητικότητας. Σήμερα είναι σαφές σε κάθε έντιμο Γερμανό ότι αυτή η διδασκαλία της αγάπης, η οποία περιλαμβάνει όλα τα πλάσματα του κόσμου σε ίσο βαθμό, έδωσε ένα σοβαρό πλήγμα στην ψυχή της βόρειας Ευρώπης. Ο Χριστιανισμός, με τον τρόπο που διαμορφώθηκε σαν σύστημα,...

Χριστιανισμός χωρίς την ιδέα της τιμής

...δεν αναγνώριζε τις ιδέες της φυλής και του έθνους, επειδή αντιπροσώπευε μια βίαιη συγχώνευση διαφορετικών στοιχείων· γιατί στην επιδίωξη των στόχων της ύστερης ρωμαϊκής εξουσίας ο στόχος δεν ήταν μόνο η υποταγή των σωμάτων, αλλά και των ψυχών. Είναι όμως χαρακτηριστικό ότι η ιδέα της αγάπης στην πραγματικότητα δεν μπόρεσε να επιβληθεί στην ηγεσία των εκκλησιαστικών θεσμών. Από την πρώτη μέρα η δομή του ρωμαϊκού συστήματος ήταν θεμελιωδώς και συνειδητά μισαλλόδοξη, τόσο οργανωτικά όσο και δογματικά, και απέρριπτε όλα τα άλλα συστήματα, για να μην πω μίσος γεμάτο απέναντί τους. Όπου μπορούσε, χρησιμοποίησε τον αφορισμό, τον εξοστρακισμό, τη φωτιά, το

σπαθί και το δηλητήριο για να επιβληθεί. Πέρα από τις ηθικές αξιολογήσεις, μπορούμε μόνο να επιβεβαιώσουμε αυτό το γεγονός το οποίο πράγματι δεν αμφισβητείται καν από τους σύγχρονους Ρωμαιοκαθολικούς συγγραφείς. Αλλά αυτό το γεγονός αποδεικνύει περισσότερο από όλα τα άλλα ότι καμία δύναμη σχηματισμού τύπων δεν είναι εγγενής στην ιδέα της «αγάπης»: γιατί ακόμη και η οργάνωση της «θρησκείας της αγάπης» έχει οικοδομηθεί χωρίς αγάπη. Και, μάλιστα, με πολύ λιγότερη αγάπη από άλλες δυνάμεις τυποποίησης. Οι αρχαίοι Γότθοι ανέχονταν – όπως αποδεικνύει ο Ίγκνατς φον Ντέλινγκερ – τόσο τις καθολικές όσο και τις άλλες θρησκείες και έδειχναν σεβασμό για αυτήν την πνευματική ανάγκη για πίστη. Αυτή η ανοχή εξαφανίστηκε παντού όταν θριάμβευσε το πνεύμα του Βονιφάτιου και ο υποχρεωτικός νόμος της αγάπης.* Δεν είναι εύκολο για κανέναν Γερμανό...

Ένταση στη γερμανική ιστορία

...να εκφράσει μια αρνητική αξιολόγηση απέναντι στο ετρουσκο-εβραιο-ρωμαϊκό σύστημα, γιατί παρά τον τρόπο της δόμησής του, εντούτοις έχει εξευγενιστεί από τη θυσία εκατομμυρίων Γερμανών. Έχει αποκτήσει ό,τι είναι ξένο σε αυτό, μαζί με ό,τι είναι παράξενο αλλά πνευματικά σχετικό· το πρώτο το σεβάστηκε λιγότερο, το δεύτερο το διαμόρφωσε με αγάπη και ενισχύθηκε με πολλές σκανδιναβικές αξίες στο σύνολο. Ωστόσο, σήμερα, σε μια εποχή μεγάλης πνευματικής αλλαγής, η αλήθεια απαιτεί την εξέταση του τι προέρχεται από τη Ρώμη σχετικά με το εάν προωθεί τη ζωή ή είναι επιβλαβές για τη φύση της γερμανικής δύσης. Αυτό πρέπει να γίνει, όχι από τη σκοπιά της προσωπικής κακής θέλησης, αλλά με την έρευνα των μεγάλων εντάσεων και των δεσμεύσεων της ιστορίας για περισσότερα από δύο χιλιάδες χρόνια, και με τη διερεύνηση των φυλετικών ψυχικών αξιών που προκάλεσαν αυτές τις ανατροπές. Και τότε βλέπουμε ότι ουσιαστικά ο ίδιος αγώνας των Ελλήνων και των Ρωμαίων έλαχε και στους Γερμανούς. Μπορούν να ξεφύγουν τόσο λίγο από αυτόν τον αγώνα όσο και τα άλλα δύο μεγάλα σκανδιναβικά κύματα λαών, γιατί τα τελευταία στην υποχώρηση τους κουβαλούσαν μέσα τους τις ασιατικές πνευματικές αξίες που κάποτε ανατράπηκαν από αυτούς, και το ανθρώπινο υλικό που ενσάρκωνε αυτές τις αξίες. Τα μετέφεραν

---

* Συγκρίνετε, για παράδειγμα, τη στάση του «ειδωλολάτρη» βασιλιά της Φρισίας Ράντμποντ σε αντίθεση με τη ρωμαϊκή θέληση για διώξεις. Έμεινε πιστός στην πίστη των πατέρων του αλλά δεν καταδίωξε τους χριστιανούς κήρυκες. Όταν έφεραν μπροστά του μερικούς ιδιαίτερα εμφανείς χριστιανούς αποστόλους και ένας από αυτούς υπερασπίστηκε γενναία τη νέα πίστη μπροστά στην οργή που προκλήθηκε, ο «ειδωλολάτρης» βασιλιάς είπε: «Βλέπω ότι δεν φοβάσαι την απειλή μας και ότι τα λόγια σου είναι σαν τα έργα σου» και έστειλε τους κήρυκες πίσω «με κάθε τιμή στον Πεπίνο, δούκα των Φράγκων». Έτσι αναφέρει ο Αλκουίνος. Αυτός ο ειδωλολάτρης βασιλιάς της Φρισίας στέκεται πολύ πιο πάνω από τους «εκπροσώπους του Θεού» στη Ρώμη, οι οποίοι βάλθηκαν να διώξουν αυτήν την εσωτερική ελευθερία και ευλάβεια από τον κόσμο.

μαζί τους στην Ελλάδα, πέρα από τις Άλπεις, πέρα από τα σύνορα του γερμανικού ζωτικού χώρου, μερικές φορές στην καρδιά της ίδιας της σκανδιναβικής φυλής.

Κίνδυνοι της γερμανικής μεγαλοψυχίας

Αλλά αν κάποιος εντοπίσει τις αιτίες για τις οποίες αυτό ήταν τόσο επιτυχημένο, τότε θα ανακαλύψει ότι ένας από τους πιο σημαντικούς παράγοντες ήταν η απήχηση της γερμανικής μεγαλοψυχίας, παράλληλα με την προηγούμενη τεχνική υπεροχή του παλαιότερου και πιο έμπειρου νότου και σε μια εποχή θρησκευτικής κρίσης στην τευτονική ζωή, κάτι που δεν θα εξηγούσε μια τόσο μακροχρόνια νίκη. Αυτή η μεγαλοψυχία, που διαμορφώνεται αλληγορικά για πάντα στον Ζίγκφριντ, που απαιτούσε και από τον αντίπαλο το ίδιο επίπεδο τιμής και έντιμη μορφή μάχης, και μάλιστα η παιδική του ειλικρίνεια δεν μπορεί να πιστέψει το αντίθετο, συνέβαλε σε πολλές σκληρές ήττες για τους Γερμανούς κατά τη διάρκεια της ιστορίας τους: όταν τότε, άρχισε να θαυμάζει τη Ρώμη και πιο πρόσφατα όταν πραγματοποίησε τη χειραφέτηση των Εβραίων και έτσι παραχώρησε στο δηλητήριο ίσα δικαιώματα με το υγιές αίμα. Η Ρώμη πήρε μια τρομερή εκδίκηση στους πολέμους των αιρετικών, στον Τριακονταετή Πόλεμο που έφερε τη Γερμανία κοντά στην άβυσσο· οι Εβραίοι εκδικούνται σήμερα, όταν το δηλητηριασμένο γερμανικό εθνικό σώμα καταλαμβάνεται από τους πιο σοβαρούς σπασμούς. Και οι δύο δυνάμεις που είναι εχθρικές απέναντί μας εξακολουθούν να επικαλούνται τη μεγαλοψυχία του βαριά άρρωστου, ζητούν τη «δικαιοσύνη» του, κηρύττουν «αγάπη» για κάθε τι «ανθρώπινο» και καταβάλλουν προσπάθειες για να ροκανίσουν επιτέλους κάθε εναπομείνασα αντίσταση του χαρακτήρα.

Μια πλήρης νίκη αυτής της «ανθρωπότητας» θα είχε τις ίδιες συνέπειες με τις νίκες της Μέσης Ανατολής επί της Αθήνας και της Ρώμης, έτσι ώστε η τελευταία, που κάποτε ήταν ο θανάσιμος εχθρός του ετρουσκικού-πελασγικού κόσμου της Συρίας, να γίνει ουσιαστικά ο κύριος εκπρόσωπος αυτών των ίδιων δυνάμεων, αφού οι αρχικές αξίες της αρχαίας Ρώμης είχαν καταρρεύσει· μια κατάρρευση που οφειλόταν στη φυσική αποσύνθεση και στο κήρυγμα της μοναξιάς της ανθρωπότητας και της αγάπης. Όμως το δόγμα της αγάπης ακόμη και στην πιο όμορφη έκφανσή του, δεν ήταν μια τυπική δύναμη, αλλά μια δύναμη που έλιωνε την αντίσταση.

Η εκκλησία χωρίς αγάπη

Η ίδια η εκκλησία, σαν μια μορφή πειθαρχίας, δεν μπορούσε και δεν έπρεπε να αναγνωρίσει την αγάπη για να διατηρήσει και να συνεχίσει να επιβάλλει τον εαυτό της σαν τυποποιητική δύναμη. Αλλά σίγουρα θα

μπορούσε να επιδιώξει την πολιτική εξουσίας με τη βοήθεια της αγάπης. Αν η συνείδηση της προσωπικότητας, της υπεράσπισης της τιμής και του ανδρικού καθήκοντος μετατραπεί σε ταπεινότητα και αφοσίωση γεμάτη αγάπη, τότε η ορμή για αντίσταση ενάντια στις δυνάμεις που οργανώνουν και κατευθύνουν την πίστη στις τελευταίες διαρρηγνύεται. «Ένα κοπάδι και ένας βοσκός!» Αυτή είναι, κυριολεκτικά όπως ζητήθηκε, η πιο ξεκάθαρη δήλωση αγώνα ενάντια στο γερμανικό πνεύμα. Αν αυτή η σκέψη είχε θριαμβεύσει ολοκληρωτικά, η Ευρώπη σήμερα θα ήταν απλώς μια ορδή πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων χωρίς χαρακτήρα, που θα κυβερνιόταν με τη βοήθεια ενός πολύ καλλιεργημένου φόβου για το καθαρτήριο και τα αιώνια βασανιστήρια της κόλασης, παραλυμένη από την «αγάπη» στον αγώνα για τιμή, μα τα καλύτερα στοιχεία της παραμένουν στην υπηρεσία μιας «ανθρωπιστικής» φιλανθρωπικής οργάνωσης, της «Κάριτας». Αυτή είναι η συνθήκη για την οποία το ρωμαϊκό σύστημα αναγκάστηκε να αγωνιστεί, στο βαθμό που επιθυμούσε να υπάρχει ως τέτοιο και σαν πνευματική και πολιτική δύναμη.

Δεν είναι η πρόθεσή μου εδώ να γράψω μια ιστορία δογμάτων, αλλά θέλω μόνο να περιγράψω ένα λογικό σύστημα με το οποίο (όσον αφορά τη φύση του) ένας αφυπνιζόμενος σκανδιναβικός άνθρωπος πρέπει μακροπρόθεσμα να έρθει μόνιμα στη σοβαρότερη πνευματική σύγκρουση. Είτε υποτάσσεται πλήρως σε αυτό (όπως κατά καιρούς στον Μεσαίωνα) είτε το απορρίπτει σύμφωνα με το συναίσθημα και συνειδητά σαν θέμα αρχής. Στην πρώτη περίπτωση, θα επιτευχθεί για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, μια εξωτερική ενότητα, η οποία, ωστόσο, πρέπει να καταρρεύσει λόγω της οργανικής της αδυναμίας, όπως δείχνουν οι αγώνες από τον Βιτεκίνδο μέχρι τον Ίγκνατς φον Ντέλινγκερ· στη δεύτερη περίπτωση, ο δρόμος είναι ελεύθερος για μια πραγματική οργανική κουλτούρα και μια αληθινή μορφή πίστης ανάλογα με το αίμα και τη φυλή. Οι τελευταίοι αιώνες χαρακτηρίζονται από έναν άτυπο συμβιβασμό...

Η ιερατική ένωση των ανδρών

...που δεν αγγίζει θεμελιώδη ιδεολογικά ζητήματα, αλλά μόνο οργανωτικές και πολιτικές σχέσεις εξουσίας.

Χαρακτηριστικό του Ρωμαϊκού Χριστιανισμού είναι ότι, όπου είναι δυνατόν, εξαλείφει την προσωπικότητα του ιδρυτή του, για να βάλει στη θέση του την εκκλησιαστική δομή μιας εξουσίας από ιερείς. Ο Ιησούς παρουσιάζεται σαν ο υπέρτατος και ο πιο άγιος, σαν τη πηγή κάθε πίστης και όλων των ευλογιών, αλλά μόνο με σκοπό να περιβάλλει την εκκλησία που τον αντιπροσωπεύει με τη δόξα του αιώνιου και άθικτου. Διότι μεταξύ του Ιησού και του ανθρώπου, η εκκλησία και οι εκπρόσωποί της παρεμβάλλονται με τον ισχυρισμό ότι ο δρόμος προς τον Ιησού μπορεί

να βρεθεί μόνο μέσα από την εκκλησία. Και αφού ο Ιησούς δεν ζει στη γη, ο άνθρωπος στην πραγματικότητα ενδιαφέρεται μόνο για αυτήν την εκκλησία, που είναι πλήρως «εξουσιοδοτημένη» να δεσμεύει ή να απελευθερώνει για πάντα. Η εκμετάλλευση της πάλαι ποτέ καλλιεργημένης πίστης στον Ιησού Χριστό («ο βασιλεύων Χριστός», όπως λέει ο ποιητής του Χέλιαντ) για την πολιτική εξουσίας μιας αυτοθεοποιούμενης ένωσης ιερέων είναι ακριβώς η ουσία της Ρώμης όπως ήταν, μεταξύ άλλων ονομάτων, η ουσία των ιερέων-πολιτικών στην Αίγυπτο ή στη Βαβυλώνα και την Ετρουρία.

Προκειμένου να ενισχυθούν τα δόγματα και οι διατάξεις που προστατεύουν την ιερατική ανδρική ένωση, χρησιμοποιήθηκε μια μεγάλη τέχνη της διαλεκτικής από ευσεβείς άνδρες, που ανίχνευσε όλα τα εκκλησιαστικά διατάγματα για πάνω από 1500 χρόνια στα ευαγγέλια, αλλά με την έμφαση, ότι μόνο η εκκλησία κατείχε το δικαίωμα να θεσπίζει έγκυρα και αλάνθαστα δόγματα παγκόσμιας ισχύος. Ο εκκλησιαστικός χριστιανισμός της καθολικής μορφής και της προτεσταντικής ποικιλίας βρίσκεται σήμερα μπροστά μας σαν ιστορικό φαινόμενο· η αρχή και το τέλος επιτρέπουν στους εαυτούς τους να ερευνηθούν ξεκάθαρα. Η κατασκευή ολοκληρώθηκε, κάθε δοκός έχει τα στηρίγματα του, τα δογματικά διατάγματα βρίσκουν όλα τη «δικαιολόγησή» τους. Τώρα εμφανίστηκε ακαμψία· μπορεί κανείς έτσι να μιλήσει για τη δομή...

Η εκκλησία είναι πάνω από τον Ιησού

..χωρίς να χρειάζεται να φοβάται ότι παρερμηνεύει τις κινητήριες δυνάμεις ενός ζωντανού φαινομένου που εξακολουθεί να αναπτύσσεται. Ο Δρ. Καρλ Άνταμ, κορυφαίος θεωρητικός των καθολικών, μας διαβεβαιώνει ότι: «Ο Καθολικισμός δεν ταυτίζεται απαραίτητα με τον πρώιμο Χριστιανισμό, ούτε καν να ταυτίζεται με το μήνυμα του Χριστού, όπως η πλήρως ανεπτυγμένη βελανιδιά με το μικροσκοπικό βελανίδι».[*] Εδώ εκφράζεται ανοιχτά η καθαγιασμένη αλαζονεία της εκκλησίας [το έργο φέρει τη σφραγίδα «τυπωθήτω» (Imprimatur)] σχετικά με τον Ιησού, και κάθε περαιτέρω δοξολογία του Χριστού εξυπηρετεί, όπως ειπώθηκε, μόνο για τον σκοπό της αύξησης της κυρίαρχης τυραννίας της εκκλησίας, όχι του μηνύματος του Χριστού, του μικρού «βελανιδιού». Το εκκλησιαστικό αξίωμα ανήκει εξ ολοκλήρου στα χέρια του ιερέα, ο οποίος με την τοποθέτηση των χεριών γίνεται εκπρόσωπος της αποστολικής εξουσίας. Για να δικαιολογηθεί αυτή η διδασκαλία αναφέρονται τα λόγια του Ιησού προς τον Πέτρο, σύμφωνα με τα οποία τον αποκαλεί τον βράχο πάνω στον οποίο θα χτίσει την εκκλησία του. Το γεγονός ότι αυτά τα λόγια παραποιήθηκαν στα αρχαία κείμενα πολύ

---

* Καρλ Άνταμ: «Η Φύση του Καθολικισμού» (Das Wesen des Katholizismus), 1925.

αργότερα από έναν πιστό υπηρέτη της εκκλησίας**, φυσικά δεν εμποδίζει αυτό το αποδεδειγμένα αναληθές δόγμα να επαναλαμβάνεται ακούραστα σε όλο τον κόσμο σαν μήνυμα του Ιησού. «*Όταν ο καθολικός ιερέας διαδίδει τον Λόγο του Θεού, τότε...*

Μαγεία των Μυστηρίων

...δεν είναι ένας απλός άνθρωπος που κηρύττει, αλλά ο ίδιος ο Χριστός». Με αυτό, η αυτοθέωση του ιερέα εξυψώνεται σε ένα δόγμα που σίγουρα περιέχει το απόγειο της αλαζονείας στην άποψη ότι αν κάπου μια ηγετική προσωπικότητα «εξύψωνε τον φτωχό του εγώ, σε φορέα του μηνύματος του Χριστού», η εκκλησία θα έπρεπε αμέσως να εκφωνήσει το ανάθεμα της πάνω του: «*Και θα έλεγε αυτό το ανάθεμα, ακόμα κι αν κατέβαινε ένας άγγελος από τον ουρανό και δίδασκε διαφορετικά από ό,τι είχε γίνει αποδεκτό από τους αποστόλους*».(Καρλ Άνταμ)

Η τελευταία εξάλειψη της ανθρώπινης αυτοδυναμίας προς όφελος ενός εξωπραγματικού αξιώματος τελειοποιείται στα μυστήρια: «Η μυστηριακή ευλογία δεν πραγματοποιείται από τις προσωπικές ηθικές και θρησκευτικές προσπάθειες του αποδέκτη του μυστηρίου, αλλά μάλλον μέσω της αντικειμενικής ολοκλήρωσης του ίδιου του μυστηριακού συμβολισμού». Αυτό απαιτεί τον αφανισμό της προσωπικότητας, διακηρύσσοντας την αναξιότητά της σαν «θρησκευτικό» δόγμα. Σε έναν λαό που είχε θέσει την τιμή – την προσωπική τιμή, την οικογενειακή τιμή, τη φυλετική τιμή, την εθνική τιμή – στο επίκεντρο ολόκληρης της ζωής του, αδιαφορώντας για όλα τα άλλα, η ανοιχτή διακήρυξη μιας τέτοιας απαίτησης δεν θα μπορούσε ποτέ να πραγματοποιηθεί. Αυτό κατέστη δυνατό μόνο με την επιδέξια αντικατάσταση της έννοιας της τιμής με την ιδέα της «αγάπης», ακολουθούμενη από ταπεινοφροσύνη και υποταγή. Το ότι αυτό το «μυστηριακό σύμβολο» παριστάνεται ότι «τάχα καθιερώθηκε» από τον ίδιο τον Ιησού, θα πρέπει να εκληφθεί μόνο σαν μια μικρή απόδειξη της έλλειψης ενδιαφέροντος με την οποία διαμορφώνεται η «ιστορία» και οικοδομούνται «θρησκευτικές δομές».

Τώρα είναι αυτονόητο ότι αυτές οι σαφείς διατυπώσεις ενός δόγματος που στοχεύει στη μαγεία, σε τόσο άγονη αναπαράσταση, δεν θα μπορούσαν να επιβληθούν στην Ευρώπη ακόμη και μετά την άρνηση της

** Αυτό το απόσπασμα (Ματθαίος XVI:18-19) είναι στην πραγματικότητα ένα εξαιρετικά αδέξιο από τις πολλές ευσεβείς πλαστογραφίες, γιατί λίγους στίχους αργότερα ο Ιησούς αποκαλεί αυτόν τον ίδιο τον Πέτρο Σατανά που θα έπρεπε να φύγει μακριά του. Ο Ιησούς λέει το ίδιο στον Μάρκο VIII: 30. Θα έχτιζε μια εκκλησία πάνω σε έναν τέτοιο άνθρωπο που περιγράφεται τόσο ξεκάθαρα, του οποίου ο Ιησούς προέβλεψε την προδοσία προς αυτόν; Μια τέτοια αυθάδεια προσεγγίζει μια ανοιχτή προσβολή της προσωπικότητας του Χριστού. Ο Αδαλβέρτος Μερξ λέει εν κατακλείδι: Η ιστορική έρευνα σχετικά με τον Ιησού δεν μπορεί να επιτρέψει στον εαυτό της να εξαπατάται για πάντα από μια τέτοια πλαστογραφία· πρέπει να υπάρχει ένα τέλος. «Τα Τέσσερα Κανονικά Ευαγγέλια» (Die vier kanonischen Evangelien), III, 320.

τιμής ως κατευθυντήρια ιδέα. Τα έθιμα του σκανδιναβικού ανθρώπου που σχετίζονται με το αίμα...

Ο Βόταν στον χριστιανικό σχεδιασμό

...και ο ιπποτικός τρόπος σκέψης του δεν μπορούσαν να εκδιωχθούν εντελώς ούτε με φωτιά ούτε με το σπαθί. Έτσι, η εκκλησία προχώρησε στη συνέχεια στην ενσωμάτωση των λαϊκών προχριστιανικών παραβολών στο σύστημά της, που λέγεται ότι είχε ολοκληρωθεί «πριν από τον πρώιμο Χριστιανισμό». («Η εκκλησία ήταν ήδη εκεί – σε δομή, σε σπόρο, εικονική – πριν (!) ο Πέτρος και ο Ιωάννης γίνουν πιστοί.» Καρλ Άνταμ)

Η πίστη στον Βόταν ομολογουμένως πέθαινε, αλλά τα ιερά άλση στα οποία λατρευόταν «ο θεός» παρέμεναν ο προορισμός των Γερμανών προσκυνητών. Όλες οι καταστροφές των συμβόλων του Βόταν και όλες οι κατάρες στην παλιά πίστη δεν βοήθησαν. Έτσι χριστιανοί μάρτυρες και άγιοι, όπως ο Άγιος Μαρτίνος, τοποθετήθηκαν στη θέση του Βόταν. Ο μανδύας, το σπαθί και το άλογο ήταν τα σύμβολά του (άρα τα ίδια σύμβολα με τον Βόταν), τα αξιοσέβαστα άλση του θεού του σπαθιού έγιναν οι τοποθεσίες του Αγίου Μαρτίνου, του αγίου του πολέμου, ο οποίος λατρεύεται ακόμη και σήμερα από Γερμανούς προσκυνητές (βλ. παρεκκλήσι Σβέρτσλοχε). Ο Άγιος Γεώργιος και ο Άγιος Μιχαήλ είναι επίσης μετονομασίες παλαιών σκανδιναβικών θεοτήτων που μέσω αυτού του «βαπτίσματος» περιήλθαν στην σφαίρα της ρωμαϊκής εκκλησίας. Η «διαβολική» κυρία Αφροδίτη έχει μεταμορφωθεί σε Αγία Πελαγία· ο Ντόναρ που ήταν ο θεός του κεραυνού και του ουρανού, έγινε ο άγιος Πέτρος που φύλαγε τον ουρανό· ο χαρακτήρας του Βόταν σαν άγριου κυνηγού αποδίδεται στον Άγιο Όσβαλντ και σε κιονόκρανα και σκαλίσματα εμφανίζεται ο λυτρωτής Βίνταρ που κομματιάζει του λύκο του θανάτου (π.χ. το μοναστήρι στο Μπερχτεσγκάντεν), τον γιγάντιο λύκο Φένρις που θέλει να σώσει τον Όντιν και ο Βίνταρ σκοτώνει το τέρας. Η σύγκριση με τον Ιησού είναι προφανής. Ακόμη και ο ευσεβής Ραμπάνους Μάουρους, ο πιο μορφωμένος εκκλησιαστικός δάσκαλος στη Γερμανία στα τέλη του 8ου αιώνα, αφήνει τον Θεό να κατοικήσει στο φρούριο του ουρανού, μια ιδέα που δεν προέρχεται από τη Βίβλο, αλλά από την ηρωική αρχαία γερμανική ψυχή.

Η συνέχιση του «ειδωλολατρισμού»

Την 1η Μαΐου, η παλιά Γερμανία γιόρταζε τη Βαλπουργιανή Νύχτα, την αρχή των δώδεκα εορταστικών νυχτών του θερινού ηλιοστασίου. Ήταν η ημέρα του γάμου του Βόταν με την Φρέγια. Σήμερα την 1η Μαΐου, είναι η γιορτή της αγιοποίησης του Βάλμπουργκ, ενώ όλα τα έθιμα έχουν μετατραπεί από την εκκλησία σε μαγεία και μαγγανεία και

με αυτόν τον τρόπο ο συμβολισμός της φύσης μετατράπηκε σε στοιχειωμένους δαίμονες της Ανατολής.

Στο Ρέγκενσμπουργκ (Δομινικανική εκκλησία) φυλάσσεται ένα δισκοπότηρο, «ένα κέλυφος καρύδας σε μια χάλκινη επιχρυσωμένη βάση, από το οποίο ο κόσμος έπινε μόνο την κρύα μέρα του Αγίου Ιωάννη». Αυτή ήταν η αρχαία μορφή εορταστικού κρασιού για κοινωνία (το οποίο κηρύσσεται ακόμη από την εκκλησία και με τις δύο μορφές του 13ο αιώνα) στις 27 Δεκεμβρίου, τη γιορτή μετά το χειμερινό ηλιοστάσιο. Και σε ανάμνηση των αρχαίων ροφημάτων, το κρασί εξακολουθεί να μοιράζεται από το κύπελλο του «κρανίου του Αγίου Σεβαστιανού» ακόμη και σήμερα (π.χ. στο Έμπερσμπεργκ της Άνω Βαυαρίας). Αυτό το «ποτό της αγάπης», και το ποτό για την τύχη για τον άγιο Ιωάννη τον Βαπτιστή, τον Άγιο Μαρτίνο και τον άγιο Στέφανο, είναι όλα πολύ παλιά έθιμα. Ο ευσεβής καθολικός Γιόχαν Νέπομουκ Σεπ λέει: «Η Ρώμη απέκρυψε το δισκοπότηρο του Χριστού από τους λαϊκούς, αλλά οι λαοί δεν άφησαν το παλιό ειδωλολατρικό δισκοπότηρο να τους αφαιρεθεί».

Μαζί με τα έθιμα, άλλαξαν και τα άσματα και οι εικόνες. Στο βιβλίο των Αγίων του 1488 βλέπουμε να απεικονίζεται ο Άγιο Όσβαλντ. Κάθεται σε ένα θρόνο με τα άμφια και το στέμμα του βασιλιά. Αλλά γύρω του πετούν τα δύο κοράκια του Βόταν. Μόνο οι φοίνικες και ο ράβδος του βοσκού είναι χριστιανικές προσθήκες. Ο Όντιν εξακολουθεί να λατρεύεται σήμερα με το όνομα Όσβαλντ και, για παράδειγμα, έχει την εκκλησία του στο Τροϊνστάιν, αλλά και ιερούς χώρους στον Κάτω Ρήνο, στην Ολλανδία και στο Βέλγιο. Ακόμη και ο θρύλος του Αγίου Κιούμενρις πηγαίνει πίσω στη μορφή του Όντιν όπως μας τον περιγράφει η Έντα, όταν ο Όντιν κρεμόταν σε ένα «ανεμοδαρμένο δένδρο» για εννέα νύχτες πληγωμένος από ένα δόρυ. Η μορφή...

Η εμφάνιση του Αγκυλωτού Σταυρού

...ενός γενειοφόρου, σταυρωμένου άνδρα (Όντιν, Ντόναρ) που πετάει κάτω ένα χρυσό παπούτσι σε όσους προσεύχονται σ' αυτόν, επαναλαμβάνεται σε πολλά παλιά γλυπτά και σαν μοτίβο σε πολλά τραγούδια. Η γυναικεία αγία Κιούμενρις αναπτύχθηκε από αυτή τη φιγούρα με τρόπο που δεν έχει ακόμη διευκρινιστεί πλήρως.

Και η εκκλησία έπρεπε να καταδεχθεί στο να ανεβάζει τους αγίους της σε πύρινα άλογα, να τους στέλνει να κουνάνε το σπαθί και το δόρυ σε μάχες με δράκους και άλλους εχθρούς, για να αποκτήσουν τιμή και φήμη ή να σώσουν τις αιχμάλωτες παρθένες από τα νύχια ενός κακού. Τα αγάλματα του Ρολάνδου και του Αγίου Γεωργίου είναι παραδείγματα αυτού του είδους που αντικαταστάθηκαν σταδιακά από αυτά της Μαρίας: το σύμβολο της «αγάπης» πήρε τη θέση του συμβόλου της τιμής.

Οι σκανδιναβικοί θεοί ήταν μορφές φωτός με δόρατα και ακτινωτό σταυρό και αγκυλωτό σταυρό, τα σύμβολα του ήλιου, της εύφορης ανερ-

χόμενης ζωής. Από πολύ πριν από το 3000 π.Χ., τα κύματα των σκανδιναβικών λαών έφεραν αυτά τα σύμβολα, όπως μπορεί να αποδειχθεί, στην Ελλάδα, τη Ρώμη, την Τροία και την Ινδία. Ο Μινούκιος Φήλιξ εξακολουθεί να μαίνεται ενάντια στον παγανιστικό σταυρό· μέχρι που τελικά η ρωμαϊκή αγχόνη (σε σχήμα Τ), πάνω στην οποία καρφώθηκε ο Ιησούς, έπρεπε να αναδιατυπωθεί καθώς αυτός ο ειδωλολατρικός, τώρα «χριστιανικός» σταυρός και ο ειδωλολατρικός ήλιος ή ο ουράνιος σταυρός εμφανίστηκε σαν φωτοστέφανο πάνω από τα κεφάλια των μαρτύρων της εκκλησίας και των αγγελιαφόρων της πίστης*.

Αθάνατοι θεοί

Η ακτίνα του φωτός, η λόγχη, γίνεται η αλληγορία της εξουσίας. Ο «καβαλάρης θεός» με τη λόγχη λοιπόν εμφανίζεται ξανά και ξανά σε «χριστιανικές» αναμνηστικές πέτρες και σχέδια: αυτός ήταν ο αιώνιος περιπλανώμενος Βόταν που ιππεύει στην ιστορία του Χριστιανισμού. Διαιρεμένος σε πολλές μορφές, αυτός ο θεός ζει και κινείται σαν Άγιος Όσβαλντ, σαν Άγιος Γεώργιος, σαν Άγιος Μαρτίνος, σαν καβαλάρης με τη λόγχη, ακόμη και σαν Άγια Κιούμενρις στις καθολικές χώρες, και σήμερα εξακολουθεί να περνά αόρατα σαν «ο Βόντε» μέσα από την ψυχή των ανθρώπων στην Κάτω Σαξονία. «Όσο ζει ένας λαός, οι θεοί του είναι αθάνατοι.»** Αυτή ήταν η εκδίκηση του Βόταν μετά την πτώση του. Μέχρι που ο Μπαλντρ σηκώθηκε ξανά και αποκάλεσε τον εαυτό του σωτήρα του κόσμου.

Στη Ρώμη (και στη Βιτεμβέργη) ήταν πολύ εξοργισμένοι όσον αφορά αυτή την πρωτόγονη δύναμη της αρχαίας σκανδιναβικής παράδοσης, την οποία ακόμη και ο «Βονιφάτιος» και οι διάδοχοί του δεν μπόρεσαν να καταστρέψουν εντελώς μέχρι σήμερα. Όμως δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο παρά να μετονομάσουν τις άλλες μορφές θεών σε χριστιανούς αγίους και να μεταδώσουν με αυτόν τον τρόπο τα χαρακτηριστικά τους***.

---

* Σήμερα βιώνουμε τη γέννηση μιας νέας επιστήμης: αυτή της ερμηνείας του αρχαίου γερμανικού συμβολισμού. Ο κύκλος με τις τέσσερις ακτίνες εμφανίζεται σαν σταυρός του ουρανού, δηλαδή σαν προβολή των κατευθύνσεων της πυξίδας, η διαίρεση σε έξι σημεία του θερινού και χειμερινού ηλιοστασίου κ.λ.π. Αυτός ο συμβολισμός ενός κοσμικού είδους που πέρασε όλους τους αιώνες χωρίς να γίνει κατανοητός, σαν τα απομεινάρια μιας εποχής, που κατέθεσε την κοσμοθεωρία της για τον ουράνιο πατέρα, τη γέννηση, τον θάνατο και την αιωνιότητα με σύμβολα αντί για γράμματα. Οι παραβολές του ήλιου είναι απόσπασμα αυτής της κοσμοθεωρίας.

** Άλφρεντ Ντίτριχ, «Η πτώση της αρχαίας θρησκείας» (Untergang der antiken Religion).

*** Πολυάριθμα παπικά διατάγματα δείχνουν πόσο συστηματικά ασκούνταν αυτή η πολιτική. Για παράδειγμα, ο Πάπας Γρηγόριος «ο Μέγας» γράφει στον Αυγουστίνο, τον ιεραπόστολο στους ειδωλολάτρες, ο οποίος τον παρακαλεί να του δώσει συμβουλές σχετικά με τον καλύτερο τρόπο να προσηλυτίσει τους τελευταίους: «Γιατί στην εποχή μας (γύρω στο 600) η Αγία Εκκλησία μπορεί βεβαίως να αλλάξει κάποια πράγματα προς το καλύτερο με…

Το θετικό του σκανδιναβισμού στον Καθολικισμό

Οι γιορτές της χριστιανικής εκκλησίας όμως, γίνονταν την ίδια μέρα που τις γιόρταζαν οι αρχαίοι λαοί, είτε ήταν η γιορτή της θεάς της γονιμότητας Οστάρα, που έγινε η γιορτή της ανάστασης του Πάσχα, είτε η γιορτή του χειμερινού ηλιοστασίου, που έγινε τα γενέθλια του Ιησού. Έτσι, η καθολική εκκλησία στις θεμελιώδεις μορφές της στη βόρεια Ευρώπη έχει επίσης διαμορφωθεί με σκανδιναβικό τρόπο. Το μόνο αλλόκοτο σε αυτό το γεγονός είναι ότι επιδιώκει να φτιάξει μια αρετή από ανάγκη και παίρνει τα εύσημα για τον πλούτο της πνευματικής ζωής, όλων των ανθρώπων. Το καταναγκαστικό εκκλησιαστικό δόγμα δηλώνει με κάθε σοβαρότητα ότι κάθε εθνική χροιά μπορεί να έχει θέση στην εκκλησία, ότι κάθε είδους θρησκευτικότητα είναι υπό την προστασία του· πουθενά «η προσωπική ελευθερία της θρησκευτικής έκφρασης» δεν προστατεύτηκε τόσο όσο στην Καθολική Εκκλησία (Καρλ Άνταμ). Αυτό φυσικά είναι μια μεταστροφή όλων των γεγονότων που μιλούν πολύ καθαρά. Από τον «Βονιφάτιο» μέχρι τον Λουδοβίκο «τον Ευσεβή», ο οποίος προσπάθησε να εξολοθρεύσει κάθε τι Τευτονικό με φωτιά και σπαθί, και συνολικά πάνω από εννέα εκατομμύρια δολοφονημένους αιρετικούς, περνάμε στο συμβούλιο του Βατικανού, το οποίο μέχρι σήμερα αντιπροσωπεύει μια μοναδική προσπάθεια να διεκδικήσει μια ανελέητη ενιαία πνευματική πίστη: μια μορφή, ένα υποχρεωτικό δόγμα, μια γλώσσα και μια ιεροτελεστία, πανομοιότυπα για τους Σκανδιναβούς, τους Λεβαντίνους, τους νέγρους, τους Κινέζους και τους Εσκιμώους. (Κάποιος θα πρέπει να εξετάσει, σε σχέση με αυτό, το συνέδριο της ευχαριστίας...

Η χριστιανική Κάριτας (φιλανθρωπία)

...στο Σικάγο το 1926, όπου οι Νέγροι επίσκοποι τελούσαν λειτουργία). Για δύο χιλιάδες χρόνια το αιώνιο αίμα όλων των φυλών και των λαών επαναστάτησε εναντίον αυτού. Αλλά όπως η ιδέα μιας παγκόσμιας μονα-

---

(συνέχεια)… λαμπερό ζήλο, αλλά απλά ανέχεται ήπια κάποια πράγματα, αλλά με τέτοιο τρόπο που συχνά καταστέλλει το κακό που πολεμά ακριβώς με αυτή την ανοχή και την παραμέληση» (Βέδας Ι, 27). Και στις 22 Ιουλίου 601, ο ίδιος Πάπας γράφει στον ηγούμενο Μέλλιτο ότι, αν δεν μπορούν να καταστρέψουν τους ειδωλολατρικούς ναούς, θα μπορούσαν να τους «μεταμορφώσουν»: «Τότε αν ο κόσμος δεν δει τους ναούς του κατεστραμμένους, μπορεί να παραμερίσει το λάθος από την καρδιά του... και ευχάριστα θα βρει το δρόμο του, σύμφωνα με το παλιό έθιμο, για τον τόπο που του είναι γνωστός». Και μετά την έγκριση της προσφοράς: «Όταν τους επιτρέπονται τέτοιες χαρές προς τα έξω (!) σε τέτοιο βαθμό, τότε εύκολα μπορούν να συνηθίσουν στις εσωτερικές χαρές. Γιατί σίγουρα δεν μπορεί να κόψει κανείς τα πάντα από τους σκληρόκαρδους μονομιάς, γιατί ακόμη κι αυτός που θέλει να ανέβει στις ψηλότερες κορυφές, ανεβαίνει βήμα-βήμα... όχι με ένα άλμα». (Βέδας Ι, 30, συγκρ. Τίοντορ Χένλαϊν: «Η μεταστροφή των Γερμανών στη Χριστιανοσύνη» (Die Bekehrung der Germanen zum Christentum), Λειψία 1914 και 1910, Ι, 57 και 64).

ρχίας είχε μια μαγευτική επιρροή σε ισχυρές προσωπικότητες από τον Αλέξανδρο μέχρι τον Ναπολέοντα, έτσι και η ιδέα μιας παγκόσμιας κυρίαρχης Εκκλησίας. Και όπως αυτή η πρώτη σκέψη κάποτε καθήλωσε εκατομμύρια ανθρώπους, έτσι και η δεύτερη σαν ιδέα, αν και δεν πέτυχε την πλήρη υποταγή στην επίδρασή της. Γι' αυτό ακόμη και οι μεγάλοι του πρώιμου Μεσαίωνα θεωρούσαν τη Ρωμαϊκή Εκκλησία σαν σύμμαχο ή τουλάχιστον σαν συνεργό στην υλοποίηση των ρομαντικών σχεδίων για την εξουσία. Η εκκλησία από την πλευρά της είδε σε έναν εγκόσμιο βραχίονα εξοπλισμένο με όπλα, ένα μέσο για τη δημιουργία ενός ελεύθερου μονοπατιού για τις προθέσεις της. Η εξέταση των εσωτερικών κινήτρων για αυτό, αποκαλύπτει ότι αυτός ο αγώνας ήταν ουσιαστικά ένας αγώνας για επικράτηση, σχετικά με αυτό που πρέπει να θεωρείται ως υπέρτατη μεταφυσική αξία, μια αξία χαρακτήρα: Αγάπη, ταπεινοφροσύνη, άρνηση, υποταγή ή τιμή, αξιοπρέπεια, αυτοεπιβεβαίωση, υπερηφάνεια.

Και πάλι: η αγάπη απαιτούνταν και ασκούνταν μόνο από τους οπαδούς και τους κατώτερους βαθμούς του ρωμαϊκού συστήματος· για να έχει μονιμότητα και να τονώνει δυνατές φύσεις, η ηγεσία χρειαζόταν λάμψη, δύναμη, εξουσία πάνω στα σώματα και στις ψυχές των ανθρώπων. Αναμφίβολα, μέσα από αυτό το σύστημα έχει καλλιεργηθεί μια μεγάλη πνευματική ετοιμότητα για θυσίες: αυτό που η καθολική εκκλησία αποκαλεί με περηφάνια «Κάριτας». Αλλά ακριβώς εδώ, στο πιο όμορφο ανθρώπινο αποτέλεσμα, υπάρχει μια εξίσου έντονη διαφορά στην αξιολόγηση και τον αντίκτυπο μιας φαινομενικά πανομοιότυπης δράσης.

Όπως το έλεος του Θεού παρέχεται μόνο μέσω της εκκλησίας, έτσι και η φιλανθρωπία και το έλεος...

Η ασθένεια του λαού με την «ανθρωπιά»

...είναι μόνο δώρο της εκκλησίας στον άτυχο, στον αμαρτωλό. Αυτό αντιπροσωπεύει έναν έξυπνα ζυγισμένο ανταγωνισμό για κατεστραμμένους ανθρώπους, με σκοπό να τους δεσμεύσει σε ένα κέντρο εξουσίας και να φέρει μπροστά τους τόσο το τίποτα τους μπροστά στον Θεό, όσο και ταυτόχρονα τη δύναμη που αντιπροσωπεύει η θριαμβεύουσα εκκλησία. Αλλά από αυτόν τον ειρμό σκέψης λείπουν όλα όσα θα περιγράψαμε σαν ιπποτισμό. Ένας σκανδιναβικός λαός που κυριαρχείται από την έννοια της τιμής θα ισχυριζόταν ότι κάποιος που έχει ανάγκη πρέπει να υποστηρίζεται όχι στο όνομα της συγκαταβατικής αγάπης και του ελέους, αλλά στο όνομα της δικαιοσύνης και του καθήκοντος. Αυτό δεν θα είχε σαν συνέπεια μια υποτελή ταπεινοφροσύνη αλλά μια ενδόμυχη ειλικρίνεια, όχι το ξεφτίλισμα της προσωπικότητας αλλά την ενδυνάμωσή της, δηλαδή την εκ νέου αφύπνιση της συνείδησης της τιμής.

Σε αυτό το πλαίσιο ανήκει η εκκλησιαστική-χριστιανική ευσπλαχνία,

που εμφανίστηκε και στο μασονικό «ανθρωπισμό» με νέα μορφή και έχει οδηγήσει στη μεγαλύτερη καταστροφή όλης της ζωής μας. Από το καταναγκαστικό δόγμα της απεριόριστης αγάπης και της ισότητας όλης της ανθρωπότητας ενώπιον του Θεού, από τη μια πλευρά, και του δόγματος των δημοκρατικών, άνευ φυλών «ανθρώπινων δικαιωμάτων» που δεν υποστηρίζονται από καμία εθνικά ριζωμένη ιδέα της τιμής, από την άλλη πλευρά, η ευρωπαϊκή κοινωνία έχει ουσιαστικά αναπτυχθεί σαν προστάτης των κατώτερων, των ασθενών, των ανάπηρων, των εγκληματιών και της σάπιας «ανάπτυξης». Η «αγάπη» συν ο «ανθρωπισμός» έχει γίνει ένα δόγμα που υπονομεύει όλες τις εντολές και τις μορφές της ζωής ενός λαού και ενός κράτους και, σαν αποτέλεσμα, έχει έρθει σε σύγκρουση με τη σημερινή εκδικούμενη Φύση. Ένα έθνος με επίκεντρο την τιμή και το καθήκον δεν θα συντηρούσε τους τεμπέληδες και τους εγκληματίες, αλλά θα τους εξαφάνιζε. Βλέπουμε επίσης με αυτό το παράδειγμα ότι η εφαρμογή του συστήματος χωρίς φυλές, που ποθεί την ομοιομορφία, συνδυάζεται με τον ανθυγιεινό υποκειμενισμό,...

Διαφθορά των ψυχών με την πώληση συγχωροχαρτιών

...ενώ μια κοινωνική και πολιτειακή κοινότητα ενωμένη με την τιμή και το καθήκον πρέπει, λόγω της δικαιοσύνης, να εξαλείψει τις υλικές στερήσεις και να καταβάλει προσπάθειες για να αυξήσει τη συνείδηση της ατομικής αξίας μέσα σε αυτήν την επιβεβλημένη πειθαρχία, αλλά με τέτοιο τρόπο που, ομοίως λόγω της ανάγκης, θα διαχωρίσει εκείνους που είναι φυλετικά και διανοητικά ακατάλληλοι για τον σκανδιναβικό τρόπο ζωής. Το ένα ή το άλλο προκύπτει όταν η τιμή ορίζεται σαν η υψηλότερη αξία όλων των πράξεων και η προστασία της σκανδιναβικής ευρωπαϊκής φυλής έχει πρωταρχική σημασία.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο το ρωμαϊκό σύστημα εκμεταλλευόταν τις ανθρώπινες αδυναμίες για τους δικούς του σκοπούς, φαίνεται από το υποχρεωτικό δόγμα της πώλησης συγχωροχαρτιών. Η εκκλησία ισχυριζόταν ότι διέθετε μια πληρότητα «αντιπροσωπευτικής εξιλέωσης» προς τον φτωχό «αμαρτωλό» για λογαριασμό του Ιησού και των αγίων. Σύμφωνα με τη «θεϊκή της ανάθεση» να δένει και να λύνει, έχει την έγκριση του Λυτρωτή στο πρόσωπό της, για την αντιμετώπιση ενός συγκεκριμένου κακού (στην πραγματικότητα ήταν ο Αφρικανός Τερτυλλιανός που επέκτεινε αυτή την εμπορική μαθητεία με μεγάλη νομική σοφιστεία). Έχουν γίνει προσπάθειες να περιβληθεί αυτό το δόγμα με πολλές μυστηριώδεις εξηγήσεις και μια ολόκληρη φιλοσοφία έχει οικοδομηθεί πάνω σε αυτήν την αναπαράσταση της άφεσης, ωστόσο το ιστορικό των συναλλαγών με την έννοια του εμπορίου, δεν μπορεί να παραμείνει κρυφό σε όποιον κοιτάξει πιο βαθιά. Ένα εμπόριο τόσο σε πνευματική όσο και από υλική

άποψη. Βασικά, η ιδέα της συγχωροχαρτιών συνοψίζεται σε ένα παράδειγμα υπολογισμού, του οποίου τα άγνωστα X και Y έχουν τεθεί στα χέρια της εκκλησίας για να αντικαταστίθενται από τυχαίους αριθμούς. Αυτή είναι μια καλλιέργεια διαφθοράς του χαρακτήρα και του πνεύματος, εκτός από τις άλλες συνέπειες όπως εμφανίστηκαν στην εποχή του Λούθηρου, όταν ένας επιχειρηματίας εκπρόσωπος του Γιάκομπ Φούγκερ συνόδευε πάντα τον Γιόχαν Τέτσελ και του αφαιρούσε όλα τα χρήματα που μάζευε, γιατί διαφορετικά οι έμποροι του Άουγκσμπουργκ δεν θα είχαν πληρωθεί ποτέ από τον χρεωμένο Πάπα*.

Το «Άγιο Έτος»

Η δογματική αρχή της άφεσης ήταν δυνατή μόνο επειδή κατά τη διαμόρφωσή της η ιδέα του αισθήματος της προσωπικής τιμής δεν είχε τεθεί σε εφαρμογή. Έπρεπε να επεκτείνει περαιτέρω την επιρροή της, να υπονομεύσει την ακόμη υπάρχουσα συνείδηση της τιμής και να δώσει τη σφραγίδα της ευσέβειας στη νοοτροπία του σκλάβου. Η γερμανική εξέγερση εναντίον αυτής της ντροπής ανάγκασε το ρωμαϊκό σύστημα να είναι πιο προσεκτικό στην οργάνωση του συστήματος των συγχωροχαρτιών. Θεμελιωδώς, ωστόσο, εξακολουθούν να το υπερασπίζονται ακόμη και σήμερα σαν μια δίκαιη και ευσεβής πρακτική

---

* Το «Άγιο Έτος» που εφηύρε ο Πάπας Βονιφάτιος Η' απέφερε τεράστια έσοδα από την πώληση συγχωροχαρτιών. Αλλά η Ιωβηλαία άφεση μπορούσε να αγοραστεί μόνο στη Ρώμη. Στην αρχή το «Annus Sanctus» (το Άγιο Έτος) έπρεπε να γιορτάζεται κάθε 100 χρόνια. Έπειτα γινόταν κάθε 50, κάθε 33, τέλος κάθε 25 χρόνια, για να συλλέγονται πιο συχνά μεγάλα χρηματικά ποσά. Το πρώτο «Άγιο Έτος» (1300) έφερε στον Πάπα 200.000 ξένους επισκέπτες και 15 εκατομμύρια χρυσά γκόλντεν. Το 1350 το Βατικανό πήρε 22 εκατομμύρια, οπότε καταλαβαίνει κανείς γιατί μετά τα 33 χρόνια που γιορτάστηκαν «σε ανάμνηση των χρόνων της ζωής» του Ιησού (όπως ονομαζόταν η γιορτή μετά τη δεύτερη μείωση του διαστήματος μεταξύ των άγιων ετών), καθιερώθηκε ένα μεσοδιάστημα διάρκειας μόνο 25 ετών: «λόγω της συντομίας της ανθρώπινης ζωής». Βλέπει κανείς ότι ακόμη και ο μαρτυρικός θάνατος του Ιησού μπορεί να είναι καλός για την προώθηση των εμπορικών υποθέσεων του εκπροσώπου του. Προκειμένου να αποκτηθεί ακόμη περισσότερος χρυσός, καθιερώθηκε το άνοιγμα και το κλείσιμο της «Χρυσής Πύλης» για το «Άγιο Έτος»: όποιος έμπαινε εκεί και άφηνε πίσω του την προσφορά του, μπορούσε να απαλλάξει και τους φίλους του από κάθε αμαρτία. Το 1500, ο Πάπας Αλέξανδρος ΣΤ΄ χρησιμοποίησε τα έσοδα των ιωβηλαίων συγχωροχαρτιών για την προίκα της κόρης του Λουκρεσίας. Κάθε έγκλημα είχε ένα σταθερά καθορισμένο τίμημα με το οποίο μπορούσε κανείς να εξαγοράσει την άφεση: δολοφονία γονέων, αιμομιξία, έπρεπε να πληρωθεί ακριβά. Μόνο οι προτεσταντικές επικρίσεις έλεγχαν τη διαφθορά. Στη συνέχεια, τα συγχωροχάρτια επιφυλάχθηκαν για μαγικά έθιμα (μεταφορά ιερών λειψάνων, προνομιούχους βωμούς κ.λ.π.). Παρόμοιες επιχειρηματικές δραστηριότητες πραγματοποιούνταν από όλα τα μικρότερα εκκλησιαστικά ιδρύματα. Το μοναστήρι του Μόντε Κασίνο, για παράδειγμα, είχε ετήσια έσοδα 500.000 δουκάτα, και γύρω στο έτος 1500 περιλάμβανε 4 επισκοπές, 2 πριγκιπάτα, 350 κάστρα, 440 χωριά, 336 κτήματα, 23 τειχισμένους λιμενικούς οικισμούς, 33 νησιά, 200 μύλους και 1662 εκκλησίες! Ένα παράδειγμα από τα χιλιάδες. Επιπλέον, ήρθε η μεταφορά γιγαντιαίων ποσών σαν οφειλές στον Πάπα, οι πένες του Πέτρου, τα χρήματα της διανομής και ούτω καθεξής. Οι χειρότεροι δεσπότες της γης δεν ήταν πιο άπληστοι από τους «εκπροσώπους» του ανθρώπου του οποίου το βασίλειο δεν ήταν αυτού του κόσμου.

της εκκλησίας (βλ. τη γενική πρόσκληση αφέσεων του 1926). Είναι αυτονόητο ότι αυτή η διαβολιά εντοπίζεται και στις «αρχαίες βιβλικές» πρακτικές. Η εκ νέου πειθαρχία χιλιάδων ετών των αμέτρητων διαδοχικών γενεών γύρω από ένα νέο πόλο – τη Ρώμη – είχε τόσο ισχυρή επίδραση στο μη σκανδιναβικό υπόγειο ρεύμα των ευρωπαϊκών λαών, που αυτό το κάλεσμα στη διχασμένη ανθρωπότητα δεν έγινε καν αισθητό από αυτούς σαν ντροπή, αλλά σαν αμοιβαία βοήθεια από τα «μέλη του σώματος του Χριστού».

Μαγική πίστη στις μεσολαβητικές προσευχές

Η ιδέα της μεσολάβησης από την εκκλησία πηγάζει από τον ίδιο τρόπο σκέψης που εγκαταλείπει την ιδέα της τιμής. Με βάση τα ψηφίσματα των συμβουλίων της Λυών, της Φλωρεντίας και του Τρέντο, εισήχθη ο όρος του καθαρτηρίου μεταξύ της ζωής από τη μια πλευρά και της αιώνιας καταδίκης ή του αιώνιου καθαρτηρίου από την άλλη, και με πλειοψηφία ψήφων δόθηκε στην εκκλησία η εξουσία να φέρει το καθαρτήριο σε ένα αξιόλογο τέλος με την μεσολάβησή της. Αν απογυμνώσει κανείς αυτό το δόγμα από όλες τις γαρνιτούρες του, δηλαδή να το εξετάσει με βάση αυτά που επιδιώκει, δηλαδή όχι σαν πραγματική μεσολάβηση και πνευματική ανάμνηση των κεκοιμημένων, αλλά σαν μια ενέργεια που επηρεάζει το πέρασμα της ψυχής μετά το θάνατο, τότε έχουμε την πιο συνηθισμένη πίστη στη μαγεία, όπως οι λαοί της νότιας θάλασσας που εξακολουθούν να ασκούν σήμερα. Από φιλοσοφική άποψη, τα δόγματα της πώλησης συγχωροχαρτιών και της αποτελεσματικής μεσολάβησης (μαζί με πολλά άλλα, όπως το δόγμα του αποδιοπομπαίου και των ιερών χρισμάτων και των θαυματουργών λειψάνων) αντιπροσωπεύουν το τελικό αποτέλεσμα μιας κοσμοθεωρίας της οποίας ο τύπος είναι ο μάγος-γιατρός. Ο μάγος-γιατρός του οποίου η προσευχή...

Η κοσμοθεωρία του μάγου-γιατρού

...φέρνει ή αποτρέπει τη βροχή, του οποίου η κατάρα σκοτώνει, που έχει συνάψει σύμφωνο με τον θεό (ή τους θεούς) και μπορεί να τον αναγκάσει ή τουλάχιστον να τον επηρεάσει (ή τουλάχιστον αυτούς) με κάθε τρόπο με κάποια μαγική πρακτική*. Ο μάγος-γιατρός σαν δαιμονική φιγούρα

---

* Μια εκδήλωση που δεν ταιριάζει απόλυτα σε αυτό το έργο, αλλά που έχει βαθιά εσωτερική σημασία, μπορεί να αναφερθεί εδώ σαν χαρακτηριστικό αυτής της πνευματικής στάσης. Την ημέρα της εορτής της Αγίας Δωρεάς (Corporis Christi) το 1929 στο Μόναχο, η πομπή ξαφνιάστηκε από μια δυνατή καταιγίδα. Οι μοναχοί, οι μοναχές, οι λειτουργοί και ούτω καθεξής, άρπαξαν τους σταυρούς και τα κεριά τους κάτω από τα χέρια τους και έτρεξαν και στις τέσσερις ουράνιες κατευθύνσεις. Αργότερα ο καρδινάλιος Μίχαελ φον Φάουλχαπερ κήρυξε στην Φράουενκιρχε και προέτρεψε τους πιστούς να μην επιτρέψουν να κλονιστεί η πίστη τους από την κακοκαιρία, ακόμα κι αν ο Ιησούς δεν είχε αποδεχτεί αυτή τη φορά την…

μπορεί να χρειάζεται την ανεξάρτητη σκέψη των οπαδών του εξίσου ελάχιστα όσο και τη συνειδητή πράξη. Λογικά, για να εξασφαλίσει τη θέση του, πρέπει να καταβάλει προσπάθειες να εξαλείψει και τα δύο με όλα τα μέσα που έχει στη διάθεσή του. Πρέπει να καλλιεργήσει πάρα πολύ ανθρώπινους φόβους και υστερικές τάσεις· πρέπει να κηρύττει τη μαγισσομανία και τη δαιμονική μαγεία· πρέπει να εμποδίσει με φωτιά και σπαθί κάθε έρευνα που θα μπορούσε να οδηγήσει σε άλλα αποτελέσματα ή ακόμα και στην απελευθέρωση από ολόκληρη την κοσμοθεωρία που διδάσκει ο μάγος-γιατρός. Ο μάγος-γιατρός ρίχνει στην φυλακή έναν Ρότζερ Μπέικον με τον ίδιο τρόπο όπως τον Γαλιλαίο· πρέπει να κηρύξει το έργο του Κοπέρνικου παράνομο και υπό απαγόρευση και να καταβάλει προσπάθειες για να καταστρέψει όλα τα συστήματα σκέψης που επιθυμούν να επιβάλουν την τιμή, το καθήκον και την πίστη μεταξύ των ανθρώπων – δηλαδή διδασκαλίες προσαρμοσμένες σε μια προσωπικότητα υψηλής αξίας – σαν δυνάμεις που διαμορφώνουν τη ζωή. Το να περιγράψεις την προσπάθεια...

Ο εκφοβισμός σαν μέσο πειθαρχίας

...επιβολής της μαγικής, δαιμονικής κοσμοθεωρίας του μάγου-γιατρού σε παγκόσμιο πολιτικό επίπεδο σημαίνει να γράψεις ρωμαϊκό δόγμα και εκκλησιαστική ιστορία. Έτσι η Ρώμη όχι μόνο κατάλαβε το τι πρέπει να κάνει για να εξασφαλίσει την «εκπροσώπηση του Θεού» στα μάτια εκατομμυρίων, αλλά δουλεύοντας πάνω στη σκόπιμα καλλιεργούμενη πίστη ορισμένων τάξεων στους διάφορους λαούς στη μαγεία, κράτησε και ξύπνια την πίστη στην παγκόσμια δύναμη των πρακτικών της, οι οποίες μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο από τους ιερείς (όπως τα συγχωροχάρτια, τελετουργίες κ.λ.π.) επικοινωνώντας με τον άλλο κόσμο. Και την ίδια στιγμή ο Πάπας ήξερε πώς να αποφύγει την ευθύνη για αυτή τη μαγεία. Άλλα ιδρύματα παρόμοιας φύσης σε ξένες χώρες ήταν πιο συνεπή εδώ. Ο δάσκαλος και ο αρχηγός μιας πρωτόγονης φυλής που καυχιέται για μαγικές δυνάμεις θα σκοτωθεί, εάν οι τελετές θυσίας του είναι άκαρπες και οδηγήσουν σε ξηρασία ή σε μια τεράστια καταστροφική πλημμύρα. Ο αυτοκράτορας της Κίνας ήταν ίσος με τον θεό· ως γιός του Ουρανού ήταν σεβαστός αλλά και υπεύθυνος για την ευημερία των ανθρώπων και του κράτους. Ο Πάπας έχει πλέον καταστήσει αδύνατο για την ανθρωπότητα που πιστεύει σε αυτόν να επαληθεύσει τους ισχυρισμούς του, σαν αποτέλεσμα της μεταφοράς του αποτελέσματος από αυτόν τον κόσμο στον άλλο. (Ωστόσο αν πετύχει

---

* (συνέχεια)…προσφορά που του έφεραν... Ο Ιησούς παρουσιάζεται εδώ σαν βροχοποιός και η βροχή που έπεσε στην πομπή της Αγίας Δωρεάς σαν μια αποτυχημένη απόπειρα μαγείας! Η φιλοσοφία του μάγου-γιατρού – που χρησιμοποιείται χωρίς καμία προσβλητική πρόθεση – χαρακτηρίζει την πνευματική συμπεριφορά της ρωμαϊκής εκκλησίας.

περιστασιακά μια θεραπεία ύπνωσης, τότε οι καθολικές εφημερίδες είναι γεμάτες με ειδήσεις σχετικά με αυτό, αν και σιωπούν επίμονα για τους χιλιάδες που αφήνουν αναλλοίωτα τα μέρη του προσκυνήματος και των θαυμάτων.) Δεδομένου ότι τίποτα δεν περισσεύει στη ζωγραφική των εικόνων της κόλασης – μια ιδέα άγνωστη στον ευσεβή Ουλφίλα, για τον οποίο έλειπε κάθε γερμανική λέξη – έτσι η Ρώμη δεσμεύει τις ελπίδες των εκφοβισμένων εκατομμυρίων με τις τελετές της και τα μαγικά τους αποτελέσματα χωρίς να διατρέχει τον κίνδυνο να διαψευσθεί από το πείραμα.

Οι Ιησουίτες αντικαθιστούν τον Ιησού Χριστό

Αυτή η μέθοδος συνέβαλε επίσης πολύ στην ανθεκτικότητα του ρωμαϊκού συστήματος.

Τώρα η προσπάθεια να μαγέψει τον κόσμο απέτυχε, αλλά όχι εντελώς. Η αρχική τεχνική υπεροχή των νότιων χωρών έναντι των γερμανικών, η επακόλουθη εξόντωση όσων ήταν ελεύθερες, περήφανες και με συνείδηση της τιμής με τη βοήθεια κάθε πιθανής συμμαχίας· η έξυπνη παραποίηση των σκανδιναβικών εθίμων που παρέμειναν ως τέτοια, μόνο υπό διαφορετικό έλεγχο... όλα αυτά δεν ήταν χωρίς δυσμενείς επιπτώσεις.

Ο **Ιησουιτισμός** έχει βγάλει τα τελευταία λογικά συμπεράσματα από το ρωμαϊκό σύστημα. Ο τελευταίος λίθος στη δομή της φιλοσοφίας του μάγου-γιατρού τέθηκε από το συμβούλιο του Βατικανού. Εδώ ο μάγος-γιατρός ανακηρύχθηκε σαν θεός, σαν αλάνθαστος θεός για τη διάρκεια της άσκησης του αξιώματος του. Αυστηρά μιλώντας, ο Ιησούς δεν εκπροσωπείται πλέον, αλλά καθαιρέθηκε· καθαιρέθηκε και αντικαταστάθηκε από το ρωμαϊκό σύστημα που έστεψε τον μάγο-γιατρό που επένδυσε κάθε δύναμη, ο οποίος αυτοαποκαλείται Πάπας. Η Καινή Διαθήκη είναι πράγματι ένα σημαντικό αλλά όχι διεξοδικό προϊόν αυτής της αποστολικής παράδοσης που διαπερνά ολόκληρη τη συνείδηση της εκκλησίας, γράφει συγκαταβατικά ο προαναφερόμενος σύγχρονος καθολικός θεωρητικός, ο καθηγητής Καρλ Άνταμ.

Ο Ιησούς παραμερίζεται, η συριακή-ετρουσκική δεισιδαιμονία που περιέβαλλε την προσωπικότητά του από την αρχή πήρε τη θέση του ως «αποστολική παράδοση». Στην πραγματικότητα, το ρωμαϊκό δόγμα δεν θεωρεί την έννοια της τιμής σαν πρόβλημα. Έπρεπε, κατ' ανάγκη, να εξαλείψει συστηματικά την έννοια της τιμής επειδή η βασική του στάση απαιτούσε μόνο υποταγή. Η σχολή εκπαίδευσης για τη συνειδητή εξόντωση της προκλητικής εμφάνισης αυτής της πνευματικής δύναμης στη δυτική ζωή, που ωστόσο εμφανίζεται παντού, αντιπροσωπεύεται αναμφίβολα από την τάξη...

Τυφλή υπακοή – ένα σημιτικό δόγμα

...που αυτοαποκαλείται σαν κοροϊδία, «Κοινωνία του Ιησού»· ο τρόπος με τον οποίο ο Ιγνάτιος Λογιόλα ήθελε να δει τους οπαδούς του Ιησού να εκτελούν πνευματικές ασκήσεις υποδηλώνει έτσι την απόλυτη αντίθεση με τη γερμανική σκέψη και αίσθηση. Οι απόψεις διίστανται ακόμη και σήμερα ως προς το ποιες επιρροές, εκτός από τα βασικά ένστικτα των Βάσκων, ήταν οι πιο σημαντικές στην τεκνοποίηση και την ανάπτυξη. Για την αλήθεια, το ευσεβές «Φωνές από τη Μαρία Λάαχ» είναι της άποψης ότι «κανένας λογικός άνθρωπος δεν αμφισβήτησε την υπερφυσική προέλευση του βιβλίου ασκήσεων», αλλά αυτή η παιδική προσπάθεια να αποδοθούν ακόμη και τόσο φρέσκα προϊόντα σε «θεϊκές επιταγές» είναι κάπως ντροπιαστική ακόμη και για το ιερατείο. Είναι προφανές ότι τα γραπτά του πατέρα Γκαρσία Χιμένεθ ντι Σισνέρος της Μανρέσα, με τη μορφή των κανόνων των Βενεδικτίνων και των Φραγκισκανών, άσκησαν μεγάλη επιρροή στον Ιγνάτιο, αλλά πρέπει να γνώριζε καλά και τις αρχές των μαυριτανικών θρησκευτικών και πολιτικών κοινωνιών που εκτείνονταν στη βόρεια Αφρική μέχρι την Ισπανία, αφού υπάρχει μια εκπληκτική ομοιότητα μεταξύ του τάγματος των Μουσουλμάνων και των αρχών της Κοινωνίας του Ιησού. Τα κείμενα των μουσουλμάνων διδάσκουν: «*Θα είσαι στα χέρια του σεΐχη σου σαν πτώμα στα χέρια του φύλακα των νεκρών*». «*Να υπακούς στον σεΐχη σου σε ό,τι διατάζει, γιατί είναι ο ίδιος ο Θεός που διατάζει με τη φωνή του*[*]». Ο Ιγνάτιος στην περίφημη επιστολή του απαιτεί το ίδιο είδος υπακοής: τυφλή υπακοή, πτωματική υπακοή. Η διαύγεια της τυφλής υπακοής θα εξαφανιζόταν σε περίπτωση που κάποιος έθετε το ερώτημα ως προς το καλό και το κακό μπροστά σε μια εντολή. Εάν είναι χρειαστεί να εκπληρωθεί μια εντολή του ανώτερου, «ό,τι κι αν είναι», τότε...

Τα «Συντάγματα» του Ιγνάτιου Λογιόλα

...θα μας παρασύρει μια τυφλή παρόρμηση για υπακοή, «χωρίς να αφήνει το παραμικρό περιθώριο προβληματισμού». Ήταν στις 26 Μαρτίου 1553, όταν το αίτημα για τυφλή υπακοή εκτοξεύτηκε σαν μια ανοιχτή πρόκληση στη γερμανική δυτική πνευματική ζωή. «Παραμερίστε, αγαπητοί αδελφοί...», γράφει ο Ιγνάτιος, «...όσο είναι δυνατό τη θέλησή σας και παραδώστε και θυσιάσετε την ελευθερία σας...». «Πρέπει να υπακούτε με μια τυφλή παρόρμηση, να επιτρέψετε στον εαυτό σας να παρασυρθεί χωρίς θέληση χωρίς κανενός είδους (!) έρευνα, να κάνετε ό,τι (!) λέει ο ανώτερός σας…». Στα «Συντάγματα» διαβάζουμε: «Ο καθένας θα είναι πεπεισμένος ότι όποιος ζει με υπακοή θα επιτρέψει στον

* Βιβλίο υποστηρικτών του Σεΐχη Σι-Σνουσί, μετάφραση Μ. Σολάς. Για περισσότερες λεπτομέρειες βλέπε Μύλλερ: «Η προέλευση της Κοινωνίας του Ιησού» (Les origines de la Compagnie de Jesus), Παρίσι 1898. Δείτε επίσης τον Βικτόρ Σερμπονέλ: «Η Μουσουλμανική Καταγωγή των Ιησουιτών» (L’Origine Musulmane de Jesuites.)

εαυτό του να τον οδηγεί η θεία πρόνοια μέσω του ανωτέρου, σαν να ήταν πτώμα, επιτρέποντας στον εαυτό του να τον μεταφέρουν και να τον ξαπλώνουν εδώ κι εκεί με κάθε τρόπο· ή σαν να είναι το ραβδί ενός γέρου που εξυπηρετεί αυτόν που το κρατάει παντού και πάντα…» Στους «Κανόνες» του, στους οποίους ο Λογιόλα πρόσθεσε στις Ασκήσεις, απαίτησε και πάλι «την πλήρη κατάργηση της προσωπικής κρίσης» και επιπλέον, «αν κάτι φαίνεται λευκό στα μάτια μας το οποίο η εκκλησία έχει ορίσει ότι είναι μαύρο, τότε και εμείς πρέπει να πούμε ότι είναι μαύρο». Με απλά γερμανικά: απαιτείται υποταγή, ανεξάρτητα από το αν ο υπηρέτης θεωρεί κάτι αμαρτωλό ή άτιμο· εδώ λείπει ακόμη και ο περιορισμός, όσο σαθρός κι αν ήταν, που έγινε νωρίτερα, ότι χρειάζεται μόνο να μην υπακούει κανείς όταν απαιτείται ένα «προφανές αμάρτημα»*.

«Δικαίωμα» στην εξόντωση της συνείδησης

Αλλά ακόμη και τα πιο ζηλωτά μέλη της δυτικής εκκλησίας εκείνης της εποχής δεν μπορούσαν να ανεχθούν αυτή τη διαφάνεια, αυτό το θάρρος της αποδοχής της τελικής λογικής συνέπειας από τα προαπαιτούμενα του ρωμαϊκού συστήματος. Ακόμη και η Ρωμαϊκή και η

---

* Ένα «Μνημείο» του Κολλεγίου των Ιησουιτών στο Μόναχο επεξεργάζεται τον 35ο και τον 36ο κανόνα σχετικά με την υπακοή: «Αυτός που υπακούει τυφλά, που υπακούει σαν πτώμα ή σαν ραβδί ενός γέρου, χωρίς κανένα συναίσθημα και κρίση, υπακούει σαν να είχε αλυσοδέσει την κρίση του, και μέχρι ένα βαθμό την έχει επισκιάσει εντελώς (totum eclipsatum), ώστε αυτός, σαν να λέμε, να μην έχει πλέον δική του κρίση και να μην μπορεί να δει, αλλά έχει οικειοποιηθεί την κρίση ενός άλλου που δεν είναι δική του, δηλαδή του ανωτέρου του και μάλιστα τόσο απόλυτα και τόσο τέλεια που ό,τι κρίνει και αισθάνεται ο ανώτερός του κι αυτός κρίνει και αισθάνεται ακριβώς το ίδιο και αυτή η κρίση του ανωτέρου του νιώθει ότι είναι η δική του ανόθευτη και φυσική κρίση. Αυτή είναι η δύναμη της αληθινής άρνησης και της αληθινής τύφλωσης του εαυτού (excaecatio): να ωθείται όχι πλέον από προσωπικό, αλλά από το ερέθισμα κάποιου άλλου.» (Ζαν Ρεντς, Αρχειακή συνεισφορά: Περιοδικό της Εκκλησιαστικής Ιστορίας. 1895, XV, 263.)

Ο Γάλλος Ιησουίτης Τζούλιαν Βίνσεντ, ο οποίος είχε το θάρρος να κηρύξει αιρετική την επιστολή του Ιγνατίου το 1588, φυλακίστηκε από την Ιερά Εξέταση και στη συνέχεια κηρύχθηκε παράφρων. Χάρη στη στοργική φροντίδα των «οπαδών του Χριστού» πέθανε στη φυλακή τον επόμενο χρόνο.

Όποιος θέλει να παρακολουθήσει μια παρόμοια υπόθεση βίαιης υποδούλωσης ενός δίκαιου ανθρώπου στο σημερινό τάγμα των Ιησουιτών, θα πρέπει να διαβάσει τους φακέλους της δίκης του Γερμανού Ιησουίτη πατέρα Μπρέμερ για τον αγώνα του εναντίον του στρατηγού των Ιησουιτών και του Πάπα που τον προστάτευε ενάντια σε όλα τα δικαιώματα. Σαν αναγνωρισμένος μελετητής, ο Μπρέμερ αντιπροσώπευε τις παλιές αυστηρές ιδέες για τα ήθη, που απλώς απαγορεύονταν ως άβολες. Όμως ο μικρός ιερέας δεν άφησε τον εαυτό του να πνιγεί όπως χιλιάδες άλλοι και υπερασπίστηκε την άποψή του με βάση το κανονικό δίκαιο. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τη μία βαναυσότητα μετά την άλλη, ακολουθούμενες από δίκες του ιερέα και μετά την καταδίκη του στη Ρώμη χωρίς να ακουστεί. Ο Μπρέμερ κατηγορεί ανοιχτά τον Ιησουίτη Στρατηγό και τον Πάπα για πλαστογραφία εγγράφων. Και οι δύο έπρεπε να το ανεχτούν αυτό... Οι καλές εποχές της Ιεράς Εξέτασης τελείωσαν, διαφορετικά ο Μπρέμερ θα σάπιζε σε ένα μπουντρούμι εδώ και πολύ καιρό. Περισσότερα βλ. Δρ. Φραντς Έρνστ, «Ο Πάπας και ο στρατηγός των Ιησουιτών», Βόννη 1930.

Ισπανική Ιερά Εξέταση ξεσηκώθηκαν ενάντια σε αυτήν την υπερβολικά σαφή γλώσσα, οι διαμαρτυρίες ξέσπασαν από όλες τις γωνιές του κόσμου λόγω της ατίμωσης και της δουλοπρέπειας που απαιτούνταν. Υπήρξε μια σχεδόν δημόσια καταδίκη των ιησουιτικών διδασκαλιών, αλλά ο δόλιος Ρομπέρ Μπελαρμίνε – προς το συμφέρον της «ενότητας της εκκλησίας» – κατάφερε να ματαιώσει κάτι τέτοιο. Η απαίτηση του Ιγνατίου να αποκαλείται το άσπρο μαύρο, αν το πρόσταζε η εκκλησία, σήμαινε την αγιοποίηση της δηλητηρίασης των ψυχών, και ήταν μια αναγνώριση του δικαιώματος στην καταστροφή της συνείδησης, η φανερή ανάδειξη του ψέματος σε σεβαστό έργο. Το γεγονός ότι αυτό το δόγμα, που απομυζούσε την ραχοκοκαλιά της ηθικής, δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί πλήρως, δεν οφειλόταν στην καλή θέληση της εκκλησίας που από μόνη της θα μπορούσε να φέρει τη σωτηρία, αλλά μόνο στην ισχυρή άμυνα...

Εξάλειψη της έννοιας της τιμής

...που έδειξε το ευρωπαϊκό πνεύμα, και την αδυναμία να καεί το ευρωπαϊκό αίσθημα τιμής ακόμη και μέσα από δεκαετίες υποβάθμισης. Σήμερα είναι αναγκασμένοι να δηλώσουν ότι τα λόγια του Ιγνατίου, δεν είναι αληθινά και ούτε ήταν «υπαγορευμένα από τον Θεό», κανείς δεν τολμά να απαιτήσει ανοιχτά στα σχολεία των Ιησουιτών τυφλή υπακοή και παράδοση της τιμής του. Αλλά ο στόχος και ο τρόπος της δημιουργίας ενός κοπαδιού άψυχων σκλάβων σχεδιάζονται αναμφισβήτητα ξεκάθαρα. Οι δουλικές πρακτικές της τάξης που διοχετεύουν το άγχος στη δύναμη της φαντασίας και υποδουλώνουν την προσωπική θέληση, μαζί με την υποταγή της πνευματικής προσωπικότητας στην ύπνωση μιας ισχυρής κεντρικής βούλησης, χρησιμεύουν στη διάλυση κάθε αισθήματος αξιοπρέπειας. Το γεγονός ότι η εκκλησία δεν καταδίκασε το δόγμα της τυφλής υπακοής δείχνει ότι αγωνιζόταν για το ίδιο πράγμα με το όργανό της, την Κοινωνία του Ιησού. Και όπως τα συρο-αφρικανικά τάγματα ήθελαν να εργαστούν για τη «μεγαλύτερη δόξα του Θεού», έτσι και το τάγμα των Ιησουιτών, «προς μεγαλύτερη δόξα του Θεού» (Ad majorem dei gloriam) εργάστηκε σκόπιμα για τη διάλυση της σκανδιναβικής γερμανικής δύσης και φωλιάζει φυσικά...

Φύση του τάγματος των Ιησουιτών

...όπου γίνεται αντιληπτή μια πληγή σε ένα εθνικό σώμα.

Εδώ δεν μιλάμε για καλή ή κακή θέληση, αλλά για τις αμετάβλητες αξίες χαρακτήρων. Ο Ιγνάτιος Λογιόλα ήταν ένας θαρραλέος άνθρωπος, αν και φιλόδοξος, αλλά το υποδουλωτικό του σύστημα σημαίνει την ανατροπή όλων των ευρωπαϊκών αξιών. Όπως ο θεωρητικός υλιστής

μπορεί να είναι προσωπικά ένας καλός και λιτός άνθρωπος (και εδώ η διαφορά μεταξύ πίστης και αξίας χαρακτήρα), έτσι και ο πολεμοχαρής Λογιόλα θα μπορούσε να γίνει το σύμβολο του πιο ανελέητου αγώνα ενάντια στην ψυχή της σκανδιναβικής φυλής. Για να πάμε κατευθείαν στο θέμα: τίποτα δεν είναι πιο λάθος από το να συγκρίνεις τις Ασκήσεις του Ιγνάτιου με το Πρωσικό σύστημα πειθαρχίας, όπως συμβαίνει συχνά με σκοπό την απόκρυψη των γεγονότων, γιατί αυτές οι δύο μορφές της κοινωνίας, τύπου εκπαίδευσης, ανδρών αντιπροσωπεύουν ασυμβίβαστα αντίθετα. Ο Ιγνάτιος καταργεί την ομοιόμορφη μοναστηριακή φορεσιά, αποκηρύσσει τον υπερβολικό ασκητισμό, στέλνει τους εκπροσώπους του ανώνυμα σε όλες τις πόλεις (τους «συνεργάτες») και τους δίνει μεγάλη ελευθερία στην εξωτερική τους ζωή. Σε αντάλλαγμα οι Ιησουίτες θυσιάζουν στο Τάγμα τους κάθε προσωπική τους έρευνα, την προσωπικότητα, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια – σε τελική ανάλυση, τη φυλετική πνευματική φύση τους. Ο Πρώσος στρατιώτης εξωτερικά υπόκειτο σε σκληρή πειθαρχία, αλλά εσωτερικά ήταν ελεύθερος. Το πρώτο σύστημα δεν αναγνωρίζει την ιδέα της τιμής και όποτε την συναντά, προσπαθεί να την καταπατήσει· το δεύτερο περιστρέφεται αποκλειστικά γύρω από την ιδέα της τιμής. Το πρώτο ήταν και παραμένει ένας μύκητας στη ζωή μας, ένα οξύ που διαλύει όλη τη δύναμη και το μεγαλείο του αρχαίου παρελθόντος μας· το δεύτερο ήταν και παραμένει το αρχέγονο κύτταρο της δομής όλης της ύπαρξής μας, όπως λειτουργούσε όταν πρωτοεμφανίστηκε ανοιχτά στο φως της ιστορίας με τους Βίκινγκς και τους πρώτους Τεύτονες.

Μετά τον Βάσκο Ιγνάτιο, επιλέχθηκε ο Ντιέγκο Λάινες – ένας Εβραίος – σαν διάδοχός του για την περαιτέρω ανάπτυξη...

Το Συμβούλιο του Βατικανού

...του ρωμαϊκού δόγματος που στρέφεται εχθρικά εναντίον όλων μας. Η αποτελεσματικότητά του, δηλαδή στη Σύνοδο του Τρέντο και τις συνέπειες των ψηφισμάτων που τέθηκαν εκεί, θα ήταν αντάξια μιας γερμανικής διδακτορικής διατριβής. Και στις 18 Ιουλίου 1870, η Σύνοδος των Ιησουιτών του Βατικανού είπε την τελική της ομολογία: «Διδάσκουμε και δηλώνουμε ότι σύμφωνα με τη θέληση του Κυρίου, η Ρωμαϊκή Εκκλησία κατέχει την πρωτοκαθεδρία της κοινής εξουσίας έναντι όλων των άλλων... ότι η κρίση της Αποστολικής Έδρας, για την οποία δεν υπάρχει ανώτερη εξουσία, δεν μπορεί να ανακληθεί από καμία νέα ομολογία, ούτε επιτρέπεται σε κανέναν να κρίνει την κρίση της». «Η έδρα της, ο Άγιος Πέτρος παραμένει πάντα αλώβητη από κάθε λάθος». «Το δηλώνουμε σαν αρχή της πίστης που αποκάλυψε ο Θεός: ότι ο Ρωμαίος Πάπας, όταν μιλάει από την έδρα του (ex cathedra)..., αποφασίζει για ένα δόγμα που πρέπει να τηρεί ολόκληρη η εκκλησία, σχετικά με την πίστη ή την ηθική, δυνάμει της θεϊκής υποστήριξης που

του υποσχέθηκε ο Άγιος Πέτρος, κατέχει αυτό το αλάθητο με το οποίο ο θείος Λυτρωτής ήθελε να είναι προικισμένη η Εκκλησία του όταν αποφασίζει για ένα δόγμα σχετικά με την πίστη ή τα ήθη... Αλλά αν κάποιος τολμήσει να αντικρούσει την απόφασή μας, την οποία φυλάσσει ο Θεός: είναι υπό απαγόρευση».

Με αυτό, το Ρωμαιο-ϊησουιτικό σύστημα ολοκλήρωσε την εκμηδένιση της προσωπικότητας. Είναι αλήθεια ότι εκατομμύρια πιστοί Καθολικοί ένιωσαν αμυδρά το τερατούργημα αυτής της αυτοθέωσης ενός αξιώματος, και λίγοι άνδρες σηκώθηκαν για να διαμαρτυρηθούν ενάντια σε αυτήν την ατίμωση της ανθρωπότητας, που είναι η ουσία του Βατικανού. Ο καθολικός πρύτανης του Πανεπιστημίου της Πράγας έγραψε με φρίκη: «Άφησε τον εαυτό του να σφαχτεί και όντως το έκανε μόνος του, πετώντας την πεποίθηση, την πίστη, την ιερατική και ανδρική τιμή. Αυτό είναι...

Μάταιες διαμαρτυρίες κατά του Πίου Θ΄.

...το αποτέλεσμα μιας εξέλιξης που βλέπει την ουσία του Χριστιανισμού στην τυφλή υπακοή στους Ρωμαίους ιεράρχες*». Ο επίσκοπος Γιόσιπ Γιούρα Στρόσμαγιερ δήλωσε ότι η Κουρία θεωρούσε τον παπισμό σαν κουφάρι και ήλπιζε στον θάνατο του Πίου Θ΄, που θα σήμαινε μια «πραγματικά καλή πράξη για την ανθρωπότητα». Ο Ίγκνατς Ντέλινγκερ απέρριψε το δόγμα «σαν χριστιανός, θεολόγος και ιστορικός». Ακόμη και ο περήφανος ηγέτης του κόμματος του Κέντρου, ο Λούντβιγκ Βίντχορστ, ήταν αρκετά θαρραλέος, τουλάχιστον μεταξύ φίλων, για να απορρίψει το νέο δόγμα του αλάθητου. Όπως δήλωσε ο ιερέας του Μπρεσλάου Φραντς Κύντσερ (στην εφημερίδα «Norddeutsche Allgemeine», στις 11 Ιανουαρίου, 1871) έπρεπε να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να ηρεμήσει τον Βίντχορστ και «προσπάθησε να αμβλύνει την οργή του εναντίον των Ιησουιτών τους οποίους κήρυξε ένοχους για όλα και κατά της απέλασης των οποίων δεν θα κουνούσε ούτε το δακτυλάκι του». Αλλά αυτό που φαινόταν ακόμα δυνατό τον 16ο αιώνα, ήταν πλέον μάταιο· τίποτα δεν βοηθούσε. Ο Πίος Θ΄ μπορούσε ακόμη και να δηλώσει περήφανα για τον εαυτό του: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή», (L'Observateur catholique, 1866, σελίδα 357), χωρίς ο πνευματικά αποσυντεθειμένος, σκλαβωμένος καθολικός κόσμος να τολμήσει να διαμαρτυρηθεί ενάντια σε αυτό το τεκμήριο...

Επομένως δεν τίθεται θέμα για την έκδοση ειδικών διαταγμάτων από τον Πάπα ως αλάθητα, αλλά μόνο το γεγονός ότι του επιτρέπεται αυτή η δυνατότητα. Για άλλη μια φορά ένα κομμάτι από αυτό το άυλο κάτι που

---

* Σούλτε: «Ο Παλαιοκαθολικισμός στη Γερμανία» (Der Altkatholizismus in Deutschland).

κάθε λαός αισθάνεται ως κέντρο της ψυχής του, έχει γκρεμιστεί. Ο Πάπας, φυσικά, δεν θα απαιτήσει ανοιχτά τίποτα ανέντιμο, αλλά το γεγονός ότι ο καθολικός κόσμος εξέδωσε ένα λευκό πληρεξούσιο δείχνει επαρκώς ότι κάποιος είχε πραγματικά πετάξει την ανδρική τιμή στην υπηρεσία της «αγάπης». Το Βατικανό (Vatikanum) σήμαινε τη ρήξη...

Το σωτήριο κατόρθωμα του Λούθηρου

...των τελευταίων χαρακτήρων στην Εκκλησία εκείνης της εποχής. Και έτσι και σήμερα: γιατί οι υπάρχοντες αξιωματούχοι έχουν ήδη εκπαιδευτεί κάτω από την κυριαρχία αυτού του ανέντιμου δόγματος. Ο λεγόμενος «πολιτικός καθολικισμός» είναι μόνο η απαραίτητη εξωτερική πλευρά του ιησουιτικού ρωμαϊκού συστήματος γενικά· άρα όχι η κακή χρήση, αλλά η συνεπής εφαρμογή των ρωμαϊκών αρχών, ακόμα κι αν είναι κατάχρηση της πραγματικής θρησκείας. Τότε κάθε πνευματική δύναμη απαλλαγμένη από τη Ρώμη, κάθε εγκόσμια δύναμη ανεξάρτητη από τη Ρώμη, φαίνεται να «ξεφεύγει» από τον μόνο «νόμιμο κανόνα» και κάθε μέσο είναι ιερό για την ανάκτηση αυτής της πνευματικής πολιτικής εξουσίας.

Αυτό το σύστημα ήξερε πώς να εξαναγκάσει την αυτοθυσία ανθρώπων που επηρεάζονται από την αγάπη στην υπηρεσία μιας ανελέητης κάστας. Αντικαθιστώντας την εσωτερική ισορροπία της συνείδησης από την ταπεινοφροσύνη και τον οίκτο, υπονομεύτηκε η πνευματική αξιοπρέπεια των σκανδιναβικών λαών. Οι πόλεμοι, οι επαναστάσεις – που εν μέρει εκμεταλλεύτηκε η Ρώμη, εν μέρει προκλήθηκαν απευθείας από τη Ρώμη – έφεραν περαιτέρω σωματική και ψυχική φθορά μαζί τους μέχρι που, μετά από τη δημοκρατική-εβραϊκή υποστήριξη κατέστη δυνατό το 1870 να τοποθετηθεί η τελευταία πέτρα στον τρούλο του κτηρίου. Και αυτό σήμαινε: την εγκατάλειψη της ατομικής τιμής, της εθνικής και φυλετικής τιμής, υπέρ των διεκδικήσεων για κυβέρνηση από μια ιερατική κοινωνία που δηλώνει ότι ορίστηκε από το Θεό.

Σε σχέση με αυτό, το μεγαλείο της πράξης του Λούθηρου δεν συνίσταται απλώς στην ίδρυση μιας εκκλησίας, αλλά είναι πολύ πιο σημαντικό από το να επιφέρει ένα απλό σχίσμα στην εκκλησία. Όσο και αν ο Λούθηρος μπορεί να ήταν ακόμα βαθιά ριζωμένος στον Μεσαίωνα, η πράξη του σηματοδοτεί τη μεγάλη επανάσταση στην ιστορία της Ευρώπης μετά τη διείσδυση του Ρωμαϊκού Χριστιανισμού. Ο Λούθηρος αρνήθηκε την ίδια την ιεροσύνη, δηλ. το δικαίωμα μιας ανθρώπινης κάστας που ισχυριζόταν ότι είχε στενότερη σχέση με τη θεότητα από άλλους ανθρώπους που, με βάση μια λεγόμενη...

Ο Λαμαϊσμός στην Εκκλησία

...«επιστήμη του Θεού» υποτίθεται ότι είχε καλύτερη γνώση για τα σχέ-

δια του Θεού για τη σωτηρία και τις συνθήκες στον «ουρανό». Με αυτόν τον τρόπο, ο Μαρτίνος Λούθηρος εμπόδισε την περαιτέρω πρόοδο αυτού του μαγικού τερατουργήματος που μας είχε έρθει από την κεντρική Ασία μέσω της Συρίας και της Αφρικής. Ο μοναχισμός είναι αφρικανικής καταγωγής, το ίδιο και το κούρεμα των μοναχών, οι αντιφυσικοί ευνουχισμοί με τους οποίους υποτίθεται ότι κάποιος φέρεται «πιο κοντά στον θεό» έχουν κεντροασιατική προέλευση, το κομποσκοίνι είναι ασιατικό και χρησιμοποιείται ακόμα στο σημερινό Θιβέτ όπου ο μηχανισμός του έχει τελειοποιηθεί στον τροχό προσευχής. Το φίλημα των ποδιών του Πάπα είναι ασιατικό, ο Δαλάι Λάμα εξακολουθεί να απαιτεί το ίδιο πράγμα σήμερα – και πολλά άλλα, τα οποία όμως, δεν μπορούσαν να καθιερωθούν στην Ευρώπη. Σε αυτό το πλαίσιο, αξίζει να θυμηθούμε τη συμπεριφορά του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Όταν κατέκτησε ολόκληρη τη Δυτική Ασία, διέταξε τους Ασιάτες να γονατίζουν όταν τον χαιρετούσαν, αλλά τους Μακεδόνες τους αντιμετώπισε σαν να ήταν σύντροφοί του· μια και μοναδική προσπάθεια για την καθιέρωση προσκυνήματος από αυτούς, αλλά απέτυχε αμέσως και ο Αλέξανδρος διατήρησε την παλιά σχέση. Εδώ η σκανδιναβική Ευρώπη είχε ήδη διαχωριστεί από τον οριενταλισμό, αλλά ο Λαμαϊσμός είχε ολοκληρώσει την εισβολή του με τη μορφή της Ρωμαϊκής ιερατικής κάστας και συνέχισε την ανατολίτικη πολιτική των Βαβυλωνίων, των Αιγυπτίων και των Ετρούσκων. Ο Μαρτίνος Λούθηρος κήρυξε τον πόλεμο σε αυτή την κοινότητα πνευμάτων, νίκησε και όλοι οι Καθολικοί που έχουν ακόμη επίγνωση της τιμής τους οφείλουν στο έργο του ότι ο παπισμός έπρεπε να μεταρρυθμιστεί και να εξαγνιστεί για να μπορέσει να επιβιώσει στον αφυπνιζόμενο πολιτιστικό κόσμο της Ευρώπης.

Πρέπει τώρα να γίνει σαφές πώς θα είχαν προχωρήσει τα πράγματα με τα γερμανικά κράτη, αν είχε θριαμβεύσει εκείνο το πνεύμα που ήθελε να συνδέσει την αγιότητα με τη βρωμιά και την αηδιαστική ζωή. Ο Ευσέβιος ο άγιος έτρεξε με σιδερένια βάρη 100 κιλών, ο Άγιος Μακάριος αγόρασε την αγιότητα για τον εαυτό του υποφέροντας τους πόνους...

Η «Μυρωδιά της ιερότητας»

...που άντεξε ενός λόφου μυρμηγκιών πάνω στον οποίο καθόταν, ο Άγιος Φραγκίσκος – ομολογουμένως από πολλές απόψεις μια πολύ σπουδαία προσωπικότητα – απέτισε φόρο τιμής στον Ασιατισμό κυλιόμενος γυμνός στα αγκάθια για την ευχαρίστηση του Θεού. Ιδιαίτερα ευσεβείς μοναχές κατάπιναν σάλιο ξένων, έτρωγαν νεκρά ποντίκια και σάπια αυγά, όλα για να γίνουν «άγιες». Ο Άγιος Ιλαρίωνας επαινείται γιατί έζησε μόνο στη βρωμιά, ο Άγιος Αθανάσιος ήταν περήφανος που δεν έπλυνε ποτέ τα πόδια του, το ίδιο λέγεται και για τον Αβραάμ τον άγιο, για τη Σύλβια την αγία. Το γυναικείο μοναστήρι της αγίας Ευφρασίας είχε μάλιστα ορκιστεί ότι οι μοναχές του δεν λούζονταν ποτέ... Κάτω από

την ασυγκράτητη περαιτέρω ανάπτυξη αυτής της «μυρωδιάς της ιερότητας» η Ευρώπη θα είχε φτάσει σήμερα στην κατάσταση των αγίων της Ινδίας και του Θιβέτ που βρωμούν, σε μια κατάσταση της απόλυτης βλακείας, της πιο τρομερής δεισιδαιμονίας, της φτώχειας και της δυστυχίας – με έναν διαρκή εμπλουτισμό της κάστας των ιερέων. Η Ευρώπη σώθηκε λόγω της έκτασης των αντιρωμαϊκών κινημάτων, και ο μεγαλύτερος σωτήρας της δύσης ήταν επομένως ο Μαρτίνος Λούθηρος επειδή πολέμησε το σύστημα από το οποίο προέκυψαν οι συνθήκες που περιγράφηκαν παραπάνω σαν απαραίτητα αποτελέσματα:
το ιερατείο της Ρώμης με τη μαγική του δύναμη, σαν συνέχεια των ιερατικών κοινωνιών της Μέσης Ανατολής και της Κεντρικής Ασίας. Ο γιος αυτού του Γερμανού αγρότη έγινε έτσι ο άξονας μιας νέας παγκόσμιας εξέλιξης για την οποία όλοι οι Ευρωπαίοι πρέπει να είναι ευγνώμονες, γιατί όχι μόνο απελευθέρωσε τους Προτεστάντες, αλλά έσωσε και τους Καθολικούς από την πνευματική παρακμή. Η μετέπειτα επιστροφή στον καθολικισμό πολλών κέντρων που είχαν αποστατήσει (η Βιέννη και το Μόναχο ήταν κάποτε προτεσταντικές πόλεις) ήταν δυνατή μόνο μέσω μιας επιβεβλημένης κάθαρσης της μυρωδιάς των αγίων, αλλά ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αν δεν υπήρχε πλέον το προτεσταντικό πνεύμα, ο θιβετιανός-ετρουσκικός κόσμος θα αποκαλυπτόταν εκ νέου...

Αυτοκράτορας και Πάπας

...(η Ισπανία, η οποία ήταν λιγότερο προτεσταντική, ένιωσε πιο σκληρά την κυριαρχία της Ρώμης και πουθενά στην Ευρώπη δεν υπήρχε τέτοια ψυχική και πνευματική υστέρηση όπως στην Ισπανία πριν από την επανάσταση του Απριλίου του 1931). Το πόσο βαθιά σατανική δεισιδαιμονία επικρατεί ακόμα και σήμερα στα υψηλότερα πόστα, το αποκάλυψε σε έναν έκπληκτο κόσμο η απάτη του Λεό Ταξίλ, που βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με τον εξορκισμό του διαβόλου από ευσεβείς εκκλησιαστικούς σε όλα τα κράτη.

Η ουσία της σύγκρουσης μεταξύ αυτοκράτορα και πάπα ήταν πρώτα από όλα ο αγώνας για επικράτηση μεταξύ της ιπποτικής τιμής και του απαλυντικού δόγματος της αγάπης. Η ζωντανή αλληγορία του πρώτου είναι το ξίφος με τη λαβή σε μορφή σταυρού και ο επίσκοπος καβάλα σε ένα πολεμικό άλογο. Χωρίς αμφιβολία, η ιπποτική τιμή κυριάρχησε στην αρχή· ακόμα κι ένας Καρλομάγνος θα είχε απορρίψει γελώντας έναν Πίο Θ΄*. Αλλά ο Καρλομάγνος θεώρησε σκόπιμο να αφήσει την αξιοπρέπειά του να αγιαστεί μέσω της θρησκείας – όπως και ο Αιγύπτιος Φαραώ –

* Η φυλετική εικόνα του Καρλομάγνου παρουσιάζει ενδιαφέρον από αυτή την άποψη: Ο Καρλομάγνος είχε ένα έντονο στρογγυλό κρανίο με χοντρό, κοντό λαιμό, κατά τα άλλα πιθανότατα σκανδιναβικού χαρακτήρα, δηλ. ανατολικό σκανδιναβικό, δεν ήταν φυσικά ελεύθερος όπως ο αντίπαλός του ο Βιτεκίνδος.

και να διακηρύξει την κυριαρχία του στους λαούς σαν προερχόμενη από την ευλογία του Θεού. Έτσι στη αρχή ο αυτοκράτορας και ο πάπας ήταν πολιτικοί σύμμαχοι ενάντια στους «ευγενείς Σάξονες» των οποίων η φήμη είναι – σύμφωνα με τον Γκαίτε – ότι μισούσαν τον Χριστιανισμό με τη μορφή που προσφερόταν. Ο Βιτεκίνδος ομολογουμένως πολέμησε για τον εαυτό του, αλλά ταυτόχρονα για την ελευθερία όλων των σκανδιναβικών λαών. Αυτός έχασε· αλλά σήμερα δεν υπάρχει πλέον καμία αμφιβολία ότι στεκόμαστε δίπλα στις δυνάμεις που καθοδηγήθηκαν από αυτόν και όχι σε εκείνες που βοήθησαν τον Καρλομάγνο στη νίκη.
(*Ταυτόχρονα, ο Καρλομάγνος παραμένει ο σκληροτράχηλος ιδρυτής του γερμανικού Ράιχ σαν πολιτική μονάδα. Μετά την αποκατάσταση της τιμής της Σαξονίας, που χλευαζόταν για 1000 χρόνια, και οι δύο μεγάλοι αντίπαλοι περνούν στη γερμανική ιστορία: ο Καρλομάγνος σαν ιδρυτής του γερμανικού Ράιχ, ο Βιτεκίνδος σαν υπερασπιστής των γερμανικών αξιών της ελευθερίας.*)

Το γερμανοχριστιανικό Μπέογουλφ

Η πίστη από τους υποτελείς και η ανδρική τιμή ήταν εξίσου σημαντικά για τον παλιό ιππότη όπως με τον συγγραφέα της Έδδα. Το «Hávamál» κλείνει με τις λέξεις:

Η περιουσία χάνεται,
οι φυλές πεθαίνουν,
κι εσύ ο ίδιος πεθαίνεις σαν αυτούς·
Ξέρω ένα, που ζει για πάντα:
Η δόξα των πράξεων των νεκρών.

Αυτή είναι η σκανδιναβική μορφή του βουδιστικού δόγματος του κάρμα. Στο ποίημα του «Μπέογουλφ» (Beowulf) επιχειρείται μια ανάμειξη του γερμανικού αισθήματος τιμής με τη χριστιανική ιδέα της λύτρωσης, στο βαθμό δηλαδή που ο «Μπέογουλφ» αναλαμβάνει να σώσει την αγανακτισμένη, βασανισμένη ανθρωπότητα· αλλά δεν πολεμά με τη βοήθεια του δόγματος «να μην αντιστέκεσαι στο κακό» αλλά σαν «ήρωας στον τρόμο των κακών». (πρβλ. τα λόγια του Βισνού, που εμφανίζεται ξανά και ξανά στον κόσμο για να καταστρέψει τους κακούς). Εδώ όμως στο «Μπέογουλφ» γίνεται ήδη αντιληπτός ένας συγκεκριμένος απαλός τόνος. Ενώ για τους αρχαίους Γερμανούς θεωρούνταν άτιμο να επιστρέφουν στην πατρίδα τους από το πεδίο της μάχης χωρίς τον κύριό τους και αρχηγό, η άθλια συμπεριφορά των «μαθητών» του Χριστού στον κήπο της Γεθσημανή (το οποίο παρατήρησε και ο συγγραφέας του «Χέλιαντ») έχει ήδη ρίξει εδώ μια σκιά. Όλοι εκτός από έναν από τους οπαδούς του «Μπέογουλφ» τον εγκαταλείπουν, καθώς τους κυριεύουν

προαισθήματα θανάτου! Αυτό το εξ ολοκλήρου μη σκανδιναβικό, απαλό χαρακτηριστικό στην πραγματικότητα αντιμετωπίζεται και πάλι από έναν συνειδητό έπαινο τιμής: «Κανένα γεγονός δεν μπορεί να αποδυναμώσει τον άνθρωπο του ευγενούς αίματος», «Το τέλος αυτής της ζωής μας απειλεί όλους· επομένως, όποιος μπορεί, ας αποκτήσει τη φήμη πριν από το θάνατο!» Τέλος, οι άτιμοι και άπιστοι φυγάδες τιμωρούνται με εξορία:

Τώρα να στερηθεί όλη τη γενιά σας
το δώρο των σπαθιών και των θησαυρών του φωτός,

Χάγκεν και Πέτρος

τις χαρές της πατρίδας και της πατρογονικής εστίας
χωρίς τα δικαιώματα της ζωής μας
θα 'ναι ο καθένας, όταν θα 'ναι μακριά,
οι ευγενείς θα μάθουν για τη φυγή σας,
αυτή την άδοξη πράξη. Ο θάνατος είναι καλύτερος
για κάθε ευγενή άνθρωπο από μια ντροπιαστική ζωή.

Ακόμη και ο Γερμανός ιππότης είναι ένοχος για άδοξες πράξεις σε μια κατάσταση αδύναμης θέλησης και όταν ξεσπούν τα κατώτερα ένστικτα, αλλά όταν μετά τα αποδέχεται, τα ομολογεί και αναλαμβάνει τις συνέπειες πάνω του, τότε αυτό το καταλαβαίνουμε περισσότερο από τη δειλή συμπεριφορά των πρώτων αποστόλων. Ακόμη και μια ζοφερή φιγούρα σαν τον Χάγκεν μας φαίνεται πολύ καλύτερη από, για παράδειγμα, τον Πέτρο τον «βράχο». Ο Χάγκεν πετάει την τιμή του στην υπηρεσία του βασιλιά του και τελικά πεθαίνει γι' αυτό περήφανος και αρραγής. Ο αλαζονικός Πέτρος αρνείται τον Κύριό του στην πρώτη δοκιμασία, διπλά και τριπλά· η μοναδική έκφραση συναισθήματος που του επιτρέπει να εμφανίζεται με συμπάθεια, όταν βγάζει το σπαθί του (που ο ποιητής του «Χέλιαντ» περιγράφει με αισθητή ανακούφιση), επισκιάζεται πολύ σημαντικά από τα μετέπειτα δειλά ψέματά του. Η εκκλησιαστική παράδοση μάταια καταβάλλει προσπάθειες να μετατρέψει τον Πέτρο σε ήρωα. Αλλά ο ευσεβής ποιητής του ποιήματος «Χέλιαντ» προσπαθεί να δικαιολογήσει τη συμπεριφορά των μαθητών στη Γεθσημανή με τη λύπη τους, γιατί διαφορετικά ο ύπνος τους θα φαινόταν άτιμος και επομένως ακατανόητος στο Σαξονικό κοινό του:

...αυτοί που γεννήθηκαν για τον Κύριο
τους βρήκαν να κοιμούνται με θλίψη!
η καρδιά τους ήταν βαριά
ότι ο αγαπητός τους Κύριος
πρέπει να τους αφήσει.

Η εξέλιξη από τον ιπποτισμό στον ιππότη άρχισε ήδη υπό τον Κορράδο Β', και αυτό διατηρήθηκε μέχρι τον 14ο αιώνα. Οι ιππότες έβλεπαν τους εαυτούς τους σαν παιδιά της αυτοκρατορίας, και έτσι ήταν υποχρεωμένοι να υπερασπιστούν τον αυτοκράτορα και το βασίλειο ενάντια στους εξωτερικούς εχθρούς. Αυτό...

Ο Ιππότης

...το γεγονός τους έδωσε δικαιολογία για την ύπαρξη της τάξης τους, οδήγησε στην πραγματική ιπποτική έννοια της τιμής που είναι η πρώτη κοσμική αναπαράσταση της ιδέας της τιμής προσαρμοσμένη στον υψηλότερο σκοπό. Μετά τον σχεδόν πλήρη υποκειμενισμό των Βίκινγκς και του παλιού Γερμανού αρχηγού με τη συνοδεία του, ένα μεγάλο τμήμα του λαού προσαρμόστηκε στο πνευματικό επίκεντρο ολόκληρης της φυλής. Η πρακτική της παραχώρησης του ξίφους, του ζωστήρα, εν τέλει των τελετών των ιπποτών, αντιπροσώπευε συμβολικά μια ενδόμυχη ανύψωση και εξευγενισμό. Αν ο μετέπειτα ιπποτισμός μέσω της αποστεοποίησης και του στερεότυπου αντιπροσώπευε ένα κομμάτι της αρχαιότητας μέσα σε μια νέα κοινωνική ζωή, αν οι ληστρικές επιδρομές των άεργων ιπποτών κατά τη διάρκεια της ειρήνης προσφέρουν επίσης μια δυσάρεστη εικόνα, τότε αυτά είναι πράγματα που ακόμη και το μεγαλύτερο ιδανικό δεν μπορεί να τον περιορίσει και το γεγονός παραμένει ότι μέχρι και σήμερα η λέξη «ιπποτικός» χρησιμοποιείται για να περιγράψει μόνο έναν άνθρωπο που υπερασπίζεται σθεναρά τους συνανθρώπους του και ξέρει πώς να προστατεύει την τιμή.

Φυσικά, το ρωμαϊκό σύστημα προσπάθησε να καταστήσει και το τάγμα των ιπποτών λειτουργικό στον εαυτό του, πράγμα το οποίο, μεταξύ άλλων, εκφράστηκε με τον καθαγιασμό του ξίφους. Στην αρχή των δέκα όρκων του, ο ιππότης αναλαμβάνει να υπηρετήσει τη θρησκεία, μετά να βοηθήσει τους καταπιεσμένους και μόνο στο τέλος να υπακούσει στον αυτοκράτορα. Αυτή ήταν η επίσημη καθιέρωση μιας ρωμαϊκής επιρροής, όπως είχε ήδη πραγματοποιηθεί νωρίτερα. Ορισμένοι ευσεβείς ιστορικοί προσπάθησαν ακόμη και να εντοπίσουν τα ίχνη της ίδρυσης του τάγματος των ιπποτών στη Ρώμη (όπως τα δόγματά τους στον Ιησού)...

Παραποίηση της ιδέας του ιππότη

...και μάλιστα ο Γρηγόριος Ζ' αναφέρεται σαν ιδρυτής τους. Φυσικά, και αυτό γίνεται μόνο με την πρόθεση να εξαρτηθεί ακόμη και η παρουσίαση της αντιρωμαϊκής σκέψης από τον Πάπα, με αιτιώδη αναδρομή στον Πάπα, φυσικά με διάφορες συνέπειες που προκύπτουν από αυτό για το παρόν. Έτσι, για παράδειγμα, ο ιστορικός Όγκαστ Φρίντριχ Γκφρέρερ ξέρει πώς να αφηγηθεί τον τρόπο με τον οποίο προήλθε η ιπποτική ιδέα

της ιερής Ρώμης, για να αποκαλύψει στη συνέχεια τις προθέσεις της ωμά: «Μόνο σαν αποτέλεσμα της τεράστιας επιρροής που απέκτησε η εκκλησία μέσω του αξιώματος του Γρηγορίου Η' στο τάγμα των πολεμιστών των χριστιανικών βασιλείων της Δύσης και μάλιστα πρώτα στο ρωμαϊκό, ο ιπποτισμός απέκτησε την πλήρη υπόστασή του σαν θεσμός ή εταιρεία που ανέθεσε στον εαυτό του το καθήκον να υποτάξει τον ηρωισμό του στρατιώτη στη θρησκεία με ειδικές δεσμεύσεις». Η φήμη, η τιμή, η φυλή, ο λαός, ο αυτοκράτορας και η αυτοκρατορία θεωρούνταν και θεωρούνται από τους εκπροσώπους του ρωμαϊκού συστήματος σαν απλά ονόματα και παρεπόμενα. Σαν σκοπός της ψεύτικης ιπποσύνης που αποδίδεται στον εκπρόσωπο του Χριστού, εμφανίζεται μόνο η υπηρεσία στον Πάπα. Με αυτό, η αμετάβλητη πολιτική της ρωμαϊκής εκκλησίας έχει γίνει επίσης εντελώς ξεκάθαρη, και μάλιστα πέτυχε μέσω των υπνωτιστικών κηρυγμάτων να χυθούν χείμαρροι αίματος για την εκκλησία που διψάει για την εξουσία σε αμέτρητες σταυροφορίες, για να κάνει την «ηρωική καρδιά να υπηρετεί τη θρησκεία», να υποτάσσει την τιμή στην «αγάπη». Οι Φλαμανδοί φώναζαν «Υπρ και Αρράς», «Εμπρός για τη Βαυαρία μας», ήταν η ηχηρή κραυγή μάχης των Βαυαρών. Η Ρώμη δεν μπορούσε να το αποτρέψει αυτό, αλλά παίζοντας διαφορετικά συμφέροντα μεταξύ τους θα μπορούσε να σπείρει διχόνοια. Και μέχρι σήμερα αυτό θεωρεί καθήκον της. Η Ρώμη, από ένστικτο αυτοσυντήρησης, δεν μπορεί να ανεχθεί καμία οργάνωση που έχει συνείδηση του λαού και της τιμής της,...

Η Ρώμη τον 8ο έως τον 10ο αιώνα

...και πόσο μάλλον ένα αυτάρκες, απόλυτα συνειδητοποιημένο έθνος, γι' αυτό πρέπει να προωθεί τη διχόνοια, να σπείρει τον πόλεμο και να ενθαρρύνει τον φυλετικό κατακερματισμό. Αυτή είναι η ίδια η φύση αυτού του απρόσωπου συστήματος και δεν θα αλλάξει ποτέ όσο υπάρχει αυτό το σύστημα. Μια άλλη, φαινομενικά αδήριτη, παραποίηση της ιστορίας κυριαρχεί ακόμη και σήμερα σε εκείνους τους κύκλους που δίνουν μια ξεκάθαρη περιγραφή της Ρώμης και του συστήματός της, δηλαδή ότι όλη η εκπαίδευση και ο πολιτισμός που σταδιακά πέρασαν στη Δύση ήταν συνέπεια της εκκλησιαστικής δραστηριότητας. Στην πραγματικότητα, συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο.

Πιεζόμενος από τους Λογγοβάρδους, ο Πάπας Στέφανος Β' (περίπου το 755) εκλιπαρεί τον Πεπίνο (πρόσφατα εστεμμένο βασιλιά των Φράγκων) για βοήθεια και ζητά να τον προσκαλέσουν στο Φραγκικό βασίλειο. Αυτό γίνεται και ο Πεπίνος δέχεται τον Πάπα με τα πόδια, αλλά ο τελευταίος, έχοντας επίγνωση της αδύναμης θέσης του, εμφανίζεται σαν φτωχός απόστολος του Χριστού, τυλίγει τον εαυτό του και τους ιερείς του με τριχωτά ρούχα, σκορπίζει στάχτη στο κεφάλι του και γονατίζει εκλιπαρώντας τον βασιλιά να βοηθήσει τον ρωμαϊκό λαό.

Από τότε, η Γαλλία θεωρεί τον εαυτό της σαν τη μεγαλύτερη κόρη της Ρώμης (αλλά σοφά αρνήθηκε το δέλεαρ ενός ρωμαϊκού τίτλου από τον Ούγο Καπέτο). Στη συνέχεια, ο ίδιος Πάπας εργάζεται ενάντια στην ένωση του Καρλομάγνου με μια γυναίκα των Λογγοβάρδων. Γράφει ότι ο Κάρολος δεν πρέπει να μολύνει με «άπιστο και βρωμερό αίμα» την «υψηλή, ευγενή και βασιλική φυλή» των Φράγκων με το αίμα των Λομβαρδών, και, αν δεν το κάνει, ζητά από τον ουρανό να παραδώσει τον Κάρολο στις «αιώνιες φλόγες». Αλλά επειδή αυτή η απειλή δεν έκανε καμία εντύπωση στον αυτοκράτορα, ο άγιος πατέρας αργότερα συμμάχησε με αυτόν τον «βρωμερό» Λομβαρδό βασιλιά.

Την εποχή που λέγεται ότι η πνευματική επιρροή στον κόσμο γινόταν από τη Ρώμη προς τα έξω, τα πράγματα στην πραγματικότητα προχωρούσαν εκεί με έναν εξαιρετικά αντιπνευματικό τρόπο. Το 896, ο Πάπας Στέφανος ΣΤ' σκέφτηκε να σκάψει το αποσυντεθειμένο πτώμα του προκατόχου του,...

Εξαγορές του παπικού γραφείου

...καταδικάζοντας τον νεκρό σε θάνατο σε σύνοδο σαν κακό σφετεριστή, κόβοντας τρία δάχτυλα από το ψευδορκισμένο πτώμα του και τον παρέδωσε στον ρωμαϊκό λαό για να πνιγεί. Λίγο αργότερα, ο ίδιος ο Στέφανος πετάχτηκε στη φυλακή και στραγγαλίστηκε, ενώ το πτώμα του προκατόχου του ψαρεύτηκε και πάλι από τον Τίβερη και πρόσφατα το έντυσαν σαν Πάπα. Μετά από αυτό, οι Πάπες αλλάζουν, ανατρέπει ο ένας τον άλλον και φυλακίζει ο ένας τον άλλον με εναλλαγές, έως ότου ο Σέργιος Γ', με την παλλακίδα του Μαροζία στο αριστερό του χέρι, ανέβει στην «καρέκλα του Πέτρου». Αυτή η γυναίκα η Μαροζία, μαζί με τη μητέρα της Θεοδώρα, εξασφαλίζει επισκόπους με επιρροή σαν εραστές και στηρίγματα της διακυβέρνησής της. Όταν ο Σέργιος απομακρύνθηκε, η Μαροζία, μετά από μια σύντομη παύση, μεγάλωσε τον γιο της σαν Πάπα Ιωάννη ΙΑ'. Ο πρώτος της γιος, ο Άλμπριχ, εξοργίστηκε πολύ με αυτό και ανέτρεψε την κυριαρχία της μητέρας του. Μετά τον θάνατό του ο γιος του κατέλαβε το παπικό αξίωμα σαν Ιωάννης ΙΒ'. Όμως και αργότερα οι συνθήκες δεν βελτιώθηκαν. Το 983, ο Πάπας Βονιφάτιος Ζ', που είχε διωθεί, κατάφερε να βάλει στη φυλακή τον ανταγωνιστή του, Ιωάννη ΙΔ', που «εκπροσωπούσε» τον Ιησού και να τον αφήσει να πεθάνει εκεί. Αλλά ακόμη και ο Βονιφάτιος δεν απόλαυσε την τιάρα για πολύ· τον έδιωξαν οι βασιλικοί ευγενείς και η γυναίκα Θεοδώρα, που ήδη αναφέρθηκε, η διάσημη μητέρα αυτής της πολύ δραστήριας πόρνης Μαροζία, της οποίας ο εγγονός Κρεσέντιος έγινε κύριος της Ρώμης, και που τώρα πούλησε την παπική καρέκλα σε πρόθυμα πλάσματα. Το 1024 ανέβηκε στον παπικό θρόνο ένας άνδρας που δεν είχε γίνει ποτέ κληρικός. Αγόρασε την εκπροσώπηση του Θεού και αποκαλούσε τον εαυτό του Ιωάννη ΙΘ'. Αργότερα ένας δεκάχρονος γιος ενός κόμη εξελέ-

γη σαν Πάπας Βενέδικτος Θ'. Αλλά επειδή από πολύ νωρίς έκανε πράξης ακατανόμαστες και ντροπιαστικές, αμφισβητήθηκε ακόμη και από τους Ρωμαίους· εξέλεξαν λοιπόν νέο εκπρόσωπο του Χριστού, που αυτοαποκαλούνταν Σίλβεστρος Γ'. Αλλά ο νέος πάπας σύντομα καταλήφθηκε από το φόβο για τους κινδύνους του αξιώματος του και προτίμησε να ανταλλάξει τον τελευταίο για 1.000 λίβρες χρυσού στον Γρηγόριο ΣΤ', με αποτέλεσμα ο εκδιωχθείς Βενέδικτος Θ'...

Ο Βασιλιάς σώζει τον Παπισμό

...να εξοργιστεί και να διεκδικήσει εκ νέου την έδρα του Πέτρου. Ο αξιότιμος καρδινάλιος Καίσαρ Βαρόνιος αποκάλεσε ανοιχτά αυτούς τους Πάπες επιβήτορες της πόρνης. Αυτό το σκάνδαλο σταμάτησε μόνο όταν παρενέβη ο αυτοκράτορας Ερρίκος Γ'.

Αυτές ήταν οι συνθήκες στη Ρώμη κατά τον 10ο και τον 11ο αιώνα που θα έπρεπε να γνωρίζει κάθε Γερμανός, αλλά που συνετά αποκρύπτονται από μια ιστορία που είναι αφενός ψευδής και αφετέρου δειλή. Αυτή ακριβώς την εποχή άρχισε η εθνική συγκέντρωση των Γερμανών υπό τον Ερρίκο Α' και η συνειδητή προσπάθεια εθνικής ανάκαμψης και ανάπτυξης υπό τον Όθωνα Α' τον Μέγα.

Ο Όθωνας διέκρινε ένα στοιχείο που σχηματίζει ψυχή και εξευγενίζει τη θρησκεία. Χάρη σε αυτόν, τον Γερμανό ιππότη, οι επίσκοποι απέκτησαν μεγάλη επιρροή, ανήλθαν στον βαθμό του πρίγκιπα και μετέδωσαν πνευματικές γνώσεις, προώθησαν τη βιοτεχνία, το εμπόριο και τη γεωργία. Κατευθυνόμενα και προστατευμένα από τον αυτοκράτορα, όχι από τον Πάπα, τα πρώτα πολιτιστικά κέντρα άνθισαν στο Κέντλινμπεργκ, το Ράιχεναου και το Χέρσφελντ. Οι Πάπες, από την άλλη πλευρά, είχαν δολοφονήσει έντιμους άνδρες, όπως ο Αδριανός Δ', ο οποίος διέταξε να στραγγαλιστεί και να καεί ο Άρνολντ της Μπρέσια όταν άκουσε για τα μετανοϊκά του κηρύγματα*.

Στη βάση των προσπαθειών του Όθωνα Α' βρισκόταν αναμφίβολα η ιδέα μιας γερμανικής εθνικής εκκλησίας, η οποία φαινόταν να έχει εξα-

---

* Δεν μπορώ να μπω σε περισσότερες λεπτομέρειες εδώ. Ας σημειωθεί μόνο ότι οι Πάπες έβαλαν τις πόρνες να τους πληρώνουν ένα ορισμένο ποσοστό, το οποίο ο ο Παύλος Β' (1464–1471) εξέλιξε σε σταθερή πηγή εισοδήματος. Ο Σίξτος Δ' αντλούσε 20.000 χρυσά δουκάτα ετησίως από τους οίκους ανοχής. Οι κληρικοί έπρεπε να πληρώνουν σταθερούς φόρους για τις παλλακίδες τους, ενώ το Βατικανό αντάμειψε τους αξιωματούχους του με πάσο για τους οίκους ανοχής. Ο Σίξτος Δ' επέτρεψε ακόμη και την παιδεραστία για μια σταθερή πληρωμή. Ο Ιννοκέντιος Η' είχε 16 δικά του παιδιά για να ταΐσει. Ο Αλέξανδρος ΣΤ', ωστόσο, δήλωσε ότι ο πάπας στεκόταν ψηλότερα από τον βασιλιά, με τον ίδιο τρόπο όπως ο άνθρωπος πάνω από τα θηρία. Μάλλον γι’ αυτό δολοφόνησε δεκάδες επισκόπους και καρδινάλιους που του φαινόταν επικίνδυνοι. Για 300.000 χρυσά δουκάτα ο Πάπας Αλέξανδρος ΣΤ' απομάκρυνε τον Τούρκο διεκδικητή του θρόνου Ντσχέμ και με καθαρή συνείδηση μάζεψε τα χρήματα του άπιστου, του σουλτάνου. Το 1501 ο Αλέξανδρος ΣΤ' ονόμασε την κόρη του Λουκρητία για ένα διάστημα ως αντιπρόσωπό του.

φανιστεί με τους εξαφανισμένους Άριους Γότθους. Για τον ίδιο λόγο, όρισε ότι ο κλήρος έπρεπε να επιλέγεται από τους ιδιοκτήτες γης, αλλά αυτό τον έκανε επίσης να υποτάξει...

Η «μεταρρύθμιση» των Κλουνιακών (Clunyazenser)

...τον παπισμό: οι Ρωμαίοι έπρεπε να ορκιστούν να μην εκλέξουν πάπα χωρίς τη συγκατάθεση του αυτοκράτορα. Ο Όθωνας Γ' διόρισε αυταρχικά δύο πάπες. Ομοίως ο Ερρίκος Γ' εκκαθάρισε τον παπισμό. Στη μεγάλη διαμάχη του Αρχιεπισκόπου Γουίλιγκς του Μάιντς ενάντια στον αντεθνικό ρωμαϊκό συγκεντρωτισμό, όλοι οι Γερμανοί επίσκοποι, λόγω της συνειδητά ανοιχτής απόρριψής τους, βρέθηκαν σε αντίθεση με τον πάπα, ο οποίος τελικά έπρεπε να υποχωρήσει. Εκείνη την εποχή υπήρχε περισσότερη ελευθερία στη Γερμανία από ό,τι το 1870 και το 1930!

Ωστόσο, ο παπισμός έλαβε μεγάλη ενίσχυση από τους Κλουνιακούς που επιθυμούσαν να δημιουργήσουν μια διεθνή δομή εξαρτημένη μόνο από τον Πάπα και πάνω από το κράτος.

Αυτό το κίνημα ομολογουμένως έθεσε σαν στόχο του μια μεταρρύθμιση του διαλυμένου μοναστικού συστήματος, αλλά πολύ σύντομα έδειξε την αντιγερμανική πνευματική του στάση. Οι μέχρι τώρα συνήθεις πρακτικές της μετάνοιας ενάντια στην αμαρτωλή διαβολική σάρκα, που οι Τεύτονες περιφρονούσαν γελώντας, αφαιρέθηκαν από την προηγούμενη αδέξια μορφή τους και μετατράπηκαν σε πονηρό μαρτύριο ψυχής (σαν πρόδρομος του Ιησουϊτισμού, ας πούμε). Σε ορισμένα μοναστήρια των Κλουνιακικών, υπήρχε ένας αυστηρός κανόνας σιωπής, κάθε ευθυμία ήταν απαγορευμένη, οι φιλίες δεν ήταν ανεκτές. Η ενημέρωση των άλλων έφερε τη σφραγίδα του ευσεβούς καθήκοντος και όσοι κρίνονταν ένοχοι έπρεπε να υποστούν ατιμωτικές τιμωρίες. Αυτή η αφύσικη μορφή πειθαρχίας προέρχεται προφανώς από εκείνη την ανατολική φυλή της Λιγουρίας που, πριν από τη μετανάστευση...

Το ευχαριστώ της Ρώμης

...των Σκανδιναβών, εγκαταστάθηκε στη νοτιοανατολική Γαλλία μεταξύ άλλων τόπων. Αυτή όμως η καταπάτηση της ψυχής του ατόμου, αυτός ο εσωτερικός αυτοεξευτελισμός και ο πόθος για υποταγή κάτω από ξενόφερτους δαίμονες και μαγικές δυνάμεις, μας δείχνει το πνεύμα της ρωμαϊκής εκκλησίας στην πιο στενή, φυλετικά εξαρτημένη αλληλεπίδραση με όλο το αίμα των μη Άριων και τις κατακερματισμένες πληθυσμιακές ομάδες. Επομένως, δεν είναι τυχαίο που οι «μεταρρυθμίσεις» των Κλουνιακών κέρδισαν αμέσως έδαφος στα ανατολικά φυλετικά μέρη της Λωρραίνης. Ο Αρχιεπίσκοπος Αρίμπο του Μάιντζ τάχθηκε αμέσως ενάντια σε αυτήν την πνευματική ασθένεια και υποστήριξε τον συνειδητοποιημένο για την εξουσία Κορράδο Β'. Στο

βορρά, το παλιό αίμα αναδεύτηκε σχεδόν ταυτόχρονα: ο επίσκοπος Αδαλβέρτος φον Βέττιν έθεσε σαν στόχο του μια γερμανική εθνική εκκλησία: για πρώτη φορά έγινε κοινή η λέξη «Γερμανός» και οι Γερμανοί μοναχοί της Ρωμαϊκής Εκκλησίας αναζητούσαν τώρα τους εναπομείναντες, σχεδόν κατεστραμμένους πνευματικούς θησαυρούς του λαού τους.

Ο Γερμανός αυτοκράτορας είχε βγάλει τον Πάπα από ένα βάλτο, είχε αποκαταστήσει την τιμή της εκκλησίας και είχε εξευγενίσει τους υπηρέτες της. Ο ρωμαϊκός οικουμενισμός, που σαν αποτέλεσμα ενισχύθηκε εκ νέου, χρησιμοποίησε φυσικά αυτές τις δυνάμεις και βασίστηκε – ως συνήθως – σε αποδεδειγμένες πλαστογραφίες («Δωρεά Κωνσταντίνου» και «Ισιδώρια Διατάγματα») για να παρουσιάσει την κυριαρχία του παπισμού επί του αυτοκράτορα σαν «θέληση του Θεού» και να θέσει τον συγκεντρωτισμό ενάντια στον Επισκοπισμό. Αυτός ο αγώνας διεξήχθη χρησιμοποιώντας όλα τα διαθέσιμα μέσα: υποκινήθηκαν υπήκοοι εναντίον του αυτοκράτορα, αναγγέλθηκε ακόμη και η απαγόρευση της εκκλησίας εναντίον των «ανυπότακτων» επισκόπων. Αυτό ήταν το ευχαριστώ της Ρώμης.

Οι Ρωμαίοι ιστορικοί αρέσκονται ιδιαίτερα να επαινούν τη μακροημέρευση του παπισμού σαν απόδειξη της «θεϊκής εγκατάστασής του». Αλλά όποιος γνωρίζει ότι η Ρώμη οφείλει πρώτα και κύρια τη θέση ισχύος της στους αυτοκράτορες και την πνευματική της επιρροή μόνο...

Η «μακροημέρευση» της Ρώμης

...στο εσωτερικό μεγαλείο των ευσεβών αριστοκρατικών πνευμάτων όπως ο Φραγκίσκος της Ασίζης, ο Αλβέρτος ο Μάγκνους (Μέγας) και ο Μάιστερ Έκχαρτ, σίγουρα θα έχει διαφορετική άποψη για αυτό. Εξάλλου η μακροημέρευση ενός θεσμού δεν δείχνει την αξία του. Είναι αποκλειστικά θέμα των δυνάμεων που τον βοήθησαν να διαιωνιστεί. Ο αιγυπτιακός πολιτισμός ήταν πολύ παλαιότερος από τη ρωμαϊκή εκκλησία· οι Μανδαρινοί καταγράφουν πιο πολλούς γνωστούς και παλιότερους από τον Πάπα· ο Λάο Τσε και ο Κομφούκιος έζησαν πριν από δύο χιλιάδες πεντακόσια χρόνια και κυριαρχούν ακόμη και σήμερα. Και τότε η Γερμανική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία έσβησε μόλις πριν από περίπου εκατό χρόνια. Πλησίαζε η ώρα που ο Πάπας θα γινόταν αυτό που έπρεπε να είναι: ο επικεφαλής της Ιταλικής εθνικής εκκλησίας (οι διαφωνίες μεταξύ του εθνικιστικού φασισμού και του Βατικανού, ελπίζουμε, θα το επισπεύσουν). Ο παπισμός (ανεξάρτητα από το γεγονός ότι πολλοί πραγματικά σπουδαίοι άνδρες έχουν καθίσει στη λεγόμενη καρέκλα του Πέτρου) έπρεπε να οικοδομήσει την κυριαρχία του στην προϋπόθεση της πνευματικής σκλαβιάς και της φυλετικής καταστροφής των γερμανικών λαών. Από τις σπουδαίες ελεύθερες ψυχές που ακόμη και τον 11ο έως τον 14ο αιώνα εξακολουθούσαν να αφιερώνονται στη

Ρώμη σαν μια ιερή ιδέα γι’ αυτές, το Βατικανό δημιούργησε όπλα υποτέλειας. Από την ενδυνάμωση του Ιησουιτισμού, από την σύνοδο του Τρέντο, η «Ρώμη» έχει παραμείνει κάτω από φυλετική κατώτερη επιρροή και έγινε άκαμπτη. Η βρώμικη «ηθική θεολογία» του Αγίου Αλφόνσους Λιγκουόρι από τη μια πλευρά και η ανέντιμη δραστηριότητα του ιησουιτισμού από την άλλη, σήμαιναν ότι από τότε που στραγγαλίστηκε η θρησκεία του Μάιστερ Έκχαρτ, όλα τα πραγματικά σπουδαία στον ευρωπαϊκό πολιτισμό έχουν ξεπηδήσει από ένα αντιεκκλησιαστικό πνεύμα, από τον Δάντη (ο οποίος ακόμη και το 1864 εξακολουθούσε να καταδικάζεται από τον παπισμό επειδή, μεταξύ άλλων, είχε περιγράψει τη Ρώμη σαν βόθρο) και τον Τζόττο μέχρι τον Κοπέρνικο και τον Λούθηρο· για να μην μιλήσω για τη γερμανική κλασική τέχνη…

*Η Χάνσα (Χανσεατική Ένωση)**

…και την σκανδιναβική ζωγραφική και μουσική. Όλα όσα μια δουλοπρεπής νοοτροπία τα αποκαλούσε «αγάπη» και τα συγκέντρωνε κάτω από τη Ρώμη, ό,τι αγωνιζόταν για την τιμή και την ελευθερία της ψυχής, αποχωρίζονταν όλο και πιο συνειδητά από τον Ρωμαϊκό πνευματικό κόσμο.

Η τάξη των ιπποτών έχασε τη σημασία της τον 15ο και 16ο αιώνα. Αλλά η έννοια της τιμής που είχε καλλιεργήσει είχε ξυπνήσει σε άλλα τμήματα του λαού. Ο απλός πολίτης απελευθερώθηκε από την κυριαρχία του κάστρου, έχτισε τις πόλεις και τις εκκλησίες του, συνέχισε το εμπόριο και τις συναλλαγές και ενώθηκε σε ισχυρά σωματεία, ώσπου τελικά ο Τριακονταετής Πόλεμος έβαλε τέλος σε έναν ολόκληρο πολιτισμό.

Αποδεικνύεται από την Χανσεατική Ένωση ότι η γερμανική έννοια της τιμής ενσωματωνόταν ακόμη και στον έμπορο όποτε ο τελευταίος βασιζόταν στον εαυτό του και μπορούσε να ενεργήσει χωρίς ανατολίτες μεσάζοντες. Αρχικά ήταν μια μικρή ένωση εμπόρων που είχε σκοπό τη διαφύλαξη του εμπορίου, αργότερα η Χανσεατική Ένωση εξαπλώθηκε και αλλού· δεν εμπορευόταν μόνο, αλλά έχτιζε, ίδρυε και αποίκιζε. Τα ερείπια του Νόβγκοροντ και του Βίσμπυ μιλούν μια γλώσσα ηθικής δύναμης εξίσου δυνατή με τα δημαρχεία της Μπρυζ, του Λούμπεκ και της Βρέμης. Πάνω από 75 πόλεις σχημάτισαν μεταξύ τους μια προστατευτική ένωση, η οποία στην ουσία είχε σαν αποστολή να σχημα-

---

* (Σ.τ.μ.) Ο όρος Χάνσα (Hansa) σημαίνει ένωση, όμιλος. Με αυτό το όνομα εμφανίστηκαν διάφοροι συνασπισμοί πόλεων με κύριο σκοπό τη διασφάλιση της ελεύθερης ναυσιπλοΐας και του εμπορίου στο χώρο της Βόρειας Θάλασσας. Κυρίως όμως ο όρος αυτός αναφέρεται στην Χανσεατική Ένωση, δηλαδή την ένωση των γερμανικών κατά βάση πόλεων της Βαλτικής και της Βόρειας Θάλασσας (Γερμανική Χάνσα), που ήταν η μεγαλύτερη από αυτές τις ενώσεις. Η πρώτη σαφής αναφορά στην Χανσεατική Ένωση γίνεται το 1358, όμως είναι σαφές πως η ένωση υφίσταται ήδη από τα μέσα του 12ου αιώνα.

τίσει ένα κέντρο γερμανικής ισχύος ενάντια στην αυτοκρατορική ανικανότητα. Αλλά πριν προλάβουν να ριζώσουν βαθύτερα άλλες παρόμοιες ιδέες, παρενέβη η μεγαλύτερη καταστροφή της γερμανικής ιστορίας. Και μάλιστα με το ίδιο αποτέλεσμα που είχαν δώσει οι πόλεμοι των Ουγενότων στη Γαλλία: αλλοιώθηκε ο χαρακτήρας του γερμανικού λαού. Εάν η Γερμανία στις αρχές του 16ου αιώνα, παρά το άθλιο αυτοκρατορικό καθεστώς, διέθετε μια περήφανη αγροτική τάξη και μια ευημερούσα αστική τάξη, τότε τριάντα αιματηρά χρόνια (που ακόμα κι αυτά δεν έφταναν...

Ο Τριακονταετής Πόλεμος

...για τον Πάπα Ιννοκέντιο τον Ι') εξολόθρευσαν το καλύτερο αίμα της Γερμανίας, πολυάριθμες ορδές ξένων φυλών από ξένα κράτη κατέστρεψαν τη φυλή, μια ολόκληρη γενιά μεγάλωσε εν μέσω ληστειών και δολοφονιών. Μόνο η Βαυαρία μετρούσε 5.000 εγκαταλελειμμένα αγροκτήματα, εκατοντάδες ακμάζουσες πόλεις ήταν ερειπωμένες, σχεδόν τα δύο τρίτα του γερμανικού λαού εξοντώθηκαν. Δεν υπήρχε πλέον καμία τέχνη, κανένας πολιτισμός, κανένας χαρακτήρας. Άτιμοι πρίγκιπες λεηλάτησαν έναν άθλιο λαό, και αυτοί οι «υπήκοοι» τα ανέχονταν όλα, βαρετά και ανόητα. Και όμως, παρ' όλα αυτά, το γερμανικό αίμα συσπειρώθηκε ενάντια στην καταστροφή από τους Αψβούργους και στη γαλλική απειλή. Το αίμα των Κάτω Σαξόνων που κάποτε είχαν προχωρήσει στον Δούναβη έδειξε αντίσταση στην ολική παρακμή. Σαν μια πολλά υποσχόμενη κραυγή οι σάλπιγγες του Φέρμπελιν αντηχούν ακόμα και σήμερα στα αυτιά μας, και η φωνή του μεγάλου Εκλέκτορα με τα έργα του οποίου ξεκίνησε η ανάκαμψη, η σωτηρία και η αναγέννηση της Γερμανίας. Μπορεί κανείς να επικρίνει την Πρωσία όσο του αρέσει, αλλά αυτή η αποφασιστική σωτηρία της γερμανικής ουσίας παραμένει για πάντα η ένδοξη πράξη της· χωρίς αυτήν δεν θα υπήρχε γερμανικός πολιτισμός, στην πραγματικότητα δεν θα υπήρχε πραγματικός γερμανικός λαός· το πολύ να υπήρχαν εκατομμύρια ανυπεράσπιστοι από τη λεηλασία των γειτόνων τους που ποθούσαν λάφυρα και από τους άπληστους εκκλησιαστικούς ηγέτες.

Δεν είναι τυχαίο, αν σήμερα, εν μέσω μιας τρομερής νέας πτώσης στην άβυσσο, εμφανίζεται η μορφή του Φρειδερίκου του Μεγάλου ακτινοβολώντας τη λαμπερή δόξα, ότι σε αυτόν συγκεντρώνονται – παρά και τις ανθρώπινες πλευρές του – όλες εκείνες οι αξίες χαρακτήρα για την κατάκτηση των οποίων σήμερα αγωνίζονται οι καλύτεροι των Γερμανών, δηλαδή, προσωπική τόλμη, αδίστακτη δύναμη λήψης αποφάσεων, συνείδηση ευθύνης, διεισδυτική εξυπνάδα και επίγνωση της τιμής...

Φρειδερίκος ένας και μοναδικός

...όπως δεν είχε επιλεγεί ποτέ πριν με τόσο μυθικό μεγαλείο όπως το φωτεινό παράδειγμα μιας ολόκληρης ζωής. «*Πώς μπορεί ένας πρίγκιπας να ζήσει περισσότερο από το κράτος του, τη φήμη του λαού του και τη δική του τιμή;*» ρώτησε την αδερφή του στις 17 Σεπτεμβρίου 1757. Καμία ατυχία δεν θα τον έκανε ποτέ δειλό, αντιθέτως: «*Δεν θα δεχτώ ποτέ την ντροπή. Η τιμή που μου έγινε να θέσω σε κίνδυνο τη ζωή μου εκατό φορές στον πόλεμο, μου επέτρεψε να αψηφήσω τον θάνατο σαν ένα γεγονός μικρότερης σημασίας*». «*Δεν θα μπορεί κανείς να πει για μένα...*», τονίζει συνεχίζοντας, «*...ότι έχω ζήσει περισσότερο από την ελευθερία της Πατρίδας μου ή το μεγαλείο του Οίκου μου*».
«*Αν είχα περισσότερες από μία ζωές, θα τις θυσίαζα για την πατρίδα*», έγραψε ο Φρειδερίκος στον Μπουαγέ ντ' Αρζάν στις 16 Αυγούστου 1759 μετά από μια τρομερή ήττα. «*Δεν σκέφτομαι τη φήμη, σκέφτομαι το κράτος*». «*Η ακλόνητη πίστη μου στην πατρίδα και η τιμή μου, μου επιτρέπουν να κάνω οτιδήποτε, αλλά η ελπίδα δεν τους καθοδηγεί*», ανέφερε λίγες μέρες αργότερα. Στη Λουίζα Δωροθέα φον Γκότα έκανε την εξής ομολογία: «*Ίσως έφτασε η μοιραία ώρα της Πρωσίας, ίσως να ζήσουμε μια νέα δεσποτική αυτοκρατορία. Δεν ξέρω. Αλλά εγγυώμαι ότι αυτό θα γίνει μόνο αφού κυλήσουν ποτάμια αίματος και ότι δεν θα δω την πατρίδα μου αλυσοδεμένη και τους Γερμανούς στην πιο επαίσχυντη σκλαβιά*». Και πάλι ο Φρειδερίκος γράφει στον Μπουαγέ ντ' Αρζάν (18 Σεπτεμβρίου 1760): «*Να ξέρεις ότι δεν είναι απαραίτητο να ζήσω, αλλά να κάνω το καθήκον μου*» και (28 Οκτωβρίου 1760): «*Ποτέ δεν θα ζήσω τη στιγμή που θα με ανάγκαζε να συνάψω μια δυσμενή ειρήνη*». «*Ή θα επιτρέψω στον εαυτό μου να ταφεί κάτω από τα ερείπια της πατρίδας μου ή... να βάλω τέλος στη ζωή μου ο ίδιος... Πάντα καθοδηγήθηκα στις πράξεις μου από αυτή την εσωτερική φωνή και από τις απαιτήσεις της τιμής...*

Η εμφάνιση του μασονισμού

...και σκοπεύω να συνεχίσω να το κάνω και στο μέλλον.»*

Αν ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος Α' ήταν το σύμβολο της αστικής αξιοπρέπειας και της συγκρατημένης διπλωματίας, τότε ο Φρειδερίκος Β' ήταν το σύμβολο κάθε τι ηρωικού που έμοιαζε ξεχασμένο και εξαφανίστηκε στο αίμα, τη βρωμιά και τη δυστυχία. Η ζωή του είναι η αληθινή, σπουδαία γερμανική ιστορία και κάθε Γερμανός που επιχειρεί σήμερα να παραποιήσει τη φιγούρα του Φρειδερίκου με κακόβουλα σχόλια πρέπει να τον θεωρούμε σαν τον πιο απεχθή αλήτη.

---

* Στο πλαίσιο αυτό αναφέρομαι σε μια εξαιρετική έκδοση του Ρίχαρντ Φέστερ: «Φρειδερίκος ο Μέγας, Επιστολές και Κείμενα» (Friedrich der Große, Briefe und Schriften), δύο τόμοι, Λειψία 1927, που διαφέρει από όλες τις άλλες γιατί διαχωρίζει τα πιο σημαντικά και έχει μια αξιόλογη κριτική.

Αλλά μόνο λίγους κατάφερε να επηρεάσει. Παρά το σπουδαίο έργο του για την ειρήνη, τα πλατιά στρώματα του λαού ήταν άξεστα, χωρίς πολιτιστική παράδοση· οι μορφωμένοι ήταν παρηκμασμένοι, ανόητοι, μη Πρώσοι, μη Γερμανοί. Επέτρεψαν μόνο στις πειθαρχικές μορφές του Φρειδερίκου να ισχύουν πάνω τους παρά τη θέλησή τους και ο ίδιος ο Φρειδερίκος – στην κυβέρνηση του οποίου ο Καντ είχε αφιερώσει την Κριτική του καθαρού λόγου – δεν βρήκε καμία πνευματική ανεξαρτησία στους Γερμανούς της εποχής του σε σύγκριση με τους Γάλλους, έτσι που η αγάπη του για τη γαλλική λογοτεχνία άνοιξε τον δρόμο για τη νίκη του νέου γαλλικού κόσμου της σκέψης, που στη νέα μορφή της ιδέας της αγάπης, με τη μορφή της διδασκαλίας του ανθρωπισμού, ακρωτηρίασε τις οργανικές δυνάμεις της Πρωσίας που δεν είχαν ακόμη ξυπνήσει σε πλήρη συνείδηση, και αργότερα τις κατέστησε ανίκανες να αντισταθούν στους στρατούς της γαλλικής επανάστασης.

Το νέο δόγμα της ανθρωπότητας ήταν η «θρησκεία» των μασόνων. Ο μασονισμός μέχρι σήμερα έχει προσφέρει τα πνευματικά θεμέλια μιας αφηρημένης οικουμενικής κουλτούρας, το σημείο εκκίνησης όλων των κηρυγμάτων...

Η στοά σαν αντιεκκλησιαστική

...που αναζητούν τον εαυτό τους και που υπόσχονται ευδαιμονία. Έχει επινοήσει επίσης (γύρω στο 1740) τα πολιτικά συνθήματα των τελευταίων 150 ετών: «ελευθερία, ισότητα και αδελφότητα» και γέννησε τη χαοτική, φυλετικά σαπισμένη «ανθρώπινη» δημοκρατία.

Στις αρχές του 18ου αιώνα, συγκεντρώθηκαν σε μια συνέλευση στο Λονδίνο άνδρες, των οποίων η σύγκρουση με την πρώην «θρησκεία της αγάπης» είχε οδηγήσει σε πολλές περιπτώσεις στην εξορία τους από τον λαό και την πατρίδα, και οι οποίοι εν μέσω μιας εποχής διάλυσης ίδρυσαν μια «ένωση της ανθρωπότητας για την προώθηση του ανθρωπισμού και της αδελφοσύνης». Δεδομένου ότι αυτή η ένωση αναγνώριζε μόνο την «ανθρωπότητα», δεν έκανε εξαρχής καμία φυλετική ή θρησκευτική διάκριση. «Ο Μασονισμός είναι μια ανθρωπιστική ένωση για τη διάδοση ανεκτικών και ανθρωπιστικών αρχών, στις οποίες θρησκευτικές προσπάθειες ο Εβραίος και ο Τούρκος μπορούν να συμμετάσχουν εξίσου με τον χριστιανό». Αυτό ίσχυε στη σύσταση που δημιουργήθηκε το 1722. Η ιδέα του ανθρωπισμού λέγεται ότι αποτελεί «την αρχή, τον σκοπό και το περιεχόμενο» του μασονισμού. «Είναι – σύμφωνα με το τελετουργικό του Φράιμπουργκ – πιο εκτεταμένη από όλες τις εκκλησίες, τα κράτη και τα σχολεία, από όλες τις τάξεις, τους λαούς και τις εθνικότητες· γιατί εκτείνεται σε ολόκληρη την ανθρωπότητα». Αυτό μας διδάσκει ακόμη και σήμερα η γερμανική

στοά*. Η ρωμαϊκή εκκλησία και η μασονική αντιεκκλησία ενώνονται έτσι για να γκρεμίσουν όλα τα εμπόδια που έχουν υψωθεί από πνευματικές και φυσικές μορφές. Και οι δύο καλούν τους υποστηρικτές τους στο όνομα της αγάπης ή του ανθρωπισμού, στο όνομα μιας απεριόριστης οικουμενικότητας, με τη διαφορά ότι η εκκλησία απαιτεί πλήρη υποταγή, υποταγή μέσα στην επικράτειά της (που φυσικά θα είναι ολόκληρη η γη), ενώ η αντιεκκλησία κηρύττει μια απεριόριστη καταστροφή των συνόρων,...

Εβραϊσμός και Μασονισμός

...κάνει τα βάσανα και τη χαρά του ατόμου, «του ανθρώπου», με το μέτρο της κρίσης της, που πρέπει να θεωρηθεί σαν ο λόγος για την τρέχουσα κατάσταση, δηλαδή ότι η υλική ευημερία του ατόμου έχει γίνει το ύψιστο αγαθό για τη δημοκρατία και καταλαμβάνει στη ζωή της κοινωνίας την πρώτη θέση από αυτήν.

Αυτή η ατομικιστική κοσμοθεωρία, ήταν και είναι το προαπαιτούμενο για την πολιτική διδασκαλία της δημοκρατίας και η οικονομική καταναγκαστική πίστη στην αναγκαιότητα του ελεύθερου παιχνιδιού των δυνάμεων. Όλες λοιπόν οι δυνάμεις που εργάζονται για τη χαλάρωση των κρατικών, εθνικών και κοινωνικών δεσμών, κατέβαλλαν αναγκαστικά προσπάθεια να υπηρετήσουν αυτή τη φιλοσοφία του μασονισμού, και κατά συνέπεια και την «ένωση της ανθρωπότητας». Εδώ βλέπουμε τώρα τον διεθνή εβραϊσμό, από ένστικτο και συγχρόνως από συνειδητή σκέψη, να φωλιάζει στην οργάνωση του μασονισμού. Ομολογουμένως, η φυλετική ύπαρξη αντέδρασε στην «ένωση της ανθρωπότητας» εξίσου αμυντικά όπως και στην προσπάθεια της εκκλησίας να εξοντώσει τη γερμανική φύση, αλλά εντούτοις αποδεικνύεται εύκολα ότι, ενώ ο Σκανδιναβός υπερασπίστηκε τον εαυτό του ενάντια στη Ρώμη, ο τυφλός Χοντ του έδωσε άθελά του το θανατηφόρο χτύπημα από πίσω. Ο Μασονισμός στην Ιταλία, τη Γαλλία και την Αγγλία, έγινε πολιτική ένωση ανδρών και ηγήθηκε των δημοκρατικών επαναστάσεων του 19ου αιώνα. Χρόνο με το χρόνο η «κοσμοθεωρία» του υπονόμευε τα θεμέλια κάθε γερμανικής ύπαρξης. Σήμερα βλέπουμε τους πολυάσχολους εκπροσώπους του διεθνούς χρηματιστηρίου και του παγκόσμιου εμπορίου να κινούνται σχεδόν παντού πίσω από την ηγεσία της αντιεκκλησίας. Όλα στο όνομα του «ανθρωπισμού». Η υποκρισία των σημερινών εκμεταλλευτών του κόσμου για χάρη του «ανθρωπισμού»

---

* Ρόμπερτ Φίσερ: «Επεξήγηση των κατηχήσεων του Μασονισμού του Αγίου Ιωάννη» (Erläuterung der Katechismen der Johannis-Freimaurerei), Λειψία 1902. Για περισσότερες πληροφορίες βλέπε Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ: «Το έγκλημα του Μασονισμού» (Das Verbrechen der Freimaurerei) και «Μασονική Παγκόσμια Πολιτική» (Freimaurerische Weltpolitik), Μόναχο 1921 και 1929.

είναι αναμφίβολα πιο εξευτελιστική από εκείνες τις απόπειρες δουλείας που στο όνομα της χριστιανικής αγάπης έχουν βυθίσει τόσο συχνά την Ευρώπη σε ταραχές και χάος. Χάρη στο κήρυγμα του ανθρωπισμού και στο δόγμα της ανθρώπινης ισότητας,...

Ο εκφυλισμός του «ανθρωπισμού»

...κάθε Εβραίος, νέγρος και μιγάς μπορεί να γίνει πολίτης με ίσα δικαιώματα σε ένα ευρωπαϊκό κράτος· χάρη στην ανθρωπιστική μέριμνα για το άτομο, τα ευρωπαϊκά κράτη βρίθουν από πολυτελή ιδρύματα για τους ανίατους ασθενείς και τους τρελούς· χάρη στον ανθρωπισμό, ο επιβεβαιωμένος εγκληματίας θεωρείται απλώς ένας άτυχος και χωρίς κανένα ενδιαφέρον για τα συμφέροντα του λαού στο σύνολό του, αφήνεται ξανά στην κοινωνία με την πρώτη ευκαιρία και δεν παρεμποδίζεται στην ικανότητα αναπαραγωγής του. Στο όνομα του ανθρωπισμού και της «ελευθερίας του πνεύματος» επιτρέπεται στους βρώμικους δημοσιογράφους και σε κάθε άτιμο απατεώνα να εμπορεύονται κάθε λογοτεχνία μπορντέλων που μπορεί να φανταστεί κανείς· χάρη στον ανθρωπισμό, οι νέγροι και οι Εβραίοι μπορούν να παντρευτούν με τη σκανδιναβική φυλή και μάλιστα να καταλάβουν σημαντικά αξιώματα. Αυτός ο ανθρωπισμός, που δεν συνδέεται με καμία φυλετική έννοια της τιμής, έχει μετατρέψει μεταξύ άλλων το απερίγραπτα διεφθαρμένο σύστημα της απάτης του χρηματιστηρίου σε σεβαστό επάγγελμα και μάλιστα, αυτή η οργανωμένη ομάδα εγκληματιών με φράκα και καπέλα σήμερα αποφασίζει σχεδόν αυταρχικά σε παγκόσμιο οικονομικό επίπεδο και σε συνέδρια «ειδικών» για τη μοίρα εκατομμυρίων εργαζομένων ανθρώπων.

Στον απόηχο αυτής της απάτης της μασονικής δημοκρατίας, ολόκληρο το μαρξιστικό κίνημα παραποίησε τις απαρχές μιας υγιούς διαμαρτυρίας από τους εργάτες, και έλεγχε όλα τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα στην υπηρεσία του χρηματιστηρίου με τη βοήθεια της εβραϊκής χρηματοδότησης, της εβραϊκής ηγεσίας και της εβραϊκής, εν μέρει ατομικιστικής, εν μέρει οικουμενιστικής «ιδεολογίας». Ο βιομηχανικός εργάτης του 19ου αιώνα, εξαπατημένος από τη μοίρα του, ξαφνικά ξεριζωμένος, στερημένος από κάθε ισορροπημένη κρίση, κατέφυγε στα δελεαστικά κηρύγματα του διεθνούς προλεταριάτου, πιστεύοντας ότι με την ταξική πάλη, δηλαδή με την καταστροφή του μισού του σώματος, θα μπορούσε να γίνει «ελεύθερος», θα μεθούσε με τη δύναμη που είχε αποκτήσει και θα τα σκέπαζε όλα με το λευκαντικό...

Παραποίηση της ιδέας της θυσίας

...του ανθρωπισμού. Σήμερα αυτή η αυταπάτη έχει γκρεμιστεί και η μαρξιστική ηγεσία έχει αποκαλυφθεί ως διαπράττουσα μια τρομακτική

απάτη μιας τάξης που αγωνίζεται σκληρά*.

Το παράδοξο τόσο της δημοκρατίας όσο και του μαρξιστικού δόγματος συνίσταται στο ότι και τα δύο αντιπροσωπεύουν στην πραγματικότητα την πιο βάναυση, ανέντιμη, υλιστική κοσμοθεωρία και ενισχύουν συνειδητά όλες τις παρορμήσεις που θα βοηθήσουν στην αποσύνθεση, αλλά ταυτόχρονα δίνουν διαβεβαιώσεις για την ευσπλαχνία τους, την αγάπη τους για τους υποτελείς και τους εκμεταλλευόμενους.

Το παράδοξο τόσο της δημοκρατίας όσο και του μαρξιστικού δόγματος συνίσταται στο ότι και τα δύο αντιπροσωπεύουν στην πραγματικότητα την πιο βάναυση, ανέντιμη, υλιστική κοσμοθεωρία και ενισχύουν συνειδητά όλες τις παρορμήσεις που θα βοηθήσουν στην αποσύνθεση, αλλά ταυτόχρονα δίνουν διαβεβαιώσεις για την ευσπλαχνία τους, την αγάπη τους για τους υποτελείς και τους εκμεταλλευόμενους. Με έξυπνο τρόπο καλείται η πνευματική ετοιμότητα για τη θυσία του προλεταριάτου, για να είναι εξαρτημένο από τους ηγέτες του. Βλέπουμε εδώ στον μαρξισμό την ιδέα της θυσίας και της «αγάπης» να παίζουν τον ίδιο ρόλο με το Ρωμαιοκαθολικό σύστημα. Το αίμα και η τιμή περιφρονήθηκαν και γελοιοποιήθηκαν με τον ίδιο τρόπο από τους ηγέτες του μαρξισμού, μέχρις ότου αυτές οι άφθαρτες ιδέες αποκαλύφθηκαν όμως στους εργάτες. Σήμερα γίνεται επιτέλους λόγος για «προλεταριακή τιμή». Αν αυτή η ιδέα διαδοθεί, τότε δεν θα έχουν χαθεί ακόμα όλα, γιατί με τη διατήρηση της ιδέας της τιμής γενικά, η γερμανική εργατική τάξη θα ξέρει μια μέρα πώς να απαλλαγεί μια για πάντα από τη μαρξιστική ηγεσία της. Εάν αυτή η ιδέα της ταξικής τιμής διαμορφωθεί στο πλαίσιο της εθνικής τιμής, τότε θα χτυπήσει η πρώτη καμπάνα της γερμανικής ελευθερίας. Αλλά αυτό είναι δυνατό μόνο εάν όλος ο γερμανικός λαός που πραγματικά εργάζεται σχηματίσει ένα μέτωπο ενάντια σε όλους εκείνους που πουλήθηκαν στο εμπόριο, το κέρδος και το χρηματιστήριο, ανεξάρτητα από το αν αυτό το γεγονός καλύπτεται με τον μανδύα της δημοκρατίας, του χριστιανισμού, του διεθνισμού ή του ανθρωπισμού.

Ο Μέγας Φρειδερίκος σαν παραβολή

Το πνεύμα του Μεγάλου Φρειδερίκου τίθεται σήμερα σε ισχύ στον γερμανικό λαό σαν μια αδάμαστη δύναμη της φύσης. Κάθε τι που ανακαλύφθηκε ξανά μέσα στη σύγχυση του θριάμβου των υπανθρώπων, είδε τον υψηλότερο αγώνα του να ενσωματώνεται στον αγώνα για ελευθερία που διεξήγαγε ο γέρο-Φριτς, σαν να σκιαγράφησε μια χάλκινη πένα εκ των προτέρων τη γερμανική φύση μέσα από όλα τα πέπλα του χρόνου. Αλλά τότε, παράλληλα με αυτό το μεγαλείο, εμφανίστηκε η

---

* Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ: «Η διεθνής υψηλή χρηματοδότηση ως ερωμένη του εργατικού κινήματος σε όλες τις χώρες» (Die internationale Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Ländern), Μόναχο 1925.

ακατανόητη τραγωδία ότι η πνευματική ελευθερία που ήταν δυνατή χάρη σε έναν μεγάλο άνθρωπο περιορίστηκε σε μικρά υπάρχοντα και το πνεύμα του, που είχε προσπαθήσει να διαμορφώσει μια τρομερή αλλά απαραίτητη πειθαρχία, οδηγήθηκε στην αγκαλιά της γαλλικής δημοκρατίας. Ο Ναπολέων συνάντησε μια Πρωσία στο έλεος των πλεξούδων και του διαφωτισμού. Το τελευταίο κατέρρευσε γιατί δεν σκεφτόταν πια με τον τρόπο του Φρειδερίκου, αλλά με τρόπο ειρηνιστικό και φιλελεύθερο. «Αποκοιμηθήκαμε στις δάφνες του Μεγάλου Φρειδερίκου», έγραψε αργότερα η βασίλισσα Λουίζ στον πατέρα της. Αλλά από αυτή την παρακμή προέκυψε τελικά η ιδέα της Παν-Γερμανίας. Η τιμή της Πρωσίας έγινε μέλημα της Γερμανίας. Ο Άουγκουστ Νάιντχαρντ φον Νάισεναου και ο Γκέμπχαρντ Λέμπερεχτ φον Μπλύχερ, ο Γκέρχαρντ φον Σάρνχορστ και ο Φρίντριχ Λούντβιχ Γιαν, ο Ερνστ Μορίτζ Άρντ και ο Χάινριχ Φρίντριχ Καρλ φον Στάιν, ήταν όλοι η ενσάρκωση της παλιάς έννοιας της τιμής και την εξέφρασαν σε όλη τους τη ζωή, όπως η ίδια η βασίλισσα Λουίζ, που ήθελε να κάνει τα πάντα για να διευκολύνει την τύχη του λαού της, εκτός από αυτό που αντίκειται στο αίσθημα της τιμής της.

Όλα αυτά τα ξέρουμε ή θα έπρεπε να τα ξέρουμε, όπως και τα κολλεγιόπαιδα που ξετύλιξαν τα πανό τους και αργότερα σκαρφάλωσαν στα οδοφράγματα, όταν το αδύναμο και υποτελές πνεύμα – αυτές οι αιώνια άθλιες συνέπειες του τριακονταετούς πολέμου, που κυριαρχούν ακόμη σήμερα – είχε εξαπατήσει τη Γερμανία στις υπέρτατες προσπάθειές της κατά τον πόλεμο της απελευθέρωσης, μέχρι που το όνειρο των Γερμανών τότε προφανώς βρήκε εκπλήρωση στα πεδία των μαχών του Μετς, του Μαρς Λα Τουρ, του Γκραβλότ και του Σεντάν.

Το ρωσικό δόγμα της δυστυχίας

Γιατί οι Βερσαλλίες του 1871 ήταν μια πολιτική συμφωνία χωρίς μυθικό, ιδεολογικό περιεχόμενο. Η χωρίς όρους ιδέα της Μεγάλης Γερμανίας, ήταν που έκανε τον Γκέμπχαρντ Λέμπερεχτ φον Μπλύχερ να διακηρύξει ότι αν οι βασιλιάδες δεν επιθυμούν την εξύψωση του λαού τους, τότε θα έπρεπε να εκδιωχθούν· ήταν που έδωσε την ευκαιρία στον Χάινριχ Φρίντριχ Καρλ φον Στάιν να θέσει ενώπιον του βασιλιά της Πρωσίας την επιλογή είτε να υπογράψει τη διακήρυξη «προς τον λαό μου» είτε να πάει στο Σπαντάου· αυτό το χωρίς όρους έλειπε στη γενιά μετά το 1871. Ο βασιλιάς της Πρωσίας παραδόθηκε στην «οικονομία», στο παγκόσμιο εμπόριο, έγινε μασόνος ουμανιστής, «χόρτασε», ξέχασε το έργο της διεύρυνσης του ζωτικού του χώρου και κατέρρευσε, διαλύθηκε από τη δημοκρατία, τον μαρξισμό και τον ανθρωπισμό. Μόνο που σήμερα ήρθε η ώρα της αναγέννησης.

Η ταπεινοφροσύνη της χριστιανικής εκκλησίας και ο μασονικός ανθρωπισμός ήταν δύο μορφές με τις οποίες η ιδέα της αγάπης διακηρύχ-

θηκε σαν η υψηλότερη αξία σε ανθρώπινες ομάδες που έπρεπε να κατευθυνθούν από κάποιο κέντρο που είχε φιλοδοξίες για την εξουσία. Δεν έχει καμία σημασία το γεγονός ότι πολλοί δάσκαλοι της χριστιανικής ταπεινότητας καθώς και του φιλελεύθερου ανθρωπισμού δεν είχαν τέτοια πρόθεση· απλώς είναι ένα ερώτημα για το πώς εκμεταλλεύτηκαν την αξία που διακήρυτταν. Στα τέλη του 19ου αιώνα η ιδέα της αγάπης εμφανίστηκε σε μια τρίτη μορφή που μας παρουσίασε ο μπολσεβικισμός: στο ρωσικό δόγμα της δυστυχίας και της συμπόνιας, που συμβολίζεται στον «άνθρωπο του Ντοστογιέφσκι».

Στο «Ημερολόγιό» του, ο Ντοστογιέφσκι μιλάει ανοιχτά για μια απόλυτη, «βαθιά ριζωμένη λαχτάρα», μεταξύ των Ρώσων, για βάσανα, για συνεχή ταλαιπωρία· υποφέρει σε όλα, ακόμα και στη χαρά. Με βάση αυτό, δρουν και ζουν οι χαρακτήρες του· επομένως, στη συμπόνια βρίσκεται

Η τραγωδία του Ντοστογιέφσκι

...και το δυνατό σημείο της ρωσικής ηθικής. Ο λαός γνωρίζει ότι ένας εγκληματίας ενεργεί αμαρτωλά, αλλά: «Υπάρχουν ανείπωτες ιδέες... Μεταξύ αυτών των ιδεών που κρύβονται στον ρωσικό λαό υπάρχει και ο χαρακτηρισμός ενός εγκληματία σαν ένας άτυχος άνθρωπος. Αυτή η ιδέα είναι καθαρά ρωσική».

Ο Ντοστογιέφσκι είναι ο μεγεθυντικός φακός της ρωσικής ψυχής· μέσα από την προσωπικότητά του μπορεί κανείς να διαβάσει ολόκληρη τη Ρωσία στην συχνά δυσερμήνευτη διαφορετικότητά της. Και στην πραγματικότητα, τα συμπεράσματα που εξάγει από την ομολογία πίστης του είναι εξίσου χαρακτηριστικά με τις σκέψεις του όταν κρίνει την κατάσταση της ρωσικής ψυχής. Παρατήρησε ότι αυτή η ιδέα της δυστυχίας ήταν στενά συνδεδεμένη με ένα χαρακτηριστικό του απρόσωπου και του υποτελούς. Η Ρωσική αυτοκτονία, για παράδειγμα, δεν έχει τη σκιά της αμφιβολίας ότι το εγώ που θα σκοτωθεί θα μπορούσε να είναι αθάνατο. Ταυτόχρονα, δεν είναι άθεος σε καμία περίπτωση. Προφανώς δεν έχει ακούσει απολύτως τίποτα για αυτό: «Σκεφτείτε τους προηγούμενους άθεους: όταν είχαν χάσει την πίστη τους σε ένα πράγμα, άρχισαν αμέσως να πιστεύουν με πάθος σε ένα άλλο. Σκεφτείτε τις πεποιθήσεις του Ντενί Ντιντερό του Φρανσουά Μαρί Αρουέ (Βολταίρος)... Με τις δικές μας είναι εντελώς τάμπουλα ράσα «άγραφος πίνακας» (tabula rasa)· όντως, και γιατί να αναφέρουμε τον Βολταίρο εδώ; απλώς δεν υπάρχουν αρκετά χρήματα για να κρατήσει μια ερωμένη και τίποτα περισσότερο».

Το να βρίσκουμε αυτή την αναγνώριση σε έναν άνθρωπο που «ήθελε μόνο να ζήσει για να δει τους ανθρώπους του ευτυχισμένους και μορφωμένους μια μέρα», είναι συγκλονιστικό και συμπληρώνεται από την παρατήρηση του Ντοστογιέφσκι ότι δεν υπάρχει κανείς στη Ρωσία

που να μην λέει ψέματα. Και αυτό γιατί εκεί μπορούσαν να πουν ψέματα ακόμα και οι πιο αξιοσέβαστοι άνθρωποι. Πρώτον, επειδή οι Ρώσοι βρίσκουν την αλήθεια πολύ βαρετή· δεύτερον, όμως, «επειδή όλοι ντρεπόμαστε για τον εαυτό μας και ο καθένας προσπαθεί πολύ να δείξει τον εαυτό του σαν κάτι άλλο από αυτό που είναι». Και παρ' όλη τη λαχτάρα για γνώση και αλήθεια, ο Ρώσος είναι εντούτοις ανεπαρκώς εξοπλισμένος. Εδώ όμως αποκαλύπτεται το μειονέκτημα της υποταγής: η απεριόριστη αλαζονεία.

Ρωσική ταπεινοφροσύνη και αλαζονεία

«Αυτός (ο Ρώσος) μπορεί να μην καταλαβαίνει τίποτα για τα ζητήματα που αναλαμβάνει να λύσει, αλλά δεν ντρέπεται και η συνείδησή του είναι ήρεμη. Αυτή η ασυνειδησία δείχνει μια τέτοια αδιαφορία σε σχέση με την αυτοκριτική, μια τέτοια έλλειψη αυτοσεβασμού, που πέφτει κανείς σε απόγνωση και χάνει την ελπίδα για κάτι αυτάρκες και σωτήριο για το έθνος».

Ο υπολοχαγός Πιρόγκοφ*, με πλήρη στολή, ξυλοκοπείται από έναν Γερμανό στο δρόμο. Αφού βεβαιώθηκε ότι κανείς δεν θα μπορούσε να έχει δει το περιστατικό, ο Πιρόγκοφ φεύγει σε ένα δρομάκι, προκειμένου ως ήρωας του σαλονιού να κάνει πρόταση γάμου το ίδιο βράδυ σε μια αριστοκρατική κυρία. Η τελευταία δεν ήξερε τίποτα για τη δειλία του εραστή της. «Πιστεύεις ότι θα τον δεχόταν αν γνώριζε; – Θα το έκανε χωρίς όρους».

Αρκετοί Ρώσοι ταξιδεύουν σε ένα τρένο με τον Γιούστους φον Λίμπιγκ, τον σπουδαίο χημικό που όμως, κανείς τους δεν τον αναγνωρίζει. Ένας από αυτούς που δεν ξέρει τίποτα από χημεία αρχίζει να μιλάει με τον Λίμπιγκ για αυτό το θέμα. Μιλάει όμορφα και εκτενώς μέχρι να φτάσει στο σταθμό του, όταν παίρνει τις αποσκευές του και κατεβαίνει από το τρένο περήφανος και εξαιρετικά ικανοποιημένος με τον εαυτό του. Αλλά οι άλλοι Ρώσοι δεν αμφέβαλλαν ούτε στιγμή ότι ο τσαρλατάνος είχε θριαμβεύσει στη συζήτηση.

Ο Ντοστογιέφσκι αποδίδει αυτή την αυτοταπείνωση (που συνδέεται με την ξαφνική αλαζονεία) στα 200 χρόνια πλήρους έλλειψης αυτοδυναμίας και στο συνεχές φτύσιμο στο πρόσωπο των Ρώσων κατά τη διάρκεια μιας παρόμοιας περιόδου που έφερε τη ρωσική συνείδηση σε μια καταστροφική υποταγή. Σήμερα είμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε μια άλλη κρίση, ότι υπάρχει κάτι ανθυγιεινό, άρρωστο, μπασταρδεμένο στο ρωσικό αίμα, που ματαιώνει ξανά και ξανά κάθε απόπειρα ανόδου. Ο ψυχολογισμός δεν είναι συνέπεια μιας δυνατής πνευματικότητας, αλλά ακριβώς το αντίθετο,...

---

* (Σ.τ.μ.) Από το βιβλίο του Νικολάι Γκόγκολ: «Η λεωφόρος Νιέφσκι»

*Ο Ρασκόλνικοφ**

...ένα σημάδι ακρωτηριασμού της ψυχής. Όπως ένας τραυματίας θα αισθάνεται και θα κοιτάζει ξανά και ξανά την πληγή του, έτσι και ένας ψυχικά άρρωστος θα αισθάνεται την εσωτερική του κατάσταση. Στη ρωσική ιδέα της δυστυχίας και της υποταγής, η πιο ισχυρή ένταση υπάρχει ανάμεσα στις αξίες της αγάπης και της τιμής. Σε όλη τη Δύση η ιδέα της τιμής και της ελευθερίας χάθηκε ξανά και ξανά, παρά τους θανάτους στην πυρά και τις παπικές απαγορεύσεις. Με τον «ρωσικό λαό», καθώς έγινε σχεδόν προφήτης στις αρχές του 20ού αιώνα – η τιμή σαν διαμορφωτική δύναμη δεν παίζει τον παραμικρό ρόλο. Ο Ντμίτρι (Μίτια) Καραμαζόφ**, που κλωτσάει και κακομεταχειρίζεται τον πατέρα του, εξευτελίζοντας τον εαυτό του ξανά και ξανά, δεν είναι εξοικειωμένος με την ιδέα, ούτε ο σκευωρός Ιβάν**, ούτε ο Στάρετς Ζώσιμας** (μια από τις πιο όμορφες μορφές της ρωσικής λογοτεχνίας), για να μην αναφέρουμε τον ίδιο τον γέρο Καραμαζόφ. Ο πρίγκιπας Μίσκιν*** παίζει τον άρρωστο ηλίθιο ρόλο ενός ανθρώπου χωρίς προσωπικότητα μέχρι το συντριπτικό τέλος. Ο Παρφιόν Σεμιόνοβιτς Ραγκόζιν*** είναι ένας τρελά παθιασμένος, του λείπει όμως ο ευρωπαϊκός χαρακτήρας. Ο Ρασκόλνικοφ είναι εσωτερικά ανισόρροπος, ο Πάβελ Σμερτζίκοφ** τέλος εκφράζει κάθε τι δουλοπρεπές, χωρίς λαχτάρα για ανέλιξη. Στους τελευταίους ενώνονται όλοι εκείνοι οι χειρονομούντες φοιτητές και οι άρρωστοι επαναστάτες που μιλούν μεταξύ τους ολόκληρες νύχτες, συζητούν χωρίς να ξέρουν στο τέλος για ποιό πράγμα διαφωνούσαν. Αυτές είναι αλληγορίες ενός άρρωστου αίματος, μιας δηλητηριασμένης ψυχής.

Κάποτε ο Ιβάν Σεργκέγεβιτς Τουργκένιεφ έψαχνε στη Ρωσία για ένα πρότυπο δύναμης και ευθύτητας για τον ήρωα ενός μυθιστορήματος («Την Παραμονή» – 1860). Δεν βρήκε κανέναν κατάλληλο και διάλεξε έναν Βούλγαρο τον οποίο ονόμασε Ντμίτρι Ινσάροφ. Ο Μαξίμ Γκόρκι (Αλεξέι Μαξίμοβιτς Πεσκόφ) κατέβηκε στα κατακάθια της κοινωνίας, περιέγραψε τον αλήτη χωρίς θέληση, χωρίς πίστη, ή τουλάχιστον με έναν που λάμπει σαν το φώσφορο σε σάπιο ξύλο.**** Ο Λεονίντ Αντρέγιεφ δημιούργησε τον άνθρωπο που του έδιναν μαχαιριές...

Η διεκδικούμενη «καθολικότητα»

...και σαν άνδρες όλοι επιβεβαιώνουν την σκληρή αναγνώριση του Πιοτρ

* (Σ.τ.μ.) Ο Ρόντιον Ρομάνοβιτς Ρασκόλνικοφ είναι ο φανταστικός πρωταγωνιστής του βιβλίου «Έγκλημα και Τιμωρία» του Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι.
** (Σ.τ.μ.) Από το έργο του Ντοστογιέφσκι, «Αδελφοί Καραμαζόφ».
*** (Σ.τ.μ.) Ο πρίγκιπας Λεβ Νικολάεβιτς Μίσκιν, ο Παρφιόν Σεμιόνοβιτς Ραγκόζιν από το μυθιστόρημα του Φιοντόρ Μιχαήλοβιτς Ντοστογιέφσκι «Ο Ηλίθιος».
*** «Στα ξένα χέρια» (Unter fremden Menschen) του Μαξίμ Γκόρκι

Τσαντάγιεφ, ότι η Ρωσία δεν ανήκει ούτε στη Δύση ούτε στην Ανατολή, ότι δεν έχει οργανικά εδραιωμένη δική της παράδοση. Ο Ρώσος αποτελεί παγκόσμια εξαίρεση στο ότι δεν έχει εισαγάγει ούτε μια νέα ιδέα στο πλήθος των ιδεών της ανθρωπότητας, και όλα όσα έχει λάβει από την πρόοδο έχουν παραμορφωθεί από αυτόν. Ο Ρώσος ομολογουμένως κινείται, αλλά σε μια στραβή γραμμή, που δεν οδηγεί σε κανέναν στόχο, και είναι σαν ένα μικρό παιδί που δεν μπορεί να σκεφτεί σωστά*.

Όπως αναλύθηκε, αυτή η αναγνώριση κατακλύζει και τον Ντοστογιέφσκι· η έλλειψη συνείδησης της προσωπικότητας είχε σαφώς αναγνωριστεί από αυτόν. Αλλά από το μαρτύριο της λαχτάρας να παρουσιάσει στον κόσμο κάτι πρωτότυπο ξεπήδησε η ιδέα της «παγκόσμιας ανθρωπότητας», η οποία προφανώς έπρεπε να θεωρηθεί σαν συνώνυμο με τη Ρωσία. Η Ρωσία είναι αυτή που διατήρησε πιστά την αληθινή εικόνα του Χριστού στους κόλπους της, με το τελικό πεπρωμένο, όταν οι λαοί της δύσης έχουν χάσει το δρόμο τους, να τους αποκαλύψει ένα νέο μονοπάτι σωτηρίας. Η δυστυχία, η θλίψη της ανθρωπότητας είναι μια προφητεία για το επερχόμενο μήνυμα της Ρωσίας.

Οι ταπεινοί σαν «ήρωες»

Σήμερα είναι ξεκάθαρο ότι η απόπειρα απελπισίας του Ντοστογιέφσκι μοιάζει ουσιαστικά με τη συμπεριφορά του Ρώσου, τον οποίο είχε τοποθετήσει απέναντι στον Γιούστους φον Λίμπιγκ: μια συντετριμμένη

---

* Μια πολύ ενδιαφέρουσα κριτική για τους Ρώσους έγινε από τον Βίκτορ φον Χελμ πριν από πολλές δεκαετίες: «Η Ρωσία είναι μια χώρα συνεχών αλλαγών και εντελώς αντισυντηρητική, και μια χώρα – υπερσυντηρητικής κληρονομιάς στην οποία ζουν οι αρχέγονοι χρόνοι και αυτό δεν αφήνει έθιμα και ιδέες, να αλλάξουν ό,τι κι αν γίνει. Η σύγχρονη κουλτούρα εδώ είναι λουστραρισμένη, ταλαντεύεται πάνω-κάτω, παράγει μόνο αποκρουστικές εμφανίσεις· αυτά που έχει παραδώσει η αρχαία παράδοση όσον αφορά τα αγαθά, τα έθιμα, τα εργαλεία κ.λ.π. είναι στέρεα, λογικά, έξυπνα επινοημένα και επιδέξια χρησιμοποιημένα».
Και σε ένα άλλο σημείο: «Δεν είναι νεανικός λαός, αλλά ένας γεροντικός – όπως οι Κινέζοι. Όλα τους τα λάθη δεν είναι νεανική αγριότητα, προέρχονται από ασθενικό ερεθισμό. Είναι πολύ ηλικιωμένοι, αρχαίοι και έχουν διατηρήσει συντηρητικά το παλαιότερο και δεν το εγκαταλείπουν. Στη γλώσσα τους, στις δεισιδαιμονίες, στην κληρονομιά τους κ.λ.π. μπορεί να μελετηθεί η αρχαιότητα. Είναι αδίστακτοι, άτιμοι, κακοί, επιπόλαιοι, ασυνεπείς, χωρίς συναίσθημα και ανεξάρτητη δραστηριότητα, αλλά μόνο στις επιβαλλόμενες σύγχρονες μορφές πολιτισμού που απαιτούν αναπτυγμένη, ανεξάρτητη υποκειμενικότητα· είναι αμετάβλητα ηθικοί, σταθεροί, αξιόπιστοι, όπου πρόκειται για τη δική τους αρχαία ασιατική, πρωτόγονη μορφή ζωής· είναι ένας στάσιμος λαός. Κάτι τέτοιο αντιμετωπίζει και η παρατήρηση του Γκαίτε σχετικά με την τεχνολογία και τη θρησκεία. Και στους παλιούς ρωσικούς κλάδους της τεχνολογίας ενεργούν σταθερά σε οτιδήποτε δεν απαιτείται η βασική, αυτοδύναμη ατομικότητα, αλλά η κατασκευή γίνεται συνήθως σύμφωνα με την κληρονομιά και τους καθιερωμένους κανόνες· μετά δουλεύουν σαν κάστορες, μυρμήγκια, μέλισσες. Όλη η ευρωπαϊκή βιομηχανία στη Ρωσία είναι θλιβερά γελοία· τα πάντα μόνο για να φαίνονται, υπολογίζονται για το παρόν, εύθραυστα, δυσδιάκριτα, πάντα παιδικά και ατελή, χοντροκομμένα, άγευστα μιμούνται πάντα τα τελευταία υψηλότερα πρότυπα.» (βλέπε, Τίοντορ Σίμαν: «Βίκτορ Χεν – Μια εικόνα της ζωής» (Viktor Helm, ein Lebensbild), 1894.

ψυχή, χωρίς προσωπικότητα, που προτίθεται να μετατρέψει τον κόσμο.

Ο Ντοστογιέφσκι είχε πνευματική επιτυχία ανάμεσα σε όλους τους Ευρωπαίους που είχαν πέσει σε μια κουραστική αθυμία, με όλους τους μιγάδες της μεγάλης πόλης και – αγνοώντας την αντισημιτική του άποψη – με τον εβραϊκό λογοτεχνικό κόσμο, που έβλεπε στους χαρακτήρες του και στον άγονο ειρηνισμό του Τολστόι ένα επιπλέον ευπρόσδεκτο μέσο για τη διάλυση της δύσης. Εδώ δεν συζητείται η καλλιτεχνική δύναμη του Ντοστογιέφσκι (βλ. δεύτερο βιβλίο), αλλά οι χαρακτήρες που δημιούργησε και το περιβάλλον που τον συνόδευε. Από εδώ και στο εξής, οτιδήποτε ήταν άρρωστο, διαλυμένο ή σάπιο θεωρούνταν «ανθρώπινο». Οι ταπεινωμένοι και οι διωκόμενοι έγιναν «ήρωες», οι επιληπτικοί παριστάνονταν σαν προβλήματα βαθιάς ανησυχίας για την ανθρωπότητα, τόσο άθικτα όπως οι σε αποσύνθεση άγιοι ζητιάνοι...

Η «Δύναμη του Σκότους»

...του Μεσαίωνα ή ο Σίμων Στυλίτης. Με αυτό η αντίληψη της γερμανικής ανθρωπότητας μετατράπηκε στο αντίστροφο. Για έναν Δυτικό, ένας ήρωας είναι άνθρωπος όπως ο Αχιλλέας ή ο δημιουργικά αγωνιζόμενος Φάουστ· ο άνθρωπος είναι μια δύναμη, όπως ο ακούραστος Λεονάρντο· αυτό που είναι ανθρώπινο παλεύει όπως πάλεψαν στη ζωή τους ο Ρίχαρντ Βάγκνερ και ο Φρίντριχ Νίτσε με αυτή τη ρωσική ασθένεια. Το να παρουσιάζουμε τους εγκληματίες σαν άτυχους και τους σάπιους σαν κατεστραμμένους σαν σύμβολα ανθρωπισμού» πρέπει να καθαριστεί μια για πάντα· ακόμη και ο Ινδός, στον οποίο αναφέρονται λανθασμένα πολλές φυλές, δέχεται τη μοίρα του σαν ενοχή του εαυτού του, σαν ενοχή μιας προηγούμενης ζωής. Με όποιον τρόπο κι αν ερμηνεύσει κανείς αυτό το ινδικό δόγμα για τη μετανάστευση των ψυχών, είναι αριστοκρατικό και κάποτε προέρχεται από μια θαρραλέα καρδιά. Αλλά ο θρήνος του Ντοστογιέφσκι για τη «δύναμη του σκότους» είναι το αβοήθητο τραύλισμα ενός δηλητηριασμένου αίματος. Αυτό το φθαρμένο αίμα δημιούργησε την ψηλότερη αξία της λαχτάρας για δυστυχία, ταπεινοφροσύνη, «παγκόσμια ανθρώπινη αγάπη» και έγινε εχθρικό προς τη φύση, όπως έκανε κάποτε η θριαμβευτική Ρώμη, έως ότου η Ευρώπη κατάφερε σε κάποιο βαθμό να αποτινάξει αυτόν τον ασκητικό αιγυπτιακό-αφρικανικό μαζοχισμό.

Είναι λάθος που σήμερα η αρχαία ελληνική αγάπη περιγράφεται με την ίδια λέξη όπως στη λεγόμενη χριστιανική διδασκαλία και μάλιστα το ότι ο Ντοστογιέφσκι και ο Πλάτων αναφέρονται στην ίδια πνοή ήταν μοιραίο. Ο Έρως της αρχαίας Ελλάδας ήταν μια πνευματική έξαρση, σε συνδυασμό πάντα με ένα δημιουργικό αίσθημα για τη φύση, και ο θεϊκός Πλάτωνας είναι μια τελείως διαφορετική μορφή από αυτή που μας παρουσιάζουν οι θεολόγοι και οι καθηγητές. Από τον Όμηρο μέχρι τον Πλάτωνα, η φύση και η αγάπη ήταν ένα, όπως η υψηλότερη τέχνη στην

Ελλάδα παρέμεινε φυλετική. Όμως η «αγάπη» της εκκλησίας όχι μόνο αντιτάχθηκε σε όλες τις ιδέες περί φυλής και εθνικότητας, αλλά πήγε πολύ πιο πέρα από αυτό. Ο «όσιος» Ζήνων είπε τον 4ο αιώνα μ.Χ.:

Η εκκλησιαστική προσβολή του σώματος

«Η μεγαλύτερη φήμη της χριστιανικής αρετής είναι η καταπάτηση της φύσης». Η εκκλησία ακολούθησε πιστά αυτό το δόγμα όπου μπορούσε να το επιβάλλει. Η προσβολή του σώματος σαν ακάθαρτο συνεχίζεται αδιάκοπα μέχρι τις μέρες μας, όταν ο εθνικισμός και η φυλετική ιδέα καταπολεμούνται ως παγανιστικές. Η «ακολούθηση του Ιησού», το οποίο για να το πετύχουν οι πιστοί κυλιόνταν σε στάχτες, χτυπιόντουσαν με μαστίγια, τριγυρνούσαν με πύον και πληγές, φορτωνόντουσαν με σιδερένιες αλυσίδες, καθόντουσαν σε μια κολόνα για τριάντα χρόνια όπως ο Σίμων ο Στυλίτης, ή όπως ο Άγιος Θαλελαίος που πέρασε δέκα χρόνια δεμένος σε ένα τροχό άμαξας για να περάσει το υπόλοιπο της «ζωής» του σε ένα στενό κλουβί, αυτή η «ακολούθηση» παραλληλίστηκε με τον αφηρημένο «καλό» του Σωκράτη και αργότερα τον «άνθρωπο» του Ντοστογιέφσκι.

Δεν είναι αφύσικη «αγάπη», δεν είναι μια ακατανόητη «κοινότητα καλών και πιστών», δεν είναι μια «παγκόσμια ανθρωπότητα» με αποσυντεθειμένο αίμα, που ανέκαθεν παρήγαγε πολιτισμό και τέχνη, αλλά – όπως στην Ελλάδα – τον καρποφόρο Έρωτα και τη φυλετική ομορφιά, στη Γερμανία τη τιμή και τη δυναμική της φυλής. Όποιος αγνοεί αυτούς τους νόμους δεν είναι σε θέση να δείξει το δρόμο προς ένα ισχυρό μέλλον για τη γερμανική δύση.

Στον Ντοστογιέφσκι μπορεί κανείς να αγγίξει κυριολεκτικά την ιερή του μεγάλη θέληση στη διαρκή πάλη με τις δυνάμεις της παρακμής. Ενώ εξακολουθεί να επαινεί τον ρωσικό λαό σαν οδηγό για το μέλλον της Ευρώπης, βλέπει ήδη τη Ρωσία να παραδίδεται στο έλεος των δαιμόνων. Ξέρει εκ των προτέρων ποιος θα επικρατήσει στο παιχνίδι των δυνάμεων: «άνεργοι δικηγόροι και αναιδείς Εβραίοι». Ο Κερένσκι και ο Τρότσκι προφητεύονται. Το 1917, ο «Ρώσος Άνθρωπος» τελικά διασπάστηκε σε δύο μέρη. Το αίμα των Σκανδιναβικών Ρώσων εγκατέλειψε τον αγώνα, το αίμα του Ανατολίτη Μογγόλου ξεπήδησε δυνατά, κάλεσε τους Κινέζους και τους λαούς της ερήμου σε βοήθειά του, Εβραίοι και Αρμένιοι...

Μπολσεβικισμός – μια ασθένεια του αίματος

...προωθήθηκαν στην ηγεσία και Καλμούχος Τάρταρος Λένιν έγινε κυρίαρχος. Η δαιμονικότητα αυτού του αίματος στράφηκε ενστικτωδώς ενάντια σε οτιδήποτε έμοιαζε ακόμα όρθιο, αρσενικό σκανδιναβικό, σαν να λέγαμε, μια ζωντανή μομφή εναντίον ενός ανθρώπου που ο Λόθροπ

Στόνταρντ περιέγραψε ως «υπάνθρωπο». Από την ανίσχυρη αγάπη των προγενέστερων αναπτύχθηκε μια επιληπτική κρίση, η οποία μεταφέρθηκε πολιτικά με όλη την ενέργεια των τρελών. Ο Σμερτζίκοφ κυβερνούσε τη Ρωσία. Όποια κι αν είναι η έκβαση του ρωσικού πειράματος, ο μπολσεβικισμός σαν κυρίαρχος ήταν δυνατός μόνο σαν αποτέλεσμα ενός φυλετικά και πνευματικά άρρωστου εθνικού σώματος, που δεν ήταν σε θέση να αποφασίσει για την τιμή, αλλά μόνο την αναίμακτη «αγάπη». Επομένως, όποιος θέλει μια νέα Γερμανία θα απορρίψει και τον ρωσικό πειρασμό μαζί με την εβραϊκή εκμετάλλευσή του. Η απομάκρυνση από το τελευταίο συμβαίνει ήδη. Το μέλλον θα καταγράψει τα αποτελέσματα.

Όταν ξέσπασε ο Παγκόσμιος Πόλεμος (Α' Π.Π.), οι ηγέτες της εθνικής αντίληψης στη Γερμανία, η οποία είχε πληγεί από αρρώστιες, δεν αναγνώρισαν ότι το πεπρωμένο συνίσταται στην τιμή και στην ελευθερία του λαού και στην αγάπη, αλλά στο εμπόριο. Αυτή η δηλητηρίαση οδήγησε αναγκαστικά σε κρίση, σε μια έκρηξη του διογκωμένου πύου. Αυτό συνέβη στις 9 Νοεμβρίου 1918. Οι εποχές που ακολούθησαν απέδειξαν ότι όλα τα παλιά κόμματα και οι αρχηγοί τους ήταν σάπια, άχρηστα για μια νέα δομή του κράτους μας. Αναγκάστηκαν να μιλήσουν στους ανθρώπους και όμως σκεφτόντουσαν μόνο τα οικονομικά· μιλούσαν για την ενότητα του Ράιχ και όμως σκεφτόντουσαν τα κέρδη· ασκούσαν «χριστιανική πολιτική» και έφτιαχναν επιμελώς τις δικές τους φωλιές. Η πνευματική και πολιτική κατάσταση των καιρών μας είναι λοιπόν η εξής:

Το τέλος ενός κόσμου

Το παλιό συρρο-εβραιο-ανατολικό εκκλησιαστικό σύστημα εκθρονίστηκε: ξεκινώντας από ένα δόγμα που δεν αντιστοιχούσε στους νόμους της πνευματικής δομής της σκανδιναβικής δύσης, στην προσπάθεια να παραμερίσει τον πολιτισμό που κουβαλά και δημιουργεί ιδέες της σκανδιναβικής φυλής – τιμή, ελευθερία και καθήκον – ή για να γίνουμε ευαγγελιστές, αυτή η διαδικασία δηλητηρίασης έχει οδηγήσει πολλές φορές στις πιο σοβαρές καταστροφές. Σήμερα αναγνωρίζουμε ότι οι ανώτερες κεντρικές αξίες των ρωμαϊκών και προτεσταντικών εκκλησιών, σαν αρνητική μορφή του χριστιανισμού, δεν ανταποκρίνονται στην ψυχή μας, ότι στέκονται εμπόδιο στις οργανικές δυνάμεις των λαών που καθορίζονται από τη σκανδιναβική φυλή, πρέπει να τους ανοίξουν δρόμο, πρέπει να επιτρέψουν να επαναξιολογηθούν με την έννοια του Γερμανικού Χριστιανισμού. Αυτό είναι το νόημα της σημερινής αναζήτησης της θρησκευτικής αλήθειας.

Ο παλιός εθνικισμός πέθανε. Κάποτε, το 1813, φούντωσε, αλλά από τότε έχανε όλο και περισσότερο την απολυτότητά του, δηλητηριαζόταν όλο και περισσότερο από τον γραφειοκρατικό δυναστισμό, τη βιομηχα-

νική πολιτική και την κερδοσκοπία του χρηματιστηρίου, αλλοτριώθηκε από την χωρίς ιδανικά αστική τάξη του δέκατου ένατου αιώνα, χάρη στην βλακεία του ανθρωπισμού και τελικά κατέρρευσε στις 9 Νοεμβρίου 1918, όταν οι υποστηρικτές και οι εκπρόσωποί της έφυγαν τρέχοντας μπροστά σε μερικές ορδές λιποτακτών και κατάδικων των φυλακών.

Ο παλιός σοσιαλισμός σαπίζει ζωντανός.

Γεννημένος σαν οργανική λαχτάρα, έπεσε στα χέρια διεθνών φαφλατάδων και απατεώνων, πρόδωσε την ανάκαμψη που πέτυχε με τις θυσίες του, χάρη στους δεσμούς της ηγεσίας του με το ξένο χρηματιστηριακό-καπιταλιστικό κεφάλαιο, ανακατεύτηκε με τα ταταρομπολσεβίκικα μικρόβια της φθοράς και απέδειξε εκ νέου ότι καμία οργανική επανάσταση προς την ελευθερία δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με υλιστικές ιδέες. Ο μαρξισμός αποσυντίθεται στις πλατιές πεδιάδες της Ρωσίας και στις καρέκλες των συνεδρίων...

Αρχή της αναγέννησης

...της Γενεύης και του Παρισιού και του Λοκάρνο και της Χάγης. Εκεί προδόθηκε ολοκληρωτικά η σοσιαλιστική ιδέα των υαινών των χρηματιστηρίων.

Σήμερα λοιπόν ένας ολόκληρος κόσμος καταρρέει. Το αποτέλεσμα του παγκόσμιου πολέμου σήμαινε μια παγκόσμια επανάσταση και έδειξε το αληθινό πρόσωπο του 19ου αιώνα, που ήταν υπερφορτωμένο με όλα τα απόβλητα των χιλιετιών. Αξίες και ήθη και έθιμα που έμοιαζαν ακόμα ζωντανά έχουν εξαφανιστεί και έχουν ήδη ξεπεραστεί· μόνο μια μάζα αποπροσανατολισμένη εξακολουθεί να προσεύχεται στα ερείπια των παλαιών ειδώλων. Ωστόσο σήμερα, οι δυνάμεις που έμοιαζαν θαμμένες αναδύονται από τα ερείπια και καταλαμβάνουν όλο και περισσότερο συνειδητά όλους όσους αγωνίζονται για μια νέα αίσθηση της ζωής και του χρόνου. Η σκανδιναβική ψυχή αρχίζει και πάλι από το κέντρο της – τη συνείδηση της τιμής – να επιδρά. Και φαίνεται μυστηριώδης, παρόμοια με την εποχή που δημιούργησε τον Όντιν, όταν έγινε αισθητό το χέρι του Μεγάλου Όθωνα, όταν γέννησε τον Μάιστερ Έκχαρτ, όταν ο Μπαχ έγραφε ποίηση σε τόνους και όταν ο Φρειδερίκος ο Μέγας περπάτησε στη γη. Μια νέα εποχή του γερμανικού μυστικισμού έχει ανατείλει, ο μύθος του αίματος και ο μύθος της ελεύθερης ψυχής ξυπνούν σε μια νέα, συνειδητή ζωή.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Πρώτο βιβλίο:

Η σύγκρουση των αξιών

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ
Μυστικισμός και Δράση

Η έννοια της τιμής, με τους διαφορετικούς δεσμούς της στη γη, μπορεί να βρεθεί ενσωματωμένη στη ζωή του σκανδιναβικού Βίκινγκ, του Τεύτονα ιππότη, του Πρώσου αξιωματικού, της Χανσεατικής Βαλτικής, του Γερμανού στρατιώτη και του Γερμανού αγρότη. Αυτό το μοτίβο της τιμής εμφανίζεται σαν πνευματική βάση στην ποιητική τέχνη, από τα αρχαία έπη και μετά, από τον Βάλτερ φον ντερ Φόγκελβαϊντε και τα τραγούδια του ιππότη μέχρι τον Χάινριχ φον Κλάιστ και τον Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε. Αλλά υπάρχει ακόμη ένας άλλος ωραίος κλάδος στον οποίο μπορούμε να παρακολουθήσουμε το έργο της σκανδιναβικής φύσης, και αυτός είναι στον Γερμανό μυστικιστή.

Αυτός ο μύστης προσπαθεί να απελευθερωθεί όλο και περισσότερο από τα μπλεξίματα του υλικού κόσμου. Αναγνωρίζει ότι οι ορμές της ανθρώπινής μας ύπαρξης, όπως η απόλαυση και η δύναμη, ή ακόμα και τα λεγόμενα καλά έργα, δεν είναι απαραίτητες για την ευημερία της ψυχής· αλλά όσο περισσότερο ξεπερνά τους γήινους δεσμούς, τόσο μεγαλύτερος, πλουσιότερος και θεϊκότερος νιώθει ότι γίνεται μέσα του. Ανακαλύπτει μια καθαρά πνευματική δύναμη και νιώθει ότι η ψυχή του αντιπροσωπεύει ένα κέντρο δύναμης με το οποίο τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί. Αυτή η ελευθερία και η γαλήνη της ψυχής προς τα πάντα, ακόμη και στο πρόσωπο του Θεού, αποκαλύπτει τα ανεξιχνίαστα βάθη στα οποία μπορούμε να ακολουθήσουμε τις σκανδιναβικές έννοιες της τιμής και της ελευθερίας. Είναι εκείνο το «ισχυρό φρούριο της ψυχής», αυτή η «μικρή σπίθα» για την οποία ο Μάιστερ Έκχαρτ μιλάει ξανά και ξανά με θαυμασμό· αντιπροσωπεύει την πιο εσώτερη, την πιο ευαίσθητη και ωστόσο την ισχυρότερη ουσία της φυλής...

Τιμή και Ελευθερία

...και του πολιτισμού μας. Ο Έκχαρτ δεν κατονομάζει αυτή την εσώτατη ουσία, αφού το καθαρό υποκείμενο της γνώσης και της θέλησης πρέπει να είναι ανώνυμο, χωρίς ουσία και χωρισμένο από κάθε μορφή χρόνου και χώρου. Σήμερα όμως, μπορούμε να τολμήσουμε να περιγράψουμε αυτή τη «μικρή σπίθα» ότι αντιπροσωπεύει τη μεταφυσική αλληγορία των ιδεών της τιμής και της ελευθερίας. Άλλωστε, η τιμή και η ελευθερία δεν είναι εξωτερικές ιδιότητες αλλά πνευματικές ουσίες ανεξάρτητες από το χρόνο και τον χώρο που αποτελούν εκείνο το «φρούριο» από το οποίο η πραγματική θέληση και η λογική κάνουν τις εξορμήσεις τους στον «κόσμο». Είτε για να τον νικήσουν, είτε να τον χρησιμοποιήσουν σαν υποκατάστατο για την συνειδητοποίηση της ψυχής.

Πριν προλάβει να ανθίσει πλήρως, το χαρμόσυνο μήνυμα του γερμανικού μυστικισμού στραγγαλίστηκε από την αντιευρωπαϊκή εκκλησία με όλα τα μέσα που διέθετε. Ωστόσο, το μήνυμα δεν πέθανε ποτέ. Το μεγάλο αμάρτημα του προτεσταντισμού ήταν ότι αντί να ακούσει αυτό το μήνυμα, έκανε τη λεγόμενη Παλαιά Διαθήκη λαϊκό βιβλίο και ερμήνευσε τα εβραϊκά κείμενα κατά γράμμα. Η σημερινή περίοδος της ανανεωμένης πνευματικής ετοιμότητας, είτε θα ακούσει το μήνυμα του γερμανικού μυστικισμού (αν και σε νέες μορφές), είτε θα χαθεί κάτω από τα χνάρια των παλαιών δυνάμεων πριν μπορέσει να ξεδιπλωθεί, όπως τόσες πολλές προσπάθειες αποκατάστασης της ύπαρξής μας μετά τη ρωμαιο-εβραϊκή δηλητηρίαση που έχει συμβεί. Μια θέληση, τόσο σκληρή όσο το ατσάλι, πρέπει σήμερα να ενωθεί με εκείνο το «φωτισμένο μυαλό και το ανυψωμένο πνεύμα» που ζήτησε από τους οπαδούς του ο Μάιστερ Έκχαρτ και που είναι αρκετά θαρραλέα για να βγάλει όλα τα κατάλληλα συμπεράσματα από τη διακήρυξή του: «Αν θέλετε τον πυρήνα, τότε πρέπει να σπάσετε το κέλυφος» (Έκχαρτ).

Έχουν περάσει εξακόσια χρόνια από τότε που ο μεγαλύτερος απόστολος της σκανδιναβικής δύσης, μας έδωσε τη θρησκεία μας,...

Βόταν και Βονιφάτιος

...να αφιερώσουμε ολόκληρη τη ζωή μας για να απαλλαγούμε από το είναι και το γίγνεσθαί μας, να υπερνικήσουμε το συριακό δόγμα που υποδουλώνει σώμα και ψυχή και αφυπνίζει τον Θεό μέσα στους κόλπους μας· τη «βασιλεία των ουρανών μέσα μας».

Στην αναζήτηση ενός νέου πνευματικού δεσμού με το παρελθόν, υπάρχουν εκείνοι στο σημερινό κίνημα για ανανέωση στη Γερμανία που επιθυμούν να επιστρέψουν στην Έδδα και στον κύκλο των γερμανικών ιδεών που σχετίζονται με αυτήν. Χάρη σε αυτούς είναι που, μαζί με αυτό που είναι καθαρά παραμυθένιο, ο εσωτερικός πλούτος των μύθων και των λαϊκών μας παραμυθιών έγινε ξανά ορατός κάτω από τα ερείπια και τις στάχτες που άφησαν οι φωτιές των πασσάλων. Όμως οι γερμανικές θρησκευτικές κοινότητες, επιδιώκοντας τη λαχτάρα τους να βρουν εσω-

τερική υποστήριξη στις προγενέστερες γενιές και τις θρησκευτικές τους αλληγορίες, παραβλέπουν το γεγονός ότι ο Βόταν είναι νεκρός σαν θρησκευτική μορφή. Δεν πέθανε από τον «Βονιφάτιο» αλλά από τον εαυτό του· κατά τη διάρκεια μιας μυθολογικής εποχής, μιας εποχής γαλήνιας φύσης, ολοκλήρωσε την παρακμή των θεών. Η πτώση του είχε ήδη προβλεφθεί στα σκανδιναβικά ποιήματα, αλλά εν αναμονή του αναπόφευκτου λυκόφωτος των θεών, υπήρχε ακόμα ελπίδα για τον «δυνατό από ψηλά». Στη θέση αυτού, όμως, για κακή τύχη της Ευρώπης, εμφανίστηκε ο Σύρος Ιεχωβά με τη μορφή του «εκπροσώπου» του: του Ετρούσκου Ρωμαίου Πάπα. Ο Όντιν ήταν και είναι νεκρός· αλλά ο Γερμανός μύστης ανακάλυψε τον «δυνατό από ψηλά» στην ίδια του την ψυχή. Η Βαλχάλα των θεών κατέβηκε από το ομιχλώδες άπειρο στα στήθη των ανθρώπων. Η ανακάλυψη και η διακήρυξη της άφθαρτης ελευθερίας της ψυχής ήταν εκείνη η σωτήρια πράξη που μας προστάτεψε από όλες τις απόπειρες στραγγαλισμού μέχρι σήμερα. Η ιστορία της θρησκείας στη Δύση είναι επομένως σχεδόν αποκλειστικά η ιστορία των διαθρησκευτικών ανατροπών. Η αληθινή θρησκεία μέσα στην εκκλησία υπήρχε μόνο στο βαθμό που η σκανδιναβική ψυχή δεν μπορούσε να εμποδιστεί από το να ξεδιπλωθεί (όπως για παράδειγμα με τον Άγιο Φραγκίσκο...

Μυστηριακή-γερμανική αναγέννηση

...και τον Φρα Αντζέλικο), επειδή η ηχώ τους στη δυτική ανθρωπότητα ήταν πολύ ισχυρή.

Στον Γερμανό μυστικιστή εμφανίστηκε για πρώτη φορά – έστω και με την ενδυμασία της εποχής του – ο νέος, ο αναγεννημένος Γερμανός. Η πνευματική γέννηση του πολιτισμού μας δεν τελειοποιήθηκε την εποχή της λεγόμενης Αναγέννησης ούτε στη λεγόμενη Μεταρρύθμιση – η τελευταία περίοδος ήταν περισσότερο μια περίοδος εξωτερικής κατάρρευσης και απελπισμένων αγώνων – αλλά τον 13ο και 14ο αιώνα, όταν η ιδέα της πνευματικής προσωπικότητας έγινε για πρώτη φορά η υποστηρικτική ιδέα της ιστορίας, της θρησκείας και της φιλοσοφίας της ζωής μας· κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, η ουσία της μεταγενέστερης κριτικής μας φιλοσοφίας αναμενόταν συνειδητά και, επιπλέον, διακηρύχθηκε το αιώνιο, μεταφυσικό δόγμα της σκανδιναβικής δύσης το οποίο πράγματι είχε επίδραση στις ψυχές πολλών επόμενων γενεών, αλλά δεν μπορούσε γενικά να εκδηλωθεί μέχρι να ωριμάσει ο καιρός. «Τα βαθύτερα πηγάδια έχουν τα βαθύτερα νερά»· η εποχή μας είναι προορισμένη να βυθιστεί στα βαθύτερα βάθη για να μεταδώσει το δυνατότερο φως. Το εάν θα είναι αντάξια αυτής της κλήσης εξαρτάται από τον εαυτό της.

Χρειάστηκαν πάνω από τριακόσια χρόνια για να σημαίνει κάτι το όνομα του Χριστού για τους λαούς της Μεσογείου και χρειάστηκαν περί-

που χίλια χρόνια μέχρι να διαποτιστεί ολόκληρη η δύση από αυτό. Ο Κομφούκιος πέθανε, θρηνώντας τον μόνο λίγοι· η λατρεία του άρχισε τριακόσια χρόνια μετά τον θάνατό του και ο πρώτος ναός για αυτόν χτίστηκε πεντακόσια χρόνια αργότερα. Σήμερα εκφωνούνται προσευχές στον Κομφούκιο σε χίλιους πεντακόσιους ναούς ως «τελειοποιημένος άγιος». Έπρεπε να περάσουν εξακόσια χρόνια πάνω από τον τάφο του Μάιστερ Έκχαρτ για να μπορέσει να τον καταλάβει η γερμανική ψυχή. Σήμερα φαίνεται να απλώνεται στους ανθρώπους σαν λυκαυγές δείχνοντας...

Το «εσωτερικό έργο» της ψυχής

...ότι έχουν ωριμάσει για τον απόστολο των Γερμανών, τον «άγιο και μακάριστο Μάιστερ»*.

Κάθε πλάσμα επιδιώκει την ύπαρξή του γύρω από έναν στόχο, ακόμα κι αν του είναι άγνωστος. Και η ανθρώπινη ψυχή έχει το στόχο της, δηλαδή να φτάσει σε μια καθαρή γνώση του εαυτού της και μια συνείδηση του Θεού. Όμως αυτή η ψυχή είναι «σκορπισμένη και απλωμένη» στον κόσμο των αισθήσεων, του χώρου και του χρόνου. Οι αισθήσεις είναι ενεργές σε αυτό και αποδυναμώνουν – στην αρχή – τη δύναμη της πνευματικής συγκέντρωσης· το προαπαιτούμενο της «εσωτερικής λειτουργίας» είναι, λοιπόν,...

Η «ευγένεια της ψυχής»

...η απόσυρση όλων των εξωτερικών δυνάμεων, το σβήσιμο όλων των εικόνων και αλληγοριών. Αυτές οι «εσωτερικές λειτουργίες» έχουν

* Θα είναι μια αιώνια ντροπή το γεγονός ότι ο Μάιστερ Έκχαρτ δεν έχει ακόμη αντιμετωπιστεί σε βάθος και εξαντλητικά. Η δημοσίευση των κηρυγμάτων του από τον Φραντς Φάιφερ παρέχει πληροφορίες για αυτόν. Τα γραπτά του Χάινριχ Ντενίφλ προσφέρουν το καλύτερο παράδειγμα αυτού που έφτιαξαν οι Καθολικοί συγγραφείς από τον Έκχαρτ. Ο μεγάλος Γερμανός βυθίζεται σε έναν μιμητή του οποίου οι απιστίες «απορρίπτονται». Βλέπε «Γραπτά του Μάιστερ Έκχαρτ», 1886 του Χάινριχ Ντενίφλ· «Η πνευματική ζωή», μια γραφή γεμάτη γλυκά και θρησκευτικό κιτς, στην οποία έχει «δουλέψει» ο Έκχαρτ. Ο Πάουλ Μέλχορν δίνει μόνο μια σύντομη επισκόπηση («Η ακμή του γερμανικού μυστικισμού»), ενώ ο Άντολφ Σπάμερ έχει συντάξει ενδιαφέροντα κείμενα («Κείμενα από τον γερμανικό μυστικισμό του 14ου και 15ου αιώνα»), τα κείμενα που επιλέχθηκαν από τον Μάιστερ Έκχαρτ από το Ότο Κάρρερ, το 1923 είναι διδακτικά. Κάπως επίπονη, αλλά μια εικόνα για το μεγαλείο του Έκχαρτ, δείνει η έρευνα του Δρ. Αλοΐσιου Ντεμπφ στη «Μεταφυσική του Μεσαίωνα», Μόναχο 1930. Το καλύτερο έργο και ταυτόχρονα μια εις βάθος αξιολόγηση δόθηκε από τον Χέρμαν Μπούτνερ («Τα γραπτά και τα κηρύγματα του Μάιστερ Έκχαρτ», 2 τόμοι). Ακολούθησα τη μετάφρασή του στα ανώτερα γερμανικά. Θα ήταν επιθυμητό ο εκδοτικός οίκος «Όιγκεν Ντίντερικς, Τζένα,» να είχε μια πολύ φθηνή, ίσως συντομευμένη, έκδοση του έργου που παράγεται. Ανήκει σαν το πρώτο βιβλίο σε κάθε γερμανικό σπίτι. – Όπως μαθαίνω, από το 1931 προετοιμάζεται η έκδοση όλων των έργων του Έκχαρτ. Είναι ώρα!

σκοπό να «αρπάξουν» τη βασιλεία των ουρανών, όπως λέγεται ότι ο Ιησούς μαρτύρησε και ζήτησε από τους «δυνατούς» της ψυχής. Αυτή η προσπάθεια του μυστικιστή απαιτεί λοιπόν τον αποκλεισμό του κόσμου σαν ιδέα, για να γίνει, όπου είναι δυνατόν, συνειδητό, σαν το καθαρό υποκείμενο, της μεταφυσικής φύσης που ζει μέσα μας· και αφού αυτό δεν είναι απολύτως δυνατό, η ιδέα του «Θεού» δημιουργείται σαν ένα νέο αντικείμενο αυτής της ψυχής για να διακηρύξει τελικά την ισότητα ψυχής και Θεού.

Αυτή η πράξη όμως, είναι δυνατή μόνο υπό την προϋπόθεση της ελευθερίας της ψυχής από όλα τα δόγματα, τις εκκλησίες και τους πάπες. Και ο Μάιστερ Έκχαρτ, ο Δομινικανός ιερέας, δεν διστάζει να διακηρύξει με χαρά και ανοιχτά αυτό το θεμελιώδες δόγμα κάθε αληθινά Άριας φύσης. Κατά τη διάρκεια μιας μακράς ζωής, μιλάει για «το φως της ψυχής σαν ύπαρξη χωρίς καταγωγή και αδημιούργητη» και κηρύττει ότι «ο Θεός έδωσε στην ψυχή ελεύθερη αυτοδιάθεση, έτσι ώστε να μην επιθυμεί τίποτα από αυτήν πέρα από την ελεύθερη βούλησή της ούτε περιμένει από αυτή, κάτι που δεν επιθυμεί». Συνεχίζει να εναντιώνεται στο δόγμα της κομφορμιστικής πίστης δηλώνοντας ότι υπάρχουν τρία πράγματα που αποδεικνύουν την «ευγένεια της ψυχής». Το πρώτο σχετίζεται με τη δόξα του πλάσματος (του ουρανού)· το δεύτερο, η ισχυρή δύναμη· και το τρίτο, η καρποφορία των έργων της. Πριν από κάθε «έξοδο» στον κόσμο, η ψυχή πρέπει να είχε συνείδηση της «ομορφιάς της». Το εσωτερικό έργο όμως της κατάκτησης της βασιλείας των ουρανών, μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της μεγαλύτερης ελευθερίας. «*Η ψυχή σας δεν θα αποδώσει καρπούς μέχρι να ολοκληρώσετε το έργο σας, και ούτε ο Θεός ούτε ο ίδιος σας ο εαυτός θα σας εγκαταλείψουν μέχρι να φέρεται τους καρπούς των έργων σας στον κόσμο. Διαφορετικά, δεν θα έχετε ειρήνη και δεν θα φέρετε καρπούς. Και ακόμη και τότε, εξακολουθεί να είναι αρκετά ανησυχητικό γιατί γεννιέται από μια ψυχή που είναι συνδεδεμένη...*

Το μεγαλείο ψυχής είναι πέρα από τον ουρανό

...με τον έξω κόσμο και της οποίας τα καθήκοντα ελέγχονται, από μια ψυχή που δεν γεννήθηκε ελεύθερη». Και όταν του τίθεται το ερώτημα γιατί ο Θεός δεν έγινε άνθρωπος, ο αιρετικός Έκχαρτ δεν απαντά: για να μπορέσουμε εμείς οι άθλιοι αμαρτωλοί να καταγράψουμε μια περίσσεια καλών έργων. Αλλά λέει: «*Απαντάω: για να γεννηθεί ο Θεός στην ψυχή...*» πάνω στο οποίο ακολουθεί μια χαρούμενη πίστη: «*Η ψυχή στην οποία θα γεννηθεί ο Θεός, πρέπει να έχει εγκαταλείψει τον χρόνο και ο χρόνος να την έχει εγκαταλείψει· πρέπει να πετάξει προς τα πάνω και να σταθεί άκαμπτη στο βασίλειο του Θεού: αυτό είναι το εύρος και το πλάτος, αλλά που δεν είναι ούτε πλατιά ούτε ευρεία. Εκεί η ψυχή αναγνωρίζει όλα τα πράγματα και τα αναγνωρίζει στην πληρότητά τους. Ό,τι κι αν γράφουν*

οι δάσκαλοι για το πόσο πλατύς είναι ο ουρανός, εγώ αντιθέτως λέω ότι η ελάχιστη δύναμη που υπάρχει στην ψυχή μου είναι ευρύτερη από τον πλατύ ουρανό!».

Η κοινώς αποδεκτή εξήγηση του μυστικισμού τονίζει επανειλημμένα μόνο «την εγκατάλειψη του εαυτού», «την απόρριψη του εαυτού του στον Θεό», και βλέπει την ουσία της μυστικιστικής εμπειρίας σε αυτή την εγκατάλειψη του εαυτού στο **άλλον**. Αυτός ο τρόπος θεώρησης των πραγμάτων είναι κατανοητός όταν γνωρίζει κανείς ότι προκύπτει από τον ύστερο μυστικισμό που παραποιήθηκε από τη Ρώμη και ότι πηγάζει από τη φαινομενικά αδήριτη υπόθεση ότι ο εαυτός και ο Θεός είναι διαφορετικοί στην ουσία. Αλλά όποιος έχει κατανοήσει τον Έκχαρτ στο σύνολό του, θα διαπιστώσει εύκολα ότι αυτή η «αφοσίωση» είναι στην πραγματικότητα η υψηλότερη αυτογνωσία, που δεν μπορεί όμως, να αναγνωριστεί σε αυτόν τον κόσμο παρά μόνο μέσω μιας αντίθεσης στο χρόνο και στο χώρο. Το δόγμα της ελευθερίας της ψυχής, που είναι κάτι περισσότερο από το σύμπαν, είναι απαλλαγμένο από τον Θεό και το δόγμα της απομόνωσης σημαίνει την απόλυτη απόρριψη του κόσμου της Παλαιάς Διαθήκης και των ιδεών της, μαζί με τον αρρωστημένο ψευτομυστικισμό των μεταγενέστερων εποχών.

Αυτά τα λόγια για την ικανότητα της ψυχής για απεριόριστη επέκταση είναι αληθινή μυστικιστική εμπειρία, ταυτόχρονα, σηματοδοτούν...

Η κριτική του Έκχαρτ για τη γνώση

...τη φιλοσοφική αναγνώριση της ιδεατότητας του χώρου, του χρόνου και της αιτιότητας, την οποία ο Έκχαρτ υποστηρίζει και σε άλλα αποσπάσματα, αποδεικνύοντας και διδάσκοντας σε ακόμη πιο όμορφη γλώσσα από ό,τι ο Καντ (ο οποίος ήταν πιο επιβαρυμένος με τη φυσική επιστήμη και τον φιλοσοφικό σχολαστικισμό) μπόρεσε να κάνει τετρακόσια χρόνια αργότερα. «*Ο Παράδεισος είναι αγνός και χωρίς προβλήματα διαύγειας· δεν τον αγγίζει ούτε ο χρόνος ούτε ο χώρος. Εκεί τίποτα σωματικό δεν έχει θέση, και επίσης δεν περιλαμβάνεται στο χρόνο· η μεταστοιχείωση του γίνεται με απίστευτη ταχύτητα. Η πορεία του είναι η ίδια διαχρονική, αλλά από την πορεία του προέρχεται ο χρόνος. Τίποτα δεν εμποδίζει τόσο την ψυχή να γνωρίσει τον Θεό, όσο ο χρόνος και ο χώρος. Έτσι, αν η ψυχή θέλει να αντιληφθεί τον Θεό, τότε πρέπει να τον αναγνωρίσει πέρα και πάνω από το χώρο... Εάν το μάτι θέλει να παρατηρήσει το χρώμα, τότε πρέπει πρώτα να αφαιρεθεί από όλα τα χρώματα. Αν η ψυχή θέλει να δει τον Θεό, τότε δεν πρέπει να έχει τίποτα κοινό με το τίποτα*». Ο Θεός, αυτή η θετική έκφραση του θρησκευόμενου ανθρώπου, είναι με τον φιλοσοφικό όρο το «πράγμα καθαυτό», γίνεται λοιπόν αντιληπτός με τη βαθύτερη αντανάκλαση, όχι μόνο σαν διακριτή από την ορμή και την εικόνα (με αποτέλεσμα να καταστρέφεται όλος ο συμβολισμός της φύσης), αλλά και οι καθαρές μορφές αντίληψης ανα-

γνωρίζονται και απογυμνώνονται σαν απλά κοχύλια. Σε άλλο απόσπασμα ο Έκχαρτ λέει: «*Οτιδήποτε έχει ύπαρξη στο χρόνο και στο χώρο δεν ανήκει στον Θεό...*», «*η ψυχή είναι πλήρης και αδιαίρετη ταυτόχρονα στο πόδι και στο μάτι και σε κάθε άκρο... Το τώρα, στο οποίο ο Θεός έφτιαξε τον κόσμο, το τώρα στο οποίο μιλάω αυτή τη στιγμή, είναι ακριβώς τόσο κοντά όσο το χθες. Και ακόμη και η ημέρα της κρίσης είναι τόσο κοντά του στην αιωνιότητα όσο και το χθες*».

Ένα ελεύθερο πνεύμα όπως ο Έκχαρτ πρέπει απαραίτητα να βγάλει το συμπέρασμα – εχθρικό προς την εκκλησιαστική διδασκαλία – ότι ο θάνατος δεν είναι η ανταμοιβή της αμαρτίας,...

Έκχαρτ ο αριστοκράτης

...όπως ισχυρίζονται οι θεολόγοι που στοχεύουν να μας φοβίσουν, αλλά ένα φυσικό και βασικά ασήμαντο γεγονός από το οποίο η αιώνια ύπαρξή μας – που υπήρχε πριν και θα είναι και μετά – δεν αγγίζεται σε καμία περίπτωση. Με μια υπέροχη χειρονομία ο Έκχαρτ καλεί τον κόσμο: «*Είμαι το αίτιο του εαυτού μου, σύμφωνα με την αιώνια και προσωρινή μου φύση. Μόνο απ' αυτό γεννήθηκα. Σύμφωνα με τον αιώνιο τρόπο της γέννησής μου, είμαι εδώ από την αιωνιότητα και είμαι και θα παραμείνω αιώνια. Μόνο αυτό που είμαι σαν* ***πρόσκαιρο*** *πλάσμα θα πεθάνει και θα γίνει ένα τίποτα γιατί ανήκει στην ημέρα, επομένως πρέπει, όπως ο χρόνος, να εξαφανιστεί. Με τη γέννησή μου γεννήθηκαν και όλα τα πράγματα, ήμουν ταυτόχρονα η δική μου και η αιτία* ***όλων των πραγμάτων****. Κι αν το ήθελα ούτε εγώ ούτε τίποτα άλλο δεν θα υπήρχε. Και αν δεν υπήρχα εγώ, ούτε ο Θεός θα υπήρχε*». Και στοχαστικά προσθέτει: «*Δεν είναι απαραίτητο να το καταλάβει κανείς αυτό*».

Ποτέ άλλοτε, ούτε καν στην Ινδία, δεν υπήρξε ένα τόσο συνειδητά αριστοκρατικό πνευματικό δόγμα που να μπορεί να συγκριθεί με αυτό που έθεσε ο Έκχαρτ, έχοντας πλήρη επίγνωση ότι δεν θα γινόταν κατανοητός στην εποχή στην οποία ζούσε. Κάθε λέξη που έλεγε ήταν ένα χαστούκι για τη Ρωμαϊκή Εκκλησία και τα λόγια του προκάλεσαν αίσθηση και όταν ο διάσημος ιεροκήρυκας της Γερμανίας σύρθηκε μπροστά στην Ιερά Εξέταση, φοβούμενη τους οπαδούς του, δεν μπορούσε να τον απορρίψει όπως έκανε με άλλους, λιγότερο σημαντικούς αιρετικούς. Αλλά όταν ο Έκχαρτ πέθανε, η εκκλησία μπόρεσε και πάλι να κηρύξει το «αλάνθαστο» ανάθεμά της ακόμη και στην πιο μεγάλη γερμανική ψυχή και τις ομολογίες της, όπως έκανε για κάθε τι σπουδαίο και ένδοξο της γερμανικής ψυχής και της γερμανικής ιστορίας.

Από την ακλόνητη αίσθηση ελευθερίας του «ευγενούς ανθρώπου» και της «ευγενούς ψυχής» προκύπτει...

Τα «καλά έργα»

...και για τον μυστικιστή, η γερμανική καταδίκη των λεγόμενων καλών έργων. Δεν πρόκειται για μαγεία, όπως διδάσκει η Ρώμη, δεν είναι μια υποχρέωση που επιφυλάσσεται για τον Ιεχωβά, αλλά απλώς για ένα μέσο για να δαμάσει τον πιεστικό κόσμο των αισθήσεων. Όπως διδάσκει ο Έκχαρτ, «ένα χαλινάρι» πρέπει να μπει στον εξωτερικό άνθρωπο για να τον αποτρέψει από το να «ξεφύγει από τον εαυτό του». Ο άνθρωπος πρέπει να κάνει ασκήσεις ευσέβειας, όχι απλώς για να κάνει κάτι καλό για τον εαυτό του, αλλά για να τιμήσει την αλήθεια. «*Αν κάποιος, από την άλλη πλευρά, βρεθεί παραδομένος στην αληθινή εσωτερικότητα,* – συνεχίζει να κηρύττει ο Γερμανός απόστολος – *τότε απορρίπτει με τόλμη κάθε εξωτερικότητα, ακόμα κι αν είναι ασκήσεις στις οποίες είχε δεσμευτεί με όρκους, από τους οποίες ούτε ο Πάπας ούτε ο επίσκοπος θα μπορούσαν να τον απελευθερώσουν! Διότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να τον απαλλάξει από έναν όρκο που έδωσε στο Θεό*». Από όσο γνωρίζω, αυτό είναι το μόνο απόσπασμα στο οποίο ο Έκχαρτ χρησιμοποιεί το όνομα του Πάπα με προσβλητικό τρόπο. Αλλά δείχνει την πλήρη και αυτοδύναμη απόρριψή του για τους θεμελιώδεις νόμους της ρωμαϊκής εκκλησίας*. Σύμφωνα με τον Έκχαρτ, η «ευγενής ψυχή»...

Ενάντια στην ορθότητα των έργων

...του ανθρώπου που στρέφεται προς το αιώνιο είναι ο εκπρόσωπος του Θεού στη γη, όχι η εκκλησία, ούτε ο επίσκοπος, ούτε ο πάπας. Κανείς εδώ στη γη δεν έχει το δικαίωμα να με δεσμεύσει ή να με απελευθερώσει – ακόμη λιγότερο το δικαίωμα να το κάνει «στη θέση του Θεού». Αυτά τα λόγια που κάθε ευσεβής άνδρας της Άριας οικογένειας των λαών θα μπορούσε να διακηρύξει σαν δική του πίστη, γεννήθηκαν φυσικά από μια εντελώς διαφορετική φύση από τη φιλοσοφία του μάγου-γιατρού, την οποία η Ρώμη συνέταξε για δικό της όφελος και της οποίας όλες οι αρχές επιδιώκουν μόνο ένα στόχο, να εξαρτηθεί η ανθρωπότητα από τη ρωμαϊκή κάστα των ιερέων και να σβήσει η «ευγένεια της ψυχής» της.

---

* Αυτό το ανθρώπινο μεγαλείο, που εξυψώνει τα πάντα, βρίσκει το εχθρικό του αντίστοιχο στην ιερατική αλαζονεία. Ένας από τους μεγαλύτερους ρήτορες του 13ου αιώνα, ο κατά τα άλλα ενδιαφέρων μοναχός Μπέρτχολντ φον Ρέγκενσμπουργκ, δίδασκε ότι αν έβλεπε την παρθένο Μαρία με τα ουράνια στρατεύματα και δίπλα της έναν ιερέα, τότε θα προσκυνούσε τον ιερέα και όχι την παρθένο Μαρία. «*Αν ένας ιερέας ερχόταν εκεί όπου καθόταν η αγαπημένη μου Παναγία και όλος ο ουράνιος στρατός, όλοι θα στέκονταν όρθιοι μπροστά στον ιερέα...*» Επιπλέον: «*Όποιος παίρνει μια ευλογία από έναν ιερέα, έχει μια δύναμη που ούτε ο αυτοκράτορας ή ο βασιλιάς δεν είχαν ποτέ... Όποιος υποτάσσεται στη δύναμη του ιερέα – ακόμα κι αν έχει διαπράξει μεγάλη αμαρτία – τότε ο ιερέας έχει τη δύναμη να του κλείσει αμέσως την κόλαση και να του ανοίξει τον παράδεισο...*» (Φραντς Φάιφερ: «Μπέρτχολντ φον Ρέγκενσμπουργκ» (Berthold von Regensburg). Αυτά δεν είναι μια απόλυτη συριακή μαγεία που μας έχει κυριεύσει;

Στο κήρυγμά του για την πρώτη επιστολή του Ιωάννη 4:9, ο Έκχαρτ λέει: «*Δηλώνω ακράδαντα ότι όσο κάνετε το έργο σας για χάρη της βασιλείας των ουρανών, για χάρη του Θεού ή για χάρη της δικής σας σωτηρίας, άρα επιφανειακά, τότε δεν είστε πραγματικά στον σωστό δρόμο... Όποιος φαντάζεται ότι με περισυλλογή, αφοσίωση, εκστατικά συναισθήματα και χυδαία κολακεία έρχεται πιο κοντά στο Θεό παρά στο τζάκι ή στο στάβλο με τις αγελάδες, κάνει το ίδιο πράγμα με εκείνον που παίρνει τον Θεό και τον τυλίγει με ένα μανδύα γύρω από το κεφάλι του και τον σπρώχνει κάτω από ένα παγκάκι. Αν κάποιος ρωτούσε έναν έντιμο άνθρωπο που εργάζεται για δικούς του λόγους: "Γιατί κάνεις τα έργα σου;" Τότε αν απαντούσε σωστά, θα έλεγε απλώς: "Δουλεύω για να δουλέψω!"*» Η διδασκαλία της ορθότητας των έργων θεωρείται από τον Έκχαρτ σαν πραγματικός ψίθυρος στο αυτί από τον διάβολο και, όσον αφορά την προσευχή, κάνει μια μεγάλη έκκληση προς όλους: «*Ο κόσμος μου λέει συχνά: Προσευχήσου στον Θεό για μένα! Τότε σκέφτομαι: Γιατί βγαίνεις έξω; Γιατί δεν μένεις με τον εαυτό σου και δεν σκύβεις στον δικό σου θησαυρό; Κουβαλάς μέσα σου όλη την πραγματικότητα της φύσης σου! Άρα λοιπόν πρέπει να μείνουμε στον εαυτό μας – σαν πλάσματα που είμαστε – και να κατέχουμε την δική μας πραγματικότητα,...*

Αφύπνιση αυτογνωσίας

...χωρίς μεσολάβηση και διαφοροποίηση στη πραγματική ευλογία και είθε ο Θεός να μας βοηθήσει να το κάνουμε».

Ο Έκχαρτ λοιπόν είναι ένας ιερέας που θα ήθελε να δει να καταργείται η ιεροσύνη· που θα ήθελε να προσαρμόσει όλες τις δραστηριότητές του αποκλειστικά στην απελευθέρωση του δρόμου για όσους ανθρώπους τον αναζητούν· να ανοίξει τον δρόμο σε ανθρώπους που κατ' ουσία τους θεωρεί ίσους και ισότιμους· που δεν θέλει να υποδουλώσει την ψυχή πείθοντάς την να είναι αιώνια εξαρτημένη από τον Πάπα και την Εκκλησία, αλλά που θέλει να κάνει συνειδητή την κοιμισμένη ομορφιά της, την αρχοντιά της και την ελευθερία της, δηλ. θέλει να αφυπνίσει την επίγνωσή της για την τιμή. Άλλωστε η τιμή δεν είναι τίποτα άλλο από την ελεύθερη, όμορφη και ευγενική ψυχή.

Αυτή η ίδια προσπάθεια εξύψωσης του ανθρώπου γίνεται αντιληπτή όταν ο Έκχαρτ απορρίπτει την έκκληση στην ανθρώπινη αδυναμία: «*Επομένως, ο άνθρωπος μπορεί ασφαλώς να μιμηθεί τον Κύριό μας, ανάλογα με το μέτρο της αδυναμίας και των αναγκών του, και πράγματι, μπορεί να μην πιστεύει ότι δεν μπορεί να το πετύχει αυτό*». Για άλλη μια φορά, ο άνθρωπος εξυψώνεται, δεν υποτιμάται, ενώ ο Έκχαρτ απορρίπτει κοροϊδευτικά όσους ισχυρίζονται ότι δικαιώνονται με έργα: «*Και κυρίως, να αποφεύγετε όλες τις παραξενιές, είτε είναι στο ντύσιμο, στο φαγητό, στην ομιλία, στη χρήση εντυπωσιακών λέξεων ή ιδιόμορφων χειρονομιών, με τις οποίες δεν επιτυγχάνεται τίποτα δημιουργικό*». Μετά την αποτροπή

αυτών των εξωτερικών παραγόντων όμως, ακολουθεί η πιο ξεκάθαρη διεκδίκηση του δικαιώματος της αληθινής προσωπικότητας: «*Πρέπει όμως να ξέρετε ότι σε καμία περίπτωση δεν σας απαγορεύεται να είστε ξεχωριστοί. Υπάρχουν πολλά ιδιαίτερα πράγματα τα οποία πρέπει να διατηρεί κανείς συχνά και ανάμεσα σε πολλούς λαούς. Γιατί όποιος είναι ξεχωριστός πρέπει να κάνει και ιδιαίτερα πράγματα, πάρα πολλές φορές με πολλούς διαφορετικούς τρόπους*». Από την άποψη αυτή, δεν γίνεται καμία εξαίρεση για την εξουσία και την ιεροσύνη (που φέρεται να είναι ανέγγιχτη ακόμα κι αν ο κάτοχος του βαθμού είναι εγκληματίας), αλλά ο καθένας πρέπει να μετριέται αποκλειστικά με το μεγαλείο της ατομικής του ψυχής. Για άλλη μια φορά βιώνουμε τη συνειδητά αντιρωμαϊκή, συνειδητά γερμανική απόσυρση προς τα μέσα.

Ενάντια στα «συναρπαστικά αισθήματα»

Κάποτε ο Ιησούς έκανε έναν άρρωστο να σηκωθεί το Σάββατο και να σηκώσει το κρεβάτι του, οπότε οι ευσεβείς της γης ξεσήκωσαν μεγάλη κατακραυγή. Αλλά ο Ιησούς απάντησε με σοκαριστική περιφρόνηση: το Σάββατο ήταν εκεί για χάρη του ανθρώπου, όχι ο άνθρωπος για χάρη του Σαββάτου· συνεπώς, ο άνθρωπος ήταν κύριος και του Σαββάτου. Οι μιμητές των Φαρισαίων της Ιερουσαλήμ επέμεναν στην αυστηρή τήρηση όλων των «ευσεβών πρακτικών», αγνοώντας το γεγονός ότι η φύση του ανθρώπου ήταν ο καθοριστικός παράγοντας. Ο Έκχαρτ τους λέει: «*Πιστέψτε με: είναι και μέρος της τελειότητας το ότι ένας άνθρωπος εξυψώνει τον εαυτό του στα έργα του, έτσι ώστε όλα του τα έργα να αποτελούν ένα σύνολο. Αυτό πρέπει να συμβεί στο βασίλειο του Θεού όπου ο άνθρωπος είναι Θεός. Εκεί όλα τα πράγματα θα του ανταποκριθούν με ευσεβή τρόπο, και εκεί, ο άνθρωπος είναι κύριος όλων των έργων του*».

Αυτή η σχέση με την εξωτερική δράση είναι κάτι παραπάνω από αδιαμφισβήτητη. Εξίσου ξεκάθαρη όμως, είναι και η απόρριψη από τον Έκχαρτ όλων εκείνων των αρετών που θεωρούνται ότι έχουν βάση στον «μυστικισμό». Ξανά και ξανά ο Έκχαρτ χλευάζει την έκσταση στη αφοσιωμένη προσήλωση στα «συναρπαστικά αισθήματα» και τίποτα δεν είναι πιο χαρακτηριστικό για την άποψη του Έκχαρτ από την ερμηνεία που δίνει στα λόγια του Χριστού για τη Μάρθα και τη Μαρία:

«*Κάθε τι πεπερασμένο είναι μόνο ένα μέσο. Πρώτα απ' όλα, το αναπόφευκτο μέσο, χωρίς το οποίο δεν μπορώ να φτάσω στον Θεό, είναι η δουλειά μου και η πρόσκαιρη δημιουργικότητά μου. Τέτοια πράγματα δεν μας βλάπτουν καθόλου στη φροντίδα μας για την αιώνια σωτηρία μας*». Εδώ υπάρχει μια χαρακτηριστική απόσυρση του Γερμανού από το ινδικό δόγμα του δόγματος Άτμαν-Μπράχμαν: οι πράξεις είναι ασήμαντες, αν και δεν πρέπει να περιφρονούνται. Η Μαρία που κάθεται στα πόδια του Ιησού φαίνεται στον Έκχαρτ σαν η μαθήτρια, ενώ η Μάρθα, από την άλλη, είναι η ανώτερη: «*Η Μάρθα φοβόταν...*

Ενότητα ψυχής και φύσης

...ότι η αδερφή της θα έμενε προσκολλημένη στην έκσταση και στα όμορφα συναισθήματα και ευχόταν να γίνει σαν τον εαυτό της. Τότε ο Χριστός απάντησε ως εξής: ***"Να είσαι ικανοποιημένη Μάρθα, κι αυτή διάλεξε το καλύτερο κομμάτι, που μπορεί να μην της αφαιρεθεί ποτέ!"*** *Αυτή η υπερβολή σύντομα θα καταλαγιάσει*». Όπως βλέπει κανείς, η αποστροφή του Έκχαρτ προς κάθε τι γλυκό και ρευστό φτάνει στο σημείο να δίνει ένα αντίθετο νόημα στη σαφή έννοια των λόγων του Ιησού.

Αμέσως μετά φθάνει στη συνειδητή απόρριψη όλων των ινδικών παντός, όλων των εκκλησιαστικών ασκητικών διδασκαλιών και της στωικής σοφίας. Το παρακάτω γνωμικό δείχνει πραγματικά την πολικότητα της ζωής, που αναγνωρίζεται ακόμη και στα πιο βαθιά βάθη της απομόνωσης, της δημιουργικής δύναμης της γνήσιας δράσης, και απομακρύνει τον απόστολο της γερμανικής πίστης στις αξίες από τη συνηθισμένη εκκλησιαστική δικαιοσύνη με έργα και μοναστική στειρότητα. Με αδιαμφισβήτητη ειρωνεία, ο Έκχαρτ μιλάει στις γυναίκες αιρετικές που τον περιβάλλουν – τις Μπεγκουίν (όπως ονομάζονταν τότε αυτές «οι αποστάτες»): «*Τώρα όμως οι καλοί μας άνθρωποι απαιτούν να γίνουν τόσο τέλειοι ώστε καμία αγάπη να μην μπορεί πια να μας συγκινεί και να είναι άθικτοι από την αγάπη όπως και από τα βάσανα. Αδικούν τον εαυτό τους! Υποστηρίζω*: *δεν έχει γεννηθεί ακόμα ο άγιος που δεν μπορεί να συγκινηθεί... Ούτε ο Χριστός το πέτυχε, όπως αποδεικνύεται από τα λόγια του:* ***"Η ψυχή μου είναι λυπημένη μέχρι θανάτου!"****. Τέτοια λόγια προκάλεσαν δυστυχία στον Χριστό... και αυτό οφείλεται στην έμφυτη αρχοντιά του και στην ιερή ένωση της θεϊκής και ανθρώπινης φύσης*». Και προσθέτει: «*Τώρα ορισμένοι άνθρωποι θέλουν ακόμη και να φέρουν τα πράγματα σε τέτοιο σημείο, ώστε να απαλλαγούν από έργα τους. Λέω, αυτό δεν είναι αποδεκτό! Οι άγιοι, μόλις έφτασαν ως εδώ, τότε άρχισαν πρώτα από όλα να κάνουν κάτι σωστό. Αυτό αποδεικνύεται και στον Χριστό,...*

Η ελεύθερη βούληση

...από την πρώτη στιγμή που ο Θεός έγινε άνθρωπος και άνθρωπος Θεός, τότε άρχισε και αυτός να εργάζεται για την σωτηρία μας... δεν υπήρχε μέρος του σώματός του που να μην είχε ένα ιδιαίτερο μερίδιό του σε αυτό». Και για ποιον λόγο ο Έκχαρτ κήρυξε αυτό το αντιεκκλησιαστικό δόγμα; Για να επικρατήσει και εδώ η πνευματική ελευθερία, δηλαδή, το υψηλότερο αγαθό που αναγνωρίζει ο Έκχαρτ και μαζί του η σκανδιναβική-δυτική ανθρωπότητα. Το εκφράζει με τον εξής τρόπο:

«*Ο Θεός δεν είναι καταστροφέας κανενός είδους έργου, αλλά ο επιτελεστής. Ο Θεός δεν είναι καταστροφέας της φύσης αλλά ο τελειοποιητής της. Αν ο θεός είχε καταστρέψει τη φύση ακόμη και πριν από την αρχή, τότε θα υπήρχε βία και αδικία. Δεν έκανε κάτι τέτοιο! Ο άνθρω-*

πος έχει ελεύθερη βούληση με την οποία μπορεί να διαλέξει το καλό και το κακό και ο Θεός θέτει μπροστά του την επιλογή: του κακού που φέρνει το θάνατο, του σωστού που φέρνει τη ζωή. Ο άνθρωπος πρέπει να είναι ελεύθερος και κύριος όλων των έργων του, ακατάσχετος και απεριόριστος».

Με αυτά τα λόγια έχουν αναγνωριστεί και εκφραστεί με υπέροχο τρόπο η αιώνια, αμοιβαία γόνιμη πολικότητα της φύσης και της ελευθερίας. Παραμερισμένος από το χέρι μιας θρησκευτικής και φιλοσοφικής ιδιοφυΐας, που έχει επίγνωση της έμφυτης φυλετικής μας δομής, όλος ο άγονος Φαρισαϊσμός, η βασανιστική ανατολίτικη ιεροσύνη, θα σαρωθεί με έργα. Η «ιερή ένωση» (πολικά εξαρτημένη, αλλά αναμεμειγμένη) του Θεού και της φύσης είναι ο πρωταρχικός λόγος της ύπαρξής μας, που αντιπροσωπεύεται στην ελευθερία της ψυχής, στεφανωμένη από την καρποφορία των έργων της. Και η κινητήρια δύναμη πίσω από όλα είναι η θέληση. Σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη, ο αρχάγγελος Γαβριήλ ήρθε στη Μαρία. Αλλά ο Έκχαρτ λέει χαμογελώντας: «*Στην πραγματικότητα, το όνομά του Γαβριήλ δεν σήμαινε παρά Κόνραντ. Το όνομα Γαβριήλ το πήρε από το έργο στο οποίο ήταν αγγελιαφόρος. Γιατί Γαβριήλ σημαίνει δύναμη. Ο Θεός ήταν ενεργός σε αυτή τη γέννηση και εξακολουθεί να είναι ενεργός* ***σαν δύναμη***». Με αυτό...

Νέα κατάταξη αξιών

...η δυναμική της ψυχής του Έκχαρτ αποκαλύπτεται επίσης με το πιο καθαρό φως*.

---

* Ο ιερέας Άγγελος Σιλέσιος είναι επίσης μια αντανάκλαση των ιδεών του Έκχαρτ, αλλά είχε ήδη προσανατολιστεί συναισθηματικά στην εκκλησία, όταν δηλαδή, μετά από μια περίοδο «αποστασίας», επέστρεψε μόνος του στην Εκκλησία του Χριστού (1652). Άλλωστε πότε-πότε αναβοσβήνει μέσα του εκείνη η λαμπερή «σπίθα», που ο μεγάλος Μάιστερ είχε ανάψει σε φλόγα. «*Ξέρω ότι χωρίς εμένα ο Θεός δεν μπορεί να ζήσει ούτε μια στιγμή, αν χαθώ, πρέπει να αφήσει κατ' ανάγκη το πνεύμα*». «*Είμαι τόσο μεγάλος όσο ο Θεός, είναι τόσο μικρός όσο εγώ: δεν μπορεί να με ξεπεράσει, ούτε κι εγώ αυτόν!*». Αυτά τα λόγια αναγγέλλουν την έναρξη της ψυχής, με την οποία κάθε γνήσιος και αδιάσπαστος Άριος θρησκευόμενος ξεκινά την εμπειρία του. «*Κι εγώ είμαι ο Υιός του Θεού*», καταλήγει ο Σιλέσιος από τη δήλωση της ισότητας με τον Θεό και της ελευθερίας της ψυχής, για να τονίσει στη συνέχεια την αμοιβαία προϋπόθεση: «*Ο Θεός είναι τόσο σημαντικός για μένα όσο εγώ νοιάζομαι γι' αυτόν. Τον βοηθάω να νοιάζεται για τη φύση του καθώς τρέφει τη δική μου*». Από την κεντρική πνευματική εμπειρία προκύπτει και για τον Άγγελο Σιλέσιο η μηδαμινότητα του δίκαιου: «*Η Γραφή είναι γραφή, τίποτα άλλο. Η παρηγοριά μου είναι η ουσία / Και ότι ο Θεός λέει μέσα μου τον λόγο της αιωνιότητας*»· οπότε είναι σε θέση να δηλώσει ότι όλος ο κόσμος είναι ένα «*παιχνίδι φτιαγμένο από τη Θεότητα*». Ο Άγγελος Σιλέσιος δεν θέλει ούτε να ικετεύσει για τον παράδεισο ούτε να τον εξαπατήσει, αλλά να τον «κατακτήσει» και να τον «αποκτήσει», βρίσκοντας τελικά τον πόλο της ηρεμίας του: «*Όποιος έχει μέσα του την τιμή δεν την ψάχνει έξω / όταν την ψάχνει στον κόσμο, τότε δεν είναι μέσα του*».

Αυτή η αριστοκρατική ομολογία ψυχής, αυτού του «χερουβικού περιπλανώμενου» διαταράχθηκε από ένα μεγάλο αριθμό σημαντικών, πιο θαρραλέων ρήσεων, οι οποίες…

Αυτή η ελευθερία της ψυχής του Έκχαρτ αναγκαστικά υποκινεί μια άλλη εξέλιξη, όχι μόνο της ζωής και των έργων, αλλά και των υψηλότερων ιδανικών της ρωμαϊκής εκκλησίας, του παραδοσιακού χριστιανισμού γενικά, και επομένως ολόκληρου του αποκαλυφθέντος κόσμου, τότε και τώρα.

Αν κάποιος αναγνωρίσει την «ευγενή ψυχή» σαν την υψηλότερη αξία, σαν τον άξονα πάνω στον οποίο αιωρούνται τα πάντα, τότε οι ιδέες της αγάπης, της ταπεινοφροσύνης, του ελέους, του οίκτου κ.λπ., σχηματίζουν ένα δεύτερο και τρίτο στάδιο. Κι εδώ ο Έκχαρτ δεν πτοείται να ακούσει τη φωνή του «μικρού σπινθήρα», να πει ελεύθερα όσα του λέει η ψυχή του. Περιττό να πούμε ότι δεν υποτιμά ούτε την αγάπη, ούτε την ταπεινοφροσύνη, ούτε το έλεος. Αντίθετα, στα κηρύγματά του βρίσκουμε τα πιο όμορφα λόγια για αυτές τις ιδέες,...

Το δόγμα της «μοναξιάς της ψυχής»

...αν και απεχθάνεται τη γλυκιά έκσταση των απείθαρχων «υπέροχων συναισθημάτων», με λίγα λόγια, την έλλειψη πνευματικού ελέγχου. Το δόγμα του για την αγάπη είναι η απεικόνιση της αγάπης σαν τη δύναμη που γνωρίζει ότι είναι ταυτόσημη με εκείνη τη θεϊκή δύναμη της νίκης για την οποία αγωνίζεται· η αγάπη πρέπει να «ξεπεράσει τα πράγματα», γιατί μόνο «ένα πνεύμα που έχει γίνει ελεύθερο, μπορεί να αναγκάσει τον Θεό να έρθει σε αυτό». Πρέπει να αναλογιστεί κανείς τι σήμαινε για έναν Δομινικανό, πριν από τις αρχές του 14ου αιώνα, να επιχειρήσει μπροστά σε μια μισαλλόδοξη παγκόσμια κυρίαρχη εκκλησία, να προβεί σε μια επανεκτίμηση των αξιών που μέχρι τώρα θεωρούνταν οι υψηλότερες και μάλιστα, ήταν ριψοκίνδυνο ακόμη και να προσπαθήσει να φέρει σε επικοινωνία μια νέα υπέρτατη, θετική αξία με τον απλό πιστό. Δεν τόλμησε να επιτεθεί ανοιχτά στη Ρώμη· προτίμησε να μιλήσει με όρους θετικής, μεταφορικής αναπαράστασης της πνευματικής εμπειρίας. Έχοντας αυτό κατά νου, θα πρέπει να διαβάσει κανείς το κήρυγμα του Έκχαρτ για τη μοναξιά της ψυχής, που είναι ίσως η πιο όμορφη δήλωση που έγινε ποτέ για τη συνειδητοποίηση της γερμανικής προσωπικότητας.

Σε αυτό, ο Έκχαρτ ασχολείται με τις υψηλότερες αξίες της χριστιανικής εκκλησίας, την αγάπη, την ταπεινοφροσύνη και το έλεος και διαπιστώνει ότι, η υπεροχή, το βάθος και το μεγαλείο τους, πρέπει να παραχωρήσουν τη θέση τους σε μια ψυχή που είναι εντελώς αποκομμένη. Απορρίπτει τη μοναδικότητα...

(συνέχεια)…φαίνονταν όλο και πιο δυσάρεστες όσο φτάνει κανείς στο τέλος. Προφανώς ο Σιλέσιος αγάπησε τη γλώσσα των προηγούμενων προρωμαϊκών χρόνων του και στη συνέχεια, ακόμη και είκοσι χρόνια αργότερα, υποβίβασε τον μυστικισμό σε «διαπαιδαγώγηση».

Γίνε «ένα με τον εαυτό σου»!

...της δόξας της αγάπης από τον Παύλο, γιατί το καλύτερο πράγμα για την αγάπη είναι η παρόρμησή της να αγαπάμε τον Θεό. Αλλά είναι πολύ πιο σημαντικό να φέρουμε τον Θεό κοντά μας, παρά να φέρουμε τον εαυτό μας προς τον Θεό. Μόνο έτσι μπορεί η ψυχή μας να γίνει ένα με τον Θεό. Ο τόπος του Θεού είναι η ενότητα και η ακεραιότητα, αλλά αυτές βασίζονται στην απομόνωση. «Επομένως, ο Θεός δεν μπορεί να αγνοήσει να δώσει τον εαυτό του σε μια μοναχική καρδιά.» Επιπλέον, η αγάπη που φέρνει μαζί της τα βάσανα αυτού του κόσμου εξακολουθεί να σχετίζεται με το πλάσμα, κάτι που δεν συμβαίνει πλέον με την απομόνωση. Αυτό μειώνει τον εξαναγκασμό του κόσμου και μας φέρνει πιο κοντά στον Θεό. Ο Έκχαρτ ανησυχεί ότι η αρετή της ταπεινοφροσύνης μπορεί να προκαλέσει μείωση της αυτοεκτίμησης του ανθρώπου. Μια τέτοια στάση ταπεινότητας μπορεί να κάνει τον άνθρωπο να μειώσει τον αυτοσεβασμό του. Το να κατέχει ο άνθρωπος μέσα του μια αίσθηση αξίας είναι πολύ σημαντικό. Ο άνθρωπος πρέπει να αποστασιοποιηθεί από τις υλικές ανησυχίες. Η τέλεια αποστασιοποίηση δεν βλέπει αφ’ υψηλού το πλάσμα, καμία υπόκλιση καμία ανύψωση του εαυτού. Δεν θέλει να είναι υπεράνω, ούτε από κάτω. Δεν αποζητά ούτε την ισότητα ούτε την ανισότητα με οποιοδήποτε άλλο πλάσμα· δεν επιθυμεί αυτό ή εκείνο. επιθυμεί μόνο να είναι ένα με τον εαυτό του.

Πιθανώς πουθενά η αυταρχική ψυχή δεν έχει εκφραστεί τόσο έντονα και ξεκάθαρα όσο εδώ. Είναι η απαραίτητη ρυθμική αντικίνηση μετά την αναγνώριση του γόνιμου έργου· αυτό που ο Γκαίτε ύμνησε αργότερα ως το ύψιστο όλων των ευαγγελίων: σεβασμό προς τον εαυτό.

Η συμπόνια, σύμφωνα με τον Έκχαρτ, δεν είναι τίποτε άλλο από την προσφορά του εαυτού μας. Για τον ίδιο λόγο, δεν πρέπει να εκτιμάται τόσο πολύ όσο η απομόνωση. Επειδή όμως η φύση του Θεού είναι αποκομμένη από όλα τα ονόματα, έπεται...

Ο αγώνας για το δόγμα του ελέους

...ότι τίποτα κατώτερης τάξης δεν μπορεί να τον πλησιάσει. Εδώ, ο Έκχαρτ θέτει ένα όριο στη σημασία της προσευχής που περιβάλλεται από τόση μαγεία και το νόημά της στη σωστή θέση. «Πιστεύω ότι όλες οι προσευχές και τα καλά έργα έχουν μικρή αξία για τον άνθρωπο, όταν η απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Θεό είναι μεγάλη, επομένως σε καμία περίπτωση ο Θεός δεν θα είναι πιο ήπιος και πιο ευσπλαχνικός προς τους ανθρώπους αν ο άνθρωπος δεν είχε κάνει ποτέ προσευχή ή καλό έργο». Αυτό είναι κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο: απορρίπτει εντελώς κάθε μεσολάβηση που βασίζεται σε ή προσεγγίζει τη μαγεία, απορρίπτει την «αντιπροσωπευτικότητα» και τη «αποκλειστικότητα της σωτηρίας» της εκκλησίας. Και στη συνέχεια, εν κατακλείδι, ακολουθεί

ένα δημοφιλές δόγμα:

«*Κρατήστε τον εαυτό σας μακριά από όλους τους ανθρώπους, μείνετε ατάραχοι από όλες τις έξω εντυπώσεις, απελευθερωθείτε από οτιδήποτε θα μπορούσε να είναι ξένο συστατικό για τη φύση σας… και κατευθύνετε πάντα το μυαλό σας στην ιερή ενατένιση· με την οποίο κουβαλάτε τον Θεό στην καρδιά σας, σαν αντικείμενο, από το οποίο τα μάτια σας δεν ξεφεύγουν ποτέ*».

Αυτό το ήρεμο, αποστασιοποιημένο μεγαλείο της ψυχής, εκφράζεται στην κριτική του ρωμαϊκού και μετέπειτα, προτεσταντικού δόγματος.

Σε αυτόν τον κόσμο των φαινομένων, μια πνευματική ενδυνάμωση σαν αποτέλεσμα της εσωτερικής συγκέντρωσης δεν μπορούμε να τη φανταστούμε αλλιώς παρά μόνο σαν δώρο της αιώνιας φύσης του Θεού. Από αυτή την κατάσταση πραγμάτων, ο Παυλινισμός – και μαζί του όλες οι χριστιανικές εκκλησίες – ανέπτυξαν το δόγμα του ελέους σαν το ύψιστο μυστήριο του Χριστιανισμού. Η εβραϊκή εκπροσώπηση του «δούλου του Θεού», εκείνου που δέχεται έλεος από έναν αυθαίρετο, απολυταρχικό Θεό, έχει εξαπλωθεί στη Ρώμη και τη Βυρτεμβέργη και μπορεί να αποδοθεί στον Παύλο, σαν ο πραγματικός δημιουργός αυτού του δόγματος, το οποίο έχει σκοπό να πει ότι οι εκκλησίες δεν είναι χριστιανικές αλλά Παυλικές, αφού ο Ιησούς αναμφισβήτητα ύμνησε το να είσαι ένα με τον Θεό σαν λύτρωση...

Έκχαρτ και Αυγουστίνος

...και στόχο και όχι τη συγκαταβατική χορήγηση ελέους από ένα παντοδύναμο ον, μπροστά στο οποίο ακόμη και η μεγαλύτερη ανθρώπινη ψυχή αντιπροσώπευε ένα καθαρό τίποτα. Αυτό το δόγμα του ελέους φυσικά είναι πολύ ευπρόσδεκτο σε κάθε εκκλησία, αφού με μια τέτοια παρερμηνεία η εκκλησία και οι ηγέτες της εμφανίζονται σαν «εκπρόσωποι του Θεού» και κατά συνέπεια, μπορούσαν να αποκτήσουν δύναμη δίνοντας έλεος με τα μαγικά τους χέρια. Μια ιδιοφυΐα όπως ο Έκχαρτ έπρεπε να υιοθετήσει μια θέση εντελώς διαφορετική από την έννοια του ελέους. Βρίσκει και όμορφα λόγια για την αγάπη και το έλεος του Θεού: όπου δίνεται έλεος σε μια ψυχή, τότε αυτή η ψυχή είναι «αγνή και θεϊκή και συγγενής προς τον Θεό». Ο άνθρωπος του Έκχαρτ πετυχαίνει την πληρότητα της ψυχής αντί να υποτάσσεται στα βάθη της υποταγής. Ο άνθρωπος επιδιώκει να στραφεί προς το έσω του και να προσκολληθεί να είναι ένα με τον Θεό, αυτό είναι το αληθινό έλεος, η συμπόνια. Αυτό το έλεος όμως δεν είναι δυνατό με τις φιλοσοφίες που διδάσκουν μόνο την παγκόσμια δύναμη του Θεού και το δικό μας τίποτα – όπως διδάσκουν οι εκκλησίες – αλλά αντίθετα, η αλήθεια είναι ότι η ψυχή του ανθρώπου μοιάζει με το πνεύμα του Θεού. Σε αυτό το σκεπτικό, ο Έκχαρτ ακολουθεί τον Αυγουστίνο, αλλά πρέπει να ήξερε ότι οι διδασκαλίες για την ψυχή στις «Εξομολογήσεις» του Αυγουστίνου,

τον οδηγούσαν σε πλήρη πνευματική κατάρρευση (ο Αυγουστίνος απαιτεί τη θανατική ποινή για τους αιρετικούς) και σε μια «Πολιτεία του Θεού» (έργο του Αυγουστίνου), που είχε σκοπό την υποδούλωση των ψυχών των ανθρώπων. Αλλά ο Έκχαρτ υποθέτει μια διαφορετική κατάσταση της ψυχής του ανθρώπου: «*Αν δεν είχε αυτό το μεγαλείο, τότε δεν θα μπορούσε να γίνει Θεός ούτε μέσω της χάρης*». Εδώ, πάλι, βρίσκουμε τη χαρακτηριστική θέση του ανώτερου σκανδιναβικού ανθρώπου στην ανάπτυξη των σκέψεών του με βάση το σαφές, πνευματικό ένστικτο (ο Έκχαρτ φον Χοχάιμ ήταν μιας αριστοκρατικής οικογένειας της Θουριγγίας), απέναντι στους ισχυρισμούς του διαλυμένου, δουλικού, νοθευμένου Αυγουστίνου. Συμμετέχοντας στη διαρκή ζωτικότητα του Θεού, η ψυχή ανυψώνεται σε όλο και υψηλότερο φως: «*Τότε κάθε δύναμη ψυχής γίνεται το αντίγραφο ενός από τα θεϊκά πρόσωπα· η θέληση είναι το αντίγραφο του Αγίου Πνεύματος,...*

Αμαρτία και μετάνοια

...η αντιληπτική δύναμη του Υιού, η μνήμη του Πατέρα. Και η φύση της γίνεται εικόνα της φύσης. Κι όμως η ψυχή παραμένει αδιαίρετα μία. Αυτή είναι η απόλυτη γνώση σε αυτό το θέμα που η αυτογνωσία μου, μου δίνει τη δυνατότητα να δώσω». Πάραυτα ακολουθεί μετά η ύψιστη ομολογία: «*Τώρα ακούστε, το πόσο η ψυχή γίνεται Θεός, ακόμη και πάνω από τη χάρη και το έλεος! Αυτό που σας έδωσε ο Θεός στην πραγματικότητα δεν πρέπει να αλλάξει ξανά, γιατί έχει φτάσει στην υψηλότερη θέση όπου δεν έχει πλέον ανάγκη από χάρη*[*]».

Εδώ συχνά εκφράζονται ανοιχτά σκέψεις από τον Έκχαρτ τις οποίες ακόμη και ο Λούθηρος – του οποίου οι ιδέες εξακολουθούσαν να παρεμποδίζονται από την εκπαίδευσή του κάτω από τον εκπρόσωπο του Χριστού – δεν τολμούσε να σκεφτεί. Από αυτή τη στάση στην ιδέα της θείας χάρης, προκύπτει και με τον Έκχαρτ μια εντελώς διαφορετική εκτίμηση της αμαρτίας και της μετάνοιας.

«Το να έχεις αμαρτήσει δεν είναι αμαρτία όταν μετανοήσεις», αυτά είναι τα λόγια με τα οποία ο Μάιστερ ξεκινά το κήρυγμά του για την «ευλογία της αμαρτίας», λόγια που τον οδηγούν χιλιόμετρα μακριά από τη λύπη που συνήθως απαιτείται. Φυσικά δεν πρέπει να αμαρτάνει κανείς, αλλά ακόμα κι αν η ατομική πράξη «στρεφόταν εναντίον του Θεού», ο «γενναιόδωρος και αληθινός Θεός» ξέρει πώς να βγάλει το καλύτερο από αυτήν. Αυτός ο Θεός δεν υπολογίζει το παρελθόν σε ένα λογιστικό βιβλίο, γιατί: «Ο Θεός είναι Θεός του παρόντος». Ο Έκχαρτ

---

* Συγκρίνετε αυτή την αριστοκρατική, ένδοξη ομολογία με τον συγκινητικά μαχόμενο αλλά δουλικό μισοαφρικανό Αυγουστίνο: «*Ο Θεός θέλει να σε επαινέσει, εσένα ένα μικροσκοπικό πλάσμα μπροστά του, τον άνθρωπο που κουβαλάει μαζί του τη θνητότητά του, κουβαλάει μαζί του τη μαρτυρία της αμαρτίας του και τη μαρτυρία ότι αντιστέκεσαι στους περήφανους*».

κάνει άλλο ένα βήμα μακριά από τον ιστορικό υλισμό των εκκλησιών μας. Μόνο ένας Πολ ντε Λαγκάρντ τόλμησε να μιλήσει τόσο ανοιχτά όπως κάποτε αυτός ο Δομινικανός πριν από τον 14ο αιώνα.

Η δευτερεύουσα σημασία των εκκλησιαστικών ανώτατων αξιών

Για το λόγο αυτό ο Λαγκάρντ καταδικάστηκε από τους προτεστάντες ιερείς όπως κάποτε ο Έκχαρτ από τους Ρωμαίους.

Ο Έκχαρτ διακρίνει δύο τύπους μετάνοιας: Αυτή που είναι των αισθήσεων και αυτή που είναι θεϊκή. Η πρώτη – με την οποία προφανώς εννοείται η εκκλησιαστική – παραμένει «*ριζωμένη στη μιζέρια και δεν κουνιέται από αυτό το σημείο*», άρα σημαίνει μόνο ένα άκαρπο θρήνο, που «*τίποτα δεν βγαίνει από αυτό*». Τα πράγματα είναι διαφορετικά με τη θεϊκή μετάνοια: «*μόλις εμφανιστούν οι τύψεις μέσα στον άνθρωπο, αμέσως απευθύνεται στο Θεό και οπλισμένος με τη σιγουριά, στέκεται με ακλόνητη θέληση απέναντι σε κάθε αμαρτία*». Έτσι, εδώ, τονίζει εκ νέου την απεύθυνσή του προς τα πάνω και όλα αξιολογούνται μόνο ανάλογα με το αν έκανε την ψυχή του δημιουργική· εξυψωμένη ή όχι: «*Οποιος όμως μπορεί πραγματικά να κάνει το θέλημα του Θεού, δεν θα εύχεται να μην υπήρχε η αμαρτία στην οποία έπεσε*». Αυτό είναι που εννοούσε ο Γκαίτε όταν δήλωνε ότι ένας ανθρώπινος δάσκαλος θα εκτιμούσε και το λάθος: «Ό,τι είναι καρποφόρο είναι μόνο αληθινό».

Από τη σκοπιά του Μάιστερ Έκχαρτ, δηλαδή, από την οπτική γωνία κάποιου που είναι αποστασιοποιημένος, θεόμορφος, ελεύθερος, όμορφος και έχει ευγενή ψυχή, όλες οι παραδοσιακές υψηλότερες εκκλησιαστικές αξίες φαίνονται να είναι δεύτερης και τρίτης κατηγορίας. Αγάπη, ταπεινοφροσύνη, συμπόνια, προσευχή, καλά έργα, έλεος, μετάνοια – όλα αυτά είναι καλά και χρήσιμα, αλλά μόνο υπό την προϋπόθεση ότι ενισχύουν τη δύναμη της ψυχής, την εξυψώνουν, την κάνουν να μοιάζει περισσότερο με Θεό. Αν δεν το κάνουν, τότε όλες αυτές οι αρετές γίνονται άχρηστες, ακόμη και επιβλαβείς. Η ελευθερία της ψυχής είναι αξία από μόνη της, οι εκκλησιαστικές αξίες απλώς δηλώνουν κάτι σε σχέση με μια στιγμή πέρα από αυτές, είτε είναι Θεός, είτε ψυχή είτε «πλάσμα». Η ευγένεια της ψυχής που αφήνεται στην τύχη της είναι κατά συνέπεια η υψηλότερη όλων· αυτήν μόνο ο άνθρωπος πρέπει να την υπηρετήσει. Εμείς σήμερα θα το ονομάσουμε τη βαθύτερη μεταφυσική ρίζα της ιδέας της τιμής, η οποία είναι επίσης μια ιδέα από μόνη της,...

Τρεις δυνάμεις της ψυχής

...δηλαδή χωρίς καμία αναφορά σε καμία άλλη αξία. Η ιδέα της ελευθερίας είναι αδιανόητη χωρίς τιμή, όπως η τιμή είναι αδιανόητη χωρίς την ελευθερία. Η ψυχή είναι ικανή για καλό από μόνη της, ακόμη και χωρίς καμία σχέση με τον Θεό, διδάσκει ο Έκχαρτ, αποσπώντας την

από τα πάντα, στο βαθμό που αυτό μπορεί να εκφραστεί με λόγια. Με αυτό, ο Μάιστερ Έκχαρτ δεν εμφανίζεται σαν εκστατικός ενθουσιώδης, αλλά σαν δημιουργός μιας νέας θρησκείας – της θρησκείας μας – απελευθερωμένης από αυτό το ξένο πνεύμα της Συρίας, της Αιγύπτου και της Ρώμης που μας ενστάλαξαν.

Ο Έκχαρτ όχι μόνο μας έδωσε την υψηλότερη θρησκευτική και ηθική αξία, αλλά, όπως αναφέρθηκε ήδη, προέβλεψε από μια κριτική φιλοσοφική οπτική γωνία όλες τις σημαντικές ανακαλύψεις που έκανε η «Κριτική του καθαρού λόγου» του Ιμμάνουελ Καντ, ακόμα κι αν δεν είχε εμπλακεί σε λεπτές έρευνες.

Μετά την μακάρια επίγνωση της «μικρής σπίθας», το μυστηριώδες κέντρο της ύπαρξής μας, το «ελεύθερο πνεύμα» του Μάιστερ Έκχαρτ, εμπνευσμένο θρησκευτικά, αλλά φιλοσοφικά συνετό ανοίγει το δρόμο της επιστροφής από την ψυχή στον κόσμο.

Ανακαλύπτει τρεις δυνάμεις μέσω των οποίων η ψυχή φτάνει στον κόσμο: τη θέληση, που στρέφεται προς το αντικείμενο, τη λογική, που βλέπει και διατάσσει αυτό που αντιλαμβάνεται και τη μνήμη, που διατηρεί ό,τι βίωσε και είδε. Αυτές οι τρεις δυνάμεις είναι, θα λέγαμε, το αντίστοιχο της Αγίας Τριάδας. Μια ολόκληρη σειρά από μεγάλες συζητήσεις είναι αφιερωμένες στο θέμα της λογικής και της βούλησης. Και τα δύο είναι πνευματικά ελεύθερα – αλλά ανάλογα με τη διάθεση και την περίσταση, ο Μάιστερ Έκχαρτ κατά τη διάρκεια των κηρυγμάτων του για πολλές δεκαετίες, έδινε προτεραιότητα πότε στη μία και πότε στην άλλη.

Λογική και βούληση

Η λογική «αντιλαμβάνεται» τα πάντα, εξήγησε κάποτε ο Έκχαρτ, αλλά η θέληση είναι αυτή «που είναι ικανή να κάνει τα πάντα». Έτσι, όπου η λογική δεν μπορεί να προχωρήσει παραπέρα, η ανώτερη θέληση πετά προς τα πάνω στο φως και στη δύναμη της πίστης. Τότε η θέληση θέλει να είναι πάνω από κάθε γνώση. «Αυτό είναι το υψηλότερο επίτευγμά της». Από την άλλη, η λογική, η οποία «χωρίζει, διατάσσει και τοποθετεί», και μετά αναγνωρίζει ότι υπάρχει ακόμα κάτι ανώτερο, δίνει στη θέληση τη σωστή ώθηση. «Εδώ η λογική βρίσκεται πάνω από τη θέληση». Η θέληση είναι ελεύθερη: «*Ο Θεός δεν επιβάλλει τη θέληση, την ελευθερώνει: ώστε να μην θέλει τίποτα άλλο παρά μόνο αυτό που είναι ο Θεός και η ίδια η ελευθερία! Το πνεύμα δεν μπορεί πλέον να θέλει τίποτα άλλο από αυτό που θέλει ο Θεός. Αυτό δεν είναι έλλειψη ελευθερίας από αυτόν, αυτή είναι η δική του ελευθερία*[*]». Στη συνέχεια ο Έκχαρτ παραθέ-

* Σ' αυτό το σημείο δεν μπορώ να μην παραθέσω μια σχετική πνευματικά λέξη από το βιβλίο «Σαντόγκια Ουπανισάντ» (Chandogya Upanishad): «*Πράγματι, ο άνθρωπος δημιουργείται με θέληση· σύμφωνα με το ποιο είναι το θέλημά του σε αυτόν τον κόσμο, σύμφωνα με αυτό…*

τει τα λόγια του Χριστού: δεν ήθελε να μας κάνει υπηρέτες, αλλά μας αποκάλεσε φίλους. «*Επειδή ένας υπηρέτης δεν ξέρει τι θέλει ο κύριός του*». Ωστόσο, αυτή η νέα και συνεχώς ανανεούμενη έμφαση στην ιδέα της ελευθερίας δεν συμπίπτει πάντα με την εμπειρία. Ο κόσμος παραπονιέται γι' αυτό. Και ο Έκχαρτ μαζί τους: «*Αυτό...*

Ο Έκχαρτ και η ιδέα της αγάπης

...είναι και το παράπονό μου. Αυτή η εμπειρία είναι κάτι τόσο βαθύ, αλλά και τόσο συνηθισμένο, που μπορεί να μην το αγοράσετε ούτε για μια δεκάρα ή μισή δεκάρα. Έχετε μόνο τις σωστές φιλοδοξίες και την ελεύθερη βούληση, και τότε θα σας χορηγηθεί.» Αυτό είναι πανομοιότυπο με τη διδασκαλία του Καντ σχετικά με τη σύγκρουση μεταξύ ιδέας και εμπειρίας τόσο από θεωρητική όσο και από πρακτική άποψη. Ταυτόχρονα, ο Έκχαρτ χλευάζει «πολλούς ιερείς» που «επαινούνται πολύ και θέλουν να γίνουν σπουδαίοι ιερείς». Ο Καντ έκανε το ίδιο για τους δασκάλους, αυτούς τους «φιλοσόφους» που επαναλαμβάνουν μόνο «κουτσομπολιά χιλιάδων ετών».

Εν συντομία, όλα όσα μπορεί με κάποιο τρόπο να αναδείξει αυτή η ψυχή πρέπει να συνοψίζονται στην απλή ενότητα της θέλησης: και η θέληση πρέπει να ωθηθεί προς το ύψιστο αγαθό και μετά να εμμείνει σε αυτό αμετακίνητη! Αν αντιμετωπιστεί σωστά, η ιδέα της αγάπης έχει μια θέση στο πνευματικά κριτικό έργο του Έκχαρτ: δεν υπηρετεί την εκστατική δύναμη της φαντασίας, ούτε φέρνει γλυκά συναισθήματα ή σεξουαλική ψυχική έκσταση, αντιλήψεις που είναι ψέματα και η εκκλησία έχει διαδώσει με καλά μελετημένες μεθόδους ύπνωσης, αλλά

(συνέχεια)...γίνεται και ο άνθρωπος όταν έχει πεθάνει· γι' αυτό πρέπει κανείς να αγωνίζεται για καλή θέληση...» «*Το πνεύμα είναι η ουσία του, η ζωή είναι το σώμα του, το φως είναι η μορφή του, το σχέδιό του είναι η αλήθεια, ο εαυτός του είναι το άπειρο, είναι παντογνώστης, ολόσωμος, σιωπηλός, αδιάφορος: αυτή είναι η ψυχή μου (Άτμαν) μέσα στη καρδιά, μικρότερη από έναν κόκκο ρυζιού, ή έναν κόκκο κριθαριού, ή έναν κόκκο μουστάρδας, ή έναν κόκκο κεχρί, – αυτή είναι η ψυχή μου στα βάθη της καρδιάς, μεγαλύτερη από η γη, μεγαλύτερη από τον εναέριο χώρο, μεγαλύτερη από τον ουρανό, μεγαλύτερη από αυτούς τους κόσμους*».

«*Ο Παντοκράτωρ, ο Παντογνώστης, Αυτός που περιλαμβάνει τα πάντα, σιωπηλός αδιάφορος, αυτή είναι η ψυχή μου στα βάθη της καρδιάς, αυτός είναι ο Μπράχμαν, σε αυτόν θα μπω, φεύγοντας από εδώ. "Όποιος κι αν ήταν αυτός, αλήθεια, δεν αμφιβάλλει." Έτσι έλεγε η Σαντόγκια...*»

Όποιος δεν ακούει αυτά τα λόγια να θροΐζουν με την ορμή των φτερών που ο Γκαίτε είπε ότι θα άφηνε αιώνες πίσω σε μια στιγμή, έχει χάσει την αίσθηση του μεγαλείου της ψυχής. Και στο Μπριχανταράνιακα Ουπανισάντ» (Brihadaranyaka Upanishad) ένας μακάρια μεθυσμένος φιλόσοφος τραγουδά:

Όποιος έχει αντιληφθεί τον εαυτό του στις σκέψεις του,
πώς μπορεί να θέλει να αρρωστήσει ακόμα στο σώμα;
Που στην αβυσσαλέα ακαθαρσία του σώματος
έχει αφυπνίσει τον εαυτό του,
και τον αναγνωρίζει σαν παντοδύναμο, δημιουργό των κόσμων!
Το σύμπαν είναι δικό του γιατί ο ίδιος είναι το σύμπαν.

εμποδίζουν την πρόοδο της ελεύθερα δημιουργικής βούλησης που θα έπρεπε να είναι κυρίαρχη με την καλύτερη έννοια. «*Όποιος έχει περισσότερη...*

Η «Πιστότητα» του «δούλου»

...*θέληση, έχει και πραγματική αγάπη*», δηλώνει ο Έκχαρτ, που είναι σχεδόν αντίθετο από τις διδασκαλίες του ρωμαϊκού κλήρου και των σημερινών, όλο και πιο άκαμπτων, προτεσταντικών εκκλησιών που θα ήθελαν να εξαλείψουν την προσωπική θέληση για να θέσουν στη συνέχεια την «αγάπη» πάνω από τη θέληση. Τα λόγια δείχνουν πόσο επίγνωση είχε ο Έκχαρτ για τη μοναδική του θέση: «*Με την καλύτερη έννοια, η αγάπη πέφτει εντελώς και ολοκληρωτικά στη θέληση*». Και μετά ακολουθεί η κοροϊδία της διδασκαλίας της αγάπης της εκκλησίας: «*Τώρα υπάρχει ένα δεύτερο, ένα ξέσπασμα και μια επίδραση της αγάπης, που σίγουρα τραβάει τα βλέμματα σαν οικειότητα, αφοσίωση και αγαλλίαση. Αλλά για να είμαι ειλικρινής, αυτό σε καμία περίπτωση δεν είναι το καλύτερο! Γιατί δεν πηγάζει από την αγάπη για τον Θεό, αλλά από απλή φυσικότητα που μπορεί κανείς να γευτεί τέτοια συναισθήματα που λιώνουν...*» Η ειρωνεία είναι κάτι παραπάνω από ξεκάθαρη. Αλλά ακριβώς από μια αγάπη που είναι υποταγμένη στην ελεύθερη βούληση ξυπνά η αληθινή έννοια της πίστης. Μπορεί να μην φέρει τόσα «συναισθήματα» και «εμπειρίες» και «αρπαγές» όπως η «πίστη» του δούλου, αλλά είναι αληθινή μόνο όταν συνδυάζεται με ισχυρή θέληση.

Πρέπει να εξυψωθούμε με το «ζευγάρι των φτερών της λογικής και της θέλησης»: «έτσι κανείς δεν φτάνει ποτέ στον παραλογισμό, αλλά προχωρά χωρίς διακοπή στους δυνατούς». Όχι, με το φτερούγισμα μιας αβέβαιης πτήσης, αλλά μέσω μιας αφυπνισμένης συνείδησης. Όπως λέει ο Έκχαρτ, «*σε κάθε έργο πρέπει κανείς να χρησιμοποιεί συνειδητά τη λογική του... και να κατανοεί τον Θεό με την υψηλότερη δυνατή έννοια*».

Η κυριαρχία της θέλησης, της λογικής, της μνήμης, σχετίζεται με τις αισθήσεις που μεσολαβούν στο εγώ και τη φύση· αυτά πάλι κατευθύνονται στον εξωτερικό κόσμο στον οποίο ο άνθρωπος πρέπει να νοηθεί σαν άτομο (σώμα). Όλη αυτή η πολλαπλότητα των εκδηλώσεων παρουσιάζεται σαν εξαρτημένη από τον χώρο και τον χρόνο, τον οποίο – όπως αναφέρθηκε – ...

Ο Θεός ένας Θεός του παρόντος

...και ο Έκχαρτ συνέδεσε με αυτόν τον κόσμο, ακόμα κι αν αναγνωρίζει τις καθαρές μορφές αντίληψης.

Επιπλέον, ολόκληρη η θρησκευτική του διδασκαλία είναι χωρίς αιτιότητα λόγω της κατανόησης του Θεού ως Θεού του παρόντος, μια γενετική, δηλαδή, ιστορικά αιτιακή διαδικασία δεν τον ενδιαφέρει καθό-

λου· αυτό ανήκει στον έξω κόσμο, όχι στη γνώση της ψυχής και του Θεού. Με αυτόν τον τρόπο, ο Έκχαρτ απορρίπτει το ανατολίτικο μείγμα ελευθερίας και φύσης και όλους εκείνους τους μύθους και τα «θαύματα» χωρίς τα οποία οι εκκλησίες της «γενιάς των μοιχών» (όπως τις αποκαλούσε ο Ιησούς) δεν μπορούν ακόμη και σήμερα να περάσουν. Το αν η γη είναι επίπεδη ή μια μπάλα που επιπλέει στον αιθέρα δεν έχει καμία σχέση με την αληθινή θρησκεία ούτε με τη διδασκαλία του Έκχαρτ. Αλλά αυτή η ανακάλυψη του Κοπέρνικου έχει επηρεάσει σημαντικά τις δύο χριστιανικές εκκλησίες μας, επειδή εξαπάτησαν τον εαυτό τους καθώς και τον κόσμο με τα επαίσχυντα ψέματά τους για το θέμα*.

Ιδιαίτερα στη διδασκαλία του για τη θέληση, όπου ο Έκχαρτ πρόβλεψε και ξεπέρασε τον Σοπενχάουερ, ο Έκχαρτ αποκαλύπτεται σαν ένας δυναμικός δυτικός φιλόσοφος που αναγνωρίζει την αιώνια πολικότητα της ύπαρξης. Η ουσία των επιτευγμάτων της λογικής είναι η «ανύψωση εξωτερικών πραγμάτων» προκειμένου να «αποτυπωθεί» αυτή η γνώση στην ψυχή. «*Αυτή η ίδια η κίνηση συνεχίζεται τώρα στη θέληση, η οποία επίσης δεν έρχεται ποτέ σε ανάπαυση*». Έτσι, ακόμη και ο ασύγκριτος μύστης που θα αποχωριζόταν από τα πάντα για να μείνει στην καθαρή ενατένιση του Θεού, που αγωνίζεται για «ανάπαυση εν Θεώ χωρίς τέλος», ξέρει ότι αυτή η ανάπαυση μπορεί να κρατήσει μόνο στιγμές,...

Δυαδικότητα της ύπαρξης

...και ότι αυτός ο στόχος μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της συνεχώς ανανεούμενης δραστηριότητας της ψυχής και των δυνάμεών της. Εδώ ο Μάιστερ Έκχαρτ εμφανίζεται ανώτερος από τους Ινδούς σοφούς και αναγνωρίζει τον αιώνιο ρυθμό σαν προϋπόθεση κάθε καρποφορίας. Από αυτή τη θεωρητική ενόραση εξάγει στη συνέχεια και το πρακτικό συμπέρασμα για τη ζωή (βλέπε την περίπτωση Μάρθας-Μαρίας). Αν ο νους, η θέληση, αναζητούν αυτό που είναι αιώνιο, «*η ζεστή αγάπη του δεν σβήνει ποτέ μέσα του*». «*Αυτό το άτομο δεν αναζητά γαλήνη και ησυχία, γιατί δεν τον ενοχλεί καμία ανησυχία. Αυτό το άτομο επικοινωνεί καλά με τον Θεό γιατί δέχεται όλα τα πράγματα σαν θεϊκά, δηλαδή καλύτερα από ό,τι είναι από μόνα τους! Φυσικά! Αυτό απαιτεί επιμέλεια και μια εγρήγορση, αληθινή, αποτελεσματική επίγνωση του τι πρέπει να βασίζεται το μυαλό, παρά στα πράγματα και τους ανθρώπους. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να μάθει τέτοια πράγματα φεύγοντας από τον κόσμο: φεύγοντας*

* Ο απελπιστικός εξιουδαϊσμός των εκκλησιών αποκαλύπτεται ακριβώς στο υλιστικό δόγμα της ανάστασης. Ο λόγος του Παύλου, προήλθε εξ ολοκλήρου από την εβραϊκή ιστορικιστική-υλιστική σφαίρα ιδεών: Το «Αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, τότε το κήρυγμά μας και η πίστη σας είναι άκυρα», δείχνει το αδιαχώριστο τόσο της προ-Κοπέρνικου κοσμοθεωρίας με την πίστη στην ανάσταση, αλλά και την καθαρά υλιστική βάση των ψευτοχριστιανικών εκκλησιών μας.

από τα πράγματα και μεταβαίνοντας στη μοναξιά, μακριά από τον έξω κόσμο· αλλά πρέπει να μάθει μια μοναξιά μέσα του, όπου και με όποιον κι αν είναι, πρέπει να μάθει να ξεπερνά τα πράγματα...»

Ο Έκχαρτ πίστευε ότι ανακάλυψε μια δυαδικότητα στον Ιησού σαν θεμελιώδη νόμο της ύπαρξής του: «*Ακόμη και με αυτόν (τον Ιησού) υπάρχει μια διάκριση μεταξύ των ανώτερων και κατώτερων δυνάμεων του ανθρώπου και σ' αυτόν υπάρχουν αντίστοιχα επίπεδα πράξεων. Οι ανώτερες δυνάμεις του ανθρώπου είναι κατάλληλες για την κατοχή και την απόλαυση της αιώνιας ευδαιμονίας. Αλλά οι κατώτερες, την ίδια στιγμή, βρίσκονται αντιμέτωπες με μια εντελώς άθλια θλίψη και διαμάχη στη γη. Η μία από τις δυνάμεις βρίσκεται σε άμεση σύγκρουση με την άλλη*». «*Όσο μεγαλύτερη και ισχυρότερη είναι η διαμάχη (μεταξύ των ανώτερων και κατώτερων δυνάμεων), τόσο μεγαλύτερη και πιο αξιέπαινη είναι η νίκη και τόσο μεγαλύτερη είναι η τιμή της νίκης*».

Σε αντίθεση με την προσωπικότητα του Έκχαρτ, η πίστη της Ρώμης στη μαγεία βρίσκεται τώρα ακόμη πιο ξεκάθαρα μπροστά μας:

Η Μία Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία (Una Catholica)

Είναι το αφρικανικό-συριακό χάος των λαών, η «θρησκεία της κατοχής» (Λέο Φρομπένιους) που, με τη διάδοση από την ανατολική Μεσόγειο με τη βοήθεια των μαγικών λατρειών και της εβραϊκής Βίβλου, και με κακή χρήση του φαινομένου του Ιησού, δημιούργησε το δυτικό της κέντρο. Με την προοδευτική αφύπνιση της Δύσης και μετά τον στραγγαλισμό του μυστικισμού, αυτό το κέντρο κατέβαλε κάθε προσπάθεια να προσαρτήσει την αντιρωμαϊκή κοσμοθεωρία για να παρουσιάσει την μία Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία (Una Catholica) σαν ικανή όλων, ακόμη και των σύγχρονων, απαιτήσεων. Αυτός είναι ο τρόπος που πηγαίνει κανείς στη δουλειά σήμερα*.

Ο Ρωμαίος-Ιησουίτης φιλόσοφος προσδιορίζει τρεις κύριους τύπους πνευματικών κοσμοθεωριών: η κατεύθυνση της ενύπαρξης (της αρμοδιότητας) που θέλει να στηριχτεί στον εαυτό της· την κατεύθυνση της υπέρβασης (αντικειμενικότητας), που δέχεται μόνο τον Θεό ως πρώτο δημιουργό, εξ ου και το δόγμα του ντεϊσμού· η κατεύθυνση της υπερβατικότητας, που αντιπροσωπεύει μια προσπάθεια σύνδεσης των δύο άλλων πνευματικών προσανατολισμών. Για χιλιάδες χρόνια, τα φιλοσοφικά επιχειρήματα περιστρέφονται γύρω από αυτές τις απόψεις. Ο ρωμαιοκαθολικός ισχυρίζεται ότι στέκεται πάνω από αυτόν τον αγώνα, απόμακρος και όμως αγκαλιάζει και τους τρεις τύπους. Η σύγκρουση μεταξύ αυτών των φιλοσοφικών τύπων δεν μπορεί, στην πραγματικότη-

---

* Εδώ ακολουθώ τον Ιησουίτη, Έριχ Πρζιγουάρα: «Θρησκευτική Φιλοσοφία της Καθολικής Θεολογίας» (Religionsphilosophie katholischer Theologie), Μόναχο 1926.

τα, ποτέ – λέει η Ρώμη – να φτάσει στην ενότητα. Όλες οι προσπάθειες να ξεπεραστούν οι αντιφάσεις (αντινομίες) της ζωής μέσα στα τρία συστήματα είναι μάταιες και καταλήγουν πάντα σε μια αναγκαστική δήλωση της ταυτότητας των αντιθέτων. Αυτό συμβαίνει επειδή και οι τρεις τυπικές κατευθύνσεις διαμόρφωσαν την ίδια «λανθασμένη» υπόθεση· σαν ο άνθρωπος να ήταν κατά κάποιο τρόπο ίσος με τον Θεό, σαν ο Θεός, ας πούμε έτσι, να ήταν ίσος μόνο με το απείρως μακρινό ιδανικό της ανθρώπινης προσπάθειας. Σαν αποτέλεσμα όμως, το πλάσμα θα θεωρείται ως δημιουργημένο αυτοτελές, κάτι που ισοδυναμεί με μια προσπάθεια...

Βασικά δόγματα των Ιησουιτών

...πνευματικής καταστροφής του δημιουργικού Θεού πίσω από τα πάντα. Το ρωμαϊκό δόγμα παρεμβαίνει τώρα εδώ με τη «βασική του άποψη», δηλαδή ότι (σύμφωνα με την τέταρτη σύνοδο του Λατερανού του 1215) ο Θεός είναι όμοιος και ανόμοιος ταυτόχρονα με το πλάσμα του. Όμοιος γιατί τοποθέτησε σε αυτό (στο πλάσμα του) τη δυνατότητα «ανησυχίας ενώπιον του Θεού», ανόμοιο γιατί σαν ταπεινό πλάσμα μπορούσε να βρει μόνο «εν τω Θεώ ανάπαυση». Ο άνθρωπος λοιπόν δεν ζει στην πνευματική του ατμόσφαιρα αλλά στη σφαίρα επιρροής ενός απόλυτου, απομακρυσμένου, κυρίαρχου Θεού. Ο καθολικός άνθρωπος είναι έτσι «ανοιχτός στον ουρανό», κάτι που οδηγεί σε μια αληθινή αγωνιώδη ένταση χωρίς «αγώνα», χωρίς καμία «εκρηκτική ενότητα» (Ιησουίτης, Έριχ Πρζιγουάρα). Αυτό είναι το θεμέλιο της Ρώμης, η «Analogia entis», η αναλογία του όντος: «Ο Θεός διαφοροποιείται στην πραγματικότητα και την ουσία από τον κόσμο. Είναι ανέκφραστα ανυψωμένος πάνω από οτιδήποτε μπορεί να σκεφτεί κανείς γι' αυτόν. Ο Θεός, σε μια αλληγορία της δημιουργικής τελειότητας και για την αποκάλυψη της τελειότητάς του, πραγματοποίησε τη δημιουργία από το τίποτα σε τέλεια ελευθερία».

Αυτός ο ρωμαϊκός ειρμός σκέψης, ο οποίος λέγεται ότι προφανώς υπήρχε ήδη πριν από το «κάλεσμα του Πέτρου», δείχνει πολύ καθαρά την προέλευσή του. Ο απρόσιτος, τρομακτικός Θεός που ενθρονίζεται πάνω από όλους είναι ο Γιαχβέ της λεγόμενης Παλαιάς Διαθήκης, τον οποίο υμνούν με μεταμέλεια και τον προσκυνούν με φόβο. Μας δημιούργησε από το τίποτα, έκανε μαγικές θαυματουργές πράξεις όταν του ταίριαζε και διαμόρφωσε τον κόσμο για τη δόξα του. Όμως, παρά τη φωτιά και το σπαθί, αυτή η συριακή-αφρικανική πίστη δεν μπορούσε να επιβληθεί στους Ευρωπαίους. Οι κληρονομικές, σκανδιναβικές πνευματικές αξίες υπήρχαν στη συνείδηση όχι μόνο της ομοιότητας με το Θεό, αλλά και της ταυτότητας της ανθρώπινης Άριας ψυχής με τον Θεό. Το ινδικό δόγμα της ταυτότητας του Άτμαν με το Μπράχμαν – «αυτός είναι το σύμπαν γιατί ο ίδιος είναι το σύμπαν» – ήταν η πρώτη μεγάλη δέσμευση σε αυτό· το περσικό δόγμα της κοινής...

Η Αναλογία του Όντος (Die Analogia entia)

...πάλης του ανθρώπου και του Αχούρα Μάζντα του Φωτεινού μας έδειξε την άκοσμη σκανδιναβική ιρανική προοπτική· ο ελληνικός παράδεισος των θεών ξεπήδησε από μια ψυχή εξίσου μεγάλη με το αριστοκρατικό δόγμα των ιδεών του Πλάτωνα. Η αρχαία τευτονική ιδέα του Θεού, από την άλλη, είναι αδιανόητη χωρίς πνευματική ελευθερία. Και ο Ιησούς μίλησε για τη βασιλεία των ουρανών μέσα μας. Η θεληματικότητα της πνευματικής αναζήτησης φαίνεται ήδη από τον παγκόσμιο περιπλανώμενο, τον Όντιν, από τον αναζητητή και εξομολογητή Έκχαρτ, από όλους τους μεγάλους από τον Λούθηρο μέχρι τον Πολ ντε Λαγκάρντ. Αυτή η ψυχή όμως, έζησε και μέσα στον αξιοσέβαστο Θωμά του Ακινάτη και στους περισσότερους Πατέρες της Δυτικής Εκκλησίας. Η «Αναλογία του Όντος» (αν αφήσει κανείς έξω την υπόθεση της δημιουργίας του κόσμου από το τίποτα) έχει επιβληθεί στο σκανδιναβικό-ευρωπαϊκό πνεύμα από την Παλαιά Διαθήκη. Το ρωμαϊκό σύστημα δεν έχει τελειοποιηθεί «από τον Ιησού», αλλά ένας αποδεδειγμένος συμβιβασμός μεταξύ της Συρίας-Αφρικής και της Ευρώπης, για τον οποίο σφυρηλατήθηκε κάθε δυνατή πνευματική σύνθεση, αλλά με την αλαζονική εξήγηση ότι υπήρχαν τμήματα του καθολικού δόγματος που από μόνα τους μπορούσαν να φέρουν τη σωτηρία. Ο Θωμάς του Ακουΐνο και ο αντίπαλός του ο Ιωάννης Δουνς Σκώτος δύσκολα θα μπορούσαν να γίνουν ανεκτοί από τη Ρώμη, ούτε καν ένας Έκχαρτ, γιατί η επιτυχία του θα σήμαινε την καθαίρεση του Γιαχβέ. Αλλά η καθαίρεση αυτού του τυραννικού Θεού θα ισοδυναμούσε με την καθαίρεση και του παπικού εκπροσώπου του. Έκτοτε, η ευρωπαϊκή πνευματική ανάπτυξη προχώρησε χωρίς τη Ρώμη, αν και η τελευταία δίπλα της και εναντίον της όπου μπορούσε, προσπάθησε να τη συντρίψει· εάν όλα τα άλλα απέτυχαν, τότε η νέα ιδέα απλώς «ενσωματώθηκε» και ορίστηκε, εν μέρει, σαν «πρώιμη καθολική ιδιοκτησία».

Ουσιαστικά, η ρωμαϊκή ιδέα του δαίμονα που έχει εξυψωθεί σε θεό απαιτεί τον αφανισμό της ψυχής και την ικανότητά της να θέλει: μια απόπειρα δολοφονίας στην πολικότητα του πνευματικού όντος. Μέσω της «Αναλογίας του Όντος» η σύγχρονη ρωμαϊκή ιησουϊτική φιλοσοφία της θρησκείας επιχειρεί...

Σκανδιναβική αυτοπραγμάτωση

...να αποφύγει αυτό το συμπέρασμα το οποίο δεν είναι ακόμα εφικτό για εμάς, με τον ισχυρισμό της ύπαρξης μιας «έντασης», που είναι πολύ πιο καρποφόρα από την προσπάθεια της «διακήρυξης της ταυτότητας των αντιθέσεων». Σε αυτή την περίπτωση, η Ρώμη έκανε χρήση της παλιάς πλατωνικής ιδέας του είναι και του γίγνεσθαι. Αγωνιζόμαστε σε ένα

αιώνιο γίγνεσθαι αλλά με τη συνείδηση ενός όντος που «γίνεται». Λόγω της ρωμαϊκής εβραϊκής παραποίησης, αυτή η σκανδιναβική ιδέα της αυτοπραγμάτωσης έλαβε το νόημα της κίνησης του πλάσματος «προς τον Θεό», όπου η αυτοπραγμάτωση γίνεται συνειδητοποίηση του Θεού στο χέρι του οποίου είμαστε μόνο άμορφος πηλός ή πτώμα.

Αυτές οι φαινομενικές παραχωρήσεις του Ρωμαϊκού Ιεχωβισμού προς την πνευματικά συνειδητοποιημένη Δύση – με την ικανότητά της να θέλει – δεν έχουν ακόμα δελεάσει πολλούς να έρθουν υπό την κυριαρχία της Ρώμης. Αν η αληθινή φύση της Ρώμης είχε ανακαλυφθεί και αποκαλυφθεί, θα είχε πεθάνει από καιρό. Διότι είτε προσφέρω στον εαυτό μου πνευματική ελευθερία, (όπως έκανε ο Έκχαρτ), είτε υποκύψω δουλικά μπροστά στον Κύριο, (όπως έκανε ο Ιγνάτιος), για να χρησιμοποιηθεί σαν ζυμωτός πηλός, σαν ραβδί ή να μετατραπεί σε σκλάβο σαν πτώμα, αυτό κάνει τη διαφορά μεταξύ ανθρώπου και ανθρώπου, συστήματος και συστήματος, και, σε τελική ανάλυση, μεταξύ φυλής και μπασταρδισμού. Ρωμαίος Ιεχωβά σημαίνει μαγικός δεσποτισμός και μαγική δημιουργία από το τίποτα – ιδέες που είναι τρελές για εμάς. Η σκανδιναβική δύση λέει: Εγώ και ο Θεός είμαστε μια πνευματική πολικότητα, κάθε ολοκληρωμένη ένωση είναι μια πράξη δημιουργίας που καλεί ανανεωμένες δυναμικές δυνάμεις. Η αληθινή σκανδιναβική ψυχή στην υψηλότερη μορφή της πετά πάντα «προς τον Θεό» και εδώ μετακινείται πάντα από τον Θεό. Η «ανάπαυσή της στον Θεό» είναι ταυτόχρονα «ανάπαυση στον εαυτό της» – αυτή η ένωση, που αισθάνεται ταυτόχρονα σαν προσφορά και αυτοσυνείδηση, ονομάζεται σκανδιναβικός μυστικισμός. Ρωμαϊκός «μυστικισμός» σημαίνει, βασικά, το αδύνατο αίτημα για κατάργηση της πολικότητας και της δυναμικής, σημαίνει την υποταγή της ανθρωπότητας.

Ύπαρξη και υπόσταση

Η ρωμαϊκή φιλοσοφία δεν βρίσκεται, όπως ισχυρίζεται, έξω από τα τρία είδη του πνευματικού προσανατολισμού με τη μορφή της ενύπαρξης, της υπέρβασης και της υπερβατικότητας, που τις περικλείει όλες, αλλά αντιπροσωπεύει μια συμβιβαστική προσπάθεια συνδυασμού τμημάτων όλων αυτών των τύπων με την εβραϊκή-συριακή-αφρικανική πίστη. Το ρωμαϊκό δόγμα δεν ρέει στον κόσμο με συνεχείς ροές από ένα κέντρο, αλλά ντύνει το συριακό του θεμέλιο με τη δανεική και παραποιημένη διδασκαλία του σκανδιναβικού ανθρώπου, όπως έχτισε τον κόσμο των ιδεών του σε διάφορες εθνικές προσωπικότητες. Και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα τη στάση του απέναντι στο πρόβλημα της ύπαρξης και της υπόστασης.

Με τον ισχυρισμό του ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε από το τίποτα από έναν Θεό, το εβραιο-ρωμαϊκό δόγμα διακηρύσσει μια αιτιώδη σύνδεση μεταξύ «δημιουργού» και «πλάσματος», μεταφέροντας λοιπόν μια μορφή

αντίληψης που ισχύει μόνο για αυτόν τον κόσμο στο μεταφυσικό πεδίο και μέχρι σήμερα επιβεβαιώνει αυτό το προαπαιτούμενο της θέσης του, ως «εκπροσώπου» του Δημιουργού με την πιο επίμονη ενέργεια στη συνείδηση, προκειμένου να ηγηθεί του αγώνα για την ύπαρξή του σε αυτό το σημείο. Το γερμανικό πνεύμα βρισκόταν πάντα σε σύγκρουση με αυτό το τερατώδες θεμελιώδες δόγμα. Ακόμη και ο αρχαιότερος μύθος της σκανδιναβικής δημιουργίας, ο ινδικός, δεν αναγνωρίζει την ιδέα του τίποτα. Μιλάει μόνο για μια διακύμανση, μια αλλαγή, ένα χάος. Αντιλαμβάνεται τον κόσμο σαν να έχει προκύψει από μια αρχή τάξης που παλεύει ενάντια στο χάος. Αντανακλά την ιδέα αυτού που φέρνει τάξη, αλλά όχι εκείνου που δημιουργεί κάτι από ένα αρχικό τίποτα! Απορρίπτει τη δημιουργία ουδέν εξ ουδενός με το ρητορικό ερώτημα, από πού προέρχεται η δημιουργία και ο δημιουργός; Επιπλέον,...

Αυτός, που γέννησε τη δημιουργία,
Αυτός που την κοιτάζει στο υψηλότερο φως του ουρανού,
Αυτός που την έφτιαξε ή δεν την έφτιαξε,
Αυτός ξέρει! – ή δεν ξέρει ούτε αυτός;

Δημιουργός και πλάσμα

Ο ινδικός μονισμός γεννήθηκε στην πραγματικότητα από έναν έντονο δυϊσμό: η ψυχή και μόνο θεωρήθηκε σαν ουσιαστική: η ύλη, σαν μια αυταπάτη που πρέπει να υπερνικηθεί. Μια δημιουργία ύλης, ακόμη και από το τίποτα, θα φαινόταν σε κάθε Άρειο Ινδό σαν βλάσφημος υλισμός. Στον ινδικό μύθο της δημιουργίας, επικρατεί παρόμοια διάθεση όπως στην Ελλάδα και τη Γερμανία: το χάος υποτάσσεται σε μια θέληση, έναν νόμο, αλλά ένας κόσμος δεν προκύπτει ποτέ από το τίποτα, όπως δίδαξαν οι Σύρο-Αφρικανοί πατέρες της ερήμου και η Ρώμη ανέλαβε με τον δαίμονά της Γιαχβέ. Ο ισχυρισμός του Σίλερ: «Αν σκέφτομαι τον Θεό, εγκαταλείπω τον Δημιουργό», υποδηλώνει με την πιο συνοπτική μορφή τη σαφή απόρριψη από την Άρια Σκανδιναβική φυλετική ψυχή του μαγικού δεσμού «δημιουργού και πλάσματος», σαν Θεού και άτιμου πλάσματος. Η Ρώμη έχει αναμείξει την Ίσιδα, τον Ώρο, τον Γιαχβέ, τον Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη, τον Ιησού, τον Θωμά κ.λ.π. και θέλει να επιβάλει αυτή την εκδοχή του «είναι» με τη βία στην ύπαρξη των φυλών και των λαών και όπου αυτό δεν είναι δυνατό, θέλει να επινοήσει κολακευτικές παραποιήσεις, ακρωτηριάζοντας την οργανική μας ύπαρξη, αλλά στη συνέχεια να συγκεντρώσει όλους εκείνους που είναι ανάπηροι πνευματικά και φυλετικά κάτω από την «καθολική» στέγη.

Μέχρι σήμερα, μόνο μια μικρή αντιπολίτευση έχει συγκεντρωθεί που είναι ικανή να αποτρέψει αυτή τη μαζική καταστροφή λαών. Ένας σπουδαίος άνδρας διέψευσε τη ρωμαϊκή φιλοσοφία του μάγου-γιατρού· άλλος το πάλεψε μόνος του· ένας τρίτος στράφηκε σε άλλα καθήκοντα.

Η συστηματική ασφάλεια της Ευρώπης από αυτή την εκτεταμένη επίθεση δεν έχει ξεκινήσει πουθενά. Σε αυτόν τον αγώνα, ο Λουθηρανισμός είναι δυστυχώς ένας από τους συμμάχους της Ρώμης. Παρά τις «διαμαρτυρίες» του, ο Λουθηρανισμός έχει αποκλειστεί από τη ζωή με τον όρκο του στην εβραϊκή Βίβλο. Ομοίως κήρυξε την άποψή του για την ύπαρξή μας καθαυτή, χωρίς...

Ο μυστικιστής Παράκελσος (Θεόφραστος Μπόμβαστ φον Χόενχαϊμ)

...να ευθυγραμμίζεται με την οργανική ύπαρξη. Σήμερα, επιτέλους ξεκινά μια αφύπνιση από αυτή τη βίαιη ύπνωση: δεν προσεγγίζουμε τη ζωή από ένα κομφορμιστικό δόγμα, ειδικά από αυτό της εβραϊκής-ρωμαϊκής-αφρικανικής καταγωγής, αλλά θέλουμε να προσδιορίσουμε την αναγκαιότητα της πνευματικής μας υπόστασης, ακριβώς όπως προσπαθούσε κάποτε να κάνει ο Μάιστερ Έκχαρτ. Αυτή όμως η ύπαρξη είναι η φυλετικά συνδεδεμένη ψυχή με τις αναγκαίες υπέρτατες αξίες της τιμής και ελευθερίας, οι οποίες καθορίζουν τη δομή των άλλων, μικρότερων αξιών. Αυτή η φυλετική ψυχή ζει και ξεδιπλώνεται σε μια φύση, που ξυπνά ορισμένες ιδιότητες και άλλες τις καταστέλλει. Αυτές οι δυνάμεις της φυλής, της ψυχής και της φύσης είναι τα αιώνια προαπαιτούμενα της ύπαρξης και της ζωής, από τα οποία ο πολιτισμός, η πίστη, η τέχνη και ούτω καθεξής προκύπτουν σαν πνευματικό ον. Αυτή είναι η τελική εσωτερική απόσυρση, ο νέος αφυπνιστικός Μύθος της ζωής μας.

Έτσι θα μιλούσε ο μεγάλος παθιασμένος Παράκελσος αν ζούσε σήμερα ανάμεσά μας. Ένας άνδρας που είχε ξυπνήσει σε ένα κόσμο υπεροπτικών, θεωρητικών ξένων μελετητών οι οποίοι, με αυτόκλητες αρχές από την Ελλάδα, τη Ρώμη και την Αραβία, δηλητηρίαζαν το ζωντανό ανθρώπινο σώμα και έκαναν τους άρρωστους ακόμα πιο άρρωστους και παρ' όλες τις διενέξεις ανάμεσά τους, στέκονταν σαν τείχος απέναντι σε μια ιδιοφυΐα σαν τον Παράκελσο, που έψαχνε στα πρωταρχικά βάθη της ύπαρξης. Ο Θεόφραστος φον Χόενχαϊμ ήταν μια ιδιοφυΐα των τελευταίων ημερών. Ήταν καθήκον του να διερευνήσει τη φύση στο σύνολο των νόμων της και να αξιολογήσει τα φάρμακα ως δομικά μέσα που προάγουν τη διαδικασία ζωής του σώματός μας. Οι έρευνές του δεν είχαν σχέση με μαγικά μείγματα. Αυτά τα πράγματα οδήγησαν τον φον Χόενχαϊμ στον κόσμο της εποχής του. Τον μισούσαν και τον φοβόντουσαν, γιατί είχε τη σφραγίδα της ιδιοφυΐας των αντιφρονούντων. Δεν θεωρούσε τις εκκλησίες και τους βωμούς, τα δόγματα και τα λόγια, ως πράγματα από μόνα τους, αλλά τα αξιολογούσε ανάλογα με το πόσο βαθιά είχαν τις ρίζες τους στη φύση και στο φυλετικό αίμα. Ο μεγάλος Παράκελσος έγινε έτσι ο εκπρόσωπος όλων των Γερμανών...

Η αντιρωμαϊκή φύση του Έκχαρτ

...φυσικών επιστημόνων και μυστικιστών, ένας μεγάλος κήρυκας της ύπαρξης. Προκειμένου να ανυψωθεί από τη γη, έφτασε στα αστέριαόπως ο Μάιστερ Έκχαρτ και αριστοτεχνικά, αλλά σεμνά, εντάχθηκε στους μεγάλους νόμους του σύμπαντος. Ήταν γεμάτος ευδαιμονία με τις αγνές νότες του αηδονιού, με την ανεξιχνίαστη, ξεχειλισμένη δημιουργία της δικής του καρδιάς.

Με την αντιρωμαϊκή θρησκεία του, τις ηθικές του διδασκαλίες και την κριτική του στη γνώση, ο Έκχαρτ διαχώρισε συνειδητά τον εαυτό του, έστω και απότομα, από όλες τις βασικές αρχές τόσο της Ρωμαϊκής όσο και της μεταγενέστερης Λουθηρανικής εκκλησίας. Στη θέση της στατικής εβραϊκής-ρωμαϊκής προοπτικής, επιβεβαιώνει τη δυναμική της σκανδιναβικής δυτικής ψυχής· στη θέση της μονιστικής βίας, απαιτεί την αναγνώριση της δυαδικότητας όλης της ζωής· στη θέση του δόγματος της υποταγής και της μακάριας σκλαβιάς, κηρύττει την πίστη στην ελευθερία της ψυχής και της θέλησης· στη θέση της εκκλησιαστικής έπαρσης από τους εκπροσώπους του Θεού, τοποθετεί την τιμή και την ευγένεια της πνευματικής προσωπικότητας· αντί για τη συνεπαρμένη, υποταγμένη στον εαυτό της αγάπη, προσφέρει το αριστοκρατικό ιδεώδες της προσωπικής πνευματικής απομόνωσης και της μοναξιάς· στη θέση της παραβίασης της φύσης εμφανίζει την τελειότητά της. Και όλα αυτά σημαίνουν ότι στη θέση της εβραϊκής- ρωμαϊκής κοσμοθεωρίας, το σκανδιναβικό πνευματικό δόγμα εμφανίζεται σαν η εσωτερική πλευρά του Γερμανού Τευτονικού ανθρώπου – της σκανδιναβικής φυλής.

Ο Έκχαρτ ήξερε πολύ καλά ότι μιλούσε μόνο σε λίγους μέσα στην εκκλησία· γι’ αυτό είχε συχνά συναλλαγές με τους αιρετικούς Μπεγκουίν και Μπεγκάρντ, τους κήρυττε και είχε μακρές επιτραπέζιες συνομιλίες μαζί τους. Τον αποκαλούσαν «αδελφό Έκχαρτ» και...

Η Ιερά Εξέταση κατά του Γερμανού Αποστόλου

...ενώ απέρριπτε, κομμάτι-κομμάτι, τα ρωμαιοσυριακά κομφορμιστικά δόγματα, δεν μίλησε ποτέ εναντίον των «αιρετικών» ούτε σε ένα από τα κηρύγματά του. Ήθελε όμως και να αναζητήσει και να ενώσει τους ανθρώπους που είχαν παρόμοιες απόψεις μέσα στην Εκκλησία. Σε αυτόν τον στόχο στόχευε το έργο του στην Ερφούρτη, στο Στρασβούργο, στην Κολωνία και στην Πράγα. Ο Έκχαρτ απέρριψε κατηγορηματικά την άποψη ότι θα μπορούσαν να υπάρχουν δόγματα στα οποία κάποιος απλά «πρέπει να πιστεύει» απλώς και μόνο επειδή αυτό απαιτούνταν από τους ανωτέρους του ή από την παράδοση. Αποκαλεί τον ελεύθερο, δυνατό λόγο του και την ελεύθερη ψυχή του σαν δώρα Θεού, τα οποία πρέπει να ακούει κανείς. Λέει στους ακροατές του ότι αν ήθελαν να ακολουθήσουν τις διδασκαλίες του, πρέπει να είναι προετοιμασμένοι να σταθούν, «σώμα

και ψυχή», με την αλήθεια. Αλλά και οι σκοταδιστές όπως πάντα, προσπαθούσαν να υπονομεύσουν την αλήθεια και ήταν εκεί για να απορρίψουν και να διαψεύσουν τις ιδέες του πνεύματος. Όταν ο Έκχαρτ δίδασκε στην Κολωνία, οι φωτιές της Ιεράς Εξέτασης έκαιγαν στην πυρά γύρω του. Ακόμη και στο πλαίσιο της δικής του τάξης πολλοί παραπονέθηκαν ότι μιλούσε πάρα πολύ στη δημοτική γλώσσα στους «απλούς ανθρώπους» για πράγματα που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε αίρεση. Στη συνέχεια, ο αρχιεπίσκοπος της Κολωνίας παραπονέθηκε για τον Έκχαρτ στον Πάπα. Ο Ρωμαίος ποντίφικας ευχαρίστως θα τον εξαφάνιζε, αλλά χρειαζόταν την πολιτική υποστήριξη των Δομινικανών στους αγώνες του με τον αυτοκράτορα, και έτσι δεν είχε την πολυτέλεια να κάψει το πνευματικό τους κεφάλι. Έτσι η υπόθεση «Έκχαρτ» ερευνήθηκε από ένα μέλος του τάγματος, το οποίο τον αθώωσε. (Σύμφωνα με το δόγμα του αλάθητου, μια τέτοια αθώωση δεν θα ήταν δυνατή στις αρχές του «ελεύθερου» 20ού αιώνα.) Κι όμως η Ιερά Εξέταση συνέχισε το έργο της. Στις 24 Ιανουαρίου 1327, ο Έκχαρτ απορρίπτει την παρέμβασή τους σαν αυθαίρετη πράξη και καλεί τους αντιπάλους του να εμφανιστούν ενώπιον του Πάπα στις 4 Μαΐου 1327. Μια παρόμοια δήλωση του Έκχαρτ στη Δομινικανή εκκλησία στην Κολωνία έκλεισε με τις λέξεις: «*Χωρίς, να αποποιηθώ ούτε μία από τις αρχές μου, θα βελτιώσω ή θα αποσύρω... όλα εκείνα...*

Η «ανάκληση» του Έκχαρτ

*...που κάποιος θα μπορέσει να αποδείξει ότι βασίζονται σε εσφαλμένη χρήση λογικής**».

Σύμφωνα με τη λογική τους, η δήλωση του Έκχαρτ απορρίφθηκε εντελώς από τους ευσεβείς ιεροεξεταστές σαν «επιπόλαιη». Αλλά πριν προλάβει να πάει στον Πάπα, πέθανε. Το αν επρόκειτο για φυσικό θάνατο ή αν πέθανε με τη βοήθεια μπαρουτιού παραμένει άγνωστο. Εν πάση περιπτώσει, η μεγάλη δύναμη που θα μπορούσε να είχε φτιάξει μια γερμανική εκκλησία από τη ρωμαϊκή διαλύθηκε. Ο θάνατος του Έκχαρτ ήταν μια από τις μεγαλύτερες μοιραίες στιγμές στην Ευρώπη. Η γερμανική του θρησκεία τότε «καταδικάστηκε» επίσημα από τη Ρώμη με παπική βούλα. Αρχικά, σύμφωνα με την καθιερωμένη μέθοδο (για να εξαπατήσουν τους υποστηρικτές του), η «αναίρεση» του Έκχαρτ παρουσιάστηκε σαν γενική συγνώμη, αν και ο Έκχαρτ, αντίθετα, ήταν έτοιμος να υπερασπιστεί τις διδασκαλίες του με τη μέγιστη εκφραστικότητα. Είναι χαρακτηριστικό της ελευθερίας του πνεύματός του ότι δεν επικαλέστηκε εκκλησιαστικά δόγματα και μάλιστα, ούτε καν τη Βίβλο, όπως έκανε αργότερα ο Λούθηρος, αλλά στήριξε τα επιχειρή-

* βλέπε Χέρμαν Μπούτνερ: «Κηρύγματα» (Predigten)

ματά του αποκλειστικά στην ελεύθερη λογική αντίληψη. Μετά από αυτή την πρώτη πλαστογραφία, οι ευσεβείς οπαδοί της Ρώμης «διόρθωσαν» τον Μάιστερ Έκχαρτ και τον κατέταξαν σαν πνευματικό μαθητή του Θωμά του Ακουΐνο*.

Μπεγκουίν και Μπεγκάρντ

Από τον 13ο αιώνα και μετά υπήρξε μια γενική διάλυση του καθολικού κέντρου με αντίστοιχο εκφυλισμό της εκκλησίας και του κλήρου σε όλα τα έθνη. Οι μάζες θα είχαν χάσει επίσης την ψεύτικη πίστη τους αν δεν υπήρχαν μερικές κορυφαίες προσωπικότητες που, που αφιέρωσαν όλες τους τις δυνάμεις και έσωσαν επανειλημμένα την κατάσταση. Σαν αντίδραση ενάντια σε αυτόν τον εκφυλισμό, σχηματίστηκαν τον 13ο αιώνα οι Κοινωνίες των αδελφών του Ελεύθερου Πνεύματος στις οποίες διακρίνονται οι πρόδρομοι του μυστικισμού. Οι Μπεγκουίν και οι Μπεγκάρντ, εκείνοι οι κύκλοι με τους οποίους ο Μάιστερ Έκχαρτ διατηρούσε στενούς δεσμούς, συνεργάστηκαν μαζί τους. Αυτά τα ευσεβή αλλά μη εκκλησιαστικά κινήματα εξαπλώθηκαν (έξω και μέσα στην εκκλησία) σαν ένα πλατύ ρέμα στα γερμανικά εδάφη. Πάνω απ’ όλα αυτά τα κινήματα χρησιμοποίησαν μια βασική αρχή του σχεδόν ανενεργού Άριου συστήματος σαν εργαλείο για τη διδασκαλία της θρησκείας στη δημοτική γλώσσα. Αυτό είναι το σημείο στο οποίο ξεκίνησε ο διαρκής αγώνας μεταξύ των λαϊκών ιδεών και της ρωμαϊκής-εβραϊκής εκκλησίας. Ο Πάπας Γρηγόριος Ζ΄ είχε χαρακτηρίσει αυθάδη τη χρήση της δημοτικής γλώσσας στην ιερή λατρεία. Το αληθινό λαϊκό συναίσθημα απέρριπτε την ξένη λατινική γλώσσα, η οποία θεωρούνταν ακατανόητη γλώσσα που έπρεπε να παπαγαλιστεί για να χρησιμοποιηθεί. Το θρησκευτικό γερμανικό κίνημα γύρω στα μέσα του 13ου αιώνα αψήφησε την εχθρική Ρώμη και προχώρησε στη λατρεία στη δημοτική γλώσσα.

---

* Παρά το μαγικό υλικό που έπρεπε να φέρει ο Θωμάς σε ένα ορθολογιστικό σύστημα με τη βοήθεια του Αριστοτέλη και την αντίφαση που προκάλεσε στον εαυτό του, δεν αμφισβητούνται το μεγαλείο της προσπάθειας και η δύναμη της πνευματικής ενέργειας του Θωμά. Σε αντίθεση με αυτό που μπορεί να μην ήταν γενικά γνωστό, ο Θωμάς ήταν Λομβαρδός. Η οικογένεια των αρχόντων του Ακουΐνο καυχιόταν για αυτή τη γερμανική καταγωγή και στάθηκε στο πλευρό του μεγαλύτερου των Χοενστάουφεν του Φρειδερίκου Β'. Έτσι ο Θωμάς ο Ακινάτης ο Πρεσβύτερος, κόμης της Ακέρας, ο οποίος σαν κυβερνήτης της Συρίας άνοιξε το δρόμο για τον Φρειδερίκο στην «Αγία γη», συνόδευσε τον αυτοκράτορα στο πρώτο του ταξίδι στη Γερμανία, στάλθηκε στη Σικελία σαν ειδικός εκπρόσωπος και αργότερα στο όνομα του Φρειδερίκου διαπραγματεύτηκε με τον Πάπα. Επίσης ο Θωμάς Β' του Ακουΐνο, άλλος ένας από τους κυβερνήτες του Φρειδερίκου, και ο γαμπρός του, που χάθηκαν μαζί με τον τελευταίο Κορράδο του Ρήνου. Ο «Άγιος Θωμάς» ήταν προφανώς διαφορετικού χαρακτήρα και λιποτάκτης. Έθεσε το πνεύμα του στη διάθεση της Ρώμης, η οποία εξακολουθεί να αντλεί από αυτό και σήμερα. Κατά τα λοιπά, ο Θωμάς ήταν μαθητής του Άλμπρεχτ φον Μπόλσταντ (Αλβέρτος ο Μέγας) και του Ιρλανδού Πέτρου (Hibernia).

Ο Έκχαρτ σαν δάσκαλος των γερμανικών

Τα κηρύγματα και οι δογματικές διαλέξεις δεν μιλιόνταν πλέον στα λατινικά αλλά στα γερμανικά, κάτι που άγγιξε τις καρδιές. Και ο μεγαλύτερος πρωτοπόρος αυτής της καινοτομίας ήταν ο Έκχαρτ, τον οποίο οι μαθητές και οι μιμητές του – μεταξύ άλλων, ο Χάινριχ Σούσο και ο Γιοχάννες Τάουλερ – τον αποκαλούσαν πάντα «ευλογημένο και άγιο δάσκαλο». Ο Έκχαρτ, παρόλο που έπρεπε να γράψει πολλά στα λατινικά, ήταν ο πρώτος που έκανε τη γερμανική γλώσσα, γλώσσα της επιστήμης. Πάλεψε με μεγάλη προσπάθεια γι' αυτό, να αντικαταστήσει τον λατινικό σχηματισμό προτάσεων με γερμανικά αποτυπώματα λέξεων. Και σ' αυτό το σημείο ήταν ένας αιρετικός, του οποίου το έργο – ποδοπατημένο και μισοστραγγαλισμένο από τη Ρωμαϊκή Εκκλησία – το συνέχισε μόνο ο Μαρτίνος Λούθηρος και αυτό απλώς δημιούργησε την προϋπόθεση για την ύπαρξη της γερμανικής εθνότητας. Σήμερα οι καθολικοί ιερείς κηρύττουν στα γερμανικά, αλλά ολόκληρη η λειτουργία, οι εκφωνήσεις, καθώς και οι ύμνοι και οι τύποι προσευχής πρέπει ακόμα να μουρμουρίζονται από τους καθολικούς του λαού μας στη λατινική γλώσσα. Η εκκλησία δεν μπορεί να την εγκαταλείψει, γιατί πρέπει να διατηρήσει τον μη εθνικό της χαρακτήρα, αλλά οι λαοί μπορεί σύντομα να μην ανέχονται άλλο αυτό το ξένο ειδωλολατρικό λείψανο. Βασικά, δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ του Θιβετιανού που γυρίζει τον τροχό προσευχής του και του Γερμανού χωρικού που προσεύχεται στα Λατινικά. Και τα δύο δηλώνουν μόνο μια μηχανική πρακτική σε αντίθεση με την πραγματική θρησκευτική εμβάθυνση.

Έτσι, χάρη στις ρωμαϊκές πλαστογραφίες, ο πραγματικός Έκχαρτ εξαφανίστηκε από τα μάτια του γερμανικού λαού. Είναι αλήθεια ότι το θρησκευτικό κύμα συνέχισε να σαρώνει τη χώρα του Βιτεκίνδου, κάτω από τον Ρήνο, και ξεπήδησαν παντού οι πιστοί στην ελευθερία της ψυχής: ο Σούσο και ο Τάουλερ, ο Γιόν βαν Ρούισμπροκ και ο Γκιρτ Γκρούτε, ο Γιάκομπ Μπέμε και ο Άγγελος Σιλέσιος. Αλλά η μεγαλύτερη δύναμη της ψυχής, το πιο όμορφο όνειρο του γερμανικού λαού είχε πεθάνει πολύ νωρίς· οτιδήποτε αργότερα είναι μόνο – με αντικειμενική αντιμετώπιση – μια αντανάκλαση της μεγάλης ψυχής του Έκχαρτ. Από την αρρενωπότητά του...

Ο Έκχαρτ στην εποχή μας

...αναπτύχθηκε ο λαϊκός ενθουσιασμός: από τον δυνατό του έρωτα προέκυψε η γλυκιά έκσταση. Υποστηριζόμενο από την εκκλησία σε αυτή τη στάση, το ρεύμα του γυναικείου «μυστικισμού» κύλησε ξανά στην αγκαλιά της ρωμαϊκής εκκλησίας. Η πράξη του Λούθηρου τελικά άνοιξε τον φλοιό των ξένων, αλλά, παρά τη λαχτάρα του, δεν βρήκε ποτέ τον δρόμο του πίσω στο πνευματικό βάθος του Μάιστερ Έκχαρτ, δεν επέστ-

ρεψε ποτέ στην πνευματική του ελευθερία. Η εκκλησία του, που δεν ήταν ελεύθερη από την πρώτη μέρα και μετά, σε ένα μέρος στέρεψε και σε άλλο έγινε άγονη. Η γερμανική ψυχή έπρεπε να αναζητήσει έναν άλλο δρόμο από αυτόν της εκκλησίας· στράφηκε στην τέχνη. Όταν σιώπησε το πνεύμα του Έκχαρτ, προέκυψε η γερμανική εξελίχθηκε, η ψυχή του Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ αντήχησε, ήρθε ο Φάουστ του Γκαίτε, η «Ένατη» του Μπετόβεν, η φιλοσοφία του Καντ...

Τέλος όμως, ό,τι πιο βαθύ και δυνατό προήλθε από τη διδασκαλία του Έκχαρτ. Κάτι που περισσότερο από όλα τα άλλα φαίνεται να απευθύνεται διορατικά στους ανθρώπους της εποχής μας.

Ο Έκχαρτ τελειώνει το κήρυγμα για το «βασίλειο του Θεού» με τα ακόλουθα λόγια: «*Αυτός ο λόγος είναι μόνο για όσους έχουν ήδη βρει το μήνυμά του στη ζωή τους, ή τουλάχιστον το λαχταρούν στην καρδιά τους. Θεέ μου βοήθησέ μας για να μας αποκαλυφθεί αυτό*».

Όλα του τα λόγια απευθύνονται μόνο σε όσους σχετίζονται πνευματικά, η διδασκαλία του απευθύνεται σε όλους τους «ενδόμυχους ή ευγενείς ανθρώπους», και εδώ έρχεται στο φως ένα μυστήριο που μόλις σήμερα γεννιέται ξανά για μια νέα ζωή.

Σε ένα κήρυγμα (για την B' Κορινθίους Ι, 2), ο Έκχαρτ κάνει διάκριση μεταξύ του αίματος και της σάρκας. Με αίμα καταλαβαίνει – και έτσι πιστεύει με τον άγιο Ιωάννη – καθετί «που στον άνθρωπο δεν υπόκειται στη θέλησή του», δηλαδή, αυτό που τίθεται σε ισχύ στο ασυνείδητο είναι αντίστοιχο της ψυχής. Και, σε ένα άλλο απόσπασμα, ο Έκχαρτ λέει στη συνέχεια (για τον Ματθαίο 10:28): «*Το πιο ευγενές πράγμα στα ανθρώπινα όντα...*

Η θρησκεία του αίματος

...είναι το αίμα τους – όταν επιθυμούν αυτό που είναι σωστό. Αλλά το χειρότερο πράγμα για τα ανθρώπινα όντα είναι το αίμα – όταν θέλουν το κακό».

Με αυτό ειπώθηκε η τελευταία συμπληρωματική λέξη: Δίπλα στον Μύθο της αιώνιας ελεύθερης ψυχής στέκεται ο Μύθος, η θρησκεία του αίματος. Το ένα αντιστοιχεί στο άλλο χωρίς να γνωρίζουμε ότι εδώ η αιτία και το αποτέλεσμα είναι κοντά. Η φυλή και το εγώ, το αίμα και η ψυχή, βρίσκονται στη στενότερη σχέση. Η διδασκαλία του Μάιστερ Έκχαρτ δεν είναι κατάλληλη για απατεώνες, ούτε για εκείνο το μείγμα των ξένων φυλών που έχει εισχωρήσει στην καρδιά της Ευρώπης από την Ανατολή και αποτελεί το πιο υποτελές στοιχείο της Ρώμης. Η διδασκαλία της ψυχής του Έκχαρτ απευθύνεται στους φορείς του ίδιου ή του συγγενούς αίματος, σε άτομα που έχουν παρόμοιες ζωές ή που έχουν το λόγο σαν «λαχτάρα στη καρδιά τους» – όχι στους πνευματικά ξένους και εχθρούς του αίματος. Αυτό όμως απαιτεί και την αντίστροφη απόρριψη. Σε αυτό το σημείο ο Μάιστερ Έκχαρτ εκφράζει την εθνική ομολογία:

«*Κανένα δοχείο δεν μπορεί να περιέχει δύο είδη ποτών*: *αν θέλει να περιέχει κρασί, τότε πρέπει να χύσει το νερό και να μην μείνει ούτε σταγόνα*». Και παρακάτω: «*Πρέπει να σεβόμαστε τα ήθη των άλλων ανθρώπων και να μην περιφρονούμε τα ήθη κανενός*». «*Είναι αδύνατο όλοι οι άνθρωποι να ακολουθούν δύο δρόμους ταυτόχρονα*». Και πιο κάτω: «*Γιατί συχνά, αυτό που είναι ζωή για τον έναν, για τον άλλον είναι θάνατος*».

Αυτό είναι το εντελώς αντίθετο από αυτό που μας διδάσκει η εκκλησία της Ρώμης (και τελικά η Βιτεμβέργη). Αυτές οι χριστιανικές εκκλησίες θέλουν να μας αναγκάσουν όλους – είτε λευκούς, είτε κίτρινους είτε μαύρους, – να ακολουθήσουμε ένα μονοπάτι, σε μια μορφή και κάτω από ένα δόγμα και γι' αυτό αυτά τα πράγματα έχουν δηλητηριάσει τις ψυχές μας, την ευρωπαϊκή φυλετική μας κληρονομιά. Αυτό που ήταν η ζωή τους, ήταν ο θάνατός μας. Το ότι δεν πεθάναμε οφείλεται μόνο στη δύναμη της γερμανικής ψυχής, που μέχρι τώρα απέτρεψε την τελική νίκη της Ρώμης (και της Ιερουσαλήμ). Στον Μάιστερ Έκχαρτ, η σκανδιναβική ψυχή...

Έκχαρτ και Γκαίτε

...βρήκε την αυτοσυνείδησή της για πρώτη φορά. Όλες τις τελευταίες μέρες οι μεγάλοι άνδρες περπατούν μιμούμενοι τον Έκχαρτ. Από τις διδασκαλίες αυτής της μεγάλης ψυχής μπορεί – και θα – να ξαναγεννηθεί η γερμανική πίστη.

Ο Έκχαρτ μοιράζεται μια πνευματική σχέση με τον Γκαίτε, του οποίου ολόκληρο το έργο είχε επίσης τις ρίζες του στην ελευθερία της ψυχής και στη δέσμευση στη δημιουργική ζωή. Ο καλλιτέχνης το έχει τονίσει φυσικά αυτό με πολύ πιο σαφή τρόπο από τον θρησκευτικό μυστικιστή. Ο Γκαίτε πέρασε τη ζωή του αιωρούμενος ανάμεσα σε δύο κόσμους· όταν ο ένας απειλούσε να τον αιχμαλωτίσει, τότε κατέφευγε με πάθος στον άλλο. Όταν ο Μάιστερ Έκχαρτ μίλησε, από τη μια πλευρά, για τη «μοναξιά» και για το «έργο» από την άλλη, ο Γκαίτε προτίμησε να ονομάσει αυτές τις δύο συνθήκες νου και πράξη. Το «μυαλό» σημαίνει την αποβολή των φροντίδων του κόσμου, την επέκταση της ψυχής που περνά στο άπειρο και η «πράξη» το έργο που οδηγεί σε μια δημιουργία σε αυτόν τον κόσμο. Όπως ο Μάιστερ Έκχαρτ, ο Γκαίτε τόνιζε επανειλημμένα τον νόμο της ύπαρξής μας: Ότι ο νους και η πράξη είναι ρυθμικά εναλλασσόμενες, αυτορυθμιζόμενες και αλληλοενισχυόμενες ουσίες του ανθρώπου· ότι το ένα παραπέμπει στο άλλο, επιτρέποντάς του να αναγνωριστεί και να γίνει δημιουργικό. «*Το να αποσυρόμαστε από τον κόσμο και να ζούμε με αυτοστοχασμό δεν προάγει την αυτογνωσία μας: Στην πραγματικότητα μπορεί κανείς να παρατηρεί και να ακούει τον εαυτό του μόνο όταν ασχολείται ενεργά*». Όποιος έχει κάνει συνήθεια να δοκιμάζει τη δράση στη σκέψη και τη σκέψη πάνω στη δράση δεν θα

μπορούσε να κάνει λάθος, και, αν έκανε λάθος, τότε σύντομα θα ξαναβρεθεί στο σωστό μονοπάτι. Το «μυαλό», που ήταν πάντα το κυβερνητικό όργανο σε εμάς τους Ινδοευρωπαίους, δεν χρειάζεται συνεχή ώθηση,...

Νους και πράξη

...και γι' αυτό βρίσκουμε και με τον Γκαίτε, ελάχιστα ερεθίσματα για δράση. Από την άλλη ασχολείται με τον περιορισμό της δράσης. «*Ομολογώ ότι πάντα το μεγάλο, τόσο σημαντικό, ακουστικά έργο – γνῶθι σαὐτόν –, μου φαινόταν πάντα ύποπτο, σαν τέχνασμα κρυφών συμμάχων των ιερέων, που μπερδεύουν τους ανθρώπους με ανέφικτες απαιτήσεις. Τέτοιοι ψευδοπροφήτες επιθυμούν να παρασύρουν τους ανθρώπους, μακριά από τη δραστηριότητα που κατευθύνεται στον έξω κόσμο και σε μια ψεύτικη εσωτερική ενατένιση. Ο άνθρωπος γνωρίζει μόνο τον εαυτό του μόνο στο βαθμό που γνωρίζει τον κόσμο, τον οποίο συνειδητοποιεί μόνο μέσα του και τον εαυτό του μόνο μέσα σε αυτόν. Κάθε νέο αντικείμενο που ερευνάται σωστά μας ανοίγει μια νέα δυνατότητα*». «*Η κατανόηση δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να θεραπεύσει τα βάσανα της ψυχής και η λογική μπορεί να κάνει λιγότερα, αλλά η αποφασιστική δραστηριότητα από την άλλη μπορεί να κάνει τα πάντα*».

Ο Γκαίτε ξόδεψε μεγάλο μέρος της δημιουργικής του ενέργειας στην προώθηση των αρετών της πνευματικής δραστηριότητας. Ο μεγαλύτερος ύμνος στην ανθρώπινη δραστηριότητα είναι ο Φάουστ του. Μετά την εξερεύνηση και τη διείσδυση όλης της επιστήμης, κάθε αγάπης και ταλαιπωρίας, ο Φάουστ απελευθερώνεται μέσω της πράξης, δηλαδή της δράσης. Στο δυνατό πνεύμα του, που πάντα προσπαθούσε να κατανοήσει το άπειρο, το πεπερασμένο έργο, το φράγμα ενός χειμάρρου, η σκέψη ήταν η πιο χρήσιμη ικανότητα του ανθρώπου, η τελευταία πέτρα της ζωής, το εργαλείο για να κατακτήσει το άγνωστο. Η ευγενής δράση βρίσκει την κορυφή της στα έργα τέχνης. Όπως έγραψε ο Γκαίτε: «*Ο αληθινός καλλιτέχνης ανοίγει το μυαλό, γιατί εκεί που τα λόγια αποτυγχάνουν, μιλούν οι πράξεις*».

«*Όποιος βιώνει την ουσία των πραγμάτων σε νεαρή ηλικία, φτάνει άνετα στην ελευθερία*». «*Ένας άνθρωπος χρειάζεται μόνο να δηλώσει ότι είναι ελεύθερος, να νιώσει τη στιγμή, αν τολμήσει να δηλώσει ότι είναι πεπερασμένος τότε νιώθει ελεύθερος*». «*Δάσκαλος είναι αυτός που βλέπει ότι ο περιορισμός είναι απαραίτητο στάδιο για την υψηλότερη ανάπτυξη, ακόμη και για το μεγαλύτερο μυαλό*». «*Πώς μπορεί κανείς να μάθει να γνωρίζει τον εαυτό του; Δεν γνωρίζει κανείς τον εαυτό του μέσα από την ενδοσκόπηση, αλλά με τη δράση. Προσπαθήστε να κάνετε το καθήκον σας...*

Οι «δύο κόσμοι» του Γκαίτε

...και θα μάθετε αμέσως τι είναι μέσα σας. Το καθήκον είναι η απαίτηση της ημέρας».
«*Για τον άνθρωπο είναι δυστυχία όταν ριζώνει μέσα του κάθε είδους ιδέα που δεν επηρεάζει την ενεργό ζωή ή που τον απομακρύνει από την αυτήν*».
«*...κατά τη γνώμη μου, η αποφασιστικότητα και η συνέπεια είναι τα πιο σεβαστά πράγματα στους ανθρώπους*». «*Είναι πάντα μια ατυχία όταν ένας άνθρωπος έχει την ευκαιρία να αγωνιστεί για κάτι με το οποίο δεν μπορεί να πειθαρχήσει τον εαυτό του με τακτική αυτο-δραστηριότητα*».

Επομένως, ακόμη και ο πιο ταπεινός άνθρωπος μπορεί να είναι «*ολοκληρωμένος*» εάν «*κινείται εντός των ορίων των ικανοτήτων και των δεξιοτήτων του*». «*Πάνω και μέσα στο έδαφος βρίσκει κανείς το υλικό για τις υψηλότερες γήινες ανάγκες, έναν κόσμο ύλης, που παραδίδεται στις υψηλότερες ικανότητες του ανθρώπου για επεξεργασία, αλλά σε αυτό το πνευματικό μονοπάτι βρίσκεται πάντα η εμπλοκή και η ελεύθερη δραστηριότητα που ρυθμίζεται από την αγάπη. Το να κινεί αυτούς τους δύο κόσμους αμοιβαία, να εκδηλώνει τις αμοιβαίες ιδιότητές τους στην παροδική μορφή της ζωής, αυτή είναι η υψηλότερη μορφή στην οποία πρέπει να διαμορφωθεί ο άνθρωπος*».

Όταν ο Γκαίτε είχε χορτάσει όλες του τις αισθήσεις στη Ρώμη, έγραψε: «*Τώρα δεν θέλω να ξέρω τίποτα περισσότερο από το πώς να δημιουργήσω κάτι και να ασκήσω σωστά το μυαλό μου*». Αμέσως μετά όμως λέει: «*Μια νέα εποχή ξεκινά για μένα. Το μυαλό μου είναι τώρα τόσο διευρυμένο με το να βλέπω και να παρατηρώ τόσο πολύ που πρέπει να περιοριστώ σε κάποιο νέο είδος εργασίας*». Σε άλλο απόσπασμα λέει περιληπτικά: «*Είχα περάσει όλη μου τη ζωή συνθέτοντας και παρατηρώντας, συνθετικά και αναλυτικά· η συστολή και η διαστολή του ανθρώπινου πνεύματος ήταν, για μένα, μια δεύτερη ανάσα*».

Όταν ο Σίλερ πέθανε, για να ελέγξει την απελπισία του, είπε: «Όταν ανέκτησα τον έλεγχο του εαυτού μου,...

Μυστικισμός και Μηχανική

...κοίταξα γύρω μου για συγκεκριμένες δραστηριότητες» και όταν το 1823 βασανίστηκε από σοβαρές ψυχικές και σωματικές ταλαιπωρίες, έχοντας χάσει τον γιο του, ξανάφερε στο μυαλό του αυτό που φαινόταν να έχει ήδη χαθεί στο υπερπέραν και διακήρυξε: «*Και τώρα εμπρός – πάνω από τους τάφους!*»

Αυτή η πνευματική κατάσταση του Γκαίτε μοιάζει ουσιαστικά με τις πραγματικές ζωές όλων των μεγάλων ανδρών της σκανδιναβικής δύσης. Ο Ντα Βίντσι επινοούσε έναν άυλο, υπερβατικό κόσμο στην Αγία Άννα του, στα μάτια του Ιωάννη του βαπτιστή και στο πρόσωπο του Χριστού του και ταυτόχρονα ήταν ένας μηχανικός, ένας ψύχραιμος τεχνικός που δεν μπορούσε να επινοήσει αρκετά για να κάνει τη φύση χρήσιμη στον άνθρωπο. Θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι πολλά από τα λόγια του

Ντα Βίντσι, μπορεί να ξεπήδησαν από το στόμα του Γκαίτε. Με τον Μπετόβεν, εμφανίζεται ξαφνικά ένα αστραφτερό σκέρτσο μετά τη βαθύτερη μυστικιστική αρπαγή, και η Συμφωνία στη χαρά του (9η συμφωνία) είναι ένα το πιο συγκινητικό τραγούδι της μοναξιάς. Ο Μπετόβεν, που έμοιαζε να χάνεται στα όνειρά του, την ίδια στιγμή πρόφερε τα λόγια του δυναμικού δυτικού ανθρώπου:

«*Η δύναμη είναι η ηθική των ανθρώπων που υπερέχουν έναντι των άλλων· είναι και η δική μου*»· έθεσε σαν στόχο του «*να πιάσει τη μοίρα από το λαιμό*». Παρόμοιες βαθιές εκφράσεις διαμόρφωσαν επίσης την προσωπικότητα του Μικελάντζελο. Διαβάστε τα σονέτα του στη Βιτόρια Κολόνα και μετά να σταθείτε μπροστά στις Σίβυλλές του και στον κόσμο που καταδικάζει τον Χριστό. Και εδώ μας γίνεται σαφές ότι ο δυτικός μυστικισμός δεν αποκλείει τη ζωή αλλά, αντίθετα, έχει επιλέξει ως σύντροφο τη δημιουργική ύπαρξη. Για να ενισχυθεί, χρειάζεται αντίθεση, όσο πιο ηρωική είναι η ψυχή, τόσο ισχυρότερα είναι τα εξωτερικά έργα· όσο πιο αυτοδύναμη είναι η προσωπικότητα, τόσο πιο λαμπερές οι πράξεις.

Η δυναμική γερμανική φύση δεν εκφράζεται ποτέ στη φυγή από τον κόσμο, αλλά στην υπέρβαση του, στην πάλη μαζί του.

Γερμανική ερευνητική βούληση

Και μάλιστα αυτό συμβαίνει με διττό τρόπο: τον θεοσεβή θρησκευτικό καλλιτεχνικό μεταφυσικό, και τον Εωσφορικό εμπειρικό.

Καμία άλλη φυλή, όπως η σκανδιναβική δύση δεν έχει στείλει, τόσους ερευνητές σε όλη την υδρόγειο με αυτόν τον τρόπο, οι οποίοι δεν ήταν απλώς εφευρέτες, αλλά με την πραγματική έννοια ανακάλυψαν: δηλαδή άνδρες που αναδιαμόρφωσαν την εικόνα του κόσμου που βρήκαν. Οι σκανδιναβικοί άνδρες έχουν κατακτήσει τις σκοτεινές ηπείρους, τις ψυχρές πολικές περιοχές, τα τροπικά δάση, τις γυμνές στέπες, τις απομακρυσμένες θάλασσες, τα απρόσιτα ποτάμια και λίμνες και τα ψηλά βουνά. Η λαχτάρα τόσων πολλών ανθρώπων και λαών όλων των εποχών να πετάξουν στο διάστημα, μόνο στους Ευρωπαίους αυτή η λαχτάρα έγινε η δύναμη που οδήγησε στην εφεύρεση. Όποιος δεν έχει νιώσει ποτέ τη δύναμη της δυναμικής υπέρβασης του χρόνου και του χώρου, όποιος δεν έχει νιώσει, ανάμεσα σε μηχανές και σιδηρουργεία, εν μέσω της σύμπλεξης χιλίων τροχών, τον παλμό της υλικής κατάκτησης του κόσμου, δεν έχει καταλάβει αυτή τη μία πλευρά της γερμανικής ευρωπαϊκής ψυχής και δεν θα καταλάβει ποτέ την άλλη μυστικιστική πλευρά. Θυμηθείτε το ξαφνικό ξέσπασμα του εκατόχρονου Φάουστ:

Τα λίγα δέντρα που δεν είναι τα δικά μου,
μου στερούν την κατάκτηση του κόσμου.

Εδώ δεν μιλάει η απληστία, το να εκμεταλλευτεί κανείς την περιουσία του για μια άνετη διαβίωση, αλλά η προτροπή του Κυρίου, «που αισθάνεται ευδαιμονία στην εντολή».

Υπάρχει διαφορά μεταξύ του Εωσφοριακού και του Σατανικού. Ο σατανικός περιγράφει την ηθική πλευρά του μηχανισμού της υπέρβασης του κόσμου· υπαγορεύεται από καθαρά ενστικτώδη κίνητρα. Αυτή είναι η εβραϊκή στάση απέναντι στον κόσμο. Ο αγώνας για την υποταγή της ύλης είναι Εωσφοριακός, χωρίς να έχει σαν καθοδηγητικό κίνητρο την προϋπόθεση του υποκειμενικού ενδιαφέροντος. Το πρώτο πηγάζει...

Η σοφία του Λάο Τσε

...από έναν μη δημιουργικό χαρακτήρα, κατά συνέπεια δεν θα βρει ποτέ τίποτα, δηλαδή, ποτέ δεν θα ανακαλύψει, ποτέ δεν θα εφεύρει πραγματικά, ενώ το δεύτερο αναγκάζει τους φυσικούς νόμους με τη βοήθεια των φυσικών νόμων, να ακολουθήσουν την πορεία του και δημιουργεί έργα για να κάνει την ύλη χρήσιμη.

Είναι εύκολο να καταλάβουμε ότι η Εωσφορική υπέρβαση του κόσμου μπορεί εύκολα να γίνει σατανική· γι' αυτό το λόγο σε μια πρωταρχικά Εωσφορική εποχή, όπως αυτή που τελείωσε με τον Παγκόσμιο Πόλεμο, ο εβραϊσμός ήταν διπλά εύκολο να διεισδύσει και να αναζητήσει τις δυνατότητές του για κέρδος.

«Η ανάπαυση είναι ανώτερη από την κίνηση, οι αδύναμοι υπερνικούν τους δυνατούς· η απαλότητα υπερνικά την ακαμψία». Αυτά τα λόγια περιέχουν τη διάθεση μιας ολόκληρης κουλτούρας. Είναι η ψυχή της κινεζικής φυλής της οποίας οι ιδέες ενσωματώνονται στις διδασκαλίες του Λι Πε-γιανγκ (Λάο Τσε), που έζησε πριν από 2.500 χρόνια, και που μας μιλάει σαν κάποιος κουρασμένος σοφός του σήμερα. Κανείς δεν θα διαβάσει το Τάο Τε Τσινγκ χωρίς να νιώσει τον εαυτό του να τον τυλίγει ένα στεφάνι ουσιαστικής αλήθειας. Καθώς κάποιος διαβάζει τον Λάο Τσε, συνειδητοποιεί ότι είναι μια από τις πιο όμορφες εμπειρίες μιας χαλαρής, απαλής ψυχικής κατάστασης: ας αρκεστεί ο άνθρωπος στο αμετάβλητο μονοπάτι· κάνοντας αυτό αποκτά έντονη ζωντάνια, αν δεν το κάνει, τότε η μοίρα θα τον οδηγήσει στον σωστό δρόμο της γαλήνης και της καλοσύνης. Ο άνθρωπος δεν πρέπει να προσπαθεί να κατανοήσει τη φύση του ανθρώπου. Πρέπει να ξέρει μόνο ένα πράγμα: «Η καταστροφή του σώματος δεν είναι απώλεια. Αυτό είναι η αθανασία». Πρέπει κανείς να φυλάσσεται από κάθε υπερβολή, ενώ ακολουθεί ειρηνικά και ήρεμα χαμογελαστός τον μυστηριώδη, προκαθορισμένο μονοπάτι του πεπρωμένου.

Η χαρά της σοφίας του Λάο Τσε είναι η λαχτάρα για πολικότητα μεταξύ ψυχής και πνεύματος. Αλλά αυτό δεν είναι σε αρμονία με εμάς και τίποτα δεν είναι πιο ψευδές...

Αντιγερμανική ηθική του Ταλμούδ

...από το να πιστεύουμε ότι η σοφία της Ανατολής είναι σύμφωνη με τις δικές μας πεποιθήσεις. Η Ανατολική σκέψη δεν πρέπει ποτέ να θεωρείται κάτι ανώτερο από τη δική μας, με τον τρόπο που θέλουν να κάνουν σήμερα οι Ευρωπαίοι, κουρασμένοι και εσωτερικά χωρίς ρυθμό. Υπάρχει όμως και μια περαιτέρω αντίθεση.

Μελετώντας την ιστορία και τα γραπτά των Εβραίων, δεν βρίσκει κανείς σχεδόν τίποτα άλλο παρά μια ενεργητική, ατελείωτα πολυάσχολη δραστηριότητα, μια εντελώς μονόπλευρη συγκέντρωση όλων των ενεργειών για την υλική ευημερία. Από αυτή την πραγματική αμοραλιστική διάθεση του πνεύματος, πηγάζει ένας ηθικός κώδικας που αναγνωρίζει μόνο ένα πράγμα: Το προσωπικό πλεονέκτημα του Εβραίου. Από αυτό προκύπτει η άδεια, και μάλιστα η έγκριση της εξαπάτησης, της κλοπής, της ανθρωποκτονίας. Αυτό, με τη σειρά του, οδηγεί στην θρησκευτικά και ηθικά επιτρεπόμενη ψευδομαρτυρία, την «θρησκεία» του Ταλμού του «νόμιμου» ψέματος. Όλες οι εκ φύσεως εγωιστικές διαθέσεις λαμβάνουν μια ώθηση σε ενέργεια που παρέχεται από την «ηθική» που τους επιτρέπεται. Αν σε όλους σχεδόν τους λαούς του κόσμου οι θρησκευτικές και ηθικές ιδέες και αισθήματα στέκονται εμπόδιο στην καθαρά ενστικτώδη αυθαιρεσία και ασέβεια, με τους Εβραίους συμβαίνει το αντίθετο, οπότε εδώ και 2500 χρόνια βλέπουμε την ίδια εικόνα. Άπληστος για τα αγαθά αυτού του κόσμου, ο Εβραίος περιφέρεται από πόλη σε πόλη, από χώρα σε χώρα και παραμένει εκεί που βρίσκει τη μικρότερη αντίσταση στην παρασιτική επιχειρηματική του δραστηριότητα. Διώχνεται αλλά επιστρέφει ξανά. Η μια γενιά καταστρέφεται και η άλλη αρχίζει απερίσπαστη το ίδιο παιχνίδι. Ανατριχιαστικός και μισοδαιμόνιος, γελοίος και τραγικός ταυτόχρονα, περιφρονώντας οτιδήποτε ανώτερο, ενώ ωστόσο νιώθει τον εαυτό του αθώο (επειδή δεν έχει την ικανότητα να καταλάβει οτιδήποτε άλλο εκτός από τον εαυτό του), ο Ασσουήρος κινείται στην ιστορία σαν γιος της φύσης του κόσμου του Σατανά· αιώνια με διαφορετικά ονόματα και όμως πάντα ίδιος· πάντα υποστηρίζοντας την αλήθεια και πάντα λέει ψέματα· πιστεύοντας πάντα στην «αποστολή» του, και όμως για πάντα ένα στείρο και καταδικασμένο παράσιτο, ο αιώνιος Εβραίος σχηματίζει...

Διαφορετικές φυλετικές-νοητικές δυναμικές

...μια πλήρη αντίθεση με τον Γιανιαβάλκια (Yajnavalkya), τον Βούδα, με τον Λάο Τσε. Με τον ένα, ηρεμία, με τον άλλο, δραστηριότητα· με τον ένα, καλοσύνη, με τον άλλο, πονηριά· με τον ένα, ειρήνη, με τον άλλο, απύθμενο μίσος για όλους τους λαούς του κόσμου, με τον έναν, κατανόηση των πάντων, με τον άλλο, πλήρη ανικανότητα και έλλειψη κατανόησης.

Η σκανδιναβική ιδέα βρίσκεται σε ίση απόσταση και από τα δύο αντίθετα, αλλά όχι σαν να είναι μεταξύ τους, αλλά βρίσκεται έξω από τη γραμμή που τα συνδέει. Γιατί η ειρήνη του Γκαίτε δεν είναι η ηρεμία του Λάο Τσε και οι πράξεις του Μπίσμαρκ δεν ταυτίζονται με τις δραστηριότητες ενός Ρότσιλντ. Η γερμανική προσωπικότητα δεν έχει ούτε ένα στίγμα από την κινεζική ηρεμία και ούτε ένα στίγμα της εβραϊκής δραστηριότητας (φυσικά με την έννοια της προσωπικότητας, όχι του ατόμου), αλλά αυτό που μερικές φορές είναι εξωτερικά παρόμοιο καθορίζεται από δυνάμεις και κατευθύνονται προς στόχους (όσο μπορεί να διαπιστωθεί μετά από προσεκτική εξέταση) που είναι εντελώς διαφορετικοί από αυτές των Κινέζων και των Εβραίων.

Ο σκανδιναβικός άνθρωπος πιστεύει βαθιά σε έναν αιώνιο νόμο της φύσης: γνωρίζει ότι είναι φανερά συνδεδεμένος με αυτόν. Δεν περιφρονεί τη φύση αλλά την αποδέχεται σαν αλληγορία για κάτι υπερφυσικό. Ταυτόχρονα όμως δεν βλέπει στη μη φύση κάτι άλλο από την απλή αυθαιρεσία, δεν ικανοποιείται να πιστεύει στην αθανασία ως τέτοια, καθώς εκπλήσσεται με κάθε αυτοεξέταση σχετικά με την αιώνια ιδιαιτερότητα του αφύσικου εγώ του. Βρίσκει επίσης μια ουσιαστικά διαφορετική φύση με κάθε άλλο άτομο, κρύβοντας επίσης μέσα του έναν εξίσου πλούσιο μικρόκοσμο με πολλές αναφορές. Όταν ο Λι Πε-γιανγκ (Λάο Τσε) λέει ότι ο τελειοποιημένος άνθρωπος δεν έρχεται σε σύγκρουση με τους «άλλους» επειδή όλοι έχουν την ίδια κατεύθυνση, τότε, σε σύγκριση με το σκανδιναβικό αίσθημα, φαίνεται εδώ μια στάση αδιαφορίας που αφήνει έναν ταξιδιώτη αδιάφορο, που επιθυμεί μόνο σιωπηλά να κυνηγήσει το δικό του δική του πορεία. Εδώ, λοιπόν, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το ερώτημα αν αυτή η φαινομενικά μεγάλη και όμορφη...

Ηθική και μεταφυσική

...ηρεμία των Κινέζων δεν σημαίνει στην πραγματικότητα μια εσωτερική έλλειψη κίνησης της ψυχής, μόνο τη μπροστινή πλευρά μιας εσωτερικότητας που ουσιαστικά στερείται ζωής.

Ο Ινδός μυστικιστής δίδαξε επίσης ότι και «άλλοι» ακολούθησαν τον ίδιο δρόμο μέχρι το τέλος. Πίστευε ότι μπορούσε να πει τα «σπουδαία λόγια», «αυτό είσαι κι εσύ» σε κάθε πλάσμα αυτού του κόσμου, αλλά η έμφαση της μεταφυσικής του άποψης απέχει πολύ από τα λογικά συμπεράσματα των Κινέζων. Ο Λι Πε-γιανγκ αφοσιώθηκε στην ηθική πλευρά της ύπαρξής μας και αφήνει ήσυχο το μεταφυσικό. Κήρυξε ένα δόγμα τιμής προς τους έντιμους και τους άτιμους εξίσου, και αγάπη προς τον φίλο και τον εχθρό. Αυτή είναι η σωστή καλοσύνη, που απευθύνεται εξίσου στους ευγενείς ανθρώπους. Ο Ινδός απορροφάται πλήρως από τη **μεταφυσική** πλευρά του ανθρώπου. Δίνει τόσο μεγάλο βάρος σε αυτό που καταλήγει, τελικά, στην άποψη ότι η δράση αυτή καθαυτή δεν θα

μπορούσε να βλάψει έναν γνώστη, έναν κοινωνό του Άτμαν-Μπράχμαν. «Δεν θα μολυνθεί από έργα, από κακό». Οτιδήποτε σαρκικό είναι μόνο δόλος και φαινομενικό τέλος πάντων, το τι του συμβαίνει είναι αδιάφορο. Αυτό είναι το τελικό συμπέρασμα της Ινδίας.

Ο Λι Πε-γιανγκ διδάσκει την αδράνεια γιατί το «μονοπάτι και ο σωστός δρόμος» είναι προδιαγεγραμμένα για κάθε άνθρωπο και, ενεργώντας, αναζητώντας και ερευνώντας, μόνο η διχόνοια και η ατυχία θα ακολουθήσουν. Οι Ινδοί ενθαρρύνουν την αδράνεια, αναγνωρίζοντας ότι δεν έχει καμία απολύτως επιρροή στη μεταφυσική ύπαρξη του ανθρώπου. Εδώ εκδηλώνονται διαφορετικές ψυχές και πνεύματα. Το να κραυγάζεις για την ισότητα των «καλών ανθρώπων» γίνεται έγκλημα. Ο Ινδός πιστεύει ότι είναι χίλιες φορές πιο όμορφο και μεγαλειώδες να βλέπεις με τι πλούτο ψυχής έχει έρθει ο καθένας μας σε αυτόν τον κόσμο. Τόσο αυτός όσο και ο σκανδιναβικός άνθρωπος γνωρίζουν πόσο διαφορετικές ψυχές εργάζονται σε διάφορα μέρη της γης προσπαθώντας να εκφραστούν. Είναι μεγάλο λάθος να προσπαθείς να παρεισφρήσεις εδώ σαν ξένος και να προσπαθείς...

Η ιστορία σαν πραγμάτωση του χαρακτήρα

...να εξαλείψεις αυτές τις αντιθέσεις. Σπάνια ο συνδυασμός και η συγχώνευση διαφορετικών ψυχών και φυλών καταλήγει σε κάτι πιο όμορφο. Συνήθως μόνο δυστυχία εμφανίζεται μετά από φυλετική ανάμειξη. Με τέτοιες υψηλές προθέσεις, για παράδειγμα, που κάποτε ενθουσιώδεις ιεραπόστολοι μπορεί να πήγαν στην Ινδία και στη Κίνα, είχαν παρέμβει μόνο στις δικές τους φυλετικές εξελίξεις. Αλλά πρέπει να αντισταθούμε, όταν σήμερα οι άνθρωποι έρχονται και γελούν με τους μεγάλους άνδρες της Δύσης, ενώ αναφέρονται στην Ινδία και την Κίνα σαν τα σπουδαία παραδείγματα ανάπτυξης της ψυχής, που εμείς οι Ευρωπαίοι που κάνουμε λάθος, πρέπει να μιμηθούμε. Όσο όμορφα και αν μιλάει ο Γιανιαβάλκια, όσο κολακευτικά κι αν είναι τα λόγια του Λάο Τσε, είναι για την Ανατολή. Αν προσπαθήσουμε να υιοθετήσουμε αυτές τις ιδέες, τότε είμαστε πνευματικά χαμένοι. Είτε θα βαδίσουμε στον **δικό μας** δρόμο είτε θα πέσουμε στο χάος, στην άβυσσο της τρέλας.

Γνωρίζουμε ότι όλοι έχουμε μια λαχτάρα· να αναδυθούμε από «το σκοτάδι στο φως», να περάσουμε από τις αλυσίδες της γης σε ένα αιώνιο άγνωστο. Αλλά ομολογούμε ότι δεν είμαστε καθόλου ικανοποιημένοι με το να γνωρίζουμε ότι έχουμε, ηθικά ή μεταφυσικά, έχουμε ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο με τους άλλους. Μας ενδιαφέρει επίσης ο συλλογισμός πίσω από τα συναισθήματα και τη σκέψη μας. Οι Κινέζοι έχουν μια ιστορία χιλίων τόμων, η οποία δεν είναι ιστορία, αλλά απαριθμητικό χρονικό· όλα μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια φαίνονται σημαντικά στον αφηγητή. Ο Ινδός δεν αφιέρωσε πραγματική προσοχή σε μια τέτοια βέβηλη ιστορία. Δεν έχει πραγματικό χρονικό, αλλά ούτε και κοσμική

ιστορία. Έχει μόνο τους μύθους, τα τραγούδια και τους ύμνους του. Ούτε οι Κινέζοι ούτε οι Ινδοί δεν προσπάθησαν να βαδίσουν στο μονοπάτι ανάπτυξης του άλλου. Οι μεν δεν είχαν κατανοήσει καθόλου την εξωτερική επίδραση της προσωπικότητας, είτε πρόκειται για έναν άνθρωπο είτε για έναν λαό γενικά· οι άλλοι την έβλεπαν σαν απλή εμφάνιση και επομένως ασήμαντη.

Ο Γερμανός εμφανίστηκε στην παγκόσμια ιστορία σαν δημιουργός.

Πράξη, δηλαδή δύναμη που σχηματίζεται από ψυχή

Ταξίδεψε σε ολόκληρη τη γη· ανακάλυψε εκατομμύρια κόσμους. Στη ζέστη του τροπικού ήλιου ανάσκαψε προϊστορικές, ξεχασμένες από καιρό πόλεις. Ερεύνησε για ποιήματα και μύθους. Αναζήτησε θρυλικά φρούρια. Με απερίγραπτη προσπάθεια αποκρυπτογράφησε ρολά παπύρου, ιερογλυφικά και επιγραφές σε θραύσματα πηλού. Ερεύνησε κονιάματα και πέτρες χιλιάδων ετών. Έμαθε όλες τις γλώσσες του κόσμου. Έζησε ανάμεσα σε Βουσμάνους, Ινδούς, Κινέζους και σχημάτισε για τον εαυτό του μια ποικίλη εικόνα των ψυχών των λαών. Είδε την τεχνολογία, τα ήθη, την τέχνη και τη θρησκεία να αναπτύσσονται από πολύ διαφορετικές απαρχές σε έργα διαφορετικής φύσης: καταλάβαινε την προσωπικότητα επειδή ήταν και ο ίδιος. Αντιλαμβανόταν τη δραστηριότητα των λαών σαν δράση, δηλαδή σαν διαμορφωμένη πνευματική δύναμη, σαν έκφραση μιας ιδιόμορφης προσωπικής εσωτερικότητας. Δεν τον ενδιέφερε μόνο το γεγονός ότι οι άνθρωποι σκέφτονταν και ενεργούσαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αλλά δεν επαναπαυόταν μέχρι τουλάχιστον να πάρει μια γεύση από τις εσωτερικές δυνάμεις που τον καθοδηγούσαν. Ήταν δημοφιλές για πολύ καιρό να συγκρίνουν τους Κινέζους και τους Γερμανούς, γιατί και οι δύο λαοί διακατέχονται από μια μανία για τη συλλογή και από μια εμμονή να καταγράφουν τα πάντα. Αυτή η σύγκριση παραμένει εντελώς επιφανειακή. Η ψυχή ενός λαού δεν πρέπει να μετριέται με ατομικές ιδιαιτερότητες, αλλά με τα επιτεύγματα. Και σ’ αυτό το σημείο βλέπουμε ότι οι Κινέζοι παραμένουν καταγραφείς, αλλά οι Γερμανοί σαν κυρίαρχοι της ιστορίας (αν μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει αυτή τη λέξη) και της φιλοσοφίας, έχτισαν τις συλλογές των γεγονότων και των πράξεών τους με δυνατή συναίσθηση τόσο του σκοπού όσο και της κατεύθυνσης. Με τους Κινέζους, το απόλυτο τέλος ήταν ένας μηχανικός συντονισμός· με τους Γερμανούς, μια άποψη του κόσμου. Αυτή είναι η διαφορά.

Επίσης είναι πολύ επιφανειακό να πούμε απλά, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση που μόλις αναφέρθηκε, ότι οι Γερμανοί διαφέρουν από τους άλλους λαούς ή τις φυλές στο ότι είναι ένας λαός με χάρισμα στην ιστορία.

Ερμηνείες της προσωπικότητας

Σ' αυτό το σημείο έχουμε να κάνουμε μάλλον με κάτι διαφορετικό. Καθώς ο Τεύτονας – ειδικά ο Γερμανός – νιώθει ή τουλάχιστον αισθάνεται συνειδητά στην καρδιά του την αξία και την αξιοπρέπεια της προσωπικότητας στο βαθύτερο εσωτερικό του είναι· γιατί ένιωθε αν κάπου αναπτυσσόταν ή εξασθενούσε, γι' αυτό από ένα ζωτικό συναίσθημα από τη μεγαλύτερη δραστηριότητα της ψυχής του, παρασύρεται να παρατηρεί, να ερευνά και να καταλαβαίνει τους συνανθρώπους του. Γι' αυτό αντιλαμβανόταν την ιστορία σαν εξέλιξη της προσωπικότητας ενός λαού, γι' αυτό έψαχνε κάτω από τα ερείπια και τις στάχτες χιλιάδων χρόνων για αποδείξεις ανθρώπινης δύναμης.

Εδώ φτάσαμε σε ένα από τα πρωταρχικά φαινόμενα που δεν μπορούν ούτε να εξηγηθούν ούτε να ερευνηθούν.

Γιατί το γερμανικό πνεύμα αισθάνεται ενστικτωδώς την αιωνιότητα και την αθανασία της προσωπικότητας, επειδή δεν αμφισβητεί τη διαισθητική επίγνωση, ότι «τα πάντα είσαι κι εσύ», άρα μέσα του ζούσε η λαχτάρα να ερευνήσει τι μπορεί να μάθει κανείς από ξένες προσωπικότητες. Ο Έλληνας δεν ασχολήθηκε με την προϊστορία του γιατί ήταν ένας σύγχρονος άνθρωπος, μια προσωπικότητα· ο Ινδός δεν είχε ιστορία γιατί έβλεπε τον χρόνο, την ανάπτυξη, την προσωπικότητα – όλα σαν φάντασμα· ο Κινέζος συγκέντρωσε όλα τα δεδομένα του παρελθόντος του μέχρι την καθημερινή ζωή του μανδαρίνου, συνέλεξε τα δεδομένα του ατόμου, αλλά δεν ερμήνευσε την πραγματικότητα των προσωπικοτήτων· παρόμοια και ο Αιγύπτιος της μουμιοποίησης. Η συνειδητή ερμηνεία οποιουδήποτε πολιτισμού σαν έκφραση κάτι που δεν υπήρχε ποτέ στο παρελθόν και δεν επαναλαμβανόταν ποτέ, για κάτι μυστηριωδώς μοναδικό – αυτή είναι η θεμελιώδης διάθεση του σκανδιναβικού γερμανικού πνεύματος με τη μυστηριώδη δράση του.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι Ευρωπαίοι μπόρεσαν να αποκρυπτογραφήσουν ιερογλυφικά και θραύσματα βαβυλωνιακού πηλού. Για τον ίδιο λόγο, ολόκληρες γενιές χρησιμοποίησαν τις δημιουργικές τους δυνάμεις για ανασκαφές στην Ελλάδα, την Αίγυπτο, στον Γάγγη και στον Ευφράτη προκειμένου να ανακτήσουν και να ερμηνεύσουν αυτό το πνεύμα. Αν το ευρωπαϊκό πνεύμα σήμαινε μόνο τη διαμόρφωση του ατόμου (Έλληνες),...

Η μοναδικότητα του Ευρωπαίου

...τότε αυτή η οργανική διεύρυνση και συγκέντρωση δεν θα είχε συμβεί ποτέ. Αυτό ονομάζεται Φαουστιανή ψυχή· η προσπάθεια για το άπειρο σε κάθε τομέα. Αλλά στη βάση αυτού βρίσκεται η μοναδικότητα και η αξιοπρέπεια της προσωπικότητας που δεν γίνεται αισθητή πουθενά

αλλού στον κόσμο με τέτοια δύναμη.

Από αυτό το αίσθημα σεβασμού για τους άλλους πολιτισμούς και τις φυλές ο Γιόχαν Γκότφριντ Χέρντερ οδηγήθηκε στη συλλογή των δημοτικών τραγουδιών λαών από την Ινδία μέχρι την Ισλανδία. Για το σκοπό αυτό, ο Γκαίτε επινόησε την Περσία για εμάς με έναν μαγευτικό τρόπο. Οι Γερμανοί μελετητές (Πολ Ντεσέν, Μαξ Μούλερ κ.λ.π.) μπόρεσαν να μας παρουσιάσουν τις συνειδητοποιήσεις της εντελώς απομακρυσμένης – και όμως συχνά πολύ κοντινής – ινδικής ψυχής. Μας έδωσαν μια εικόνα του κόσμου πλούσιου από κάθε άποψη, έντονη σε αντιθέσεις και έτσι, η ιστορία γίνεται αισθητή με μεγάλη επίγνωση· ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια του μυαλού μας. Τα πάντα στέκονται με ένα ιδιόρρυθμο χρώμα και μορφή, προφανή και ξένα ταυτόχρονα και στο μέσο στέκεται, ο σκανδιναβικός άνθρωπος σαν η ενσάρκωση της επίτευξης της προσωπικής συνείδησης – αυτού του τελευταίου μυστηρίου της ύπαρξης. Αυτή η εσωτερική νοοτροπία ή αυτή η συνείδηση είναι η απόλυτη βάση αυτού που είναι αναλυμένο, αποσπασματικό, εγκαταλελειμμένο, απείρως απομακρυσμένο σε όλο τον ευρωπαϊκό πολιτισμό. Ο Δον Κιχώτης, ο Άμλετ, ο Πάρσιφαλ, ο Φάουστ, ο Ρέμπραντ, ο Μπετόβεν, ο Γκαίτε, ο Βάγκνερ και ο Νίτσε, όλοι έζησαν, μίλησαν και δημιούργησαν. Είναι οι μάρτυρες αυτής της εμπειρίας. Και εδώ επίσης η σκανδιναβική έννοια της δράσης εξελίσσεται σε κάτι εντελώς διαφορετικό από αυτό που κατάλαβε ο Λάο Τσε με το «να κάνει», ή από αυτό που φαινόταν στον Βούδα σαν επιβλαβές επειδή προκαλούσε πόνο. Η ιδέα της δράσης πρέπει να διαχωρίζεται ακόμη περισσότερο από την ενεργητική εβραϊκή δραστηριότητα, η οποία έχει πάντα σαν κινητήρια δύναμη έναν καθαρά υλιστικό σκοπό. Η δράση για τους Δυτικούς είναι η έκφραση μιας εσωτερικής ουσίας σε μια ανάπτυξη ψυχής χωρίς επίγειο σκοπό, δηλαδή είναι μια μορφή της πνευματικής μας δραστηριότητας. Ακολουθώντας αυτό, ζούμε πραγματικά εδώ στη γη για πρώτη φορά και για έναν ανώτερο σκοπό. Αποδίδουμε μια αξιοπρέπεια στη δράση που από μόνη της...

Δράση, μυστικισμός και ζωή

...μπορεί να μας οδηγήσει στη γνώση του εαυτού μας. Εδώ, θυμάμαι εκείνα τα βαθιά λόγια του Γκαίτε: «Κάθε πράξη, προσεκτικά μελετημένη, απελευθερώνει μια νέα ικανότητα μέσα μας».

Εδώ μιλάει μια εντελώς διαφορετική ψυχή από ότι στο Τάο Τε Τσινγκ· αλλά είναι θεμελιωδώς διαφορετική από τις ιδέες αυτού που δίδαξε την τετραπλή ιερή οδό. Ο Λάο Τσε απορρίπτει τη δράση και μόνο επειδή πρέπει πάντα να συνοδεύεται από πράξη. Ο Βούδας επίσης φοβάται τον πόνο. Αλλά ο Γκαίτε αποδέχεται τα βάσανα, τα βλέπει ακόμη και απαραίτητα, ως εξυψωτικά («Όποιος δεν μπορεί να απελπιστεί, δεν πρέπει να ζήσει»), όπως ο μεγάλος Μάιστερ Έκχαρτ, βρίσκει την ψυχή

που διευρύνει την ευδαιμονία σε μία μόνο στιγμή, στη εμπειρία μιας δημιουργικής πράξης, το σύνολο του πόνου αξιολογείται και ξεπερνιέται. Τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με αυτή τη δύναμη της ψυχής. Είναι πρωτίστως βασική, καθόλου σιωπηλή και συμφιλιωμένη με την εγκατάλειψη, αλλά πετάει με φαρδιά φτερά πάνω σε ό,τι είναι γήινο.

Είναι αξιοσημείωτο να δούμε πώς οι σπουδαίοι άνδρες έβλεπαν τα ζωτικά, εσωτερικά συναισθήματα μιας φυλής – σε αντίθεση με τα απλά εξωτερικά. Εν συντομία, για τους Κινέζους, η αδράνεια είναι η υπέρβαση της δράσης, ένας τρόπος για να ακολουθήσει κανείς το πεπρωμένο του χωρίς συνειδητή δράση. Για τον Ινδό, η αδράνεια σημαίνει την κατάκτηση της ζωής, το πρώτο στάδιο της μετάβασης στην αιωνιότητα. Για τον Εβραίο, η αδράνεια σημαίνει την αναζήτηση μιας ευκαιρίας που υπόσχεται υλική επιτυχία. Η ηρεμία του σκανδιναβικού ανθρώπου είναι ο αυτοστοχασμός πριν από τη δράση· είναι μυστικισμός και ζωή ταυτόχρονα. Η Κίνα και η Ινδία επιθυμούν, με διαφορετικούς τρόπους, να ξεπεράσουν τον παλμό της ζωής, για τον Εβραίο, η αδράνεια είναι μόνο συνέπεια εξωτερικών συνθηκών, ενώ ο βόρειος θέλει έναν εσωτερικά διαμορφωμένο, οργανικά δημιουργικό ρυθμό. Φυσικά υπάρχουν μόνο λίγοι που ακολουθούν αυτόν τον σκανδιναβικό ρυθμό σε όλη τους τη ζωή,...

Ο ευρωπαϊκός ρυθμός ύπαρξης

...μέσα από ολόκληρα τα έργα τους. Αλλά εξαιτίας αυτού είναι οι μεγαλύτεροι του πνεύματός μας, της φυλής μας.

Σε μερικούς από τους μεγάλους άνδρες μας, αυτός ο ρυθμός αναπνέει – με όλο το πάθος στη λεπτομέρεια – με δυνατές σαρωτικές κινήσεις. Όπως στα έργα του Ντα Βίντσι, του Ρέμπραντ, του Μπαχ και του Γκαίτε. Με άλλους, αυτός ο παλμός προχωρούσε πιο βίαια, πιο ξαφνικά, πιο δραματικά. Αυτό μας λέει το έργο του Μικελάντζελο, του Σαίξπηρ και του Μπετόβεν. Και ο Ιμάνουελ Καντ, ο οποίος φαίνεται σε πολλούς σαν η ίδια η ενσάρκωση του μέτρου, τόνισε σαν βαθύτατη πεποίθησή του ότι μόνο με τον ενθουσιασμό, με την υψηλότερη πνευματική ετοιμότητα για δράση, μπορεί να δημιουργηθεί ένα μεγάλο έργο. Αυτή ήταν μια ευαίσθητη αυτοεξομολόγηση. Γι’ αυτό από το έργο του σοφού της Καινιξβέργης ακούει κανείς το δυνατό χτύπημα των φτερών της σκανδιναβικής ψυχής: «Το πλήθος δεν παρατηρεί, ότι ο φιλόσοφος είναι ενθουσιασμένος».

Άρα, και σε ό,τι αφορά τη σχέση μας με τη δράση, οι πνευματικές στάσεις διαφορετικών λαών είναι ξεκάθαρα μπροστά στα μάτια μας. Οι κατά τα άλλα διαφορετικοί Κινέζοι και Ινδοί είναι στη μία πλευρά· ο

Εβραίος, σαν αντίθεση και αντίφαση (όχι σαν πνευματικός αντίποδας), είναι από την άλλη. Και, πέρα από αυτούς, ο σκανδιναβικός Γερμανός είναι ο αντίποδας και των δύο κατευθύνσεων και οι δύο πόλοι της ύπαρξής μας: περικλείει μυστικισμό και ζωή δράσης, υποστηρίζεται από έναν δυναμικό τρόπο ζωής, εμπνευσμένος από την πίστη στην ελεύθερη δημιουργική θέληση και την ευγενή ψυχή. «Γίνε ένα με τον εαυτό σου» ήθελε ο Μάιστερ Έκχαρτ. Και αυτό θέλουμε κι εμείς εν τέλει.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα
Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Δεύτερο βιβλίο

Η Φύση της Γερμανικής Τέχνης

Το έργο τέχνης είναι η ζωντανή
απεικόνιση της θρησκείας.
Βίλχελμ Ρίχαρντ Βάγκνερ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I
Το Φυλετικό Ιδανικό της Ομορφιάς

Η εποχή της δεξιοτεχνίας φαίνεται να πλησιάζει στο τέλος της. Έχουμε βαρεθεί να επιτρέπουμε επανειλημμένα στον εαυτό μας να μας σαγηνεύει και να μας θαμπώνει· έχουμε χορτάσει με τις νευρικές μηχανορραφίες των τελευταίων δεκαετιών· μισούμε την εξωφρενική τεχνική πολυπλοκότητα όλων όσων αποκαλούνται ακόμα και σήμερα τέχνη. Αισθανόμαστε ότι η εποχή του διανοούμενου σαν φαινόμενο που υποτίθεται ότι έχει πολιτιστική εγκυρότητα πεθαίνει· ότι οι προφήτες που μας το ανακοινώνουν σαν το κύμα του μέλλοντος, σαν το απόλυτο τέλος του ευρωπαϊκού μας πολιτισμού, είναι ήδη εκπρόσωποι ενός ξεπερασμένου παρελθόντος. Αυτοί οι άνδρες, φθαρμένοι μέσα τους, είχαν ήδη χάσει την πίστη τους πριν σκεφτούν και γράψουν. Επομένως, η φιλοσοφία τους και η άποψή τους για την ιστορία πρέπει επίσης να καταλήγουν σε απιστία. Η εποχή μας του θανάτου και της υλικής δύναμης καταβροχθίζει τα έργα τους με απληστία: οι αδύναμοι είναι συντετριμμένοι, οι δυνατοί νιώθουν την πίστη τους και την αντίστασή τους να μεγαλώνουν.

Η υποχώρηση από τον θεωρητικό υλισμό στην επιστήμη και την τέχνη μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει ολοκληρωθεί εσωτερικά, η κίνηση του εκκρεμούς προς την αντίθετη κατεύθυνση (θεοσοφία, αποκρυφισμός κ.λ.π.) βρίσκεται ήδη σε πλήρη εξέλιξη· η κατεύθυνση της ύπαρξής μας αρχίζει – σε αντίθεση και με τα δύο ρεύματα – σταδιακά να ξαναζωντανεύει.

Και η εποχή της αισθητικής του χοντρού όγκου έχει περάσει. Το κατεξοχήν αναθεωρητικό έργο σε όλους τους τομείς...

Η «γενική» αισθητική

...μας έχει δώσει επίσης μια μακρά σειρά έργων, που περιλαμβάνουν μέχρι και τα πιο ωραία έργα, σχετικά με την ουσία της τέχνης και την αισθητική αντίληψη και προσδίδουν ένα αισθητικό συναίσθημα. Εδώ είναι αποθηκευμένο ένα τεράστιο πνευματικό έργο, αλλά κανείς δεν διαβάζει τους Ρομπέρ φον Τσίμερμαν, Νικολάι Χάρτμανν, ναι, και σχεδόν κανείς πλέον τον Γκούσταφ Τέοντορ Φέχνερ, τον Όζουολντ Κούλπε, τον Καρλ Γκρόος, τον Τέοντορ Λιπς, τον Ρίχαρντ Μέλλερ-Φράιενφελς, τον Πάουλ Μος και πολλούς άλλους. Κανείς δεν ξέρει πώς να χωρέσει τις απόψεις του Γιόχαν Γιοάχιμ Βίνκελμαν και του Γκότχολντ Εφραίμ Λέσσινγκ στη σημερινή σκέψη, ο Σίλερ, ο Καντ και ο Σοπενχάουερ λατρεύονται από το ευρύ κοινό σχεδόν μόνο ονομαστικά. Όχι επειδή αδυνατούμε να βρούμε τις βαθύτερες σκέψεις στα έργα τους, αλλά επειδή δεν μπορούμε πλέον να τις χρησιμοποιήσουμε στο σύνολό τους για τη μελέτη της τέχνης. Όλοι κοιτάζουν σχεδόν αποκλειστικά στην Ελλάδα και όλοι εξακολουθούν να μιλούν για τη δυνατότητα μιας **γενικής** αισθητικής. Και όταν παρατηρούν τις διαφορές στις τέχνες των διαφορετικών λαών, τότε η θεωρητική τους σκέψη – αυτή η σκέψη που ονομάζουμε φιλοσοφία του 18ου αιώνα – έρχεται σε αντίθεση με τα έργα τους ή παραβιάζει τα καλλιτεχνικά προϊόντα των δικών τους λαών. Αυτή η αντίφαση μεταξύ της φιλοσοφικής θεωρίας και της συγκεκριμένης πράξης είναι παρούσα τόσο στον Γκαίτε, όσο και στον Σίλερ και τον Σοπενχάουερ. Το μεγάλο σφάλμα όλης της αισθητικής του 19ου αιώνα ήταν ότι δεν ήταν εναρμονισμένη με τα έργα των καλλιτεχνών, αλλά ανέλυε τα λόγια τους. Οι φιλόσοφοι δεν διέκριναν ότι ο θαυμασμός του Γκαίτε για τον τυπικά ενάρετο Λαοκόων ήταν ένα πράγμα και οι πράξεις του Φάουστ κάτι ουσιαστικά διαφορετικό, ότι το γερμανικό ένστικτο του Γκαίτε ήταν πολύ ισχυρό και ότι το έργο του διαψεύδει σχεδόν όλο τον θεωρητικό ελληνισμό που είναι έγκυρος για εμάς.

Το σημείο εκκίνησης της ανάλυσης της αισθητικής μας ήταν λάθος, γι' αυτό και δεν μπόρεσε να παράγει βαθύτερα αποτελέσματα· δεν έχει βοηθήσει την ύπαρξή μας σε μια πιο καθαρή συνείδηση, δεν μας έχει δώσει μια αίσθηση κατεύθυνσης, αλλά αυτό που μας έδωσε είναι...

Περιεχόμενο νοητικής μορφής

...μια ασαφή γενική ή απλώς ελληνική – τις περισσότερες φορές υστεροελληνική – τέχνη ως πρότυπο για την ευρωπαϊκή τέχνη.

Παλιότερα οι άνθρωποι συνήθιζαν να μιλούν αδιάφορα για τη φιλοσοφία ή την ιστορία της Ανατολής, μέχρι που συνειδητοποίησαν ότι

αυτή η υποτιθέμενη ομοιόμορφη Ανατολή περιελάμβανε λαούς με τελείως αποκλειστικούς πολιτισμούς. Σήμερα έχει γίνει μόδα να μιλάμε για τη «Δύση». Μπορούμε να μιλήσουμε για τη δύση πολύ πιο εύκολα από ό,τι για την «Ανατολή», αλλά, εδώ πρέπει να δοθεί περισσότερη έμφαση στον ρόλο των σκανδιναβικών φυλών που σχηματίζουν τη Δύση.

Μέχρι τώρα, σχεδόν όσοι φιλόσοφοι που έχουν γράψει για την «αισθητική κατάσταση», ή την καθιέρωση αξιών στην τέχνη, έχουν αγνοήσει το γεγονός ενός φυλετικού ιδεώδους ομορφιάς. Αυτό το ιδεώδες σχετίζεται με τη φυσική εμφάνιση των φυλετικών τύπων και με την υπέρτατη αξία της φυλής. Είναι προφανές ότι αν πρόκειται να συζητηθεί η φύση της τέχνης και η επίδρασή της, τότε η καθαρή φυσική αναπαράσταση, για παράδειγμα, ενός Έλληνα, πρέπει να έχει διαφορετική επίδραση πάνω μας από, για παράδειγμα, το πορτρέτο ενός Κινέζου αυτοκράτορα. Κάθε περίγραμμα έχει μια διαφορετική λειτουργία στην Κίνα από ό,τι στην Ελλάδα, η οποία χωρίς τη γνώση του δημιουργού, δεν μπορεί να ερμηνεύσει ούτε την φυλετική καθορισμένη θέληση ούτε την «αισθητική απόλαυση». Επιπλέον, κάθε έργο τέχνης έχει ένα πνευματικό περιεχόμενο. Αυτό μαζί και με την τυπική αντιμετώπισή του, μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο με βάση τις διαφορετικές ψυχές της φυλής. Άρα η προηγούμενη αισθητική μας είναι – παρά τη μεγάλη ορθότητα στις λεπτομέρειες – πρέπει να θεωρηθεί ότι λειτουργεί εξ ολοκλήρου στο κενό. Ο γηγενής αλλά και ο πραγματικά συνειδητοποιημένος καλλιτέχνης προχωρούσε πάντα με φυλετικά διαμορφωτικό τρόπο και ενσάρκωσε εξωτερικά αληθινές πνευματικές ιδιότητες χρησιμοποιώντας εκείνους τους φυλετικούς τύπους, που τον περιέβαλλαν και που έγιναν φορείς ορισμένων φυλετικών ιδιαιτεροτήτων.

Όσο και αν μας φαίνεται ότι η Ελλάς μας μοιάζει από πολλές απόψεις,...

Ομορφιά – το ελληνικό κέντρο της ζωής

...ο Έλληνας είχε μια διαφορετική αίσθηση των πραγμάτων από τον Ινδό, το Ρωμαίο ή το Γερμανό, που καθόριζε τον ρυθμό της ζωής του. Αυτή ήταν μια αισθητική αξία. Η ομορφιά ήταν το μέτρο της ελληνικής ζωής στο συμπόσιο, καθώς κάθονταν σε κύκλο γύρω από το αραιωμένο κρασί και συζητούσαν ένα θέμα σαν σύνολο· η ομορφιά ήταν το όλο κίνητρο της Ιλιάδας, όπου θριάμβευσαν, αλλά και όταν η φτωχή, διαλυμένη Ελλάδα αντιμετώπισε έναν Ρωμαίο στρατηγό του οποίου ο χαρακτήρας ξύπνησε μνήμες από τους πρώην προγόνους τους: τον Τίτο Κόιντο Φλαμινίνο. Λόγω της αξιοπρέπειας και της ομορφιάς του, του φέρθηκαν σαν εθνικό ήρωα και η Αθήνα τον επευφήμησε σαν ήρωα. Αυτή ήταν η πιο βαθιά λαχτάρα των Ελλήνων στο απόγειο της ακμής τους, αλλά και στην παρακμή και αν θέλουμε να κατανοήσουμε την Ελλάδα, πρέπει

προσωρινά να αγνοήσουμε **τη δική μας** υπέρτατη αξία – τον χαρακτήρα. Ένας πραγματικά όμορφος άνθρωπος θα μπορούσε να τιμηθεί μετά τον θάνατό του σαν ημίθεος στην Ελλάδα. Ακόμη και οι κατά το ήμισυ Έλληνες Εγεσταίοι έστησαν μνημείο στον άνθρωπο που θεωρούνταν ο πιο όμορφος Έλληνας στον αγώνα κατά των Καρχηδονίων και του έκαναν θυσίες. Μερικές φορές οι Έλληνες γλίτωναν έναν αντίπαλο αν τους εντυπωσίαζε με την ομορφιά του, διότι μια τέτοια ομορφιά τους φαινόταν σαν μερίδιο θεότητας, για μια τέτοια λατρεία της ομορφιάς ο Πλούταρχος μας άφησε μια συγκινητική ιστορία. Ακόμη και ο Πέρσης στρατηγός Μασίστιος, που σκοτώθηκε από τους Έλληνες, μετά την παρατήρηση της ομορφιάς του, μεταφέρθηκε από τους Έλληνες πολεμιστές για γενικό θαυμασμό και οι Έλληνες έλεγαν για τον Ξέρξη ότι η ομορφιά του, του δίνει το δικαίωμα να εξουσιάζει τον λαό του. Αλλά αυτή η εξωτερική εμφάνιση – σίγουρα παρά τις πολλές κακές εμπειρίες – θεωρήθηκε σαν η αντανάκλαση μιας ευγενούς ψυχής. Για τον Έλληνα ο ήρωας ήταν πάντα όμορφος, και αυτό σήμαινε ότι ήταν φυλετικού τύπου.

Το σκανδιναβικό ιδανικό της ομορφιάς στην Ελλάδα

Ο Έλληνας σαν ήρωας, για παράδειγμα, εμφανίζεται σχεδόν με την ίδια μορφή όχι μόνο στην ελληνική γλυπτική αλλά και στη δευτερεύουσα τέχνη, την αγγειογραφία· με το λεπτό του σώμα είναι ο τύπος της ιδανικής σύγχρονης ομορφιάς, αν και στο προφίλ του ο Έλληνας είναι πιο ήπια διαμορφωμένος από τον μετέπειτα Τεύτονα. Εκτός από τη σπουδαία ελληνική τέχνη, πρέπει να δείτε τις αγγειογραφίες του Εξηκία, του Κλειτία, του Νικοσθένη, για να παρατηρήσετε πώς δείχνουν αυτές, για παράδειγμα: τον Αίαντα και τον Αχιλλέα να παίζουν «πεντάγραμμο» με πεσσούς, ο Κάστωρ με το άλογό του (Κύλλαρος)· η υδρία του Χαριτέων με τις Αμαζόνες· η ξανθιά γυναίκα του Ευφρόνιου στο πιάτο του Ορφέα που θυμίζει ιδιαίτερα τον τύπο της γυναίκας «Γκρέτσεν», η υπέροχη Αφροδίτη με τη χήνα*, ο κρατήρας του Αριστοφάνη στη Νάπολη με τις Ερινύες και ούτω καθεξής. Σε χιλιάδες αγγεία και κρατήρες βρίσκουμε έναν συνεχώς επαναλαμβανόμενο φυλετικό τύπο που αλλάζει μόνο λίγο εδώ κι εκεί και βεβαιώνει ξεκάθαρα την ομορφιά και το μεγαλείο των Ελλήνων και τον ενθουσιασμό τους για ό,τι ήταν ηρωικό, όμορφο και σπουδαίο. Αλλά παράλληλα υπάρχει και μια συνειδητή φυλετική αντίθεση: για παράδειγμα, στην αναπαράσταση του Σειληνού, των σατύρων και των κενταύρων. Έτσι, το κύπελλο του Φινέα περιέχει τρεις ενσαρκώσεις ανδρικής αισχρότητας με όλα τα χαρακτηριστικά του. Τα κεφάλια των τριών είναι στρογγυλά και φου-

---

* Βλέπε σχετικά, Ερνστ Πφουλ: «Ζωγραφική και σχέδιο των Ελλήνων» (Malerei und Zeichnung der Griechen), εικ. 498.

σκωμένα, τα μέτωπα πρησμένα σαν υδρωπικία, οι μύτες κοντές και βολβώδεις, τα χείλη φουσκωμένα. Έτσι ακριβώς περιγράφει ο Ανδοκίδης τον Σειληνό, παρουσιάζοντάς τον τριχωτό με μακριά γενειάδα και, στο σχέδιο του προφίλ, φαινόταν και ο χοντρός σαρκώδης λαιμός. Ο ίδιος τύπος εμφανίζεται έξοχα να αντιπροσωπεύεται από τον Κλεοφράδη*, του οποίου ο αληθινός ελληνικό βακχισμός παρέχει σε σχήμα και γραμμή κρανίου μια εντελώς συνειδητή πνευματική φυλετική αντίθεση. Ομοίως ο Νικοσθένης σχεδιάζει τον κρασοφόρο Σειληνό σαν μια σχεδόν...

Παρακμή της τέχνης και φυλετικό χάος

...ζωώδη – ηλίθια καρικατούρα, ενώ ο Ευφρόνιος μας έχει αφήσει ένα πιάτο με το Σειληνό, το οποίο αντιπροσωπεύει ιδανικά τον ηλίθιο, τριχωτό νεγροειδή ανατολικό φυλετικό τύπο. Αυτά τα δύο λοιπόν, μεγάλα αντίθετα, είναι προφανή· ο λεπτός, ισχυρός, αριστοκρατικός Έλληνας και ο κοντός θηριώδης Σειληνός που αναμφισβήτητα ανήκει στις φυλές που υπέτασσαν οι Έλληνες ή στους τύπους των εισαγόμενων σκλάβων. Με την αυξανόμενη διείσδυση του ασιατικού αίματος, εμφανίζονται και στη ζωγραφική φιγούρες που σε απόσταση είκοσι βημάτων αναγνωρίζονται ως σημιτικές και εβραϊκές. Ένα κύπελλο της Ηώς, για παράδειγμα, μας δείχνει έναν Σημίτη έμπορο με ένα σάκο στην πλάτη του, ενώ μια Άρπυια απεικονίζεται στον πρώιμο κρατήρα του Φινέα της Κάτω Ιταλίας της οποίας οι κινήσεις του κεφαλιού και των χεριών της στη φύση μπορούν ακόμα και σήμερα να θαυμαστούν στο Κούρφιρστενταμ.

Χιλιάδες αγγεία και αντικείμενα τέχνης που βρίσκονται από τη Μικρά Ασία έως τις τοιχογραφίες της Πομπηίας, μαρτυρούν το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια οκτώ αιώνων, είχε συλληφθεί και αναπαρασταθεί φυλετικά η συνειδητά επιθυμητή καλλιτεχνική και αισθητική εντύπωση ενός ήρωα ή ενός ένθερμου δαιμονισμένου ανθρώπου. Με την προοδευτική μπασταρδοποίηση των Ελλήνων εμφανίζονται «ανθρώπινες» παραμορφωμένες φιγούρες με σπογγώδη μέλη και κακοσχηματισμένα κεφάλια. Το φυλετικό χάος μιας περιόδου προοδευτικού εκδημοκρατισμού συμβαδίζει με την καλλιτεχνική παρακμή. Δεν υπάρχει πλέον ψυχή που να μπορεί να εκφραστεί, δεν υπάρχει πλέον τύπος που ενσαρκώνει την ψυχή. Ζει μόνο «ο άνθρωπος» του ελληνισμού, ένα πλάσμα που ούτε έχει ούτε μπορεί να έχει αισθητικό αποτέλεσμα και έμπνευση, γιατί η φυλετική ψυχή των Ελλήνων είχε πεθάνει για πάντα. Συνέβαινε ότι οι «ξανθοί Αχαιοί» του Πίνδαρου ήταν μοναδικοί στη Μεσόγειο ή, όπως αναφέρει στα «Φυσιογνωμικά» ο Αδαμάντιος από την Αλεξάνδρεια για τους πραγματικούς Έλληνες από

* Βλέπε σχετικά, Ερνστ Πφουλ: «Ζωγραφική και σχέδιο των Ελλήνων» (Malerei und Zeichnung der Griechen), εικ. 379

τις αρχές του 5ου αιώνα, «ήταν...

Όμηρος, ο Σκανδιναβός δημιουργός

...ιδιαίτερα ψηλοί στο ανάστημα, με σφριγηλό λευκό δέρμα και καλά σχηματισμένα πόδια και χέρια, δυνατό λαιμό, με καστανά μαλλιά που ήταν λεπτά με απαλό κυματισμό. Είχαν τετράγωνα πρόσωπα, λεπτά χείλη, ίσιες μύτες και δυνατά μάτια με ένα δυνατό αστραφτερό βλέμμα. Ήταν ένας λαός με τα πιο όμορφα μάτια στον κόσμο».

Όπως οι καλές τέχνες της Ελλάδας, έτσι και ο Όμηρος και οι δημιουργίες του έχουν σκανδιναβική καταγωγή. Όταν ο Τηλέμαχος ξέφυγε από τη μητέρα του, η «γαλανομάτα κόρη του Δία» του έστειλε «ευνοϊκό άνεμο». Όταν του προμηνύεται το πεπρωμένο του Μενέλαου*, του προφητεύεται μια θεϊκή ζωή που θα τον οδηγήσει στα «πέρατα της γης», στα «Ηλύσια πεδία όπου κατοικεί ο ήρωας Ραδάμανθυς ο **ξανθός**». Μόνο με ένα κεφάλι με «χρυσαφένιους σγουρούς κροτάφους» θα μπορούσε ο Φρίντριχ Χέλντερλιν να απεικονίσει την ιδιοφυΐα της Ελλάδας. Ο Όμηρος, σαν άνθρωπος που έχει συνείδηση ότι είναι κυρίαρχη φυλή, ομολογεί:

Γιατί ο αποφασιστικός άνθρωπος είναι πάντα ο καλύτερος στο να ολοκληρώσει οποιοδήποτε έργο,
ακόμα κι αν πλησιάζει από μακριά σαν ξένος.

Ο Θερσίτης όμως, εμφανίζεται σαν ένας εχθρικός, δύσμορφος προδότης, εχθρικός απέναντι στον «ξανθό ήρωα», προφανώς η ενσάρκωση των κατασκόπων της Μέσης Ανατολής στον ελληνικό στρατό. Αυτοί οι προδότες ήταν οι πρόδρομοι των ειρηνιστών μας στο Βερολίνο και τη Φρανκφούρτη. Ο Όμηρος** περιέγραψε τα αδέρφια του Θερσίτη, τους Φοίνικες, σαν «απατεώνες, που φέρνουν μαζί τους αμέτρητα μπιχλιμπίδια σε ένα σκοτεινό καράβι». Έτσι, ο Όμηρος δημιούργησε τη φυλετική πνευματική τέχνη και, ταυτόχρονα, γέννησε εκείνες τις εικόνες που στη συνέχεια έστησαν προς τιμήν της «γαλανομάτας κόρης του Δία». Καθοδήγησε το πινέλο των ζωγράφων και έδωσε μια φυλετική μορφή στον ξένο αντιήρωα. Ο Σειληνός δεν είναι μια «σχεδιασμένη χαρακτηριστική στιβαρή φιγούρα», όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι ιστορικοί της τέχνης μας,...

Σωκράτης, ο μη Έλληνας

...αλλά η πλαστική αναπαράσταση των χαρακτηριστικών μιας ξένης φυλετικής ψυχής, όπως εμφανίζονταν στους Έλληνες. Η εμφάνιση της

---

* Οδύσσεια, ενότητα 4η

** Οδύσσεια, ενότητα 15η

μεταγενέστερης φαλλικής λατρείας, οι ακόλαστες βακχικές εορτές και ολόκληρη η ύστερη διονυσιακή αποσύνθεση ανάγονται στην επικράτηση των πριν υποταγμένων τύπων των φυλών από την Ανατολή, οι οποίες προηγουμένως απεικονίζονταν σαν ανόητοι και κουτοί.

Αυτός ο μετασχηματισμός βρήκε τη σημαντική καμπή του στον Σωκράτη, ο οποίος ήταν τόσο δυνατός όσο ένας ελέφαντας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Πλάτων εξυμνούσε υπερβολικά τη σχολαστικότητα. Σε κάθε περίπτωση, η ομολογία του Σωκράτη για τον εαυτό του στους πλατωνικούς διαλόγους είναι γνήσια. Εκεί δηλώνει ότι ένα γραπτό ρολό χαρτιού θα μπορούσε να τον παρασύρει μακριά από το πιο όμορφο φυσικό περιβάλλον*. Εν μέσω της εξωστρεφούς ελληνικής κοσμοθεωρίας, αυτή ήταν μια παραδοχή της πλατωνικής σχολαστικότητας. Ο Σωκράτης είναι ένα παράδειγμα του γεγονότος ότι η πνευματική και φυλετική δύναμη της ιδιοφυΐας, όσο καλή και αν είναι η ηθική του φιλοσοφία, και όσο καλή κι αν είναι η «πανανθρώπινη» αισθητική σε καμία περίπτωση δεν είναι ίδια. Στην ευσεβή και όμορφη ελληνική ζωή των αρχαίων χρόνων, ο αγώνας φαινόταν να είναι ένας αιώνιος νόμος της φύσης για τους Έλληνες τον οποίο υπηρετούσε ακόμη και η Παλλάς Αθηνά. Μια νέα εποχή της ελληνικής ιστορίας δεν ξεκίνησε με τον Σωκράτη, αλλά μαζί του ένας εντελώς διαφορετικός άνθρωπος μπήκε στην ελληνική ζωή. Ομολογουμένως κι αυτός κληρονόμησε τις ιερές παραδόσεις της Αθήνας, του Ομήρου, των τραγικών, του Περικλή και των κτιστών της Ακρόπολης.

Η «κοινότητα του καλού»

Αν και ο ίδιος συμμετείχε σαν στρατιώτης στους αγώνες για την πολιτική εξουσία, ο Σωκράτης είναι ο αγενής, αν και ευγενής, γενναίος άνδρας μιας άλλης, μη ελληνικής φυλής. Έζησε σε μια εποχή που η Αθήνα είχε μπει σε ψεύτικα μονοπάτια και η πάλαι ποτέ αριστοκρατική δημοκρατία

---

* Για την ακρίβεια το σημαντικό απόσπασμα στην αρχή του «Φαίδρου» είναι το εξής: «Συγγίγνωσκέ μοι, ὦ ἄριστε. φιλομαθὴς γάρ εἰμι· τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ’ ἐθέλει διδάσκειν, οἱ δ’ ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι. σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τῆς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φάρμακον ηὑρηκέναι. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσιν, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις τήν τε ’Αττικὴν φαίνῃ περιάξειν ἅπασαν καὶ ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλῃ. νῦν δ’ οὖν ἐν τῷ παρόντι δεῦρ’ ἀφικόμενος ἐγὼ μέν μοι δοκῶ κατακείσεσθαι, σὺ δ’ ἐν ὁποίῳ σχήματι οἴει ῥᾷστα ἀναγνώσεσθαι, τοῦθ’ ἑλόμενος ἀναγίγνωσκε».
«Κατάλαβε με, καλέ μου φίλε. Βλέπεις, θέλω όλο και κάτι να μαθαίνω· και να σου πω, τα χωράφια και τα δένδρα δεν με διδάσκουν τίποτε, μα οι άνθρωποι που είναι μέσα στη πόλη. Εσύ όμως τώρα μου φαίνεται πως βρήκες το φάρμακο για να με κάνεις να βγω. Γιατί όπως τα πεινασμένα ζωντανά τα πάνε όπου θέλουν, αρκεί να τους κουνάνε μπροστά τους κανένα χλωρό κλαδί ή κανένα καρπό, έτσι και εσύ εμένα, κρατώντας μπροστά μου το βιβλίο με τους λόγους, φαίνεται πως θα με φέρεις γύρω σε όλη την Αττική και όπου αλλού θέλεις. Για την ώρα όμως αφού έφτασα μέχρι εδώ, εγώ λέω να ξαπλωθώ εδώ κάτω, εσύ δε κοίτα ποιά στάση σε βολεύει καλύτερα για το διάβασμα, διάλεξέ την και διάβαζε».

της (που περιλάμβανε μόνο Έλληνες, όχι ξένους), είχε αρχίσει να διολισθαίνει στην άβυσσο του χάους. Κάτω από αυτήν την τυραννία των δημαγωγών, ο μεγάλος Αλκιβιάδης εξορίστηκε, ολόκληρος ο στρατός της Αθήνας χάθηκε πριν από τις Συρακούσες, και σχεδόν όλες οι άλλες κατακτήσεις χάθηκαν. Οι θριαμβευτές αριστοκράτες έκαναν τότε τους δημοκράτες να πιουν δηλητήριο κατά εκατοντάδες. Αργότερα, είχαν την ίδια μοίρα και οι ίδιοι. Ο Αριστοφάνης χλεύαζε την αρχαία παράδοση, οι νέοι δάσκαλοι ο Γοργίας, ο Πρωταγόρας κ.ο.κ., περηφανεύονταν για τις νέες, γυμνές, όμορφες μορφές. Τότε εμφανίστηκε ο ξένος, που είχε ήδη αναγνωριστεί σαν Σειληνός χιλιάδες φορές στο παρελθόν. Η νέα ξένη φυλή ξεδίπλωσε τις εκφυλισμένες αξίες της, διαμορφώνοντας τον ελληνικό πολιτισμό. Αντικατέστησε τις ελληνικές αξίες της εγκράτειας και του ηρωισμού γνωρίζοντας ότι αντιμετωπίζει μια κουρελιασμένη μορφή του ατρόμητου και του γενναίου. Ο Σωκράτης αντικατέστησε την εκλεπτυσμένη διαλεκτική με την ουσία, το άσχημο με το ωραίο και την ακαδημαϊκή συζήτηση με τον ηρωισμό. Πέρα από αυτό, αναζητούσε «το καλό» μέσα του, κήρυξε την «κοινότητα των καλών» και συγκέντρωσε γύρω του μια νέα αγωνιζόμενη ελληνική γενιά.

Κάποτε ο Περικλής, σαν άρχοντας της Αθήνας, έπρεπε να παρακαλέσει το δικαστήριο για την επιείκειά του να παραχωρήσει πολιτικά δικαιώματα στον γιο του που γεννήθηκε από την αλλοδαπή σύζυγό του. Αυτό του χορηγήθηκε κατ’ εξαίρεση. Αυτός ο αυστηρός φυλετικός νόμος, που είχε εισαγάγει ο ίδιος νωρίτερα, εξαφανίστηκε με την προοδευτική εξαθλίωση του αίματος της Αθήνας. Ήταν όμως, ο Σωκράτης, ο μη Έλληνας, που του έδωσε το θανατηφόρο χτύπημα σε μια εποχή αποσύνθεσης. Η ιδέα μιας «κοινότητας του καλού»...

Σωκράτης και Πλάτων

...οδήγησε σε μια νέα ανθρώπινη ταξινόμηση, όχι κατά φυλές και λαούς, αλλά κατά μεμονωμένο άνθρωπο. Με την κατάρρευση της αθηναϊκής φυλετικής δημοκρατίας, ο Σωκράτης έγινε ο διεθνής σοσιαλδημοκράτης της εποχής του. Το προσωπικό του θάρρος και η εξυπνάδα έδωσαν στη φυλετικά καταστροφική διδασκαλία του την ευλογία της διαφήμισης. Ήταν ο μαθητής του, ο Αντισθένης (γιος μιας ως σκλάβας από την Μέση Ανατολή) που στη συνέχεια έβγαλε τόσα συμπεράσματα από τις ιδέες του Σωκράτη και τόλμησε να κηρύξει την κατάρριψη όλων των φραγμών μεταξύ των φυλών και των λαών στο όνομα της ανθρώπινης προόδου.

Μόνο χάρη στον Πλάτωνα ζει σαν ήρωας ο Σωκράτης, όπως τον τιμούν όλοι οι μεγάλοι μας δάσκαλοι. Η ελληνική ιδιοφυΐα πρέπει να αναγνωρίσει τον Πλάτωνα ως τον άνθρωπο που, εν μέσω μιας μεγάλης αποσύνθεσης, αντιπροσώπευε τη νηφάλια σύνεση. Αγάπησε αυτόν τον άνθρωπο, τον Σωκράτη, και έτσι του δημιούργησε ένα αιώνιο μνημείο, βάζοντας τα λόγια της ψυχής του στο στόμα του Σωκράτη. Έτσι, ο αληθι-

νός Σωκράτης εξαφανίστηκε από τον κόσμο. Μόνο μερικά αποσπάσματα στον Πλάτωνα αναφέρονται σε αυτόν. Στον Φαίδωνα, για παράδειγμα, ο Πλάτων αναφέρει ότι ο Σωκράτης είχε παραδεχτεί ότι δεν είχε τα προσόντα να ερευνά οργανικά γεγονότα. Επομένως, η αληθινή φύση των πραγμάτων για τον Σωκράτη δεν συνίστατο τελικά στην έρευνα τους με την παρατήρηση, αλλά στη σκέψη μας για αυτά· δεν πρέπει να «καταστρέφουμε τα μάτια μας» κοιτάζοντας υπερβολικά τα πράγματα. Εάν ο άνθρωπος θέλει να ανακαλύψει αν η γη είναι επίπεδη ή στρόγγυλη τότε «δεν του αρμόζει» να συνεχίσει την έρευνα, αλλά αντίθετα θα έπρεπε να ρωτήσει: Τι λέει η λογική γι' αυτό; Είναι λογικό να αντιλαμβανόμαστε τη γη σαν κέντρο του σύμπαντος; Αυτό το απόσπασμα σίγουρα δεν το επινόησε ο Πλάτων, ταιριάζει στον ίδιο Σωκράτη, που δήλωσε ότι ήθελε να ξεφύγει από την πιο όμορφη φύση πίσω από έναν γραμμένο κύλινδρο χαρτιού· αλλά και ο ίδιος έστρεψε το βλέμμα του μακριά από μια φυλετικά όμορφη Ελλάδα προκειμένου να μιλήσει για μια οικουμενική αφηρημένη ανθρωπότητα, μια αδελφότητα των καλών.

Αντίθετο της φύσης η «ομορφιά»

Εδώ ήταν που απομακρύνθηκε από τον ήλιο της παρατήρησης για να κοιτάξει στη σκιά ενός συλλογιστικού καταναγκαστικού δόγματος. Όπως το εβραϊκό δόγμα έχει διαφθείρει τη θρησκεία, έτσι και η «επιστημονική» μέθοδος του Πλάτωνα, που ήταν εχθρική προς τη ζωή, διέφθειρε την ευρωπαϊκή φιλοσοφία. Ο Αριστοτέλης ήταν ο συστηματικός του διακηρυχτής και ο Γκέοργκ Βίλχελμ Φρίντριχ Χέγκελ ή Έγελος ο τελευταίος μεγάλος μαθητής του. «Η λογική είναι η επιστήμη του Θεού», είπε ο Χέγκελ. Αυτά τα λόγια είναι ένα χαστούκι για μια πραγματικά σκανδιναβική θρησκεία. Είναι η αντίθεση όλων όσων είναι πραγματικά γερμανικά και ό,τι ήταν αληθινά ελληνικό. Αυτά τα λόγια είναι πραγματικά σωκρατικά και δεν είναι λοιπόν περίεργο που οι καθηγητές των πανεπιστημίων αγιοποίησαν τον Χέγκελ μαζί με τον Σωκράτη.

Η ομορφιά της ψυχής και η ομορφιά της σωματικής εμφάνισης σίγουρα δεν συμπίπτουν πάντα. Αλλά με τον Σωκράτη αυτό συνέβη. Μέσα από ένα περιβάλλον όπου ο Έρως και η σκανδιναβική φυλετική ομορφιά της ξανθιάς Αφροδίτης, μέχρι τον ξανθό Ιάσονα του οποίου τα μαλλιά δεν είχε αγγίξει ποτέ το ψαλίδι, πέρασαν το ιδανικό της ομορφιάς, διαμορφώνοντας τον αυθεντικό ελληνικό κόσμο. Το ιδανικό ήταν πάντα το λεπτό, άσπρο δέρμα και το ξανθό πλάσμα – από τον Διόνυσο του Ευριπίδη μέχρι τα «υπέροχα μικρά ξανθά κεφάλια» στα «Πουλιά» του Αριστοφάνη. Μέσα σε όλα αυτά ο δασύτριχος τύπος του σάτυρου εμφανίζεται σαν το σύμβολο αυτού που είναι ξένο. Αλλά και εδώ, όπως παντού, η αποστροφή του βλέμματος μακριά από τον κόσμο σήμαινε

κατάρρευση. Η ομορφιά εξαφανίστηκε, εμφανίστηκαν μπασταρδοποιημένες μορφές και στην τέχνη, το άσχημο και ό,τι είναι απωθητικό για το μάτι αντικατέστησε τη φυσική ομορφιά και έγινε «όμορφο».

Το κήρυγμα του «λογικού και καλού» ήταν το παράλληλο φαινόμενο της ελληνικής φυλετικής και πνευματικής αποσύνθεσης. Το φιλοσοφικό «καλό» κατέστρεψε τότε το φυλετικό ιδεώδες της ομορφιάς. Οι ηρωικές ιδέες δεν στήριζαν πλέον την πολιτειακή και κοινωνική ζωή. Ο Σωκράτης ήταν το μεγαλύτερο, αν και προσωπικά ευγενέστερο, σύμβολο αυτού του αρχέγονου χάους, εχθρικού προς τη φυλή και την ψυχή του Ελληνισμού.

Οι γραικύλοι (graeculi)

Από αυτή την πτυχή της ιστορικής εξέλιξης, μια τέτοια ιδιοφυΐα όπως ο Πλάτων φαίνεται να έχει σπαταλήσει όλο το πνεύμα του σε αυτόν τον άνθρωπο και του χαρίζει την αθανασία· αλλά τι ήταν ουσιαστικά ο Πλάτων: ήταν ένας αριστοκράτης, ένας Ολυμπιονίκης, ένας μεθυσμένος από την ομορφιά ποιητής, ένας πληθωρικός στοχαστής, ένας που στο τέλος της ζωής του ήθελε να σώσει το λαό του φυλετικά θεσπίζοντας μέχρι και την τελευταία του λεπτομέρεια ένα κρατικό σύνταγμα ακόμη και δικτατορικό, που δεν ήταν σωκρατικό, αλλά ήταν η τελευταία μεγάλη άνθηση του ελληνικού πνεύματος. Αυτό που δημιούργησε αργότερα ο Πραξιτέλης ήταν μια διαμαρτυρία ενάντια σε όλες τις μορφές σωκρατισμού, ήταν το κύκνειο άσμα της σκανδιναβικής ελληνικής φυλετικής ομορφιάς, όπως και η υπέροχη Νίκη της Σαμοθράκης. Όμως ο Σωκράτης παρέμεινε σύμβολο. Η Ελλάς εξαφανίστηκε στο φυλετικό χάος και στη θέση των περήφανων Αθηναίων οι πανταχού περιφρονημένοι γραικύλοι «graeculi» κατοικούσαν τις επαρχίες της ανερχόμενης Ρώμης, οι χωρίς αρχές γραικύλοι, τους οποίους επέτρεψαν να τους «εκπαιδεύσουν», το πλήρωσαν – και απέτυχαν όταν κουράστηκαν.

Ο Σωκράτης και ο Αντισθένης νίκησαν ενώ η Ελλάδα χάθηκε. Η «υγιής ανθρώπινη κατανόηση» είχε καταστρέψει την ιδιοφυΐα καθώς ζούσε την αδύναμη ώρα της. Ό,τι ήταν άσχημο έγινε κανόνας· η αληθινή ομορφιά ήταν μόνο «το καλό».

Όταν ο Σωκράτης στάθηκε ενώπιον των δικαστών του, είπε: «Η Αθήνα δεν είχε ποτέ μεγαλύτερο υπηρέτη από εμένα». Η «ταπεινοφροσύνη» και η «σεμνότητα» του «αγγελιοφόρου των θεών» – όπως αποκαλούσε τον εαυτό του – είχε ωστόσο την άλλη της πλευρά. Ο Σωκράτης ήξερε ότι η Ελλάδα διαλύεται.

Τεύτονες και Έλληνες

Από το ίδιο πνεύμα, που ενσάρκωσε κάποτε ο Σωκράτης, γεννήθηκε και η δυτική «αισθητική» μιας «ανθρωποκεντρικής» ύστερης περιόδου.

Όπως ο Σωκράτης, αναζήτησαν τον «άνθρωπο», όχι τους Έλληνες, ούτε τους Τεύτονες, ούτε τους Εβραίους και ούτε τους Κινέζους, «ανακάλυψαν» τους λεγόμενους παγκόσμιους νόμους και κήρυξαν μια αισθητική διάθεση και περισυλλογή, επειδή οι εμπνευστές αυτών των ιδεών είχαν χάσει κάθε ευαισθησία για την πνευματική φυλετική θέληση και την καλλιτεχνική ορμή. Μέσα στον ενθουσιασμό τους για την Ακρόπολη, οι κλασικιστές μας ξέχασαν το γεγονός ότι εδώ είχαν να κάνουν με τη μια πλευρά του σκανδιναβικού ανθρώπου. Ο Έλληνας σκανδιναβικός άνθρωπος δεν ήταν απαραίτητα ο σημερινός σκανδιναβικός Γερμανός. Εκεί που ο Έλληνας σκανδιναβικός άνθρωπος έβλεπε τα πράγματα τυπικά και δημιούργησε ξεχωριστά έργα πλαστικής τέχνης, ο σκανδιναβικός Τεύτονας δημιούργησε δύναμη ψυχής και πλούτο αναφοράς. Εκεί που ο Έλληνας μετέτρεψε τη φυλετικά ηρωική κίνηση σε ανάπαυση, ο μετέπειτα Σκανδιναβός αδελφός του, οδηγούμενος από μια άλλη διαμορφωτική θέληση, μετέτρεψε την αδράνεια σε κίνηση. Εκεί που γενικεύτηκε ο Έλληνας, προσωποποιούνταν ο γοτθικός και ο ρομαντικός άνθρωπος. Η χαρά όμως στις απολαυστικές γραμμές των τριών γυναικών στο αέτωμα του Παρθενώνα και της Νίκης της Σαμοθράκης χτυπά μέσα μας μια ιδιαίτερη συγχορδία που ηχεί και ακούγεται έντονα ακόμα και σήμερα, γιατί εδώ αναμφίβολα αποκαλύφθηκε μια πνευματική και φυλετική σχέση. Αν οι θεωρητικοί του 18ου και 19ου αιώνα είχαν πλήρη επίγνωση αυτού του γεγονότος, δεν θα είχαν κάνει τον θαυμασμό του τυπικά ικανού αλλά βαρετού Λάο Τσε αφετηρία μιας «γενικής» αισθητικής, δεν θα είχαν κάνει την τυπική πτυχή του Παρθενώνα μέτρο απόλυτης κρίσης για την τέχνη. Αγνόησαν ό,τι αληθινό δημιουργήθηκε με αίμα στην Ελλάδα...

Ο Σάντσο Πάντσα σαν φυλετικός τύπος

...και αργότερα σε μια εποχή βλακώδους υλικής λατρείας μιας ευρωπαϊκής παρακμής παρέδωσαν, πάνω στα ερείπια της Ακρόπολης, το καθοδηγητικό μοτίβο για αψυχολόγητες διδακτορικές διατριβές με τη μεζούρα μιας συναισθηματικής έκστασης και ξεπερασμένης συνάμα και ετοιμοθάνατης σχολής «ανθρωπισμού». Σαν αποτέλεσμα, η καλλιτεχνική-πνευματική αξιολόγηση τόσο της ελληνικής όσο και της σκανδιναβικής ευρωπαϊκής τέχνης παραποιήθηκε. Έτσι ακόμα και σήμερα βλέπουμε τις μορφές της Ελλάδος και της Γερμανίας σε λανθασμένη προοπτική.

Μόνο για τους αισθητικούς που συνεχίζουν την αισθητική για χάρη της αισθητικής και όχι για χάρη της τέχνης και της ζωής, μια γραμμή δεν είναι τίποτα άλλο από μια γραμμή, μια απλή διακόσμηση. Για κάθε καλλιτέχνη όμως, είναι – συνειδητά ή υποσυνείδητα – ένα λειτούργημα, ο φορέας ενός επιτεύγματος. Συνδέεται με ένα συγκεκριμένο υλικό. Στην ανθρωπότητα, οι διάφοροι φυλετικοί τύποι είναι η ενσάρκωση ορισμένων

νοητικών όντων που καθορίζουν, εν μέρει πνευματικά και φυλετικά, την έγχρωμη γραμμική ολότητα που τους περιγράφει. Όταν ο Ντιέγο Βελάθκεθ θέλησε να κάνει μια αντίθεση στην αδύνατη πριγκίπισσα (Ινφάντα) Μαργαρίτα Θηρεσία με ξανθά μαλλιά, τοποθέτησε δίπλα της έναν θηλυκό «νάνο», δηλαδή έναν από αυτούς τους μπασταρδοποιημένους τύπους με τους οποίους η Ισπανία είναι υπερπληθυσμένη. Ό,τι είναι καχεκτικό και δουλικό στη γη διαιωνίζεται στην τέχνη από τον Ντιέγο Βελάθκεθ μέχρι τον Ντανιέλ Σουλοάγα σε αυτούς τους άθλιους ανάπηρους με τα στραβά μάτια. Ο Σάντσο Πάντσα είναι ο φυλετικός τύπος του καθαρά ανατολικού μελαμψού ανθρώπου – δεισιδαίμονας, ανίκανος για πολιτισμό, χωρίς φαντασία, υλιστής· «πιστός» μέχρι ένα ορισμένο σημείο, αλλά κυρίως είναι απλώς υποτελής. Ούτε ο Σάντσο είναι «χοντρός» άνδρας, αλλά μια συγκεντρωμένη φυλετική- πνευματική οντότητα, όπου ο κύριός του αντιπροσωπεύει μια τραγικο-κωμική διαστρέβλωση του σκανδιναβικού ιπποτισμού, που έγινε παθολογικά υπερβολική κάτω από έναν ξένο ήλιο, αλλά το αίμα του Λουίς δε Καμόες κυλούσε όσο και στις φλέβες του Μιγκέλ ντε Θερβάντες. Ακόμη και σήμερα, στους παλιούς αριστοκρατικούς κύκλους της Καστίλλης,...

Η ηρωική φιγούρα καθορίζεται φυλετικά

...το γαλάζιο αίμα λαμπυρίζει κάτω από το φως, δηλαδή το σκανδιναβικό δέρμα λέγεται ότι είναι σημάδι ευγενούς καταγωγής*.

Τα περιγράμματα των «ελληνικών» Σειληνών αντιστοιχούν στο σχέδιο του «Ισπανού» Σάντσο και των «Ισπανών» νάνων. Πέρα από αυτό, βρίσκουμε τους φορείς της ίδιας καχεκτικής πνευματικής φύσης που έχουν παρόμοια μορφή σε όλη την Ευρώπη.

Οι λαοί της δύσης είναι αποτέλεσμα φυλετικών μειγμάτων και κατώτερων συστημάτων πολιτικής παιδείας, αλλά καθένας από αυτούς, έχει διατηρήσει τις βασικές διαμορφωτικές κρατικές δυνάμεις από το σκανδιναβικό στρώμα και ταυτόχρονα τις διαμορφωτικές δυνάμεις ολόκληρου του πολιτισμού. Συνδεδεμένο πολύ στενά με αυτό το γεγονός είναι το καθοριστικό σκανδιναβικό ιδεώδες της ομορφιάς, το οποίο συχνά έχει μεγάλη επίδραση σε περιοχές όπου το αίμα των Σκανδιναβών έχει σχεδόν ολοκληρωτικά εξαλειφθεί από τότε. Η εικόνα του ήρωα σε όλη την Ευρώπη πρέπει να ταυτιστεί με μια ψηλή, λεπτή φιγούρα, με

---

* Κάτω από τις διαταγές του Βησιγότθου Πελάγιου της Αστούριας, ξεκίνησε ο αγώνας των Αστουριανών για ελευθερία ενάντια στους Μαυριτανούς. Ο όρκος είναι γερμανικός όπως του Φράγκου Ρόλαντ. Το Ενρίκε, το Αλφόνσο, κ.λ.π. δεν είναι παρά τροποποιημένα γερμανικά ονόματα· Καταλονία σημαίνει Γκοταλωνία, γοτθική χώρα· η Ανδαλουσία πήρε το όνομά της από τους Βάνδαλους: Βανταλίτιδα. Ακόμα και μέχρι τον 11ο αιώνα η λειτουργία στις εκκλησίες της Ισπανίας ήταν Βησιγοτθική. Η Ισαβέλλα της Καστίλλης ήταν γαλανομάτα, η ομορφιά των γυναικών του Θερβάντες ήταν ξανθιά.

αστραφτερά λαμπερά μάτια, ένα ψηλό μέτωπο, με ισχυρό αλλά όχι υπερβολικό μυϊκό σώμα. Μια εικόνα του ήρωα που συνδέεται με έναν άνδρα μικρόσωμο, με φαρδείς ώμους, στραβά πόδια, χοντρό λαιμό και χαμηλό μέτωπο, αντιπροσωπεύει κάτι το ανέφικτο ακόμα και όταν τύποι σαν τον Έμπερτ, έχουν επιπλεύσει στην επιφάνεια της ζωής. Κοιτάξτε μόνο τα κεφάλια των βασιλιάδων Στάουφεν (Οίκος των Χοενστάουφεν), το μνημείο στο Μαγδεμβούργο, το κεφάλι του Ερρίκου του Β', βλέπει φυλετική τέχνη ψυχής. Σημειώστε πώς, για παράδειγμα, ο ίδιος ο Ρέθελ...

Ο Φρίντριχ Σίλερ για την Ελληνική Τέχνη

...φαντάζεται το πρόσωπο του Καρλομάγνου και του εχθρού του Βιτεκίνδου· διαβάζουμε τι αναφέρει η αρχαία Γαλλία για τον Ρολάνδο, τι λέει ο Βόλφραμ φον Έσενμπαχ σχετικά με τον Πάρσιφαλ και αντιλαμβανόμαστε ότι αυτά τα έργα αντιπροσωπεύουν, εσωτερικά και εξωτερικά, μια στενή συνένωση του πνευματικού και του φυλετικού – σε χιλιάδες μορφές – καθώς δείχνουν ξανά και ξανά αυτό που θεωρούμε σαν μεγάλη τέχνη. Ο Άγιος Γεώργιος του Ντονατέλλο δείχνει στη γαλήνη του το ίδιο ιδανικό ομορφιάς με το έφιππο άγαλμα του Γκαταμελάτα (και αυτό έργο του Ντονατέλλο), και σαν το άγριο έφιππο άγαλμα του Μπαρτολομέο Κολλεόνι, του οποίου η έκφραση του προσώπου είναι παραμορφωμένη· ο δούκας του Ουέλινγκτον και ο Γουστάβος Αδόλφος διέφεραν από τον Μόλτκε σχεδόν μόνο στο στυλ του χτενίσματος και της γενειάδας τους. Ωστόσο, υπάρχει μια αλλαγή από το παρελθόν: στο παρελθόν, ο ήρωας και ο διοικητής οδηγούσαν προσωπικά τους ανθρώπους τους στη μάχη και ολόκληρο το άτομο γινόταν σύμβολο. Σήμερα, μια άλλη νέα δυναμική έχει αναπτυχθεί· η βούληση του μεγάλου ηγέτη κατευθύνει εκατομμύρια από το κέντρο. Αντίστοιχα, στις μορφές τέχνης, μόνο το κεφάλι τραβιέται σε περίοπτη θέση. Αυτή η αναπαράσταση δείχνει συμβολικά τι είναι σημαντικό, τι είναι ουσιαστικό, για εμάς. Το μέτωπο, η μύτη, τα μάτια, το στόμα και το πηγούνι γίνονται όλα φορείς της θέλησης, της κατεύθυνσης των ιδεών. Εδώ διακρίνεται η κίνηση από το στατικό στο δυναμικό. Σε αυτό το σημείο, η σκανδιναβική δυτική τέχνη διαχωρίζεται από το ελληνικό ιδεώδες.

Ο Σίλερ έγραψε κάποτε ενώ συλλογιζόταν την Γιούνο (Ήρα) Λουντοβίτσι: «Για να το θέσω ωμά, ο άνθρωπος παίζει μόνο εκεί που είναι άνθρωπος με την πλήρη σημασία της λέξης, και είναι πλήρως άνθρωπος εκεί που παίζει...»

«Αυτή η πρόταση έζησε και λειτούργησε για πολύ καιρό στην τέχνη και στο συναίσθημα των Ελλήνων, τα ευγενέστερα πνεύματά τους... τόσο ο υλικός καταναγκασμός των φυσικών νόμων όσο και ο πνευματικός καταναγκασμός των ηθικών νόμων χάθηκαν...

Στατική και δυναμική στην τέχνη

...στην ανώτερη αντίληψή τους για την αναγκαιότητα, που συνδύαζε και τους δύο κόσμους και μόνο από την ενότητα αυτών των δύο αναγκών αναδύθηκε η πρώτη αληθινή ελευθερία γι' αυτούς. Εμψυχωμένοι από αυτό το πνεύμα, διέγραψαν από τα χαρακτηριστικά του ιδανικού τους μαζί με την κλίση κάθε ίχνος θέλησης... Η νέα μορφή στηρίζεται από μόνη της, μια εντελώς κλειστή δημιουργία που ξετυλίγεται σαν να ήταν από πέρα, από το διάστημα, χωρίς έρευνα, χωρίς αντίσταση».

Η ομορφιά που σχετίζεται με το είδος σαν εξωτερική στατική της σκανδιναβικής φυλής είναι η ελληνική ενώ η φυλετικά ιδιόμορφη ομορφιά ως εσωτερική δυναμική είναι η πνευματική προσαρμογή της σκανδιναβικής δύσης. Το πρόσωπο του Περικλή και το κεφάλι του Μεγάλου Φρειδερίκου δεν είναι παρά δύο σύμβολα που δηλώνουν το εύρος της φυλετικής ψυχής και αρχικά ενός φυλετικά πανομοιότυπου ιδεώδους ομορφιάς.

Είναι ντροπή, αλλά παρόλα αυτά γεγονός, ότι ενώ υπάρχουν αναρίθμητες «αισθητικές», η απαραίτητη προϋπόθεση για μια αισθητική, η αναπαράσταση της ανάπτυξης των φυλετικών ιδανικών της ομορφιάς, δεν έχει γραφτεί μέχρι σήμερα*. Με κλειστά μάτια, λαϊκοί, μελετητές της τέχνης, ακόμη και οι ίδιοι οι καλλιτέχνες, περπατούν στις γκαλερί, διαβάζοντας ευρωπαϊκά και κινέζικα ποιήματα, χωρίς να βλέπουν την αληθινή ουσία καμίας μορφής τέχνης, γιατί αναζητούν μόνο παγκόσμιους νόμους. Παρ' όλα αυτά και χωρίς αναγνώριση, η διαμορφωτική σκανδιναβική ψυχή σχεδόν επιβάλλεται. Για να βιώσει κανείς αυτό το συναίσθημα χρειάζεται μόνο να ρίξει το βλέμμα του σε ένα από τα πιο αξιοπρεπή έργα της ευρωπαϊκής ζωγραφικής, όπως το τρίπτυχο του Γιαν βαν Άικ με τα παιδιά που τραγουδούν. Ο Γιαν βαν Άικ επαναλαμβάνει κανά και ξανά την ίδια ιδανική εικόνα του σκανδιναβικού ανθρώπου, τεχνικά και γραφικά όχι εξ ολοκλήρου στο επίπεδο των μεταγενέστερων, αλλά ισοδύναμο με οποιοδήποτε από την άποψη της εσωτερικής αίσθησης της μορφής. Το νεανικό κεφάλι στο αριστερό...

Το ιδανικό της ομορφιάς της σωτηρίας των ψυχών

...πλευρό (όπως βλέπει ο θεατής) καθώς ξεχωρίζει στο φόντο το προφίλ, έχει την πιο καθαρή φυλετική ομορφιά και βρίσκει το αντίστοιχο του στη βαθιά αυλακωμένη ανδρική όψη σαν το πρόσωπο του Θεού πάνω στο κέντρο. Παρόμοιο πνεύμα αναδύουν και τα κεφάλια του Γιαν βαν Άικ στο Μουσείο του Βερολίνου. Και για να πάμε βαθιά, βλέπει κανείς ότι ο

* Προσεγγίσεις σε αυτό μπορούν να βρεθούν μόνο στις «Σπουδές της φυλής» (Rassenkunde) του Χανς Φρήντριχ Καρλ Γκύντερ και στον Πάουλ Σούλτσε-Νάουμμπουργκ: «Τέχνη και φυλή» (Kunst und Rasse).

Θεός μέσω του οποίου ο Μικελάντζελο ξυπνά τον Αδάμ, είναι το ίδιο κεφάλι του Θεού που φαίνεται στο έργο του Γιαν βαν Άικ, σίγουρα χωρίς ο Μικελάντζελο να έχει ούτε την παραμικρή ιδέα για την ύπαρξη της δημιουργίας του Γιαν βαν Άικ. Το ίδιο κεφάλι εμφανίζεται (αν και αλλοιωμένο από πνευματική ένταση) στη μορφή του Μωυσή που τρέμει από οργή. Η αναπαράσταση του πανίσχυρου μεγαλείου ήταν δυνατή τόσο για τους Ολλανδούς όσο και για τους Ιταλούς μόνο εάν χρησιμοποιούσαν το σκανδιναβικό ιδεώδες. Ούτε ο Γιαν βαν Άικ ούτε ο Μικελάντζελο μπορούσαν να ενσαρκώσουν το ιδανικό τους για ευγένεια, δύναμη και αξιοπρέπεια μέσα από ένα πρόσωπο της εβραϊκής φυλής. Φανταστείτε μόνο ένα πρόσωπο με γαμψή μύτη, με πεσμένα χείλη, με μικρά μαύρα μάτια και πυκνά σγουρά μαλλιά, για να συνειδητοποιήσετε την καλλιτεχνική αδυναμία να ενσαρκώσει τον ευρωπαϊκό Θεό μέσω ενός εβραϊκού κεφαλιού (πόσο μάλλον μέσω μιας εβραϊκής φιγούρας). Αυτή και μόνο η αναγνώριση θα πρέπει να είναι αρκετή για να πείσει κάποιον να απορρίψει εντελώς την εσωτερική αντίληψη του Θεού στον Ιουδαϊσμό, η οποία αποτελεί μια οντότητα για τον εβραϊσμό του εξωτερικού. Από αυτή την άποψη η ψυχή μας έχει μολυνθεί από το εβραϊκό πνεύμα· τα μέσα για αυτό ήταν η Βίβλος και η Εκκλησία της Ρώμης. Με τη βοήθειά τους ο δαίμονας της ερήμου έγινε ο «θεός» της Ευρώπης. Όσοι δεν τον ήθελαν κάηκαν ή δηλητηριάστηκαν. Ο δυτικός άνθρωπος σώθηκε μόνο μέσω της τέχνης του και δημιούργησε τη δική του θεότητα σε εικόνα και σε πέτρα, παρά τον τραγικό αγώνα, που κόστισε, τη συνειδητοποίηση της εσωτερικής ομορφιάς στο χρώμα και το μάρμαρο και να θέσει όλον αυτόν τον πλούτο στην υπηρεσία ενός πνεύματος που ούτε ένας Ευρωπαίος καλλιτέχνης δεν μπόρεσε...

Ο Σκανδιναβός Δάντης

...να ενσαρκώσει σαν Θεό, ακόμη και σαν ομορφιά. Τώρα κοιτάξτε τις Σίβυλλες του Μικελάντζελο, τον Ιερεμία του, τους σκλάβους του, το αγόρι του στην Αγία Πετρούπολη, του Λορέντζο του για να συναντήσετε το σκανδιναβικό πνευματικό φυλετικό δόγμα.

Ουσιαστικά το ίδιο ιδανικό ομορφιάς ήταν αυτό που καθοδήγησε τον Τιτσιάνο Βετσέλλιο σε όλη του τη ζωή. Η «Ουράνια και γήινη αγάπη» του, η Αφροδίτη του (Βερολίνο) μας χάρισαν έναν τύπο γυναίκας, τον τύπο που μας δείχνουν και οι γυναίκες του αετώματος του Παρθενώνα, όπως ήταν και οι γυναίκες που κάποτε ήρθαν με τους Γερμανούς κατακτητές πάνω από τις Άλπεις. Η Φλόρα του Τιτσιάνο και η Αγία του Οικογένεια (Μόναχο) επαναλαμβάνουν την ίδια γλώσσα, ενώ ο Τζορτζιόνε (Τζόρτζο ντα Καστελφράνκο), Βενετός και αυτός, δημιούργησε ένα σχεδόν κλασικό έργο σκανδιναβικής γυναικείας ομορφιάς στην Αφροδίτη του και ο Πάλμα Βέκκιο, για άλλη μια φορά Βενετός, δεν έβρισκε ευχαρίστηση σε τίποτα τόσο πολύ όσο στις ξανθές,

γαλανομάτες, ψηλές γυναίκες, (π.χ. οι τρεις αδερφές του στη Δρέσδη). Μάλιστα, αυτό το ιδεώδες της ομορφιάς είχε τόση έντονη επίδραση που οι μελαχρινές γυναίκες έβαφαν τα μαλλιά τους ξανθά για να φαίνονται όμορφες.

Εδώ πρέπει να θυμηθούμε και έναν άλλο σκανδιναβικό Ιταλό: τον Δάντη Αλιγκέρι. Το ιδανικό του της ομορφιάς είναι επίσης γερμανικό και βρίσκει ίσως την πιο άμεση έκφρασή του στις «Πέτρινες Ρίμες» (Rime Petrose):

Ω! Γιατί δεν φωνάζει
για μένα, όπως φωνάζω γι'αυτήν τ'όνομά της στο κενό;
Φώναξα αμέσως: «Έρχομαι να σε βοηθήσω!»
Και το έκανα πολύ πρόθυμα, γιατί με το δεξί χέρι
*Πιάνω τις **ξανθές πλεξούδες**,*
*Ο Έρως είναι σγουρός και **ξανθός** για να με κοροϊδεύει,*
Φτιάχτηκε, και μετά θέλησα να απολαύσω τον πόθο μου!
....
Άρπαξα έτσι το ξανθό τσουλούφι
Η τιμωρία μου είναι και μάστιγα για την καρδιά μου...

Η απεικόνιση της ομορφιάς από τον Ρέμπραντ

Και όταν ο Δάντης συναντά τον Βασιλιά Μανφρέδο στο Καθαρτήριο (Ωδή Γ'), γράφει:

Γύρισα και τον κοίταξα κατευθείαν στο πρόσωπο.
Ήταν ξανθός, όμορφος και ευγενής στην εμφάνιση...

Από εδώ είναι μόνο ένα βήμα για τον Ρούμπενς. Αν και τόνιζε υπερβολικά το σαρκώδες, η δομή των γυναικών του καθορίζεται εντούτοις από τον σκανδιναβικό φυλετικό τύπο, ο οποίος – παρόμοιος όπως κάποτε στην Ελλάδα – έρχεται σε αντίθεση με τους κοντούς, ταυρόλαιμους, με χαμηλά φρύδια, και στρογγυλά κεφάλια.

Ο Ρέμπραντ Χάρμενσοον φαν Ράιν γνώριζε καλά τη Βίβλο [για να ακριβολογώ, διάβαζε ελάχιστα την ίδια τη Βίβλο, αλλά μελέτησε το λαϊκό βιβλίο των Κάτω Χωρών, το «Δαχτυλίδι του γάμου» (Trou-ringh) του Γιάκομπ Κατς, αφού ακολουθούσε τις περιγραφές του σχεδόν παντού] και πίστευε ότι είχε την υποχρέωση να ζωγραφίσει πολλά κεφάλια Εβραίων για να αναπαραστήσει «σωστά» τις βιβλικές ιστορίες. Περιγράφει τον Ιωσήφ που τον τραβάει με τα χέρια η γυναίκα του Πετεφρή, καθώς αυτός διαμαρτύρεται για την «αθωότητά» του στο σύζυγό της, αλλά μόλις ο Ρέμπραντ αντιμετώπισε τα πράγματα σοβαρά, εγκατέλειψε το ενδιαφέρον του για το γκέτο του Άμστερνταμ. Στον πίνακα «Η Επιστροφή του ασώτου υιού» (Πετρούπολη) αφαιρέθηκαν

όλα τα εβραϊκά χαρακτηριστικά από τη μορφή του πατέρα. Είναι ένας ψηλός, ηλικιωμένος, σκανδιναβικός άνδρας με χέρια διανοούμενου ευγενή. Η κανονικότητα του σκανδιναβικού Ιταλού καλλιτέχνη ήταν ξένη στον Ρέμπραντ, καθώς δεν επιδίωκε να αναπαραστήσει τη σκέψη μας στην ατμόσφαιρα, τις χρωματικές συμφωνίες και τη μυσταγωγία. Παρ’ όλα αυτά, στον πίνακα «Προσκυνητές στους Εμμαούς» (Παρίσι) ο Χριστός έχει την ίδια σκανδιναβική ευαισθησία όπως και στο πορτρέτο της «Μητέρας του». Η υπέροχη φιγούρα της Δανάης δείχνει ότι ο Ρέμπραντ δεν μπορούσε να απεικονίσει την αληθινή ομορφιά παρά μόνο όταν αιωρούνταν μπροστά στην ψυχή του Τζορτζόνε. Ένα από τα πιο ευαίσθητα πορτρέτα του Ρέμπραντ ονομάζεται «Η εβραία νύφη» και είναι επιτακτικό να πρέπει να επιβεβαιώσουμε ότι ακόμη και εδώ λείπει κάθε χαρακτηριστικό της εβραϊκής ομορφιάς, που αντικαθίσταται από το εύρωστο, αλλά τρυφερό, σκανδιναβικό αίσθημα.

Το ιδανικό της ομορφιάς της Παναγίας του Αγίου Σίξτου

Τα ανδρικά πορτρέτα του Ραφαέλ (Ραφαέλο Σάντσιο ντα Ουρμπίνο) δεν δείχνουν μόνο «όμορφες ανδρικές, δυνατές φιγούρες», όπως μας έχουν διαβεβαιώσει οι φιλόσοφοι της τέχνης μας, αλλά είναι ενσαρκώσεις της ίδιας της σκανδιναβικής φυλετικής ψυχής που βλέπουμε και στο νεανικό αυτοπορτρέτο του Ραφαέλ. Ένας οξυδερκής παρατηρητής σωστά παρατήρησε ότι το παιδί Ιησούς στον πίνακα της Παναγίας του Αγίου Σίξτου είναι «σχεδόν ηρωικό» στο βλέμμα και τη στάση του σώματος (Χάινριχ Βέλφλιν). Εύστοχα λέγεται, ότι λείπει μόνο η ουσιαστική αιτιολόγηση για το γιατί η υποτιθέμενη εβραϊκή οικογένεια φαίνεται ηρωική. Εδώ, δεν είναι χαρακτηριστικές μόνο η σύνθεση και η κατανομή των χρωμάτων αλλά και η «οικειότητα» και η «αφοσίωση». Αυτές είναι οι προϋποθέσεις για την επιτυχία μιας διαμορφωτικής θέλησης και για άλλη μια φορά, το φυλετικό ιδανικό της ομορφιάς. Όπως θα ήταν αδύνατο να δούμε στη θέση του ξανθόμαλλου, ανοιχτόχρωμου μωρού-Ιησού ένα μωρό εβραιόπουλο με κατσαρά μαύρα μαλλιά, καστανό δέρμα, εξίσου αδύνατο είναι να σκεφτούμε μια Εβραία Θεοτόκο ή αγία, ακόμα κι αν η τελευταία είχε το «ευγενές πρόσωπο» ενός Όφενμπαχ ή ενός Ντισραέλι. Το μέσο έκφρασης της ψυχής μας ήταν πάντα το σκανδιναβικό φυλετικό ιδανικό της ομορφιάς· ήταν οι λεγόμενες «χριστιανικές» εκκλησίες που μας έδωσαν για πρώτη φορά τη δυνατότητα για μια τέτοια έκφραση. Πρέπει όμως να σημειωθεί και εδώ, ότι καθετί σπουδαίο έχει πραγματοποιηθεί σε αντίθεση με τον παλιό βιβλικό χαρακτήρα. Το να ακολουθήσουμε το παλιό βιβλικό πνεύμα μέσω μιας κυριολεκτικής ενσάρκωσης στην τέχνη θα προκαλούσε απλώς αποτροπιασμό και περιφρονητικό γέλιο... Εξίσου όμορφες με τις γυναίκες του Ραφαέλ είναι οι ποιητικές φιγούρες του Σάντρο Μποττιτσέλλι, η όμορφη Παναγία του Χανς Χόλμπαϊν (ο νεότερος) στο

Ντάρμσταντ...

Αυτά τα παραδείγματα μπορείτε να τα παρακολουθήσετε σε ολόκληρη την ιστορία της δυτικής τέχνης. Συχνά αναμεμειγμένη με άλλους (δυτικούς-μεσογειακούς, ανατολικούς-αλπικούς και διναρικούς) τύπους, η σκανδιναβική φυλετική ομορφιά έρχεται στο προσκήνιο ξανά και ξανά τόσο μεγάλη και κυρίαρχη σαν το ιδανικό και καθοδηγητικό αστέρι. Μετά βίας ένας στους χίλιους ανάμεσά μας διαμορφώνεται απόλυτα σύμφωνα με αυτό το ιδανικό. Η εμφάνιση...

Το φυλετικό χάος της κοσμοπολίτικης πόλης

...πολλών συχνά δεν είναι σύμφωνη με την κληρονομική εικόνα, αλλά η λαχτάρα, την οποία δημιούργησε και διαμόρφωσε, επιδίωκε πάντα να αναθεωρεί τον εαυτό της προς την ίδια κατεύθυνση. Αρκεί να δει κανείς το κεφάλι του Λεονάρντο ντα Βίντσι, την αυτοπροσωπογραφία του Τιντορέττο (Παρίσι), τη νεανική αυτοπροσωπογραφία του Άλμπρεχτ Ντύρερ... είναι η ίδια ψυχή που μας κοιτάζει από αυτούς.

Ο 19ος αιώνας παρουσιάζει, όπως σε όλα τα πράγματα, μια ορισμένη παύση αφού άλλα θέματα – τα τοπία κ.λ.π. – εμφανίστηκαν στο προσκήνιο. Στη Γερμανία, ο Φριτς φον Ούντε και ο Τζέμπχαρτ Φούγκελ προσπάθησαν να συνεχίσουν με την έννοια της συνειδητοποίησης της σκανδιναβικής ομορφιάς, αλλά παρέμειναν ενσωματωμένοι στο παρελθόν. Τους έλειπε η ωστική δύναμη της ιδιοφυΐας και – ένα παρόμοιο περιβάλλον αναζήτησης. Ο Χανς φον Μαρέες έκανε προσπάθειες να προσαρμοστεί στην ελληνική μορφή και βασάνισε τον εαυτό του. Στην αναζήτηση της ομορφιάς σε όλη του τη ζωή, κατέρρευσε (παρεμπιπτόντως ήταν κατά το ήμισυ Εβραίος). Ο Άνσελμ Φόιερμπαχ προσπάθησε κι αυτός όσο ζούσε στο νότο.

Οι παγκοσμιοποιημένες πόλεις επιτάχυναν το έργο της φυλετικής καταστροφής. Τα νυχτερινά καφενεία των απατεώνων των μεγαλουπόλενων μετατράπηκαν σε στούντιο, η θεωρητική, μπασταρδεμένη διαλεκτική έγινε η συνοδευτική προσευχή ολοένα και περισσότερων νέων «τάσεων». Το φυλετικό χάος Γερμανών, Εβραίων, αποξενωμένων γυναικών του δρόμου κυκλοφορούσε. Το αποτέλεσμα ήταν η μπασταρδοποιημένη «τέχνη».

Ο Βίνσεντ βαν Γκογκ, ένας ταλαιπωρημένος άνθρωπος γεμάτος λαχτάρα, περιπλανήθηκε για να ζωγραφίσει. Ήθελε να επιστρέψει στη γη. Η «αγροτική φιγούρα στο έργο της» ήταν πραγματικά μοντέρνα, «η καρδιά της σύγχρονης τέχνης, αυτό που δεν έκαναν ούτε η Αναγέννηση, ούτε η ολλανδική σχολή ούτε οι Έλληνες». Βασάνισε τον εαυτό του για αυτό το ιδανικό και ορκίστηκε ότι αν είχε τη δύναμη νωρίτερα, τότε θα είχε ζωγραφίσει «ιερές μορφές»· θα είχαν γίνει άνθρωποι σαν τους πρώτους χριστιανούς. «Αργότερα» ήθελε να αναλάβει τον αγώνα. Σήμερα θα χανόταν με αυτή την ιδέα. Ζωγράφιζε...

Βαν Γκογκ, Γκογκέν, Πικάσο

...χωρίς να το σκεφτεί. Ζωγράφιζε χωρίς φυλετικό πνεύμα. Ζωγράφιζε ό,τι κι αν ήταν, λάχανα, μαρούλια, φαινομενικά για να ηρεμήσει... Και ο Βίνσεντ ζωγράφιζε μηλιές, λάχανα και πλακόστρωτα στους δρόμους. Μέχρι που τρελάθηκε.

Ο Πολ Γκογκέν, αναζήτησε την ιδανική ομορφιά στις νότιες θάλασσες. Ζωγράφισε τη φυλή των μαύρων φίλων του, τη μελαγχολική φύση, τα πλούσια σε χρώμα φύλλα και τις θάλασσες. Και αυτός μέσα του ήταν σάπιος και κομματιασμένος, όπως όλοι όσοι ταξίδεψαν σε όλο τον κόσμο αναζητώντας μια χαμένη ομορφιά, είτε ονομάζονταν Μπέκλιν, Φόιερμπαχ, Βαν Γκογκ ή Γκογκέν. Μέχρι που αυτή η γενιά κουράστηκε από αυτή την αναζήτηση και παραδόθηκε στο χάος.

Ο Πάμπλο Ρουίθ Πικάσο κάποτε αντέγραψε τους παλιούς δασκάλους με τη μεγαλύτερη προσοχή και ζωγράφισε δυνατές εικόνες στο ενδιάμεσο (μία από τις οποίες κρέμεται με τον Πιοτρ Ιβάνοβιτς Σούκιν στη Μόσχα), για να προσφέρει τελικά τις θεωρητικές του εικονογραφήσεις σε φωτεινά και σκούρα πήλινα τετράγωνα σε ένα κοινό χωρίς κατεύθυνση, σαν νέα τέχνη. Τα δημοσιογραφικά παράσιτα άρπαξαν άπληστα αυτή τη νέα αίσθηση και ενθουσιάστηκαν για μια νέα εποχή στην τέχνη. Αλλά ό,τι έκρυβε ο Πικάσο ντροπιαστικά πίσω από τα γεωμετρικά κόλπα, εμφανίστηκε ανοιχτά μετά τον παγκόσμιο πόλεμο με αλαζονική τόλμη. Ο μπάσταρδος ισχυρίστηκε ότι αντιπροσώπευε τις νόθες αποβολές του που δημιουργήθηκαν από την πνευματική σύφιλη, έναν νηπισμό σαν «έκφραση της ψυχής». Κοιτάξτε πολύ καλά και προσεκτικά την «αυτοπροσωπογραφία» κάποιου Κοκόσκα, για παράδειγμα, για να καταλάβετε, όταν έρθετε αντιμέτωποι με αυτή την τέχνη των ηλιθίων, τη φρικτή εσωτερική ζωή της. Ο Χανς Χάιντς Έβερς αφηγείται μια σύντομη ιστορία ενός αγοριού που είχε μια τόσο αφύσικη διάθεση να συμπαθεί ιδιαίτερα τους ασθενείς με ελεφαντίαση. Στην ίδια κατάσταση βρίσκεται σήμερα και η «ευρωπαϊκή μας διανόηση», η οποία, μέσω των εβραϊκών γραφίδων, λατρεύει τον Όσκαρ Κοκόσκα, τον Μαρκ Ζαχάροβιτς Σαγκάλ, και τον Μαξ Πέχσταϊν σαν ηγέτες της ζωγραφικής του μέλλοντος. Όπου τολμά να αναδυθεί η μορφή, φέρει και τα μιγαδοποιημένα εβραϊκά χαρακτηριστικά...

Άρνολντ Μπέκλιν

...όπως για παράδειγμα τον Κάρλ Σβάλμπαχ, ο οποίος ήδη τόλμησε να απεικονίσει τον Ιησού σαν πλατυπόδη και στραβοπόδη. Ο Λόβις Κορίντ δείχνει μια κάποια στιβαρότητα, αλλά ακόμα και αυτός ο αρχιμάστορας της βούρτσας έλιωσε στο αργιλώδες, πτωματόχρωμο μπασταρδισμό του Βερολίνου που είχε γίνει Συριακό!

Ο ιμπρεσιονισμός, που αρχικά βασιζόταν στα δυνατά ζωγραφικά ταλέ-

ντα, ήταν κάποτε η κραυγή μάχης μιας διανόησης που διαλύθηκε. Η ατομικιστική θεώρηση του κόσμου εξαέρωσε και το χρώμα· η φυσική επιστήμη, βαρετή στην κατανόηση, βρήκε την εκροή της στους επαγγελματίες και θεωρητικούς του ιμπρεσιονισμού. Ο κόσμος χωρίς μύθους δημιούργησε επίσης μια τέχνη αισθησιασμού χωρίς μύθους. Άνδρες που ήθελαν μέσα τους να ξεφύγουν από αυτή την ερημιά κατέρρευσαν. Ο Βαν Γκογκ είναι ένα τραγικό παράδειγμα της ανικανοποίητης λαχτάρας που έχει τρελαθεί. Ο Γκογκέν είναι ένα άλλο τραγικό παράδειγμα της προσπάθειας να απελευθερωθεί κανείς από την διανόηση. Μόνο εκείνοι όπως ο Πωλ Σινιάκ συνέχισαν τη ζωγραφική, ανεμπόδιστα και ανήσυχα κολλώντας τα χρωματισμένα τους κομμάτια μεταξύ τους.

Αυτοί οι άνδρες στάθηκαν αβοήθητοι ανάμεσά τους. Οι αντίπαλοί τους, χωρίς αμφιβολία, είχαν την πλάτη τους στο μέλλον. Το ομηρικό πεπρωμένο που ήταν υποσχόμενο κάποτε στον Άρνολντ Μπέκλιν είχε ήδη αποφασιστεί. Το να κρεμά κανείς τη Νήσο των νεκρών στον τοίχο του σήμερα έχει γίνει μια εσωτερική αδυναμία. Το παιχνίδι των νυμφών στα κύματα μας αναγκάζει να δεχτούμε ένα υλικό που απλά δεν το αντέχουμε άλλο. Οι γυναίκες με τους ελληνικούς γαλάζιους τήβεννους κάτω από τις λεύκες, δίπλα στο σκοτεινό ρέμα· η Φλόρα που βαδίζει στο χωράφι, το κορίτσι με την άρπα στη καταπράσινη γη – αυτά είναι πράγματα που για εμάς σημαίνουν έναν καλλιτεχνικό παραλογισμό και παραποιούν επανειλημμένα την έντονη πρωτοτυπία Μπέκλιν, καθώς ξεσπά συνεχώς σε άλλα έργα. Μια γενιά εκλεκτικιστών όμως, που αηδιασμένη από τον ατομισμό του 19ου αιώνα, κοίταξε πίσω στον 16ο αιώνα, ένιωσε ότι ο Μπέκλιν, ακριβώς στις αδυναμίες του,...

Αναγεννησιακές μιμήσεις και εξπρεσιονισμός

...ήταν το προπύργιο της γερμανικής φαντασίας. Οι προσπάθειες να διατηρήσουμε για εμάς αυτή την πλευρά της φύσης του ήταν συγκινητικά πιστές. Η υπερβολική φαντασία όμως, σε μεγάλο βαθμό δεν είχε κατακτήσει τη ζωή, αλλά μάλλον γαλβάνιζε μοντέλα αντίκες – αν και με μεγάλη δύναμη, και σε μια άστοχη κίνηση των μέσων αναπαράστασης. Ο Μπέκλιν είναι πιο δυνατός όταν εγκαταλείπει τις αλληγορίες. Σήμερα, σκεφτόμαστε με την ίδια έλλειψη εκτίμησης για πολλές κλασικές απόπειρες, καθώς θαυμάζουμε τον Γιάκομπ Μπούρκχαρντ που, με κάθε σοβαρότητα, έκανε τέχνη αξιολογώντας σπουδές στη βάση της μίμησης των αναγεννησιακών κτιρίων της εποχής του. Τέτοιοι άνθρωποι, που περιστοιχίζονταν με έπιπλα και εικόνες των «μεγάλων εποχών», που απεικόνιζαν, με έναν μαγικό τρόπο, τη «γέννηση του σύγχρονου ανθρώπου» στην αναγεννησιακή κουλτούρα, δεν είχαν κανένα πραγματικά μεγάλο κίνητρο για να επιφέρουν την αναγέννηση του ανθρώπου. Ακόμα κι αν το γνώριζαν διαισθητικά, φοβούνταν μια θετική

σύγκρουση με τον ιμπρεσιονιστή του πνεύματος των καιρών. Αποσύρθηκαν από τη ζωή και άσκησαν το ταλέντο τους σε άχρηστα αντικείμενα.

Όλη η τραγωδία μιας εποχής χωρίς μύθους εμφανίζεται και στις επόμενες δεκαετίες. Οι άνθρωποι δεν ήθελαν πια τον διανοούμενο, άρχισαν να μισούν τις ατελείωτες χρωματικές αποσυνθέσεις, περιφρονούσαν την καφέ μπογιά της γκαλερί και τα αντίγραφα του Τιτσιάνο. Το σωστό συναίσθημα οδήγησε σε μια αναζήτηση για απελευθέρωση, έκφραση και δύναμη. Και η συνέπεια αυτής της μεγάλης έντασης ήταν – η σκωπτική γέννηση του εξπρεσιονισμού. Μια ολόκληρη γενιά φώναζε για έκφραση, αλλά δεν είχε τίποτα να εκφράσει. Φώναζε για ομορφιά αλλά δεν είχε πια κανένα ιδανικό ομορφιάς. Ήθελε να φτάσει στη δημιουργικότητα στη ζωή, αλλά είχε χάσει κάθε πραγματική δημιουργική δύναμη. Τότε ο εξπρεσιονισμός έγινε ο τρόπος και έτσι, αντί να δημιουργηθεί μια νέα δύναμη, να διαμορφωθεί το στυλ, η πτωτική τάση συνεχίστηκε.

«Μετανοητική αντικειμενικότητα» – το τέλος

Η εσωτερικά απείθαρχη, «πρωτόγονη τέχνη» καταβροχθίστηκε από μια διεφθαρμένη γενιά. Υπήρχαν υπερβολικοί έπαινοι για την Ιαπωνία και την Κίνα και όλη η σοβαρή ευρωπαϊκή σκανδιναβική τέχνη αποδόθηκε στην Ασία (Φριτς Μπούργκερ)*.

Μεγάλα ταλέντα όπως ο Πολ Σεζάν και ο Φέρντιναντ Χόντλερ ηττήθηκαν στον αγώνα τους για ένα νέο στυλ, παρά τις προσπάθειες των μαθητών τους να προσκολληθούν σε αυτούς τους δύο σαν σημαιοφόρους μιας νέας θέλησης, και παρ’ όλες τις προσπάθειες των κριτικών λογοτεχνίας να κατασκευάσουν πνευματικά στηρίγματα κάτω από αυτή την προσπάθεια.

Έτσι ο μυστικισμός των μπυραριών εναλλάσσονταν με την εγκεφαλική παράλυση, με τον κυβισμό και με το γραμμικό χάος, μέχρι που οι άνθρωποι κουράστηκαν από όλα αυτά και σήμερα προσπαθούν ξανά – μάταια – να ξεφύγουν με το «νέο κύμα αντικειμενικότητας».

Η ουσία όλης αυτής της χαοτικής εξέλιξης βρίσκεται, μεταξύ άλλων, στην απώλεια αυτού του υπέρτατου ιδεώδους ομορφιάς που, με τόσες πολλές μορφές και προσπάθειες, υπήρξε το υποστηρικτικό θεμέλιο όλης της ευρωπαϊκής καλλιτεχνικής δημιουργίας. Το δημοκρατικό δόγμα, που καταστρέφει τη φυλή και η πόλη με την κοσμοπολίτικη ζωή που καταστ-

---

* Διαβάστε για παράδειγμα, παρακάτω τα σχόλια του Γαλημαθία ενός καταξιωμένου αισθητικού: «Ο κοσμοπολιτισμός και ο διεθνισμός αντικαθίστανται από την ιδέα μιας οικουμενικότητας που αναζητά τη φύση και την αγάπη της κοινότητας του πνευματικού στον οργανισμό του σύμπαντος. Η Ευρώπη ανακάλυψε τον εαυτό της, τη στενότητα του πολιτιστικού της πνεύματος και τη μητέρα του πολιτισμού, και συναντά τις ασιατικές ρίζες του πολιτισμού της» («Εισαγωγή στη Μοντέρνα Τέχνη», σελ. 38).

ρέφει τον άνθρωπο, ενώθηκαν με το προσχεδιασμένο εβραϊκό έργο της αποσύνθεσης. Το αποτέλεσμα ήταν να καταρρεύσουν όχι μόνο οι ιδεολογίες και οι ιδέες του κράτους, αλλά και η τέχνη της σκανδιναβικής δύσης.

Εδώ καταλήξαμε σε ένα από τα βαθύτερα κριτήρια για κάθε μελέτη της τέχνης, το οποίο όμως όλοι οι ακαδημαϊκοί αισθητικοί πάντα παραβλέπουν· όντως δεν το έχουν υποψιαστεί σχεδόν καθόλου.

Το πρόβλημα της «αισθητικής της κοινής λογικής»

Μεταξύ άλλων, η αισθητική έχει να κάνει με κριτικές γούστου, απαιτεί δηλαδή ένα έργο τέχνης όχι μόνο να ευχαριστεί έναν άνθρωπο, αλλά να βρίσκει και «γενική» αναγνώριση. Η αναζήτηση αυτού του «γενικού» νόμου του γούστου έχει υπερθερμάνει τα κεφάλια για αιώνες. Σαν αποτέλεσμα, μια προϋπόθεση όλων των πολεμικών αγνοήθηκε: ένα έργο τέχνης μπορεί να «αρέσει» μόνο εάν κινείται στο πλαίσιο ενός οργανικά οριοθετημένου ιδεώδους ομορφιάς. Ο Καντ έδωσε τον ορισμό ότι: «Η ομορφιά είναι μια μορφή της χρησιμότητας ενός αντικειμένου, στο βαθμό που προβάλλεται χωρίς καμία ιδέα για τη χρησιμότητά του.»* Εδώ ο Καντ εξέφρασε μια βαθιά σκέψη, αλλά έβγαλε το λανθασμένο συμπέρασμα ότι πρέπει να υποθέσουμε μια «αισθητική κοινής λογικής»**, η οποία βασίζεται σε μια καθαρά ανθρώπινη διάθεση των δυνάμεων της γνώσης, δηλαδή στη ψυχική κατάσταση του νου σε γαλήνη, του οποίου όμως ο γενικός χαρακτηρισμός είναι σχετικός. Με αυτό, ο Καντ έστρεψε, σε μια κρίσιμη στιγμή, την αναζήτησή του σε μια μοιραία κατεύθυνση. Η ομορφιά της Αφροδίτης του Τζορτζόνε έχει μια ασυνείδητα σκόπιμη επίδραση πάνω μας. Κάθε άλλη αληθινά φυλετική ομορφιά, δηλαδή μια ομορφιά που εξαρτάται από μια οργανική ψυχή, έχει το ίδιο αποτέλεσμα. Από την πρώτη ματιά του Καντ, προκύπτει για εμάς σήμερα το εξής συμπέρασμα: ο ισχυρισμός για «καθολική εγκυρότητα» μιας κριτικής γούστου απορρέει μόνο από ένα φυλετικό-εθνικό ιδεώδες ομορφιάς και επομένως εκτείνεται μόνο σε εκείνους τους κύκλους που, συνειδητά ή ασυνείδητα, φέρουν μέσα στην καρδιά τους την ίδια ιδέα της ομορφιάς.

Με αυτή τη βασική συνειδητοποίηση, όλες οι προηγούμενες «γενικές» αισθητικές αφαιρούνται μια για πάντα και η οργανική-πνευματική κοσμοθεωρία ενάντια στον αφηρημένο οικουμενισμό ή στον ατομικισμό-εξατομίκευση ανοίγει...

Το περιεχόμενο σαν πρόβλημα μορφής

---

* Κριτική της επιλεκτικότητας, § 17.

** Όπως παραπάνω, § 20.

...και τον δρόμο στην τέχνη που οδηγεί στην ελευθερία. Αυτή η συνειδητοποίηση όμως, απαιτεί άλλες σημαντικές γνώσεις.

Στην προσπάθεια διαχωρισμού του αισθητικού αντικειμένου από όλα τα μη αισθητικά στοιχεία, το περιεχόμενο, μεταξύ άλλων, διαχωρίζεται πάντα από τη μορφή. Δικαιολογημένα, για να αποφευχθεί η αιώνια ανάμειξη ηθικών κηρυγμάτων και αισθητικής. Ωστόσο, αυτός ο μεθοδολογικά απαραίτητος διαχωρισμός ξέχασε να τονίσει το πιο σημαντικό: ότι στην περίπτωση της σκανδιναβικής-δυτικής τέχνης, το περιεχόμενο αντιπροσωπεύει όχι μόνο το περιεχόμενό της αλλά και ένα πρόβλημα μορφής. Για εμάς, η επιλογή ή η εξάλειψη ορισμένων στοιχείων του πνευματικού περιεχομένου είναι μια διαμορφωτική, εξ ολοκλήρου καλλιτεχνική, διαδικασία. Αλλά από τη στιγμή που αυτό ξεχάστηκε μπροστά στη μονόπλευρη εξύμνηση της ελληνικής τέχνης – που παρερμηνεύτηκε – ένα ουσιαστικό συστατικό της δυτικής τέχνης αφέθηκε στην άκρη και δεν πρέπει να εκφράζεται η έκπληξη αν ο μέσος πολίτης στη συνέχεια κάνει μια «ηθική τέχνη» από ό,τι έχει απομείνει.

Το αποτέλεσμα αυτό προέκυψε επειδή οι Γερμανοί αισθητιστές, κοιτώντας επίμονα την ελληνική γλυπτική, δήλωσαν ότι η αισθητική είχε να κάνει μόνο με την ομορφιά, δηλαδή με την προϋπόθεση της εύκολης απαλλαγής από τον ηθικό καταναγκασμό, τη μηχανική πίεση και την πνευματική καταπόνηση. Αλλά αυτή η ελληνική ομορφιά ήταν μόνο ένα – ίσως στατικό – στοιχείο της ελληνικής ζωής. Μπορεί να αμφισβητηθεί αν η αρχιτεκτονική, η γλυπτική, το έπος ή η τραγωδία είναι το μεγαλύτερο πράγμα που μας άφησε η Ελλάδα, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η εσωτερική και η εξωτερική γλυπτική τέχνη ήταν η αρχή του τέλους κάθε ελληνικής καλλιτεχνικής δραστηριότητας.

Ο Έλληνας σαν τεχνίτης της γλυπτικής

Στη σοφόκλεια τραγωδία αυτή η στατική γλυπτική τέχνη διατηρείται, ακόμη και στα φρικτά έργα του Ευριπίδη, το πεπρωμένο εμφανίζεται λιγότερο σαν μια εσωτερική κατάσταση και εξέλιξη παρά σαν μια συνένωση ακατανόητων συνθηκών και εξωτερικών καταστροφικών γεγονότων.

Η ελληνική ομορφιά είναι επομένως πάντα ένα στατικό, όχι δυναμική ύπαρξη. Αλλά το να αναζητήσουμε αυτήν την ίδια ομορφιά στην τέχνη της Δύσης και να την επιτρέψουμε στη σφαίρα των αισθητικών θεωρήσεων ήταν αμάρτημα ενάντια στο πνεύμα της Ευρώπης: γιατί από την αρχή, παρά το παρόμοιο ιδανικό της ομορφιάς, η τέχνη μας δεν ήταν προσαρμοσμένη σε μια ομορφιά βασισμένη στη γλυπτική αλλά στην πνευματική κίνηση: δηλαδή, δεν ήταν η εξωτερική συνθήκη που έγινε μορφή, αλλά η πνευματική αξία στην πάλη της με άλλες αξίες ή αντίθετες δυνάμεις. Μέσω της επιλογής του περιεχομένου σαν προτύπου που δίνει ώθηση στο έργο τέχνης, ρυθμίζοντας τη μορφή του, η σκανδι-

ναβική τέχνη εναρμονίζεται πολύ περισσότερο στην προσωπικότητα, τη μεταμόρφωσή της, την ενίσχυση και τη διεκδίκησή της από ό,τι η ελληνική τέχνη. Το υψηλότερο έργο της δυτικής τέχνης δεν είναι επομένως ό,τι πιο «όμορφο», αλλά αυτό που διεισδύει καλύτερα στην πνευματική μας ύπαρξη, στις ψυχές μας. Είναι αυτός ο παράγοντας της ισχυρής εσωτερικής κινητήριας δύναμης που δεν ανήκει στην ελληνική αισθητική. Μάλλον, ενσωματώνεται στη σκανδιναβική δύση σαν πρόβλημα μορφής, και ταυτόχρονα χωρίς σχέση με ό,τι είναι καθαρά ορθολογικό ή ηθικό.

Όπως σε πολλές άλλες περιπτώσεις, ο Φρίντριχ Σίλερ επέδειξε τη σωστή διορατικότητα από ένστικτο και παρά τις προκαταλήψεις του για την ελληνική τέχνη, αν και δεν κατάφερε να βγάλει τα κατάλληλα συμπεράσματα. Έγραψε: «*Το πόσο περισσότερο προσβλέπουμε στη βία παρά στην κατεύθυνση της δύναμης στις αισθητικές κρίσεις, το πόσο περισσότερο στην ελευθερία παρά στη νομιμότητα, είναι αρκετά εμφανές...*

Διαμόρφωση της θέλησης στην ωδή των Νιμπελούνγκεν

...από το γεγονός ότι προτιμούμε να εκφράζουμε τη δύναμη και την ελευθερία σε βάρος της νομιμότητας, παρά τη νομιμότητα σε βάρος της δύναμης και της ελευθερίας. Η αισθητική κρίση περιέχει περισσότερη αλήθεια σε αυτό από ό,τι συνήθως πιστεύεται. Σαφώς, οι κακίες που αποδεικνύουν τη δύναμη της θέλησης, προαναγγέλουν μια μεγαλύτερη διάθεση για αληθινή ηθική ελευθερία από τις αρετές που δανείζονται ένα στήριγμα από τη φυσική κλίση, γιατί σε έναν παλιάνθρωπο κοστίζει μόνο μια νίκη επί του εαυτού του για να μεταστρέψει όλη τη συνέπεια και τη δύναμη της θέλησης που σπαταλά στο κακό, στο καλό».

Αυτά τα λόγια διακηρύσσουν ανοιχτά τη μία πλευρά της εξήγησης. Γιατί, για παράδειγμα, πρόσωπα όπως ο Ριχάρδος Γ' και ο Ιάγος μπορούν να έχουν αισθητική επίδραση πάνω μας; Έχουν επίδραση λόγω της δύναμης που έχει πάνω μας ένας εσωτερικός νόμος. Χωρίς αυτό μπαίνουμε στον πειρασμό να κάνουμε παράλογες ηθικολογικές κρίσεις. Είναι η δύναμη αυτής της εσωτερικής δύναμης που μας συμφιλιώνει με τα πάντα. Αυτό όμως δεν ίσχυε μόνο από τον Σαίξπηρ, αλλά ήταν έτσι από την αρχή της γερμανικής τέχνης. Η ωδή των Νιμπελούνγκεν είναι το αποτέλεσμα της δύναμης της αληθινής δημιουργικότητας στη δυτική τέχνη. Αυτή η μεγάλη ιστορία συγκινεί την ψυχή και ελευθερώνει το πνεύμα. Ακόμη και στην πιο φτωχή του μορφή εξακολουθεί να δείχνει τελειοποιημένη τέχνη ύψιστης τάξης.

Γνωρίζω ότι θα διατυπωθούν αντιρρήσεις κατά της σύγκρισης της ωδής των Νιμπελούνγκεν με την Ιλιάδα γιατί η ιστορική εξέλιξη του ελληνικού και του γερμανικού λαού δεν ήταν «ταυτόχρονη». Ωστόσο, μια σύγκριση είναι δυνατή αν ακολουθήσει κανείς τους νόμους της εσωτερικής μορφής οι οποίοι παρέμεναν πάντα οι ίδιοι. Εάν η ωδή

των Νιμπελούνγκεν θεωρείται αρκετά σπουδαίο ώστε να αντιπαραβληθεί με μια Ιλιάδα που είναι διαφορετική, αλλά ισότιμη καλλιτεχνικά, τότε βρισκόμαστε σε διαφωνία με τον Γκαίτε που έδωσε τη διαβεβαίωση ότι...

Ιλιάδα και ωδή των Νιμπελούνγκεν

...δεν πρέπει να μειώνουμε την απόλαυση του μεγάλου γερμανικού έπους συγκρίνοντάς το με το ελληνικό: ο Όμηρος μας βάζει μια «πολύ μεγάλη κλίμακα».

Η Ιλιάδα και η ωδή των Νιμπελούνγκεν έχουν συχνά συγκριθεί μεταξύ τους, και μετά από μακροχρόνια εξέταση από τους γερμανιστές και τη γρήγορα σχηματισθείσα γνώμη των ελληνιστών μας, το αποτέλεσμα τέτοιων συγκρίσεων ήταν πάντα ότι η Ιλιάδα βρίσκεται, σε καλλιτεχνικούς όρους, πολύ πάνω από τη γερμανική ποίηση. Το χειρότερο που μπορούσε να ειπωθεί για την Ιλιάδα ήταν ότι ήταν αρκετά βίαιη.

Αυτές οι απόψεις που γεννήθηκαν από την πίστη στην καθολική εγκυρότητα των κανόνων της ελληνικής τέχνης, σήμερα συνηθίζεται να απορρίπτονται, γιατί το να παραδεχτεί κανείς ότι ένα έργο τέχνης μπορεί να παρουσιάσει ισχυρές προσωπικότητες σημαίνει ότι δημιουργήθηκε από μια διαμορφωτική δημιουργική δύναμη της ίδιας έντασης. Είναι διαμορφωμένο διαφορετικά από το ελληνικό, αλλά είναι εφάμιλλο με αυτό, ειδικά σε καλλιτεχνική ποιότητα.

Αν φανταστούμε τον πλούτο και τη ζωντανή γλυπτική της Ιλιάδας (τους πολλαπλούς τρόπους, π.χ. του Αγαμέμνονα που υποκινεί τους στρατηγούς του σε φιλονικίες, τις ατελείωτες περιγραφές μεμονωμένων μαχών), τότε, συγκριτικά, το γερμανικό ηρωικό τραγούδι δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις. Η τεχνική του είναι συχνά αδέξια, οι περιγραφές επαναλαμβάνονται εδώ κι εκεί (προφανώς μεταγενέστερες προσθήκες τροβαδούρων) χωρίς να έχει τροποποιηθεί. Παρ' όλα αυτά, οι Νιμπελούνγκεν ζουν, εσωτερικά, μια πολύ πιο ζωντανή ζωή, οι πράξεις τους πηγάζουν από την εσωτερική δύναμη της θέλησης και του αγώνα, ενεργούν σύμφωνα με μια εσωτερική λογική και μια συγκεκριμένη πνευματική στάση. Η συνένωση των πράξεων, που γεννιέται από την προσωπική εσωτερικότητα, εντείνει την τραγική αντίθεση που οδηγεί στην καταστροφή.

Εξαρχής, βέβαια, πρέπει να προφυλαχθούμε από τον πειρασμό της επιθυμίας να υποτιμήσουμε τον Όμηρο σαν δημιουργικό καλλιτέχνη. Διαμόρφωσε έναν κόσμο θεών για τον ελληνικό λαό...

Ο Όμηρος και η φιγούρα της Ελένης

...που τον έθεσε σαν πρότυπο για εκατοντάδες χρόνια για τους εικαστικούς καλλιτέχνες. Όμως η καλλιτεχνική στάση του Ομήρου δεν

ανταποκρινόταν στη φύση μας. Οι μορφές του κινούνται στη μεσαία σφαίρα του ανθρώπου, δεν βυθίζονται σε μυστηριώδεις πνευματικές αβύσσους, δεν δείχνουν λαχτάρα για τα υπέρτατα ύψη, οι πράξεις προκύπτουν λιγότερο σαν αποτέλεσμα μιας εσωτερικής σιδερένιας αναγκαιότητας, δεν εμφανίζονται σαν εκφράσεις δαιμονικών ή θεϊκών δυνάμεων της θέλησης του ίδιου του ανθρώπου, αλλά είναι αποτέλεσμα εξωτερικών επιρροών.

Θα μπορούσε να αντιταχθεί σε αυτήν την παρατήρηση ότι χαρακτηριστικά που αναδύονται λιγότερο θαυμάσια είναι πολύ πιο δύσκολο να διαμορφωθούν καλλιτεχνικά από τα ασυνήθιστα ξεσπάσματα του ανθρώπινου μυαλού. Αλλά φυσικά δεν είναι αυτό το θέμα εδώ.

Όταν τελικά η Τροία έπεσε μετά από δέκα χρόνια αγώνων, η αιτία αυτής της σύγκρουσης μεταξύ των λαών, που ήταν μια κυρία, ελευθερώθηκε κι αυτή. Η Ελένη εμφανίστηκε ανάμεσα στους μαχητές. Ο Όμηρος δεν περιέγραψε την ομορφιά της. Αντίθετα, έδωσε περισσότερη προσοχή στην εντύπωση που έκανε στο περιβάλλον της. Οι πολεμιστές που είχαν χάσει φίλους και αδέρφια, που είχαν υποστεί χιλιάδες στερήσεις, όλοι διαπίστωσαν ότι άξιζε τον κόπο, να χύσουν ποταμούς αίματος για αυτήν τη γυναίκα, για αυτήν την ομορφιά. Μια τέτοια στάση είναι πραγματικά ελληνική: Το εάν η Ελένη άξιζε εσωτερικά να τοποθετηθεί στο επίκεντρο ενός δράματος μεταξύ των λαών, δεν έχει σημασία. Είναι μάλιστα πιθανό ότι η γυναίκα ένιωθε εξίσου άνετα με τον Πάρη όσο και στο κρεβάτι του βασιλιά της Σπάρτης. Δεν καταγράφεται κανένα είδος λύπης για τη μοίρα της.

Μια όμορφη κοκότα ήταν λοιπόν η αιτία του πολέμου μεταξύ δύο λαών και θεωρήθηκε επαρκής λόγος γι' αυτόν. Ίσως υπάρχουν παρόμοιες καταστάσεις και αλλού στην ιστορία, αλλά αν ένας ποιητής θέτει αυτό το γεγονός σαν βάση για ένα δυνατό έργο, τότε η επιλογή του περιεχομένου...

Φύση και Μορφή Τέχνης

...επιδεικνύει ήδη μια δημιουργικότητα που χαρακτηρίζει τη μορφή, που έρχεται σε αντίθεση με τη φύση μας με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο. Ο δαίμονας που κινείται μέσα του λείπει ή ωθείται συνειδητά στην άκρη· η μορφή και η ομορφιά παίρνουν τη θέση του.

Όπως η μικρότητα και η απομόνωση της ελληνικής πόλης έδωσαν στον απλό πολίτη μια σαφή εικόνα των συνθηκών που καθόριζαν τη ζωή του χωρίς να βάζουν σε ισορροπία την ικανότητα της κρίσης του με τις απαιτήσεις που του ζητούνταν σε καθημερινή βάση, έτσι και το ελληνικό πνεύμα εκδηλώνεται στην τέχνη με σαφή ικανότητα οριοθέτησης. Αυτή η βεβαιότητα του καλλιτεχνικού στόχου αποκαλύπτεται τόσο στον Ικτίνο και τον Καλλικράτη όσο και στον Φειδία, τον Όμηρο και τον Πλάτωνα. Τίποτα δεν μένει χωρίς ξεκάθαρο περίγραμμα, μόνο λίγα μένουν

ανείπωτα, αλλά όλα παίρνουν μορφή – αν μπορεί να το πει κανείς έτσι – σε συμπυκνωμένη μορφή και διευκρινισμένη με διαφωτιστική αντικειμενικότητα.

Από τη στιγμή που αυτό είχε επιτευχθεί πλήρως, τότε ο Έλληνας δεν βαρέθηκε να μεταμορφώνει ατελείωτα το βασικό θέμα που είχε βρεθεί με τους πιο ποικίλους τρόπους. Αυτή είναι μια ιδιαιτερότητα που συχνά επαίνεσε ο Γκαίτε στις συνομιλίες του με τον Γιόχαν Πέτερ Έκερμαν.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο υπέροχο από τον τρόπο με τον οποίο ο Όμηρος εξυψώνει τη φύση σε μορφή τέχνης. Δεν συναντάμε μακροσκελείς περιγραφές της φύσης, αλλά μάλλον ένα ατμοσφαιρικό περιεχόμενο του θέματος, που αντικατοπτρίζει μια διάθεση, του διαθέσιμου υλικού συμπιεσμένο σε λέξεις. Αυτή η υπέροχη, συνοπτική μορφή που χρησιμοποιούσε ο Όμηρος ήταν η μαγεία με την οποία μάγεψε για αιώνες και χιλιετίες· κυριαρχεί σε όλα του τα έργα, ζει σε κάθε λεπτομέρειά του· είναι ένα πράγμα αιώνιας νιότης και πανταχού παρούσας αθανασίας.

Η μοναδικότητά του έγκειται στη δημιουργική του δύναμη να μπορεί να απομακρύνει το βλέμμα από τις περιγραφές της φύσης,...

Η μάχη του Βούλπενσαντε

...να τις εξανθρωπίζει αμέσως, να τις φέρει πιο κοντά μας μέσα από μια ισχυρή απεικόνιση, φέρνοντας την διαφορετικότητά τους σε μια εντύπωση. Ο Όμηρος περιέγραφε πάντα τους ίδιους τους Αχαιούς σαν «χαλκοθώρακους», ο Αχιλλέας πέρασε από τα πολιορκητικά του έργα σαν «ευκίνητος δρομέας», ο Έκτορας βάδιζε «κουνώντας το κράνος του με τα φτερά» μπροστά στις πύλες της Τροίας. Η Ήρα, η θεά με τα φλογερά μάτια, φλέρταρε τον Δία. Τα ελληνικά πλοία περιγράφονταν εκτενώς με δύο μόνο λέξεις: «σκοτεινά και τοξωτά». Όλα μοιάζουν με πινελιές ενός μεγάλου ζωγράφου, που με μια κίνηση πιέζει το χρώμα και τη γραμμή ενός πλάσματος στον καμβά. Αυτή είναι η μορφή στην ύψιστη τελειότητά της. Αυτό είναι το χαρμόσυνο μήνυμα των Ελλήνων. Αν ο Γκαίτε έφτιαξε μια σύνθετη λέξη, για παράδειγμα, «πρωινή ομορφιά» (morgenschön), (χρησιμοποίησε αυτή τη μορφή μόνο μία φορά στο ποίημά του «Μικρό τριαντάφυλλο του ρεικότοπου») τότε εδώ εμφανίζεται ο ίδιος καλλιτεχνικός νόμος με αυτόν που διαμόρφωσε την πνευματική πνοή της ελληνικής ζωής.

Ο Γερμανός ποιητής επέλεξε να το διαμορφώσει με διαφορετικό τρόπο. Το πνευματικό περιεχόμενο που διαμορφώνεται δεν είναι το πρόσωπο (ομορφιά), αλλά η προσωπικότητα (που αναπτύσσεται και καθορίζεται από τη θέληση). Τα εξωτερικά γεγονότα είναι μόνο μια αφορμή για την έκφραση και τη συνέπεια ενός χαρακτήρα (όχι της αιτίας) ή για την πλήρη ενσάρκωση της εσωτερικής κατεύθυνσης της ανθρώπινης βούλησης. Η τιμή και η πίστη εμφανίζονται σε όλες τις μορφές σαν οι κινητήριες δυνάμεις στην αρχή της σκανδιναβικής τέχνης.

Η Κριμχίλντα παρασύρεται όπως η Ελένη, αλλά δεν παραδίδεται. Προτιμά την υπηρεσία ως υπηρέτρια από μια ατιμωτική ζωή, αν και ο Χάρτμουτ, με την αρρενωπότητα και τον ιπποτισμό του, αντιπροσωπεύει μια πολύ μεγαλύτερη και πιο καλλιτεχνική αιτία αφοσίωσης από τον άθλιο Πάρη. Αλλά η ομορφιά, και, πάνω απ' όλα, η υπερηφάνεια και η πίστη της κόρης του βασιλιά, μας έδωσαν ένα ικανοποιητικό καλλιτεχνικό μοτίβο που επαρκούσε για να προκαλέσει την αιματηρή μάχη στο Βούλπενσαντε.

Ζίγκφριντ και Κριμχίλντα

Η τραγωδία των Νιμπελούγκεν έχει τις ρίζες της σε αυτήν την εσωτερική δικαίωση, στην αναγνώριση του εσωτερικού χαρακτήρα σαν υπέρτατη αξία. Αν ο Ζίγκφριντ ήταν μια άχρηστη προσωπικότητα όπως ο Πάρις, κανείς από εμάς δεν θα μπορούσε να καταλάβει τη συζυγική αγάπη της Κριμχίλντα, καμία δαιμονική γυναικεία πίστη της δεν θα ήταν αξιόπιστη σε κανέναν· κανείς από εμάς δεν θα έβρισκε κατανοητή την προδοσία όχι μόνο των αδελφών αλλά και όλων των Βουργουνδών, ανθρώπινα ή καλλιτεχνικά ικανοποιητική, αν η φιγούρα του Ζίγκφριντ δεν είχε απεικονιστεί με αιώνια λαμπερή δόξα. Ο Ζίγκφριντ μπορεί να αναπαρασταθεί σαν ο ετοιμοθάνατος θεός της άνοιξης, σαν θεός του φεγγαριού ή του ήλιου, τη στιγμή που εμφανίστηκε σε ένα ποίημα, σαν προσωπικότητα αρκέστηκε στο να διαμορφωθεί. Αν η τέλεια ευγένεια πρόκειται να ενσαρκωθεί οπουδήποτε, τότε είναι εδώ. Όπου εμφανίζεται ο Ζίγκφριντ, όλες οι καρδιές πετάνε κοντά του· όπου μπορούσε να βοηθήσει, έθεσε τον εαυτό του χωρίς δισταγμό, ανιδιοτελώς και με εμπιστοσύνη, στην υπηρεσία εκλεκτών φίλων του. Μέσω της αγάπης προσκαλεί – με τον τρόπο που αποδοκιμάζει με τον Γκύντερ την Μπρουνχίλντε – την ενοχή πάνω του. Και εξαιτίας αυτής της ενοχής χάνεται.

Ο αντίπαλός του, ο Χάγκεν, είναι ένα μείγμα φιλαργυρίας και άνευ όρων ανδρικής πίστης, μια φιγούρα που, στη γιγάντια σχηματική της οριοθέτηση, αντιπροσώπευε καλλιτεχνικά το ισχυρότερο αντίστοιχο του ακτινοβόλου Ζίγκφριντ. Αντιπροσώπευε έναν τύπο ασυμβίβαστης γενναιότητας, που, εν κατακλείδι, χάρη στη συνέπειά του μέχρι τον θάνατό του, μας συμφιλιώνει τελικά με πολλά από τα εγκλήματα που έχει διαπράξει. Η συνάντηση της Κριμχίλντα με τον Χάγκεν και τον Βόλκερ στην αυλή του Έτσελ (Αττίλας) είναι μια από τις πιο δραματικές ποιητικές εικόνες που μπορεί κανείς να συλλάβει. Η νυχτερινή φρουρά από τους δύο συντρόφους και το τραγούδι του τροβαδούρου είναι δείγματα υπέροχης, αντρικής ποίησης.

Με τραγική αναγκαιότητα, οι διαφορετικές βουλητικές φύσεις συγκρούονται μεταξύ τους...

Ο Μαργράβος Ρούντιγκερ

...σαν ενοχή και εξιλέωση, και γεννούν νέες ενοχές, καθώς η τιμή πολεμά ενάντια στην τιμή, η πίστη ενάντια στην πίστη και ενσαρκώνεται σε ανθρώπινους χαρακτήρες με αλληγορική μορφή, που είναι το ισχυρό δημιούργημα της σκανδιναβικής γερμανικής φύσης όπως φαίνεται από την αρχή της γερμανικής τέχνης, μεγαλύτερο από τη ζωή.

Αυτές οι δυνάμεις, είτε αγάπης είτε μαχητικές, είναι το υλικό με το οποίο έχει αναδειχθεί μια μεγάλη ποιητική σύνθεση και είναι εντελώς άχρηστο να συζητάμε για το πόσα χέρια έχουν δουλέψει την ωδή των Νιμπελούνγκεν γιατί είναι σαφές ότι είναι πολλά ποιήματα που έχουν γίνει ένα έργο.

Οι πιο πρόσφατοι ερευνητές υποστηρίζουν ότι η φιγούρα του Ρούντιγκερ ήταν η τελευταία προσθήκη που προστέθηκε (από έναν πέμπτο ποιητή). Ας είναι. Τότε και αυτός ο πέμπτος ήταν ένας μεγάλος καλλιτέχνης. Διότι σε ολόκληρο τον κόσμο της λογοτεχνίας αν ψάξει κανείς δεν θα βρει μια προσωπικότητα τόσο απλού εσωτερικού μεγαλείου σαν αυτήν που ενσαρκώνεται στον Μαργράβο Ρούντιγκερ. Αναγκάζεται κανείς να αναγνωρίσει την πνευματική δύναμη και την ενέργεια που υπάρχουν σε αυτόν τον νέο χαρακτήρα. Πρώτιστος είναι ο όρκος πίστης στη βασίλισσά του, ο όρκος της ανδρικής του τιμής, που πρέπει να θριαμβεύσει έναντι όλων των άλλων μορφών. Έρχεται όμως αντιμέτωπος με παλιούς φίλους, καλεσμένους που ο ίδιος έχει φέρει στη χώρα και τους οποίους έχει υποσχεθεί προστασία, ακόμη και με τον αρραβωνιαστικό της μοναχοκόρης του. Έτσι ο Ρούντιγκερ δέχεται συνειδητά τον θάνατο με μια σιδερένια θέληση, αν και, η ανυπεράσπιστη κατάσταση του Έτσελ και της Κριμχίλντα, εξακολουθούσε να δημιουργεί ένα ισχυρό πειρασμό για να παραβιάσει το λόγο του. Η ιδέα της τιμής έγινε η δύναμη που παρακίνησε όλες τις πράξεις του. Σκεφτείτε, για παράδειγμα, τη φιγούρα του Αχιλλέα, μιας από τις πιο λαμπερές ηρωικές ενσαρκώσεις όλων των εποχών, που όμως, λόγω προσωπικής προσβολής, άφησε ολόκληρο τον λαό του χωρίς αρχηγό και μετά σκεφτείτε τον Μαργράβο Ρούντιγκερ, ο οποίος, πριν από τη θανατηφόρα μάχη, δίνει την ασπίδα του σε έναν αντίπαλο για να τον αντιμετωπίσει με πλήρη πανοπλία, τότε θα εκτιμήσετε το χάσμα που υπάρχει εδώ μεταξύ μορφής και περιεχομένου,...

Ενάντια στην αχαλίνωτη αισθητική

...αλλά ταυτόχρονα θα συλλάβετε τα πολύ διαφορετικά είδη ποιητικών μορφών.

Εμπλέκονται οι ψυχές δύο λαών διαφορετικού τύπου, που και οι δύο μετέτρεψαν τη φύση σε τέχνη. Ο ένας επέτρεψε στους άνδρες του να κλαίνε και να γελούν, να αγαπούν, να μισούν και να κάνουν ηρωικές

πράξεις, αλλά δεν μετέτρεψε τη θέληση σε μια κινητήρια δύναμη· άφησε στην άκρη την προσωπικότητα σαν φαινόμενο διαμόρφωσης, και εφάρμοσε όλη την αγάπη στον έξω κόσμο και με λέξη και σμίλη δημιούργησε ένα θαυμάσιο όπλο για να επιβάλει την ομορφιά· από την άλλη πλευρά, η σκανδιναβική τέχνη βυθίστηκε στα βαθύτερα βάθη της ανθρώπινης θέλησης και συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της ψυχής σε ένα εσωτερικό, καλλιτεχνικά διαμορφωμένο σύνολο, χωρίς να προσδώσει στην τυπική ομορφιά το καθοριστικό βάρος.

Ακόμη και τα μεγαλύτερα έργα των ανθρώπων έχουν ένα αδύναμο σημείο· έτσι και η ωδή των Νιμπελούνγκεν. Η σχέση του Ζίγκφριντ με την Μπρουνχίλντα δεν ήταν τόσο καλά θεμελιωμένη στην παρούσα έκδοση όσο στις παλιές παραδόσεις. Αυτή η σχέση βρήκε την τελική της ερμηνεία στην Έδδα: το «τραγούδι του θανάτου του Ζίγκφριντ» είναι μια από τις μεγαλύτερες εκφράσεις της γερμανικής φύσης, είναι το τραγούδι της αγάπης, της πίστης, του μίσους και της εκδίκησης.

Πρέπει να σταματήσουμε να θεωρούμε αυτούς τους ποιητές της πολύ πρώιμης ιστορίας μας σαν αδέξιους στιχουργούς, όπως συμβαίνει συνήθως στο υποσυνείδητο των ελληνολατρών αισθητικών μας, παρά την πατρονική αναγνώριση των «σπουδαίων χαρακτήρων» στα ποιήματά τους.

Ένα ανθρώπινο και καλλιτεχνικά όμορφο αντίστοιχο του Ρούντιγκερ και του Γκέρνοτ βρίσκεται στην 6η ραψωδία της Ιλιάδας. Εκεί ο Γλαύκος και ο Διομήδης αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλον σαν φίλοι που τους συνδέει η πατρική φιλία και μια παλιά φιλοξενία· ανταλλάσουν τον οπλισμό τους στη μνήμη αυτού του παλιού δεσμού και – δεν πολεμούν μεταξύ τους, αλλά συμφωνούν να αποφεύγουν ο ένας τον άλλον στο πεδίο της μάχης. Σίγουρα μια χαρακτηριστική λύση στο δεδομένο θέμα της σύγκρουσης.

Το τεράστιο δημιούργημα του γερμανικού έπους

Πρέπει να αναγνωρίσουμε αυτούς τους συγγραφείς ανάμεσα στις τάξεις των μεγαλύτερων δημιουργικών καλλιτεχνών του κόσμου. Μόνο ένας καλλιτέχνης δημιουργεί αληθινούς χαρακτήρες, ζωντανές προσωπικότητες, δηλαδή μορφές, που παρέμειναν διαχρονικά σύμβολα της φύσης μας για αιώνες, που μπορούν να είναι μόνο αποτέλεσμα καλλιτεχνικής ιδιοφυΐας και διαμορφωτικής δύναμης.

Δεν θα υπάρξει ποτέ πιο ευγενής ήρωας στη γη
που να σταθεί μόνος κάτω από τον ήλιο, σαν εσένα, Ζίγκφριντ.

Καταλαβαίνουμε τον Γκαίτε όταν λέει, «Ο Όμηρος γράφει με μια αγνότητα μπροστά στην οποία νιώθει κανείς δέος» (μια παρατήρηση, παρεμπιπτόντως, που διαψεύδει τις άλλες ομολογίες του Γκαίτε περί αρ-

μονίας), και επίσης πιστεύουμε ότι έχουμε μια εκτίμηση του καλλιτεχνικού αυτοέλεγχου και του επικού μεγαλείου του Ομήρου, αλλά πρέπει και να παραδεχτούμε, ότι έχουμε δίκιο αν θεωρούμε το τεράστιο δημιούργημα της ωδής των Νιμπελούνγκεν σαν μεγάλη τέχνη. Αν ο Όμηρος έχει αναγνωριστεί σαν ένας από τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες όλων των εποχών και όλων των λαών, τότε είναι λοιπόν καιρός να δούμε και τους δικούς μας ποιητές κάτω από το σωστό φως και να συνειδητοποιήσουμε, ότι οι ελλείψεις και τα λάθη έχουν τεχνικό και τυπικό-καλλιτεχνικό χαρακτήρα, αλλά ότι η διαμορφωτική, ευρηματική δημιουργική δύναμη είναι απαράμιλλη*.

Η αισθητική βούληση

Έτσι, σαν αλληγορίες της λαϊκής τέχνης, τα δύο έπη στέκονται το ένα απέναντι στο άλλο· το ένα στρέφεται περισσότερο προς την εσωτερική γέννηση της καθαρής μορφής, το άλλο παλεύει με το τραγικό έπος του πνευματικού αγώνα. Ο Όμηρος κυριαρχεί στο υλικό, οι ποιητές της ωδής των Νιμπελούνγκεν – και οι δημιουργοί όλων των γερμανικών ποιημάτων – στο πνευματικό περιεχόμενο. Αυτοί οι διαφορετικοί στόχοι, που εξαρτώνται από την ιδιοσυγκρασία και τους προβληματισμούς, δημιουργούν έργα τέχνης που, ανεξάρτητα από το μέγεθος, δεν μπορούν να μετρηθούν με ένα και το αυτό πρότυπο και για τα οποία απαιτείται διαφορετική αισθητική προκειμένου να αποδοθεί δικαιοσύνη σε κάθε ουσιαστικό τύπο. Όπως δεν μπορεί κανείς να προσεγγίσει τον Μικελάντζελο με το πρότυπο που αποκτά από τον Φειδία, έτσι δεν να προσεγγίσει το γερμανικό έπος μπροστά στο ελληνικό έπος.

Λεπτομέρειες θα συζητηθούν αργότερα. Προηγούμενες σκέψεις όμως, οδηγούν τώρα σε ένα τρίτο γεγονός που όχι μόνο αγνοείται καθολικά από τους αισθητικούς, αλλά το οποίο αρνούνται κατηγορηματικά: την ύπαρξη της αισθητικής βούλησης. Η άρνηση μιας τέτοιας θέλησης είναι ίσως το πιο επαίσχυντο κεφάλαιο της γερμανικής αισθητικής. Υπάρχουν σημαντι-

---

* Έχει εξηγηθεί νωρίτερα σε ποιο βαθμό η ιδέα της τιμής εμφανίζεται σε όλα τα γερμανικά τραγούδια για να καθορίσει τη μοίρα. Ωστόσο, ο Λούντβιχ Βολφ («Οι Ήρωες της Μεταναστευτικής Περιόδου», σελ. 148) έγραψε πολύ ωραία για την καθαρά καλλιτεχνική δύναμη που οδηγεί και ρυθμίζει τα πάντα, για παράδειγμα στην ωδή του Χίλντεμπραντ (Hildebrandslied): «Τα βάσανα, αλλιώς η ουσία των δραμάτων “μας”, δεν είναι ο στόχος της ποίησης, αλλά μόνο η αφετηρία. Όσο πιο καταπιεστική είναι η σκοτεινή δύναμη, τόσο μεγαλύτερος είναι ο ηρωισμός μπροστά της. Εν αγνοία του, ο γιος πάει ενάντια στον πατέρα, τον οποίο πίστευε νεκρό. Τον επαινεί πάνω απ’ όλους τους ήρωες και προσβάλλει τον ξένο που στέκεται απέναντί του, που είναι ακριβώς αυτός ο δοξασμένος. Επαινεί την πίστη και τη γενναιότητα του Χίλντεμπραντ και ταυτόχρονα τον κατηγορεί για προδοσία και δειλία. Μιλάει για τη θέληση του γέρου να πολεμήσει και πρέπει να συγκρατηθεί για πολύ καιρό για να μην τιμωρήσει τον γιο του. Ολόκληρο το τραγούδι είναι καλλιτεχνικά συντεθειμένο με τρομερή ακρίβεια, μέσα από αντιθέσεις της υψηλότερης δραματουργίας και – με γνώμονα μια αξία – οργανικό όπως οι νόμοι της παλίρροιας της θάλασσας».

κά στοιχεία που αποδεικνύουν ότι οι Ευρωπαίοι καλλιτέχνες έχουν αγωνιστεί για να επιτύχουν πνευματικό περιεχόμενο και μορφή, αλλά οι καθηγητές της τέχνης έχουν αγνοήσει αυτό το γεγονός. Η καταναγκαστική πεποίθηση ήταν ότι η τέχνη ασχολούνταν μόνο με «παραπλανητικά συναισθήματα», ανεπηρέαστη από τη ζωή σαν μια «ελεύθερη ομορφιά» που αιωρείται πάνω από τα σύννεφα της σκόνης των βιβλίων των μελετητών. Η θέληση για λόγους ηθικής είχε κατασχεθεί και δεν επιτρεπόταν να βγει από τον χαρτοφύλακα που έφερε αυτή την επιγραφή...

Πράξη – η εκπλήρωση της θέλησης

Ο Ρίχαρντ Βάγκνερ έγραψε στην Ματθίλδη Βέσεντονκ: «*Ξέρουν, ότι αυτοί σαν εμάς δεν κοιτούν ούτε δεξιά ούτε αριστερά, ούτε μπροστά ούτε πίσω. Ο χρόνος και ο κόσμος είναι αδιάφοροι για εμάς και μόνο ένα πράγμα μας καθορίζει, η ανάγκη να εκτονώσουμε τη δική μας θέληση*». Ο Ονορέ ντε Μπαλζάκ ομολόγησε στο «Η εξαδέλφη Μπέτι»: «*Η συνεχής εργασία είναι ο νόμος της τέχνης όπως και της ζωής, γιατί η τέχνη είναι εξιδανικευμένη δημιουργία. Οι μεγάλοι καλλιτέχνες, οι ολοκληρωμένοι ποιητές, δεν περιμένουν ούτε εντολή ούτε έμπνευση. Γεννούν σήμερα, αύριο, πάντα. Από αυτό προκύπτει η συνήθεια της εργασίας, αυτή η διαρκής γνώση των δυσκολιών που αποκτά σε συνεχή συναναστροφή με τη μούσα, με τις δημιουργικές δυνάμεις*».

Τέτοιες σκέψεις, δυστυχώς, δεν έχουν φτάσει στα αυτιά των φιλοσόφων μας της αισθητικής. Είναι καιρός να εδραιωθεί επιτέλους η ύπαρξη της δημιουργικής αισθητικής βούλησης στον καλλιτέχνη – και κατ’ επέκταση και στους «γνώστες» που σχολιάζουν την τέχνη τους. Με την επίγνωση της επιλογής του πνευματικού περιεχομένου, και στη λαχτάρα της θέλησης, αποκαλύπτεται η ουσία της σκανδιναβικής δυτικής έννοιας της ομορφιάς, η οποία δεν μπορεί να γίνει κατανοητή μέσω της βιολογίας, αλλά μπορεί μόνο να υπαινιχθεί.

Η ουσία της ανθρώπινης ύπαρξης είναι, σωματικά και πνευματικά, μια διαρκώς ανανεωμένη οικειοποίηση και επεξεργασία του υλικού που διεισδύει από έξω και τις εσωτερικές εμπειρίες. Η διαμορφωτική βούληση και το πνεύμα καταλαμβάνουν το περιβάλλον και τον εσωτερικό κόσμο με δημιουργικό τρόπο. Μια τέτοια διαμόρφωση, ανεξάρτητα από το πόσο μπορεί να έχει λόγο η γνώση, είναι μια πράξη θέλησης, είτε αυτή οδηγεί στον άγιο, στον ερευνητή, στον στοχαστή, στον πολιτικό ή στον καλλιτέχνη. Κάθε μορφή είναι μια πράξη, κάθε πράξη είναι ουσιαστικά...

Η ψυχική παρόρμηση του Μπετόβεν

...μια εκπλήρωση της θέλησης. Στις παρατηρήσεις τους, οι ερευνητές μας

στην ψυχολογία της τέχνης ξεκινούν συνήθως από τη σκοπιά του θεατή που απολαμβάνει την τέχνη. Δικαίως από τη σκοπιά τους. Λανθασμένα, εάν πρόκειται να αποκαλυφθεί η φυλετική, προσωπική καλλιτεχνική βούληση. Πριν συζητηθούν οι κινητικές αισθητηριακές, συναισθηματικές και διανοητικές επιρροές ενός έργου τέχνης, πρέπει να γίνει σαφές το δημιουργικό σημείο εκκίνησης.

Ο νόμος της αέναης κίνησης ισχύει όχι μόνο στη φυσική, αλλά και στην πνευματική σφαίρα. Μας φαίνεται αυτονόητο ότι η ηρωική βούληση συνεχίζει να δονείται και να γεννά θέληση. Οι μελετητές μας καταβάλλουν ιδιαίτερες προσπάθειες για να αποκαλύψουν την αρχική ενέργεια ενός θρησκευτικού ή πολιτικού φαινομένου. Τεράστιοι τόμοι γράφτηκαν για να συνδέσουν τη δομή της σκέψης της εποχής μας με συγκεκριμένους στοχαστές του παρελθόντος. Αυτή η δραστηριότητα από καθηγητές φιλοσοφίας θεωρείται, ακόμη και η ίδια, συχνά σαν φιλοσοφία, τόσο σημαντική φαίνεται. Τα συστήματα αισθητικής έχουν επίσης ερευνηθεί και τεκμηριωθεί προσεκτικά. Αλλά η τέχνη και οι καλλιτέχνες έχουν σχεδόν ολοκληρωτικά ξεχαστεί στη διαδικασία· γι' αυτούς έχει διαμορφωθεί μια ιδιαίτερη αισθητική, που γύρισε την πλάτη της στη σκανδιναβική δύση, που κοιτάζει νοτιοανατολικά ή προς τα πάνω στα σύννεφα προκειμένου να εφαρμόζει τα πρότυπα των αξιών μας που δήθεν ανακαλύφθηκαν στην ευρωπαϊκή τέχνη.

Τι ήταν όμως αυτό που ώθησε τον Μπετόβεν να ορμήσει στη Βιέννη κατά τη διάρκεια μιας καταιγίδας, να μείνει ξαφνικά ακίνητος και αγνοώντας τον κόσμο, να χτυπήσει έναν ρυθμό με τις γροθιές του; Τι ήταν αυτό που ανάγκασε τον εξαθλιωμένο Ρέμπραντ να σταθεί στον καμβά του μέχρι που κυριολεκτικά κατέρρευσε; Τι ώθησε τον Ντα Βίντσι να ερευνήσει τα μυστικά της ανθρώπινης μορφής; Τι ώθησε τον Ούλριχ Ένζινγκεν να κάνει σχέδια για τις εκκλησίες του; Όλα αυτά δεν ήταν τίποτα άλλο...

Θεληματική πράξη δημιουργίας

...από την αυτοενσάρκωση μιας καλλιτεχνικής (αισθητικής) βούλησης, μιας δύναμης που, παράλληλα με το ηρωικό και το ηθικό, πρέπει επιτέλους να αναγνωριστεί σαν πρωταρχικός γρίφος αν θέλουμε να ξεπεράσουμε το επίπεδο των καθηγητών αισθητικής μας στο γυμνάσιο. Πολύ περισσότερο γιατί πουθενά αλλού η έξαρση της θέλησης στην τέχνη δεν εμφανίστηκε τόσο ευδιάκριτα όσο στη σκανδιναβική δύση. Αυτό πρέπει να το τονίσουμε με απόλυτη σαφήνεια γιατί η μεγάλη αμαρτωλή πράξη του 19ου αιώνα ήταν η παράλειψη αυτού του γεγονότος.

Και ο Έλληνας ήταν βαθιά θεληματικός την ώρα της γέννησης της τέχνης του. Υπάρχει ένας **ελληνικός** θρύλος που λέει για έναν καλλιτέχνη που αγάπησε το έργο του τόσο παθιασμένα που η αγάπη του

μετέτρεψε την νεκρή πέτρα σε ολόσωμη ζωή. Η πίστη μιας καθολικά διαμορφωμένης αισθητικής βούλησης διατυπώνεται σε αυτόν τον μύθο. Οι ζωγραφιές στον Παρθενώνα, ο ελληνικός χορός και η χαμένη ελληνική μουσική (από την οποία παίρνουν το όνομά τους όλες οι άλλες «Μούσες») έκαναν να ακουστεί η βροντή της θέλησης πολύ νωρίτερα από ό,τι εμφανιζόταν στους δικούς μας καιρούς. Τελικά όμως, μετά τη θεληματική πράξη της δημιουργίας, ξεκίνησε μια πνευματική εξημέρωση της μορφής στην περίπτωση των Ελλήνων, όπως ήταν το χαρακτηριστικό του ελληνικού πολιτισμού. Αυτός ο αυτοέλεγχος πυροδότησε μια «στοχαστική» διάθεση στον δυτικό θεατή, πάνω στην οποία στη συνέχεια έχτισε την αισθητική.

Η αισθητική ευαισθησία υποδηλώνει ένα αίσθημα χαράς· η αισθητική διάθεση είναι ο στοχασμός χωρίς ευχές, χωρίς επιθυμίες, όπου το καθαρό υποκείμενο της αντίληψης αναδύεται σε άψογη αντικειμενικότητα. Αυτή είναι η διδασκαλία της αισθητικής του Καντ και του Σοπενχάουερ. Ενενήντα εννέα στους εκατό φιλοσόφους της τέχνης έγραψαν έκτοτε με τον ίδιο τρόπο. Αυτή η κρίση βασίστηκε και επίσης στην προαναφερθείσα αρχή της καταναγκαστικής πεποίθησης, η οποία έχει καταδικάσει ολόκληρη την αισθητική μας σε στείρα: ο απίστευτος ισχυρισμός ότι...

Ο παραποιημένος ουμανισμός

...δεν υπήρχε αισθητική βούληση. Σε αυτόν τον ισχυρισμό συγκεντρώθηκαν και οι πικραμένοι αντίπαλοι. Το γεγονός ότι πίσω από κάθε έργο τέχνης, όπως και πίσω από ένα θρησκευτικό δόγμα, υπάρχει μια ενεργή δύναμη, έχει γενικά αγνοηθεί. Γι' αυτό η αισθητική μας σχετίζεται με την αντίληψη, τις ιδέες, τις έννοιες, μόνο με την ανάλυση της αίσθησης της ομορφιάς και όχι με το γεγονός ότι κάθε καλλιτεχνική δημιουργία βασίζεται σε μια διαμορφωτική βούληση, συγκεντρωμένη στο έργο και βάζοντας απαραίτητα στον εαυτό της στόχο να αφυπνίσει μια δύναμη δράσης στην ψυχή, δεν θα έπρεπε η όλη προσπάθεια να ήταν μάταιη.

Στον χώρο της τέχνης βιώνουμε παράλληλα φαινόμενα με θρησκευτικές και ιδεολογικές εξελίξεις. Ένα ένστικτο φυλετικής ψυχής δημιουργεί έργα ενός προικισμένου, ανεμπόδιστου είδους, κατακτά το σημερινό του περιβάλλον σαν παιδί, οι παλιές μορφές ξεπερνιούνται και αλλάζει αυταρχικά τις γραμμές της δύναμής του. Μέχρι που, με την ιδεολογική διείσδυση ξένων, που επιβάλλεται και συντηρείται από μια πολιτική εξουσία, οι ξένες νομικές έννοιες επιβάλλονται και στα ήθη που έχουν αναπτυχθεί εντός του νόμου και μαζί με όλα μια νέα «θεωρία τέχνης» αποκτά είσοδο. Όταν ο Βόταν πέθαινε και η ψυχή μας αναζητούσε νέες μορφές, εμφανίστηκε στο προσκήνιο η Ρώμη. Όταν το γοτθικό τελείωσε τη ζωή του, εμφανίστηκαν το ρωμαϊκό δίκαιο και οι

ανθρωπιστές ιερείς της τέχνης που προσπάθησαν να μας ακρωτηριάσουν με την εφαρμογή νέων προτύπων αξίας. Με την εκ νέου ανακάλυψη του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, με τις πρώτες ανακαλύψεις των ελληνικών έργων τέχνης, το σκανδιναβικό πνεύμα, σε μια περίοδο αναζήτησης, άρπαξε τη νεοανακαλυφθείσα τέχνη αλλά μαζί της και την ύστερη ρωμαϊκή παραποίηση. Κανένας δεν θα ισχυριστεί ότι το αρχαιοελληνικό ιδεώδες της ομορφιάς αντιστοιχούσε στο σκανδιναβικό, αφού ήταν κυρίως αίμα από το αίμα του. Ωστόσο, αυτή η ελληνική ομορφιά ήταν μια μαρτυρία ενός αυτοτελούς πολιτισμού, ήταν η σταθερή πλευρά...

Το δόγμα του «άβουλου στοχασμού»

...του διχασμένου, ατομικιστικού ελληνικού λαού, που του παρείχε έναν κοινό Μύθο. Η φυσική ομορφιά δεν ήταν ποτέ η υψηλότερη αξία της σκανδιναβικής δύσης όπως η διαμορφωτική θέληση που εκδηλώνεται σαν τιμή και καθήκον (Φρειδερίκος και Βίσμαρκ), σαν δράμα ψυχής (Μπετόβεν, Σαίξπηρ) και σαν συμπυκνωμένη ατμόσφαιρα (Λεονάρντο, Ρέμπραντ). Αυτή η θέληση στην τέχνη, γεμάτη δύναμη, παρουσιάστηκε τον 15ο αιώνα με ένα αισθητικό πρότυπο που προέρχεται από ένα εντελώς διαφορετικό περιβάλλον. Η Αναγέννηση δείχνει την πάλη μεταξύ του ενστίκτου και της νέας ιδέας με καλλιτεχνική έννοια, όπως και η Μεταρρύθμιση με θρησκευτική έννοια. Μετά τον 16ο αιώνα, σφύζοντας από ζωή, στη βόρεια Ιταλία και τη διείσδυση του μπαρόκ, η φαινομενικά υψηλότερη ελληνική αξία αποκτούσε όλο και μεγαλύτερη σημασία. Τα αποτελέσματα της έρευνας στις ελληνικές αρχαιότητες (πετράδια, αγγεία, διάφοροι πίνακες και πορτρέτα) έδειξαν ότι έγιναν υπό την αιγίδα μιας «οικουμενικής» αισθητικής, οι ελληνικές μορφές αξιολογήθηκαν σαν «αμιγώς ανθρώπινες». Τότε αναδύθηκε το δόγμα του «άβουλου στοχασμού», ακολουθούμενο από την άρνηση της αισθητικής βούλησης. Ο ελληνικός μύθος της αρμονίας και της ηθελημένης ηρεμίας επισκίασε το γερμανικό ένστικτο, την προσέγγιση της ισχυρής αυτοπεποίθησης και την καλλιτεχνική εκπλήρωση της βούλησης. Αυτή η διάσπαση έχει διαρκέσει μέχρι σήμερα και δειλά-δειλά μόνο εμφανίζονται κατά καιρούς νέες απόψεις.

Αν και η αισθητική μας αποδεδειγμένα αντλούσε τα πρότυπά της από την Ελλάδα, πίστευε περήφανα ότι μπορούσε να υποθέσει ότι τα κύρια χαρακτηριστικά της ήταν καθολικά «καθαρά ανθρώπινα». Όπως στη ζωή του κράτους, έτσι και στην τέχνη, δύο αρχέτυπα πολιτιστικής ζωής έγιναν αποδεκτά: ο ατομικισμός και ο οικουμενισμός, δηλαδή ένας πνευματικός προσανατολισμός που εξηγούσε το Εγώ και τα ενδιαφέροντά του σαν αφετηρία και τελικό σημείο σκέψης...

Ατομικισμός και οικουμενικότητα

...και δράσης, και που επίσης ήθελε να ενσωματώσει αυτό το Εγώ στους νόμους του «κοινωνικού συνόλου». Το επικίνδυνο σε αυτή τη φαινομενικά διαφωτιστική ταξινόμηση των τύπων συνίστατο στο να αναγκάσει αυτή τη «γενικότητα» να εξατμιστεί στο άπειρο. Ο φαινομενικά υπέροχος οικουμενισμός οδήγησε πρώτα στη διεθνή «παγκόσμια εκκλησία», στο «παγκόσμιο κράτος» και αργότερα στη μαρξιστική «Διεθνή», και επίσης στη δημοκρατική «ανθρωπότητα» του σήμερα. Ο οικουμενισμός ως βασικό αρχέτυπο ζωής είναι επομένως εξίσου άγονο με τον ατομικισμό· το αποτέλεσμα, σε περίπτωση νίκης της μιας ή της άλλης από αυτές τις δύο κοσμοθεωρίες, πρέπει απαραίτητα να είναι χάος. Ο ατομικισμός αρέσκεται να τυλίγεται με τον οικουμενικό μανδύα που παρουσιάζεται σαν καλός, ηθικός και ακίνδυνος. Τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά όταν τόσο ο ατομικισμός όσο και ο οικουμενισμός συγκλίνοντας το ένα στον άλλο σχετίζονται με ένα άλλο κέντρο. Για το εγώ, η φυλή και οι άνθρωποι είναι οι προϋποθέσεις για την ύπαρξή του, αλλά ταυτόχρονα το καθένα δηλώνει τη μοναδική δυνατότητα της κοσμικής σωτηρίας του. Ταυτόχρονα όμως, η «γενικότητα» που συμπίπτει με τη φυλή και τους ανθρώπους βρίσκει τον οργανικό της περιορισμό. Ο ατομικισμός και η οικουμενικότητα είναι, από μόνα τους, ευθείες γραμμές προς την αιωνιότητα· σχετικά με τη φυλή και τους ανθρώπους, είναι δυνάμεις που ρέουν ρυθμικά, που εναλλάσσονται προς τα εμπρός και προς τα πίσω, που υπηρετούν τις φυλετικές εντολές, καθιστώντας δυνατή τη δημιουργία. Αυτή η γενική δυναμική θεώρηση της ζωής πρέπει επίσης να βρει το αντίστοιχό της στη μελέτη της δυτικής τέχνης.

Στην τέχνη, λοιπόν, υπάρχουν τρεις οργανικές προϋποθέσεις για αυτή τη μελέτη, πάνω στις οποίες, στο μέλλον, πρέπει να στηρίζεται κάθε γνήσια ευρωπαϊκή αισθητική αν θέλει να είναι ένας κρίκος στη ζωή της αφυπνιζόμενης σκανδιναβικής δύσης: το σκανδιναβικό φυλετικό ιδανικό της ομορφιάς, η εσωτερική δυναμική της ευρωπαϊκής τέχνης, και άρα το περιεχόμενο...

Σοπενχάουερ

...σαν πρόβλημα της μορφής και η αναγνώριση της αισθητικής βούλησης.

Αυτά τα τελευταία συμπεράσματα μας οδηγούν τώρα αναγκαστικά σε συζητήσεις σχετικά με τις συνέπειες της εσωτερικής προσαρμογής στο πρόβλημα της τέχνης και στη διαδεδομένη αντίληψη της διδασκαλίας του Σοπενχάουερ για την έννοια της θέλησης. Μέχρι να ξεπεραστεί αυτό, δεν μπορεί να γίνει λόγος για διευκρίνιση – και όχι μόνο σε θέματα τέχνης – και η ουσία της αισθητικής κατάστασης δεν μπορεί να γίνεται κατανοητή ούτε ενστικτωδώς ούτε συνειδητά.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα
Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Δεύτερο βιβλίο:

Η Φύση της Γερμανικής Τέχνης

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ
Θέληση και Ένστικτο

Με τα λόγια του Καντ, που δυστυχώς έχουν γίνει τόσο τετριμμένα, ότι ο έναστρος ουρανός από πάνω μας και ο ηθικός νόμος μέσα μας συνθέτουν την ύπαρξή μας χωρίς να στέκονται στη σχέση μεταξύ αιτίας και αποτελέσματος, αποκαλύπτουν μια βαθιά επιβεβαίωση σε μια άποψη του κόσμου που βασίζεται σε πολικότητες και σε μια δυναμική αίσθηση ζωής. Στην πραγματικότητα, κανένας αληθινός Ευρωπαίος δεν μπόρεσε ποτέ να υπάρξει δημιουργικά εκτός αυτής της βασικής προϋπόθεσης, αν και σε πολλούς ήταν εξαιρετικά έντονη, η λαχτάρα για την εξάλειψη των αντιθέτων, για την ειρήνη, για μια στατική θεώρηση της ζωής και για τον μονισμό. Τίποτα δεν είναι πιο χαρακτηριστικό αυτής της λαχτάρας και τίποτα δεν αποδεικνύει την αδυναμία του μονισμού για εμάς πιο ξεκάθαρα από την περίπτωση του Άρθουρ Σοπενχάουερ του ρομαντικού, ο οποίος πίστευε ότι μπορούσε να κυριαρχήσει στον πλήρη δυναμισμό της φύσης του με το «σπαθί της λογικής» – και το ’σπασε. Η εξήγησή του για τον κόσμο ως σχετική με τη θέληση τον απομάκρυνε από τον ινδικό τρόπο σκέψης, τον οποίο πίστευε ότι μπορούσε να εξισώσει με τον δικό του, παρόλο που οι Ινδοί δεν θεωρούσαν τη σωτηρία σαν μια πράξη της θέλησης, αλλά της γνώσης. Η βίαιη μονιστική απόπειρα του Σοπενχάουερ για μια αναπαράσταση του κόσμου σαν θέληση και ιδέα όμως, αποκάλυψε μια διαδικασία, της οποίας η γνώση και η αξιολόγηση είναι θεμελιώδεις για την κοσμοθεωρία μας, αλλά όχι λιγότερο για την κατανόηση της φύσης της τέχνης μας.

Αντικείμενο και υποκείμενο είναι αμοιβαία αχώριστοι συσχετισμοί. Αυτό είναι το ζητούμενο, η συνειδητοποίηση μιας πολικότητας,...

Αντικείμενο και υποκείμενο

...από την οποία ξεκινά ο Σοπενχάουερ. Από εδώ, στρέφεται, αφενός ενάντια στον δογματικό ιδεαλισμό που δεν θεωρεί την αρχή της αιτιότητας σαν χαρακτηριστικό του ανθρώπου, αλλά σαν ουσιαστική ιδιότητα του πράγματος καθεαυτού που φέρνει το αντικείμενο και αφετέρου, απορρίπτει αυτόν τον δογματικό υλισμό που καταβάλλει προσπάθειες να αναπαραστήσει την εννοιολογική δραστηριότητα από την πλευρά του υποκειμένου σαν αποτέλεσμα των μορφών και των επιδράσεων της ύλης. Διότι η γνώση που πρόκειται να εξηγηθεί, δηλαδή να εξηγηθεί υλικά, προϋποτίθεται εδώ εξαρχής, και έχουμε «με τη γνώση, η ύλη φαντάζεται για εμάς, αλλά στην πραγματικότητα τίποτα άλλο από το υποκείμενο που αντιπροσωπεύει την ύλη, το μάτι που τη βλέπει, το χέρι που την αισθάνεται, το μυαλό που την αναγνωρίζει».

Είναι μεγάλο λάθος του υλισμού που ξεκινά από αυτό που είναι αντικειμενικό επειδή το αντικείμενο προϋποθέτει το υποκείμενο και τις μορφές αντίληψής του, άρα δεν είναι απόλυτο. Εξίσου καλά, θα μπορούσε κανείς να θεωρήσει την ύλη σαν τροποποίηση της αντίληψης του υποκειμένου, έτσι ο Σοπενχάουερ τοποθετεί τον εαυτό του ανάμεσα στον δογματικό ρεαλισμό και τον δογματικό ιδεαλισμό· δεν πήρε την αφετηρία του ούτε από το υποκείμενο ούτε από το αντικείμενο, αλλά από την «ιδέα σαν πρώτη πράξη της συνείδησης».

Συμφώνησε με το δόγμα του Καντ για την ιδεατότητα του χώρου, του χρόνου και της αιτιότητας, σαν καθαρές, δηλαδή μη εμπειρικές, κατηγορίες του νου που καθιστούν δυνατή την εμπειρία και όλες οι προσπάθειές του στο πρώτο βιβλίο του κύριου έργου του κινούνται άμεσα προς την απόδειξη αυτού: ότι, αν κάποιος θεωρήσει την ύλη σαν ένα πράγμα από μόνο του και προσπαθήσει να εξηγήσει το θέμα από αυτό, τότε προκύπτει χαλαρός υλισμός· αν, από την άλλη, δει κανείς το θέμα σαν απόλυτο, τότε προκύπτει ο ιδεαλισμός. Αν διαχωρίσει κανείς το αντικείμενο και το υποκείμενο,...

Οι λειτουργίες του νου και της λογικής

...προκύπτει δυϊσμός. Αν ισχυριστεί κανείς ότι και τα δύο είναι ένα και το αυτό, προκύπτει ο Σπινοζισμός. Όλα αυτά είναι δογματικές απόψεις, έναντι των οποίων γνωρίζουμε μόνο το αντικείμενο και το υποκείμενο σαν δύο συσχετισμούς, όντας ένα αντικείμενο – που αντιπροσωπεύει το υποκείμενο.

Έχουμε δύο διανοήσεις: την κατανόηση – την ικανότητα αντίληψης της αιτιακής σύνδεσης (που έχουμε κοινή με τα ζώα) – και την λογική, την ικανότητα της αφαίρεσης (που είναι μόνο δική μας). Η λειτουργία της κατανόησης είναι ο σχηματισμός αντιλήψεων – η δραστηριότητα της λογικής, στη διαμόρφωση εννοιών από τις οποίες αναπτύσσεται η γλώσσα, η επιστήμη και γενικά ολόκληρος ο πολιτισμός μας. Τώρα αυτή η λογική είναι «γυναικείας φύσης: μπορεί να δώσει μόνο αφού λάβει».

Αυτό εκφράζει το βασικό δόγμα της φιλοσοφίας του Σοπενχάουερ. Η λογική – μια λειτουργία του εγκεφάλου· ο κόσμος αποκαλύπτεται σαν «φαινόμενο του εγκεφάλου». Η σκέψη με τη σειρά της μια διαδικασία διαχωρισμού παρόμοια με αυτή της έκκρισης σάλιου.

Το έργο της λογικής είναι να δημιουργεί γνώση, δηλ. αφηρημένες κρίσεις· «Γνώση σημαίνει: να έχει κανείς τέτοιες κρίσεις στη δύναμη του πνεύματός του για ακούσια αναπαραγωγή, που έχουν επαρκή βάση γνώσης σε κάτι έξω από αυτά, δηλ. είναι αληθινά».

Το αντικείμενο είναι επομένως ιδέα όπως μας εμφανίζεται στις εννοιολογικές μορφές του χρόνου, του χώρου και της αιτιότητας. Όλα είναι σε αυτές τις μορφές και όλα έρχονται μέσα από αυτές. Σαν αποτέλεσμα, η κοσμοθεωρία είναι αυστηρά κλειστή και δεν φαίνεται να έχει αφεθεί πουθενά ένα παραθυράκι ώστε να μπορεί κανείς να ανέβει ή να φτάσει σε ένα αρχέγονο έδαφος. Όμως ο Σοπενχάουερ βρίσκει «μια άλλη πλευρά» του κόσμου. Η λογική μας, ερευνώντας το παρελθόν και το μέλλον μας και τον βέβαιο θάνατο της συνείδησης, πρέπει να εγείρει το ερώτημα από πού ήρθε και πού πηγαίνει ο άνθρωπος,...

Η θέληση αναγνωρίζεται μόνο ενστικτωδώς

...για την φύση του κόσμου και του εγώ. Και ο Σοπενχάουερ, ο οποίος προηγουμένως έδωσε τη διαβεβαίωση ότι ολόκληρος ο κόσμος είναι «πέρα για πέρα» φαντασίωση, ξεφεύγει από τα όρια που είχε θέσει στον εαυτό του. «*Αυτό όμως, που μας ωθεί στην έρευνα είναι ότι δεν μας αρκεί να γνωρίζουμε ότι έχουμε ιδέες, ότι είναι οι τάδε, και σύμφωνα με τους τάδε νόμους, των οποίων η γενική έκφραση είναι πάντα η αρχή της αιτιότητας. Θέλουμε να μάθουμε το νόημα αυτών των ιδεών: ρωτάμε μήπως αυτός ο κόσμος δεν είναι τίποτα άλλο παρά ιδέες, οπότε πρέπει να περάσει μπροστά μας σαν ένα ανούσιο όνειρο, που δεν αξίζει την προσοχή μας· ή αν είναι κάτι άλλο, κάτι άλλο εκτός αυτού, και μετά τι μπορεί να είναι αυτό στην πραγματικότητα!*» Κανένας μέχρι τώρα δεν μπόρεσε να δώσει κάτι περισσότερο από μια καθαρά αρνητική απάντηση, μια απάντηση εντελώς αφηρημένη, άνευ περιεχομένου και περιορισμένη. Ο νους του Αναξαγόρα, του Άτμαν των Ινδιών, το πράγμα καθαυτό του Καντ. Ο Σοπενχάουερ αποκάλυψε τώρα αυτό το πράγμα από μόνο του σαν την εσωτερική ουσία που μας είναι γνωστή με τον πιο «οικείο» τρόπο, όπως η θέληση. Κανείς δεν μπορεί να φτάσει σε αυτό από την ιδέα, καθώς είναι πολύ περισσότερο από μια ουσία και είναι εντελώς ξένο στους νόμους και τις μορφές του. Η θέληση μπορεί να γίνει αντιληπτή μόνο διαισθητικά. Ο άνθρωπος θα ήθελε να θεωρεί τις κινήσεις και τις ενέργειες του σώματός του με τον ίδιο τρόπο όπως τις αλλοιώσεις άλλων αντικειμένων σε σχέση με την αιτία, τα ερεθίσματα και το κίνητρο. Αλλά θα κατανοούσε την επιρροή τους μόνο σαν σύνδεση με κάθε άλλο αποτέλεσμα που του εμφανίζεται με μια αντίστοι-

χη αιτία. Δεν είναι όμως έτσι, γιατί η λέξη θέληση του δίνει «το κλειδί για το δικό του φαινόμενο, του αποκαλύπτει τη σημασία, του δείχνει την εσωτερική κινητήρια δύναμη της φύσης του, της δραστηριότητάς του, των κινήσεών του».

Στο υποκείμενο δίνεται έτσι το σώμα του με διπλό τρόπο: κατά τον πρώτο τρόπο σαν ιδέα, σαν αντικείμενο ανάμεσα σε αντικείμενα και υπόκειται στους νόμους τους και με έναν άλλο τρόπο...

Αντικειμενοποίηση της θέλησης

...αποκαλύπτεται μέσω αυτού που «είναι άμεσα γνωστό στον καθένα, που είναι αυτό που περιγράφει η λέξη θέληση». «Κάθε πράξη της θέλησης είναι ταυτόχρονα μια πράξη σωματικών κινήσεων, όχι σαν να είναι το ένα αίτιο και το άλλο αποτέλεσμα, αλλά είναι το ένα και το αυτό που έρχεται στη συνείδηση με διαφορετικό τρόπο». «Η δράση του σώματος δεν είναι τίποτε άλλο από την αντικειμενοποίηση της θέλησης, δηλαδή η πράξη της θέλησης που εμφανίζεται στην αντίληψη».

Αντιλαμβάνομαι τη θέληση όχι σαν κάτι ολόκληρο και πλήρες, αλλά μόνο μεμονωμένες πράξεις που εκτελούνται στο χρόνο· οπότε δεν μπορώ να φανταστώ τη θέληση· είναι χωρίς χρόνο και χώρο. Είναι ανεξάρτητη από ιδέες. Η θέληση δεν υπόκειται στην αρχή της αιτιότητας. Είναι αβάσιμη. Έχει την ίδια ουσία σε όλα τα φαινόμενα. Σύμφωνα με τον Καντ όλα αυτά ανήκουν στο πράγμα καθεαυτό. Σαν τέτοιο, είναι ελεύθερο, όμως, σαν φαινόμενο, είναι ανελεύθερο, προκαθορισμένο (αποφασισμένο). Η ελευθερία λοιπόν που βρίσκεται πίσω μας, δεν αποκαλύπτεται ποτέ σε πράξεις. Από αυτό προκύπτει ότι ο εμπειρικός μας χαρακτήρας, καθώς μας προσεγγίζει στις πράξεις μας, είναι ανελεύθερος και αναλλοίωτος, αλλά αντιπροσωπεύει την αντικειμενική μορφή αντικειμένων που είναι κατανοητά. Ο εμπειρικός χαρακτήρας συμπεριφέρεται στο κατανοητό σαν φαινόμενο στο πράγμα καθαυτό. Στην πιο βαθιά της μορφή, η θέληση αντικειμενοποιείται στο σεξουαλικό ένστικτο, σε μια άνευ όρων θέληση για αναπαραγωγή. Είναι μια αιώνια επιθυμία και προσπάθεια που, μετά από σύντομη ικανοποίηση, οδηγείται εκ νέου από τη λαγνεία, ακολουθώντας αυτά τα διαβολικά χαρακτηριστικά αδιάκοπα και αμείλικτα.

Αυτή η θέληση όμως, σαν πράγμα καθεαυτό, δεν πλησιάζει μόνο τον άνθρωπο, αλλά μάλλον είναι η κινητήρια δύναμη πίσω από τα φαινόμενα σε όλη τη φύση. Στην πραγματικότητα, αντικειμενοποιείται πιο τέλεια από όλα στον άνθρωπο, αλλά αν παρατηρήσουμε την ισχυρή, ασταμάτητη ορμή με την οποία «τα νερά σπεύδουν στα βάθη,...

Πολλαπλότητα χωρίς αρχή πολλαπλότητας

...την επιμονή με την οποία ο μαγνήτης στρέφεται ξανά και ξανά προς

τον βόρειο πόλο, τη βία με την οποία οι πόλοι του ηλεκτρισμού προσπαθούν να επανενωθούν – ειδικά σαν εκείνες των ανθρώπινων επιθυμιών – και η οποία ενισχύεται από την αντίθεση, όταν βλέπουμε τον κρύσταλλο γρήγορα και ξαφνικά να εκτοξεύεται προς τα πάνω, κ.λ.π. τότε – σύμφωνα με τον Σοπενχάουερ – δεν θα κοστίσει μεγάλη προσπάθεια της φανταστικής δύναμης, ακόμη και από μεγάλη απόσταση, να αναγνωρίσει τη δική μας φύση, αμυδρά και σιωπηρά, αλλά όχι λιγότερο διαφωτιστικά από τον τρόπο με τον οποίο «οι πρώτες ακτίνες της αυγής μοιράζονται το φως του ήλιου με το καταμεσήμερο»· αυτή είναι η θέληση. Αντίστοιχα, υπάρχουν διάφορα στάδια αντικειμενοποίησης της θέλησης που φαίνονται στις μορφές του Πλάτωνα. Είναι εκείνοι οι μεσαίοι κρίκοι που παρεμβάλλονται ανάμεσα στους δύο κόσμους: ιδέα και θέληση και έτσι δημιουργούν μια κατά τα άλλα ακατανόητη αμοιβαία σχέση. Μια πολλαπλότητα λοιπόν χωρίς αρχή της πολλαπλότητας! Στο χαμηλότερο στάδιο, εμφανίζονται οι συμπαντικές δυνάμεις της φύσης, η βαρύτητα, αδιαπερατότητα, ακαμψία, ελαστικότητα, ηλεκτρισμός, μαγνητισμός κ.λ.π. Όπως και η δική μας θέληση, είναι αβάσιμες, και, όπως οι τελευταίες, μόνο τα ατομικά τους φαινόμενα υπόκεινται στην αρχή της αιτιώδους συνάφειας. Είναι «μια κρυφή ποιότητα» (qualitas occulta). Σε ένα υψηλότερο στάδιο της αντικειμενοποίησης της θέλησης, βλέπουμε την ατομικότητα να εμφανίζεται όλο και περισσότερο με τον άνθρωπο και το κτήνος, κυρίως με τον πρώτο. Εδώ αποκαλύπτεται η ουσία του σύμπαντος. Ο αγώνας για ύπαρξη προκαλεί τη θέληση να εκδηλωθεί.

Ο παγκόσμιος αγώνας στη φύση αποκαλύπτεται πιο ορατά στον ζωικό κόσμο, «ο οποίος έχει τον φυτικό κόσμο για διατροφή και στον οποίο κάθε ζώο με τη σειρά του γίνεται θήραμα και τροφή ενός άλλου, δηλαδή η ύλη στην οποία εκφράζεται η ιδέα του πρέπει να παραχωρηθεί για να εκφράσει μια άλλη, αφού κάθε ζώο...

Η γνώση σαν «καθαρός καθρέφτης του κόσμου»

...μπορεί να διατηρήσει την ύπαρξή του μόνο μέσω της συνεχούς κατάργησης κάτι ξένου· έτσι ώστε η θέληση για ζωή να τρέφεται συνεχώς από τον εαυτό της... έως ότου, στο τέλος, η ανθρώπινη φυλή θεωρήσει τη φύση σαν προϊόν για δική της χρήση». Φοβερή και παράλογη είναι αυτή η δύναμη που, μέσα από τόση ποικιλομορφία και δαπάνη δύναμης, ευφυΐας και δραστηριότητας, μπορεί να προσφέρει μόνο ένα εφήμερο και φευγαλέο αίσθημα ευτυχίας στο ζευγάρωμα και την ικανοποίηση της πείνας ως αντίβαρο· η προσπάθεια και η ανταμοιβή δεν έχουν άμεση σχέση μεταξύ τους. Παντού, ο Σοπενχάουερ βλέπει «γενική στέρηση, αδιάκοπη προσπάθεια, συνεχή πίεση, ατελείωτο αγώνα...», στην καλύτερη περίπτωση πλήξη.

Μόνο μια τυφλή θέληση θα μπορούσε να βρεθεί σε μια τέτοια δύσκο-

λη θέση. Στην ανόργανη φύση ολόκληρος ο αγώνας προχωρά από μόνος του. Αυτός ο αγώνας βασίζεται στους αναλλοίωτους νόμους της αιτίας και του αποτελέσματος. Στο φυτικό βασίλειο, οι κινήσεις ακολουθούν τα ερεθίσματα, δηλαδή προκαλούν επιρροές που δεν είναι πανομοιότυπες. Τέλος, το κίνητρο και η αντίληψη εμφανίζονται ως αγωγοί των ζωικών ενεργειών μας. Όλα αυτά συμβαίνουν θεμιτά. Δεν μένει χώρος για την ελευθερία της λογικής. Η λογική και οι ιδέες είναι «υποδεέστερα όργανα».

Η αντίληψη τόσο των διαισθητικών όσο και των λογικών τύπων πηγάζει από τη θέληση στα ανώτερα στάδια της αντικειμενοποίησης, αφού ο άνθρωπος χρειάζεται απαραίτητα ικανότητες διαφορετικές από αυτές της ανόργανης φύσης, του φυτικού και του ζωικού βασιλείου· έτσι, αρχικά τέθηκε πλήρως στην υπηρεσία της θέλησης, αν και μεμονωμένα πολύ σπουδαίοι άνθρωποι μπορούν να ξεφύγουν από αυτόν τον ζυγό. Η αντίληψη λειτουργεί αποκλειστικά ως «καθαρός καθρέφτης του κόσμου».

Ο κόσμος σαν ιδέα έχει ξεπηδήσει από τη θέληση! Παρά την αρχική επιφύλαξη του Σοπενχάουερ κατά της διεκδίκησης μιας αιτιακής συνέχειας, εδώ η αιτιότητα...

Η ψευδαίσθηση του κόσμου

...εμφανίζεται, έστω και με μανδύα. Τα αποτελέσματα είναι τα εξής: η λογική είναι μόνο ένα αντανακλαστικό, δηλαδή είναι μια «γυναικεία ικανότητα» πέρα για πέρα· εξαρτάται από τις έννοιες που καθορίζονται αναγκαστικά μέσω των αντιλήψεων. Η λογική είναι επομένως μη δημιουργική. Είμαστε ανελεύθεροι, γιατί οι ενέργειές μας καθορίζονται αναγκαστικά από κίνητρα, είτε είναι πραγματικά είτε φανταστικά· ο «καταληπτός χαρακτήρας» μας διαμορφώνεται πίσω από τους άνδρες, βρίσκεται πέρα από την ανάγκη, εμφανίζεται στη ζωή σαν έμφυτος και αναλλοίωτος και επομένως υπόκειται στην αρχή της αιτιώδους συνάφειας.

Η λογική μας, όσο ανεπαρκής και αιχμάλωτη κι αν είναι, μπορεί να εξυψωθεί από αυτά τα δεσμά της δαιμονικής «θέλησης» μέσω μιας «περίσσειας νοημοσύνης» σαν ισχυρό υποκείμενο αντίληψης. Μπορούμε να ξεπεράσουμε τη φοβερή δύναμη της θέλησης. Αυτό το βλέπουμε στην ιδιοφυΐα του αληθινού καλλιτέχνη, ο οποίος, ελεύθερος από τη θέλησή του, είναι σε θέση να αναπαραστήσει την αγνή φύση αντικειμενικά. Συμβαίνει και στο φαινόμενο της αγιότητας, μια κατάσταση κατά την οποία η λογική καταφέρνει να μετατρέψει την παροδική αισθητική λήθη σε μόνιμη άβουλη ενατένιση. Ο άγιος βλέπει μέσα από την ψευδαίσθηση του κόσμου και αρνείται τη θέληση να ζήσει.

Το τέλος του ανθρώπου, παρά τις προσπάθειες και τα μαρτύριά του, είναι το τίποτα. Ο Σοπενχάουερ έγραψε: «Μπροστά μας παραμένει, εν

πάση περιπτώσει, μόνο το τίποτα. Αλλά αυτό που παλεύει ενάντια σε αυτή τη διάλυση του τίποτα, δηλαδή η φύση μας, είναι στην πραγματικότητα μόνο η θέληση για ζωή, που εμείς οι ίδιοι είμαστε σαν να είναι ο κόσμος μας... Αλλά αν στρέψουμε το βλέμμα μας μακριά από τη δική μας ανάγκη και κοιτάξουμε εκείνους που έχουν νικήσει τον κόσμο, εκείνους στους οποίους η θέληση φτάνει σε πλήρη αυτογνωσία,...

Η κεντρική έννοια του Σοπενχάουερ

...τότε βρίσκουμε αντί για τη συνεχή μετάβαση από την επιθυμία στο φόβο, αντί για την ελπίδα που δεν ικανοποιείται ποτέ... εκείνη την ειρήνη που ξεπερνά κάθε λογική, αυτή την απόλυτη ωκεάνια ηρεμία του νου όπως την απεικόνισαν ο Ραφαέλ και ο Κορρέτζο, μόνο η αντίληψη έχει μείνει, η θέληση έχει εξαφανιστεί. Αλλά τότε κοιτάμε με βαθύτερη και πιο οδυνηρή λαχτάρα αυτήν την κατάσταση, δίπλα στην οποία η θλίψη και η απελπισία μας, αντίθετα, εμφανίζονται πλήρως εκτεθειμένες. Ωστόσο, σε τελική ανάλυση, ο στοχασμός είναι το μόνο πράγμα που μπορεί να μας παρηγορήσει. Αν εμείς, από τη μια πλευρά, υποφέρουμε με ατελείωτη θλίψη και διαρκή θρήνο σαν το φαινόμενο της θέλησης του κόσμου και από την άλλη πλευρά είμαστε σε θέση με την εξάλειψη της θέλησης, να δούμε τον κόσμο να διαλύεται και μόνο το κενό τίποτα να μένει μπροστά μας... Ομολογούμε ελεύθερα: αυτό που μένει μετά την πλήρη εξάλειψη της θέλησης, για όσους εξακολουθούν να καθοδηγούνται από αυτήν, είναι προφανώς το τίποτα. Αλλά αντίστροφα, για εκείνους στους οποίους η θέληση έχει απομακρυνθεί και έχει αρνηθεί τον εαυτό της, αυτός ο φαινομενικά πραγματικός κόσμος μας με όλους τους ήλιους και τους γαλαξίες του – είναι το τίποτα».

Δεν εμπίπτει στο πεδίο αυτού του βιβλίου η συζήτηση όλων των διδασκαλιών του Σοπενχάουερ, αλλά μόνο να τονίσει εκείνα τα σημεία που θα μπορούσαν να είναι χρήσιμα για την αξιολόγηση των νόμων της ζωής όπως αυτά εκφράζονται στην ιδεολογία, την επιστήμη και την τέχνη.

Εδώ, καταρχάς, πρέπει να ξεχωρίσουμε την κεντρική έννοια της φιλοσοφίας του Σοπενχάουερ, την θέληση. Το είδαμε να παρουσιάζεται σαν κάτι άμεσα γνωστό και δεδομένο σε όλους μας. Αλλά αν ειπωθεί η λέξη θέληση, τότε στη συνείδηση κάθε νου που δεν έχει ακόμη υπνωτιστεί από τον Σοπενχάουερ,...

Η θέληση και ο κόσμος σαν ιδέα

...εμφανίζεται με την «πιο οικεία» έννοια η γνωστή αρχή πέρα από την ερμηνεία που, σε πείσμα κάθε έμφυτου εγωισμού, μιλάει συχνά μέσα μας και μερικές φορές έχει δημιουργήσει απερίγραπτες ισχυρές μορφές στην ιστορία των λαών. Ίσως να έρθει στο μυαλό μας η πνευματική δύναμη

των Γερμανών μυστικιστών, όπως ενός Λούθηρου, η αφοσιωμένη ζωή πολλών ανδρών που αγωνίζονται για μια ιδέα, η φιγούρα του νικητή του κόσμου από τη Ναζαρέτ, με λίγα λόγια, όλες οι προσωπικότητες που αντιπροσώπευαν την ελεύθερη βούληση ενάντια στην τυραννία. Μπορεί να τους σκεφτόμαστε όταν αναζητούμε την ουσία μέσα μας, η οποία περιγράφεται με τη λέξη θέληση και λέγεται ότι μας είναι γνωστή με την πιο «οικεία» έννοια. Αλλά όσο περισσότερο διαβάζουμε για τον Σοπενχάουερ, τόσο περισσότερο φαίνεται ότι αυτή η ιδέα της θέλησης πρέπει να είναι ψευδής και παιδική. Στην πραγματικότητα, η θέληση, αν και είναι τελείως διαφορετική από όλα τα άλλα φαινόμενα, είναι αβάσιμη και μυστηριώδης, είναι μια ισχυρή και άσκοπη δαιμονική παρόρμηση που σκοντάφτει από επιθυμία σε επιθυμία. Είναι ζωντανή μέσα στον άνθρωπο και στο ζώο, εμφανίζεται στα φυτά και στις πέτρες. Αναγκάζει το νερό να βροντά κάτω από τα βράχια, τον μαγνήτη να έλκει το σίδερο και το φυτό να μεγαλώνει. Αναγκάζει έναν άντρα να έλκεται από μια γυναίκα και ένα πλάσμα να καταστρέψει ένα άλλο...

Αυτή η θέληση, η οποία, όπως έχει υποστηριχθεί, είναι μια ενότητα, διαλύεται μέσω της διάδοσης των ιδεών σε έναν ποικιλόμορφο φυσικό κόσμο, ανακαλεί την αντικειμενοποίησή του και «φωτίζει» στο υψηλότερο στάδιο του ένα φως – τη διάνοια – που εξαρτάται πλήρως από αυτήν και γεννιέται για την υπηρεσία της. Αναζητά προς όλες τις κατευθύνσεις για ανταμοιβή, δείχνοντας πάντα υπακοή στον αφέντη του. Σκιαγραφεί τον κόσμο σαν ιδέα και βιώνουμε το παράξενο γεγονός ότι ο εγκέφαλος, που, άλλωστε, είναι η πολική προϋπόθεση...

Η δύναμη του «τριτογενούς οργάνου»

...για τη σύλληψη του χρόνου και του χώρου, προκύπτει στο χρόνο και στο χώρο, ώστε να είναι ταυτόχρονα υποκείμενο και αντικείμενο σύλληψης. Αυτό θυμίζει τον παλιό γρίφο με τον οποίο η κότα έκανε το αβγό ή το αυγό την κότα.

Ο Σοπενχάουερ ουσιαστικά ολοκλήρωσε τη φιλοσοφία του στο πρώτο του βιβλίο του κύριου έργου του. Εκεί έδειξε ότι όλα θα μπορούσαν να αναχθούν σε ιδέα, ότι όλα έχουν σαν προϋπόθεση τον χρόνο, τον χώρο και την αιτιότητα, ότι δεν είμαστε απολύτως ελεύθεροι. Δεν άφησε καμία πόρτα ανοιχτή στη λογική, σε αυτό το κατώτερο όργανο, και περιόρισε ολόκληρη την ικανότητά του στην ιδέα. Σαν αποτέλεσμα, όλα τα μεταγενέστερα τερατουργήματα ακολουθούν αυτό το δόγμα.

Όμως η θέληση, η οποία κατά τα άλλα τόσο σκόπιμα επικαλείται την αντικειμενικότητά της, (γιατί το κάνει παραμένει αιώνιο μυστήριο) διέπραξε μια απροσεξία (η οποία είναι ακόμη λιγότερο κατανοητή αφού είναι ρητώς διαβεβαιωμένο ότι οι λειτουργίες του σώματος μετρώνται παντού από τη θέληση) και ο εγκέφαλος είναι προικισμένος με «περίσσεια» διάνοιας. Μερικοί άνθρωποι ξαφνικά επαναστατούν, εγκα-

ταλείπουν αυτό το πράγμα από μόνο του και βλέπουν μέσα από την καταστροφική θέληση, και μετά υπάρχουν σαν καθαρά υποκείμενα της αντίληψης δημιουργώντας αιώνια έργα τέχνης και γίνονται άγιοι. Από πού πηγάζει αυτή η δύναμη του τριτογενούς οργάνου, της νόησης, που ξαφνικά μπορεί να επιβάλει την υπακοή στον ανίκητο τύραννο του; Αυτό δεν το ξέρουμε, Αυτό δεν το ξέρουμε, αλλά χωρίς αυτόν τον ισχυρισμό του, ο οπαδός του Σοπενχάουερ δεν συμφωνεί άνευ όρων στην αντικειμενοποίηση της αισθητικής, της ιδεολογίας κ.λ.π.. Και δεν ισχύει με κανέναν άλλο τρόπο.

Αυτό που είναι ουσιώδες πάνω από όλα είναι η αναγνώριση ότι το φαινόμενο της σύνδεσης του φυσικού και του μεταφυσικού σε ένα ενιαίο μονιστικό σύστημα...

Θέληση και παρόρμηση

...κατέστη εδώ δυνατό με την αλληλεπίδραση δύο τελείως διαφορετικών ερμηνειών για το τι πρέπει να γίνει κατανοητό με τη θέληση. Δεν βρήκα πουθενά αυτή την ιδέα να εκφράζεται επαρκώς. Ομολογουμένως, ο Ρούντολφ Χέιμ, στη μελέτη του για τον Σοπενχάουερ, απορρίπτει πολύ δυναμικά τη θέληση σαν την κύρια εξήγηση της φύσης. Ο Γιοχάννες Ιμάνουελ Βόλκελτ αν και επεξεργάζεται την αντίφαση στην ερμηνεία της θέλησης, θέλει να υποστηρίξει την υπεροχή της θέλησης. Ο Ερνστ Κούνο Μπέρτχολντ Φίσερ είναι θλιβερά ανεπαρκής στην εξήγηση της θέλησης. Ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν απορρίπτει εντελώς το δόγμα της θέλησης (πέφτοντας σε άλλο άκρο). Μου φαίνεται ότι γενικά έχει δοθεί πολύ μικρό βάρος στη διπλή χρήση του όρου.

Λίγα χρόνια πριν από τη δημοσίευση του κύριου έργου του, ο Σοπενχάουερ είχε θεωρήσει τη θέληση ως κάτι σπουδαίο και ιερό. Λέει σχετικά: «*Η θέλησή μου είναι απόλυτη, στέκεται πάνω από κάθε σωματικότητα και πάνω από τη φύση. Είναι ιερή στην καταγωγή και η αγιότητά της είναι χωρίς περιορισμούς*». Αλλά αργότερα αυτή η ιδέα του για τη θέληση αναγνώρισε τη μεταφυσική της δύναμη. Η θέληση πήρε αστραφτερά χρώματα και, σαν χαμαιλέοντας, αναμειγνύεται μόνιμα σε όλο το έργο του Σοπενχάουερ.

Ο Σοπενχάουερ είναι της γνώμης, για παράδειγμα, ότι για τις πράξεις της θέλησης είμαστε υπεύθυνοι και για το οποίο μόνο εμείς μπορούμε να θεωρηθούμε υπεύθυνοι, αφού η νόηση είναι δώρο του θεού και της φύσης· αυτό δείχνει ότι ενστικτωδώς θεωρεί τη θέληση σαν φύση των ανθρώπινων όντων. Πολύ σωστά, μόνο που εδώ η θέληση χρησιμοποιείται με την έννοια που έρχεται σε αντίθεση με τη θέληση του Σοπενχάουερ, η οποία είναι μια άσκοπη και αναλλοίωτη εγωιστική ορμή.

Ή, όταν ο Σοπενχάουερ παρουσιάζει τον κόσμο σαν ένα στοχευόμενο σύνολο στο οποίο τα πάντα βρίσκονται σε μια «ακατανόητη αρμονία» μεταξύ τους, αυτό και πάλι δεν συμφωνεί με την έννοια της τυφλής

θέλησης. Η σκοπιμότητα, ωστόσο, ότι η θέληση είναι, στην πραγματικότητα, παράλογη,...

Ο Σοπενχάουερ σαν ποιητής

...αλλά ενεργεί «σαν» να ήταν λογική, είναι ανεπαρκής.

Εάν οι ιδέες πρόκειται να αντιπροσωπεύουν όλο και πιο αδύναμες αντικειμενοποιήσεις της θέλησης, τότε σε μια άσκοπη οντότητα θα αποδοθεί μια ικανότητα μέτρησης στο βαθμό που όσο περισσότερο γίνεται αντικειμενική, τόσο πιο διαφοροποιημένη γίνεται.

Οποιαδήποτε τελεολογική εκδοχή της φύσης έχει εγκαταλειφθεί στο σύστημα του Σοπενχάουερ. Αντιλαμβάνομαι μια ανθρώπινη πράξη σαν τέτοια μόνο όταν συνειδητοποιώ το σκοπό της, δηλαδή, μόνο όταν προϋποθέτω μια δημιουργική θέληση που να επιδιώκει έναν στόχο. Αλλά αν βλέπω τη φύση σαν να αγωνίζεται διαρκώς για στόχους τόσο ασυνείδητα όσο και σκόπιμα, τότε προϋποθέτω μια διατακτική αρχή, ανεξάρτητα από το πώς δημιουργήθηκε, αλλά όχι μια τρελή, τυφλή, άσκοπη θέληση.

Ένα πράγμα πρέπει να γίνει κατανοητό ξεκάθαρα: ότι με τη μία λέξη θέληση δηλώνονται δύο θεμελιωδώς διαφορετικές έννοιες. Η μία παραπέμπει σε μια αρχή που αντιτίθεται στο σύνολο της φύσης με την προσπάθειά της να κατευθύνεται αποκλειστικά και μόνο στην αυτοσυντήρηση˙ η άλλη χαρακτηρίζει την ουσία του εγωισμού. Εν ολίγοις, πρέπει να κάνουμε διάκριση μεταξύ θέλησης και ενστίκτου. Η θέληση είναι πάντα το αντίθετο του ενστίκτου, και δεν ταυτίζεται με αυτό, όπως δίδαξε ο Σοπενχάουερ από τη μονιστική δογματική του. Η διαφορά μεταξύ θέλησης και ενστίκτου δεν είναι ποσοτική αλλά ποιοτική. Αν νιώθω μέσα μου, ότι ο Σοπενχάουερ έχει δίκιο εδώ, ότι ένας ζωώδης πόθος που είναι στραμμένος εξ ολοκλήρου στο αισθησιακό και εμφανίζεται υποσυνείδητα μέσα στην σφαίρα της συνείδησης κυριαρχεί αδιαπραγμάτευτα και αποκαλύπτει ολόκληρο τον σκοπό του, ιδιαίτερα την ύπαρξή του και τη διεκδικητικότητα του, τότε μπορώ, αν είμαι ποιητής, να φανταστώ και ένα παρόμοιο ένστικτο στο φυτικό και στο ορυκτό βασίλειο. Αλλά αυτή την ποιητική αναλογία δεν μπορώ να την κάνω βάση...

Πολικές κατευθύνσεις της θέλησης

...μιας φιλοσοφικής κοσμοθεωρίας. Δεν μπορώ να το κάνω αυτό λογικά χωρίς να είμαι εγκλωβισμένος σε έναν φαύλο κύκλο.

Είμαι αναγκασμένος να αποδείξω ότι οι άλλοι παράγοντες λειτουργούν ενάντια στην επιθυμία, άλλοι παράγοντες που ενσωματώνουν άλλες αρχές˙ ότι και η λογική (που συνδέεται με αυτήν την αρχή, με τη βοήθεια της οποίας μπορεί να ξεπεράσει τον ζυγό του τυφλού ενστίκτου,

προσωρινά ή μόνιμα) εξαρτάται από τον εγκέφαλο αλλά δεν παράγεται από αυτόν, γιατί ένα όργανο απλά δεν μπορεί να συλλάβει τον εαυτό του.

Είμαι αναγκασμένος να αποδείξω ότι οι άλλοι παράγοντες λειτουργούν ενάντια στην επιθυμία, άλλοι παράγοντες που ενσωματώνουν άλλες αρχές· ότι και η λογική (που συνδέεται με αυτήν την αρχή, με τη βοήθεια της οποίας μπορεί να ξεπεράσει τον ζυγό του τυφλού ενστίκτου, προσωρινά ή μόνιμα) εξαρτάται από τον εγκέφαλο αλλά δεν παράγεται από αυτόν, γιατί ένα όργανο απλά δεν μπορεί να συλλάβει τον εαυτό του. Αναγκάζομαι να παραδεχτώ ότι η θέλησή μου χωρίζεται σε δύο μέρη: ένα αισθησιακό ενστικτώδες και ένα υπεραισθησιακό θεληματικό· αυτές είναι οι δύο ψυχές που ένιωσε ο Φάουστ μέσα στο στήθος του. Μόνο ένας τυφλός δογματισμός μπορεί να αντιπροσωπεύει αυτές τις δύο ξεχωριστές αρχές σαν μία και ίδια. Αν ο Γκαίτε άκουσε μια φωνή «πολύ απαλή, πολύ καθαρή» που του έλεγε τι «να κάνει» και τι «να αποφύγει», τότε ήταν το πάθος που τον τραβούσε συχνά προς την άλλη κατεύθυνση. Κατά συνέπεια, η ηθική πλευρά του ανθρώπου βασίζεται στο γεγονός ότι ο άνθρωπος γνωρίζει ότι ένας κατηγορηματικός ηθικός νόμος κυριαρχεί μέσα του και αισθάνεται τη δυνατότητα να τον υπακούσει. Διαφορετικά, όλες οι ηθικές αρχές θα ήταν πηγή γέλιου, και τόσο ο Χριστός όσο και ο Καντ θα φαινόταν ότι ήταν πραγματικά ανόητοι άνθρωποι. Το πρέπει και το μπορώ προϋποθέτουν το ένα το άλλο: χωρίς ελευθερία δεν υπάρχει αίσθημα ευθύνης, ηθική, πνευματική κουλτούρα.

Και για να κλείσουμε, ο Σοπενχάουερ αλλάζει θέση. Αν το ένστικτο, που αναδεύεται τόσο δυνατά, που διακρίνεται από την τριτογενή λογική, ξαφνικά ψιθυρίζει απαλά και αρχίσει να γουργουρίζει καλοπροαίρετα, τότε αυτό είναι μια συνέπεια που προκάλεσε μερικές φορές πονοκέφαλο ακόμη και στον Σοπενχάουερ, που είχε εμμονή με την ιδέα του.

Η ανεπιθύμητη επιβεβαίωση της βούλησης από τον Σοπενχάουερ

Το «εύκαμπτο ξίφος της λογικής» (Πάουλ Γιάκομπ Ντεσέν) δεν μπορεί να λύσει τις παγκόσμιες συγκρούσεις μόνο μέσω της γνώσης, πράγμα το οποίο οδηγεί σε δύο συμπεράσματα: είτε ξεκινά κανείς από τα γεγονότα και, έχοντας στο μυαλό του παραδείγματα αναγνωρίζει την πιθανότητα της νίκης της θέλησης επί του ενστίκτου, είτε κάνει μια βίαιη σάρωση και κηρύσσει ολόκληρο τον κόσμο ανελεύθερο, παραιτούμενος από κάθε δυνατότητα κάθαρσης. Η πρώτη είναι η άποψη που υιοθετούν ο Χριστός, ο Ντα Βίντσι, ο Καντ, ο Γκαίτε, η δεύτερη είναι αυτή των Ινδών και του Σοπενχάουερ. Αλλά η τελευταία επέτρεψε, κατά κάποιο τρόπο, μια μοναδική εμφάνιση στον κόσμο της ελευθερίας σαν «μοναδική εξαίρεση». Το «θα πρέπει», για το οποίο γενικά εξαπολύεται τόσος χλευασμός, εμφανίστηκε σαν συμπέρασμα σαν «από μηχανής Θεός» (Deus ex machina)· το χαοτικό, άσκοπο ένστικτο έχει τώρα ξαφνικά μια ηθική δύναμη μέσα του και η ηθική παγκόσμια τάξη, στην οποία ο Σόπε-

νχάουερ δικαιολογημένα αποδίδει μεγάλη σημασία, σώζεται. Διαφορετικά, η αρχική βούληση του Σοπενχάουερ αναγνωρίζει μόνο τη φυσική, όχι την ηθική, σφαίρα· τώρα εμφανίζεται σαν το αντίθετο.

Άρα ο Σοπενχάουερ, όταν διδάσκει την άρνηση της θέλησης, εννοεί και την άρνηση του ενστίκτου και την επιβεβαίωση της θέλησης.

Αλλά αυτή είναι μια παράλογη πτυχή όλου του συστήματος, και την αναιρεί εντελώς. Αυτό που δίδαξε ο Σοπενχάουερ, με ζήλο και ενέργεια σε όλη του τη ζωή ήταν ο ισχυρισμός ότι το ένστικτο αποτελεί την ουσία του σύμπαντος και του ανθρώπου και ταυτίζεται με τη θέληση. Αυτό που παραδέχεται, ευτυχώς αλλά που είναι ασύμβατο με το σύστημά του, είναι ότι αυτή η θέληση είναι ταυτόχρονα ηθικά λυτρωτική, ότι ο άνθρωπος πέρα από το ένστικτο και την τριτοβάθμια κατανόηση εξακολουθεί να αντιπροσωπεύει κάτι εντελώς διαφορετικό. Η ηθική βούληση, όπως εμφανίζεται στο τελευταίο του βιβλίο «Ο κόσμος σαν βούληση και ιδέα», αναιρεί το σύνολο...

Νατουραλιστικός μονισμός

...της διδασκαλίας των πρώτων του βιβλίων και ο Σοπενχάουερ παραδέχτηκε αργότερα σε μια επιστολή, όταν πιέστηκε από ενοχλητικές έρευνες, ότι «το θέμα είναι πράγματι ένα είδος θαύματος»...

Αυτή η επιβεβλημένη μονιστική κοσμοθεωρία παρουσιάζει αυξανόμενη απόκλιση και κανένας χρόνος δεν μπορεί να την συνδυάσει ξανά. Αυτό που είπε αργότερα ο Σοπενχάουερ για την ατομικότητα που έχει τις ρίζες της στο πράγμα καθεαυτό και την παροδικότητα του είναι όμορφο, και τιμά την υπέρβαση του εαυτού του, αλλά, ωστόσο, δεν συμφωνεί με τον αιώνιο χλευασμό του για τον εαυτό του. Λέει: «...συνεπάγεται ότι η ατομικότητα δεν βασίζεται αποκλειστικά στην αρχή της εξατομίκευσης (principio individuationis) και επομένως δεν είναι πέρα για πέρα απλή εμφάνιση· αλλά έχει τις ρίζες της στο πράγμα καθαυτό, στη θέληση του ατόμου· γιατί ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου είναι, ο ίδιος, ατομικός. Το πόσο βαθιά όμως πάνε οι ρίζες, είναι ένα από τα ερωτήματα που δεν θα απαντήσω.»* Έτσι γράφει ο άνθρωπος που σε όλη του τη ζωή ισχυριζόταν ότι βρήκε την αρχή της ενότητας του κόσμου, τη φιλοσοφική πέτρα και που περιφρονούσε όλους όσους δεν παραδέχονταν άνευ όρων ότι ήταν έτσι.

Αν το ένστικτο, καλυμμένο σαν θέληση, είναι να αντιπροσωπεύει μια αρχή «ενότητας», τότε δεν είναι η ενότητα ολόκληρου του ανθρώπου αλλά μόνο μια πτυχή του, η φυσική. Ο Σοπενχάουερ ανέλαβε να το φέρει εις πέρας με εξαιρετικό τρόπο. Το ότι ερμήνευσε το ένστικτο σαν κυρίαρχη αρχή δεν είναι υλιστικό, αλλά σίγουρα είναι νατουραλιστικός

* επιστολή με ημερομηνία 1η Μαρτίου 1858

μονισμός. Δεδομένου ότι ο Σοπενχάουερ δεν ήταν ένα σχήμα χωρίς αίμα, αλλά μια ισχυρή προσωπικότητα, επιτρέψτε μου να πω λίγα λόγια για αυτόν, αφού οι φύσεις του Σοπενχάουερ δεν είναι ασυνήθιστες μεταξύ του γερμανικού λαού.

Ο Σοπενχάουερ σαν χαρακτήρας

Συχνά γίνονται συγκρίσεις μεταξύ ενός ανθρώπου και των διδασκαλιών του και αφενός έχουν επισημανθεί εντυπωσιακές αντιθέσεις, αφετέρου, η σύμπτωση πολλών διδασκαλιών με την προσωπικότητα. Και είναι αλήθεια: ότι αυτός ο άνθρωπος, ο οποίος με κάθε σοβαρότητα θεωρούσε τον εαυτό του σαν ιδρυτή μιας θρησκείας και κήρυττε την άρνηση του κόσμου, έζησε μια πολύ ξέγνοιαστη ζωή σαν ευκατάστατος πατρίκιος. Τον έπληξε ένα τρομακτικό άγχος για την υγεία και την ευημερία του. Λόγω ενός δυσάρεστου ονείρου και από τον φόβο της χολέρας, έφυγε από το Βερολίνο. Έμενε στη Φρανκφούρτη στο ισόγειο ενός σπιτιού για να μπορεί να σωθεί γρήγορα σε περίπτωση πυρκαγιάς. Όταν πήγαινε επίσκεψη, έπαιρνε πάντα μαζί του το δικό του ποτήρι για να μην εκτίθεται στους κινδύνους μολύνσεων από βρώμικα ποτήρια. Εδώ, η «θέλησή» του κάνει την εμφάνισή της με μια σφοδρότητα που ισοδυναμεί σχεδόν με αρρώστια.

Ο Σοπενχάουερ κυριευόταν από έναν σχεδόν δαιμονικό φόβο του θανάτου· διακατέχονταν επίσης από έναν βάναυσο εγωισμό και γέμιζε με μια ανείπωτη οργή όταν κάποιος του έφερνε αντίρρηση. Ταυτόχρονα όμως, ήταν μια παγκόσμια διάνοια, της οποίας η λαμπρή ενόραση και η λάμψη της έμπνευσης έδωσαν χιλιάδες πνευματικές γνώσεις, που έριξαν υπέροχο φως σε πολλά ερωτήματα και έγραφε με γερμανικό στυλ μεγαλοπρέπειας, χρώματος και σαφήνειας, όπως μόνο λίγοι από τους πολύ σπουδαίους μπορούν.

Από την άλλη πλευρά, μόνο σπάνια ένιωθε εκείνη την «ήσυχη, αντιληπτή» φωνή για την οποία μιλούσαν ο Γκαίτε και ο Καντ· εμφανίστηκε απλώς σαν μια απροσδιόριστη λαχτάρα. Δεν μπόρεσε να συλλάβει τη λεπτότητα του Φρήντριχ Σλάιερμαχερ ή το μεγαλείο του Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε. Καταπιεζόταν και πνιγόταν από την αρρώστια μιας μεγάλης σημασίας για τον εαυτό του και μιλούσε μόνο με χαρά για τις αδυναμίες εκείνων που συνάντησε στη ζωή.

Οι αντιφάσεις σαν εσωτερική εμπειρία

Η περιγραφή ενός ανθρώπου που δεν μπορεί να συγκριθεί με κάποιο έξυπνο βιβλίο αλλά είναι μια εικόνα της φύσης με όλες «τις αντιφάσεις της», δεν ταιριάζει σε κανέναν περισσότερο από τον Άρτουρ Σοπενχάουερ· σπάνια η αντίθεση ανάμεσα στο ένστικτο, τη διορατικότητα και τη θέληση κρύβεται τόσο ευρέως σε μια καρδιά.

Καθώς μεγάλωνε, ένιωσε τα αισθησιακά του ένστικτα να έχουν εξασθενήσει και από τότε τα λόγια του για τη φήμη μειώθηκαν αισθητά προς όφελος ενός θεμελιώδους πεσιμισμού (με την έννοια της πικρίας). Σε ηλικία 70 ετών έγραψε: «*Το ότι η Παλαιά Διαθήκη ορίζει τη ζωή από 70 έως 80 χρόνια θα με προβλημάτιζε ελάχιστα, αλλά το ίδιο πράγμα λέει και ο Ηρόδοτος σε δύο αποσπάσματα. Υπάρχουν περισσότερα σε αυτό. Μόνο η ιερή Ουπανισάντ λέει δύο φορές: Η ζωή ενός ανθρώπου είναι 100 χρόνια... αυτό είναι μια παρηγοριά.*»*

Ο Σοπενχάουερ είχε νωρίτερα νιώσει βαθιά την εσωτερική σύγκρουση των δύο φύσεών του. Το κύριο έργο του δεν γράφτηκε, από έναν θεατή του θεάτρου της ζωής, όπως ισχυρίζονται μερικοί επιφανειακοί φιλόσοφοι (Κούνο Φίσερ), αλλά από έναν συμμετέχοντα που ήταν στη λαβή ενός δαίμονα. Διαφορετικά, με τη διάνοιά του θα διέκρινε εύκολα τα ασύμβατα μέρη της δουλειάς του που ήταν, στην πραγματικότητα, η αντανάκλαση της πραγματικής του εμπειρίας. Ακριβώς όπως ο Σοπενχάουερ ένιωθε συχνά τον εαυτό του να συρρικνώνεται στη θλίψη ενός ισχυρού ενστίκτου, έτσι και ο γύρω κόσμος, του φαινόταν αμετάκλητα παραδομένος σε αυτό. Όπως ο ίδιος είδε τη δική του διάνοια να διευρύνεται, έτσι επέτρεψε να απογυμνωθεί θεωρητικά ο ζυγός του ενστίκτου από την πορεία του. Και όπως ο ίδιος διέθετε μόνο μια ανίσχυρη διαίσθηση ελεύθερης θέλησης, έτσι και η ηθική τάξη του κόσμου έκανε μια επαίσχυντη εμφάνιση στο τέλος. Ο Σοπενχάουερ κήρυττε σαν λαχτάρα του ανθρώπου ότι μόνο η αναγνώριση του ενστίκτου θα μπορούσε από μόνη της να οδηγήσει στην υπέρβασή του,...

Άνθρωπος και έργο

...όμως ο ίδιος, παρ’ όλη τη διορατικότητά του, δεν μπόρεσε να το συνειδητοποιήσει. Και εάν μια **τέτοια** ευφυΐα όπως η δική του δεν μπορούσε να το πετύχει αυτό, τότε η επιβλητική προσωπική του πίστη, και αυτή είναι «ο Κόσμος ως θέληση και ιδέα», αυτοδικάζεται αυτόματα. Ο Σοπενχάουερ δεν είδε, ή δεν ήθελε να παραδεχτεί από την παθολογική του προσκόλληση σε μια δογματική άποψη, ότι ακόμη και μια θεωρητικά βαθιά φιλοσοφία δεν μπορεί από μόνη της να μειώσει την εμφάνιση ενός παράγοντα στον οποίο έχουν διατεθεί όλοι οι αληθινά σπουδαίοι άνθρωποι: η κυριαρχία της θέλησης ή ξεπερνώντας το ένστικτο. Αν ο Βούδας αναγνώριζε ότι το ένστικτο φέρνει πόνο, τότε αυτή είναι μόνο η μία πλευρά της φύσης ενός ανθρώπου· αλλά όταν το κατακτά μέσω της ζωτικής δράσης, τότε η πράξη της θέλησης είναι η άλλη. Αν ο Χριστός ενήργησε ενάντια στη «φυλή των οχιών», αν ανέλαβε τον θάνατο για χάρη μιας ιδέας, τότε αυτό είναι το αποτέλεσμα μιας αρχής ελευθερίας που αντιτίθεται στο απλό ένστικτο της ζωής, που καμία επιχειρηματολο-

---

* Πάρεργα και παραλειπόμενα II (II, 8ο κεφ. Άρθρο 116).

γία δεν μπορεί να καταργήσει και η οποία οπωσδήποτε βασίζεται σε μόνο ένστικτο.

Η «ανεξάρτητη συνείδηση» όπως την αντιλήφθηκε ο Γκαίτε, εμφανίζεται σαν μια «ηθική ανατολή του ήλιου», σαν μια αρχή που ο Σοπενχάουερ πίστευε ότι είχε ξεπεράσει ενώ την εισήγαγε λαθραία στο ένστικτο για να επιτρέψει στη συνέχεια να λάμψουν και οι δύο.

Η φιλοσοφία του Άρτουρ Σοπενχάουερ είναι ένα δοχείο γεμάτο με πολύτιμα πράγματα που συγκρατείται από το σιδερένιο χέρι μιας στιβαρής ατομικότητάς του. Τώρα που αυτός ο δεσμός έχει σπάσει, όλα τα μέρη, όμορφα όπως είναι, βρίσκονται διάσπαρτα το ένα στο άλλο. Η προσωπικότητά του δεν αρκούσε για ένα ολοκληρωμένο στρογγυλεμένο έργο και η φιλοσοφία του Σοπενχάουερ ήταν το τραγικό όνειρο ενός απελπισμένου αναζητητή. Η θέληση, με τις διασπασμένες εκφράσεις της και στις εμφανίσεις της οποίας το «ευφυές πνεύμα του κόσμου παίζει τις έξυπνες μελωδίες της», δεν μπορεί παρά να είναι μόνο η ίδια ευγενική. Αλλά η θέληση, που για αυτόν είναι μόνο μια αβάσιμη, άσκοπη, τυφλή παρόρμηση,...

Ο τραγικός αγώνας του Σοπενχάουερ

..είναι ένα καθαρά ζωώδες ένστικτο. Το πρώτο είναι μια αρχή που δημιουργεί αξία, το δεύτερο μια μη δημιουργική, καταστροφική αρχή. Το πρώτο μας αποκαλύπτει την αξιοπρέπεια του ανθρώπου, το δεύτερο τη μάταιη πλευρά του. Όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχνες και οι άγιοι είναι εμποτισμένοι με το πρώτο, το έχουν διαμορφώσει με έργα σαν έργο τέχνης και σαν ζωή. Μέσα από αυτό και μέσα από τον ιδεολογικό λόγο κατεύθυναν το ένστικτο σε μονοπάτια όπου βρήκε την κατάλληλη θέση σαν υλικό της δημιουργικότητάς τους. Και ο Άρτουρ Σοπενχάουερ ήθελε να ακολουθήσει αυτό το μονοπάτι, και απέτυχε επειδή η διάνοιά του δεν είχε τη θέληση. Αυτή είναι η τραγωδία της ζωής και του έργου του. Και σαν τέτοια τραγωδία, ο Σοπενχάουερ θα τυγχάνει πάντα του σεβασμού μας, σαν παράδειγμα ενός ηρωικού – και ειλικρινά δυστύχημα στη δυνατότητά του – αγώνα για την ουσία αυτού του κόσμου· ένας άνθρωπος που είχε ποντάρει τα πάντα σε ένα χαρτί και απέτυχε. Οι απεγνωσμένες προσπάθειες για να φτάσουμε στα ύψη καταλήγουν πάντα στην πτώση, στο τίποτα. Αλλά ο Σοπενχάουερ, όταν χώρισε τελείως από την ινδική σκέψη, παραδέχτηκε ότι το υψηλότερο πράγμα που μπορούσε να πετύχει ένας άνθρωπος ήταν μια «ηρωική πορεία ζωής». Αυτό είναι ένα ιδιαίτερα σκανδιναβικό δόγμα που δεν μπορεί να βρεθεί πιο όμορφα αλλού. Και γι' αυτό ο Άρθουρ Σοπενχάουερ είναι – δικός μας.

Αυτή η κριτική της φιλοσοφίας του Σοπενχάουερ φαίνεται ιδιαίτερα σημαντική για αυτό που θέλω να πω σε αυτό το βιβλίο. Σήμερα, τα γραπτά του δεν βρίσκονται μόνο στα τραπέζια των καθηγητών, αλλά και σε αυτά των επιχειρηματιών και, χάρη στο λαμπρό ύφος και τη σαγηνευ-

τική τέχνη της πειθούς τους, έχουν βρει το δρόμο τους στους ευρύτερους κύκλους. Η έννοια της «θέλησης» είναι επομένως κοινή παντού και σίγουρα πλέον θεωρείται ως επί το πλείστον με την έννοια του Σοπενχάουερ σαν τυφλή παρόρμηση,...

Πέντε τάσεις αποτελούν τη θέληση

...ακόμη κι αν μια άλλη ερμηνεία τη συνοδεύει ασυνείδητα. Ήταν απαραίτητο να υποβληθεί αυτή η έννοια της θέλησης σε μια σύντομη έρευνα και να αποκαλύψουμε την αντίφαση με τον εαυτό της ή να την ερμηνεύσουμε σαν ένστικτο και τίποτα άλλο. Η θέληση πρέπει να γίνει αντιληπτή στην αρχική της αγνότητα σαν αρχή του βασιλείου της ελευθερίας που εξουδετερώνει τις εγωιστικές ορμές, όπως πίστευαν ο Ιμμάνουελ Καντ και ο Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε, εάν κάποιος θέλει να αποκαταστήσει ξεκάθαρα ένα θεμέλιο για μια σκανδιναβική στάση ζωής. Αλλά αυτή η αντιπαράθεση έχει και θεμελιώδη σημασία για την κατανόηση της ευρωπαϊκής τέχνης και της πνευματικής της επίδρασης. Όταν μιλώ για μια αισθητική αντίληψη της τέχνης που δεν απορρίπτει τη θέληση, δεν θέλω να κάνω τον αδύνατον ισχυρισμό ότι η τέχνη πρέπει να έχει επίδραση στην παρόρμηση του Σοπενχάουερ, στη «θέληση» του Σοπενχάουερ, αλλά μάλλον ότι τα έργα τέχνης, και ιδιαίτερα μια συγκεκριμένη ομάδα, δεν στρέφονται στο θέμα της γνώσης βυθισμένη σε μια στοχαστική διάθεση, αλλά στοχεύουν στην αφύπνιση μιας νοητικής δραστηριότητας, μιας θέλησης.

Μια από τις πιο σημαντικές διαισθήσεις για τη φύση όλων των ανθρώπινων όντων είναι η αναγνώριση ότι είναι πλάσματα που διαμορφώνουν. Στη βάση όλης της πνευματικής και ορθολογικής του δραστηριότητας βρίσκεται η προσπάθεια για μεταμόρφωση· μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να αποκτήσει εξουσία πάνω στο περιβάλλον του και να το κατανοήσει σαν ενότητα, αλλά με αυτόν τον τρόπο διαμορφώνει και τη δική του εσωτερική ύπαρξη με τις δυνάμεις του προβάλλοντας αυτή προς τα έξω σαν θρησκεία, ηθική, τέχνη, επιστημονικές ιδέες και φιλοσοφία. Πέντε τάσεις ζουν στον άνθρωπο· η καθεμία απαιτεί μια απάντηση: Στην τέχνη αναζητά την εξωτερική και την εσωτερική μορφή· στην επιστήμη, αναζητά την αλήθεια στο συσχετισμό της κρίσης με τα φυσικά φαινόμενα· από τη θρησκεία επιθυμεί ένα διεισδυτικό υπεραισθητικό σύμβολο· στη φιλοσοφία απαιτεί την αρμονία της θέλησης...

Χρώμα των πολιτισμών

...και της αντίληψης, της θρησκείας και της επιστήμης. Στην ηθική δημιουργεί για τον εαυτό του τις απαραίτητες κατευθυντήριες αρχές δράσης.

Κάθε φορά που ένας άνθρωπος μπαίνει σε έναν από αυτούς τους πέντε τομείς, μια άλλη διαφορετική μορφή μιλάει, μια διαφορετική ενεργητική θέληση. Αυτή η προσπάθεια της θέλησης και της αντίληψης δεν πρέπει να διακρίνεται από το σύνολο της φύσης· υπάρχουν τάσεις που αντιμετωπίζουν το ένστικτο και την ικανοποίησή του είτε αδιάφορα (επιστήμη, φιλοσοφία), είτε παρασύρουν και τα δύο στη σφαίρα της διαμορφωτικής τους δραστηριότητας. Η διάκριση μεταξύ αυτών των διαφορετικών στάσεων της πνευματικής δύναμης που πηγαίνουν πίσω στη λογική και τη θέληση και ενώνονται στην ψυχή, στην προσωπικότητα, είναι η πρώτη προϋπόθεση για μια γνήσια κουλτούρα. Η ενοποιημένη ζωή τους σχηματίζει τον Μύθο μιας φυλής. Η διαφοροποίηση μπορεί να γίνει αφελώς ασυνείδητα ή φιλοσοφικά συνειδητά· με όποιον τρόπο και από οποιαδήποτε πολύχρωμη έμφαση της ατομικής τάσης προέρχεται αυτό, η πολυμορφία, η πλούσια ποικιλομορφία ενός πολιτισμού εξαρτάται από αυτό σαν έκφραση μιας πνευματικά καθορισμένης φυλής.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Δεύτερο βιβλίο:

Η Φύση της Γερμανικής Τέχνης

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ
Στυλ προσωπικότητας και στυλ αντικειμενικότητας

Ο χώρος είναι ταυτόχρονος, η ουσία του χρόνου είναι μια ακολουθία. Ο χώρος είναι νοητός μόνο σαν ακινησία· ο χρόνος είναι μετρήσιμος μόνο σε κίνηση. Μια στατική καλλιτεχνική ψυχή, ως εκ τούτου, θα προτιμά πάντα τις χωρικές τέχνες και θα τονίζει μια πνευματική αντιπαράθεση με τις άλλες τέχνες περισσότερο από τη σειρά και τον διαχωρισμό. Από την άλλη πλευρά, μια καλλιτεχνική δυναμική δημιουργική δύναμη θα επιδιώξει να συνειδητοποιήσει όλες τις ιδιότητες της εξωτερικής και εσωτερικής κίνησης στην τέχνη της, δηλαδή να κυριαρχήσει στις τέχνες του χρόνου (μουσική, δράμα) και επίσης να αντιπροσωπεύσει την ανάπτυξη και το γίγνεσθαι στις τέχνες του χώρου· θα προσπαθήσει να συμπιέσει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον σε μια στιγμή ακόμα και στον ταυτόχρονο χώρο. Επομένως, η ζωγραφική της δύσης, για παράδειγμα, είναι, καταρχήν, τέχνη πορτρέτου. Αυτό σημαίνει: σε μια απαραίτητη χωρική μορφή ενός ταυτόχρονου, πρέπει να επινοηθεί η υψηλότερη εσωτερική κίνηση: η δυναμική μιας ολόκληρης ζωής που βιώνεται σε μια στιγμή. Τέτοια ήταν η τέχνη του Ρέμπραντ, του Λεονάρντο, του Μικελάντζελο. Ωστόσο η δυναμική είναι πάντα μια εκπλήρωση της βούλησης. Επίσης στην τέχνη.

Αυτή η συλλογιστική είναι θεμελιώδης για να αντιληφθεί κανείς την ουσία της αρχαιότητας και της Δύσης, όταν έχει συνειδητοποιήσει ότι η Ελλάδα ήταν καλλιτεχνικά στατική, ενώ η Ευρώπη είναι καλλιτεχνικά δυναμική και θεληματική. Οι συνέπειες αυτού του διαφορετικού πνευματικού προσανατολισμού ήταν δύο...

Η δυαδικότητα της δημιουργίας

...τύποι στυλ που θα ήθελα να ονομάσω στυλ αντικειμενικότητας και

στυλ προσωπικότητας.

Κάθε σοβαρός μελετητής των νόμων της τέχνης αισθάνεται υποχρεωμένος να αναγνωρίσει τουλάχιστον μια δυαδικότητα της δημιουργίας. Όπως αναφέρθηκε στη συζήτηση για την έννοια του Σοπενχάουερ για τη θέληση, το μεταφυσικό του θεώρημα απέτυχε από ένα αφύσικο μείγμα δύο τάσεων στην πράξη της θέλησης. Το ένστικτο και η θέληση στέκονται σε ένα κοινό μέτωπο ενάντια στη διανόηση· στην πραγματικότητα και τα δύο είναι σε μορφή θέλησης, αλλά σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Η καλλιτεχνική δημιουργία σαν τέτοια είναι ομολογουμένως πάντα μια ελεύθερη μορφή, αλλά και εδώ μια αρχέγονη διαμορφωτική θέληση χωρίζει τους καλλιτέχνες σε τουλάχιστον δύο ομάδες ανάλογα με τη δύναμη. Αυτό δεν είναι μια νέα ανακάλυψη. Το ένα είδος τέχνης έχει ονομαστεί Απολλώνιο, το άλλο Διονυσιακό. Για παράδειγμα, το ένα είδος τέχνης ονομαζόταν Απολλώνιο, το άλλο Διονυσιακό, και ήθελαν να το χρησιμοποιήσουν για να δηλώσουν διαφορές στη διάθεση καθώς και διαφορετικά στυλ καλλιτεχνικής δημιουργίας. Αυτή η καθιέρωση του Νίτσε έχει την δικαίωσή της στο πλαίσιο της ελληνικής τέχνης. Ήταν όμως θεμελιωδώς λάθος να μεταφέρουμε αυτές τις έννοιες, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με το πνεύμα του ελληνισμού, στην τέχνη άλλων λαών. Η σκανδιναβική-δυτική τέχνη δεν είναι ποτέ απολλώνια, δηλ. εύθυμη, ισορροπημένη, αρμονικά επίσημη και ποτέ διονυσιακή, δηλ. μόνο αισθησιακά ενθουσιασμένη, εκστατική. Δεν μπορεί κανείς να βρει ούτε τις γερμανικές λέξεις για να αποτυπώσει σωστά την πινελιά της ελληνικής τέχνης. Ένας Γερμανός πρέπει να έχει στο μυαλό του τον Καλλικράτη, τον Φειδία, τον Πραξιτέλη, τον Όμηρο και τον Αισχύλο, την προγονολατρία των Ελλήνων και τα θεατρικά έργα των Βάκχων, τους τάφους και την πίστη στην αθανασία για να καταλάβει τι υποτίθεται ότι σημαίνουν το Απολλώνιο και το Διονυσιακό. Η μεταφορά αυτής της άλλης έκφρασης της ψυχής στη γερμανική τέχνη ήταν αδύνατη και έχει προκαλέσει μόνο σύγχυση.

Ο Γιόχαν Κρίστοφ Φρίντριχ Σίλλερ, από την πλευρά του είχε προσπαθήσει να ερμηνεύσει τη δυαδικότητα της καλλιτεχνικής δημιουργίας (που περιορίζεται μόνο στην ποίηση) σαν αφελή και συναισθηματική. Αυτό τον οδήγησε σε πολλά αδιέξοδα,...

Δια μέσου της φύσης

...για παράδειγμα, αναγκάστηκε να αποκαλεί αφελείς ποιητές τόσο τον Όμηρο όσο και τον Σαίξπηρ. Στο τέλος όμως το κοφτερό μυαλό του τον έσωσε ξανά και ξανά από ένα πλήρες αδιέξοδο. Ακόμα κι αν έμεινε σταθερός στο άκαμπτο δόγμα της αισθητικής ενατένισης σε κάθε δοκίμιό του, εντούτοις εκεί έχει τις ρίζες του ένας μεγάλος αριθμός βαθύτερων παρατηρήσεων που αποκαλύπτουν που αποκαλύπτουν την ουσιαστική

σκανδιναβική φύση μας, που κάθε Γερμανός μπορεί να διαβάσει στα «Αισθητικά του γράμματα», στην «Περί αφελούς και συναισθηματικής τέχνης της ποίησης», στην «Περί Χάρη και αξιοπρέπεια», στη «Περί του αξιολύπητου», τις «Σκέψεις για τη χρήση του κοινού και της βάσης στην τέχνη» κ.λ.π.

Ο συνηθισμένος διαχωρισμός σε ιδεαλιστικό και νατουραλιστικό στυλ δεν είναι ούτε τυπικά διαφωτιστικός ούτε κατά τα άλλα αποκαλυπτικός. Η γερμανική τέχνη ήταν πάντα και τα δύο. Ο Λεονάρντο, ο οποίος συμβούλεψε στους μαθητές του να μελετήσουν ακόμη και τις μουντζούρες του στον τοίχο, και που ταυτόχρονα σχεδίασε το κεφάλι του Χριστού· ο Άλμπρεχτ Ντύρερ που με μικροσκοπική πίστη ζωγράφιζε ένα κουνέλι ή το φτερό ενός πουλιού, δημιούργησε το «Ο Ιππότης, ο Θάνατος και ο Διάβολος» και το «Μικρό πάθος», ήταν «ιδεαλιστές» και «νατουραλιστές» ταυτόχρονα. Ο Ρέμπραντ δεν πτοήθηκε από καμία περιγραφή της ανθρώπινης κτηνωδίας, και είναι παρόλα αυτά ο δημιουργός του «Άσωτου Υιού». Ο Ματίας Γκρύνεβαλντ δεν φείδεται της αναπαράστασης των βασανιστηρίων, ενώ παράλληλα ζωγράφισε και την Ανάσταση· ο Γκαίτε έγραψε το Σάββατο των μαγισσών στο Μπλόκουλα και την Μυστική Χορωδία σε ένα έργο.

Η ευρωπαϊκή τέχνη δεν ήταν ποτέ μια «εξιδανίκευση» με τη γνώριμη σε μας γλυκιά έννοια, ποτέ δεν ήταν μια αγωνιώδης αποφυγή ή ένας κατευνασμός της φύσης. Μάλλον, ο δρόμος της διαμόρφωσης των δυτικών καλλιτεχνών πέρασε μέσα από τη φύση. Πριν κατακτηθεί η φύση, είχε εκφραστεί ανελέητα.

Δεν ήταν ένα ιδανικό αρμονικής ομορφιάς με την έννοια...

Ο σχηματισμός της ψυχής

...της αρχαιότητας που κυριάρχησε στην Ευρώπη, αλλά το ιδανικό μιας νέας αισθητικής θέλησης που ενσαρκώνονταν ανελέητα.

Γι’ αυτό, για να αποκαλύψει κανείς την ουσία της τέχνης μας, δεν μπορεί να γράψει μια φιλοσοφία της – πάντα στατικής – ομορφιάς και αρμονίας, δηλαδή να εφαρμόσει το πρότυπο που προέρχεται από την αρχαιότητα. Στην έννοια του ωραίου πρέπει – για να μπορεί να χρησιμοποιηθεί – να δοθεί ένα εκτεταμένο νόημα. Εκτός από το σκανδιναβικό φυλετικό ιδεώδες, μόνο η εσωτερική ακτινοβολία μιας σημαντικής θέλησης που διεισδύει στον υλικό κόσμο μπορεί να θεωρηθεί ως «όμορφη».

Η ομορφιά της Ένατης Συμφωνίας του Μπετόβεν είναι θεμελιωδώς διαφορετική από την ομορφιά ενός ελληνικού ναού. Το κεφάλι του Τίτου του Ρέμπραντ (στην Πετρούπολη) αποκαλύπτει μια διαφορετική ομορφιά της ψυχής από τον Απόλλωνα του Πραξιτέλη.

Η ελληνική ομορφιά είναι η διαμόρφωση του σώματος, η γερμανική ομορφιά είναι η διαμόρφωση της ψυχής. Το ένα σημαίνει εξωτερική ισο-

ρροπία, το άλλο εσωτερικό νόμο. Σαν αποτέλεσμα, το ένα είναι πραγματικό, το άλλο είναι προσωπικό στυλ.

Ο περιγραφικός όρος τυποποίηση και εξατομίκευση του στυλ έχει χρησιμοποιηθεί συχνά. Και δεδομένου ότι συνήθως δεν υπάρχει μια περαιτέρω και μια πιο εις βάθος έρευνα, πιστεύει κανείς ότι ο καλλιτέχνης κοίταζε περισσότερο μακριά από τα περιστατικά και είδε μόνο τα μεγάλα χαρακτηριστικά του χαρακτήρα, ενώ ο καλλιτέχνης που εξατομικεύει αγαπά ιδιαίτερα τέτοιες ιδιοτροπίες και προσωπικές ιδιαιτερότητες. Μια τέτοια προσέγγιση βλέπει το πρόβλημα του στυλ μόνο σαν μέθοδο και όχι σαν καλλιτεχνική αναγκαιότητα. Μπορεί κανείς να διαβάσει τη μία σελίδα μετά την άλλη για το πώς ένας καλλιτέχνης επέλεξε το ένα ή το άλλο στυλ για να λειτουργήσει «στο δικό του πνεύμα». Το γεγονός ότι έχουμε να κάνουμε με εσωτερικές διεργασίες συνήθως αγνοείται, και έτσι πολλοί βαθείς μελετητές καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι ο Φάουστ είναι το αποτέλεσμα του στυλ εξατομίκευσης...

Μέθοδοι και νόμοι της ουσίας

...στο πρώτο μέρος και του τυποποιητικού στυλ στο δεύτερο μέρος.

Το εσωτερικό γίγνεσθαι της προσωπικότητας δεν μπορεί φυσικά να συλληφθεί με αυτόν τον τρόπο. Διότι εάν η προσωπικότητα, η ατομικότητα και η υποκειμενικότητα συγκροτούνται σαν ένα και το αυτό, τότε η σύγχυση είναι η αναπόφευκτη συνέπεια.

Το τυποποιητικό και το εξατομικευτικό στυλ δεν είναι δύο μέθοδοι που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι από όλους τους λαούς ανάλογα με τις ανάγκες τους, αλλά η αντικειμενικότητα και το στυλ προσωπικότητας είναι βασικοί νόμοι της καλλιτεχνικής δημιουργικότητας ορισμένων λαών και, με τη στενότερη έννοια, των ίδιων των μεμονωμένων καλλιτεχνών.

Οι ταυτόσημες λέξεις ποτέ δεν είναι σαν νομίσματα ίδιας αξίας. Ανάλογα με το περιβάλλον, μεταφέρουν διαφορετικές αποχρώσεις όρων. Ωστόσο, πρέπει να υπάρξει συμφωνία σχετικά με επικρατούσα έννοια του όρου και, εάν είναι δυνατόν, να επιλεγούν άλλες λέξεις για διαφορετικές σκιάσεις. Η προσωπικότητα (θέληση συν λογική) είναι η δύναμη που αντιτίθεται στην ύλη, που αντιπροσωπεύει το μεταφυσικό στον άνθρωπο, με τη στενότερη έννοια την εσωτερική και αδιάκοπα ενεργή δύναμη της εσωτερικής του ουσίας, το αρχέγονο αίνιγμα της γερμανικής ψυχής. Το πρόσωπο (ένστικτο συν λόγος) είναι το ανθρώπινο σώμα και τα ενδιαφέροντά του. Η ατομικότητα σημαίνει την αδιαίρετη ένωση προσώπου και προσωπικότητας εδώ στη γη. Η «ατομική» αντιμετώπιση αναφέρεται σε αυτή την ενότητα, «προσωπική αντιμετώπιση» της προσωπικότητας, υποκειμενική αναπαράσταση σχετικά με τα κίνητρα που είναι κατανοητά από το άτομο.

Το θέμα (το αντικείμενο) είναι πάντα ο κόσμος. Συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπου ως πρόσωπο. Η δύναμη της αντικειμενικότητας της τέχνης εξαρτάται από τη δύναμη και την ποικιλομορφία αυτών των στάσεων. Όλοι όσοι μέχρι στιγμής έχουν βρει ουσιαστικές διαφορές μεταξύ των αντικειμενικών και των υποκειμενικών...

Προσωπικότητα και νομιμότητα

...κατευθύνσεων της δημιουργικότητας αναγκάστηκαν από αυτές τις έρευνες, οι οποίες δεν συνεχίστηκαν περαιτέρω, να αντιπαραβάλουν την αντικειμενικότητα μόνο με την υποκειμενικότητα, δηλαδή την αυθαιρεσία ή μια διάθεση που βασίζεται σε συναισθήματα σε αντίθεση με την αξία του αντικειμένου χωρίς την δύναμη διαμόρφωσης στυλ. Εξ ου και όλοι αυτοί – για να προστατεύσουν τους μεγάλους καλλιτέχνες από αυτή την ερμηνεία – που χαρακτήρισαν την «κρυστάλλινη αντικειμενικότητα» σαν την ουσία τους και σαν το μοναδικό πρότυπο της ύψιστης τέχνης. Μια ανάλυση που ολοκληρώθηκε πολύ γρήγορα ακολουθήθηκε από ένα λανθασμένο, τουλάχιστον μια μονόπλευρη σύνοψη, διανοητικό βραχυκύκλωμα. Αυτό το καταναγκαστικό δόγμα της καθολικής εγκυρότητας του προτύπου της «αντικειμενικότητας» πρέπει να απορριφθεί.

Ο Γκαίτε ανέφερε κάποτε μια πολύ περίεργη παρατήρηση. Εννοούσε ότι κάθε προσωπική θέληση αντιστοιχεί σε κάτι αντικειμενικό στη φύση του, δηλαδή, ότι κάθε προσωπική καλλιτεχνική πράξη θέλησης μπορεί να μετατραπεί σε κάτι αντικειμενικό και νόμιμο, σε κάτι οργανικό και νόμιμο ή να βρει το αντίστοιχό του. Αυτή η πολύ συγκεκριμένη, προσωπική στάση απέναντι στον κόσμο της ύλης ουσιαστικά οδήγησε στις μεγάλες εσωτερικές οργανικές πράξεις της «ρομαντικής» και της γοτθικής εποχής, αν και οι δύο στέκονται αρκετά μόνες στην εσωτερική τους ενότητα. Αυτό το αυτονόητο συναίσθημα, όταν αντιμετωπίζουμε τους καθεδρικούς ναούς της Ρενς, της Ουλμ και του Στρασβούργου, μας έκανε εδώ και καιρό να παραβλέψουμε τη βία έχει ασκηθεί στο πέτρινο υλικό σε αυτά τα έργα. Δεν δώσαμε σημασία στο ποιά μεγάλη διαμορφωτική διεισδυτικότητα, ποια ισχυρή εσωτερική καλλιτεχνική δύναμη πρέπει να ανήκε σε αυτούς τους καλλιτέχνες για να καταστήσουν ένα τόσο εύθραυστο υλικό χρήσιμο σε μια ιδέα, που προφανώς λειτουργούσε εναντίον τους. Πρέπει, λοιπόν, να γίνει σαφές. Σε πολλούς άλλους λαούς δεν είχε περάσει ακόμα το μυαλό τους να δημιουργήσουν αστραφτερά, μυτερά σχέδια από πέτρα και να χτίσουν πύργους με αυτούς τους ογκόλιθους. Ο ογκόλιθος, το ανάγλυφο, το ογκώδες γλυπτό νωρίτερα σήμαιναν την τέχνη των μνημειακών γλυπτών. Εδώ, στη γοτθική εποχή...

Η υποκειμενικότητα

...εμφανίστηκε ένα νέο πνεύμα. Κι όμως, ο καθεδρικός ναός του Στρασβούργου υπάρχει, στέκεται εκεί, σαν να έχει ξεφυτρώσει από το έδαφος, φαίνεται αντικειμενικός, δηλαδή, πραγματικός και νόμιμος.

Αυτό που φαίνεται εδώ είναι κάτι αξιοσημείωτο, που διεγείρει τη βαθύτερη έρευνα σε όλους τους τομείς: η πιο ισχυρή καλλιτεχνική προσωπικότητα κουβαλά παντού τη μορφή σαν βαρύτητα, δηλαδή φέρει μαζί της έναν ζωντανό νόμο. Εάν, μετά από πολλές βίαιες προσπάθειες οι καλλιτέχνες ανακάλυψαν τα μέσα για να κυριαρχήσουν στο υλικό, τότε ένα έργο τέχνης είναι τελικά μια οργανικά αποτελεσματική δημιουργία. Η αληθινή προσωπικότητα στην αρχή αντιμετωπίζει εχθρικά το αντικείμενο που πρόκειται να αλλοιωθεί, μετά το τελευταίο αναγκάζεται να ανταποκριθεί σε μια διαμορφωτική θέληση. Όταν συμβαίνει αυτό, το στυλ προσωπικότητας είναι το αποτέλεσμα.

Ο υποκειμενιστής δεν κυριαρχείται από μια κατεύθυνση θέλησης (ούτε καν σε ένα μεμονωμένο έργο) αλλά από εσωτερικά και εξωτερικά ενδεχόμενα. Ο υποκειμενισμός υποδηλώνει από κάθε άποψη, και σε κάθε τομέα, τη βίαιη κυριαρχία τόσο της προσωπικότητας όσο και του αντικειμένου, του «πράγματος»· συχνά είναι μια γοητευτική παιχνιδιάρικη ή απωθητική δυσμορφία (από την άποψη της μορφής) και ένα αισθησιακό πείραγμα, τρελή αναρχία ή ασυγκράτητη λαγνεία (σαν συναίσθημα) που εκδηλώνεται χωρίς εσωτερική ή εξωτερική νομιμότητα, χωρίς εσωτερική ή εξωτερική μορφή. Ο υποκειμενισμός σαν φιλοσοφικό, αλλά και σαν καθαρά καλλιτεχνικό πρόβλημα, είναι το αποτέλεσμα μιας ενδόμυχης στειρότητας (της φυλετικής διασταύρωσης) ενός λαού, μιας ατομικότητας, μιας ολόκληρης εποχής ή γενικά – σαν απώτερο τέλος – η αντανάκλαση της πνευματικής φυλετικής κατάρρευσης.

Η καλλιτεχνική στατική και η καλλιτεχνική δυναμική πουθενά δεν αντιπαραβάλλονται τόσο ξεκάθαρα...

Ελληνικός ναός και γοτθικός καθεδρικός ναός

...όσο στην ελληνική και τη γοτθική αρχιτεκτονική. Μέσα σε όλη τη σκανδιναβική αρχιτεκτονική, αυτές οι δημιουργίες αποτελούν τις πιο έντονες αντιθετικές εκφράσεις της διαμορφωτικής θέλησης που μπορεί κανείς να φανταστεί.

Το γοτθικό σηματοδοτεί την προσπάθεια, που έγινε με σοβαρότητα μόνο μια φορά σε ολόκληρη την ιστορία της αρχιτεκτονικής, να διαμορφωθεί μια χωρική τέχνη μέσα από μια μεταφυσική αίσθηση του χρόνου. Η ουσία του χρόνου εξαρτάται από μια κατεύθυνση σε αντίθεση με τις τρεις διαστάσεις του χώρου. Το γοτθικό γνωρίζει μόνο μια διαδοχή μορφών, μια προσπάθεια προς μια μόνο κατεύθυνση. Ως εκ τούτου, εμπλέκεται σε έναν αγώνα με το υλικό, με τον πέτρινο λίθο, με το οριζόντιο φορτίο και τα κάθετα στηρίγματα, και με τον χώρο που απαιτεί μέσα, την επιφάνεια των τοίχων, την οροφή. Το γοτθικό είναι επομένως η

εκπλήρωση μιας λαχτάρας που γνωρίζει μόνο την κίνηση προς τα εμπρός. Είναι η πρώτη ενσάρκωση σε πέτρα της δυναμικής δυτικής ψυχής, όπως η ζωγραφική που προσπάθησε αργότερα να επαναπροσδιοριστεί, αλλά που μπορούσε να πραγματοποιηθεί πλήρως μόνο στη μουσική και, περιστασιακά, στο δράμα. Από αυτή την γενική σκοπιά, το γοτθικό είναι κάτι άκρως προσωπικό: είναι η αιώνια, παράλογη θέληση της δύσης στη χρονικά εξαρτημένη μορφή μιας από τις ρυθμικά επαναλαμβανόμενες ανοδικές πτήσεις της.

Είναι αυτονόητο ότι ο ελληνικός ναός ήταν και η έκφραση της ευαισθησίας ενός λαού και επομένως, κατά μια έννοια, η έκφραση μιας προσωπικότητας. Αλλά αν με την προσωπικότητα αντιλαμβανόμαστε συνήθως μια αντίθεση με το υλικό – μια επιθετικά ενεργή και ακούραστη προσπάθεια να αναδιαμορφώσουμε το υλικό σε ένα σύμβολο της εσώτερης θέλησης και των καλλιτεχνικών διαμορφωτικών δυνάμεων, – τότε μπορούμε να εντοπίσουμε ελάχιστα στοιχεία αυτής της θέλησης στον ελληνικό ναό. Ο ελληνικός ναός, ομολογουμένως χτισμένος προς τιμήν ενός θεού, στέγαζε και ένα άγαλμα αυτού του θεού, αλλά παρόλα αυτά...

Δομή δωρικής αρχιτεκτονικής

...αυτός ο εσωτερικός χώρος, αγιασμένος σαν ιερός χώρος, δεν ήταν το πιο ουσιαστικό χαρακτηριστικό αλλά απλώς η συνολική εξωτερική μορφή. Ολόκληρο το κτίριο γίνεται αντιληπτό, από την αρχή, ότι είναι ένα έργο γλυπτικής τέχνης και στην πραγματικότητα είναι σαν ένας αυτοτελής κυβικός χώρος. Ο ελληνικός ναός στέκεται σε απομόνωση, δεν έχει καμία απαραίτητη σχέση με το περιβάλλον του και πρέπει να τον βλέπει κανείς από όλες τις πλευρές, παρά την κύρια πρόσοψη. Το κλασικό δωρικό οικοδόμημά του, είναι ο πιο τελειοποιημένος αυτόνομος ρυθμισμός του χώρου. Στις διαστάσεις των επιμέρους μερών κρύβονται οι διαστάσεις του συνόλου· καμία γραμμή, κανένα στοιχείο στολισμού πέρα από τον ίδιο τον ναό. Όλα είναι εκλεπτυσμένα, για να τα κατανοήσετε με θέαση ή ακόμα και να τα βιώσετε σαν λειτουργία. Το φορτίο και η στήριξη εκφράζονται με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο και βρίσκονται σε τέλεια ισορροπία μεταξύ τους.

Ολόκληρο το κτίριο είναι τριών στρώσεων: το φορτίο της οροφής με τη ζωφόρο και το επιστύλιο, η σειρά στήριξης των κιόνων και η ευρεία προεξέχουσα βάση για τα σκαλοπάτια. Επειδή **ολόκληρο** το έργο λαμβάνεται σαν ένα κομμάτι, ο κλασσικός δωρικός πυλώνας, για παράδειγμα, είναι χωρίς βάση. Αν οι Έλληνες είχαν κοιτάξει ή έπρεπε να κοιτάξουν τις λεπτομέρειες, τότε η βασική χρήση θα γινόταν αμέσως (όπως έγινε αργότερα στην εποχή του Ιωνικού και της Αναγέννησης). Στους δωρικούς χρόνους, όμως, ολόκληρη η υποδομή αποτελούσε τη βάση για ολόκληρη τη σειρά των κιόνων και το φορτίο που μεταδιδόταν

μέσω αυτών. Το φορτίο της οροφής στηρίζεται σε επιμέρους σημεία από τους στύλους. Το δωρικό κιονόκρανο εισάγεται εδώ σαν ένα είδος μαξιλαριού, που ακολουθεί στην περιφέρειά του τη μαθηματική γραμμή δύναμης και αντιπροσωπεύει την πιο έξυπνη δημιουργία ενός στυλ που δημιουργήθηκε από μια θέληση που στόχευε στην αντικειμενικότητα μέχρι την τελευταία γραμμή. Ο χαρακτήρας της στήριξης της κολόνας υποδεικνύεται μέσω μιας ελαφριάς διόγκωσης του άξονα. Η οριζόντια όψη του φορτίου τονίζεται και πάλι από την τριπλή διαίρεση του επιστυλίου,...

Τεχνικές απαιτήσεις του γοτθικού

...ενώ η προεξοχή του καλουπιού του γείσου γίνεται από τις μαρκίζες. Πάνω από αυτό, το ελεύθερο άκρο του κυματισμού προεξέχει στον αέρα με μια ελαφριά καμπύλη. Στις γωνίες του αετώματος και στην κορυφή του αετώματος είναι τα ακρωτήρια σαν σημεία ανάπαυσης. Για λόγους στατικής και τυπικής αναπαράστασης οι γωνιακοί πυλώνες είναι κάπως ενισχυμένοι και κάμπτονται προς τα μέσα, λόγω εμπειριών προοπτικής οι σκάλες δεν τοποθετούνται αυστηρά οριζόντια. Βρίσκουμε λοιπόν παντού μια καλλιτεχνική θέληση που προσπαθεί να εκφράσει αυτό που είναι αντικειμενικό και, ταυτόχρονα, με το τυπικό χάρισμα. Οι διακυμάνσεις στις αναλογίες των διατάξεων των κιόνων, η εισαγωγή πλουσιότερων διακοσμήσεων στα αετώματα και στις ζωφόρους, ο φωτισμός του ιωνικού, όλα αυτά δεν έχουν ουσιαστικά αλλοιώσει το ελληνικό καθοδηγητικό μοτίβο. Για περισσότερο από μισή χιλιετία, αυτή η ξεκάθαρη και ελεύθερη ελληνική ιδιοφυΐα είχε επανειλημμένα αναδιαμορφώσει τη βασική αρχή της αρχιτεκτονικής, που αναγνωρίστηκε σαν τέλεια και έχει αφήσει πίσω της αναμφισβήτητα ίχνη παντού.

Δεν είναι μια ενδόμυχη παρόρμηση – πράγματι, σχεδόν τίποτα δεν είναι προσωπικό με την έννοια μας – που μιλάει από τις πέτρες. Δεν εκφράζεται σχεδόν τίποτα υποκειμενικό σε αυτό. Είναι το πνεύμα της καλλιτεχνικής αντικειμενικότητας, που γεννήθηκε μόνο μια φορά στον κόσμο σε τέτοια τελειότητα.

Το γοτθικό αντιπροσωπεύει φυσικά ρεαλιστικές προϋποθέσεις, έναν τεχνικά σαφή νόμο κατασκευής. Έχουν γίνει ακόμη και προσπάθειες να «εξηγηθεί» από καθαρά μηχανικούς λόγους. Αλλά στο γερμανικό πνεύμα (το γοτθικό ανήκει στη γερμανική εποχή της σκανδιναβικής Δύσης, σε αντίθεση με τη γερμανική εποχή, που συνειδητά ξεκίνησε τον 18ο αιώνα, αλλά μόλις τώρα έχει αφυπνιστεί σε μια ξεκάθαρη επίγνωση) οι νέες τεχνικές καινοτομίες όπως οι μυτερές καμάρες, η επίστεγη αντηρίδα, ο αυλακωτός θόλος, ήταν μόνο ένα μέσο για να πραγματοποιήσει μια νέα θέληση, όχι έναν σκοπό. Αυτή η νέα θέληση θα κυριεύσει στις υπάρχουσες μορφές με τρόπο αυταρχικό και είναι κατανοητό...

Γοτθικός ρυθμός

...όταν Έλληνες καλλιτέχνες, φιλόσοφοι και αισθητιστές φώναζαν για τη «κατάφωρη παραβίαση της ελληνικής ομορφιάς». Στην πραγματικότητα, όλα τα υπάρχοντα δομικά στοιχεία έχουν μόνο μια διαφορετική αποτελεσματικότητα (λειτουργία) από πριν. Η μεμονωμένη στήλη, ένα φαινομενικά συμπαγές στήριγμα, χάνει την ανεξαρτησία της σαν ξεχωριστό μέρος. Μαζί με τις άλλες, χρησιμοποιείται για να σχηματίσει μια δέσμη από κολώνες και, όπου είναι δυνατόν, ωθείται προς τα πάνω. Το κεφάλαιο αυτής της δέσμης δεν πρέπει να θεωρείται σαν ένα μαξιλάρι για την ανάληψη ενός φορτίου, αλλά σημαίνει μόνο ένα ρυθμό στη ροή των γραμμών: είναι απαραίτητο να τονιστεί η αρχή της πλούσιας σχεδίασης της μυτερής καμάρας. Μια καθαρά στατική εργασία εδώ γίνεται μια δυναμική δραστηριότητα.

Όλα τα τεχνικά πλεονεκτήματα της νέας μεθόδου δόμησης αναγνωρίζονται ξεκάθαρα και αξιοποιούνται. Η δυνατότητα να εκτείνονται σε άνισα μεγάλους χώρους με το ίδιο ύψος της καμάρας, να ασκείται η πίεση του θόλου με αυλακωτούς θόλους σε λίγα μόνο σημεία και στη συνέχεια να καλύπτεται από επίστεγες αντηρίδες και τους ισχυρούς στύλους...

Αυτό το εντελώς νέο παιχνίδι δυνάμεων δείχνει πώς δημιουργεί άλλα κατασκευαστικά θεμέλια και απαιτεί λύσεις που μπορούν να κριθούν μόνο από την πλευρά της πνευματικής τεχνικής πρωτοτυπίας που δεν ενδιαφέρεται για τα ελληνικά πρότυπα. Για παράδειγμα, όταν ο Σοπενχάουερ υποστήριξε ότι η ουσία της αρχιτεκτονικής συνίστατο στην έκφραση της αμοιβαίας σχέσης μεταξύ φορτίου και στήριξης όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρα και ότι αυτό γίνεται καλύτερα μέσω του οριζόντιου και του κατακόρυφου, αποκάλυψε ότι βρισκόταν πλήρως υπό την ελληνική επιρροή.

Το παιχνίδι της πίεσης και της αντιπίεσης στο γοτθικό ρυθμό είναι πολύ πιο ζωντανό και ποικίλο από ό,τι στην κατασκευή των ελληνικών ναών. Από αυτή τη πλευρά η ελληνική λύση είναι φτωχή και περιορισμένη, περισσότερο στατική παρά δυναμική, μια κατάσταση ακαμψίας με λιγότερη γραμμή ροής. Επιπλέον ο γοτθικός αρχιτέκτονας έχει συνείδηση του αρμονικού, απτού αλλά...

Η επιδίωξη προς τα πάνω

...και διακριτικού ρυθμού. Έτσι, για παράδειγμα, οι συνδετικές γραμμές μεταξύ της στεφάνης και του σημείου προσάρτησης του τόξου στο μεσαίο κλίτος, και οι γραμμές που οδηγούν από τη μία βάση στο κιονόκρανο της παρακείμενης συστάδας πυλώνων, είναι πάντα παράλληλες. Η πρώτη αναφερόμενη γραμμή, καθώς εκτείνεται, συναντά τη βάση του κίονα του διαδρόμου. Οι ίδιες σκέψεις λαμβάνονται υπόψη

κατά το σχεδιασμό των πλευρικών όψεων και ολόκληρης της εξωτερικής κατασκευής. Είναι λοιπόν αναμφισβήτητο ότι η καθαρά αντικειμενική πτυχή της δομής δεν παραμελήθηκε ποτέ, διαφορετικά πώς θα μπορούσαν οι πύργοι να υψωθούν στον αέρα; Αλλά και πάλι: όλα αυτά ήταν μόνο ένα μέσο για έναν σκοπό. Διότι όλη η ύλη υποτάσσεται σε μια συγκεκριμένη θέληση. Αυτή η θέληση προέκυψε από τη γη, δεν ήθελε να μάθει τίποτα περισσότερο για την πίεση του οριζόντιου φορτίου, ήθελε να ξεπεράσει κάθε γήινη βαρύτητα, δεν ήθελε να εκφράσει μια λειτουργική κατασκευή του υλικού αλλά το αποτέλεσμα μιας πολύ συγκεκριμένης κίνησης της ψυχής. Δεν αναζήτησε μοντέλα. Πήρε αυταρχικά το διαθέσιμο υλικό, το δοκίμασε και στη συνέχεια αποτύπωσε τη σφραγίδα του πάνω του· ήταν προσωπικότητα. Μέσω της στρεβλής μεταφοράς δυνάμεων βρίσκουμε την πρώτη δυνατότητα πραγματοποίησης αυτής της ιδέας.

Μια τομή από αντηρίδες, πλούσια σε σύλληψη, υψώνεται προς τα πάνω μια αψίδα. Η ανοδική του γραμμή συνεχίζεται από την μυτερή οροφή και τελικά καταλαμβάνεται από τον πύργο, ο οποίος, μέσω των ωραιότερων, πάντα νέων μοτίβων που γίνονται ελαφρύτερα προς τα πάνω, φεύγει προς τα πάνω στον αέρα. Η τελευταία εντύπωση ενός φορτίου προκύπτει από τις επιφάνειες του κωδωνοστασίου του πύργου. Επομένως, εδώ, όλο το έργο κατευθύνεται προς την όσο το δυνατόν πιο λεπτή διαμόρφωση. Τα τελικά τοποθετούνται στο προφίλ για να διακοπεί η γραμμή που σχετίζεται με το φορτίο. Η ίδια η επιφάνεια διασπάται ή αντικαθίσταται πλήρως από κάθετα τοποθετημένες πτώσεις, όπως στον καθεδρικό ναό της Αμβέρσας. Ακόμη και στην εποχή μας που σήμερα προχωρά χωρίς να κατανοούμε τις υπέροχες γοτθικές δημιουργίες,...

Γαλλικός και Γερμανικός γοτθικός

...δεν μπορεί να μετρήσει τι έχει επιτευχθεί εδώ με όρους μιας επίμονης θέλησης που θέτει υπό τις διαταγές της τη βαρυτική έλξη της γης. Μόνο λίγοι στέκονται με ευλάβεια μπροστά στους μάρτυρες ενός μεγάλου πνεύματος, του πνεύματος του ισχυρού, τόσο συκοφαντημένου, αλλά σε πολλά γνήσιου γερμανικού «μεσαίωνα». Εάν μια μεγάλη, γνήσια πεποίθηση εισέλθει ξανά στις καρδιές μας, τότε η «γοτθική ψυχή» θα ξυπνήσει ξανά σε μια νέα μορφή. Προς το παρόν ενθουσιάζεται μόνο σε άλλους τομείς.

Η διαμάχη σχετικά με τη φύση του γοτθικού έχει λήξει. Τα θεμέλιά του τέθηκαν στη σκανδιναβική Γαλλία. Εκείνη την εποχή, οι πρόγονοι των Ουγενότων δεν είχαν εκδιωχθεί ακόμη, τότε η γκιλοτίνα δεν είχε χύσει ακόμη το πολύτιμο σκανδιναβικό αίμα. Τότε στο βασίλειο των Φράγκων επικρατούσε ακόμη ευρωπαϊκός ρυθμός. Σιγά-σιγά όμως, τα στοιχεία της «ρωμανικής» μεσογειακής και των αλπικών φυλών της νοτίου ανατολής προωθήθηκαν, για να αναμειχθούν αργότερα με τη γερ-

μανική και να δημιουργήσουν τη γαλλική, η οποία έφτασε στο αποκορύφωμά της τον 17ο και τον 18ο αιώνα. Μερικοί μεγάλοι άνδρες εξακολουθούν να κοιτάζουν πίσω σήμερα το χαμένο παρελθόν με λαχτάρα. Αυτοί είναι οι άνθρωποι του αίματος που χάνεται.

Αλλά ακόμα κι αν η Γαλλία του Βορρά κατά τον «Μεσαίωνα» ήταν ακόμα σχεδόν εντελώς γερμανική, ορισμένες διαφορές μεταξύ της γαλλικής γοτθικής και της γερμανικής γοτθικής είχαν ήδη εμφανιστεί εκείνη την εποχή. Είναι αλήθεια ότι η Παναγία των Παρισίων ανυψώθηκε δυναμικά όπως και οι καθεδρικοί ναοί στη Ρενς και στην Αμιέν. Όλοι είναι κατασκευασμένοι σύμφωνα με τον ίδιο βασικό τύπο. Είναι τρίκλιτοι με εξάγωνες χορωδίες με γραφικό περιπατητικό χορωδίας. Όλοι έχουν δύο πύργους. Όλα αυτά τα κτίρια περιέχουν μια τριπλή διαίρεση στις κύριες βεράντες της πρόσοψης, τα παράθυρα με βιτρό σε σχήμα τριαντάφυλλου και τη γκαλερί του βασιλιά. Όλα έχουν τις συνήθεις οριζόντιες γραμμές διαχωρισμού. Η γοτθική ιδέα δεν πέτυχε ολοκληρωτικά μια σημαντική ανακάλυψη. Στη Γερμανία βλέπουμε από την αρχή...

Το εσωτερικό της γοτθικής αρχιτεκτονικής

...τη μεγαλύτερη ποικιλομορφία. Η χορωδία άλλοτε είναι χτισμένη εξαγωνική, άλλοτε τετράπλευρη, οι διαστάσεις αποκλίνουν πολύ η μία από την άλλη, εμφανίζονται αίθουσες εκκλησιών με σηκούς ίσου ύψους, όπως η όμορφη εκκλησία του ναού της Αγίας Ελισάβετ στο Μάρμπουργκ. Ο Ούλριχ φον Ένζινγκεν έχτισε τον πεντάκλιτο καθεδρικό του ναό και του παρείχε μόνο έναν πύργο (Ουλμ). Πιο γρήγορα από ό,τι στη Γαλλία, η αψίδα γινόταν όλο και πιο μυτερή. Οι τοίχοι εξαφανίστηκαν σχεδόν εντελώς. Η πύλη ήταν υπερυψωμένη μέσω ελαφρύτερων αετωμάτων. Οι οριζόντιες γραμμές της πρόσοψης αφαιρέθηκαν. Οι ενδιάμεσες κατασκευές μεταξύ των πύργων στένεψαν. Στο τέλος δεν έμεινε τίποτα άλλο παρά μια προσπάθεια για την κορυφή, και αυτό επαναλαμβανόταν παντού. Τα προφίλ μιλούν γι’ αυτό, τα προστιθέμενα γλυπτά ακολούθησαν την αρχιτεκτονική γραμμή, μια πέτρινη δαντέλα, που κοροϊδεύει τη βαρύτητα, εκτείνεται στους τοίχους. Και σαν μια δυνατή συμφωνία, τα φώτα πλημμυρίζουν τις αίθουσες. Η εξωπραγματική αναλαμπή τους επιτρέπει στο τελευταίο υπόλοιπο του κόσμου να εξαφανιστεί*.

---

* Όσο δούλευα πάνω σε αυτό το βιβλίο, έπεσα πάνω στο μικρό βιβλίο του Καρλ Σέφλερ: «Το πνεύμα του γοτθικού» (Der Geist der Gotik). Ο Σέφλερ αγγίζει το σωστό που και που. Δεδομένου όμως ότι δεν είναι σαφής, αλλά μόνο μια φορά διαφέρει, κάνει και πάλι λάθος συνδέσεις και επιδίδεται σε μάλλον επιφανειακές γενικεύσεις. Αυτό που θεωρούμε ότι είναι το γοτθικό πνεύμα δεν υπήρχε ούτε στους Αιγύπτιους, ούτε στους Έλληνες, ούτε στους προϊστορικούς λαούς, ακόμη και όσον αφορά την ινδική ποίηση, πρέπει κανείς να προσέχει να μη πέσει σε μια τέτοια παγίδα. Ο Σέφλερ δεν έκανε διάκριση μεταξύ προσωπικού και…

Σε αντίθεση με τον ελληνικό ναό, το γοτθικό στυλ φτάνει στο αποκορύφωμά του στο εσωτερικό. Τα μεγάλα παράθυρα με βιτρό, που εκτοπίζουν σκόπιμα τους τοίχους που στενεύουν, διαλύουν την αίσθηση του στενού περιορισμού μέσα από τα χρώματα και τα φωτεινά τους εφέ. Και εδώ, η κίνηση μεταφέρθηκε συνειδητά…

Γερμανική αίσθηση της φύσης

…στον ήρεμο χώρο, δηλαδή την αίσθηση του χρόνου σε μια χωρική τέχνη. Το παιχνίδι του φωτός του ήλιου μέσα από τα φωτεινά τζάμια είναι το αντίθετο του χρωματικού εφέ, για παράδειγμα, ο Παρθενώνας, όπου το χρώμα δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια χρωματισμένη επιφάνεια που ξεχώριζε χωρικά η μία με την άλλη. Αυτή η παγκόσμια αίσθηση του γοτθικού κτιρίου έχει αποδοθεί στη νοσταλγία του γερμανικού λαού για το δάσος (ο Φρανσουά-Ρενέ ντε Σατωμπριάν είδε μάλιστα σε αυτό το «πνεύμα του χριστιανισμού», αν και αυτός ήταν και εξακολουθεί να είναι ο πιο σκληρός εχθρός του γερμανικού αισθήματος για τη φύση), οι κολώνες αντιπροσώπευαν τους κορμούς των δένδρων, η αιχμηρή αψίδα το φύλλωμα και τα παράθυρα τη θέα του ουρανού. Αναμφίβολα, υπάρχει κάτι αληθινό σε αυτή την ερμηνεία, μόνο που εδώ η αιτία και το αποτέλεσμα συγχέονται. Οι κολώνες και τα λοιπά δεν είναι νέες συνειδητοποιήσεις του δάσους, αλλά παραπέμπουν στο ίδιο παράλογο ον, που κάποτε αναζητούσε τα σκοτεινά κυματιστά δάση και κοίταζε μέσα από αυτά σε ατελείωτες αποστάσεις. Αυτό το ον δημιούργησε την γοτθική επίστεγη αντηρίδα και το μυστικιστικό παιχνίδι των χρωμάτων από την ίδια αίσθηση του κόσμου.

Έτσι ακόμη και ο εσωτερικός χώρος του γοτθικού καθεδρικού ναού...

Η «Αποκάλυψη» των γοτθικών καθεδρικών ναών

...έγινε αλλαγή και συσχετισμός, όχι οι γραμμές και η χωρική διαμόρφω-

(συνέχεια)…υποκειμενικού, επιπλέον έκανε μια ανάμειξη του πνεύματος των φυλών, κάτι που είναι εντελώς ανεπίτρεπτο. Έτσι κατέληξε να γράφει ακόμη και τα εξής: «...Όπως κάλλιστα μπορεί να πει κανείς ότι η σημιτική φυλή τείνει σε όλη τη διάθεσή της προς τη βίαιη μορφή. Την διακατέχει το κερδοσκοπικό πάθος, η σκληρότητα στον εαυτό της και εκείνη η ιδιοφυΐα του πόνου που είναι προαπαιτούμενα μιας γοτθικής νοοτροπίας» (σελ. 68). Αυτή η πρόταση είναι γεμάτη αχρειότητες. Η «βίαιη μορφή» και το γοτθικό πνεύμα δεν είναι καθόλου τα ίδια· ο σημίτης δεν ήταν ποτέ κερδοσκοπικός-φιλοσοφικός· ήταν λιγότερο ανελέητος εναντίον του εαυτού του απ' ότι εναντίον των εχθρών του. Και όσο για την «ιδιοφυΐα του πόνου», αυτή δεν είναι γοτθική, αλλά ρωσικό πρόβλημα. Σίγουρα υπάρχει ένα αίσθημα πόνου, αλλά για να το διαμορφώσεις, και αυτό σημαίνει δημιουργία τέχνης, χρειάζεσαι μια δράση, δηλαδή μια επιθετική δύναμη. Αυτό έχει μια άλλη προέλευση από το βάσανο. Ο Σέφλερ έκανε το αντίθετο λάθος των διαδόχων του Νίτσε. Αυτοί μετέφεραν εκφράσεις της ελληνικής ψυχής στη γερμανική τέχνη, ο Σέφλερ μετέφερε τη γερμανική προσωπικότητα στους Λάπωνες, Κινέζους, σε όλη την «ανθρωπότητα». Ένα ασυγχώρητο εγχείρημα αυτές τις μέρες.

ση που επιστρέφουν στον εαυτό τους, και το ίδιο ισχύει και για την εξωτερική δομή.

Αν ο ελληνικός ναός ήταν ένα δημιούργημα της γλυπτικής για να μπορεί να το δει κανείς από όλες τις πλευρές, που στεκόταν σοβαρό και αυτοτελές, ο γοτθικός καθεδρικός ναός αναδύθηκε σπειροειδής μέσα από ένα πλήθος μυτερών μικρών σπιτιών. Αυτά τα χρησιμοποίησε σαν μέτρο του μεγαλείου του και τα σπιτάκια με τους κατοίκους τους έγερναν στο κοινό δημιούργημα της ψυχής τους. Όσοι θέλουν ας γελάσουν με αυτό, για μένα εδώ εκφράζεται η ουσία δύο ψυχών: η αρμονία της εξωτερικής εξατομίκευσης (απομόνωση) και η εσωτερική προσπάθεια της (δυναμικής) προσωπικότητας (σχέση). Θεώρησα πολύ χυδαίο να εκθέσω τους καθεδρικούς ναούς της Κολωνίας, του Ουλμ και ούτω καθεξής, για να τους «βλέπουμε» καλύτερα. Και πάλι, το ελληνικό πνεύμα εδώ ήταν η αφετηρία και πάλι είχαμε διαπράξει ένα αμάρτημα εναντίον του εαυτού μας, δεν είχαμε καταλάβει τον εαυτό μας. Αφού έγινε η πράξη, τα μάτια των παραβατών άνοιξαν. Τώρα θέλουν να χτίσουν νέα σπίτια... Το προσωπικό και όμως τυποποιητικό πνεύμα του 13ου με 15ου αιώνα έδωσε φωνή στην ποίηση, στην πέτρα και στο ξύλο, κάνοντας την εμφάνισή του σε κρεβάτια, ντουλάπια, σεντούκια και κάγκελα. Προσπαθεί να είναι ταυτόχρονα οικείο και διαφορετικό. Είναι επίσης ένας ύμνος στην ατομικότητα, ακόμα και για τους αστούς. Και εν τω μεταξύ ο Βάλτερ φον ντερ Φόγκελβαϊντε τραγούδησε τα ακαταμάχητα τραγούδια της ελευθερίας. Ο Βόλφραμ φον Έσενμπαχ και ο Μέιστερ Γκότφριντ έγραψαν γερμανικές μελωδίες και στη συνέχεια εμφανίστηκαν άλλα μέσα που εξέφρασαν τη γερμανική ψυχή: το καλέμι και το πινέλο, που στη συνέχεια αντικαταστάθηκαν από το όργανο και την ορχήστρα.

Ο ελληνικός πολιτισμός έφτασε στο απόγειό του σε μια εικαστική τέχνη της οποίας η αρχιτεκτονική ήταν μόνο ένα μέρος. Όλα υποτάσσονταν σε αυτή την εικαστική άποψη. Η ελληνική γλυπτική στράφηκε σχεδόν αποκλειστικά προς το πρόσωπο του ανθρώπου. Ο άνθρωπος...

Η τέχνη της εφηβείας

...σαν σώμα ήταν το μοτίβο για αιώνες, επιτυγχάνοντας την υψηλότερη τελειότητά του σε χιλιάδες κυριολεκτικά έργα.

Και εδώ επικράτησε η αντικειμενική θέληση για στυλ. Κάθε τι ιδιότυπο καταπιέζεται, καθετί παράλογο περιορίζεται σε απλές συνθήκες, όλες οι πτυχές και τα ζαρώματα εξομαλύνονται, όλες οι υπερβολές εξαλείφονται. Ο ελληνικός σύλλογος νεολαίας, το Εφηβεία, δημιούργησε εδώ την τέχνη του. Έτσι τα έργα στέκονται σε μια μεγάλη σειρά μέχρι τον Φειδία, τον Σκόπα και τον Πραξιτέλη*, σε πλήρη γραμμική αρμονία

* Ακόμη και στους πιο υποκειμενικούς μιμητές του (Πομπηία), ο ελληνικός πολιτισμός…

και ισορροπία με σταθμισμένη σωματική έμφαση. Ακόμη και η κίνηση μετατρέπεται σε ακινησία, ακόμη και ένας αγώνας πάλης έγινε μια ισορροπημένη προσαρμογή της ισορροπίας. Αυτό είναι σχεδόν μια πλήρης απόρριψη της προσωπικότητας. Συχνά έχει κανείς την αίσθηση ότι αυτή η μορφή και ο ανώτερος αυτοέλεγχος πηγάζει από ένα συγκεκριμένο αίσθημα φόβου. Γιατί πολύκροτη γαλήνη της ελληνικής τέχνης δεν εξάντλησε την ουσία της. Ένα υπόγειο χαρακτηριστικό της μελαγχολίας πέρασε από την ελληνική ψυχή, αλλά, ευτυχώς σε αυτήν την περίπτωση δεν ήταν αρκετά ισχυρό για να επηρεάσει την καλλιτεχνική δημιουργία. Όπου διαλύθηκε η ελληνική αίσθηση της αναλογίας, όπως στα «Διονυσιακά» Βακχανάλια, η προσοχή στρεφόταν στα λουτρά, στα γλέντια κ.λ.π. Όπου ο φαλλός εμφανιζόταν ανοιχτά σαν σύμβολο της ύστερης ελληνικής ζωής, έχουμε στοιχεία αυτοδιάσπασης. Οι Έλληνες επέδειξαν σε τέτοιο βαθμό τη θέληση στην καταπολέμηση του ενστίκτου, που στη δημιουργία της τέχνης ο συλλογισμός ανέλαβε τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Εξ ου και η καθιέρωση της αντικειμενικότητας...

Το θρησκευτικό υπόβαθρο

...του ελληνισμού. Εξ ου και η προέλευση των δογμάτων μας για αισθητική διάθεση χωρίς θέληση.

Το κοινό σημείο της ελληνικής και της γοτθικής υψηλής τέχνης ήταν το θρησκευτικό υπόβαθρο. Στη θρησκευτική νοοτροπία, ακόμα και όταν δεν εκφράζεται ανοιχτά, αποκαλύπτεται όλη η ατμόσφαιρα της ψυχής ενός λαού. Η χαλάρωση των υλικών δεσμών και η αναζήτηση για κάτι αιώνιο (το χαρακτηριστικό αυτής της διάθεσης) για εμάς είναι ένα σημάδι ότι η πρωταρχική πνευματική δύναμη του ανθρώπου που είναι μόνο δημιουργικός, είναι πραγματικά ζωντανή. Από αυτή τη νοοτροπία προέρχεται ο άγιος, ο μεγάλος μελετητής της φύσης, ο φιλόσοφος, ο κήρυκας των ηθικών αξιών, ο μεγάλος καλλιτέχνης. Αν σε έναν άνθρωπο ή σε έναν λαό λείπει αυτή η διάθεση που είναι άμορφη, αλλά είναι η μόνη ικανή να γεννηθεί, τότε λείπουν και οι προϋποθέσεις για μια μεγάλη, αληθινή τέχνη. Η λανθασμένη υποκειμενικότητά του θα κερδίσει αναγκαστικά τότε το πάνω χέρι. Ο Φειδίας και ο Καλλικράτης δημιούργησαν προς τιμήν των θεών. Και, προς τιμή του Θεού, οι λαϊκές ψυχές ολόκληρων αιώνων εργάστηκαν στον καθεδρικό ναό της Κολωνίας, στους βράχους ναούς της Ινδίας και στα αγάλματα του αιώνια γαλήνιου Βούδα. Το πρωταρχικό στοιχείο γίνεται μορφή μέσα από μια καλλιτεχνική αναγέννηση. Και ακόμα κι αν αυτό το θεϊκό στοιχείο δεν έχει όνομα, η ανάσα του εξακολουθεί να ζει σε μια αυτοπροσωπογραφία

(συνέχεια)…παραμένει τυπικά άθικτος. Αυτή η βεβαιότητα της μορφής είναι και η δύναμη και η αδυναμία του Έλληνα. Δύναμη στο βαθμό που οι Έλληνες σώθηκαν από πολλούς λάθος δρόμους· αδυναμία, καθώς είναι απόδειξη της έλλειψης της εσωτερικής θέλησης.

του Ρέμπραντ ή σε μια μπαλάντα του Γκαίτε.

Αυτό το αληθινό θρησκευτικό πρωταρχικό σκεπτικό λείπει, εκτός από μικρά υπολείμματα της φυλής των Σημιτών και των διασταυρώσεων των ετεροθαλών αδελφών τους, των Εβραίων.

Η αποτραβηγμένη από τα εγκόσμια διάθεση της καρδιάς ωριμασμένη σε θρησκευτικές πεποιθήσεις, θα προσπαθεί πάντα να απογυμνώσει τα τελευταία υπολείμματα της γης ή να τυλίξει τον εαυτό της εντελώς στη σιωπή, ακόμα κι αν πρέπει απαραίτητα να διατηρήσει γήινες τις ιδέες. Αυτό δεν μπορεί να είναι διαφορετικό στην άυλη αισθητή πίστη στην αθανασία.

Εβραϊκή «πίστη στην αθανασία»

Στο σύνολο της λεγόμενης Παλαιάς Διαθήκης, δεν συναντάμε κανένα ίχνος πίστης στην αθανασία, εκτός αν είναι αποτέλεσμα της αποδεδειγμένης εξωτερικής επίδρασης των Περσών στους Εβραίους κατά την «εξορία». Ο εβραϊκός στόχος είναι η δημιουργία ενός «παραδείσου» στη γη. Για το σκοπό αυτό, όπως αναφέρεται στα μεταγενέστερα «ιερά βιβλία», οι δίκαιοι (δηλαδή οι Εβραίοι) θα συρθούν στη γη της επαγγελίας από τους τάφους τους σε όλο τον κόσμο, βγαίνοντας μέσα από τρύπες που τρυπήθηκαν στη γη από άγνωστες δυνάμεις αποκλειστικά για αυτούς. Το Τάργκουμ, τα Μιδρασείμ και το Ταλμούδ περιγράφουν αυτή την ένδοξη κατάσταση πραγμάτων στον αναμενόμενο παράδεισο που πρέπει να αναμένεται με την μεγαλύτερη δυνατή ικανοποίηση. Ο εκλεκτός λαός τότε θα κυριαρχήσει σε ολόκληρο τον κόσμο. Όλοι οι άλλοι λαοί θα γίνουν δούλοι του. Θα πεθάνουν και θα ξαναγεννηθούν για να πάνε ξανά στην κόλαση. Οι Εβραίοι, όμως, δεν θα φύγουν από εδώ και θα ζήσουν μια ευτυχισμένη ζωή στη γη. Η Ιερουσαλήμ θα ανοικοδομηθεί με τον πιο υπέροχο τρόπο, το Σάββατο θα οριοθετηθεί με πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια. Αν κάποιος έχει χρέη να πληρώσει, τότε θα χρειαστεί μόνο να αφαιρέσει ένα μαργαριτάρι από τον φράκτη και θα απαλλαγεί από κάθε υποχρέωση. Τα φρούτα θα ωριμάζουν κάθε μήνα, τα σταφύλια θα μεγαλώνουν όσο ένα δωμάτιο, τα δημητριακά θα μεγαλώνουν από μόνα τους, ο άνεμος θα φυσάει το καλαμπόκι μαζί με τα σιτηρά και οι Εβραίοι θα χρειαστούν μόνο να φτυαρίσουν το αλεύρι. Οκτακόσιες ποικιλίες τριαντάφυλλων θα φυτρώσουν στους κήπους και ποτάμια από γάλα, βαλσαμόχορτο, μέλι και κρασί θα ρέουν στην Παλαιστίνη. Κάθε Εβραίος θα έχει μια σκηνή πάνω από την οποία θα φυτρώσει ένα χρυσό κλήμα από το οποίο θα κρέμονται τριάντα μαργαριτάρια. Κάτω από κάθε κλήμα θα υπάρχει ένα τραπέζι με κοσμήματα. Σε αυτόν τον παράδεισο θα ανθίσουν 800 είδη λουλουδιών, στη μέση των οποίων θα αναπτυχθεί το Δέντρο της Ζωής, που θα εκπέμπει 500.000 είδη γεύσεων και αρωμάτων. Επτά σύννεφα θα κείτονται πάνω από το δέντρο, και οι Εβραίοι θα χτυπούν τα κλαδιά του

έτσι ώστε το υπέροχο άρωμά του να μεταδίδεται από τη μια άκρη του κόσμου στην άλλη, και ούτω καθεξής.

Ένστικτα της εβραϊκής τέχνης

Αυτή η γη του γάλακτος και του μελιού μεγάλωσε με έγκριση της θρησκείας και στη συνέχεια γιόρτασε την αναγέννησή της στον εβραϊκό μαρξισμό με την υπέροχη «μελλοντική της κατάσταση». Μέχρι σήμερα, αυτή η πνευματική διάθεση εξηγεί την απληστία του εβραϊκού λαού καθώς και την πλήρη έλλειψη πνευματικής και καλλιτεχνικής δημιουργικότητας. Λείπει το πρωταρχικό θρησκευτικό στοιχείο, η εξωτερική πίστη στην αθανασία είναι μόνο μια επιφανειακή αφομοίωση των ξένων απόψεων και ποτέ δεν υπήρξε μια εσωτερικά καθορισμένη κινητήρια δύναμη. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η εβραϊκή «τέχνη» δεν θα έχει ποτέ ένα προσωπικό στυλ και δεν θα αποκτήσει ποτέ ένα πραγματικά αντικειμενικό ύφος, αλλά απλώς θα αποκαλύπτει τεχνικές δεξιότητες και υποκειμενική τέχνη που στοχεύει σε εξωτερικά αποτελέσματα· συνήθως συνδυάζεται με ωμές αισθησιακές πινελιές, αν όχι απόλυτα προσανατολισμένες προς την ανηθικότητα. Στην εβραϊκή «τέχνη» έχουμε σχεδόν το μοναδικό παράδειγμα όπου μια αρχαία ομάδα ανθρώπων (δεν μπορεί κανείς να την πει λαό), που έχει συμμετάσχει σε πολλούς μεγάλους πολιτισμούς, δεν μπόρεσε να υπερνικήσει το ζωώδες ένστικτο. Η εβραϊκή «τέχνη» λοιπόν είναι σχεδόν η μόνη που απευθύνεται στο ένστικτο. Έτσι, ούτε ξυπνά την αισθητική λήθη του εαυτού του, ούτε απευθύνεται στη θέληση, αλλά απλώς (στην καλύτερη περίπτωση) δίνει διέξοδο στην τεχνική κρίση ή προκαλεί μόνο υποκειμενικό συναίσθημα.

Δείτε τους Εβραίους καλλιτέχνες. Ξεκινώντας από τους ψαλμούς, οι οποίοι εναλλάξ φλυαρούν με φόβο, άλλοτε «φωνάζοντας από τρόμο», άλλοτε τραγουδώντας ψαλμούς ρουθουνίζοντας εκδικητικά (που συχνά ακούγονται όμορφα χάρη στη διακωμώδηση του Λούθηρου), βρίσκουμε τον Σολομών Μπεν Γιαμπιρόλ που στενάζει, τον λάγνο Ντέιβιντ μπεν Σόλομον και τον σύγχρονο έκφυλο Χάινριχ Χάινε. Σημειώστε τον Μπέρνχαρντ Κέλερμαν που αποθεώνει τον Μαμμωνά ή τον δημιουργό των αισθησιακών εφέ Άρτουρ Σνίτσλερ. Ο Φέλιξ Μέντελσον Μπαρτόλντι οδηγήθηκε στον Μπαχ από τον Καρλ Φρίντριχ Τσέλτερ μετά από πολλά άγονα χρόνια, αν και οι Εβραίοι τώρα εκθειάζουν τις υποτιθέμενες αρετές του. Στην καλύτερη περίπτωση οι δημιουργίες του είναι τεχνικά τυπικά σωστές. Κοιτάξτε τον Γκούσταβ Μάλερ που πέταξε προς τα ύψη,...

Υποκειμενισμός του Ισλάμ

...αλλά που τελικά έπρεπε να «εβραιοποιηθεί», περιμένοντας να δημιουρ-

γήσει το απόλυτο από χιλιάδες χορωδίες. Ρίξτε μια ματιά στη μαζική υπερβολή του θεάτρου που μοιάζει με τσίρκο του Μαξ Ράινχαρντ Γκόλντμαν. Ας εξετάσουμε τα θαυματουργά εβραϊκά παιδιά στο πιάνο ή στο βιολί, και τι βρίσκουμε; Τεχνική, απάτη, προσποίηση, ποσότητα, δεξιοτεχνία, με λίγα λόγια, όλα όσα θα μπορούσε κανείς να ζητήσει εκτός από την αληθινή ιδιοφυΐα και τη δημιουργική δύναμη.

Και με την αρχέγονη αποξένωσή του από την ευρωπαϊκή φύση, ολόκληρος ο εβραϊσμός έγινε ο υποστηρικτής της μαύρης «τέχνης» σε όλους τους τομείς.

Είχε ήδη αποδειχθεί από τον Όιγκεν Καρλ Ντούρινγκ, ότι η απαγόρευση δημιουργίας θεών οφειλόταν στην πλήρη αδυναμία ενασχόλησης με τις εικαστικές τέχνες· αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο θα μπορούσε να είναι μια αποτελεσματική απαγόρευση για χιλιάδες χρόνια. Οι σύγχρονες απέλπιδες προσπάθειες των Εβραίων καλλιτεχνών να αποδείξουν τα ταλέντα τους μέσω του φουτουρισμού, του εξπρεσιονισμού και της «νέας αντικειμενικότητας» αποτελούν ζωντανή μαρτυρία αυτού του παλιού γεγονότος. Δεν πρέπει να αρνηθούμε μεμονωμένες προσπάθειες δημιουργίας ανώτερης κουλτούρας, αλλά ο εβραϊσμός, θεωρούμενος στο σύνολό του, δεν έχει την ενθαλπία από την οποία γεννιούνται πραγματικά μεγάλες αξίες.

Αν, όπως στην εποχή μας, οι Εβραίοι «καλλιτέχνες» καταλαμβάνουν εξέχουσα θέση στην καλλιτεχνική μας ζωή, αυτό είναι ένα αδιαμφισβήτητο σημάδι ότι έχουμε απομακρυνθεί από τον σωστό δρόμο, ότι – ελπίζουμε μόνο προσωρινά – έχουμε χάσει μια απαραίτητη δύναμη ψυχής.

Η τέχνη του Ισλάμ είναι επίσης σχεδόν καθαρά υποκειμενική. Όλο το θρόισμα των γραφικά κατασκευασμένων σιντριβανιών που πιτσιλίζουν, όλη η φυλλώδης σκιά, όλος ο πλούτος των αστραφτερών χρωμάτων, όλος ο φωτισμός των χιλιάδων κεριών της Αλάμπρα και όλο το μπερδεμένο γραμμικό παιχνίδι των διακοσμήσεων των τοίχων των παλατιών δεν μπορούν να κρύψουν...

Προέλευση της πεταλοειδούς αψίδας

...την εσωτερική πνευματική φτώχεια. Τα περισσότερα όμως από τα σπουδαία πράγματα που μας άφησε το Ισλάμ στο πέρασμά του από τον κόσμο – οι τεράστιοι τρούλοι των τάφων των Χαλίφη, οι διαλογισμοί για την ελληνική σοφία, τα παραμύθια γεμάτα φαντασία – τα αναγνωρίζουμε σήμερα σαν δανεικά από ένα ξένο πνεύμα. Άλλα έχουν την προέλευσή τους στην Ελλάδα, άλλα στο Ιράν και άλλα στην Ινδία. Ένα σύστημα που δεν είχε μεταφυσική θρησκεία δεν θα μπορούσε να είναι πραγματικά δημιουργικό. Ακόμα κι αν η αραβική μεταθανάτια ζωή δεν βασιζόταν στην ιδέα ενός επίγειου παραδείσου – στην εγκαθίδρυση μιας σταθερής θέσης στον κόσμο, όπως με τους Εβραίους – το εννοιολογικό περιεχόμε-

νο είναι ουσιαστικά το ίδιο. Το ότι αυτή η στείρα ψυχή συνδυάζεται με μια αδάμαστη πίστη δεν αλλάζει τα γεγονότα. Πάντα θα αναγνωρίζουμε τον Άραβα απλώς σαν έναν ιδιόρρυθμο χαρακτήρα, όχι σαν δημιουργικό άτομο.

Έχουμε δείξει, και θα συνεχίσουμε να δείχνουμε, ότι οι επιθυμίες των περισσότερων άλλων λαών είναι αλληλένδετες. Με αυτόν τον τρόπο, ο Λάο Τσε προσεγγίζει τις ιδέες του Γιάγκιαβαλκια, του Χριστού και των μεγάλων ανδρών της Ευρώπης, όσο διαφορετικοί κι αν είναι όλοι μεταξύ τους. Εδώ δουλεύουν δυνάμεις οι οποίες, αν και ζουν χωρικά κοντά, ενδόμυχα όμως ήταν κόσμοι χωριστοί ο ένας από τον άλλο.

Τόσο το αντικειμενικό όσο και το προσωπικό δίκαιο απέχουν πολύ από το Ισλάμ. Όπως δεν παρήγαγε ούτε ένα σπουδαίο έπος ούτε σπουδαία μουσική, δεν δημιούργησε και καμία δική του αρχιτεκτονική. Δανείστηκε όλες τις αρχιτεκτονικές ιδέες από τους Άριους Πέρσες, δεν επέβαλε καμία πραγματικά νόμιμη νέα μορφή σαν πραγματική έκφραση του πνεύματος στο υλικό που βρήκε, αλλά έκανε σχεδόν μόνο τυχαία, διακοσμητικά τεχνάσματα.

Ωστόσο, η αραβική υποκειμενικότητα δημιούργησε την πεταλοειδή αψίδα. Η οριζόντια δοκός που στηρίζει τον ξυλότυπο για τη στερέωση του συνηθισμένου τόξου στηριζόταν στις προεξοχές του υποστυλώματος ή του στύλου. Μετά την αφαίρεσή του προέκυψε μια πολύ αισθητή...

Τα Αραβουργήματα

...προεξοχή η οποία στη συνέχεια γεμίστηκε απλώς με κονίαμα. Αυτό έδωσε στην αψίδα ένα σχήμα που δεν καθοριζόταν από καμία στατική ανάγκη· από την άλλη, αυτό δεν ήταν η έκφραση μιας εσωτερικής θέλησης για διαμόρφωση. Ήταν άτεχνη αυθαιρεσία. Αυτή η μορφή όμως, επαναλήφθηκε στη γραμμή της αψίδας, στη συνέχεια εφευρέθηκε η αψίδα του τριφυλλιού, ακολουθούμενη από αψίδες με προεξέχουσες πέτρινες γλώσσες κ.ο.κ. Δείτε τώρα τις διάφορες ποικιλίες. Είτε είναι το τέμενος της Κόρδοβας, το τέμενος του Αλ-Αζχάρ, ο μιναρές στο Κέιτ-Μπέι, το τζαμί Μπαρκούκ στο Κάιρο, το τέμενος Σουλεϊμανιγιέ στο Μπουλάκ (Κωνσταντινούπολη), ο καθεδρικός ναός της Σεγόβια... Επιπλέον, σε ορισμένα κτίρια η μια αψίδα συναντά την κορυφή της άλλης, δημιουργώντας τις πιο αδύνατες παραλλαγές καμάρων, κτιρίων κυψελών (αίθουσα των Αβέντων) κ.λ.π. Τα μερικές φορές ποικίλα, πλούσια πλεγμένα, συχνά αυστηρά «ισλαμικά» διακοσμητικά, σχέδια τοίχων και δικτυωτά πλέγματα προέρχονταν σχεδόν εξ ολοκλήρου από την Περσία. Παλιά ιρανικά σχέδια υφασμάτων και χειρόγραφα με σχέδια παρείχαν εδώ τα μοντέλα.

Αν η χωρίς βάση δωρική κολώνα οφειλόταν αυστηρά σε τεχνικούς και αρχιτεκτονικούς λόγους, αυτή η αρχή ήταν εντελώς ακατάλληλη στην αίθουσα της περίφημης Αλάμπρα. Εκτός από το γεγονός ότι οι κίονες

έχουν ληφθεί ως επί το πλείστον από άλλα κτίρια και έπρεπε να εξισορροπηθούν από στηρικτικές δομές ποικίλης αντοχής και ύψους, οι καμάρες διπλασιάζονται η μία πάνω από την άλλη. Οι κολόνες μετά βίας φαίνονται να μπορούν να αντέξουν την πίεση και ουσιαστικά ανοίγουν τρύπες στις καμάρες.

Η φύση της ισλαμικής αρχιτεκτονικής αποκαλύπτεται στο πολυδιαφημισμένο αραβούργημα. Στην πραγματικότητα, είναι ό,τι πιο όμορφο έχουν δημιουργήσει οι Άραβες. Αλλά και αυτό δεν είναι ένα κομμάτι αρχιτεκτονικής, αλλά μια απλή διακόσμηση. Εδώ αποκαλύπτεται το πνεύμα της αυθαιρεσίας: η διακόσμηση καλύπτει ολόκληρο τον τοίχο, δεν έχει κατεύθυνση· μπορεί να επεκταθεί προς όλες τις κατευθύνσεις ή να τερματιστεί αυθαίρετα. Εάν...

Ξένοι δάσκαλοι των Αράβων

...η ελληνική διακόσμηση τερματιζόταν σε ένα συγκεκριμένο σημείο, που αποτελούσε συγκεκριμένο επιφανειακό όριο, αν στο γοτθικό έργο, τα πάντα υποτάσσονταν στη γη διαφεύγοντας την κατακόρυφη κατεύθυνση και, ως εκ τούτου, υπόκεινταν σε κάθε περίπτωση σε έναν εξωτερικό νόμο σαν συνέπεια μιας ενδόμυχης προσπάθειας για μια φιλοδοξία, τότε, στο αραβούργημα, επικρατεί η ανέκφραστη αμετροέπεια. Το καλύτερο ένστικτο για την αξία της ισλαμικής «αρχιτεκτονικής» το έχουν δείξει οι σκηνογράφοι της οπερέτας ή του ειδικού θεάτρου. Εδώ ταιριάζουν τα διακοσμητικά τεχνάσματα, χωρίς κατεύθυνση.

Είναι απαραίτητο να ξεχωρίσουμε αυτή την ξένη φύση. Δικαίως μπορούμε να το κάνουμε σήμερα, γιατί εξετάζοντας προσεκτικά τις καθαρά τεχνικές μεθόδους δόμησης έχουμε ένα μέσο για να κρίνουμε και άλλες εκφράσεις του ισλαμικού στυλ. Οι «φιλόσοφοί» μας θα πρέπει να σταματήσουν να αναζητούν μια «μαγική ψυχή» στο αραβούργημα, να πάψουν να ανακαλύπτουν μέσα της κάτι παρόμοιο με τη φαουστιανή φύση που αγωνίζεται προς το άπειρο. Πολλά από αυτά που έχει αφήσει πίσω του το Ισλάμ είναι σίγουρα καλύτερα από ό,τι περιγράφονται, αλλά στη συνέχεια αποδεικνύεται επίσης, στις περισσότερες περιπτώσεις μπορεί ακόμη και να τεκμηριωθεί, ότι οι πραγματικοί δημιουργοί αυτής της κληρονομιάς δεν ήταν Άραβες. Όπως η «αραβική» επιστήμη, η καλλιέργεια της ελληνικής φιλοσοφίας, δεν ήταν στα χέρια των Αράβων, αλλά πραγματοποιήθηκε σχεδόν αποκλειστικά από αραβόφωνους Πέρσες, έτσι, για παράδειγμα, το τζαμί του προφήτη στη Μεδίνα χτίστηκε από ξένους τεχνίτες. Ο Ελ Ουαλίντ έπρεπε να στείλει στο Βυζάντιο καλλιτέχνες και μηχανικούς για να χτίσουν στην Ιερουσαλήμ. Οι Έλληνες έστησαν «το θαύμα του κόσμου» στη Δαμασκό. Στην Αίγυπτο, οι Άραβες ανακάλυψαν μια πλούσια κοπτική αρχιτεκτονική· η όμορφη κατασκευή πολλών κτιρίων εκεί ξεκίνησε από Κόπτες μηχανικούς. Ένας Κόπτης καλλιτέχνης έχτισε το τέμενος Ιμπν Τουλούν.

Ήταν αυτός που χρησιμοποίησε την μυτερή καμάρα συνειδητά για πρώτη φορά. Ωστόσο, αυτή η αψίδα παρείχε το μοντέλο...

Το ατομικό στυλ

...για την μαρμάρινη πύλη στη συνοικία Ναχασσίν που νωρίτερα βρισκόταν στη νορμανδική εκκλησία της Αγίας Ζαν της Άκρα. Πρέπει να τα λάβει κανείς υπόψη όλα αυτά για να αποκτήσει μια σωστή εικόνα των διαφορετικών επιρροών. Οι Σασσανίδες, οι Κόπτες και οι Έλληνες παρείχαν τα θεμέλια. Στη συνέχεια, η αραβική ιδιοτροπία κυριάρχησε με την διακοσμητική της υπερβολή.

Μπορεί τώρα να γίνει κατανοητό γιατί η αντιγραφή αυτών των αραβικών στοιχείων (καμάρα τριφυλλιού, αψίδα καρίνας, αραβουργήματα κ.λ.π.) δεν θα βρει ποτέ, μα ποτέ, αποδοχή από εμάς. Μας είναι ξένα και πρέπει να παραμένουν πάντα διαχωρισμένα από εμάς. Αποτελούν απόδειξη μιας ξένης ψυχής στην οποία δεν μπορεί να εφαρμοστεί καμία από τις έννοιες της τέχνης, της προσωπικότητας ή του στυλ αντικειμενικότητας.

Ανάμεσα στον καλλιτεχνικό υποκειμενισμό χωρίς κατεύθυνση και στο ενδόμυχα οργανικό ύφος της προσωπικότητας, που όμως κυριαρχεί εξουσιαστικά στο υλικό, υπάρχει φυσικά μια διαβαθμισμένη διαδοχή καλλιτέχνη και προσανατολισμών τέχνης. Πολλοί καλλιτέχνες είναι προικισμένοι με τάσεις για το ανώτερο, χωρίς ωστόσο να μπορούν να οδηγήσουν αυτό το δώρο σε μια καλλιτεχνικά καλά στρογγυλεμένη τελειότητα· άλλοι αναζητούν αδιάφορα την κανονική ζωή, για να περιγράψουν, να ζωγραφίσουν και να στυλιζάρουν από καθαρή διαμορφωτική χαρά. Η ατομικότητα – σαν ένωση προσώπου και προσωπικότητας που δίνεται εδώ στη γη – μας κατευθύνει και μας κυριεύει.

Ανάμεσα στον υποκειμενισμό και την τέχνη της προσωπικότητας πρέπει να εντοπίσουμε ένα ενδιάμεσο στάδιο, δηλαδή τη μετάβαση από την αυθαιρεσία στον εσωτερικό νόμο. Ας ονομάσουμε αυτούς τους τομείς ατομικό στυλ, στο οποίο τονίζεται κάτι πλούσιο (οργανικό) αλλά αποκαλύπτεται και ένας περιορισμός. Τέτοιοι χαρακτηρισμοί (αυτό πρέπει να υπογραμμιστεί ρητά) είναι μεθοδολογικά απαραίτητοι...

Πέτερ Πάουλ Ρούμπενς

...για να κατανοήσουμε μια ζωή που είναι συνεχώς σε ροή. Μπορούμε να αντιληφθούμε κάτι μόνο όταν το βλέπουμε σαν μορφή, ακόμα και όταν τα περιγράμματα δεν είναι άκαμπτα αλλά μπορεί να αφαιρεθούν πλαστικά.

Η αγάπη για ό,τι είναι ατομικό είναι ένα εξέχον χαρακτηριστικό της Ευρώπης και ιδιαίτερα της καρδιάς της, της Γερμανίας, που χρειάζεται

μόνο να ρίξουμε μια πρόχειρη ματιά στην σκανδιναβική ποίηση, την αρχιτεκτονική, τη γλυπτική και τη ζωγραφική για να βρούμε την επιβεβαίωση αυτής της άποψης. Γοτθικοί λιθοδόμοι και ξυλογλύπτες, ζωγράφοι τοπίων όλων των περιοχών, οι καλλιτέχνες των μοναστηριακών Βίβλων, οι εφευρέτες της γοτθικής γραφής, οι αφηγητές περίεργων ιστοριών..., σε όλους αυτούς η προσπάθεια για έκφραση και μάλιστα για πολύ ενεργητική έκφραση, έχει διαμορφωθεί από χίλια χέρια. Το ίδιο πνεύμα ζει και στους εκατοντάδες ζωγράφους της Ολλανδίας και είναι ζωντανό και σε όλους τους καλλιτέχνες της παλιάς Γαλλίας και, ακόμη και σήμερα, βρίσκει μια νέα αποτύπωση σε μεμονωμένες ατομικότητες.

Ένας από τους πρώτους μεγαλύτερους σε αυτόν τον τομέα είναι ο Πέτερ Πάουλ Ρούμπενς.

Κανείς δεν αμφιβάλλει ότι μεγάλοι θησαυροί της ισχυρής φαντασίας έχουν δει το φως του κόσμου μέσα από αυτόν, αλλά το πώς το αντιμετώπισε, με ποιο υλικό, σε ποιο πνευματικό περιεχόμενο στράφηκε, πώς καθόρισε την κατεύθυνση της αντιμετώπισής του, αυτά μας δείχνουν έναν καλλιτέχνη που στέκεται σχεδόν ακριβώς στη μέση, μεταξύ υποκειμένου και προσωπικότητας. Όλες οι μορφές του σχετίζονται με την αισθησιακή φύση με τα χίλια χρώματα και τις μορφές της, με τις χαρές και τους φόβους της. Βρίσκουμε όλη τη σκάλα της θνητής ατομικότητάς μας να εκφράζεται στη λεπτότητα του πορτρέτου του της Ισαμπέλλα Μπραντ έως τη φλογερή εμμονή της μεγάλης εμποροπανήγυρης· από τον αισθησιακό πόθο για ζωή των ηδονικών νυμφών του και των μεθυσμένων Σιληνών, μέχρι τη θλιβερή κραυγή της σάρκας των καταραμένων καθώς πέφτουν στην Κόλαση. Τα θέματα είναι...

Η υπέρβαση του κόσμου από τον Ρέμπραντ

...πάντα νέα και ζωντανά, η σύνθεση άψογη και, παρ’ όλα τα Βακχανάλια των αισθήσεων, μια σκόπιμη καλλιτεχνική αντικειμενικότητα. Αλλά πουθενά ο Ρούμπενς δεν καταφέρνει να δημιουργήσει μια δημιουργία που να μπορεί να φωτίσει είτε όλη αυτή τη γήινη χαρά είτε τη γήινη λύπη ως αλληγορία. Πουθενά δεν δίνει στοιχεία για την επιτυχία ενός μεγάλου, αληθινού, εσωτερικού, υπερφυσικού οράματος, αν και ο Ρούμπενς το επιχείρησε συχνά. Αλλά ο μεγάλος του καμβάς του Χριστού που ανεβαίνει στον ουρανό, ο σωτήρας, που στέκεται στην υδρόγειο σφαίρα του κόσμου, που συνθλίβει το κεφάλι του φιδιού, οι αποκαλυπτικοί δράκοι και άλλα τέρατα, τα μαζεμένα σύννεφα, οι ζητωκραυγάζοντες άγγελοι και τα κυματιστά, αστραφτερά ενδύματα, όλα αυτά σήμαιναν μια απαράμιλλη εφαρμογή υλικού και φαντασίας· αλλά είναι μόνο ανεπιτυχείς προσπάθειες. Όσο μεγαλύτερη είναι η εμβέλεια των έργων του, τόσο μικρότερη είναι η πνευματική τους επί-

δραση. Και τα ταξίδια του Ρούμπενς στην κόλαση – αριστουργήματα ζωής, κίνησης, και σύνθεσης – δείχνουν μόνο εξωτερική πληθωρικότητα και είναι κατορθώματα πειθούς για να γίνει πιστευτή μια παράξενη υπερφυσική δύναμη μέσω της εξωτερικής εφαρμογής δύναμης.

Ο Ρέμπραντ ανέβηκε πάνω από αυτόν τον κόσμο με έργα στα οποία άλλοτε μια χαμογελαστή κατάκτηση του κόσμου και άλλοτε μια συντριπτική απόγνωση έχουν καθοδηγήσει το πινέλο του. Το τελευταίο έργο του Ρούμπενς είναι ο ίδιος σαν Άγιος Γεώργιος με αστραφτερή πανοπλία που σκοτώνει τον δράκο. Ο Ρούμπενς έζησε μια πλούσια ζωή σαν άνθρωπος, τιμήθηκε σαν σπουδαίος καλλιτέχνης από έναν ολόκληρο κόσμο και εργάστηκε για την αδιατάρακτη τελειοποίηση της ατομικότητας. Ο Ρέμπραντ αποτραβήχτηκε εντελώς στον εαυτό του και ερεύνησε τον κόσμο – χωρίς συναισθηματισμούς αλλά γεμάτος με βαθύτερα προαισθήματα – σαν ένα θέμα που πρέπει να ξεπεραστεί. Το έργο του Ρούμπενς είναι μια δυνατή συμφωνία της ζωής σε όλες τις μορφές της, η δύναμη αυτής της ύπαρξης είναι το περιεχόμενό της. Αυτό που εμφανίζεται σαν το σπουδαιότερο έργο του περιέχει όλα τα περιζήτητα σύμβολα – από τους ελληνικούς θρύλους και τις αποκαλυπτικές παραβολές,...

Φρανς Χαλς και Τζαν Λορέντσο Μπερνίνι

...που σπατάλησε στο κύκλο των έργων του για την Μαρία των Μεδίκων – που παραμερίζονται και, με τα οποία η παράφορη ζωή του περιβάλλοντός του αποτέλεσε το θεμέλιο για την πανήγυρη στο Λούβρο. Όποιος έχει σταθεί μπροστά σε αυτό το έργο θα δει σε μια στιγμή αυτό που ο Σοπενχάουερ χρειάστηκε μια ζωή για να περιγράψει: τη δύναμη του τυφλού ενστίκτου. Χωρίς καμία αλληγορία, εδώ έχει αναπαρασταθεί η ίδια η ζωή. Οι λαίμαργοι και οι μέθυσοι, οι πόρνες και οι λεχώνες, οι τραγουδίστριες και οι μεθυσμένες χορεύτριες επαναλαμβάνουν το ίδιο τραγούδι, αυτό του αχαλίνωτου θηρίου. Η καλλιτεχνική δύναμη που το πέταξε αυτό, θα λέγαμε, με ένα τράνταγμα στον καμβά, είναι μοναδική με τον τρόπο της. Το άτομο, χωρίς κανέναν περιορισμό, είχε γίνει το περιεχόμενο και η μορφή τέχνης του Ρούμπενς.

Παρόμοια, αλλά λιγότερο δυνατά, αποκαλύπτεται ο Φρανς Χαλς, ο οποίος γελώντας και κοροϊδεύοντας ζωγράφιζε τη ζωή στον καμβά με ένα φαρδύ πινέλο. Εμπνευσμένος από το ίδιο πνεύμα, αλλά γεμάτος με άνιση δραματική ώθηση, είναι ο Άντριεν Μπράουβερ, ένας καλλιτέχνης που πέθανε πολύ νωρίς. Οι περιγραφές του για το ενστικτώδες άτομο θυμίζουν συχνά το πανηγύρι του Ρούμπενς και υποδηλώνουν έναν καλλιτέχνη, ο οποίος – αν είχε ζήσει περισσότερο – ίσως θα είχε κατακτήσει το υλικό του και να είχε δημιουργήσει μια εσωτερικά δραματική ζωή από τη ζωγραφική του ολλανδικού είδους.

Ένας άλλος καλλιτέχνης του οποίου τα έργα θα μπορούσαμε να περι-

γράψουμε χωρίς δισταγμό σαν ατομικού στυλ είναι ο Τζαν Λορέντσο Μπερνίνι. Αυτός ο τελευταίος μεγάλος γλύπτης, ο αρχιτέκτονας των κιονοστοιχιών της πλατείας του Αγίου Πέτρου, τιμήθηκε από μια ολόκληρη γενιά σαν μια από τις μεγαλύτερες καλλιτεχνικές ιδιοφυΐες. Κι εμείς θα ’πρεπε να τον θαυμάζουμε, αλλά τα καμώματά του στον μάλλον μέτριο σχεδιασμό της εισόδου στη Σιξτίνα και το αισθησιακό άγγιγμά του, π.χ. στο Έρως και Ψυχή, η υπερβολική χρήση γοητευτικών υλικών, για εμάς είναι σημάδια προσαρμογής στο γούστο...

Η φύση του μπαρόκ

...των πλατιών μαζών ή υποδηλώνουν, τουλάχιστον, μια παραποίηση της πιο εσώτερης δημιουργικής του δύναμης. Όπως ο Ρούμπενς – ένας άνθρωπος με τη μεγαλύτερη φαντασία και μαεστρία στο υλικό του, δεξιοτέχνης στη χρήση όλων των μεθόδων και τεχνών ζωγραφικής και υλικών – ο Μπερνίνι δεν είχε αυτό το μεγαλείο της ψυχής και τη μυστηριώδη μαγεία που πηγάζει από τα έργα ενός Λεονάρντο ή του Ρέμπραντ ή από τις δημιουργίες του Έρβιν φον Στάινμπαχ.

Λίγα λόγια για την εποχή και τον όρο «Μπαρόκ».

Οι ιστορίες της τέχνης μας μιλούν για τους «Δασκάλους της εποχής του Μπαρόκ» σαν εκπροσώπους μιας μοναδικής κατεύθυνσης τέχνης και πνεύματος. Ωστόσο, αυτές οι ερμηνείες είναι λανθασμένες και άχρηστες, εκτός αν μπορούμε να ορίσουμε την ουσία του όρου μπαρόκ. Σε αντίθεση με το πνεύμα της Αναγέννησης που αναζητούσε μόνο την αρμονία, η εποχή του Μπαρόκ ήταν μια αναζήτηση έκφρασης. Πέρα από το ότι οι μεγάλοι άνδρες της Αναγέννησης (Λεονάρντο, Ντονατέλο, Μασάτσιο), δεν αναζήτησαν μόνο την έκφραση, κανείς δεν μπορεί να κάνει αυτή τη δήλωση για την τέχνη τους. Γιατί τι υποτίθεται ότι σημαίνει όταν λέει κανείς ότι ο Μικελάντζελο είναι μπαρόκ, όπως και ο Βελάσκεθ, ο Σαίξπηρ, ο Ρέμπραντ και ταυτόχρονα ο Ρούμπενς και ο Χαλς, ο «Άσωτος γιος» και το «Εκκλησία του Ιησού» στη Ρώμη; Υπάρχουν αρκετά μεγάλες διαφορές εδώ που δεν μπορούν να συνοψιστούν σε μία λέξη, εκτός εάν έχει επιτευχθεί εκ των προτέρων βασική συμφωνία σχετικά με σαφείς διακρίσεις σχετικά με την πολλαπλότητα που καλύπτεται από μια έννοια.

Βλέπουμε το γοτθικό από άνισα μεγαλύτερη απόσταση από ό,τι βλέπουμε την περίοδο του «μπαρόκ», αντιλαμβανόμαστε ξεκάθαρα την ομοιόμορφη προσπάθεια για έναν στόχο. Παρόλα αυτά, στην αξιολόγησή του πρέπει να καταγράφονται πολύ διαφορετικά συνοδευτικά στοιχεία και ισχυρισμοί. Στην πραγματικότητα, το «μπαρόκ» είναι...

Η «έμπνευση» της φύσης

...ένα νέο κύμα πνεύματος που πρέπει να εκτιμηθεί όχι μόνο ως προς την

χρονική του διάρκεια, την έκταση της ισχύος και της δύναμής του, αλλά ιδιαίτερα ως προς το βάθος του που είναι φορτωμένο με αξία. Και εδώ ακριβώς είναι που το πρότυπο που αντλείται από την ουσία της τέχνης μας, που ήδη είδαμε να προκύπτει από τη γοτθική περίοδο, θα αποδειχθεί καρποφόρο: η δύναμη της επίδρασης της καλλιτεχνικής προσωπικότητας, της ατομικότητας, του υποκειμενισμού.

Δικαίως βλέπει κανείς στον Μικελάντζελο τον καλλιτέχνη που ξεφεύγει πιο εμφανώς με όλες τις αισθητικές αρχές της Ελλάδας. Η τέχνη του δεν παρουσιάζει κατευνασμό του πάθους μέσω μιας ισορροπημένης μορφής. Αντιθέτως, βλέπει κανείς την απελευθέρωση του πάθους μέσα από την προσωπικότητα, μέσα από μια προσωπική θέληση στην τέχνη. Τα έργα του στέκονται μπροστά μας σαν μια άγρια και συνειδητή διαμαρτυρία ενάντια στην Ελλάδα. Αυτός ο άνθρωπος, που δεν μιλούσε ούτε ελληνικά ούτε λατινικά, που δημιούργησε τους «Σκλάβους», τον «Μωυσή», τους «Τάφους των Μεδίκων» και του οποίου οι «Σίβυλλες και οι Προφήτες» μιλούν για τέτοιο πλούτο ψυχών που ο Γκαίτε θα μπορούσε να πει ότι, μετά τον Μιχαήλ Άγγελο, η φύση δεν τον ευχαριστούσε πια, αφού δεν μπορούσε να την κοιτάξει με τόσο ορθάνοιχτα μάτια όπως έκανε η ιδιοφυΐα. Ο Μικελάντζελο δημιούργησε για τον εαυτό του έναν νόμο που τον ακολούθησε μόνος του, μέσω του οποίου μπόρεσε να κυριαρχήσει στην ύλη. Ο Ρέμπραντ έκανε τη δουλειά του με τον ίδιο ακριβώς προσωπικό τρόπο και ο Σαίξπηρ ήταν εξίσου υπέροχος.

Στο έργο της ζωής αυτών των ανδρών βρίσκουμε τη σκάλα από την ακραία ατομικότητα στην τελειοποιημένη «έμπνευση». Ο «μοναχός στο χωράφι με το καλαμπόκι» του Ρέμπραντ, τα κεφάλια των Εβραίων που ζωγράφισε, τα σχέδιά του με παραμελημένες γωνίες και ανθρώπους, είναι έργα που κυριαρχούν στη ζωή σε όλα της τα σκαμπανεβάσματα, από το «Ζευγάρι στο κρεβάτι» μέχρι «Το χαρακτικό των εκατό φιορινιών». Οι μιμητές του και οι λιγότεροι σύγχρονοί του παρέμειναν ριζωμένοι στην ατομική σφαίρα. Η δύναμη της συγκέντρωσης που φαίνεται στο περίγραμμα και στην κατασκευή του Αγίου Πέτρου...

Το στυλ των Ιησουιτών

...του Μικελάντζελο ήταν μια απλή εξωτερική εφαρμογή ενέργειας. Ο προθάλαμός του στη βιβλιοθήκη του Βατικανού, αγνοώντας όλους τους αρχιτεκτονικούς περιορισμούς, με τις διάτρητες παραστάδες και τη άγρια καθοδήγηση των γραμμών, ήταν ένα μοναδικό υποκειμενικό ξέσπασμα, το οποίο όμως έγινε μόνιμη αρχή για πολλούς άλλους. Τώρα συσσωρεύονται ομάδες πυλώνων και εμφανίζονται καμπύλα γείσα, διακοσμητικές κόγχες λαξευμένες στους τοίχους, αετώματα διάτρητα και γεμάτα με κυλίνδρους. Οι πύργοι και οι προσόψεις είναι διαμορφωμένες με στρογγυλά σχήματα και ισχυροί βολβοί στρέφονται προς το κέντρο

του κτιρίου. Η Εκκλησία του Ιησού, ο Καθεδρικός Ναός της Αγίας Μαρίας της Υγείας και εκατό άλλα κτίρια μαρτυρούν όχι μόνο μεγάλες επιβεβαιώσεις δύναμης, αλλά και μια στυλιζαρισμένη θέληση που καθορίζεται μόνο στον ατομικό τρόπο ενός ζωγράφου. Αργότερα, αυτές οι μορφές βυθίστηκαν ακόμη πιο βαθιά στη σφαίρα του υποκειμενισμού. Η αντιμεταρρύθμιση των Ιησουιτών είδε στην εκθαμβωτική λάμψη κασσίτερου, χάρτινες πούλιες, γύψινες γιρλάντες καλυμμένες με επίχρυσο και άλλες ανοησίες ένα μέσο χρησιμοποίησης της «τέχνης» για να τυφλώσει εκ νέου τις μάζες, που χάθηκαν μέσα από τη Μεταρρύθμιση. Μεμονωμένοι πάπες είχαν δώσει βοήθεια στη μεγάλη τέχνη για τη δική τους λαμπρότητα και για τη λαμπρότητα της Ρώμης. Με αυτές τις δημιουργίες είχαν λίγη πραγματική χαρά. Οι καλλιτέχνες εμπνευσμένοι από τους Ιησουίτες ζωγράφιζαν με αισθησιακή, δυνατή, θέληση. Τελειοποίησαν την καλλιτεχνική έλλειψη αυτοσυγκράτησης, και αυτό έγινε γνωστό ως το στυλ της τέχνης των Ιησουιτών.

Οι «καθισμένες κολώνες», τα σκηνικά από χαρτόνι και γυψομάρμαρο ενός Ιησουίτη αδελφού Αντρέα Πότσο, είναι κλασικά μοντέλα για εκείνα τα καλλιτεχνικά εγκλήματα που εξακολουθούν να κυκλοφορούν σε όλη την Ευρώπη σήμερα. Η επιβλητική εμφάνιση του γοτθικού είχε τελειώσει, η Ρώμη χωρίς φυλές είχε θριαμβεύσει επί του σκανδιναβικού πνεύματος, τουλάχιστον στην αρχιτεκτονική. Ο προτεσταντισμός, από την άλλη πλευρά, πέφτοντας στο άλλο άκρο, επέτρεψε σε μια εξαθλίωση να μπει στα σπίτια του θεού του, που έκανε την καρδιά να κρυώσει,...

Στενή συγγένεια γοτθικού και μπαρόκ

...όπως είχε ζεσταθεί αισθησιακά στις εκκλησίες των Ιησουιτών από χρυσό, κασσίτερο και θυμίαμα.

Η εποχή του Μπαρόκ μπορεί να ταυτιστεί στους μεγαλύτερους εκπροσώπους της με την ενδόμυχη θέληση των δημιουργών των καθεδρικών ναών της Ουλμ, του Στρασβούργου, της Ρενς, της Λαν, της Κομπιέν και της Κολωνίας, μόνο που αυτή τη φορά αυτό το πνεύμα χρησιμοποίησε άλλα μέσα. Αν, τον 13ο και 14ο αιώνα, η αρχιτεκτονική ήταν το μέσο που κυριαρχούσε σε όλα και ενσάρκωνε τη βαθύτερη λαχτάρα, το ίδιο ήταν και η γλυπτική τον 16ο και 17ο, αλλά κυρίως η ζωγραφική (υποστηριζόμενη από το μουσικό πνεύμα). Σμίλες και βούρτσες πήραν τη θέση των πυξίδων και των ξυλουργικών ορθογωνιόμετρων. Εάν, τον 13ο αιώνα, μπορούσε κανείς να μιλήσει δικαίως για μια ομοιόμορφα κατευθυνόμενη προσωπική δυτική ψυχή, τώρα θα μπορούσε να μιλήσει για μεμονωμένες προσωπικότητες που όντως ξεχώριζαν περισσότερο σε ένα πορτρέτο παρά στην οικοδόμηση ενός καθεδρικού ναού για πολλά χρόνια και από πολλά χέρια.

Με τον ίδιο τρόπο που το γοτθικό εξέπνευσε δημιουργώντας παιχνιδιάρικα τεχνουργήματα θόλου και σχέδια ψαριών, έτσι αυτοκτόνη-

σε και το μπαρόκ με τις ακατάλληλες μιμήσεις του Μικελάντζελο. Η αίσθηση της ζωής οδήγησε τον Μάιστερ Έρβιν φον Στάινμπαχ και τον Ρέμπραντ στα υπέρτατα ύψη, ενώ από κάτω, οι θελήσεις χιλιάδων δεν ήταν αρκετά δυνατές για να τους ακολουθήσουν.

Το ουσιαστικό: η αυταρχική κυριαρχία των υλικών αποτελεί τη βάση του γοτθικού όπως και του μπαρόκ. Αλλά ενώ η μία εποχή πραγματοποίησε τα ουράνια καταιγιστικά σχέδιά της η άλλη παρέμενε μια ήσυχη πνευματική συγκέντρωση. Ένα ακόμη βήμα έγινε όταν η ποίηση και η μουσική σε ένα νέο «γοτθικό-μπαρόκ» κύμα τέχνης βοήθησαν τη σκανδιναβική και τη γερμανική φύση να επιτύχουν τις βαθύτερες εκφράσεις της.

Τώρα αυτό που ονομάσαμε γερμανική (ή σκανδιναβική δυτική) τέχνη εδώ αποκαλύπτεται στην εσωτερική της δομή. Ο στόχος της είναι η ενσάρκωση της υπέρτατης πνευματικής δράσης που εκφράζεται με ολοένα καινούργια μέσα και σε όλο και νέες μορφές.

Ο βίαιος παλμός της ζωής στην Ευρώπη

Από υποκειμενικές στάσεις και ατομικές δημιουργίες (δηλαδή, ενότητες) αναπτύχθηκε σαν άνθος μια νέα πνευματικοποίηση του κόσμου που, αφού ξεδίπλωσε το μεγαλείο της, βυθίστηκε ξανά στην αμορφία έτοιμη για αναδιατύπωση.

Το έχουμε βιώσει αυτό τρεις φορές· την γοτθική εποχή, στην περίοδο του μπαρόκ και την εποχή του Γκαίτε, του οποίου η μεταθανάτια επιρροή είναι ακόμα αισθητή. Αυτός είναι ο παλμός της ζωής της Ευρώπης, ένας παλμός που χτυπά πιο γρήγορα και δραματικά από αυτόν των άλλων λαών. Το πρόβλημα είναι ότι η αδιαφορία που επικρατεί σήμερα και που προαναγγέλλει την πολιτιστική καταστροφή της Δύσης είναι εξαιρετικά ανησυχητική, καθώς κανείς δεν δίνει σημασία στον αυξανόμενο παλμό του σκανδιναβικού πολιτισμού μας. Πιστεύουν ότι αφήσαμε την τελευταία μας πνοή. Αν άλλοι λαοί δεν φαίνεται να έχουν αυτόν τον ρυθμό, αλλά έχουν αφήσει πίσω τους ένα μόνο σωσίβιο, τότε αυτό δεν λέει τίποτα για τον νόμο της ζωής μας και οι άνδρες που, με προδιάθεση, χρησιμοποιούν το παράδειγμα του φυτού που ανθίζει και μαραίνεται, θα πρέπει να προχωρήσουν λίγο παραπέρα για να το κάνουμε εφαρμόσιμο σε εμάς. Ένας σφοδρός φθινοπωρινός άνεμος φυσά μέσα από τον σημερινό μας πολιτιστικό κόσμο. Όποιος νιώθει γέρος θα βρει πολλούς λόγους να φανταστεί τον χειμώνα που έρχεται σαν τον τελευταίο του. Όποιος έχει χάσει την πίστη του αναγνωρίζει το ψυχρό μυαλό σαν κυβερνήτη και διαμορφωτή ταυτόχρονα. Αλλά όποιος δεν έχει αναγνωρίσει την αναπνοή πολλών χιλιάδων ετών της Κίνας, αλλά τον ισχυρό παλμό της Ευρώπης σαν μοναδικότητα που ανήκει μόνο σε αυτόν και τη δική του στάση ζωής, κοιτάζει με πολύ πιο διαφορετικό βλέμμα στο παρελθόν και το μέλλον από τους προάγγελους του «μοιραίου χα-

μού» μας! Η γοτθική περίοδος τελείωσε με την ερήμωση του συντεχνιακού συστήματος και με τους κορυφαίους τραγουδιστές να μαραζώνουν στην πιο βαρετή νηφαλιότητα, το μπαρόκ μετατράπηκε σε χιλιάδες παρανοϊκά έργα τέχνης. Σήμερα, μετά από μια τεράστια άσκοπη χρήση παλαιών μορφών, γινόμαστε επί του παρόντος μάρτυρες μιας εξίσου ανεύθυνης αναρχίας που εξαντλείται με μανία. Μπορεί ακόμα να μην έχουμε φτάσει στην άμπωτη. Όμως,...

Παρακμή της αρχιτεκτονικής τον 19ο αιώνα

...όπως συνέβη τρεις φορές στο παρελθόν, η Ευρώπη θα πάρει μια νέα πνοή για τέταρτη φορά. Κανείς δεν ξέρει ακόμη ποια μέσα θα είναι τα σωστά για την ανανεωμένη εσωτερίκευση της ζωής μας. Αλλά σε κάθε περίπτωση, αυτά τα μέσα θα χρησιμοποιηθούν για να μας συνδέσουν με αυτό που είναι αιώνιο, ώστε να είμαστε σε θέση να βιώσουμε τη γέννηση μιας πραγματικά νέας μορφής.

Από την αντιπαράθεση των βασικά χρονικά συνδεδεμένων νόμων του στυλ προκύπτει επίσης η βασική λύση ενός ζητήματος, που αποτέλεσε αντικείμενο έντονων συζητήσεων τις τελευταίες δεκαετίες και το οποίο έχει εξαιρετική πρακτική σημασία στην αρχιτεκτονική και πάλι σήμερα· σχετικά με το παραδεκτό της χρήσης των παλαιών μορφών στυλ.

Το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα ήταν, όσον αφορά την αρχιτεκτονική και τις τέχνες, μια εποχή μιας άγνωστης μέχρι τότε άμορφης προσαρμογής όλων των προηγούμενων μορφών. Αυθεντίες όλων των εποχών, σχέδια από όλους τους αιώνες και πίνακες από έργα όλων των λαών, διακοσμούσαν τον χώρο εργασίας του αρχιτέκτονα και φαινόταν φυσικό τότε να μπορεί να τα μιμηθεί όλα. Τον 19ο και τον 20ο αιώνα, η τεχνική ανάπτυξη προχώρησε με μια ανύποπτη ταχύτητα, απαιτώντας όλο και περισσότερα νεότερα εργοστάσια, σιδηροδρομικούς σταθμούς, σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας κ.λ.π., έτσι ώστε δεν έμεινε χρόνος για μια καλλιτεχνική ανάπτυξη, που να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της νέας εποχής. Ο έλεγχος των νέων προβλημάτων δεν ήταν πλέον δυνατός να αντιμετωπιστεί με απάθεια και έτσι τα πράγματα κινούνταν χωρίς κατεύθυνση κατά μήκος των φθαρμένων παλιών μονοπατιών. Αρχίσαμε να χτίζουμε αυτούς τους τρομακτικούς σιδηροδρομικούς σταθμούς, εργοστάσια και αποθήκες με χυτές ελληνικές κιονοστοιχίες και φύλλα άκανθου, με απομιμήσεις μαυριτανικών, γοτθικών και κινεζικών μορφών. Πολλά ήταν καλυμμένα από τις πιο ακατέργαστες κατασκευές από σίδηρο. Όλη η Ευρώπη εξακολουθεί να καλύπτεται από αυτά τα προϊόντα μιας πρωτοφανούς καλλιτεχνικής παρακμής. Και όταν μια νέα γενιά θέλησε να γίνει βίαια «προσωπική», εμφανίστηκε η κακόφημη «Αρτ Νουβώ», της οποίας τα εγκλήματα κατά της τέχνης θαυμάζονται από το Παρίσι μέχρι τη Μόσχα και τη Βουδαπέστη.

Ο οικοδομικός ρυθμός της εποχής μας

Αυτή η διαμάχη εξακολουθεί να μαίνεται ανεμπόδιστη σε πολλά μέρη σήμερα. Η δημιουργική δύναμη χάθηκε γιατί είχε παραμορφωθεί ιδεολογικά και καλλιτεχνικά από ένα ξένο πρότυπο και δεν ανταποκρινόταν πλέον στις νέες απαιτήσεις της ζωής.

Ο ανανεωμένος ενθουσιασμός για το γοτθικό, που βιώσαμε στις αρχές του 20ου αιώνα, είχε ως αποτέλεσμα την εμφάνιση νέων «γοτθικών» εκκλησιών και δημαρχείων. Αυτό αποκάλυψε την αδυναμία χρήσης γοτθικών μορφών σε σύγχρονες δημιουργίες. Το συναίσθημα του σημερινού κόσμου μας δεν είναι πλέον μια κατακόρυφη προσπάθεια μακριά από τον κόσμο. Είναι μια επιθυμία για δύναμη και έκφραση, αλλά όχι πια με τη μορφή της παλιάς γοτθικής θέλησης. Γιατί το προσωπικό γοτθικό στυλ, ακόμα κι αν προέκυψε από τον αρχέγονο γερμανικό χαρακτήρα, εξακολουθεί να αντανακλά μόνο το συγκεκριμένο είδος αίσθησης που επικρατούσε μόνο εκείνη την εποχή. Η εποχή μας πρέπει να χρησιμοποιήσει τα δικά της δομικά στοιχεία στην ανέγερση μνημειακών κατασκευών, για πύργους νερού χρειάζονται ισχυρές κλειστές μορφές, για σιλό σιτηρών απαιτούνται απλές γιγαντιαίες μάζες. Τα εργοστάσιά μας πρέπει να είναι τεράστια· τα διάσπαρτα επαγγελματικά κτίρια θα συγκεντρωθούν σε μεμονωμένα γιγάντια σπίτια εργασίας· οι σταθμοί παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, με τις διάφορες συσκευές τους, πρόκειται να απλωθούν στη γη. Τα κτίρια ενός μεγάλου εργοστασίου που στο παρελθόν συγκεντρώθηκαν τυχαία, θα μεταφερθούν μαζί οργανικά σε μια εσωτερική κοινότητα· από το εσωτερικό των σύγχρονων ατμόπλοιων, εξαφανίζονται οι πισίνες της Πομπηίας και τα σαλόνια τύπου Λουδοβίκου 16ου, τα οποία σήμερα δεν είναι αρκετά καλά ούτε για τους πιο συνηθισμένους κροίσους. Τα ξενοδοχεία ξεφορτώνονται τις απομιμήσεις των χρυσών τους, οι «μαυριτανικοί» σιδηροδρομικοί σταθμοί πρόκειται να κατεδαφιστούν, ένα ηχηρό τραγούδι από σίδερο και πέτρα τραγουδιέται σε νέους ρυθμούς. Και ακόμη κι αν η μία απογοήτευση έρχεται μετά την άλλη: η πραγματική χαρά της δημιουργίας διαπερνούσε τον κόσμο όταν μια γενιά αρχιτεκτόνων, με επίγνωση της τιμής,...

Αρχιτεκτονική στη Νέα Υόρκη

...άρχισε να κατανοεί τα νέα ζητήματα της ζωής και να αγωνίζεται για μια έκφραση που δηλώνεται σύμφωνα με τον χρόνο και την ουσία. Η ασυδοσία, που εξακολουθεί να είναι δυνατή στις άλλες τέχνες, βρήκε στην αρχιτεκτονική, τον ρυθμιστικό νόμο της μέσω της χρησιμότητας και της οικονομικής εκτίμησης σαν απώτερο σκοπό. Όπως η αλήθεια είναι συνήθως η καλύτερη πολιτική μακροπρόθεσμα, έτσι και η τεχνική σκοπιμότητα είναι η καλύτερη προϋπόθεση για οποιαδήποτε αρχιτεκτο-

νική. Η γοτθική μορφή αποδεικνύεται ότι ηττήθηκε για πάντα, αλλά η γοτθική ψυχή ήδη αγωνίζεται, όπως μπορούν να δουν όσοι δεν είναι τυφλοί, για μια νέα συνειδητοποίηση. Και από αυτό βγήκε ένας νέος ρυθμός πέτρας. Είναι αλήθεια ότι αυτό ξεκίνησε από την Αμερική, η οποία, όμως, μέχρι στιγμής έχει αποτύχει λόγω της έλλειψης κουλτούρας· στη Γερμανία όμως, έχουμε κάνει βήματα για τη χρήση νέων, αδοκίμαστων μέχρι τώρα, λύσεων σε σύγχρονα αρχιτεκτονικά προβλήματα: το πολυώροφο κτίριο. Η ψυχρότητα της πρωτοεμφανιζόμενης αμερικανικής τέχνης, με τους αναγεννησιακούς ουρανοξύστες ή τα γοτθικά αετώματα, τα μπαρόκ σχέδια ή την απολύτως άψυχη τεχνολογία της μηχανικής (που εξαφανίζεται ακόμη και στην Αμερική) μας έκαναν να παραβλέψουμε ότι μια ερώτηση που είναι έμφυτη στη ζωή μας απαιτούσε και εδώ μια απάντηση. Ο ένας πέτρινος κολοσσός μετά τον άλλο αντικατέστησε τα παλιά σπίτια της Αμερικής. Οι εκκλησίες, που μέχρι τώρα ήταν τα ψηλότερα κτίρια, βρίσκονται στη μεγαλύτερη παραμέληση ανάμεσα σε έναν τεράστιο σωρό από πέτρες. Η Νέα Υόρκη χτίστηκε χωρίς εσωτερικό αξιόλογο πρότυπο ή οργανική κλίμακα. Ο γοτθικός αρχιτέκτονας γνώριζε πολύ καλά ότι δεν μπορούσε να τοποθετήσει μια εκκλησία και το δημαρχείο το ένα δίπλα στο άλλο. Το μέγεθος του ενός κτιρίου θα είχε εξαλείψει το μέγεθος του άλλου, θα είχε αφαιρέσει το ύψος της απαραίτητης κλίμακας μέτρησης. Η αμερικανική βιασύνη και η αναγκαιότητα ήταν απαλλαγμένες από αυτούς τους προβληματισμούς. Όμως, οι εμπειρίες που αποκτήθηκαν εκεί, οδήγησαν σε αναπόφευκτες απαιτήσεις για την Ευρώπη.

Παντού όταν αρχίζουν να γίνονται αισθητές οι προσπάθειες για μια οικοδόμηση σε ευρύτερη βάση,...

Το πραγματικό-τεχνικό ελληνικό στυλ

...καταβάλλουμε προσπάθειες για την ανύψωση ενός τεράστιου όγκου από την οριζόντια θέση, το οποίο, με τις πλευρικές του πτέρυγες σαν μέτρο του μεγέθους του, αποτελεί από μόνο του ένα δομικό σύστημα. Για το λόγο αυτό θα απαιτήσουμε έναν στοιχειώδη νόμο που θα λέει ότι κανένα νέο κτίριο δεν μπορεί να ανεγερθεί σε ένα περιβάλλον όπου κυριαρχούν πολυώροφα κτίρια. Το ίδιο ισχύει για κτίρια που ανεγείρονται σε μια μικρή περιοχή. Μόνο έτσι μπορεί να πραγματοποιηθεί ο χωρικός ρυθμός και η εσωτερική δύναμη.

Το αποτέλεσμα είναι μια ενδιαφέρουσα σχέση ότι η χρήση γοτθικών εξωτερικών μορφών σημαίνει εσωτερική αδυναμία, ότι η γοτθική εσωτερική θέληση και οι νόμοι οικοδόμησής της μπορούν να βιωθούν εκ νέου* μόνο εάν πρόκειται να αναδυθεί η αληθινή αρχιτεκτονική του

---

* Εδώ δεν μπορούμε να μπούμε σε λεπτομέρειες. Αναφέρομαι στους γνωστούς ουρανοξύστες της Νέας Υόρκης, στη συνέχεια στο τρομερό σχέδιο του Τρίμπιουντ Τάουερ (Tribüne Tower)

μέλλοντος.

Οι ελληνικές αρχιτεκτονικές μορφές είναι, όπως επεξεργάζονται, αντικειμενικά λειτουργικού χαρακτήρα. Ένα ελληνικό κυμάτιο είναι το άλφα και το ωμέγα όλων των απεριόριστων τερματικών του γείσου. Μπορεί να είναι πιο δυναμικό σε περίμετρο από ότι στον Παρθενώνα, αλλά η βασική μορφή παραμένει η γραμμή που σχηματίζεται από δύο τεταρτημόρια. Εάν ένα οριζόντιο φορτίο πρόκειται να αναληφθεί από μια πέτρινη κολόνα, τότε το δωρικό κιονόκρανο, ο δωρικός άξονας του πυλώνα με τις αυλακώσεις του, με την απαλή διόγκωσή του,...

Ετρουσκικό κτίριο και σκανδιναβικό ορθογώνιο κτίριο

...αναπαράγει την πορεία της γραμμής αντοχής με σχεδόν μηχανική πίστη. Η μορφή του άβακα θα είναι προσβάσιμη μόνο σε λίγες αλλαγές. Αυτές οι μορφές του ελληνικού στυλ είναι αιώνια υποκειμενικές και δικαίως έχουν εγείρει αξιώσεις χρησιμοποίησης. Αν κάποιος θέλει να εκφράσει αυτές τις απαλά αισθητές μεταβάσεις μεταξύ φορτίου και στήριξης, η Αναγέννηση πίστευε ότι θα μπορούσε να το κάνει αυτό. Ο κλασικισμός του 19ου αιώνα θεώρησε ότι ήταν ο πρώτος που το έκανε σωστά. Και εδώ, μια εσωτερική υποχώρηση και ανατροπή σημειώθηκε τα τελευταία χρόνια. Σήμερα αυτά τα μεσαία τμήματα περιφρονούνται, όπως απορρίπτεται η κατακόρυφη κατεύθυνση του γοτθικού ρυθμού. Οι τεμνόμενες γραμμές συναντώνται μεταξύ τους καθαρά και ευδιάκριτα· και εδώ δεν υπάρχει συγκρατημένη αρμονία, αλλά φανερή αλλαγή κατεύθυνσης. Τραχιές και σκληρές όπως τα χέρια που στοίβαζαν την μια πέτρα πάνω στην άλλη. Η αναζήτηση του σύγχρονου «γοτθιστή» δεν πετάει προς τα πάνω μέσα από τα σύννεφα, αλλά αντίθετα απευθύνεται στη μαζική εργασία. Όπως ο Φάουστ, στραγγίζει βάλτους και αφού φαινόταν να έχει βυθιστεί απελπιστικά στον βάλτο του κλασικισμού και της αναρχίας, βλέπει πιο καθαρά αυτό που επιθυμεί: Εξευγενισμό, διανοητικότητα, έμπνευση της πιο σκληρής εργασίας.

Υπάρχει ακόμη ένα τελευταίο πράγμα που μας δίνει τη δικαιολογία να ισχυριστούμε ότι οι βασικές μορφές της αρχαίας ελληνικής αρχιτεκτονικής είναι εφαρμόσιμες, κάτι που ανάγεται στους προϊστορικούς χρόνους και συνδυάζει την αντικειμενικότητα με τη φυσι-

---

(συνέχεια)…στο Σικάγο, από τους αρχιτέκτονες Τζον Μιντ Χάουελς και Ρέιμοντ Χουντ, αν και είναι ένα μακρύ και όχι ικανοποιητικό σχέδιο του Φινλανδού Σάαρινεν. Πέρα από τις προσπάθειες των Γουίλιαμ Χάμιλτον Ράσελ και του Σάμιουελ Κροσέλι, να επιτύχουν δομή από την ίδια την κτιριακή μάζα, μέχρι τα αστικά σχέδια των Χιου Φέρις και Βίλλεμ Μαρίνους Ντούντοκ· στο σίγουρα κολοσσιαίο κτίριο της Τηλεφωνικής Εταιρείας στη Νέα Υόρκη. Στη Γερμανία αξιοσημείωτες είναι οι προτάσεις του Βίλχελμ Κράις, τα σχέδια του Άρτουρ Σκοπ για ένα πολυώροφο κτίριο της Γερμανικής έθνικής ένωσης υπαλλήλων του εμπορίου (Deutschnationalen Handlungsgehilfen-Verbandes – DHV), το Σίλεχαους (Chilehaus) στο Αμβούργο κ.λ.π.

κότητα και τη φυλετική προσωπικότητα. Παντού δηλαδή, όπου κυριαρχούσε η κουλτούρα των μεσογειακών φυλών, μπορούμε να αναγνωρίσουμε το στρογγυλό στυλ δόμησης σαν βασικό αρχιτεκτονικό τους τύπο. Αυτός είναι ο βασικός τύπος του ετρουσκικού σπιτιού και των προ-σκανδιναβικών φρουρίων στη Σαρδηνία και του αρχέγονου φρουρίου της Τίρυνθας. Στα βόρεια, όμως, αναπτύχθηκε το ορθογώνιο κτίριο με τη χρήση της ξυλείας. Από την εποχή του Μεγαλιθικού πολιτισμού και μετά, υπάρχουν μαρτυρίες για κτίρια με ορθογώνια κάτοψη,...

Η βασική οικοδομική αρχή

...μαζί με προθάλαμο και στύλους: το αρχέτυπο της μεταγενέστερης αττικής οικίας, και του ελληνικού ναού. Οι τύποι σπιτιών στο Χάλντορφ, στο Νόυρουππιν, στο Βραδεμβούργο και τα σπίτια της λίθινης εποχής, είναι τα αρχέτυπα, τα οποία μεταφέρθηκαν από τις σκανδιναβικές φυλές στην κοιλάδα του Δούναβη, στη Μοραβία, στην Ιταλία, στην Ελλάδα και πάνω από όλα στα φρούρια του Μπάαλμπεκ. Από τον 8ο αιώνα π.Χ. και μετά συναντάμε αυτό το γερμανο-ελληνικό σπίτι, πάνω στα ερείπια του παλιού στρογγυλού κάστρου της προ-ινδοευρωπαϊκής Τίρυνθας. Τα σκανδιναβικά ορθογώνια κτίρια προέκυψαν σύμφωνα με αυτή τη βασική αρχή. Τα σπίτια των βασιλιάδων στις Μυκήνες χτίστηκαν σύμφωνα με αυτό το σχέδιο όπως και στην Τροία. Ο σκανδιναβός άνδρας εμφανίστηκε παντού σαν κατακτητής και δημιουργός. Ο «ξανθός Μενέλαος» που αναφέρει ο Όμηρος ανήκει στο κάστρο του Αλκίνοου, το οποίο ο Οδυσσέας βλέπει «κτισμένο με στύλους» (Οδύσσεια 7). Οι μεγάλοι Αχαιοί βασιλιάδες, ο Ατρέας και οι σύντροφοί του που άπλωσαν τα χέρια τους προς τις ακτές της Μικράς Ασίας, ήταν οι κατασκευαστές των Τρωικών ανακτόρων, που μετέφεραν το σχέδιό τους μέχρι τους τελευταίους χρόνους, μέχρι την Αλικαρνασσό. Η εκπαίδευση και η βασική ιδέα της ελληνικής αρχιτεκτονικής είναι ενός όντος με γερμανικό αίσθημα. Ο «ρωμανικός» (στην πραγματικότητα αρκετά γερμανικός) και ο γοτθικός καθεδρικός ναός έχουν παραμείνει πιστοί σε αυτήν την ιδέα – ανεξάρτητα από τη μορφή που συνδέεται με την εποχή. Η βασική αρχή, η οποία βασίζεται και στις δύο μορφές, υποδηλώνει την ουσία της σκανδιναβικής αντίληψης του χώρου. Στην Ιταλία, όπου η βόρεια παλίρροια, ακόμα κι αν κάλυπτε ολόκληρη τη χώρα όπως στην Ελλάδα, συχνά περιπλανιόταν μόνο γύρω από τα ετρουσκικά κέντρα και συχνά παρέμεναν ανέγγιχτα, βιώνουμε καθαρά την αντεπίθεση ενάντια στην ορθογώνια διαμόρφωση. Πηγαίνει από το στρογγυλό ετρουσκικό σπίτι πάνω από την κατασκευή του πετάλου μέχρι τα περιγράμματα των ρωμαϊκών επαύλεων της Πομπηίας. Αυτή η ροτόντα (στρόγγυλο σπίτι)...

Η ροτόντα

...ανάγεται προφανώς σε καθαρά τεχνικά θέματα, αλλά αυτή η προέλευση φτάνει βαθιά στην αρχαία μυθολογία. Η μητριαρχία των πρωτόγονων των προ-σκανδιναβικών μεσογειακών λαών συμβολιζόταν από το βάλτο ή τα ελώδη φυτά και τα ζώα του βάλτου, δηλαδή τα σύμβολα της διαδεδομένης αδιάκριτης σεξουαλικής επαφής. Η Ίσις, η μητέρα φύση, παριστάνονταν να κάθονται ανάμεσα στα καλάμια του βάλτου, η Άρτεμις και η Αφροδίτη λατρεύονταν σε «καλάμια και βάλτο». Από αυτό το ίδιο συμβολικό καλάμι προέκυψε και το αρχικό ετρουσκικό σπίτι, στο οποίο τα κοτσάνια των καλαμιών ήταν κολλημένα κυκλικά στο έδαφος και τα καλάμια δένονταν μεταξύ τους από πάνω. Αυτό το σχήμα στη συνέχεια αντιγράφηκε σε πέτρα. Η πρώτη λατρεία της μητρότητας, η λατρεία του βάλτου, ήταν επομένως ο ίδιος συμβολισμός με την καλύβα κατοικίας της μητέρας που λατρευόταν από τον «ιταλικό» πρωτόγονο λαό. Ο αγώνας αποκαλύπτεται ιδιαίτερα αργότερα στις διαμάχες μεταξύ των κεντρικών και βασικών αρχών της εκκλησιαστικής οικοδόμησης. Η μεγάλη αρχιτεκτονική του τρούλου του αρχικού Αγίου Πέτρου (που αργότερα μετατράπηκε σε βασιλική) δείχνει αυτή την ιδέα του αρχαίου στρογγυλού σπιτιού, όπως και ο Σάντο Στέφανο Ροτόντο ή ο Καθεδρικός Ναός της Αγίας Μαρίας της Υγείας (Σάντα Μαρία ντέλα Σαλούτε). Αν και η σκανδιναβική διαμορφωτική δύναμη κατέκτησε αργότερα αυτήν την αρχή, παρέμενε πάντα βασικά ξένη για εμάς. Η στρογγυλή κατασκευή (ροτόντα) περιορίζει την θέα από όλες τις πλευρές, είναι χωρίς κατεύθυνση και βασικά είναι ελεύθερη από όλες τις πλευρές. Με τη βαθύτερη έννοια της τρισδιάστατης χωρικής έννοιας, μια ροτόντα δεν μπορεί να μεταδώσει καθόλου την πραγματική αίσθηση του χώρου, ούτε κι αν έχει διαμορφωθεί από ένα πολύ μεγάλο καλλιτεχνικό χέρι.

Σε αντίθεση με τους μεσογειακούς λαούς με τις ζωικές μικτές εικόνες των θεοτήτων τους, οι Σκανδιναβοί Έλληνες (στους οποίους συχνά μπορούμε να διαβάσουμε τη φύση μας καλύτερα από τις γερμανικές αρχαιότητες που καταστράφηκαν σχεδόν ολοκληρωτικά από τους μοναχούς) έφεραν στην καρδιά τους έναν ελεύθερο, απαλλαγμένο από δαίμονες Θεό.

Σκανδιναβικά βουνά των θεών

Όπως παρατήρησε όμορφα ο Καρλ Σούχαρντ*, η θεότητα εγκατασταίνονταν εκεί όπου η πρώτη ακτίνα του ήλιου φώτιζε μια κορυφή. Όπου υπήρχαν ελεύθερες κορυφές στα ανατολικά, ο Σκανδιναβός έβαζε τον θεό του, έτσι οι σκανδιναβικοί θεοί ζούσαν στο Άγιο Όρος, στον Όλυμπο, στον Παρνασσό, στον Ελικώνα και, στα βόρεια, στο Βόντανσμπεργκ και στο Ντόναρμπεργκ. Όπου δεν υπήρχαν βουνά και οι

---

* «Προϊστορία της Γερμανίας», Μόναχο 1928.

κορυφές των δέντρων πήραν τη θέση τους. Η βελανιδιά του Δία, οι ιερές βελανιδιές των Τευτόνων, κόπηκαν από τον Βονιφάτιο. Στη θέση αυτών των δολοφονημένων βελανιδιών βρίσκουμε τώρα τα «ρωμανικά» καμπαναριά και τους γοτθικούς πύργους της εκκλησίας. Αυτά πιάνουν τις πρώτες ακτίνες του θεϊκού ήλιου στα ιλιγγιώδη ύψη τους. Ο φύλακας στον πύργο του έγινε υπηρέτης και διερμηνέας τους και όταν τα άνθη του σταυρού λάμπουν στο κόκκινο, **αυτή** η λάμψη ξυπνά τα ίδια συναισθήματα υπεροχής όπως στο παρελθόν όταν οι λαοί του Ομήρου κοίταζαν ψηλά στον Όλυμπο ή όταν οι αρχαίοι Γερμανοί συγκεντρώνονταν στα ξέφωτα των ψηλών βελανιδιών με την ανατολή του ηλίου.

Έτσι το γοτθικό και το ελληνικό στυλ ήταν κοντά στην πνευματική και καλλιτεχνική μας εμπειρία. Αλλά δεν σκεφτόμαστε να επιτρέψουμε στις νέες δυνατότητες που προκύπτουν να μείνουν αχρησιμοποίητες ή να τις συνδέσουμε για πάντα με χρονικά δεσμευμένες μορφές και τεχνικές, αντίθετα, επιβεβαιώνουμε τη ροή της ζωής, την ποικιλομορφία των πνευματικών συνθηκών και των εποχών. Από εκεί και πέρα, όμως, νιώθουμε την ευλογία των μυστηριωδών δυνάμεων της ζωής να μας συνδέουν και, σε αυτή την περίπτωση, ειδικά ένα πράγμα: η αίσθηση του χώρου που κατέχει τις ίδιες μορφές αναπαράστασης που είναι αιώνιες για εμάς σαν προϋπόθεση για την πραγματοποίησή του.

Η αλλαγή από μια κουλτούρα που λατρεύει τα υλικά πράγματα σε μια αληθινή αίσθηση πνεύματος ολοκληρώθηκε πρόσφατα. Η αδιάσπαστη ακόμα...

Εντιμότητα στην αρχιτεκτονική

...δυτική προσωπικότητα δεν θα προσπαθήσει να δραπετεύσει από τη γη με αιώνια λαχτάρα, αλλά θα σεβαστεί τη γη, θα τη διαμορφώσει και θα την «εμπνέει». Θα δει σε ό,τι είναι πεπερασμένο μια παραβολή για το άπειρο, θα εμφυσήσει δύναμη με ψυχή. Η Αρχιτεκτονική είναι (παρά τη Σχολή Αρχιτεκτονικής του Ντεσάου) η πρώτη τέχνη που βρίσκεται στο δρόμο για να γίνει ξανά έντιμη. Το μεγάλο καθήκον να ξεπεράσουμε την τεχνική με νέα τεχνική και νέες δημιουργίες μας περιμένει. Όποιος έχει μάτια να δει παρατηρεί μια αναζήτηση για να αναπτύξει συνειδητά ένα εσωτερικά αληθινό σχήμα σαν τη νέα διαμορφωτική θέληση της ζωής μας. Το βλέπουμε στα σιλό σιτηρών της Καλιφόρνια, σε ένα ατμόπλοιο της Νορντ-ντόυτσε Λόιντ (Norddeutscher Lloy) και στις γέφυρες της σιδηροδρομικής γραμμής Τάουερν (Tauernbahn)... Θα έρθει η ώρα που από αυτή τη νέα αναζήτηση της αλήθειας θα προκύψει αυτή η αναζήτηση στα σπίτια, τα θέατρα, τα δημαρχεία μας, παντού. Τότε, με οίκτο και ντροπή, μια μοντέρνα αρχιτεκτονική μπορεί να κοιτάξει κάτω από τη οδό του Φρειδερίκου (Friedrichstraße) του Βερολίνου, το Δημαρχείο του Μονάχου, τον τρομερό νέο καθεδρικό ναό στη Βαρκελώνη και χιλιάδες

άλλες μαρτυρίες μιας εσωτερικά αναληθούς τέχνης και ενός ιδεολογικού χάους.

Το στυλ της προσωπικότητας και της αντικειμενικότητας έχουν διαφοροποιηθεί. Ομολογώ ότι είναι δύσκολο να μιλάμε για «προσωπικότητα» σήμερα, όταν κάθε ανώριμο άτομο αδιάφορο εφαρμόζει αυτή την έννοια για τον εαυτό του και κάθε ηγέτης σήμερα, για το μέλλον του λαού και του κράτους, απαιτεί πρώτα απ' όλα έναν τύπο και μια τυποποίηση αυτού. Παρόλα αυτά, είναι ξεκάθαρο ότι η επερχόμενη μορφή της ύπαρξής μας σε όλους τους τομείς θα έχει την αφετηρία της, όπως πάντα, από λίγους σπουδαίους άνδρες. Ο φόβος μήπως αποδοκιμαστούν από άτομα χωρίς γούστο ή στυλ έχει αναγκάσει πολλούς σοβαρούς ανθρώπους να σταματήσουν να χρησιμοποιούν τη λέξη προσωπικότητα,...

Αναδυόμενη Οικουμενικότητα

...αλλά πρέπει να το κάνουν. Η αποφυγή της έννοιας και της λέξης προσωπικότητα κινδυνεύει να οδηγήσει στην εξαφάνιση του συλλογισμού και της γλώσσας στο αβάσιμο και ακατανόητο· στο «αίσθημα του απείρου» χωρίς όρια, π.χ. όπως έχει γίνει σύγχρονο να εκφράζεται κανείς σήμερα.

Ο ατομικισμός και η οικουμενικότητα εμπεριέχονται στο εγώ. Η ατομικιστική εποχή που περνά σήμερα με επικίνδυνες συσπάσεις, επέτρεψε στο οικουμενικό δόγμα να ανακτήσει δύναμη. Αυτές οι αφύσικες ιδέες, που έχουν ήδη θιγεί, παράγουν αναγκαστικά μορφές, εχθρικές προς τη ζωή, ενάντια στις οποίες ο ατομικισμός επαναστατεί και τις οποίες, αν χρειαστεί, τις καταστέλλει βίαια. Ο αδίστακτος ατομικισμός και η απεριόριστη οικουμενικότητα αλληλοϋποθέτουν ο ένας τον άλλον. Μόνο μέσα από την έννοια της εθνικής και φυλετικής ταυτότητας, σαν έκφραση – ή αν θέλετε, σαν παράλληλο φαινόμενο – μιας συγκεκριμένης νοοτροπίας, τόσο η μία όσο και η άλλη αρχή δέχονται έναν περιορισμό οργανικής και φυσικής φύσης. Μια καθαρή ψυχή και μια συνείδηση ενός πάντα ενεργητικού, πνευματικού, θεληματικού όντος σημαίνει αληθινή προσωπικότητα. Αυτή είναι και παραμένει η βαθύτερη εμπειρία της Δύσης, και καμία ψεύτικη αίσθηση ντροπής δεν πρέπει να εμποδίζει την αντιμετώπιση αυτού του ζητήματος – χωρίς την οποία τελικά τίποτα δεν μπορεί να αναχθεί στα θεμέλιά του.

Ακριβώς όπως σήμερα γίνονται προσπάθειες για την οικοδόμηση κράτους και οικονομίας μετά την κατάρρευση του οικονομικού ατομικισμού από ατομικιστικές ιδέες (ενάντια στις οποίες η εθνικοσοσιαλιστική ιδέα εμφανίζεται σαν το οργανικό και καρποφόρο όραμα του μέλλοντος) έτσι και η δυτική ψυχή και η τέχνη σηματοδοτούν μια αιώνια προσπάθεια έκφρασης του αισθήματος της μοναξιάς και του άπειρου, μια παράλληλη προσπάθεια λαού και προσωπικότητας...

Το αίσθημα μοναξιάς από τον Τριστάνο και τον Χανς Ζαξ

...μακριά από το άμορφο και το απεριόριστο. Η αίσθηση του απείρου βρίσκεται στο γοτθικό, στην αυτοεξαχνιζόμενη μουσική, στην ατελείωτη προοπτική του κήπου του Αντρέ Λε Νοτρ, στη φωτοσκίαση του Ρέμπραντ και στους απειροελάχιστους υπολογισμούς. Το αίσθημα της μοναξιάς και του απείρου είναι αναμφίβολα χαρακτηριστικό της δυτικής φύσης. Στο θέατρο μπορεί κανείς να διακρίνει μια αναφορά σε αυτό στην τρίτη πράξη του Τριστάνου – αν κλείσει τα μάτια του και βάλει τον εαυτό του στη θέση του μοναχικού ανθρώπου με τη φαντασία του. Ψηλά σε έναν απότομο βράχο, πάνω ένα γαλάζιο άπειρο, μπροστά του μια αιωνιότητα του χώρου, το σώμα του πληγωμένο, το εσωτερικό του γεμάτο οδυνηρά βασανιστήρια, σχεδόν διαχρονικά, η ψυχή του Τριστάνου λαχταρά κάτι απείρως μακρινό, μια ιδέα που εδώ στη γη εξατομικεύεται στην Ιζόλδη. Ψηλά σε έναν απότομο βράχο, πάνω ένα γαλάζιο άπειρο, μπροστά του μια αιωνιότητα του χώρου, το σώμα του πληγωμένο, το εσωτερικό του γεμάτο οδυνηρά βασανιστήρια, σχεδόν διαχρονικά, η ψυχή του Τριστάνου λαχταρά κάτι απείρως μακρινό, μια ιδέα που εδώ στη γη εξατομικεύεται στην Ιζόλδη. Μέσα σε αυτή τη μοναξιά, ακούγεται από κάπου ένας ήχος, οι τόνοι του αυλού ενός βοσκού σε έναν ιδιόρρυθμο, απόμακρο ρυθμό, που εκφράζουν ακριβώς αυτό που δεν μπορεί να περιγραφεί με καμία λέξη που γεννήθηκε από τη λογική.

Ο Βάγκνερ εργάστηκε στον Τριστάνο στη Βενετία, μόνος, σκόπιμα απομονωμένος, χωρισμένος από τη Ματθίλδη με σκέψεις αυτοκτονίας στην καρδιά του.

Σκεφτείτε μια άλλη εικόνα. Ο Χανς Ζαξ έζησε στη μέση του μεγαλύτερου φιλιστινισμού (αντι-διανόησης). Στην αρχή της τρίτης πράξης του έργου «Ο Αρχιτραγουδιστής της Νυρεμβέργης» περνά στη μοναξιά. Ωστόσο, δεν είναι μόνος εκεί. Γύρω του χιλιάδες άνθρωποι με ζωντανή αποκριάτικη διάθεση, σε μια γραφική πόλη, χαρούμενα ζευγάρια σαν εραστές και, ανάμεσά τους, η δική του προστατευόμενη. Όλοι αυτοί φωνάζουν με χαρά στον μεγάλο μας Ζαξ. Κραυγές χειροκροτήματος αντηχούν. Και μέσα σε αυτή τη φασαρία στέκεται εκεί χαμογελαστός, πλούσιος, αλλά παρόλα αυτά μοναχικός, απομονωμένος, και λέει λόγια σχετικά με το τι είναι αιώνιο στην τέχνη· οι ιδέες του είναι ακατανόητες για πολλούς, είναι μόνο λόγια «Γερμανών αφεντάδων». Και πάλι όμως, υπάρχει αυτό το αίσθημα του απείρου που εκφράζεται τελείως διαφορετικά από ό,τι στον Τριστάνο. Στον Τριστάνο ο Βάγκνερ δημιούργησε...

Η άφθαρτη προσωπικότητα

...την αρμονία του εξωτερικού και του εσωτερικού· με τον Χανς Ζαξ

υπάρχει αντίθεση.

Τι είναι αυτό που προκαλεί αυτό το συναίσθημα του άπειρου, της εγκατάλειψης και της μοναξιάς, ένα συναίσθημα που δεν συναντάμε τόσο έντονα αποτυπωμένο σε καμία άλλη φυλετική και πολιτισμική ψυχή που να είναι γνωστή σε εμάς; Έχουν γίνει επαρκείς αναφορές στις πολλαπλές διαφορές στις ψυχές των λαών και στην αιώνια προσπάθεια των Φαυστιανών φύσεων και στο αίσθημα του απείρου τους, αλλά ακόμα δεν έχουμε φτάσει στη πραγματική συνείδηση. Και ο Ινδός είχε ένα αίσθημα αιωνιότητας και αυτό είναι ιδιοκτησία των Άριων. Αλλά ο Ινδός χάθηκε στο σύμπαν, λαχταρούσε μόνο την ολοκληρωτική διάλυση, το άπειρό του συνίστατο στην αναγνώριση της ισότητας όλων των φαινομένων που σχετίζονται με κάθε ψυχή, δεν μπορούσε να νιώσει μοναξιά με την έννοια του Εγώ και της ψυχής του κόσμου: έβλεπε τον εαυτό του παντού!

Ο Φαουστιανός άνθρωπος όχι μόνο διεισδύει στο άπειρο και στα βαθύτερα βάθη, αλλά ουσιαστικά είναι μοναχικός. Αλλά αυτό είναι δυνατό μόνο επειδή βιώνει κάτι αθάνατο που είναι μοναδικό για αυτόν, επειδή όχι μόνο ξεχωρίζει από το περιβάλλον του σαν άτομο, αλλά επειδή είναι μια προσωπικότητα, δηλαδή μια αθάνατη μοναδική ψυχή που εμφανίζεται μόνο μια φορά, μια αιώνια ενεργή κυρίαρχη ψυχή που αναζητά τη δύναμη, τον χρόνο και την έλλειψη χώρου, απαλλαγμένη από κάθε γήινη προσκόλληση. Αυτό είναι το μυστικό της γερμανικής σκανδιναβικής ψυχής, του αρχέγονου φαινομένου, όπως θα το ονόμαζε ο Γκαίτε, πέρα από το οποίο δεν αναζητούμε, δεν αντιλαμβανόμαστε, δεν εξηγούμε πια τίποτα και το οποίο πρέπει να σεβαστούμε μόνο για να του επιτρέψουμε να πάρει τη θέση του μέσα μας.

Η ιδέα της αθάνατης προσωπικότητας είναι η ισχυρότερη πρόκληση σε αυτόν τον κόσμο των φαινομένων. Ο Ινδός, αφού διαχώρισε τον κόσμο και την ψυχή, απέρριψε τον πρώτο σαν ψεύτικο και απλή εμφάνιση, αποδίδοντας την αληθινή πραγματικότητα μόνο στον δεύτερο. Η ψυχή, ο Άτμαν,...

Ο φιλοσοφικός μονισμός της Ινδίας

...ο εαυτός, ήταν, σύμφωνα με τον ίδιο, το μοναδικό. Ο Άτμαν περιέχονταν πλήρως σε μια σταγόνα νερού, σε ένα ζώο, σε έναν άνθρωπο, ήταν πανομοιότυπος σε όλα τα πλάσματα αυτού του κόσμου σαν κάτι «αγέραστο, νέο», ως το «αρχέγονο θαύμα». Από αυτό το όλο συναίσθημα που παρασύρεται στο άπειρο, οι διαφορές μεταξύ των ανθρώπινων φυλών και των πνευμάτων αγνοήθηκαν, όλες οι επίγειες διαφορές θεωρήθηκαν σαν απάτες, που κηρύχθηκαν, με τη μεγαλύτερη πνευματική δύναμη, σαν ανύπαρκτες. «Είσαι τα πάντα», αυτή είναι η διδασκαλία του ινδικού πνεύματος· ήταν η απεριόριστη διεύρυνση (έκταση) μετά από μια φιλοσοφική πρόθεση ένταση) που δεν υπήρχε

ποτέ στο παρελθόν.

Η φιλοσοφία του λόγου πιέζει ανά πάσα στιγμή να δεσμεύσει την πολυμορφία αυτού του κόσμου σε μια ενότητα, επιδιώκει να σχηματίσει εμπειρίες από τις παρατηρήσεις και ενότητα από τη διαφορετικότητα. Η Ινδία είχε κυρίως φιλοσοφικό προσανατολισμό, δηλαδή τοποθέτησε τη λύτρωση όχι σε μια θρησκευτικά επιθυμητή μεταμόρφωση, αλλά σε μια πράξη αντίληψης. Όποιος είδε την εμφάνιση αυτού του κόσμου λυτρώθηκε. Αυτή η θεμελιώδης φιλοσοφική διάθεση διδάσκει ότι η πολλαπλότητα των ψυχών – μια ιδέα που αναδύεται σε μεταγενέστερους χρόνους στο σύστημα Σάμκυα – είναι εντελώς απαράδεκτη με μια φιλοσοφική έννοια, είναι βλασφημία. Ως εκ τούτου, θα απευθυνόταν επίσης σε κάθε φιλόσοφο που είχε την τάση μόνο προς την αντίληψη· η φιλοσοφία του λόγου καθαυτή θα στοχεύει πάντα στον μονισμό του Ινδικού ή υλικού λατρευτικού είδους.

Η θρησκευτική ψυχή της δύσης είναι αντίθετη σε αυτή την οπτική, αυτή τη φορά αναζητούμε ιδέες σε αρμονία με τη διδασκαλία του Ιησού: δηλαδή τη διεκδίκηση της αιώνιας προσωπικότητας μπροστά σε έναν ολόκληρο κόσμο. Προέρχεται, στην ατομική του έκφανση, από κάτι άγνωστο, που αναδύεται μέσα μας – σε πιο εσώτατη ανύψωση – σαν τη σκιά μιας ανάμνησης· πρέπει να εκπληρώσει εδώ στη γη μια άγνωστη αποστολή,...

Αξιοπρέπεια της προσωπικότητας της Δύσης

...να αποφορτιστεί και να επιστρέψει στην ίδια της τη φύση. Κάθε προσωπικότητα είναι μια ενότητα χωρίς τέλος· δηλαδή η θρησκευτική θέληση σε αντίθεση με τον φιλοσοφικό μονισμό. Ο μονιστής στέκεται μόνος στο σύμπαν, επιστρέφει στο σπίτι σε αυτό που αποκαλεί «ο πατέρας» στη γλώσσα της θρησκείας. Αυτό που ξυπνά τη φιλοσοφική αντίσταση είναι η θρησκευτική εμπειρία.

Για το λόγο αυτό ο Ιησούς, παρ' όλες τις χριστιανικές εκκλησίες, σηματοδοτεί ένα κομβικό σημείο στην ιστορία μας. Γι' αυτό έγινε ο θεός των Ευρωπαίων, αν και συχνά σε μια αποκρουστική παραμόρφωση μέχρι σήμερα. Εάν αυτό το συμπυκνωμένο αίσθημα προσωπικότητας που έχτισε γοτθικούς καθεδρικούς ναούς και ενέπνευσε ένα πορτρέτο του Ρέμπραντ, μπορούσε να διεισδύσει πιο καθαρά στη συνείδηση του ευρύτερου κοινού, θα ξεκινούσε ένα νέο κύμα πολιτισμού. Η προϋπόθεση όμως για αυτό είναι να ξεπεραστούν οι προηγούμενες έννοιες των αξιών των «χριστιανικών» εκκλησιών.

Η αξιοπρέπεια της προσωπικότητας δεν έχει καμία σχέση με το άτομο, διαφορετικά οι πιο κοσμικοί και υλιστές άνθρωποι θα πίστευαν σε μια προσωπική αθανασία με όλη τους τη δύναμη. Αλλά αυτοί θέλουν μόνο την παράταση της ζωϊκότητάς τους στο άπειρο. Το μεγαλείο της Αιγύπτου, για παράδειγμα, είναι υπερεκτιμημένο. Οι πυραμίδες και η

μουμιοποίηση δεν είναι η έκφραση μιας απόκοσμης αίσθησης αιωνιότητας, αλλά μια χυδαία επιβεβαίωση της ύπαρξης. Ο λόγος για τον οποίο η Αίγυπτος έγινε τόσο ακατανόητα άκαμπτη ήταν ότι όλα τέθηκαν ή εξαναγκάστηκαν στην υπηρεσία αυτού του κόσμου, ενός κράτους αποτελούμενο από αξιωματούχους και υπαλλήλους. Αυτό έχει επίσης το δικό του μεγαλείο, αλλά εντελώς διαφορετικό από αυτό που προσπαθούν να ισχυριστούν οι ρομαντικοί για την Αίγυπτο.

Εξεταζόμενη πιο προσεκτικά, η έννοια της προσωπικής αθανασίας περιλαμβάνεται και στις αρχαίες ινδικές διδασκαλίες – παρ' όλες τις διαμαρτυρίες εναντίον της. Γιατί αν σαν φυτό, ζώο ή άνθρωπος, είμαι πάντα ένα Εγώ – ένας εαυτός – που ξαναγεννιέται,...

Το άλυτο πρόβλημα της αθανασίας

...έτσι θεωρείται κάτι αμετάβλητο στο οποίο κάτι αλλάζει. Η έννοια του Κάρμα, η οποία περιβάλλεται από πολλά μυστήρια της βουδιστικής φιλοσοφίας, δεν εξηγείται εδώ. Η γνωστή παραβολή του έργου και του βαγονιού είναι άκρως υλιστική και βασίζεται σε αναλογίες που έχουν λανθασμένα συμπεράσματα. Είναι η «καρδιά της καρδιάς» μας που σύμφωνα με την πεποίθησή μας ξαναγεννιέται. Το δόγμα της μετεμψύχωσης των ψυχών, κατανοητό σαν παραβολή, είναι επομένως η πιο αξιόπιστη απάντηση σε μια ερώτηση, που δεν χρειάζεται κανείς να κάνει αν έχει πρόθεση να πάρει μια θετική απάντηση. Αν αναγνωρίσω ότι είμαι δεσμευμένος εδώ σε μορφές θέασης πραγμάτων χωρίς τις οποίες τίποτα δεν είναι πραγματικά κατανοητό για μένα (χρόνος, χώρος, αιτιότητα) τότε δεν θα μπορούσα να καταλάβω ούτε την πιο αληθινή απάντηση, γιατί προϋποθέτει εντελώς διαφορετικές μορφές αντίληψης. Αν μιλώ για προσωπική αθανασία και έρθω αντιμέτωπος με το λογικό συμπέρασμα, της αποδοχής μιας ολοένα μεγαλύτερης μάζας προσωπικοτήτων στο «πέραν», ότι όλες οι αθάνατες προσωπικότητες θα μπορούσαν έτσι να αυξηθούν (μια ιδέα τραβηγμένη από τα μαλλιά) ή ότι υπάρχει ένας πολύ συγκεκριμένος αριθμός αθάνατων προσωπικοτήτων που αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους σε αιώνια επανάληψη, τότε η απάντηση είναι ότι εδώ αναμειγνύονται οι έννοιες που προκύπτουν μέσα μας κάτω από διαφορετικές συνθήκες.

Δεν γνωρίζουμε τίποτα για τους νόμους της περιοχής του «πέραν»! Οι νόμοι που έχουν ισχύ εδώ (ακόμη και η έννοια του «εδώ» και «εκεί» πρέπει να απορριφθεί, αλλά δείχνει ότι δεν μπορούμε να αποφύγουμε τη χρήση τους) δεν ισχύουν στην «άλλη» κατάσταση.

Στην ιδέα της προσωπικότητας συμπυκνώνεται το μεταφυσικό πρόβλημα, ως ένα σημείο. Κάθε άνθρωπος αισθάνεται μια σειρά από διαμορφωτικές δυνατότητες μέσα του, γνωρίζει ότι κάποια ταλέντα του πάνε χαμένα, ότι έχουν ξεδιπλωθεί άλλες ικανότητες, ή θα μπορούσαν να έχουν ξεδιπλωθεί κι όμως...

Η σκλαβιά προϋποθέτει ελευθερία

...αναγνωρίζει τον εαυτό του σε κάθε νέα πράξη. Γνωρίζει ότι οι δομικές γραμμές της ύπαρξής του παραμένουν οι ίδιες· βλέπει τον εαυτό του να βρίσκεται αντιμέτωπος με έναν νόμο χωρίς όρους. Αυτό το αναπόδραστο από τον εαυτό του και, πάλι, η βεβαιότητα ότι είναι κάποιος εαυτός, είναι ο λόγος για τον οποίο η αναγνώριση της ελευθερίας της θέλησης και η αναγνώριση των άκαμπτων νόμων συσσωρεύονται σε έναν άνθρωπο. Ο Ιησούς ήταν της γνώμης ότι ένα γαϊδουράγκαθο δεν μπορούσε να δώσει καρπούς, επομένως κανένας κακός άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει καλές πράξεις. Ωστόσο, απαιτούσε εσωτερική μεταμόρφωση. Ο Λούθηρος έγραψε ένα βιβλίο για την έλλειψη της ελευθερίας της θέλησης και για την ελευθερία του χριστιανού· ο Γκαίτε είπε τα «κύρια λόγια» του, ο Καντ ανέπτυξε το γεγονός των αντινομιών· ο Σοπενχάουερ αρνήθηκε την ελεύθερη θέληση, αλλά επανέφερε την ηθική τάξη του κόσμου.

Για όλους τους Ευρωπαίους, το τελευταίο μυστικό περιέχεται στην έννοια της προσωπικότητας, αλλά την ίδια στιγμή η σύγκρουση μεταξύ ελευθερίας και δουλείας είναι μόνο υπό όρους για εμάς. Αφήνοντας κατά μέρος τις καθαρά εξωτερικές, μηχανικές επιρροές που έχουν επίδραση πάνω μας σαν πλάσματα της φύσης (αυτή η επιρροή εισάγεται λαθραία στην αντιμετώπιση του προβλήματος της προσωπικότητας) τότε οι λόγοι διαφωνίας έγκεινται στο ότι κρίνουμε τον εαυτό μας σε διαφορετικές καταστάσεις από διαφορετικές οπτικές γωνίες. Αν νιώθουμε την «ανελευθερία» της φύσης μας, την άνευ όρων παρόρμηση να μπορούμε να ενεργούμε με συγκεκριμένο τρόπο και όχι διαφορετικά, τότε χωρίζουμε ασυνείδητα το εγώ μας σε δύο μέρη και νιώθουμε το ένα βάρος πάνω μας. Αντί να πούμε στον εαυτό μας ότι εμείς, σαν προσωπικότητες, θα ενεργήσουμε έτσι ώστε αυτό το αποτέλεσμα να είναι ένα εσωτερικό συναίσθημα που αναπτύσσεται μέσα στο χρόνο και σύμφωνα με την εξωτερική εμπειρία, ο καθένας έχει δημιουργήσει για τον εαυτό του τον δικό του νόμο. Το ότι δημιούργησε αυτόν τον νόμο είναι η ελευθερία της προσωπικότητάς του. Αυτή η αναγνώριση ταιριάζει ακριβώς με τις διδασκαλίες του Μάιστερ Έκχαρτ.

Η σκοπιμότητα ουσία της ζωής

Άρα λοιπόν, τα πράγματα δεν είναι όπως διδάσκει ο Σοπενχάουερ, ότι ο εμπειρικός και ο κατανοητός χαρακτήρας είναι δύο φαινόμενα που υπάρχουν έξω από την ατομική προσωπικότητα, σαν γενική εμπειρική και ηθική παγκόσμια τάξη πραγμάτων και ότι η τυχαία σύμπτωση συνθέτει έναν άνθρωπο, όπως υποστηρίζει και το δόγμα του Ινδικού Κάρμα. Είτε όταν η γερμανική λαϊκή παράδοση διακηρύσσει ότι ο καθένας είναι ο σιδεράς της τύχης του, είτε όταν ο Γκαίτε μιλά για τη δημιουργική δύναμη μιας ιδιοφυΐας και είτε όταν ο Έκχαρτ απαιτεί να

γίνει ο καθένας «ένα με τον εαυτό του», ουσιαστικά όλοι αυτοί λένε το ίδιο πράγμα. Είναι η ιδιαίτερη γερμανική στάση απέναντι στο πανάρχαιο πρόβλημα της ανθρωπότητας.

Η ιδέα της αθάνατης προσωπικότητας είναι μια ποίηση της ψυχής, είναι όμως και μια θρησκευτική υπερβολή που δεν έρχεται σε σύγκρουση με την πιο δυνατή κριτική της αντίληψης, και μάλιστα, που μπορεί κανείς να προσεγγίσει – με προσοχή όμως – ακόμα και από την υλική πλευρά της ζωής. Στον ανόργανο κόσμο το ερώτημα ως προς το γιατί, ως προς έναν σκοπό, είναι άσκοπο. Αλλά η ζωή – η οργανική πραγματικότητα – δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή διαφορετικά· παντού υπάρχει μια συνειδητοποίηση κάτι που εξαρτάται πάντα από έναν στόχο. Η ζωή λοιπόν είναι προσήλωση στο στόχο, δηλαδή ασυνείδητη σκόπιμη δραστηριότητα. Κάθε πλάσμα δέχεται στο δρόμο του ένστικτα, τα οποία εξυπηρετούν αυτόν τον προσδιορισμό, δηλαδή την επίτευξη ενός στόχου. Τώρα, θα είναι μια εντελώς παράλογη σκέψη αν ισχυριστούμε εδώ μια ομοιότητα για τον άνθρωπο, και πιο συγκεκριμένα για τον σκανδιναβό και πούμε: το γεγονός ότι η πίστη στην αθανασία ξεσπά ξανά και ξανά και μας οδηγεί εσωτερικά, δείχνει ότι είναι μια έμφυτη δύναμη που ήδη αποτελεί την αθανασία μας; Ένας μεγάλος φυσικός επιστήμονας και μεγάλος στοχαστής ταυτόχρονα, ο Καρλ Ερνστ φον Μπάερ, δήλωσε όταν ρωτήθηκε σχετικά με την ουσία της ζωής: «Δεδομένου ότι η ανάπτυξη του εαυτού δεν συνίσταται ομοιόμορφα στην επίτευξη...

Το δόγμα του απόλυτου προορισμού

...μιας συγκεκριμένης μορφής, αλλά μάλλον προετοιμάζει τα όργανα για μελλοντική χρήση και τα υλικά μεταβάλλονται συνεχώς για αυτοσχηματισμό, ο πιο γενικός χαρακτήρας της διαδικασίας της ζωής, μου φαίνεται ότι είναι η προσήλωση στο στόχο»[*]. «Θα αναγνωρίσουμε ότι η ουσία της ζωής μπορεί να είναι μόνο η ίδια η διαδικασία της ζωής ή η πορεία της ζωής. Τότε δεν θα αναζητήσουμε τη χωρική έδρα της ζωής, αφού η διαδικασία της ζωής μπορεί να πάρει τον δρόμο της μόνο στην προβολή του χρόνου». «Μου φαίνεται ότι το πραγματικό καθήκον της φυσικής έρευνας είναι να κατανοήσει πώς η φυσική ζωή συνίσταται στην επιδίωξη στόχων, αναγκών και αναγκαστικά επιδιωκόμενων στόχων.»[**] Εδώ βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια δοκιμασία χαρακτήρα. Είμαστε σε θέση να ερμηνεύσουμε τη γεμάτη φυλετικό αίμα ζωή και τους νόμους της σαν αλληγορία μιας αιωνιότητας ή όχι; Μπορούμε να βιώσουμε τη θέλησή μας για να αναζητήσουμε την αθανασία ως μέσο προσανατολισμένο στο στόχο; Μπορούμε να νιώσουμε ότι, καθώς η ζωή εδώ ήδη εξαλείφει τον χώρο, βρίσκεται και πέρα από τη συνηθισμένη αιτιότητα,

---

* «Περί αποφασιστικότητας στα οργανικά σώματα»

** «Περί σκοπιμότητας και αποφασιστικότητας εν γένει», 1886

ότι εξακολουθεί να έχει μονιμότητα ακόμη και μετά την αφαίρεση του χρόνου;

Ένα παράλληλο παράδειγμα που διευκρινίζει τη σχέση ακόμη πιο ευδιάκριτα παρουσιάζεται στο δόγμα του προορισμού (απόλυτος προορισμός). Στον δυτικό κόσμο της σκέψης δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από το ότι ο «θεός είναι στους κόλπους μας», το οποίο δεν είναι το αντίθετο του Εγώ, αλλά μάλλον ο εαυτός. Ο εαυτός καθορίζει τους στόχους μέσω της ιδιοσυγκρασίας. Στον εβραϊκό συριακό ρωμαϊκό κόσμο των ιδεών, που διαλύει την προσωπικότητα και τον Θεό και τους αντιτίθεται εχθρικά, η ιδέα του «προορισμού» έγινε ιδανική άποψη που εξευτελίζει τον άνθρωπο, καταδικάζοντάς τον σε γεννημένο σκλάβο.

Στο δόγμα του προορισμού το ένα «πλάσμα» επιλέχθηκε...

Ενότητα προσωπικότητας και Θεού

...για πάντα από το πνεύμα ενός αυθαίρετου Δημιουργού ενώ το άλλο καταδικάστηκε για την αιωνιότητα. Το γιατί παρέμενε ένα μυστήριο που γνώριζε μόνο ο μάγος που διδάσκει. Εδώ βιώνουμε εκ νέου την καταστροφή που συμβαίνει όταν ένα πολύ συγκεκριμένο σύνολο ιδεών «αφομοιώνεται» από έναν ξένο τρόπο σκέψης· ο διανοητικός και ο πνευματικός μπασταρδισμός είναι τότε η αναπόφευκτη συνέπεια. Ο υψηλός σεβασμός που έχει η γερμανική προσωπικότητα προς άλλα διαφορετικά είδη έχει απασχολήσει πλαστικές δυνατότητες της ύπαρξής μας σε μια κατεύθυνση που επέτρεψε να μαραθούν πολλά που θα μπορούσαν να είχαν ανθίσει με τον δικό τους τρόπο. Δόξα τω Θεώ, που το τερατώδες δόγμα του προορισμού του Αυγουστίνου δεν άσκησε καμία πραγματική διαρκή επιρροή. Αυτό είναι ένα ασυνείδητο σημάδι ότι η σκανδιναβική φύση μας δεν είχε εγκαταλειφθεί εντελώς στην «Αιώνια Ρώμη».

Μόνο στον αυστηρά εβραϊκό εκκλησιαστικό «χριστιανισμό» εξακολουθεί να ζει ο πλήρης διαχωρισμός της προσωπικότητας από τον θεό, αν και η μορφή του Ιησού απαιτεί ακριβώς αυτή την ενότητα με έναν τρόπο που δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία. Ζήτησε μια απόλυτη προσωπικότητα, δηλαδή, που ζει ελεύθερα σύμφωνα με το δικό της νόμο, ως κυρίαρχος του ατόμου. Αυτό όμως σημαίνει την ισχυρότερη δυνατή αντίθεση με το λεγόμενο «ζώντας την προσωπικότητα στο έπακρο», όπως το θέτει ο μοντέρνος λόγος μας. Αυτό εγγυάται κυριαρχία στη ζωή, όχι αδυναμία δράσης. Αν προσθέσει κανείς ότι αυτή η ελευθερία οριοθετείται οργανικά από τη φυλή και τους ανθρώπους, τότε έχουμε μπροστά μας την αιώνια προϋπόθεση κάθε συγκεκριμένης πολιτισμικής εποχής της Δύσης.

Η ιδέα της αυτόνομης προσωπικότητας και το δόγμα του προορισμού είναι πλέον στενά συνδεδεμένα με την έννοια της μοίρας.

Εδώ, δύο ασύμβατες κοσμοθεωρίες έρχονται αντιμέτωπες μεταξύ τους:

η αρχαία ινδική και η έως τώρα ασιατική. Ο Ινδός ως πνευματικός αριστοκράτης αποδίδει την επίγεια μοίρα του μόνο στον εαυτό του. Αν κάποιος ρωτήσει...

Γερμανική έννοια του πεπρωμένου

...έναν Ινδό που γεννήθηκε τυφλός γιατί πιστεύει ότι πρέπει να υπομείνει αυτή την τιμωρία, τότε θα απαντήσει ότι είναι επειδή έχει κάνει κακό σε μια προηγούμενη ζωή. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τις πράξεις του, πρέπει τώρα να υπομείνει μια συμφορά. Αυτή η απόλυτα λογική σκέψη εξαλείφει εντελώς τα εξωτερικά, αρνείται εντελώς αυταρχικά αυτό που εμείς, μεγαλωμένοι στις δραστηριότητες της εκκλησιαστικής σφαίρας, συνηθίζουμε να χαρακτηρίζουμε σαν «αδυσώπητη μοίρα». Αυτή η έμφαση της ευθύνης προς τα έξω είναι η δυσάρεστη κληρονομιά, που οφείλουμε στην προηγούμενη μορφή του Χριστιανισμού, που έφερε μαζί του στην Ευρώπη ο κόσμος των ιδεών της Μέσης Ανατολής. Ενώ η ομηρική εποχή ζούσε ακόμα σε μια κοινωνία γεμάτη εμπιστοσύνη στον εαυτό της και στο σύμπαν, σοβαροί εξωτερικοί κραδασμοί κλόνισαν και την εσωτερική ελληνική ζωή. Στην τραγωδία, λοιπόν, η προσωπικότητα και το πεπρωμένο εμφανίστηκαν με έναν εντελώς δυϊστικό τρόπο. Αθώοι ή ένοχοι άνθρωποι υπόκεινται στην εισβολή εξωτερικών δυνάμεων όπως, για παράδειγμα, στον Οιδίποδα. Από αυτή την απόγνωση προέκυψε το επόμενο βήμα για τη διχασμένη ψυχή: η υποταγή σε έναν μάγο που κυριαρχούσε σε αυτήν την ψυχή, που παρουσιάστηκε σαν υποτιθέμενος «εκπρόσωπος του θεού», που δίδαξε την υποταγή και την καταπίεση της ανθρώπινης προσωπικότητας. Ο άνθρωπος δεν ήταν πλέον υπεύθυνος για τη μοίρα του και περιορίστηκε σε μια κατάσταση υποτελούς ταπεινότητας.

Και πάλι, ο γερμανισμός εμφανίστηκε σε μια διπλή αντίθεση προς αυτούς τους δύο τύπους. Δεν έπαιρνε το δικαίωμα να κηρύξει ανύπαρκτο το φυσικό σύμπαν και τους νόμους του. Οι σκανδιναβικές ιδέες δεν γνώριζαν τίποτα για τον σημιτικό μοιρολατρισμό ή τη συριακή «μοίρα» ή τη μαγική αυταπάτη. Συνέδεσε το Εγώ και το πεπρωμένο και τα διακήρυξε σαν ταυτόχρονα υπαρκτά γεγονότα, χωρίς να διερευνήσει την αιτιότητα και των δύο μερών.

Η σχέση των Γερμανών με την έννοια του πεπρωμένου εδώ είναι ακριβώς η ίδια με τη μετέπειτα παρουσίαση του Λούθηρου για τη συνύπαρξη φυσικών νόμων και...

Στα Καταλονικά Πεδία

...της προσωπικής ελευθερίας. Η σκανδιναβική ιδέα της πνευματικής στάσης απέναντι στο σύμπαν συνέπεσε με τις γνωσιολογικές και κριτικές έρευνες του Ιμμάνουελ Καντ σχετικά με τα βασίλεια της ελευθερίας και

της φυσικής αναγκαιότητας*.

Ίσως πουθενά αυτή η ουσιαστική ομοιότητα ανάμεσα σε οτιδήποτε σκανδιναβικό και γερμανικό δεν φαίνεται πιο ξεκάθαρα από την σύγκριση των παλαιότερων γερμανικών μύθων και τραγουδιών με αυτή την υψηλότερη ανύψωση της καντιανής σκέψης, αλλά και με τον ύμνο του Φρήντριχ Χαίλντερλιν, που ποτέ το κύμα της καρδιάς δεν θα μπορούσε να αφρίσει τόσο όμορφα, αν η μοίρα δεν της αντιταχθεί, σαν βουβός βράχος. Στα πεδία της Καταλονίας οι Τεύτονες πολέμησαν τους Τεύτονες, και οι δύο πλευρές πίστευαν ότι έπρεπε να πολεμήσουν για την ελευθερία και την τιμή τους. Και ο Γερμανός τραγουδιστής κλείνει το τραγούδι της μοίρας του:

Η κατάρα μας χτύπησε, αδερφέ, έπρεπε να σε σκοτώσω,
*Θα μείνει για πάντα αξέχαστο, είναι σκληρά τα λόγια των Νόρντ.***

Εδώ οι απαθείς Νορντ εμφανίζονται σαν αλληγορία μιας ανεξιχνίαστης, και όμως διαισθητικά αισθητής,...

Ωδή του Χίλντεμπραντ

...αναγκαιότητας του κοσμικού νόμου. Οι μαχόμενοι Τεύτονες αποδέχονται τώρα συνειδητά αυτή τη μοίρα στην υπηρεσία των εσωτερικών αξιών που οικειοθελώς αναγνώρισαν και την πραγματοποιούν σαν ελεύθεροι άνδρες χωρίς παράπονο. Οι γιοί της Βόρειας χώρας ο Χαμντίρ και ο Ζόορλι, παρακινημένοι από τη μητέρα τους, πήγαν νότια μόνοι τους στην αυλή του Γότθου βασιλιά Ερμανέριχ για να εκδικηθούν το θάνατο της αδερφής τους. Ήξεραν ότι κι αυτοί οδηγούνταν προς τον θάνατο, αλλά συνειδητά και ελεύθερα υποτάχθηκαν στην υπηρεσία της τιμής της φυλής, πολέμησαν μέχρι την τελευταία σταγόνα αίματος και τα τελευταία λόγια του Ζόορλι ήταν:

Λοιπόν, πολεμήσαμε, στεκόμαστε πάνω στα πτώματα των Γότθων,
και τα όπλα τους έπεσαν, σαν αετοί στα κλαδιά.

---

* Εδώ μπορεί να προστεθεί εδώ ότι η εμπιστοσύνη του απλού πιστού στον «Θεό, τον Πατέρα» ουσιαστικά είναι η ίδια με την έννοια του πεπρωμένου. Η ιδέα του «Πατέρα» είναι η απαραίτητη εξατομίκευση που αναλαμβάνει ο θρησκευόμενος, σε αντίθεση με το φιλοσοφικό, με τις αξίες του χαρακτήρα να είναι ακριβώς οι ίδιες. Γι' αυτό ένας Γερμανός στοχαστής θα μπορούσε εύκολα να συνεννοηθεί με έναν σκανδιναβικό χωρικό που εκπληρώνει με ειλικρίνεια και ευσυνειδησία το καθήκον του στη ζωή, αν οι δηλητηριασμένες από τη Συρία εκκλησίες δεν δηλητηρίαζαν και δεν μπέρδευαν την εμπιστοσύνη με τα δόγματα της αμαρτίας, τις υποσχέσεις για έλεος, το καθαρτήριο και την αιώνια καταδίκη. Είναι αλήθεια, ότι αν έχεις πίστη στο δικό σου είδος, έχεις πίστη και στον «Θεό». Το ένα απαιτεί το άλλο. Γι' αυτό οι σημερινές εκκλησίες και οι εκπρόσωποί τους χρειάζονται ανήθικους αμφισβητίες και απελπισμένους ανθρώπους, για να μπορούν να τους κυβερνούν.

** Ήταν οι θεότητες του χρόνου και της μοίρας Ουρντρ, Βερντάντι και Σκουλντ.

Η καλή τιμή είναι δική μας, αν το τέλος έρθει σήμερα:
Κανένας δεν επιβιώνει τη νύχτα, αν έχουν μιλήσει οι Νορντ.

Αυτά τα λόγια έχουν μια ηρωική, μη συναισθηματική αυτοπεποίθηση που ισάξιος γενναιόδωρος ηρωισμός μπορεί να βρεθεί μόνο στα άλλα γερμανικά τραγούδια. Ειδικά στην **ωδή του Χίλντεμπραντ**. Πατέρας και γιος αντιμετώπισαν ο ένας τον άλλον, ο πρώτος σαν πολεμιστής που επιστρέφει, ο δεύτερος σαν προστάτης της γης του. Ο πατέρας αναγνώρισε τον γιο, αλλά ο γιος είδε στα καλωσοριστικά λόγια του πατέρα μόνο ένα τέχνασμα και πειράζει τον γέρο ήρωα με χλευαστικά λόγια. Ο πατέρας το ανέχτηκε μέχρι που ο γιος του τον κατηγόρησε για άτιμη συμπεριφορά. Τότε ο Χίλντεμπραντ φωνάζει:

«Αλίμονο τώρα, παντοδύναμε Θεέ, αλίμονο θα 'ναι το πεπρωμένο!»
«Θα 'πρεπε να 'ναι ο πιο δειλός, που ήρθε από την ανατολή,
που σου αρνήθηκε τώρα τον αγώνα, που τόσο το λαχταρούσες».

Σε εκπλήρωση του αυτοδημιούργητου νόμου της τιμής, ο γέρος Χίλντεμπραντ είδε ταυτόχρονα το κυρίαρχο πεπρωμένο σαν μια ιδέα που φτάνει μέχρι το βαθύτερο γερμανικό μυστικισμό, που η «άκτιστη ψυχή» αντιλαμβάνεται ως Θεό, δικό της πεπρωμένο. Αλλά ταυτόχρονα η ηρωική λύση...

Ψυχική σύγκρουση μεταξύ αγάπης και τιμής

...της ωδής του Χίλντεμπραντ διδάσκει αυτό που ο Καντ, στο υψηλότερο επίπεδο της φιλοσοφικής σύνεσης, ονόμασε το βασίλειο της ελευθερίας και το βασίλειο της φύσης, που ήταν παντού ξεχωριστά, αλλά ο άνθρωπος ανήκει και στα δύο ταυτόχρονα. Σε αυτό το σημείο προκύπτει αυτό που ο Καντ ονόμασε την υπεροχή της ανθρώπινης φύσης: η συνείδηση της αξίας της προσωπικότητας μπροστά σε μια τρομερή εξωτερική δύναμη. Και πολύ σωστά ο Λούντβιχ Βολφ επισημαίνει* ότι ο Θεός που επικαλείται ο Χίλντεμπραντ δεν είναι ο Θεός του Χριστιανισμού, ο οποίος προφανώς κρατά το ήπιο προστατευτικό του χέρι πάνω από όλους τους πιστούς. Μέσω αυτού του χριστιανικού Θεού η σύλληψη του πεπρωμένου από τη μια πλευρά έχει γίνει ατομικιστική και εγωκεντρική, και από την άλλη πλευρά λογικά, κλίνει προς το δόγμα του προορισμού. Το παλιό τραγούδι του Χίλντεμπραντ – ως μοτίβο – εμφανίστηκε αργότερα και σε όλους τους λαούς, αν και συχνά σε παραποιήσεις που αλλοιώνουν την ουσία όλου του δράματος: σε αυτά τα τραγούδια ο πατέρας μαθαίνει ότι σκότωσε τον ίδιο του τον γιο μόνο

---

* «Ήρωες της περιόδου των μεγάλων μεταναστεύσεων», Ιένα 1928, σελ. 146

αφού έχει κάνει το έγκλημα ή, τον αναγνωρίζει και μετά από μια σύντομη κονταρομαχία, πηγαίνει ειρηνικά στο σπίτι στη σύζυγό του Ούτε. Εδώ, η χριστιανική επιρροή που εξαλείφει τις ιδέες της τιμής διακρίνεται πολύ καθαρά.

Και αυτά τα γερμανικά τραγούδια έδειξαν και κάτι ακόμα (όπως η παλιά εκδοχή του τραγουδιού του Βάλτερ «Walthariuslied», το διήγημα του Αλβοΐνου και του Θούρισιντ «Albwin und Thurisind» και όλων των άλλων) ότι η τιμή δεν προκαλεί συγκρούσεις, αλλά μάλλον, στον αγώνα επί της γης, επιλύει τις συγκρούσεις. Η γερμανική ζωή έγινε προβληματική μόνο όταν οι νέες αξίες έγιναν ίσες με τις υψηλότερες γερμανικές αξίες της τιμής, της ελευθερίας, της υπερηφάνειας και του θάρρους. Αυτή η σύγκρουση, που διαπέρασε την καρδιά της Ευρώπης, παραμένει, μέχρι σήμερα, ο σημαντικότερος λόγος που δεν έχουμε...

Τριστάνος – ένα δράμα της τιμής

...στυλ ψυχής, λαϊκή κουλτούρα και εθνικό κράτος. Η αγάπη και ο χριστιανισμός δεν έβαλαν τέλος στον «γερμανικό αυτοακρωτηριασμό», αλλά πραγματικά άφησαν τον αγώνα όλων εναντίον όλων να φουντώσει. Διότι ακόμα και την εποχή της μετανάστευσης των λαών, οι διχασμένες γερμανικές φυλές ένιωθαν με λύπη την έχθρα τους: «Μας χτύπησε η κατάρα, αδερφέ, έπρεπε να σε σκοτώσω», τραγουδάει ο παλιός Γότθος τροβαδούρος... Η αυτοκρατορία του Θεοδώριχου φαινόταν τότε να εγγυάται μια γερμανική ενότητα αν οι Ρωμανοποιημένοι Φράγκοι δεν είχαν συντρίψει τα πάντα ξανά. Έτσι, η τραγική σύγκρουση συνεχίζεται, η ευκαιρία να αναδειχθεί η ιδέα της προσωπικής τιμής, της τιμής της φυλής και της οικογενειακής τιμής μέσω μιας γενικής γερμανικής συνείδησης της τιμής χάθηκε – χάρη στον Ρωμαϊκό Χριστιανισμό. Ακόμα κι όταν ο πολεμιστής της Μεταναστευτικής περιόδου είχε γίνει ο καθιστικός ιππότης.

Σύμφωνα με τη γερμανική αντίληψη, η μοίρα και η προσωπικότητα βρίσκονται σε διαρκή αλληλεπίδραση και κάθε αληθινά σκανδιναβικό δράμα θα συνδυάζει κατά κάποιο τρόπο τα εξωτερικά γεγονότα και τις εσωτερικές αξίες των χαρακτήρων, χωρίς ποτέ να τα επιτρέψει να τρέχουν ασύνδετα το ένα με το άλλο δίπλα-δίπλα. Κάτι που ισχύει για το τραγούδι των Νιμπελούνγκεν καθώς και για τον Φάουστ και τον Τριστάνο. Μια γλυκιά αισθητική έχει παρεξηγήσει αυτό το μεγάλο δράμα και το έχει δει μόνο από τη σκοπιά της μαγεμένης Ιζόλδης. Αυτό το μεγαλύτερο ίσως έργο του Βάγκνερ δεν είναι ένα δράμα αγάπης, αλλά ένα δράμα τιμής. Επειδή ο Τριστάνος νιώθει ότι η ακατανίκητη αγάπη του για τη νύφη του βασιλιά και φίλου του είναι άτιμη, γι’ αυτό κρατάει αποστάσεις από αυτήν, γι’ αυτό θέλει μετά να πιει το φίλτρο του θανάτου όταν συνειδητοποιεί την αδυναμία να γίνει κύριος του έρωτά του. Πώς τώρα ο «πιο πιστός των πιστών» πετάει αυτή την έννοια της τιμής, που

αποτελεί όλη του τη ζωή, και παραδίδεται στο πάθος του, αυτός είναι ο ανεξήγητα άλυτος γρίφος,...

«Οικονομικό Πεπρωμένο»

...που συμβολίζεται με το φίλτρο της αγάπης. Η εσωτερική κορύφωση του δράματος είναι η στιγμή που ο Μάρκος και ο Τριστάνος στέκονται ο ένας απέναντι στον άλλον (όχι το «θάνατος από αγάπη – Liebestod»* που σηματοδοτεί ένα τέλος) ενώ ο βασιλιάς συλλογίζεται τον «πιο πιστό των πιστών»:

Πού είναι τώρα η τιμή,
και η εντιμότητα,
τώρα που ο πρώτος όλων των τιμών,
ο Τριστάνος την έχασε;...

Τα ανεξιχνίαστα
τρομερά βάθη
με τα μυστηριώδη γεγονότα τους,
ποιος θα τα κάνει γνωστά στον κόσμο;

αυτοί οι ήχοι, που ψηλαφίζουν με θλίψη στο μεταφυσικό, διεισδύουν από την ορχήστρα σαν να ρωτούσαν για το βαθύτερο ερώτημα της γερμανικής ουσίας: πώς ο «ανώτερος από όλους στη τιμή» θα μπορούσε να γίνει «άτιμος». Κάτι που είναι αδύνατο και όμως φαινόταν αμετάκλητα αποδεδειγμένο. Παρά τη συμβολική ερμηνεία, αυτό το τελευταίο ερώτημα παραμένει αναπάντητο, ο Τριστάνος πεθαίνει σαν αποτέλεσμα της πράξης του, δέχεται συνειδητά τον θάνατο και σκίζει τον επίδεσμο από τις πληγές που αιμορραγούν. Πεθαίνει από τον εξωτερικό τραυματισμό από κάτι που του είναι απαραβίαστο, η Ιζόλδη από έναν μοιραίο δεσμό μαζί του. Ο Τριστάνος πεθαίνει από μια σύγκρουση της τιμής, η Ιζόλδη, από τη θλίψη της αγάπης.

Αυτή είναι η γερμανική «μοίρα», και η γερμανική υπέρβαση της ζωής μέσω της τέχνης. Το να διαμορφώσεις όμως όλα αυτά σε μια μορφή σημαίνει την υψηλότερη κορυφή της τέχνης της προσωπικότητας.

Εκτός των εκκλησιών, τον 19ο αιώνα, σε σχέση με τους φυσικούς φιλοσόφους του 18ου αιώνα προέκυψε μια κοσμοθεωρία, η οποία, χωρίς κριτική από όλες τις πλευρές, προσπαθούσε να κατατάξει το σύνολο της ανθρωπότητας στους μηχανικούς νόμους της φύσης. Αυτή η αδέξια, δαρβινο-μαρξιστική προσπάθεια κηρύγματος...

---

* Liebestod: Είναι ο τίτλος της τελικής, δραματικής μουσικής από την όπερα Τριστάνος και Ιζόλδη (Tristan und Isolde) του 1859 του Ρίχαρντ Βάγκνερ. Είναι το κορυφαίο τέλος της όπερας, καθώς η Ιζόλδη τραγουδά πάνω από το νεκρό σώμα του Τριστάνου.

Θεωρία πολιτισμικού κύκλου του Σπένγκλερ

...ενός αναπόφευκτου «οικονομικού νόμου» μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει ξεπεραστεί σήμερα. Από την άλλη, όμως, εμφανίστηκε μια άλλη προοπτική (ιδιαίτερα από τον Σπένγκλερ) με μια δελεαστική μορφή, που αντιπροσωπεύεται από τον «Φαουστιανό άνθρωπο» και προικισμένη με μια σημαντική τέχνη πειθούς: η λεγόμενη μορφολογική θεώρηση της ιστορίας. Αυτοί οι δάσκαλοι της ιστορίας πολύ σωστά έθεσαν την αιτιότητα και το πεπρωμένο σαν δύο ασυμβίβαστες ιδέες. Αντικρούουν επίσης – σύμφωνα και με τη γερμανική φύση – δυνατά και ανοιχτά τον σημιτικό μοιρολατρισμό που αναγνωρίζει κάθε αιτιότητα σαν αναλλοίωτη. Τώρα όμως, μεταφέρουν την ιδέα του πεπρωμένου στους λεγόμενους πολιτιστικούς κύκλους, κάτι που σίγουρα μπορεί να αποδειχθεί ιστορικά, αλλά χωρίς – και εδώ προκύπτει η επικίνδυνη παρανόηση – να εξετάσουν τη φυλετική-οργανική προέλευση αυτών των πολιτιστικών κύκλων και την εξαφάνισή τους. Σύμφωνα με τον Όσβαλντ Σπένγκλερ, ένας τέτοιος πολιτιστικός κύκλος κατεβαίνει από μια ομιχλώδη απόσταση σε ένα κομμάτι γης όπως το άγιο πνεύμα· όσοι ανήκουν σε αυτόν βιώνουν ηρωικές εποχές, πνευματικά πολιτισμικά ύψη, πολιτισμένη αποσύνθεση και παρακμή. Και από αυτές τις ιστορίες βγαίνουν συμπεράσματα που προαναγγέλλουν το μέλλον μας*. Επιπλέον, η ουσία αυτής της «νέας» έννοιας του πεπρωμένου είναι η μη αναστρέψιμη...

Η συγκαλυμμένη αιτιότητα του Σπένγκλερ

...και στο τέλος, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το απροσδόκητο γεγονός ότι ο Σπένγκλερ πέτυχε να εισαγάγει τόσο τις νατουραλιστικές μαρξιστικές όσο και τις μαγικές έως τώρα ασιατικές έννοιες κάτω από έναν φαουστιανό προστατευτικό μανδύα. Αυτό το απάνθρωπο δόγμα της ανθρώπινης αιτιότητας βρίσκεται στις τάξεις της καθαρά μηχανικής αιτιότητας και το δόγμα της μη αναστρεψιμότητας προορίζεται να μας υποβάλει σε μια μοίρα. Το πραγματικό Φαουστιανό «Μόνο εγώ θέλω!» ο

---

* Ο Δρ. Χανς Γκύντερ φον Ντίνκλαγκε, στη 12η έκδοση του βιβλίου του «Φυλετική Επιστήμη του Γερμανικού Λαού» (Rassenkunde des deutschen Volkes) δίνει στον Σπένγκλερ μια φοβερή ανταπόδοση. Ο Σπένγκλερ φαντασιώνεται ένα «σύμβολο πρώτης τάξεως και χωρίς προηγούμενο στην ιστορία της τέχνης», ότι οι αρχαίοι Έλληνες «ξαφνικά» «επέστρεψαν» από το πέτρινο στο ξύλινο κτίριο. Και επανέρχεται ότι το σκανδιναβικό φυλετικό κύμα έφερε μαζί του αυτή την ξύλινη κατασκευή, και αναφέρει ότι ήταν μια νέα ψυχή, που η ίδια δεν ήταν στο έργο, όπως αρέσκεται να μας την αποδίδει ο Σπένγκλερ. Ο Σπένγκλερ σημειώνει επίσης την ξαφνική αλλαγή στον τρόπο ταφής στους Βεδικούς και Ομηρικούς χρόνους. Και εδώ επίσης ο Γκύντερ πρέπει να επιστήσει την προσοχή του στο γεγονός ότι το σκανδιναβικό αίμα έφερε μαζί του την καύση. Τόσο εδώ, όπως και παντού οι φαντασιώσεις του Σπένγκλερ καταρρέουν στο τίποτα, όσο όμορφα κι αν είναι τα κομμάτια του έργου του και όσο μεγάλη αλήθεια κι αν περιέχουν.

Σπένγκλερ δεν το ξέρει, δεν βλέπει φυλετικές-νοητικές δυνάμεις να διαμορφώνουν κόσμους, αλλά εφευρίσκει αφηρημένα σχήματα στα οποία πρέπει τώρα να υποταχτούμε σαν «μοίρα». Λογικά στο συμπέρασμά της, αυτή η έξοχα παρουσιαζόμενη διδασκαλία αρνείται τη φυλή, την προσωπικότητα, την προσωπική αξία και οποιαδήποτε πραγματική ώθηση που προάγει τον πολιτισμό, με μια λέξη την «καρδιά της καρδιάς» του γερμανικού λαού.

Παρόλα αυτά, το έργο του Σπένγκλερ ήταν υπέροχο και καλό. Ξέσπασε σαν χαλαζοθύελλα, ράγισε σάπια κλαδιά, αλλά και γονιμοποίησε τη λαχτάρα, για γόνιμη γη. Αν είναι πραγματικά σπουδαίος, τότε θα πρέπει να χαίρεται γι’ αυτό: γιατί το να κάνει κανείς τα πράγματα καρποφόρα (ακόμα κι αν αυτό οφείλεται σε λάθος) είναι το ανώτερο πράγμα που μπορεί να πετύχει κανείς. Αλλά τώρα η φυλετική-πνευματική αφύπνιση έχει μεγαλώσει πολύ πέρα από το «δόγμα της Μορφολογίας», έχει βρει τον δρόμο της για τις αρχέγονες αξίες και, σε εποχές σύγχυσης, χαιρετίζει τους ανθρώπους και την τέχνη των περασμένων εποχών σαν ζωντανό παρόν.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Δεύτερο βιβλίο:

Η Φύση της Γερμανικής Τέχνης

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV
Η Αισθητική Θέληση

Αυτή η φαινομενική παρέκκλιση ήταν απαραίτητη, γιατί καθιστά σαφές ότι δεν είναι το «αίσθημα της αιωνιότητας και του απείρου» που είναι ουσιαστικό, αλλά αυτή η προσωπικότητα, που μέσα σε παρόμοια διαμορφωμένες προσωπικότητες αντιπροσωπεύει το απόλυτο αρχέγονο φαινόμενο όλης της καλλιτεχνικής δημιουργίας. Η οπτική του άπειρου του Αντρέ Λε Νοτρ και τα σκοτεινά μυστήρια του Ρέμπραντ δεν είναι κάτι που συγχωνεύονται στο άπειρο αλλά, μεταξύ άλλων, αντιπροσωπεύουν μια ένταση ψυχής. Είναι αξιοσημείωτο το πόσο λίγη προσοχή δίνουν οι συστηματοποιητές στον ρυθμό που όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχνες της Ευρώπης ακολούθησαν κατά το ήμισυ συνειδητά, και κατά το ήμισυ ενστικτωδώς. Η τέχνη τους δεν τρέχει σε μια γραμμή από το υλικό στο άπειρο, αλλά χτυπάει ξανά και ξανά στο Εγώ, συγκεντρώνει ας πούμε, τις πνευματικές δυνάμεις ξανά και ξανά, για να τις εκτοξεύσει ξανά φρέσκες. Τη στιγμή που ο Μπετόβεν διαμόρφωσε ηχητικές εικόνες στις ψηλότερες κορυφές, κοντά στην εξάχνωση, ξαφνικά παρενέβη ένας χαρούμενο σκέρτσο. Ανάμεσα σε κίνητρα που απορρίπτουν τον κόσμο, αντηχεί ένας υπέροχος αγώνας. Δεν πρόκειται για περιορισμούς αλλά για τον ρυθμό της ζωής της δυτικής τέχνης. Το σκέρτσο ενός Μπετόβεν, η τελική πράξη ζωής του εκατόχρονου Φάουστ, το ηρωικό μεγαλείο του Ζίγκφριντ του Βάγκνερ, η χαμογελαστή κατάκτηση της τραγωδίας από τον Χανς Σακς, ο μυστικισμός του Μάιστερ Έκχαρτ και η πλούσια δραστήρια ζωή του, μπορούν να γίνουν κατανοητά μόνο αν κάθε ο άκαμπτος μονισμός απορρίπτεται.

Ανακάλυψη της ψυχής σαν διαμόρφωση τέχνης

Το να σπρώξουμε την ανθρώπινη θέληση στο απέραντο όριο σαν «δυτική

ψυχή» είναι μια θεμελιώδης προσπάθεια για να εισχωρήσει η νεφελώδης συριακή μαγεία στον πολιτισμό της Ευρώπης.

Η μουσική του Μπαχ και του Μπετόβεν δεν είναι το υψηλότερο εφικτό στάδιο εξύψωσης της ψυχής, αλλά υποδηλώνει την ανακάλυψη μιας απαράμιλλης πνευματικής δύναμης που όχι μόνο απομακρύνει τις αλυσίδες της ύλης (αυτή είναι μόνο η αρνητική πλευρά) αλλά εκφράζει και κάτι πολύ συγκεκριμένο, ακόμα κι αν αυτό δεν μπορεί πάντα να περιγραφεί σαν μαύρο και άσπρο. Το γερμανικό ξεπέρασμα του κόσμου δεν είναι απεριόριστη επέκταση (που θα ήταν εξάχνωση), αλλά ενισχυμένη δύναμη (δηλαδή θεληματική δράση) η «γλυκιά ιερή συμφωνία»), στην οποία ο Σούμπερτ απέδωσε την παντοδυναμία.

Η θέληση αποτυπώνει την ψυχή για μια ενέργεια συνειδητή στο στόχο, άρα ανήκει στον καθοριστικό (τελικό) τρόπο θέασης των πραγμάτων, ενώ το ένστικτο συνδέεται με τον τρόπο σκέψης που διερευνά την αιτία (αιτιακή). Ακόμη και σήμερα, με το αποφασιστικό θεληματικό εγώ να περιλαμβάνει κάθε τομέα ψυχολογικής μελέτης, η αισθητική θέληση αρνείται. Σε αυτό το πλαίσιο είναι, αν όχι η ισχυρότερη, τότε σίγουρα είναι η πιο ολοκληρωμένη έκφραση της ανθρώπινης θέλησης. Γιατί η καλλιτεχνική δημιουργία είναι η συνειδητή μεταμόρφωση του υλικού μέσα από μια ενότητα που συνδέεται με σταθερές μορφές σε κάθε τέχνη. Αν οι άλλες κατευθύνσεις της θέλησης έχουν μόνο ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα – το υλικό – είναι η τέχνη που διεκδικεί την ουσία και το περιεχόμενο. Με την ευρεία έννοια, ολόκληρη η διαμορφωτική μας οικειοποίηση του κόσμου και του εγώ είναι μια ηθελημένη καλλιτεχνική δραστηριότητα. Οι μυθικές εικόνες ενός θεού που ιππεύει στον αέρα με το βροντερό άρμα του και η μαρμάρινη Παλλάς Αθηνά είναι και οι δύο, στην ουσία, συνέπειες της ίδιας διαμορφωτικής δραστηριότητας. Ακόμη και η ιδέα του αιθέρα...

Ο «Άσωτος γιος» του Ρέμπραντ

...και του νόμου της διατήρησης της ενέργειας προϋποθέτουν παρόμοιες διαμορφωτικές δυνάμεις της ψυχής.

Ένα παράδειγμα: ο «Άσωτος Υιός». Αυτή είναι μια εικόνα από την προτελευταία χρονιά του Ρέμπραντ· τη ζωγράφισε σε μια κατάσταση βαθύτερης φτώχειας και απόγνωσης. Βρέθηκε μετά τον θάνατό του κάτω από ένα σωρό σκουπίδια. Εδώ βλέπουμε τα περασμένα βάσανα, συγκεντρωμένα σε μια στιγμή, που αποδίδονται στην αδίστακτη νατουραλιστική αναπαράσταση του γονατιστού αμαρτωλού. Ταυτόχρονα, από αυτή την κουρελιασμένη φιγούρα πηγάζει μια ήρεμη και διαφωτιστική νίκη πάνω σε ό,τι είναι τρομακτικό. Η απέραντη αγάπη μιλάει από το πρόσωπο του γονατιστού πατέρα. Εδώ, ο ανελέητος νατουραλισμός με όλα του τα ενδεχόμενα, και οι ατομικές εκφράσεις και το τέλειο ξεπέρασμα της φύσης, έρχονται αντιμέτωπες μεταξύ τους όπως

σε λίγα πορτρέτα σε ολόκληρο τον κόσμο της ζωγραφικής. Καθαρά τυπικά, το σχέδιο αλλά και η ζωγραφική, όλα ξεφεύγουν από το απροσδιόριστο σκοτάδι προς τον γέρο, με το πρόσωπο και τα χέρια του πλημμυρισμένα από απαλό φως. Το πρόσωπό του και τα μπράτσα του, όλη η γκάμα των τόνων από το πιο βαθύ καφέ, το κόκκινο και το κίτρινο βρίσκουν, εδώ, τη φωτεινή τους κορύφωση. Τα μάτια του θεατή σταματούν εδώ και επικεντρώνονται σε αυτό το σημείο. Ταυτόχρονα, η υψηλότερη ενίσχυση της πνευματικής σκάλας είναι παρούσα: από την έλλειψη συμμετοχής του θεατή έως τη βαθύτερη αφοσίωση στην απελευθέρωση, την ανύψωση της λύτρωσης.

Η διαμορφωτική πνευματική δραστηριότητα που έλαβε χώρα στον Ρέμπραντ μεταφέρθηκε ολοκληρωτικά στις ψυχές και των δύο ανθρώπων, του γιου και του πατέρα. Εδώ έδειξε την επιτυχημένη αναμόρφωση του συναισθήματος σε ελεύθερη δράση. Η ηθική ελευθερία έχει βιώσει έναν καλλιτεχνικό τρόπο έκφρασης· από μια ηθικολογική αλληγορία προέκυψε μια καλλιτεχνική εμπειρία. Γιατί εδώ δεν διδασκόμαστε ότι είναι αμαρτωλό να ενεργούμε με τον τρόπο που έχει κάνει ο γιος. δεν μας κηρύττεται η ταπεινοφροσύνη...

Η μάχη για τον Ντοστογιέφσκι

...και δεν συνιστάται η συγχώρεση, αλλά η ελεύθερη λυτρωτική πράξη ενός ανθρώπου παρουσιάζεται και φέρεται – με όλα τα μέσα διαμορφωτικής διείσδυσης – σε μια πιο ζωτική συνείδηση, όπως οι αρχαίοι μύθοι το έκαναν αυτό με τη φύση. Από την ίδια ψυχική κατάσταση στην οποία βρισκόταν τότε ο Ρέμπραντ, ένας Σοπενχάουερ θα είχε διατυπώσει τις βαθύτερες αντιλήψεις για το τίποτα του κόσμου, ο Χριστός θα είχε διδάξει τη συγχώρεση όλων όσων ήταν εχθρικά διατεθειμένοι απέναντί μας και ο Σαίξπηρ θα είχε γράψει ένα συντριπτικό δράμα – αλλά ο Ρέμπραντ μπορούσε να μιλήσει μόνο με το πινέλο του. Ήταν μια πνευματική ανάγκη σε μια εντελώς σταθερή κατεύθυνση· δεν ήταν φιλοσοφικής ή ηθικής φύσης, αλλά καλλιτεχνικής φύσης.

Για δεκαετίες, τα έργα του Ντοστογιέφσκι βρισκόταν στο επίκεντρο των πιο σκληρών διαφωνιών. Εύσπλαχνοι, ευγενικοί συγγραφείς είχαν καταδικάσει την αδυσώπητη περιγραφή της φρίκης και της κακίας, κατηγορούσαν το άγχος του που επηρεάζει τις ακατανόητες συνθήκες της ρωσικής ψυχής. Από την άλλη πλευρά, οι εθισμένοι στη νικοτίνη και το αψέντι έβρισκαν ηδονική ευχαρίστηση να θαυμάζονται ως Ρασκόλνικοφ, Μίστιν ή Καραμάζοφ. Κάποιοι τον κατηγόρησαν για «ανισόρροπες μορφές», για τη διαδοχική φύση των αναπαραστάσεων, μετά πάλι για τις μοναχικές φύσεις, άλλοι επαίνεσαν τους χαρακτήρες του Ντοστογιέφσκι σαν προφήτες μιας νέας θρησκείας. Κάποιοι έβλεπαν το μοναδικό μέτρο της αξίας στο φαινομενικά ανθρώπινο νόημα, άλλοι, στον αδίστακτο νατουραλισμό.

Εφόσον οι χαρακτήρες του Ντοστογιέφσκι είναι ρωσικοί χαρακτήρες και διεκδικούν την εγκυρότητα σαν πρότυπα μιας νέας ψυχής, η πιο έντονη αντίδραση σε αυτή την πρόταση είναι απολύτως δικαιολογημένη. Αλλά είναι απαράδεκτο όταν οι αισθητικοί, που λέγεται ότι καταβάλλουν προσπάθειες να διαχωρίσουν αυστηρά το «αισθητικό αντικείμενο» από το μη αισθητικό, παραπονιούνται ότι διαβάζοντας τον Ρασκόλνικοφ – στο Έγκλημα και τιμωρία – αισθάνεται κανείς «σε όλες τις ίνες του να μαλακώνει,...

Ηθικές και αισθητικές κρίσεις

...να συντρίβεται και να συνθλίβεται» και ξεσπούν σε διαμαρτυρίες: «Από πού πρέπει λοιπόν να προέρχεται ο βαθμός ελευθερίας και ισορροπίας, που αποτελεί το στοιχείο της ζωής για την αισθητική θέαση;» Εδώ το ηρωικό και ηθικό αντικείμενο προφανώς συγχέεται με το αισθητικό. Αυτό έχει τον λόγο του στο ότι εξετάζονται καθαρά ψυχολογικές επιδράσεις του ηθικού ανθρώπου, αλλά η διαμορφωτική δύναμη, η αισθητική βούληση του ποιητή μένει απαρατήρητη. Κατά συνέπεια, ο πίνακας της σταύρωσης του Ματίας Γκρύνεβαλντ θα έπρεπε επίσης να απορριφθεί σαν επιβλαβής επειδή οι γυναίκες λιποθύμησαν μπροστά του. Γιατί και εδώ δεν μας γλιτώνει τίποτα τρομερό, και η αρχαία καθαγιασμένη «αισθητική ισορροπία» δέχεται ανελέητη επίθεση από αυτό το σπουδαιότερο έργο της παλιάς γερμανικής ζωγραφικής. Όμως, δεν πρέπει να νιώθουμε τους μεμονωμένους ήρωες ή θύματα, αλλά τη δύναμη που τους δημιούργησε!

Δεν μπορεί κανείς να κρίνει το έργο του Ντοστογιέφσκι με ανθρώπινα ηθικά πρότυπα ούτε με πρότυπα της λεγόμενης αντικειμενικής μορφής, αλλά πρέπει τελικά να αποφασίσει να κρίνει ολόκληρη την αισθητική της τέχνης του μέσα από μια διαφορετική προσέγγιση, όπως επιχειρείται εδώ. Αυτή είναι η αναγνώριση μιας βαθιάς, εσωτερικά επιθυμητής, σύνθεσης. Λέξεις ηθικής αποζημίωσης, επίσημου ελέγχου και ούτω καθεξής, δεν υπάρχουν πλέον εδώ.

Ήταν το κύριο λάθος των 99% των αισθητιστών της τέχνης, που, όταν στοχάζονται τους χαρακτήρες ενός δράματος ή μιας εικόνας, βάζουν τα μικρά συναισθήματα και τους φόβους τους στο προσκήνιο αυτής της περισυλλογής και όχι την καλλιτεχνική δύναμη που δημιούργησε τα έργα. Οι χαρακτήρες είναι ζωντανοί, είτε είναι ανάπηροι είτε όρθιοι, καλοί ή κακοί· αν αναγνωρίσουμε την εσωτερική αναγκαιότητα της ύπαρξής τους, τότε αυτή ακριβώς η δημιουργική δύναμη μας αρπάζει όταν ξεφεύγουμε από την ύλη. Στην ευρωπαϊκή τέχνη,...

Πρίγκιπας Μίσκιν – Τόμας Μπούντενμπροκ

...η καταπίεση τόσο των επιθυμιών όσο και των ευγενών παρορμήσεων

της θέλησης δεν πραγματοποιείται για να ανοίξει ο δρόμος στο «ένστικτο του παιχνιδιού», αλλά σε μια πολύ βαθύτερη ερμηνεία της καλλιτεχνικής θέλησης. Δεν πρέπει να απολαμβάνω ένα έργο τέχνης επιπόλαια στην ισορροπία όλων των πνευματικών δυνάμεων, αλλά θα πρέπει να συνειδητοποιήσω μια δημιουργική διαμορφωτική δύναμη. Και η ικανοποίησή μου δεν συνίσταται στο να βλέπω εμφανίσεις, αλλά στο να έχω βιώσει την ουσία του έργου, στο να νιώσω αυτή την ουσία να εκδηλώνεται μέσα από τις εμφανίσεις, να συγκεντρώνονται μέσα μου.

Δεν με ενδιαφέρει ο Αλεξέι, ο Ντμίτρι ή ο Ιβάν Καραμάζοφ όσο η δύναμη που παρακίνησε τον καθένα από αυτούς μέσω της οργανικής δημιουργίας, ορατή μέσω της ανθρώπινης δημιουργικής φύσης που κάνει το δρόμο της στην καρδιά μας. Το αν πρέπει να θεωρήσω αυτές τις φιγούρες σαν ιδανικό για τη ζωή, είναι ένα εντελώς διαφορετικό θέμα. Αν θέσουμε το κρίσιμο μέτρο, τότε δεν επιβεβαιώνουμε πόσο έντονα έχει διατηρηθεί η «αισθητική ελευθερία» μας, ούτε αν οι χαρακτήρες είναι υγιείς ή σάπιοι, αλλά μόνο αν έχουν το απαραίτητο αποτέλεσμα, δηλαδή αν, καθώς κινούνται, γεννιούνται από έναν εσωτερικό ενιαίο πυρήνα. Εδώ κρύβεται ο κόμπος που μάταια προσπαθούσε να λύσει κανείς εδώ και καιρό. Εδώ όμως εμφανίζονται νέες αισθητικές διαφοροποιήσεις και ενώ νιώθουμε μια δημιουργική δύναμη πίσω από τον πρίγκιπα Μίσκιν, ο οποίος είναι άθλιος ως ηθική μονάδα, βλέπουμε πίσω από τον Τόμας Μπούντενμπροκ έναν αισθητικό που στο φως της λάμπας μασάει ένα στυλό, βασανίζοντας τον εγκέφαλό του με νευρικά συναρπαστικά προβλήματα. Η επιληπτική κρίση του Μίσκιν είναι ένα εσωτερικό ξέσπασμα, η καταστροφική απώλεια των δοντιών του καημένου Μπούντενμπροκ είναι απλώς κακή τύχη, προετοιμασμένη με κόπο, αλλά απλώς κακή τύχη. Και ενώ η συμπεριφορά του παράφρονα ηλίθιου, Μίσκιν, στο πτώμα της αγαπημένης του, σημαίνει μια πνευματικά απαραίτητη...

Ο Σάιλοκ σαν αισθητικό πρόβλημα

...κατάρρευση, ο Τόμας Μπούντενμπροκ, που εκτελέστηκε από τον Τόμας Μαν στα πλακόστρωτα, μας αφήνει μια τόσο δυσάρεστη όσο και κωμική εντύπωση.

Το παράδειγμα του Ντοστογιέφσκι οδηγεί τώρα σε ένα άλλο ερώτημα, το οποίο έχει ήδη αναφερθεί εν συντομία: πώς μπορούν οι απωθητικοί, όντως διεφθαρμένοι, χαρακτήρες να έχουν αισθητικό αποτέλεσμα; Πώς γίνεται λοιπόν τα έργα τέχνης που πραγματεύονται μια εξωτερική μορφή που σε καμία περίπτωση δεν ανταποκρίνεται στο ιδεώδες της ομορφιάς των λαών, του καλλιτέχνη, και επίσης δεν διδάσκουν αξίες όπως θα απαιτούσαμε από την ηθική πλευρά, συχνά προκαλούν μια έντονη αισθητική εντύπωση; Η απάντηση του Σίλερ, ότι ενστικτωδώς δίνουμε περισσότερη έμφαση στη βία παρά στη νομιμότητα, αγγίζει την ουσία

της αλήθειας αλλά δεν την εξηγεί. Διότι αυτό που μας κυριεύει ιδιαίτερα είναι η αυτονομία του αισθητικού αντικειμένου, έστω κι αν αντιπροσωπεύει μια υποθετική αξία ή ακόμα και μια εχθρική αξία.

Η φιγούρα του Σάιλοκ δεν μπορεί να μας είναι «αρεστή» ως τέτοια αφού η σκέψη του έρχεται σε αντίθεση με τις πνευματικές μας εντολές. Και όμως σπάνια μια δημιουργία είναι τόσο συναρπαστική όσο αυτή η φιγούρα: γιατί είναι τέλεια από μόνη της όσον αφορά τη φυλή και το πνεύμα. Εξωτερικά είναι ρυθμισμένη από όλα τα εβραϊκά φυλετικά χαρακτηριστικά από τις βραχογραφίες της Αιγύπτου μέχρι τον Τρότσκι. Νοερά ο Σάιλοκ απεικονίζει την ουσία του ιδεώδους της Παλαιάς Διαθήκης – καθώς και την ουσία των μορφών από το Ταλμούδ – μέχρι τον σύγχρονο τραπεζίτη της Γουόλ Στριτ. Αυτός ο χιλιόχρονος οργανισμός που αντιπροσωπεύεται στο Σάιλοκ είναι επίσης το νέο δημιούργημα της εβραϊκής φύσης – όπως ακριβώς ο Μαργράβος Ρούντιγκερ και ο Φάουστ αντιπροσώπευαν τους Σκανδιναβούς. Ο Σάιλοκ ενεργεί όπως πρέπει· από τη στιγμή που θα εμφανιστεί, έχει αναγκαστικά μια επίδραση πάνω μας σαν μια περαιτέρω απόδειξη της αισθητικής θέλησης του καλλιτέχνη. Η υπόθεση του Σίλερ ότι στην περίπτωση του μεγάλου εγκληματία μας κάνει εντύπωση η δύναμη που μέσα από το μέγεθός της...

Τα πάθη του Χριστού σαν πρόβλημα τέχνης

...αποκαλύπτει την πιθανότητα μιας ξαφνικής αλλοίωσης του χαρακτήρα, εδώ είναι άστοχη. Ο Σάιλοκ δεν μπορεί ποτέ να αλλάξει τους τρόπους του, το σώμα του ακολουθεί μια εντολή η οποία, στο αμετάβλητο της φύσης του, έχει παρόμοια επίδραση με τον νόμο που ορίζει την πορεία του. Ο Σάιλοκ είναι επομένως τόσο σαν άτομο όσο και σαν τύπος, ένας Εβραίος όσο και ο εβραϊσμός σαν σύνολο. Το ίδιο ισχύει και για τον Μεφιστοφελή, του οποίου η αισθητική εντύπωση επίσης δεν βασίζεται ούτε στην ομορφιά ούτε στη δύναμη, αλλά στην εσωτερική του αναγκαιότητα, δηλαδή στην καλλιτεχνική πράξη που τον δημιούργησε. Καθαρά προσωπικά χωρίς να γίνονται τύποι είναι ο Ριχάρδος ο Β', ο Ιάγος και ο Φραντς Μουρ. Ενώ ο καλλιτέχνης προφανώς ταυτίζεται με τις ηρωικές αξίες που αντιπροσωπεύουν ο Ρούντιγκερ ή ο Φάουστ, αντιμετωπίζει τους άλλους σαν μια καθαρά πνευματική και βασισμένη στη θέληση μορφή. Ιδιαίτερα αυτές οι φιγούρες – επίσης οι Μάλλε Μπάμπε (Malle Babbe), Φελίξ Γκραντέτ και ο Ταρτούφος – μας αποδεικνύουν ότι, σε τελευταία ανάλυση, πρέπει να αναζητήσουμε τις ρίζες της αισθητικής δημιουργίας καθώς και τις ρίζες της αισθητικής εμπειρίας.

Μια μέση θέση μεταξύ του Ζίγκφριντ και του Σάιλοκ έχουν τα έργα στα οποία ο καλλιτέχνης δεν διαμορφώνει τη δική του υπέρτατη αξία σε έναν αγώνα ενάντια σε άλλες δυνάμεις ή τόπους, αλλά στα οποία προ-

σπάθησε ανοιχτά να εκφράσει μια δανεική ψυχική ζωή με τις τελικές της συνέπειες. Εδώ, το πιο ανησυχητικό πρόβλημα της ιστορίας της δυτικής τέχνης έχει γίνει ορατό· τα πάθη του Χριστού με αποκορύφωμα τη σταύρωση.

Με την εκκλησιαστική διδασκαλία ότι ο Ιησούς συνειδητά θυσίασε τον εαυτό του για ολόκληρη την ανθρωπότητα, το μαρτύριό του περιγράφηκε λεπτομερώς για να γίνει εμφανής η δύναμη της αφοσίωσης. Ο θυσιαστικός θάνατός του εξύψωσε την ιδέα της ταπεινοφροσύνης σαν ύψιστη αξία, δηλαδή της υποτελούς αγάπης που εγκαταλείπει τον εαυτό της. Η αναγνώριση...

Ο βωμός του Ίσενχαϊμ

...αυτής της αξίας ήταν το χαρακτηριστικό της μεσαιωνικής εκκλησίας, ήταν επομένως και μια αξία αναφοράς για τους δυτικούς καλλιτέχνες που προσπάθησαν να συμμορφωθούν με αυτήν στα έργα τους. Σαν ένδειξη ιδιαίτερου σεβασμού, προέκυψαν χιλιάδες σταυρώσεις που υπέταξαν τη μορφή του Χριστού στο δόγμα της ταπεινοφροσύνης. Το χαμογελαστό ξανθό παιδί που συχνά κοίταζε τον κόσμο «ηρωικά», μεταμορφώθηκε σε μια συντετριμμένη φιγούρα βασανισμένη από τον πόνο, με παραμορφωμένα χαρακτηριστικά και πυώδεις πληγές. Το αίσθημα της πλήρους κατάρρευσης, της απόγνωσης, του θυσιαστικού θανάτου, έγινε το μεσαιωνικό αντίστοιχο του αυτονόητου ηρωισμού ενός Ρούντιγκερ, ενός Χίλντεμπραντ, ενός Ντήτριχ ή ενός Ζίγκφριντ. Το μεγαλύτερο έργο αυτού του είδους που εξυψώνει αυτή την θετική εκκλησιαστική αξία σε αλληγορία είναι στο βωμό του Ίσενχαϊμ. Αυτό το έργο είναι η πιο λογική εκτέλεση του ιδεώδους της ταπεινοφροσύνης, που ενσαρκώνεται από τη θέληση ενός καλλιτέχνη, η οποία είναι απαράμιλλη στην παγκόσμια ιστορία. Η σταύρωση, όπως παραδοσιακά απεικονίζεται, αγγίζει μια νοσηρή υπέρβαση τόσο της υλικής όσο και της ηθελημένης καλλιτεχνικής έντασης. Τα πολλά μαχαιρώματα στο σώμα του μαρτυρικού Χριστού, η Μαρία που βυθίζεται σε υπνωτιστικό ύπνο, αντιπροσωπεύουν τα κορυφαία σημεία της «χριστιανικής τέχνης». Όμως ολόκληρο το έργο αποκαλύπτει την αληθινή καλλιτεχνική θέληση στην ανάσταση, στην οποία λαμβάνει χώρα μια αξιοσημείωτη ανανεωμένη μεταμόρφωση. Από τον σκοτεινό Ιησού στο σταυρό βγαίνει ένας φωτεινός, λεπτός, ξανθός, αναστημένος Χριστός. Σε έναν μυστικιστικό κύκλο χρωμάτων ο Χριστός ανυψώνεται αιθέρια, χωρίς να μπορεί να συγκριθεί με τον συμβολισμό της αθέλητης συνθήκης της κατάρρευσης.

Από αυτό το μεγάλο επίτευγμα, αυτή η θετική αξία της δύσης χάνει όλο και περισσότερο την ωστική της δύναμη. Η σταύρωση και η ανάσταση γίνονται σχεδόν καθαρά διακοσμητικά θέματα, σε περιπτώσεις...

Το τέλος των δανεικών αξιών

...όμορφων χρωματικών και φωτεινών εφέ. Ο Ρέμπραντ προσπάθησε συχνά να δουλέψει πάνω σε αυτό το μοτίβο, αλλά κανείς δεν ισοδυναμεί με τη δύναμη του Γκρύνεβαλντ. Το θέμα έχει εξαντληθεί, η εσωτερική ορμή για τη διαμόρφωση της σταύρωσης λείπει στον σημερινό κόσμο, μαζί με την αίσθηση της μορφής. Μια σταύρωση με την αληθινή έννοια, όπως τη ζωγράφισε ο Γκρύνεβαλντ (σαν έργο τέχνης και πίστης) δεν μπορεί σήμερα ούτε να ζωγραφιστεί ούτε να σκαλιστεί ούτε να μελοποιηθεί ούτε να γραφτεί. Ακόμη και η δανεική αξία έχει εγκαταλειφθεί. Αλλά ένα παλιό, αλλά και νέο θέμα, έχει εμφανιστεί από αυτή την άποψη: ο Ιησούς ο ήρωας. Όχι η κακοποιημένη, όχι η μαγικά εξαφανισμένη του μεταγενέστερου γοτθικού, αλλά η μοναδική σκληρή προσωπικότητα. Η δημιουργία αυτής της νέας εικόνας του Ιησού δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί: αλλά έχει ήδη σκιαγραφηθεί στο Ρούντιγκερ και στο Μάιστερ Έκχαρτ.

Η κλασική γερμανική αισθητική από τον Βίνκελμαν έως τον Σοπενχάουερ ξεκίνησε από το έργο τέχνης καθαυτό έστω και μόνο από τον ύστερο Έλληνα. Αλλά αυτή η παραμέληση της πραγματικής ζωής δεν μπορούσε να ικανοποιεί μακροπρόθεσμα· οι νέοι αισθητιστές, ακολουθώντας την τάση των καιρών, έστρεψαν την αισθητική όλο και περισσότερο προς τα συναισθήματα του αποδέκτη της τέχνης και, ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία, ο καθένας τους ανακάλυψε διαφορετικές εμπειρίες στον εαυτό του. πάνω στις οποίες στη συνέχεια σχεδίασε μια νέα, αλλά και πάλι «γενική αισθητική». Έτσι η αισθητική γινόταν όλο και περισσότερο μέρος της ψυχολογίας, της υποτιθέμενης επιστήμης της γνώσης της ψυχής. Παρεμπιπτόντως, ο αισθησιασμός κατέκτησε το έδαφος βήμα-βήμα, το οποίο, μπροστά στις καθολικά υλικές λατρευτικές απόψεις των τελευταίων δεκαετιών, δεν μπορούσε επίσης να αμφισβητηθεί. Η τέχνη έγινε αντίγραφο του καθαρά οικονομικού τρόπου σκέψης αφού, αφού λέγεται ότι οι μορφές της τείνουν «να μεταφέρουν όσο το δυνατόν πιο πλούσιο περιεχόμενο με ελάχιστη προσπάθεια» (Ρίχαρντ Μύλερ-Φράιενφελς).

Αισθητικές θεωρίες

Το αίσθημα ευχαρίστησης στην τέχνη εμφανίστηκε ως αποτέλεσμα της χαλάρωσης της ψυχικής δραστηριότητας. Το υποσυνείδητο παράλογο απορρίφθηκε σταδιακά σαν «στάσιμο»: το αισθητικό συναίσθημα στηριζόταν στην εσωτερική μίμηση, στην κινητική συμπάθεια. Τέλος, ο Μύλερ και οι οπαδοί του βρήκαν, στην απόλαυση της τέχνης, μια γενική ενίσχυση του συναισθήματος που προάγει τη ζωή, πλησιάζοντας έτσι πολύ κοντά στις ουσιαστικές αναγνωρίσεις, αλλά παραμένοντας πάντα παγιδευμένοι στην απλή ψυχολογία που τους έκανε να παραβλέψουν

αυτό που αντικειμενικά δίνεται στο έργο τέχνης. Ο Καρλ Γκρόος ακολούθησε τον ίδιο τρόπο. Πρέπει να ευχαριστήσουμε τον Όζουολντ Κούλπε για μια ακριβή έρευνα σχετικά με τις συνειρμικές αξίες. Παρά τη διατήρηση του ψυχολογικού τρόπου παρατήρησης, έστρεψε την προσοχή του στην τέχνη και απαίτησε την αποσυναρμολόγηση του ωραίου στα συστατικά του μέρη, απαίτησε (παρόμοια με τον Γιοχάννες Βόλκελτ) κανόνες τέχνης «τους οποίους πρέπει να ακολουθεί κανείς εάν θέλει να επιφέρει αισθητικά ευχάριστα αποτελέσματα». Άλλοι αισθητιστές βάλθηκαν να εξερευνήσουν την ομορφιά σαν ιδανική ιδιότητα καλλιτεχνικών αντικειμένων.

Ένας γοτθικός καθεδρικός ναός αποτελείται από πέτρες, μια μελωδία τόνων. Ούτε οι πέτρες ούτε οι τόνοι είναι το όμορφο.

Η ομορφιά είναι προσκολλημένη στο υλικό, χωρίς να μπορεί να γίνει αντιληπτή με τις αισθήσεις. Το όμορφο όμως, δεν αποτελείται από το άθροισμα των επιμέρους μερικών ιδιοτήτων, αλλά είναι και κάτι συγκεκριμένο. Είναι ουσιαστικά ανεξάρτητο από τα μέρη.

Αυτό που αποσπάται από το πραγματικό, την αισθητική εμφάνιση, δηλώνει την ουσία του αισθητικού αντικειμένου που προκαλεί δύο είδη ευφάνταστων συναισθημάτων: συναισθήματα ενσυναίσθησης και συμπάθειας.

Με αυτό ο Στέφαν Βίτασεκ βρίσκεται στο δρόμο για μια ερμηνεία της τέχνης που έχει διαδοθεί ευρέως, δηλαδή τη λεγόμενη αισθητική της ενσυναίσθησης.

Αυτή η σχολή σκέψης, στην πραγματικότητα, ιδρύθηκε σε μεγάλο βαθμό από τον Τέοντορ Λιπς. Σύμφωνα με αυτόν,...

Διδασκαλία της «ενσυναίσθησης»

...η αισθητική κατάσταση είναι ένα αίσθημα ευχαρίστησης που πηγάζει από την άνεση της ψυχής, με την έννοια ότι η ψυχή συλλαμβάνει εύκολα ό,τι της φαίνεται ευχάριστο. Το όμορφο σημαίνει δραστηριότητα ζωής, ενώ η ασχήμια είναι η άρνηση της ζωής· επομένως, το όμορφο ξυπνά συναισθήματα χαράς ενώ η ασχήμια μας φέρνει δυσαρέσκεια. Εδώ, υπάρχει ήδη μια «ενσυναίσθηση» που ενισχύεται μέσα από την απόλαυση με αυτούς που χαίρονται και μια λύπη με αυτούς που πενθούν. Η πιθανότητα ενσυναίσθησης εξαρτάται από τη δυνατότητα έγκρισης από την πλευρά του γνώστη της τέχνης. Η δική μας δύναμη ή λαχτάρα πρέπει να βρει το αντίστοιχό της στο έργο τέχνης. Αργότερα, ο Λιπς μετατόπισε το επίκεντρο της αισθητικής του έρευνας όλο και περισσότερο στο υποκειμενικό, και δήλωσε ότι κάθε έκφραση που παρατηρείται σωστά υπάρχει μόνο στον ίδιο τον παρατηρητή: «Όλα αυτά είναι ενσυναίσθηση, η τοποθέτηση του εαυτού του σε έναν άλλον. Οι μεμονωμένοι άγνωστοι που γνωρίζω αντικειμενοποιούνται... πολλαπλότητες του εαυτού μου, αντιγραφές του δικού μου εγώ, με λίγα

λόγια, προϊόντα ενσυναίσθησης.»*

Η αισθητική απόλαυση αποδεικνύεται λοιπόν μια μορφή πνευματικής αυτοϊκανοποίησης. Κατ' αυτόν τον τρόπο, μια πέτρα που πέφτει μετατρέπεται στο «προσπαθούμενο», ομοίως το βουνό «παλεύει με τόλμη» προς τον ουρανό μόνο και μόνο επειδή του δώσαμε αυτή την έμπνευση (ο Λιπς παραβλέπει το γεγονός ότι και τα βουνά «είναι σε θέση»). Η παθητικότητα και η δραστηριότητα του υλικού γίνονται εμπειρίες της αίσθησης. Η βαρύτητα, η σκληρότητα και ούτω καθεξής χάνουν την αντικειμενικότητά τους και οι στιχουργικές ιδιότητες του εγώ γίνονται αισθητές: «Η αναγκαιότητα στα αντικείμενα... γίνεται αισθητή σε αυτά και, σύμφωνα με την προέλευσή τους, δεν είναι τίποτε άλλο από την αναγκαιότητα που βιώνεται μέσα μας για την κρίση μας... Τα αντικείμενα δεν είναι... αναγκαία ή απαραίτητα, αυτό είμαι μόνο εγώ».

Με κάθε σοβαρότητα, αυτό ανέτρεψε την κατάσταση.

Η άυλη μουσική

Έχουν γίνει πολλές προσπάθειες να τελειοποιηθεί και να συμπληρωθεί η ψυχολογική θεωρία της ενσυναίσθησης, να συγχωνευθεί με την κλασική αισθητική (Ερνστ Μόιμαν, Μαξ Ντεσόιρ, Γιοχάννες Βόλκελτ κ.λ.π.), αλλά πουθενά δεν έχει δηλωθεί ξεκάθαρα και ανοιχτά ότι η δογματική άρνηση της εξάρτησης της αισθητικής θέλησης από το έθνος-φυλή είναι η βασική αιτία όλων σχεδόν των διαφορών απόψεων. Αυτή η αναγνώριση από μόνη της γεφυρώνει το χάσμα μεταξύ του αντικειμένου και του υποκειμένου, από τη διαμορφωτική θέληση του καλλιτέχνη (σαν την υψηλότερη έκφραση δύναμης) μέχρι τη διαμορφωτική θέληση του αποδέκτη της τέχνης (σαν το κατώτερο επίπεδο).

Πουθενά αυτό το γεγονός δεν αποδεικνύεται πιο ξεκάθαρα όσο στη μουσική. Αυτή η τέχνη είναι άυλη, έχει μόνο πνευματικό περιεχόμενο και μορφή. Τα μέσα αναπαράστασής της είναι οι ρυθμοί του χρόνου. Η νομιμότητά της δοκιμάζεται από τον χρόνο. Στη μελέτη του, η οποία πρέπει να θεωρηθεί σαν μια από τις βαθύτερες πραγματείες για την φύση της μουσικής, ο Σοπενχάουερ δηλώνει ότι η επίδραση αυτής της τέχνης είναι τόσο μοναδική γιατί στοχεύει απευθείας στο εσώτερο ον, στη θέληση. Εδώ ο Σοπενχάουερ το έχει δει σωστά, αλλά χωρίς να προσέξει ότι κατέστρεφε τόσο το φιλοσοφικό του σύστημα όσο και την αισθητική του πίστη. Διότι, πρώτον, η «τυφλή θέληση» παρουσιάζεται εδώ πάλι σαν το αντίθετο του εαυτού της, σαν η πιο ιερή παρόρμηση της ψυχής, αφού κάθε απόλαυση της τέχνης σημαίνει υπερνίκηση κάθε τι ενστικτώδους. Δεύτερον, η επίδραση της μουσικής στη θέληση παρουσιάζεται σαν η μεγαλύτερη καλλιτεχνική εμπειρία, από έναν στοχαστή που, με σχεδόν υπνωτική ευγλωττία, είχε περιγράψει τη φύση

---

* «Πολιτισμός του σήμερα», σελ. 359-360

της αισθητικής κατάστασης ακριβώς σαν στοχασμό.

Αν ακούμε αληθινή μουσική δεν σημαίνει ότι βυθιζόμαστε στον στοχασμό, ούτε καν σε γλυκά όνειρα, αλλά μάλλον βιώνουμε μια διαμορφωτική θέληση και μια διαμορφωτική δομή σύνθεσης μέσα από το άυλο μέσο των ηχητικών μορφών. Αλλά αυτό σημαίνει ακόμη περισσότερο να νιώθεις τις διαμορφωτικές δυνάμεις, που είναι παρόμοιες με αυτές του καλλιτέχνη, να ξυπνούν στον κοιμισμένο ακροατή.

Κύκλος «αισθητικής αίσθησης»

Η μουσική – και μαζί της κάθε άλλη τέχνη – είναι μια επανερμηνεία του «κόσμου», μια οικειοποίηση, μια αναπαράσταση της ψυχής από την απόλυτη σιωπή ενός Φρα Αντζέλικο και ενός Βίλχελμ Ράαμπε μέχρι την αγριότητα ενός Μικελάντζελο και ενός Μπετόβεν. Ο καλλιτέχνης προχωρά από τα μέσα προς τα έξω, ο αποδέκτης προς τα έξω – από το δημιουργημένο έργο – σε αυτό που είναι μέσα για να φτάσει στην εμπειρία που γέμισε τον καλλιτέχνη στην πρωταρχική δημιουργία του έργου του. Αυτός είναι ο μόνος πραγματικός κύκλος της «αισθητικής αίσθησης» και το υπέρτατο καθήκον του έργου τέχνης να ενισχύσει τη διαμορφωτική δύναμη της ψυχής μας, να εδραιώσει την ελευθερία της σε σχέση με τον κόσμο, ακόμη και να τον ξεπεράσει.

Γιατί τι σημαίνει, όταν λέγεται ότι ένα άτομο έχει κοιτάξει τη φύση αισθητικά μετά την επίσκεψή του σε μια γκαλερί; Αυτό δεν σημαίνει ότι έχει αφυπνιστεί σε αυτό το άτομο μια αδρανής δύναμη, που δεν ήταν αρκετά ισχυρή για μια προσωπική δραστηριότητα προς την κατεύθυνση της καλλιτεχνικής δημιουργίας; Και γιατί βδομάδες, μήνες, ακόμη και χρόνια αφού κοιτάξουμε ένα έργο ή αφού ακούσουμε ένα μουσικό κομμάτι, δεν μπορούμε ακόμα να το αναπολούμε στη φαντασία μας με τόση δύναμη που επιστρέφει η ψυχική κατάσταση εκείνης της στιγμής; Σε πολλούς ανθρώπους αυτή η πνευματική εμπειρία έρχεται μόνο αφού εγκαταλείψουν ένα έργο τέχνης, δηλαδή μετά την εξάλειψη των υλικών φαινομένων. Και τι υποτίθεται ότι σημαίνει, ότι ένας καλλιτέχνης έχει επηρεάσει τους άλλους; Σημαίνει αυτό κάτι άλλο εκτός από το ότι αφυπνίστηκε μια διαμορφωτική θέληση που μέχρι τότε ήταν αδρανής και μπορούσε να ξυπνήσει μόνο από ένα ειδικό είδος παρόρμησης; (Δεν μιλάω για τη μίμηση της τεχνικής εδώ, φυσικά.) Ολόκληρη η ικανότητά μας για ανάμνηση θα μπορούσε να αντληθεί σε αυτή τη μελέτη. Για παράδειγμα, είναι αλήθεια ότι ένας συγκεκριμένος ήχος ή θόρυβος...

Ομορφιά και μεγαλείο

...που προκάλεσε ένα εσωτερικό σοκ, όπως, για παράδειγμα, μια έκρηξη χειροβομβίδας που έθαψε έναν στρατιώτη και προκάλεσε νευρικό σοκ, έτσι ώστε ένας παρόμοιος ήχος για πολλά χρόνια αργότερα προκαλεί την

ίδια ψυχική και φυσική επίδραση. Υπάρχει σαφώς μια διαμορφωτική δύναμη, η οποία, σε σχέση με τη φιλοσοφία και την αισθητική, αξίζει να εξεταστεί διεξοδικά.

Αυτό μας οδηγεί στον αντίποδα του ωραίου. Εκτός από τη διερεύνηση αυτού, ο Καντ αντλεί και από το αίσθημα του μεγαλείου. Μετά υπάρχει ένα άλλο φαινόμενο που ξυπνά μια «αδιάφορη προσέγγιση» και όμως δεν είναι όμορφο, το μεγαλείο. Αυτός ο τρόπος να βλέπεις τα πράγματα δεν είναι ήρεμος ή παιχνιδιάρης, αλλά συγκινητικός· η ισορροπία, η αρμονία των διανοητικών δυνάμεων εμφανίζεται μόνο μέσω και μετά από μια σύγκρουση. Όταν στεκόμαστε μπροστά σε κάτι απολύτως σπουδαίο, κάτι απεριόριστο και άμορφο, τότε η φαντασία μας αδυνατεί να το δει σαν σύνολο. Νιώθουμε μικροί σαν όντα των αισθήσεων, και ταυτόχρονα, ακριβώς μέσα από αυτό το συναίσθημα, αναδύεται μέσα μας ένα άλλο, που λέει ότι είμαστε κάτι απείρως περισσότερο από απλά πλάσματα των αισθήσεων, γιατί είμαστε εμείς που έχουμε επίγνωση αυτής της περιορισμένης πλευράς του εαυτού μας.

Οι μεγάλοι βράχοι που προεξέχουν, τα σύννεφα της βροντής, οι τυφώνες, ο ταραγμένος ωκεανός είναι δυνάμεις της φύσης ενάντια στις οποίες οι φυσικές μας δυνάμεις φαίνονται απείρως μικρές. Όταν όμως βυθιζόμαστε σε μια μελέτη αυτών των ισχυρών φαινομένων, τότε βιώνουμε μια ανύψωση των πνευματικών μας δυνάμεων και ανακαλύπτουμε στον εαυτό μας μια εντελώς διαφορετική ικανότητα αντίστασης, η οποία μας δίνει το θάρρος να είμαστε σε θέση να συμφιλιωθούμε με μια φαινομενικά παντοδύναμη φύση. «Έτσι, η αίσθηση...

Το δόγμα του Καντ για το μεγαλείο

...του μεγαλείου στη φύση είναι ο σεβασμός για το πεπρωμένο μας»*. (Πρέπει να ακολουθήσει κανείς τις θρησκευτικές αντιλήψεις που προκύπτουν από αυτό, οι οποίες οδηγούν σε τιμή και σεβασμό, σε μια θρησκεία όπως πίστευε ο Μάιστερ Έκχαρτ.) Αυτό το συναίσθημα του μεγαλείου προκύπτει έτσι από μια δυσφορία την οποία τα αισθητήρια νεύρα μας αντιλαμβάνονται ως φαινομενικά ασήμαντη, προκειμένου στη συνέχεια, έχοντας επίγνωση της ανθρώπινης ανωτερότητας, να περάσουν σε ένα αίσθημα χαράς και να καταλήξουν σε μια ήρεμη, αδιάφορη περισυλλογή. Έτσι συμβαίνει και εδώ να έρθει τελικά μια ισορροπία των συναισθηματικών μας δυνάμεων, όχι μόνο μεταξύ της φαντασίας και της νόησης, αλλά και μεταξύ της φαντασίας και της λογικής. «Μεγαλείο είναι αυτό που ευχαριστεί άμεσα μέσω της αντίστασης στα συμφέροντα των αισθήσεων»**.

---

* «Κριτική της κριτικής δύναμης», του Ιμμάνουελ Καντ, § 27
** Όπως παραπάνω, § 29

Το μεγαλείο προκύπτει μέσα από μια συγκεκριμένη υπο-αναδοχή (υποκατάσταση), μεταφέροντας στο αντικείμενο την αίσθηση ότι η λογική ξυπνά μέσα μας. Ενώ το ωραίο λοιπόν, απαιτεί την σύλληψη μιας συγκεκριμένης ποιότητας του αντικειμένου, το μεγαλείο συνίσταται «μόνο στη σχέση στην οποία το αισθησιακό στη σύλληψη της φύσης κρίνεται κατάλληλο για μια πιθανή υπεραισθητή χρήση του ίδιου».

Αντίστοιχα στην τέχνη, όπως ισχυρίζεται ο Καντ, το μεγαλείο μπορεί να εμφανιστεί μόνο στον αγώνα της ηθικής θέλησης ενάντια στο αισθησιακό. Επειδή όμως η ηθική θέληση αυτή καθαυτή είναι χωρίς πάθος και υποδηλώνει μόνο καλή διάθεση, η εμφάνισή της μπορεί να λάβει τη μορφή του συναισθήματος. Όταν η ιδέα του καλού εκδηλώνεται με συναίσθημα, είναι ενθουσιασμός· αυτός ο ενθουσιασμός δεν είναι ηθικός, αλλά μεγαλειώδης. Όπως λέει ο Καντ: «Οι ιδανικοί άνδρες εμφανίζονται στην τέχνη...

Αρμονία των Δυνάμεων του Νου

...σαν φορείς αυτού του συναισθήματος και είναι οι πραγματικοί ήρωες του τραγικού δράματος, που ενεργούν σαν ήρωες και μάρτυρες της ελευθερίας, του μεγαλείου, που έχει πάντα σχέση με τον τρόπο σκέψης, που δίνει στον διανοούμενο και στις ιδέες της λογικής το πάνω χέρι έναντι του αισθησιασμού.»

Αυτές οι παρατηρήσεις διευκρινίζουν τις απόψεις του Καντ σχετικά με δύο καταστάσεις του νου, οι οποίες, διαχωρισμένες από τις ενστικτώδεις, μας επιτρέπουν να νιώθουμε μια αρμονία ανάμεσα στις ενδόμυχες ζωτικές δυνάμεις μας, θέτοντας μας σε μια κατάσταση ακούσιας ενατένισης.

Όσον αφορά την εξαγωγή των αισθητικών κρίσεων (δηλαδή την αιτιολόγηση της οπτικής τους) δεν είναι εδώ το μέρος για να αφιερώσουμε πολύ χρόνο σε αυτές, αλλά είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ο Καντ επιτρέπει τέτοιες κρίσεις να εφαρμόζονται μόνο στο ωραίο, «γιατί μπροστά στη φύση παρατηρεί κανείς το ίδιο σε μορφές και μπορεί να θέτει διάφορα ερωτήματα βλέποντας το ίδιο. Από την άλλη πλευρά, το μεγαλείο στη φύση ονομάζεται λανθασμένα και είναι μόνο ένα θεμέλιο του τρόπου σκέψης της ανθρώπινης φύσης. Για να γίνει αντιληπτό αυτό, η σύλληψη ενός κατά τα άλλα άμορφου και άσκοπου αντικειμένου δίνει απλώς την ευκαιρία να χρησιμοποιηθεί με τέτοιο τρόπο υποκειμενικά και σκόπιμα, αλλά δεν κρίνεται ως τέτοιο από μόνο του και λόγω της μορφής του.»*

Αυτές οι παρατηρήσεις μας δείχνουν ότι στον Καντ υπήρχε η ίδια σύγκρουση με τον Σίλερ: δεν μπορεί να αρνηθεί τη συγκίνησή του για τις

---

* «Κριτική της κριτικής δύναμης», του Ιμμάνουελ Καντ, § 30

μεγάλες μορφές του δράματος, αλλά με αξιοσημείωτο πείσμα θέλει πάντα στο τέλος να επιστρέφει στα συμπεράσματά του ως προς την «αρμονία των ψυχικών δυνάμεων», αντί να αναγνωρίσει τη θεληματική-πνευματική εμπειρία και την αφύπνιση της ενέργειας της ψυχής ως την ουσία της αισθητικής κατάστασης. Οι στοχαστές μας ήταν απρόθυμοι...

Ομολογίες του Μπερλιόζ

...να αποδεχτούν το μεγαλείο στην τέχνη· έπαιρναν τα παραδείγματά τους σχεδόν αποκλειστικά από τη φύση, γιατί ένιωθαν την αίσθηση του μεγαλείου μόνο σαν αντίδραση. Αλλά ας σταθούμε απέναντι σε έναν γοτθικό καθεδρικό ναό: και εδώ νιώθουμε το τεράστιο, συντριπτικό μέγεθος, το φόβο του ατόμου και όμως την εμπειρία της προσωπικότητας, του μεγαλειώδους. Αλλά αυτοί οι καθεδρικοί ναοί είναι εντούτοις πράξεις, μια ανθρώπινη καλλιτεχνική δημιουργία του πιο ισχυρού τύπου, η καλλιτεχνική αναπαράσταση ενός υπέροχου συναισθήματος. Εδώ λοιπόν, η δημιουργία και το συναίσθημα επιστρέφουν στην πηγή τους. Αυτό που με ωθεί να σέβομαι, σε τελική ανάλυση, είναι η γνώση του εαυτού μου ότι είμαι ένα με την προσωπικότητα, τους ανθρώπους, τον άνθρωπο, τη διαμορφωτική δύναμη που αποκαλύπτεται.

Είναι δελεαστικό σε αυτό το σημείο να συμπεριλάβουμε μια μακρά παρέκβαση στα πιστεύω των καλλιτεχνών σχετικά με τη δημιουργία και την εμπειρία μιας και είναι χαρακτηριστικό της συντεχνιακής αισθητικής. Η συντεχνιακή αισθητική παρέβλεψε αυτά τα πράγματα, αν και παρέχει τα βασικά θεμέλια για όλες τις σπουδές τέχνης. Αυτό όμως θα διεύρυνε τόσο πολύ το πεδίο εφαρμογής αυτού του κεφαλαίου, που μόνο μερικές νύξεις μπορούν να γίνουν εδώ.

Για παράδειγμα, στην αλληλογραφία του βλέπουμε τον Εκτόρ Μπερλιόζ σαν ένα καλλιτέχνη που βαδίζει σε όλα τα σκαμπανεβάσματα, που είναι δράση και εμπειρία παντού. Αφού άκουσε μια από τις δικές του συνθέσεις, είπε στον φίλο του Φεράν ότι θα μπορούσε να φωνάξει, πόσο κολοσσιαίο και τρομερό του είχε φανεί, και παρατήρησε με ικανοποίηση ότι, σαν ακροατής, έγινε τόσο χλωμός όσο ο θάνατος από τη συγκίνηση. Γεμάτος λαχτάρα, ο Μπερλιόζ γράφει από τη Λυών: «Πιστεύω ότι θα γινόμουν τρελός αν άκουγα ξανά τη μουσική μου». Έγραψε σε έκσταση στον Ροντόλφ Κρούιτσερ: «Ω τι ιδιοφυΐα! Τι να κάνω λοιπόν, αν μια μέρα θελήσω να περιγράψω τα πάθη; Κανείς δεν θα με καταλάβει, γιατί ούτε καν με γιρλάντες χαιρέτησαν τον συγγραφέα του πιο ένδοξου έργου, ούτε τον κουβάλησαν με θρίαμβο, ούτε...

Γκυστάβ Φλωμπέρ και Φρίντριχ Νίτσε

...γονάτισαν μπροστά του». Το 1856 προειδοποίησε τον Τεοντόρ Ρίτερ:

«Κρατήστε στη μνήμη σας την 12η Ιανουαρίου! Είναι η μέρα που προσεγγίσατε για πρώτη φορά το θαύμα της μεγάλης δραματικής μουσικής, όταν πήρατε την πρώτη σας ιδέα για το μεγαλείο Κρίστοφ Βίλιμπαλντ Γκλουκ.» Δεν θα ξεχάσω ποτέ ότι το καλλιτεχνικό σας ένστικτο απέδιδε χωρίς δισταγμό φόρο τιμής σε αυτήν την ιδιοφυΐα που σας ήταν ακόμα άγνωστη. Ναι, ναι, να είστε σίγουρος, πως ό,τι κι αν λένε οι άνθρωποι που έχουν μόνο μισό πάθος, υπάρχουν δύο μεγάλες, ανώτερες θεότητες της τέχνης μας: ο Μπετόβεν και ο Γκλουκ.»

Ο Μπερλιόζ θα χαρακτηριστεί ίσως υπερβολικά παθητικός· αλλά ο φαινομενικά νηφάλιος Φλωμπέρ μας ανέφερε επίσης πόσο όλη η δύναμη της θέλησης καταναλώνεται για τη δημιουργία: «Για έναν καλλιτέχνη», γράφει στον Γκυ ντε Μωπασσάν – «υπάρχει μόνο ένας τρόπος: να θυσιάσει τα πάντα για την τέχνη! Δούλευα σαν μουλάρι για 14 χρόνια. Έζησα όλη μου τη ζωή σε αυτό το πείσμα της μονομανίας, αποκλείοντας τα άλλα πάθη μου, που τα έκλεισα σε κλουβιά και μερικές φορές πήγαινα να τα δω μόνος μου».

«Είστε τυχεροί, εσείς οι στιχουργοί, έχετε διέξοδο στους στίχους σας. Αν κάτι σας βασανίζει, εκτοξεύετε ένα σονέτο και αυτό σας ανακουφίζει. Αλλά εμείς οι φτωχοί διάβολοι, οι πεζογράφοι, στους οποίους απορρίπτεται κάθε προσωπικότητα (και πάνω απ' όλους, σε μένα) σκεφτόμαστε όλη την πίκρα που πέφτει πίσω στις ψυχές μας, όλο το ηθικό φλέγμα που μας πιάνει από το λαιμό».

Αυτή είναι εκείνη η διάθεση του νου, για την οποία ο Νίτσε είπε:

«Όποιος έχει να ανακοινώσει κάποια στιγμή πολλά, σιωπά πολλά για τον εαυτό του.
Όποιος πρέπει να ανάψει τον κεραυνό πρέπει να είναι για καιρό – ένα σύννεφο».

Νίκολας Λενάου και Λούντβιχ βαν Μπετόβεν

Σχεδόν κανείς δεν έχει περιγράψει την στιγμή της γέννησης ενός σπουδαίου έργου τόσο όμορφα όσο ο Νίτσε: «Έχει κανείς στα τέλη του δέκατου ένατου αιώνα μια ξεκάθαρη αντίληψη για το τι ονόμαζαν έμπνευση οι ποιητές σε ισχυρές εποχές; Η αποκάλυψη είναι με την έννοια ότι κάτι που γίνεται ξαφνικά ορατό και ακουστό με απερίγραπτη βεβαιότητα και ελευθερία, κάτι που σε ταρακουνάει και σε αναστατώνει μέχρι το μεδούλι... ακούει κανείς, δεν αναζητά· ένας που παίρνει, εδώ δεν ρωτάει ποιος δίνει· σαν αστραπή εμφανίζεται μια ιδέα, αναγκαστικά, σε μορφή χωρίς δισταγμό, – ποτέ δεν είχα επιλογή. Μια έκσταση της οποίας η τρομερή ένταση μερικές φορές απελευθερώνεται σε μια ροή δακρύων, με την οποία ο βηματισμός άθελά του πότε γίνεται ορμητικός, πότε επιβραδύνεται: ένα τέλειο ον έξω από τον εαυτό του... ένα βάθος ευτυχίας στο οποίο το πιο οδυνηρό και το πιο ζοφερό δεν δρα σαν αντί-

θεση αλλά σαν προϋπόθεση, σαν πρόκληση, σαν απαραίτητο χρώμα μέσα σε μια τέτοια υπερβολή φωτός... Όλα συμβαίνουν στον υψηλότερο βαθμό ακούσια, αλλά σαν σε μια καταιγίδα αισθήματος ελευθερίας, απολυτότητας, ευσέβειας.»

Αυτή είναι η απελευθέρωση της ίδιας φύσης που κάποτε έκανε τον Νίκολα Λενάου να διακηρύξει μετά από μια παράσταση του Φιντέλιο: «Έπειτα με έπιασε πάλι μια καταιγίδα συναισθημάτων και για δύο ώρες ήμουν σίγουρα ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στη γη... Όταν αναπολώ τέτοιες απολαύσεις, τότε χάνω το κουράγιο να διαφωνήσω με τη μοίρα!»

Και ο ίδιος ο **Μπετόβεν**, ο άνθρωπος που με τα έργα του συνέτριψε οριστικά τα θεμέλια της αισθητικής με στόχο τον «στοχασμό» και την «αρμονία»· εκφράστηκε ως εξής στον νεαρό μουσικό Λούι Σλόσερ: «Θα με ρωτήσετε από πού αντλώ τις ιδέες μου; Αυτό είναι κάτι που δεν μπορώ να το πω με βεβαιότητα· έρχονται απρόσκοπτα, άμεσα, έμμεσα, θα μπορούσα να τις αγγίξω με τα χέρια μου, στην ελευθερία της φύσης, στο δάσος,...

Φρίντριχ Χέλντερλιν, ο μεγαλύτερος ποιητής της Γερμανίας

...στις βόλτες, στην ησυχία της νύχτας, νωρίς το πρωί. Με διεγείρουν οι διαθέσεις, που μεταφράζονται σε λέξεις για τον ποιητή και σε νότες για μένα, κουδουνίσματα, βρυχηθμοί, καταιγίδες, μέχρι που τελικά στέκονται μπροστά μου σε νότες.» Αφού άκουσε την καβατίνα από Μι ύφεση ελάσσονα, σε Σι ύφεση μείζονα από το Κουαρτέτο του έργου 130, ο Μπετόβεν είπε στον βιολονίστα Καρλ Χολτς: «Ποτέ η δική μου μουσική δεν μου έκανε τέτοια εντύπωση· ακόμα και το να νιώθω πίσω σε αυτό το κομμάτι μου κοστίζει πάντα ένα δάκρυ.» Στη συνέχεια όμως διαμαρτυρήθηκε ενάντια σε κάθε συναισθηματισμό και παρορμητική επίδειξη συναισθημάτων γράφοντας στην Μπεττίνα φον Άρνιμ στις 15 Αυγούστου 1812: «Είπα στον Γκαίτε τη γνώμη μου για το πώς επηρεάζει το χειροκρότημα κάποιους σαν κι εμάς και ότι από έναν άνθρωπο σαν αυτόν θέλουμε να μας ακούει με τη νοημοσύνη· το συναίσθημα ταιριάζει μόνο στις γυναίκες στα σαλόνια: σε έναν άνδρα, η μουσική πρέπει να βγάζει φωτιά από το πνεύμα.»

Αυτό ήταν μια απόδειξη του νικηφόρου γερμανικού χαρακτήρα ενός ανθρώπου, που βασανίστηκε και παρασύρθηκε από κάποιες φοβερές φυλετικές-πνευματικές δυνάμεις του κατώτερου ανθρώπινου επιπέδου και που κατά καιρούς εμφανιζόταν στον Μπετόβεν όπως τα παράξενα αλλόκοτα στους γοτθικούς καθεδρικούς ναούς.

Και τέλος, τι θα έλεγε ο μεγαλύτερος ποιητής μεταξύ των Γερμανών και ο πιο ευαίσθητος κήρυκας της ψυχής τους για την προσπάθεια καταστροφής της υπεροχής της καρδιάς σαν αποτέλεσμα της υποβάθμισης της ζωής του καλλιτέχνη σε ένα αποσυντιθέμενο τίποτα; Ο ίδιος ο Χέλντερλιν είχε ήδη υποφέρει από αυτούς τους ανθρώπους σε μια

εποχή που ακόμα δεν κυριαρχούσαν στη ζωή μας σαν παντοδύναμοι πολίτες, ακόμη και τότε όταν ο Υπερίων, στην αναζήτησή του για μεγάλες ψυχές, έπρεπε να επιβεβαιώσει ότι είχαν γίνει βάρβαροι μόνο μέσω της εργατικότητας, της επιστήμης, μάλιστα ακόμη και μέσω της θρησκείας τους: τεχνίτες, στοχαστές, ιερείς, φορείς τίτλων, ήταν αυτό που βρήκε στον Υπερίωνά του, αλλά κανένα άνθρωπο, μόνο ένα συνονθύλευμα χωρίς ενότητα ψυχής, χωρίς εσωτερική ορμή, χωρίς ολότητα ζωής.

Η θεϊκή περιπλάνηση

Έτσι ο Χέλντερλιν είδε τις αρετές σαν ένα αστραφτερό κακό, και η πιο συγκλονιστική ανακάλυψη που ένιωσε ήταν ότι αυτοί οι άνθρωποι ήθελαν να εξυψώσουν τη στενότητα του μυαλού τους σε νόμο για το σύνολο. Τι θα ένιωθε ο Χέλντερλιν σε μεταγενέστερο χρόνο, όταν η τέχνη γλίστρησε από το επίπεδο της ακόμα θεωρητικά παραχωρημένης «έναρξης του στοχασμού» σε ουδέτερο πεδίο στο επίπεδο της προώθησης της πέψης, της αύξησης του τουρισμού, των βακχαναλίων της τεχνολογίας του θορύβου! Κάποτε, θέλησε να παρουσιάσει την ιδιοφυΐα της Ελλάδας στη Διοτίμα του, και μπόρεσε μόνο να γεννήσει ένα τραγούδι θρήνου της πληγωμένης μεγαλοφυΐας. Σήμερα το έργο του θα ήταν η ενιαία κραυγή απελπισίας – ή επίθεσης – ακόμη περισσότερο οι εκρήξεις ενός λαμπερού εσώτερου μαρτυρίου θέλησης. Αλλά η ομορφιά που ένιωθε ο Χέλντερλιν σαν θρησκεία δεν ήταν ο «στοχαστικός» κορεσμός των φιλοσοφούντων γιατρών μας, αλλά η υψηλότερη ενισχυμένη ολότητα της ζωής, μια δέσμη από όλα τα επίπεδα της ψυχής δεμένα μαζί για μια σύντομη στιγμή, από όλες τις λαχτάρες της καρδιάς, όλες τις χορδές της θέλησης. Και τα ποιήματα του Χέλντερλιν ήταν μια μικροσκοπική ακτινοβόλος ανάδυση των υπέρτατων αξιών της ζωής και μια θεϊκή περιπλάνηση στο απόμακρο, ένα κάλεσμα στη «γιγάντια καρδιά» του κόσμου. Ήξερε τι έλεγε όταν έγραφε για τους «έξυπνους που δίνουν συμβουλές»:

«Τώρα ανθίζει η νέα τέχνη της δολοφονίας της καρδιάς,
σε χέρι προδότη το στιλέτο για το θάνατο
έγινε τώρα η συμβουλή του σοφού...»

Με αυτόν τον τρόπο μπορεί κανείς να ποθήσει και να δημιουργήσει και να βιώσει όλους και να βιώσει όλους τους πραγματικούς καλλιτέχνες της Δύσης. Παντού στην αρχή υπάρχει η συμπυκνωμένη θέληση του καλλιτέχνη, έτοιμη να αρπάξει μια μεγάλη παράσταση, να τη ζυμώσει, να τη διαμορφώσει, να αναδείξει μια νέα δημιουργία και στη συνέχεια, σε αυτό το έναυσμα της αισθητικής θέλησης – σε αρμονία με την απόλυτη θέληση, να προετοιμάσει κανείς την ευδαιμονία του.

Η «ανήθικη ιδιοφυΐα»

Αυτή η βαθιά βουλητική καλλιτεχνική δύναμη αντιμετωπίζεται ιδιαίτερα από έναν εχθρικό ισχυρισμό, που εκφράζεται ξανά και ξανά από τους σύγχρονους αισθητικούς μας με προτίμηση: την άποψη ότι υπάρχει ένα ανήθικο ή αμοραλιστικό πνεύμα. Αυτή η άποψη, που είναι προφανώς καθαρά ατομικιστικής φύσης, ανάγεται στην επιχειρούμενη απόσπαση της τέχνης από τα πρόθυμα όντα γενικά.

Δεν σφάλλει κανείς όταν διακρίνει εδώ ένα χαρακτηριστικό της ακάθαρτης μεσογειακής φυλής, που διαδίδεται ιδιαίτερα από την εβραϊκή λογοτεχνική συντεχνία. Η σκανδιναβογερμανική τέχνη επιτίθεται, από την αρχή, σε αυτόν τον ισχυρισμό σα ψέμα με βάση μόνο το πνευματικό περιεχόμενο. Θα πρέπει να διαβάσει κανείς τις επιστολές του Βάγκνερ προς τον Λιστ για να κατανοήσει πόσο βαθιά διαχωρίζεται η αληθινή φυλή από τον διεφθαρμένο διανοούμενο. Θα πρέπει να προσέξουμε και τα λόγια του Μπετόβεν: «Ο Γκέοργκ Φρίντριχ Χαίντελ είναι ο μεγαλύτερος συνθέτης που έζησε ποτέ. Θέλω να χαμηλώσω το κεφάλι μου και να γονατίσω στον τάφο του.» «Το μεγαλύτερο έργο του Μότσαρτ παραμένει ο "Μαγικός Αυλός"· εδώ δείχνει για πρώτη φορά ότι είναι Γερμανός δάσκαλος. Ο "Ντον Τζοβάννι" (Δον Ζουάν) έχει ένα εντελώς ιταλικό ύφος και επιπλέον, η ιερή μας τέχνη δεν θα έπρεπε ποτέ να αφήσει τον εαυτό της να υποβιβαστεί στην ανοησία ενός τόσο σκανδαλώδους θέματος.»

Μεταφερόμενες μόνο στη βάση αυτού του χαρακτήρα, δημιουργήθηκαν οι μεγάλες δημιουργίες της γερμανικής δύσης: οι καθεδρικοί ναοί καθώς και τα δράματα και οι συμφωνίες.

Η μεγαλύτερη συνειδητή αισθησιακή προσπάθεια να αφυπνιστεί αυτό το μεγαλείο της θέλησης με όλα τα μέσα όρασης και ακοής είναι το μουσικό δράμα του Βάγκνερ. Ο Βάγκνερ δήλωσε ότι ο χορός, η μουσική και η ποίηση είναι μια τέχνη και απέδωσε τον κατακερματισμό και την στειρότητα της εποχής του στο γεγονός ότι πίστευε ότι κάθε μία από τις τρεις τέχνες, απομονωμένη, είχε φτάσει στα τελικά όρια της ικανότητάς της να εκφράζεται και είχε παραμορφωθεί. Η απόλυτη μουσική του Μπετόβεν οδήγησε τον δάσκαλο σε αυτήν την αναγνώριση, όπως βλέπουμε στην 9η Συμφωνία με την άνευ προηγουμένου χρήση της φωνής. Όπως ο ρυθμός...

Η δημιουργία του Βάγκνερ

...είναι το κόκκαλο, έτσι και η ανθρώπινη φωνή είναι η σάρκα της νότας. Όμως η μουσική από μόνη της στερείται ηθικής βούλησης, η απομόνωσή της σημαίνει χάος ή άδειο πρόγραμμα μουσικής. Το δράμα, αποξενωμένο από τη μουσική και τον χορό, την τελειότερη μορφή της λυρικής ποίησης, αλλά αφού ξεκολλήσει από τις «άλλες» τέχνες, καταλήγει ανα-

γκαστικά στην απλή γραπτή τραγωδία, που δεν μπορεί ποτέ να ερμηνευτεί. Αυτή ήταν η αποτυχία του Γκαίτε, όπως και των διαδόχων του. Ο χορός, αρχικά ήταν μόνο αληθινός και γεμάτος αίμα σαν εθνικός χορός, σε συνάρτηση με τη λαϊκή μουσική και με το τραγούδι, έγινε, χάρη σε αυτή την απόσπαση, μια αποξενωμένη κίνηση των ποδιών από τη φύση χωρίς πνευματικό περιεχόμενο και πραγματικό ρυθμό. Ο Βάγκνερ λοιπόν είδε το έργο τέχνης του μέλλοντος στο συνδυασμό των τριών τεχνών που συνέθεταν μόνο μια τέχνη: στο δράμα λέξεων-ήχων.

Ο Βάγκνερ πολέμησε ενάντια σε έναν ολόκληρο κόσμο φοβισμένων πληβείων και κέρδισε· το πολιτιστικό έργο του Μπαϊρόιτ είναι για πάντα αδιαμφισβήτητο. Παρόλα αυτά, σήμερα ξεκινά μια υποχώρηση από τις βασικές διδασκαλίες του Βάγκνερ, λες και ο χορός, η μουσική και η ποίηση έπρεπε να συνδεθούν για πάντα και με τον τρόπο που είχε ασπαστεί· λες και το Μπαϊρόιτ ήταν στην πραγματικότητα η αμετάβλητη «τελειότητα του Άριου μυστηρίου».

Ο Βάγκνερ έκανε αυστηρή διάκριση μεταξύ των συνθηκών κάτω από τις οποίες η λέξη υπερισχύει απόλυτα και εκείνων κάτω από τις οποίες η μουσική πρέπει να πρωτοστατήσει για να αντικαταστήσει την εξωτερική δράση με την εσωτερική. Και όμως δύο γεγονότα ότι η μορφή του μουσικού δράματος του Βάγκνερ δεν ήταν πάντα απόλυτα επιτυχημένη (όπως στο «Τριστάνος και Ιζόλδη» και στο «Ο Αρχιτραγουδιστής»), ότι και αυτός δημιούργησε ένα δράμα που έφτασε τόσο ψηλά που έπρεπε να αποτύχει: κι εδώ, όπως στο δεύτερο μέρος του Φάουστ («Το Δαχτυλίδι των Νιμπελούνγκεν») και...

Λέξη, ήχος, χορός

...από την άλλη αποδεικνύουν ότι ο συνδυασμός λέξης και μουσικής συχνά παραβιάζει τον χορό στη γενική του μορφή σαν δραματική χειρονομία.

Η λέξη, εκτός από την έμφυτη μουσικότητά της, είναι πάντα φορέας μιας σκέψης ή ενός συναισθήματος. Όσο κι αν θα ήθελε κανείς να θεωρήσει τη γλώσσα που μεταφέρει τη σκέψη σαν ένα «εξωαισθητικό» στοιχείο, είναι η προϋπόθεση κάθε πραγματικού δράματος. Η σαφήνειά του και η δυνατότητα κατανόησής του καθορίζουν το ύψος και το πλάτος της αίθουσας, η τεχνική της γλώσσας θεωρούνταν προϋπόθεση για κάθε σπουδαίο ερμηνευτή. Η διαμορφωτική θέληση του ποιητή προέκυψε μόνο μέσω της γλώσσας. Εφόσον η λέξη περιγράφει μια ανθρώπινη σύγκρουση, σχετίζεται με ένα γεγονός ή μεσολαβεί σε μια διαδικασία σκέψης, δεν προωθείται από τη μουσική. Οποιαδήποτε συνοδευτική μουσική καταστρέφει το μέσο μεταφοράς της θέλησης και των σκέψεων. Αυτό αποκαλύπτεται στην αφήγηση του Τριστάνου στην πρώτη πράξη, στους διαλόγους του Βόταν με την Μπρούνχιλντε, στην κατάρα του Άλμπεριχ και στο τραγούδι των τριών Νορν στο πρελούδιο του Λυκόφω-

τος των θεών. Όπου πρόκειται να μεταφερθεί μια ιδέα, η ορχήστρα στέκεται εμπόδιο. Το ίδιο ισχύει σχεδόν για όλες τις σκηνές πλήθους. Σε δυνατές τονικές εικόνες, οι ομιλίες του κόσμου εξαφανίζονται εντελώς στην έντονα διογκωμένη ηχητική εικόνα· το κοινό ακούει μόνο άναρθρες δυνατές κραυγές και βλέπει μόνο σηκωμένα χέρια. Αυτό δεν οδηγεί στη διαμόρφωση, αλλά στο χάος. Απλά συγκρίνετε, για παράδειγμα, την αρχή του Έγκμοντ με την άφιξη της Μπρούνχιλντε στο κάστρο της Βουργουνδίας. Η σκηνή του πλήθους του Γκαίτε δείχνει τη μεγαλύτερη ζωντάνια, λίγες λέξεις από αριστερά και δεξιά αντιπροσωπεύουν τις σκέψεις και τη διάθεση ολόκληρων ανθρώπινων τάξεων. Το κοινό σε σχέση με τον Έγκμοντ δίνει τότε σε αυτό το άτομο μια πραγματική διεισδυτική δύναμη. Μια μουσική συνοδεία κατά τη διάρκεια...

Ένα δόγμα στο μουσικό δράμα

...αυτής της μαζικής σκηνής θα της έκλεβε κάθε μέτρο χαρακτήρα*.

Εκτός από την προσδοκία ότι η Μπρούνχιλντε θα αποκαλύψει τα μυστικά της ψυχής της μπροστά στον συγκεντρωμένο κόσμο, οι χειρονομίες της – συνοδευόμενες από μουσική – εξελίσσονται με τη λέξη τονικό δράμα σε μια ανασταλτική σκηνή που δεν επικρίνεται αποκλειστικά από ενθουσιασμό για τη θέληση του Βάγκνερ. Εδώ ο τόνος σκότωσε τη λέξη.

Αυτό συνέβη επειδή υποστηρίχθηκε δογματικά ότι κατά τη διάρκεια του μουσικού δράματος η μουσική δεν πρέπει να σταματήσει ούτε στιγμή. Όσο κι αν δικαιολογείται αυτό να αναλάβει το μοναδικό ηγετικό ρόλο στην αρχή του «Ο Χρυσός του Ρήνου» (Rheingold), στις Πράξεις 2 και 3 του Τριστάνου και στην Πράξη 3 του «Ο Αρχιτραγουδιστής», σχηματίζεται ένα φράγμα, που εμποδίζει τη λέξη να οδηγήσει κάποιον στην ψυχή του Τριστάνου, του βασιλιά Μάρκου και του Χανς Ζαξ. Η μουσική του Μπετόβεν για τον «Κόμη Έγκμοντ» είναι η βαθύτερη από όλα τα μουσικά δράματα. Αλλά αυτή η μουσική δεν θα ενθάρρυνε τον ακροατή σε τέτοιο βαθμό...

---

* Ο αξιοσέβαστος Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ο πιο συνειδητός υποστηρικτής της ιδέας της λέξης «ηχητικό» δράμα του Βάγκνερ. Ταυτόχρονα υπερασπίζεται με πάθος τις απόψεις του Γκαίτε, ότι υπάρχει ένα χάσμα ανάμεσα στην αληθινή ποίηση δηλαδή στην «τέχνη της παραφροσύνης» και όλων των άλλων τεχνών, ότι εδώ δεν υπάρχουν καθόλου σύνορα. Η παραληρηματική τέχνη έχει να κάνει μόνο με ιδέες ότι όλες οι άλλες τέχνες είναι «πραγματικές» από κάποια άποψη, αισθησιακές τέχνες. Εδώ υπάρχει προφανώς μια «πλαστική αντίφαση», όπως ο Τσάμπερλεν διαπίστωσε παρόμοια με τον ίδιο τον Βάγκνερ. Μου φαίνεται ότι η οριοθέτηση του Γκαίτε είναι πιο σωστή: είναι όλες διαφορετικές τέχνες που μπορούν να τονώσουν και να ενισχύσουν η μία την άλλη, όχι η ανακτημένη «μία τέχνη»· το πάντρεμα λέξης και ήχου στο τραγούδι δεν μπορεί απλώς να εφαρμοστεί σαν πρόγραμμα σε ένα μεγάλο δράμα. Έτσι αναδύεται ένας νέος δρόμος, ένας νέος συνδυασμός λέξεων και ήχου και εκφράσεων του προσώπου που θα μπορούσε ίσως να αναπληρώσει κάποιες από τις παρεκτροπές μετά τον Βάγκνερ.

Ο κινητικός παράγοντας

...αν οι συγκρούσεις μεταξύ Κόμη Έγκμοντ και του Γουλιέλμου της Οράγγης ή μεταξύ του Κόμη Έγκμοντ και του δεσποτικού Δούκα της Άλμπα συνοδεύονταν από την ορχήστρα.

Παράλληλα με τον χορό, το δράμα είναι η μόνη τέχνη στην οποία ο ζωντανός άνθρωπος είναι και μέσο αναπαράστασης. Έχει το καθήκον όχι μόνο να έχει δραματική επίδραση στο χρόνο αλλά και χωρικά μέσω χειρονομιών. Η κίνηση είναι συνάρτηση του χώρου και του χρόνου· είναι η μία μορφή ικανότητας θέασης στην οποία εδραιώνεται μια σαφής σχέση ενός μέρους με ένα άλλο. Το συναίσθημα που εκφράζεται με λόγια απαιτεί άνευ όρων μια έντονη κίνηση προς τα έξω ολόκληρου του ατόμου. Η ταχύτητα της αλλαγής στο χώρο αντιστοιχεί στον ρυθμό της εσωτερικής εμπειρίας. Στο προφορικό δράμα είναι δυνατό να παράγει κανείς αυτές τις χωροχρονικές σχέσεις απεριόριστα και έτσι να αφυπνίσει τον ρυθμό που είναι εγγενής στον ακροατή και τον θεατή, αλλά και τον λεγόμενο κινητικό παράγοντα.

Για ένα διάστημα η σημασία αυτού του κινητικού παράγοντα είχε μεγαλοποιηθεί: δηλαδή, όταν η αισθησιοκρατική ψυχολογική αισθητική κυριαρχούσε στον τομέα· αλλά το «κλασικό» πισωγύρισμα το έσπρωξε και πάλι πολύ μακριά στο παρασκήνιο. Δεν υπάρχει αμφιβολία, ωστόσο, ότι αυτή η κινητική αφύπνιση του ανθρώπινου όντος είναι η εξωτερική έκφραση του υψηλότερου θεληματικού ενστίκτου. Οι σάλπιγγες που ήχησαν την επίθεση και την προέλαση στη μάχη του Χοενφρίντμπεργκ, στους ήχους των οποίων έπεσαν εκατομμύρια νεκροί, δείχνουν πόσο πολύ ο ηρωικός ήχος των κραυγών μπορεί να παράγει μια θέληση που μεταμορφώνεται κινητικά στις υψηλότερες σωματικές εντάσεις ενέργειας. Στο ίδιο αυτό εμπνευσμένο δράμα ανήκει ο ρυθμός του αληθινού εθνικού χορού, στους ήχους του οποίου οι ενδιαφερόμενοι ανταποκρίνονται πνευματικά και κινητικά. Και εδώ ο χρόνος και ο χώρος βρίσκονται σε μια σταθερή σχέση, η οποία δεν παρεμποδίζεται από άλλους παράγοντες. Αλλά αν η μουσική προστεθεί στη λέξη δράμα και τη λέξη χορευτική μουσική, όχι σε μικρότερες χρονικές διαδοχές,...

Οι τρεις τέχνες – μία τέχνη;

...αλλά διαρκώς, τότε αναπόφευκτα προκύπτουν καλλιτεχνικές διαφωνίες. Είναι αλήθεια ότι η παλιά όπερα στην οποία ένας ήρωας ανακοινώνει την πτήση του και παρόλα αυτά μένει ακίνητος για δέκα λεπτά έχει απορριφθεί γελώντας, αλλά ακόμη και στα δράματα του Βάγκνερ η εσωτερική αρμονία μεταξύ του περιεχομένου της λέξης και της χειρονομίας συχνά παρεμποδίζεται από τη μουσική. Όταν, για παράδειγμα, η Μπρούνχιλντε βλέπει ξαφνικά τον Ζίγκφριντ στην αυλή του βασιλιά Γκύντερ και τον πλησιάζει με πάθος, τα λόγια του τραγου-

διού της εμποδίζουν την πορεία της κίνησης.

Και ο Ζίγκφριντ πρέπει, αντίθετα, να την απομακρύνει κάνοντας χειρονομίες σε αργή κίνηση, ας πούμε έτσι. Αυτό ισχύει για τις περισσότερες σκηνές στο «Ο Χρυσός του Ρήνου» ανάμεσα στους θεούς και τους γίγαντες.

Αν, σε αυτές τις περιπτώσεις, η μουσική, όπως συνδέεται με τη φυσική δυνατότητα του τραγουδιού, διαταράσσει την απόδοση της διαδικασίας ενός πνευματικού κινήτρου, σε άλλες περιπτώσεις η λέξη δεν μπορεί να ακολουθήσει την ταχύτητα του χορού. Οπότε και το τελευταίο πρέπει λοιπόν να επιτρέψει μια παραποίηση, μια περίπτωση που είναι σίγουρο ότι σπάνια συμβαίνει στο μουσικό δράμα.

Αυτές οι παρατηρήσεις δεν σημαίνουν κριτική για ασήμαντα πράγματα, αλλά στοχεύουν σε κάτι ουσιαστικό που σίγουρα ο Βάγκνερ και κάθε τραγουδιστής της όπερας έχει αισθανθεί οδυνηρά· σημαίνουν ότι οι τρεις τέχνες δεν μπορούν να συνδυαστούν μακροπρόθεσμα, αλλά ότι ανεξάρτητα από το πώς μπορεί να αντιμετώπιζαν η μία την άλλη σε παλαιότερες εποχές, η υπάρχουσα αυτονομία καθεμιάς από αυτές δεν μπορεί να αγνοηθεί χωρίς καλλιτεχνική φθορά, γιατί στην πραγματικότητα δεν είναι μία τέχνη. Μια προσπάθεια να παντρευτούν αυτές οι τέχνες με τη βία καταστρέφει τον πνευματικό ρυθμό και εμποδίζει τη συναισθηματική έκφραση και τον εντυπωσιασμό. Εδώ ο Βάγκνερ, του οποίου ολόκληρο το έργο τέχνης είναι τίποτε άλλο από μια συνεχής και τεράστια έκρηξη θέλησης, συχνά μπαίνει στον δικό του τρόπο. Σε ένα περίεργο παράδοξο, μερικά από τα μεγαλύτερα δυνατά σημεία του Βάγκνερ είναι επίσης αδυναμίες. Η πλειονότητα των συμμετεχόντων...

Βάγκνερ – ο παραγωγός της ζωής

...στο μουσικό δράμα του Βάγκνερ το νιώθουν αυτό ασυνείδητα, χωρίς να μπορούν να εξηγήσουν αυτή τη δυσφορία· αλλά τότε τα ασύγκριτα, εντυπωσιακά μυστικιστικά ηρωικά περάσματα του Βάγκνερ κυριαρχούν, αλλά και αντισταθμίζουν μερικές από τις προηγούμενες δυσαναλογίες μεταξύ χρόνου και χώρου (Δασική μελωδία (Waldweben), Πένθιμο εμβατήριο «Trauermarsch»)*.

Αυτές οι παρατηρήσεις σε καμία περίπτωση δεν υποτιμούν το έργο του

---

* Σαν σχόλιο, εκφράζω την πεποίθησή μου ότι ο Βάγκνερ έχει τέτοιες απαιτήσεις από τους ανθρώπους και το θέατρο στο «Δαχτυλίδι» που απλά δεν μπορούν να ακολουθήσουν τις μεγάλες του φιλοδοξίες. Επιπλέον, υπάρχουν συμβολικά εφέ (Δαχτυλίδι, Πάρσιφαλ) που φαίνονται υπερβολικά τεχνικά. Όπως δεν αναπαράχθηκε η κλασική «Βαλπουργιανή Νύχτα» (Walpurgisnacht), η ενσάρκωση του «Δαχτυλιδιού» δεν θα πραγματοποιηθεί ποτέ ικανοποιητικά. Ενώ ο Τριστάνος και ο Χανς Ζαξ έχουν αιώνια ζωή, το «Δαχτυλίδι» θα πρέπει είτε να επανασχεδιαστεί από ένα χέρι ίδιας ιδιοφυΐας είτε σταδιακά θα εξαφανιστεί από τα θέατρα.

Βάγκνερ. Δημιούργησε ζωή και αυτό είναι που έχει σημασία. Ήταν επίσης ευλογία ότι οι προηγουμένως απομονωμένες τέχνες έχουν ενοποιηθεί και έτσι έχουν γονιμοποιήσει η μία την άλλη. Ίσως μια μέρα να έρθει ένας άλλος σπουδαίος άνθρωπος, ο οποίος θα φτάσει κατευθείαν στην καρδιά της σημερινής ζωής και, όσον αφορά την πρόσφατα βιωμένη αυτονομία των τριών τεχνών, θα μας δώσει μια νέα μορφή λέξεων-ηχητικού δράματος με το «Έγκμοντ» και το «Τριστάνο» σαν πρότυπα.

Η ουσία όλης της σκανδιναβικής δυτικής τέχνης έχει αποκαλυφθεί στον Ρίχαρντ Βάγκνερ: ότι η σκανδιναβική ψυχή δεν είναι στοχαστική, ότι δεν χάνει τον εαυτό της σε μια ατομικιστική ψυχολογία, αλλά βιώνει τους θελημένους κοσμικούς πνευματικούς νόμους και τους διαμορφώνει πνευματικά και αρχιτεκτονικά. Ο Ρίχαρντ Βάγκνερ είναι ένας από εκείνους τους καλλιτέχνες στους οποίους συμπίπτουν οι τρεις παράγοντες,...

Ο αιώνιος πόθος

...καθένας από τους οποίους αποτελεί μέρος ολόκληρης της καλλιτεχνικής μας ζωής: το σκανδιναβικό ιδεώδες της ομορφιάς όπως εμφανίζεται εξωτερικά στην όπερα του Λόενγκριν και του Ζίγκφριντ, που συνδέεται με το βαθύτερο συναίσθημα για τη φύση, η εσωτερική θέληση του ανθρώπου στον «Τριστάνος και Ιζόλδη» και ο αγώνας για την υψηλότερη αξία του σκανδιναβικού δυτικού ανθρώπου: την ηρωική τιμή, που συνδέεται με την εσωτερική αλήθεια. Αυτό το εσωτερικό ιδανικό της ομορφιάς υλοποιείται στον Βόταν, στον βασιλιά Μάρκο και στον Χανς Ζαξ (το Πάρσιφαλ είναι μια έντονα τονισμένη εκκλησιαστική αποδυνάμωση προς όφελος μιας υιοθετημένης αξίας).

Εδώ η ψυχική ζωή του Βάγκνερ συμπίπτει με τους βαθύτερους τόνους μεγάλων Ευρωπαίων ανδρών. Δεν θέλω να ξαναγράψω τα ονόματά τους. «Το υψηλότερο που μπορεί να πετύχει κανείς είναι μια ηρωική πορεία ζωής», όπως ομολόγησε και ο Σοπενχάουερ. Αυτή η δύναμη της ηρωικής θέλησης είναι το μυστηριώδες μέσο που έχει κατευθύνει όλους τους στοχαστές, τους ερευνητές και τους καλλιτέχνες μας. Στα μεγαλύτερα έργα της δύσης είναι το πνευματικό περιεχόμενο και ο πόθος από τον Κόμη Ρούντιγκερ μέχρι την Ερόικα, τον Φάουστ και τον Χανς Ζαξ. Είναι η δύναμη που καθορίζει τα πάντα. Απώτερος στόχος της δυτικής καλλιτεχνικής δημιουργίας είναι η αφύπνιση του πνεύματος.

Αυτή η αναγνώριση βρίσκεται τόσο μακριά από τη μη ρεαλιστική φύση του κλασικισμού μας όσο και από την επιφανειακή αισθησιακή τέχνη και τον φορμαλισμό του σήμερα. Συμβιβάζει και τα δύο και πηγαίνει στα βάθη μαζί τους, όπου βρίσκουν όλα αυτά που δημιουργήθηκαν από την ουσία της σκανδιναβικής-δυτικής ψυχής.

Αυτό που είναι εμφανές στην εκπλήρωση της θέλησης των μεγαλύτερων είναι και η βασική εντολή για όλους τους άλλους αληθινούς

καλλιτέχνες της δύσης. Αυτή η εντολή ισχύει εξίσου για εκείνους των οποίων η πνευματική κινητήρια δύναμη δεν αποκαλύπτει μια εξίσου ισχυρή, αν και πανομοιότυπα κατευθυνόμενη, διαμορφωτική θέληση. Και εδώ το αποτέλεσμα είναι μοναδικό. Το λέμε...

Περιπλανώμενη και ήρεμη

...το ευχάριστο, το οικείο, το χιουμοριστικό. Δεν ήξερα ότι τα προϊόντα άλλων φυλών, ακόμη και συγγενικών ομάδων λαών θα μπορούσαν να περιγραφούν με τα εξής λόγια: τα μικρά γοτθικά σπίτια με τα μυτερά αετώματα, με τους φεγγίτες και τα παράθυρα με τα μικρά τζάμια, τις κόγχες, τις σκαλιστές πόρτες, τους ένθετους κορμούς και τα μπαούλα και τα ζωγραφισμένα ξύλινα πάνελ. Δωμάτια με χαμηλά ταβάνια που βλέπουν στην κουζίνα του γείτονα. Προσθέστε σε αυτά τις ιστορίες του Γκότφριντ Κέλλερ, τα ποιήματα του πάστορα Έντουαρντ Μέρικε που αγαπούσε τόσο πολύ τα πουλιά και ήθελε να τα έχει όλα μαζί του σε ένα στενό δωμάτιο· τα ποιήματα του Βίλχελμ Ράαμπε, η τέχνη του Κάρολου Ντίκενς, οι πίνακες του Λούκας Κράναχ – παντού βρίσκουμε την ήρεμη εργαζόμενη γερμανική προσωπικότητα στη φύση της σαν ιδιοσυγκρασία. Ο Βίλχελμ Ράαμπε εξέφρασε αυτή τη φύση σε ένα στίχο:

«Στο πιο στενό κύκλο
Πολλά πράγματα σε όλο τον κόσμο.»

Η γαλήνη όμως, αυτών των καλλιτεχνών δεν είναι ούτε εδώ ίδια με την «κλασική» ηρεμία. Σίγουρα σε ό,τι είναι γερμανικό υπάρχει και μια βαθιά λαχτάρα για την «ωκεάνια ηρεμία» της καρδιάς. Για εκατοντάδες χρόνια Γερμανοί άνδρες περιπλανήθηκαν στις Άλπεις, τα βλέμματα αμέτρητων γενεών ήταν στραμμένα προς την Ελλάδα. Αλλά τίποτα δεν είναι πιο επιφανειακό από το να πούμε ότι ο Γερμανός αναζητά τη χαμένη του φύση, το χαμένο πρότυπο συμπεριφοράς και τη χαμένη αίσθηση της αρμονίας. Όχι! Η λαχτάρα για ρυθμό, η έκφραση μιας ισχυρής θέλησης της ψυχής αποτελεί πάντα τη βάση εδώ και αποκαλύπτει αυτή την αναζήτηση σαν λαχτάρα όχι μόνο για την αποκάλυψη της ίδιας του της φύσης, αλλά και για το αποτύπωμα της αναζήτησης της συμπληρωματικής επεξεργασίας της. Ο αιώνια αναζητητής και δραστήριος Σκανδιναβός αναζητά την ειρήνη και μερικές φορές τείνει να την εκτιμά περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Αλλά από τη στιγμή που την έχει κερδίσει με αγώνα, δεν τον σταματάει για πολύ, ψάχνει, ερευνά και...

Ντίκενς, Ράαμπε, Κέλλερ

...συνεχίζει να διαμορφώνεται. («Χωρίς ξεκούραση!», έγραψε ο Μπετό-

βεν το 1801 στον Φραντς Γκέρχαρντ Βέγκελερ, «δεν ξέρω κάποια άλλη ανάπαυση εκτός από τον ύπνο και μου προκαλεί τόση θλίψη που τώρα πρέπει να του αφιερώσω περισσότερο από ό,τι συνήθως»). Και αν είναι «ήσυχος», τότε, στα βάθη του σιγοβράζει, πάντα έτοιμος να μεταμορφωθεί σε ενεργό, δημιουργικό φαινόμενο. Η γερμανική τέχνη είναι βαθιά και ενεργή, δηλαδή διαμορφωμένη θέληση. Ο **Ντίκενς** επιχρυσώνει τους ανθρώπους και τον κόσμο με μια αιώνια, αλλά εντελώς ανθελληνική ομορφιά. Αυτή η εσωτερική του ομορφιά είναι ένα παιχνίδι θέλησης, άλλοτε πιο σκοτεινό, άλλοτε πιο φωτεινό και έντονα τονισμένο, αλλά πάντα συνδεδεμένο με την αναβράζουσα δράση. Το «Ο ζοφερός οίκος» (Bleak House) είναι ίσως το πιο πολύτιμο φρούτο αυτής της τέχνης, μιας ακόμα πιο διεισδυτικής ατμόσφαιρας από το «Ντέιβιντ Κόπερφιλντ» (David Copperfield). Ακόμη και κάτω από το ευγενικό πρόσωπο του **Ράαμπε**, σιγοβράζει στο «Abu Telfan» μια ενεργή λαχτάρα που φουσκώνει στο «Το ενδόμυχο» (Die Innerste, 1876) σε ένα δραματικό κρεσέντο στο «Αμπού Τελφάν ή Επιστροφή από τα Βουνά του Φεγγαριού» (Abu Telfan, oder Heimkehr aus dem Mondgebirge, 1867). Η ποίηση του Κόνραντ Φέρντιναντ Μέγερ δεν είναι τόσο βαθιά, αν και πιο δυνατή σε πάθος, όπως στην ψυχή που αναζητά στον «Ο δικαστής» (Die Richterin, 1885), στο «Ο γάμος του μοναχού» (Die Hochzeit des Mönchs, 1884) και στο «Γιοργκ Γένατς» (Jörg Jenatsch, 1876), ενώ ο Κέλλερ σαν γοτθικός ξυλογλύπτης πλανίζει τις παράξενες φιγούρες του, χαράζει παράξενες ρυτίδες στα πρόσωπά τους και στη συνέχεια τους στέλνει στον μη συναισθηματικό κόσμο όπως ακριβώς είναι. Είναι μια κολοσσιαία πληρότητα της ζωής που γεννιέται από τη γερμανική ψυχή, με αποκορύφωμα καλλιτέχνες όπως τον Χέρμανν Λενς, που άκουσε την ψυχή της γης να μιλάει μέσα του. Είναι αυτή η φυσική και μυστικιστική πλευρά που είναι εξίσου «ξεκάθαρη» στον Λενς, όσο και στο «Σε κάθε κορφή δέντρου είναι η ειρήνη...» του Γκαίτε και στο «Το λυκόφως βυθίζεται από ψηλά». Στην πιο συνοπτική περιγραφή, η αιώνια θέληση είναι παρούσα, η αιώνια κίνηση είναι κρυμμένη και οι «Λυκάνθρωποι» (βιβλίο του Χέρμανν Λενς) ενεργούν σύμφωνα με την πιο εσώτερη συναισθηματική και φυλετική θέλησή τους για ελευθερία, όπως ακριβώς ο Φάουστ, που θέλει να εξερευνήσει ολόκληρο τον κόσμο. Και πάλι, ο Ράαμπε, που ζούσε σε εξωτερική ησυχία, ήταν ένας αληθινός «πάστορας πείνας», διψασμένος για σοφία και κοσμοθεωρία.

Ο σκανδιναβικός χιουμορίστας

«Κοιτάξτε ψηλά στα αστέρια!», δίδασκε ο Ράαμπε. «Προσέξτε τα σοκάκια!», τόνιζε ξανά. Βλέπει αληθινή αρμονία όχι μόνο στην ωκεάνια ηρεμία, αλλά και στη μανιασμένη καταιγίδα που παρασύρει τους ανθρώπους μαζί της, και δίνει στον ήρωά του Ρόμπερτ Γουλφ το σύνθημα στην πορεία του στη ζωή: «Εμπρός, ακόμα και αλυσοδεμένοι!»

Μέσα από τις δημιουργίες του Γκότφριντ Κέλλερ, που φαίνονται να στέκονται τόσο ξεκάθαρα οριοθετημένες στον ζεστό ήλιο, ρέει το αισθητό υπόγειο ρεύμα ενός αυτονόητου ηρωισμού. Το «Ο Ρωμαίος και η Ιουλιέτα στο χωριό» (Julia und Romeo auf dem Dorf) είναι ένα τέτοιο κομμάτι ανεπαίσθητου μεγαλείου, όπως και το «Η κυρία Ρέγκελ Αμράιν και το μικρό της παιδί» (Frau Regel Amrain und ihr jüngster) είναι ένα παράδειγμα εσωτερικής υπερηφάνειας. Η κοπέλα που κάθεται και υφαίνει τα σεντόνια του γάμου της και δουλεύει με αγάπη σε αυτά, τραγουδά: κι αν ο άνδρας μου δεν θέλει πολεμήσει για την Πατρίδα του, τότε το λινό του γάμου μας ας γίνει σάβανο. Και ο βοσκός, που ψηλά στα βουνά χτίζει ξανά την καλύβα του που καταστράφηκε από τις χιονοστιβάδες και κοιτάζει υπομονετικά, λέει: «Αν η χιονοστιβάδα της σκλαβιάς πέσει στη χώρα μου, τότε θα βάλω φωτιά στο σπίτι και θα φύγω μακριά από τον κόσμο.»

Ο Σκανδιναβός άνδρας με τα ρούχα του αστού είναι χιουμορίστας. Ομολογουμένως, υπάρχει ένας γογγυσμός και ένας θρήνος στα βάθη του, αλλά ο αναβρασμός τιθασεύεται από τον συνειδητό αυτοέλεγχο και χρυσώνεται από την ανθρώπινη κατανόηση. Επομένως, ένας Γκαίτε θα μπορούσε να είναι τόσο λίγο χιουμορίστας όσο ένας Λεονάρντο ή ένας Σαίξπηρ· ακόμη και ο Θερβάντες δεν είναι χιουμορίστας, όπως πιστεύουν ακόμα ορισμένοι. Αλλά και οι βαθυστόχαστοι χιουμορίστες όπως ο Γκότφριντ Κέλλερ, ο Βίλχελμ Μπους, ο Βίλχελμ Ράαμπε, αλλά και ο Κάρολος Ντίκενς και ο Καρλ Σπίτζβεγκ εντούτοις ανήκουν στον ήχο του ευρωπαϊκού χαρακτήρα, είναι χαρούμενα σημεία γαλήνης, αλλά σε σκοτεινό φόντο. Το δάσος είναι κάτι περισσότερο από έναν ορισμένο αριθμό δέντρων, το έθνος είναι κάτι περισσότερο από όλα τα μέλη του, το κράτος είναι κάτι περισσότερο από το σύνολο των νόμων του. Το δάσος...

Κνουτ Χάμσουν

...είναι και κίνηση, ορμητικός ρυθμός, παιχνίδι φωτός και σκιάς, καθαρές γραμμές και σκοτεινά μυστικά· σαν εθνική ενότητα ο λαός αγωνίζεται, θριαμβεύει, νικιέται, γελάει και θρηνεί. Η ζωή του πέφτει σε καταρράκτες ή ρέει σε μεγάλα ρέματα. Και παρόλα αυτά, είναι ένα νερό που αντανακλά τον χαρακτήρα. Έτσι, η «ησυχία» της καταιγίδας και ο Ράαμπε και ο Κέλλερ ανήκουν στο μεγαλείο του Γκαίτε και του Βάγκνερ, η χαμογελαστή τραγωδία του Μπους δίπλα στο πάθος του Σίλερ, που κάνει μεγάλα βήματα. Ένα σκοτεινό υπόγειο ρεύμα αίματος και ψυχής τους συνδέει όλους και ακόμη και στους πιο «ήσυχους» ήχους ακούγεται το αιώνιο γερμανικό τραγούδι του αιώνιου γίγνεσθαι και του αγώνα για την ύπαρξή του.

Σε κανένα άλλο ζωντανό καλλιτέχνη αυτή η μυστικιστική φυσική έκφραση της θέλησης δεν διαμορφώνεται πιο επιβλητικά όσο στον Κνουτ

Χάμσουν. Κανείς δεν ξέρει γιατί ο αγρότης Ίζακ καθαρίζει με κόπο το ένα κομμάτι γης μετά το άλλο σε μια εγκαταλειμμένη περιοχή, ή γιατί η γυναίκα του ήρθε μαζί του και γέννησε τα παιδιά του. Όμως ο Ίζακ ακολουθεί έναν ανεξήγητο νόμο, συνεχίζει μια γόνιμη αναζήτηση από μια μυστικιστική αρχέγονη θέληση και στο τέλος της ύπαρξής του σίγουρα θα κοιτάξει πίσω με έκπληξη τη συγκομιδή των πράξεών του. Το «Η Ευλογία της Γης» (Segen der Erde) είναι το σημερινό μεγάλο έπος της σκανδιναβικής θέλησης στην αιώνια αρχέγονη μορφή της, ηρωικό πίσω από το ξύλινο άροτρο, καρποφόρο σε κάθε μυϊκή κίνηση, κατευθείαν στο άγνωστο τέλος. Αλλά εξίσου ανεξήγητοι και αυτονόητοι είναι το Μπενόνι, ο Μακ ο έμπορος, η βαρόνη Εντβάρντα και ο Γκλαν ο κυνηγός. Κάθε προσωπικότητα έχει λάβει έναν εσωτερικό νόμο που της εμφυσήθηκε από την αρχή και ενεργεί ανάλογα. Κάνει φαινομενικά ασύμβατα πράγματα – και όμως αυτά θεωρούνται δεδομένα. Δεν χρειάζεται να τα εξηγήσεις, να τα κατανοήσεις «ψυχολογικά»· το ίδιο το εξωτερικό τους είναι η εσωτερική τους θέληση. Αλλά η απήχηση της θέλησής μας με τη δύναμη που τα δημιούργησε όλα είναι η πραγματική «αισθητική εμπειρία».

Το τραγούδι του Χέλντερλιν

Το «Οδοιπόροι» (Landstrykere) εμφανίζεται σαν ένα αντίγραφο του χαρακτήρα του Ίζακ, βυθισμένο στη γη. Χρησιμοποιώντας το ίδιο μέσο, ο Χάμσουν περιγράφει τους νόμους του σύμπαντος και της ψυχής με έναν μυστηριώδη, φυσικό τρόπο. Για άλλη μια φορά οι χαρακτήρες είναι χωρικοί, ψαράδες, έμποροι, στους οποίους αντικατοπτρίζεται ένας κόσμος. Μέσα από ταξίδια, μέσα από ανικανοποίητες επιθυμίες, χάνουν την επαφή με τη Μητέρα Γη, της οποίας η ευλογία δεν είναι πια μαζί τους. Μετακινούνται άτακτα από μέρος σε μέρος, αλλάζοντας δραστηριότητες και αγαπώντας: αλλά αφού οι ρίζες ξεριζώνονται από τη δύναμη που δίνει τη γη, πεθαίνουν και τα άνθη. Έτσι ζουν τις ζωές τους ο Έντεβαρτ, ο Όγκουστ, η Λοβίζ Μαργκρέτ, χωρίς να ξέρουν το γιατί και για ποιον λόγο. Είναι σύμβολα παρακμής, μετάβασης στην καλύτερη περίπτωση, πειραματικά δείγματα της ανθρωπότητας, που φτάνουν σε νέες μορφές και τύπους, αλλά ανίκανα να δημιουργήσουν αξίες ή να κερδίσουν τιμή· ζουν όπως στο παρελθόν γιατί το παρελθόν, τους έχει αιχμαλωτίσει, αυτονόητα και μυστηριωδώς. Από αυτή την άποψη τόσο ο Γκέρχαρτ Χάουπτμαν όσο και ο ίδιος ο Χένρικ Ίψεν υποχωρούν μακριά στο παρασκήνιο. Ο κόσμος κατακτήθηκε για άλλη μια φορά από τον Χάμσουν.

Και τελικά αυτή η **λαχτάρα**! Είναι η λαχτάρα που οδηγεί την καρδιά ενός καλλιτέχνη στη δημιουργία με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που στέλνει τους εξερευνητές σε ταξίδια ανακάλυψης. Όλος ο γερμανικός ρομαντισμός είναι εξίσου αδιανόητος χωρίς την αίσθηση της λαχτάρας

όπως ήταν κάποτε ο γοτθικός. Ο Χέλντερλιν είναι ο μεγαλύτερος από τους καλλιτέχνες της λαχτάρας στην εποχή μας. Αυτό το πρωταρχικό στοιχείο της φύσης του διαπερνά τα πάντα, ανεξάρτητα από το αν βλέπει την ονειρική εικόνα της Ελλάδος όπως ενσαρκώνεται στη Διοτίμα ή τραγουδάει το τραγούδι του στους Γερμανούς. Ένας Χέλντερλιν δεν θα το καταλάβαινε καθόλου αν του μιλούσαμε ενώ στοχαζόταν. Από την πλευρά μας δεν θα είχαμε καταλάβει τίποτα γι' αυτόν αν δεν είχαμε βιώσει το αισθητικά επιθυμητό στοιχείο της λαχτάρας στα έργα του στα βάθη της δικής μας ζωτικής λαχτάρας. Και αυτή η πρωταρχική παρόρμηση είναι που δημιούργησε επίσης δύο προϊόντα...

Χανς Γκριμ και Έργουιν Γκύντο Κολμπενχέγερ

...άξια της σύγχρονης γερμανικής δημιουργικής λογοτεχνίας: το «Λαός χωρίς χώρο» (Volk ohne Raum) του Χανς Γκριμ και το «Παράκελσος» (Paracelsus) του Έργουιν Γκύντο Κολμπενχέγερ. Οι καμπάνες που αντηχούν από το μικρό μοναστήρι στην Έσση και συνοδεύουν τον Κορνήλιο Φρίμποτ σε όλο τον κόσμο είναι η έκφραση της λαχτάρας για χώρο, για άροτρο, για τη χρήση εγγενών δημιουργικών δυνάμεων. Αυτές οι καμπάνες λαχτάρας χτυπούν και από το Λίπολντσμπεργκ (Lippoldsberg) θρηνώντας για τον θάνατο του αναζητητή, που προκλήθηκε από τους παραπλανημένους εθνοσυντρόφους σαν κάλεσμα αφύπνισης όλων των Γερμανών στον κόσμο. Μπορεί να υπάρχουν μερικά πράγματα που πρέπει να επικρίνουμε στο «Λαός χωρίς χώρο» (Volk ohne Raum) όσο αφορά το τυπικό-τεχνικό, μπορεί να υστερεί στη σκιαγράφηση κάποιων ανθρώπων, στη δύναμη του χαρακτήρα σε σχέση με το «Κρίστιν Λάβρανστοχτερ» (Kristin Lavranstochter) της Σίγκριντ Ούντσετ (η απεικόνιση του Έλεντ Νίκολαουσσον, για παράδειγμα, είναι ένα αριστούργημα). Η πρωταρχική λαχτάρα απουσιάζει στη Νορβηγίδα συγγραφέα, ενώ είναι εμφανής σε κάθε σελίδα του έργου του Γκριμ. Όσο περισσότερο οι χαρακτήρες της μιλούν για πίστη και θεολογία, τόσο περισσότερο ο αναγνώστης πιστεύει ότι οι προθέσεις της είναι προσπάθειες να μεταφέρει τις ιδέες της στην ενδότατη καρδιά των μορφών που δεν φαίνονται να είναι φορείς τέτοιων στάσεων ζωής. Και εδώ είναι που ο Κολμπενχέγερ, που επιστρέφει στο Μεσαίωνα, έρχεται κοντά στον Γκριμ. «Δεν υπάρχει λαός σαν αυτόν που δεν έχει θεούς και λαχταρά συνεχώς να δει τον θεό», λέει ο Κολμπενχέγερ, ο αιώνιος περιπλανώμενος, στον θεό του σταυρού. Παίρνει τον κουρασμένο Χριστό, που κείτεται ζητιανεύοντας στην άκρη του δρόμου, στα δυνατά του χέρια και τον μεταφέρει στα γερμανικά εδάφη. Η άθλια, βασανισμένη φιγούρα του Χριστού εισπνέει τη δυνατή πνοή αυτής της γερμανικής ιδιοφυΐας και γίνεται πιο δυνατή και πιο δυνατή. Στη συνέχεια ο μεγάλος μονόφθαλμος μιλάει για τους Γερμανούς: «Δεν με αναγνωρίζουν πια, γιατί έχουν μόνο γλώσσες για τους αιώνιους θεούς

τους, που φέρουν τη σφραγίδα του θανάτου. Όλα τα άλλα τους φαίνονται μικρά. Αλλά...

Το Όραμα του Παράκελσου

...με βλέπουν. Το αίμα αυτού του λαού έχει ακόμα τόσα πολλά που είναι παρθένα, αρχέγονα στην πηγή του, που ρέουν μέσα από τις φλέβες του! Πρέπει να είναι έτσι γιατί είναι άνδρες που είναι γεμάτοι λαχτάρα...» Από αυτό το κοσμοόραμα ο μεγάλος ερευνητής Παράκελσος αναδύεται από τη φαντασία του ποιητή και στέκεται στο κατώφλι δύο μεγάλων εποχών, ατενίζοντας πέρα από τις δύο με λαχτάρα προς μια εποχή που η λέξη δεν στέκεται πια ενάντια στη λέξη, ο βωμός ενάντια στον βωμό, αλλά όλα αυτά θα ενσωματωθούν στους αρχέγονους νόμους της ζωής...

Πιστεύει κανείς ότι ένας Κολμπενχέγερ θα μπορούσε να είχε γράψει το μεγάλο του έργο από απλή καλλιτεχνική απόλαυση και επειδή ο ίδιος είναι ένας άνθρωπος γεμάτος τρομερή λαχτάρα; Και πιστεύει κανείς ότι καταλαβαίνει τη δουλειά του αν δεν έχει νιώσει την ίδια δύναμη της λαχτάρας να μεγαλώνει μέσα του; Όποιος το πιστεύει αυτό όχι μόνο δεν έχει κατανοήσει αυτό το «μυθιστόρημα», αλλά δεν έχει συλλάβει καν την ουσία της γερμανικής τέχνης, δεν κατάλαβε ούτε τον Ούλριχ Ένζινγκεν και τον δάσκαλο Έρβιν φον Στάινμπαχ, ούτε τον ποιητή του «Φάουστ», ούτε τον δημιουργό του «Υπερίωνα». Και κανένας από αυτούς δεν ήθελε αυτό το συναίσθημα να καταλήξει σε «στοχασμό» σαν αποτέλεσμα της δουλειάς τους, ούτε ότι να οδηγήσει στη γνώση των «πλατωνικών ιδεών» όπως εννοούσε ο Σοπενχάουερ (που είχε καθαρά διανοητικό προορισμό), αλλά ότι έπρεπε να ξυπνήσουν μια λαχτάρα, δηλ. μια θεληματική πλευρά της ύπαρξής μας μακριά από τη νωθρότητα ενός συνηθισμένου συναισθήματος, προς μια κατεύθυνση, κρατώντας την ψηλά και, σε αυτή την παραγωγή δύναμης, να δημιουργήσουν μια ενεργή πνευματική ζωή.

Είναι ένα σημαντικό κοσμοϊστορικό γεγονός, ότι όσο θρησκευόμενοι ήταν οι Ευρωπαίοι των παλαιότερων εποχών, όσο κι αν εμφανίζεται ξανά μια θρησκευτική λαχτάρα, αν και σε πολλούς είναι ακόμα κρυμμένη, αλλά σε πολλά μέρη γίνεται μια βαθιά θρησκευτική αναζήτηση,...

Οι θρησκευτικές αναζητήσεις της Ευρώπης είναι δηλητηριασμένες

...ανεξάρτητα από το πόσους πολλούς μυστικιστές και ευσεβείς άντρες γέννησε η Δύση: η η Ευρώπη εξακολουθεί να μην κατέχει την απόλυτη θρησκευτική ιδιοφυΐα δηλαδή, την εντελώς αυτόνομη ενσάρκωση του θείου σε έναν άνθρωπο. Όσο πλούσια προικισμένη κι αν ήταν, όσο ισχυρή και υπερβατική σε μορφές, μέχρι σήμερα δεν έχουμε δημιουργήσει μια θρησκευτική μορφή αντάξιά μας. Ούτε ο Φραγκίσκος της Ασίζης, ούτε ο Λούθηρος, ούτε ο Γκαίτε, ούτε ο Ντοστογιέφσκι είναι για εμάς ιδρυτές μιας θρησκείας. Ούτε ένας Γιάγκιαβαλκια, ούτε ένας

Ζωροάστρης, ούτε ένας Λάο-Τσε, ούτε ένας Βούδας ή Ιησούς δεν έχει εμφανιστεί στην Ευρώπη.

Οι θρησκευτικές αναζητήσεις της Ευρώπης δηλητηριάστηκαν στην πηγή από μια μορφή ξένων φυλών. Η πρώτη μυθολογική της εποχή πλησιάζει στο τέλος της. Ο δυτικός άνθρωπος δεν μπορούσε πλέον να σκέφτεται, να αισθάνεται ή να προσεύχεται με μορφές που ήταν χαρακτηριστικές του είδους του. Μετά από μια βίαιη, ανεπιτυχή άμυνα, έπεσε στην υποκατάστατη πίστη της εκκλησίας που του είχε επιβληθεί. Ένα πλούσιο απόθεμα θρύλων άνθισε στο πετρώδες έδαφος του ιουδαιο-ρωμαϊκού δόγματος· υπέροχες φιγούρες με τη διαίσθηση και την μεταμόρφωση του αληθινού Ιησού ρίχτηκαν ενάντια στις άκαμπτες συριακές επιπολαιότητες· οι ήρωες βρέθηκαν να πολεμούν και να πεθαίνουν για αυτό το δόγμα. Εν τούτοις, η πράξη του γιου του πλούσιου εμπόρου από την Ασίζη δεν σημαίνει δημιουργία, ούτε ήταν μια αριστοκρατική υπέρβαση του κόσμου όπως η δράση του Ινδού που χαμογελαστός ξάπλωσε σε έναν τάφο που είχε σκάψει, αλλά μια απλή άρνηση του κόσμου. Η απάρνηση του εαυτού, αυτό είναι το τραγικό τραγούδι όλων των Ευρωπαίων αγίων, μια καθαρά μηδενιστική πλευρά της δυτικής θρησκευτικής ζωής, γιατί ο Ευρωπαίος δεν επιτρεπόταν να έχει θετική δημιουργική επίδραση στον κόσμο που ήταν πιστός στον φυλετικό του τύπο. Εκεί, όπου το δοκίμασε, όπως στη φιγούρα του «μακαριστού δασκάλου» Έκχαρτ, οι εκκλησιαστικές αξίες εξαφανίστηκαν και διαλύθηκαν, ξαφνικά ανυψώθηκε ένα νέο οικοδόμημα της ψυχής, που μόλις σήμερα είναι ορατό στο σύνολό του, που πήρε τη θέση της ξένης...

Η τέχνη σαν μέσο για την υπέρβαση του κόσμου

...εκκλησίας – αν και έπρεπε να χτιστεί και να αναπτυχθεί κάτω από την απαγόρευσή της. Αυτός ο απόστολος των Γερμανών λοιπόν, πέθανε πριν προλάβει να διδάξει πλήρως και συνειδητά στους ανθρώπους τη θρησκευτική υπέρβαση του κόσμου που του αρμόζει και να ζήσει με αυτό το πνεύμα.

Έτσι η Ευρώπη εξαπλώθηκε και υπέταξε σωματικά τον κόσμο και το σύμπαν. Όμως η πνευματική αναζήτηση, που δεν ήταν αληθινά θρησκευτική, αλλά μόνο Ρωμαιοεβραϊκή, εκτόπισε την ισορροπία της θρησκευτικής και καλλιτεχνικής θέλησης. Οι ύμνοι της αρχαιότητας της Ινδίας είναι λιγότερο καλλιτεχνικά προϊόντα από θρησκευτικά φιλοσοφικά δόγματα, οι εικόνες των θεών της Κίνας παραμένουν σαν μια γκροτέσκα παραμόρφωση της φύσης ή εξυψώνονται σε απλές μορφές σχηματοποίησης και επισημοποίησης, οι πίνακες της Αιγύπτου ήταν απλές συνθέσεις σχεδίασης, η Ελλάδα έγινε αφηρημένη μορφή για εμάς. Μόνο στην Ευρώπη η τέχνη έγινε ένα πραγματικό μέσο υπέρβασης του κόσμου: μια θρησκεία από μόνη της. Η σταύρωση του Ματίας Γκρύνε-

βαλντ, ένας γοτθικός καθεδρικός ναός, μια αυτοπροσωπογραφία του Ρέμπραντ, μια φούγκα του Μπαχ, η «Ηρωική Συμφωνία» του Μπετόβεν (3η Συμφωνία σε Μι ύφεση μείζονα, έργο 55), η «Μυστικιστική Χορωδία» (Chorus Mysticus) στον Φάουστ του Γκαίτε, είναι παραβολές μιας εντελώς νέας ψυχής, μιας συνεχώς ενεργής ψυχής που μόνο η Ευρώπη μπόρεσε να γεννήσει.

Ο Βάγκνερ λαχταρούσε τη λαϊκή τέχνη σαν σύμβολο. Η κοινή αρχική πηγή των επιμέρους τεχνών εμφανίστηκε σ' αυτόν σαν ο προάγγελος μιας νέας εποχής. Αυτή την «θρησκεία του μέλλοντος», στην αρχή είμαστε ικανοί να τη δημιουργήσουμε, «γιατί είμαστε μόνο άτομα, μόνοι»: «Ένα έργο τέχνης είναι η ζωντανή αναπαράσταση της θρησκείας· αλλά οι θρησκείες δεν επινοούνται από τον καλλιτέχνη, αυτές προκύπτουν μόνο από τους ανθρώπους*.»

Μια τέχνη σαν θρησκεία, αυτό ήθελε κάποτε ο Βάγκνερ. Μαζί με τον Πολ ντε Λαγκάρντ ήταν ο μόνος που πολέμησε ενάντια σε ολόκληρο τον αστικοκεφαλαιοποιημένο κόσμο των Αλμπερίχων και,...

Η ιδέα του Μπαϊρόιτ

...εκτός από χάρισμα, ένιωθε και ότι είχε καθήκον να υπηρετήσει τον λαό του. Δεν είπε σε κατάσταση κατάρρευσης: «Δεν καταλαβαίνω πια τον κόσμο», αλλά ήθελε να δημιουργήσει έναν άλλο κόσμο και είχε ένα προαίσθημα μιας νέας, αναγεννημένης ζωής. Απέναντί του στάθηκε ένας παγκόσμιος Τύπος που είχε ξεπουληθεί, ένας κορεσμένος φιλιστινισμός, μια εποχή χωρίς ιδανικά. Και αν πολλοί στην εποχή μας νιώθουν αποξενωμένοι προς τις μορφές των ιδεών του Μπαϊρόιτ ή ασυμπαθείς προς αυτήν, για τη γενιά εκείνης της εποχής, αυτή η ιδέα ήταν η πραγματική πηγή ζωής εν μέσω μιας κτηνώδους εποχής. Σε όλα τα κράτη όπου ζούσαν άνθρωποι που αντιμετώπιζαν τη ζωή όχι μόνο μέσω αισθητικών και μη δημιουργικών διαμαρτυριών, το Μπαϊρόιτ βρήκε εναρμονισμένες ψυχές και ενώ οι κάποτε φημισμένοι «κοινωνικοί ποιητές» διατήρησαν μόνο μια αξιολύπητη ύπαρξη, η εσωτερική αξία του Μπαϊρόιτ εξακολουθεί να υψώνεται σαν οδηγός για την εποχή μας και ακόμα και πέρα από αυτήν στο μέλλον του επερχόμενου γερμανικού Ράιχ. Ένας Γκέρχαρτ Χάουπτμαν απλώς ροκάνιζε τις σάπιες ρίζες των μεσαίων τάξεων του 19ου αιώνα και κατασκεύαζε θεατρικά κομμάτια από δημοσιεύματα εφημερίδων, μετά «εκπαιδεύτηκε» και εγκατέλειψε το μαχόμενο κοινωνικό κίνημα, αισθητοποιήθηκε στους αισθησιακούς Γαλικιανούς κύκλους της εφημερίδας «Berliner Tageblatt», μιμήθηκε τη στάση του Γκαίτε μπροστά στους φωτογράφους και στη συνέχεια το 1918, μετά τη νίκη του χρηματιστηρίου, είχε τον Τύπο να τον παρουσιάσει στον γερμανικό λαό σαν το «μεγαλύτερο ποιητή» του. Εσω-

---

* «Το έργο τέχνης του μέλλοντος» (Das Kunstwerk der Zukunft) του Ρίχαρντ Βάγκνερ.

τερικά χωρίς αξία, ο Χάουπτμαν και ο κύκλος του είναι άκαρποι αποσυνθέτες μιας εποχής στην οποία ανήκουν ενδόμυχα. Σε κανένα από αυτούς ούτε στον Χέρμαν Σούντερμαν ούτε στον Φρανκ Βέντεκιντ σίγουρα ακόμη λιγότερο στο μεταγενέστερο σμήνος των Τόμας Μαν, Γκέοργκ Κάιζερ, Φραντς Βέρφελ, Βάλτερ Χάσενκλεβερ, Καρλ Στερνχάιμ, δεν άναψε μια αληθινή φλόγα διαμαρτυρίας στην καρδιά, όχι: αν και ο μαρξιστικός σοσιαλισμός απέτυχε πολιτικά, το ανανεωτικό κίνημα, που επίσης αγωνιζόταν με λαχτάρα για την καλλιτεχνική έκφραση,...

Η Διεθνής των Διανοουμένων

...προδόθηκε και παραποιήθηκε από αυτή την αλαζονική «γερμανική» και εβραϊκή λογοτεχνική συντεχνία. Όλοι αυτοί οι ποιητές της εργατικής τάξης κατά βάθος πέθαναν μπροστά στη δύναμη του χρήματος και των σκλάβων του, που προσποιούνταν ότι τους πολεμούσαν. Είναι όλοι αρχάριοι διανοούμενοι που έγιναν προικισμένοι και «άνθρωποι» μόλις τους επέτρεψαν να φάνε στο τραπέζι των πριγκίπων του χρήματος. Πουθενά στον 19ο αιώνα δεν υπάρχει ίχνος από το μεγάλο, αληθινό επαναστατικό κίνημα του «Οι ληστές» (Die Räuber), του «Έρωτας και ραδιουργία» (Kabale und Liebe) του Φρίντριχ Σίλερ, ακόμη και του «Γουλιέλμος Τέλλος». Η δημιουργία της πόρνης Λουλού είναι ό,τι υψηλότερο θα μπορούσαν να κάνουν αυτοί οι «ποιητές». Και για να καταστείλουν αυτό που πραγματικά τολμούσε και αγωνιζόταν, οι πρίγκιπες του χρήματος σχημάτισαν ένα καρτέλ με Εβραίους σκηνοθέτες θεάτρου και άρχοντες του Τύπου. Αυτός ο Τύπος επαίνεσε καθετί αναιδές, διεφθαρμένο, τεχνητό, ανίκανο και ανάπηρο και πολέμησε όλο και πιο αποφασιστικά και συνειδητά ενάντια σε κάθε αληθινή ανανέωση του κόσμου όπως κάποτε εναντίον του Ρίχαρντ Βάγκνερ. Διότι ήξεραν ότι το μεγάλο σημαίνει τον θάνατο του μικρού, μια νέα αξία, αφού αναγνωριστεί, εξαλείφει ό,τι είναι άχρηστο. Σε αυτόν τον μεγαλύτερο αγώνα ζούμε και αναπνέουμε σήμερα περισσότερο από ποτέ. Δεν μπορούμε πλέον να ξεχάσουμε τον κόσμο όπως ο Ράαμπε και ο Κέλλερ και να αποκλειστούμε από τη ροή της ζωής και μάλιστα δεν μπορούμε πλέον να το κάνουμε αυτό αφού ξέρουμε ότι μια ολόκληρη Διεθνής επικεφαλής ενός μιγαδοποιημένου στρατού «καλλιτεχνών» αντιμετωπίζει με θανάσιμη εχθρότητα τις νέες αξίες της αφυπνιζόμενης φυλετικής ψυχής. Ή για την ακρίβεια, εξαιτίας αυτού.

Ο Ανρί Μπαρμπύς, ο Σίνκλερ Λιούις, ο Μιγέλ ντε Ουναμούνο, ο Βιθέντε Μπλάσκο Ιμπάνεζ, ο Αντρέ Μωρουά (Εμίλ Σαλομόν), ο Τζορτζ Μπέρναρντ Σω και οι εκδότες τους συνεργάζονται πολύ στενά με τους Τόμας Μαν, Γκέοργκ Κάιζερ, Λούντβιγκ Άντον Ζάλομον Φούλντα και την κλίκα των εφημερίδων τους. Εξασφαλίζουν επαίνους, μετάφραση και παραστάσεις ο ένας για τον άλλον. Ολόκληρος ο παγκόσμιος Τύπος δη-

σιοποιεί τρεις μήνες νωρίτερα τη μεγάλη αποκάλυψη ότι ο Τόμας Μαν γράφει ένα νέο μυθιστόρημα. Από το στόμα του ενός στο στόμα του άλλου...

Παρακμάζουσα Δημοκρατία

...μεταφέρεται το πώς αναπαύεται ο Τόμας Μαν, πώς σκέφτεται και πώς εργάζεται – είτε σε κλειστό δωμάτιο είτε στην εξοχή, είτε το πρωί είτε το βράδυ. Αυτός ο αποφασιστικός, σύγχρονος φιλιστινισμός σήμερα σαπίζει παρ' όλους τους υμνωδούς στα μέσα της εβραϊκής διαφήμισης. Φλυαρεί κάτι για την ανθρωπότητα, τη διεθνή ειρήνη μεταξύ των λαών και για τη δικαιοσύνη, αλλά δεν έχει ούτε μια σταγόνα αληθινής ανθρωπιάς να μεταδώσει. Έκανε ειρήνη με τις δυνάμεις που έβλεπαν τον παγκόσμιο πόλεμο σαν δουλειά τους. Γράφει σε εφημερίδες που χλευάζουν το αληθινό δικαίωμα ενός έθνους να εκφράσει τη δική του φύση με τον δικό του τρόπο. Στάσιμοι όπως η ίδια η πολιτική δημοκρατία είναι οι ψαλμωδοί της, είτε τους λένε Τζορτζ Μπέρναρντ Σω είτε Χάινριχ Μαν και χρόνο με τον χρόνο δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να τρώνε πτώματα και δεν ξέρουν καν αν είναι νόστιμα ή όχι, και όσοι δεν γονατίζουν μπροστά τους, τους κλωτσούν σαν γάιδαροι.

Υπάρχει κάποια πιθανή δικαιολογία για τις αποτυχίες του 19ου αιώνα: το γεγονός ότι οι άνδρες του βρέθηκαν στη μέση ενός χειμαρρώδους ρεύματος αφυπνιστικού βιομηχανισμού και, όπως πολλοί άλλοι, κατακλύστηκαν από το νέο. Αν και ένιωθαν ότι οι παλιές αξίες παραπαίουν, ποιος θα μπορούσε να τους επικρίνει αν δεν έβλεπαν ανατολή, αλλά χάθηκαν; Αλλά η αρχή του 20ου αιώνα αποκάλυψε άνδρες που ήταν αρκετά αλαζονικοί ώστε να εμφανιστούν σαν προφήτες ενός νέου συστήματος. Και σήμερα βλέπουμε ότι όλα όσα διακήρυξαν ήταν φουσκωμένα κουφάρια, στη δύναμη των οποίων δεν πίστευαν ούτε οι ίδιοι. Ο Χένρικ Ίψεν και ο Άουγκουστ Στρίντμπεργκ αγωνίστηκαν έντιμα μέχρι το θάνατό τους. Οι τελευταίοι σύγχρονοι προφήτες της Δημοκρατίας και του Μαρξισμού δεν πιστεύουν στους άλλους και δεν φέρουν μέσα τους προσωπικές αξίες. Τώρα ψάχνουν για φιγούρες στην κινεζική, ελληνική, ινδική λογοτεχνία [Κλάμπουντ (ψευδώνυμο του Άλφρεντ Χένσκε), Ούγκο φον Χόφμανσταλ, Βάλτερ Χάσενκλεβερ, Έντμουντ Ράινχαρντ), τις ντύνουν ή αντιγράφουν τους νέγρους…

Το Παραπλανητικό Εργατικό Κίνημα

…από το Τιμπουκτού για να παρουσιάσουν στο επιλεγμένο κοινό τους μια «νέα ομορφιά», έναν «νέο ρυθμό ζωής».

Αυτή είναι η ουσία της πνευματικότητας του σήμερα, δηλαδή του σύγχρονου δράματος, του σύγχρονου θεάτρου, της σύγχρονης μουσικής! Μια δυσωδία από πτώματα αναδύεται από το Παρίσι, τη Βιέννη, τη Μό-

σχα και τη Νέα Υόρκη. Η «εβραϊκή δυσοσμία» (foetor judaicus) ανακατεύεται με τα αποβράσματα όλων των λαών. Τα καθάρματα είναι οι «ήρωες» της εποχής, οι πόρνες και οι επιθεωρήσεις του γυμνού χορού που σκηνοθέτησαν οι νέγροι ήταν η μορφή της τέχνης της δημοκρατίας του Νοεμβρίου. Το τέλος, η μάστιγα των ψυχών, έμοιαζε να έχει φτάσει.

Ο στρατός των εκατομμυρίων εργατών στα ορυχεία και μπροστά από τις φλόγες των υψικάμινων υποδουλώθηκαν και ληστεύτηκαν. Πεινούσαν και υπέφεραν από όλες τις φρικαλεότητες μιας νέας κυριαρχίας των μηχανών. Αλλά δεν ήθελαν να παραδοθούν, ήθελαν να αγωνιστούν. Αναζήτησαν έναν ηγέτη, αλλά δεν τον βρήκαν και είναι συγκλονιστικό να βλέπεις τον παραλληλισμό ότι στην κορυφή ήταν μαυροκαπνισμένες αλλά ισχυρές προσωπικότητες (όσο ήταν ασφαλές) Εβραίων δικηγόρων και προδοτών που χρηματοδοτούνταν από μεγάλες τράπεζες, ενώ οι «εργάτες ποιητές» δεν μπόρεσαν να γεννήσουν ούτε μια φιγούρα αγωνιστή. Κανένας ιππότης δεν βρέθηκε στον αγωνιζόμενο στρατό των εργατών, ούτε στη ζωή ούτε στην τέχνη. Ο Άουγκουστ Μπέμπελ παρέμεινε για πάντα κατώτερος λοχίας και ο Γκέρχαρτ Χάουπτμαν δεν ξεπέρασε τους «Οι Υφαντές» (Die Weber) και το «Συνάδελφος Κράμπτον» (Kollegen Crampton). Μόνο σε αυτό το γεγονός βρίσκουμε την απόδειξη ότι ο μαρξισμός δεν ήταν ένα πραγματικό γερμανικό, ούτε ένα δυτικό κίνημα ελευθερίας, γιατί ένα ντόπιο κίνημα δημιουργεί τις ηρωικές του φιγούρες σαν υπέρτατη αξία του. Αλλά στη θέση αυτών των δυνάμεων ήρθε ένας συρφετός δειλών μαρξιστών ηγετών που επέτρεψαν να εξαγοραστούν από όποιον είχε τα χρήματα· στη θέση ενός συνόλου μπήκε η τάξη σαν ταλμουδική αξία. Ο Γερμανός εργάτης ξέχασε ότι κανείς δεν πρέπει να προδίδει το λαό και Πατρίδα, αλλά πρέπει να τα κατακτά. Τώρα,...

Το ιδεώδες της ομορφιάς του 1914

...κάτω από την ηγεσία των Εβραίων κατέστρεψε και τα δύο. Το νέο εργατικό κίνημα που αφυπνίζεται σήμερα – ο εθνικοσοσιαλισμός – θα χρειαστεί να αποδείξει ότι είναι ικανό να παρουσιάσει στον Γερμανό εργάτη και σε ολόκληρο τον λαό όχι μόνο μια εφαρμόσιμη πολιτική ιδέα αλλά και ένα ιδανικό της ομορφιάς της ανδρικής δύναμης και θέλησης. Η υπέρτατη πνευματική μας αξία θα υπερισχύει όλων των άλλων κατά πολύ και άρα θα είναι η προϋπόθεση για μια οργανική τέχνη που κυλάει μέσα από τη ζωή και δημιουργεί ζωή.

Σε όλες τις πόλεις και σε όλα τα χωριά της Γερμανίας μπορούμε ήδη να δούμε τη δυνατότητα αποδοχής των ιδεών μας. Τα πρόσωπα που ατενίζουν τα μνημεία του πολέμου, κάτω από τα ατσάλινα κράνη τους, έχουν παντού μια ομοιότητα που μπορεί να περιγραφεί μόνο σαν μυστικιστική: ένα απότομα αυλακωμένο μέτωπο, μια δυνατή ίσια μύτη με γωνιακή δομή, ένα καλά κλειστό στόμα με τη βαθιά χαραμάδα μιας

τεταμένης θέλησης.

Τα ορθάνοιχτα μάτια κοιτούν ευθεία μπροστά. συνειδητοποιώντας την απόσταση, στην αιωνιότητα. Η θεληματική αρρενωπότητα του στρατιώτη του μετώπου διαφέρει αισθητά από το ιδανικό της ομορφιάς των προηγούμενων εποχών. Η **εσωτερική** δύναμη έχει γίνει ακόμη πιο ξεκάθαρη από ό,τι στην περίοδο της Αναγέννησης και του Μπαρόκ. Αυτή όμως η νέα ομορφιά είναι και μια φυλετικά εγγενής εικόνα της ομορφιάς του Γερμανού εργάτη, των σημερινών αγωνιζόμενων Γερμανών στο σύνολό τους. Αλλά για να αποφευχθεί η ανάδυση αυτής της ζωογόνου αλληγορίας, μπάσταρδοι εθισμένοι στη μορφίνη ζωγραφίζουν σε εβραϊκές «εργατικές» εφημερίδες και περιοδικά, καχεκτικά και διεστραμμένα πρόσωπα, δημιουργούν ξυλογραφίες στις οποίες η ηλιθιότητα και η επιληψία υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύουν τη θέληση και τον αγώνα, ενώ οι εκκλησίες συνεχίζουν αβοήθητες να παραγγέλνουν περισσότερες «σταυρώσεις» ή να σφραγίζουν τον «αμνό του θεού». Τίποτα όμως δεν τους βοηθήσει: η προδοσία του 1918 έχει αρχίσει να εκδικείται τους προδότες. Από τη θανατηφόρο δίνη της μάχης, από τον αγώνα, την αθλιότητα και τη δυστυχία, μια νέα γενιά αγωνίζεται να αναδυθεί, η οποία τελικά βλέπει...

Η Κληρονομιά του Παγκόσμιου Πολέμου

...έναν συγκεκριμένο στόχο μπροστά της, ένα συγκεκριμένο παλιό αλλά και καινούργιο ιδανικό ομορφιάς, μια ομορφιά που εμψυχώνεται από μια αληθινή δημιουργική θέληση. Δικό της είναι το μέλλον.

Πίσω από τις παλιές αισθητικές αξίες, αναδύεται ένα νέο υπεραισθητικό σύστημα αξιών. Προσωπικότητα και τύπος, το ένα προϋποθέτει και ενισχύει το άλλο. Μια αληθινή προσωπικότητα έχει πάντα μια μέγιστη αξία, και μάλιστα, ακόμη και ένας πραγματικός σκλάβος υποτάσσεται άνευ όρων σε έναν συγκεκριμένο τρόπο ζωής· μόνο ο μιγάς και ο μπάσταρδος ταλαντεύονται ανάμεσα σε θριαμβευτικές κραυγές και ανούσιους θρήνους, ανάμεσα στον παρά φύση ερωτισμό και στη θεοσοφία, ανάμεσα στην ασεβή απιστία και στην έντονη δαιμονική έκσταση.

Εν μέσω της κατάρρευσης του 1918, η νέα γενιά της Γερμανίας αναζήτησε μια νέα τέχνη, αλλά με τη γνώση ότι μια τέτοια τέχνη δεν θα γεννηθεί έως ότου μας καταλάβει μια νέα, ευγενέστερη αξία, που θα κυριαρχεί σε ολόκληρη τη ζωή. Δεν είναι τυχαίο που ο παγκόσμιος πόλεμος δεν έχει βρει ακόμη τους ποιητές του. Όσο συγκλονιστικά από συναίσθημα κι αν είναι τα μεμονωμένα τραγούδια, ο λαός και η πατρίδα σαν αξίες εμφανίστηκαν ξαφνικά ανάμεσά μας, μόνο στη μέση των μαχών ξύπνησε ο γερμανικός Μύθος. Όσοι το βίωσαν πιο έντονα καλύπτονται από το χώμα ή τα κύματα της θάλασσας. Οι υπόλοιποι έπεσαν στο βούρκο της κατάρρευσης. Η πλειοψηφία έχασε την πίστη της

να πολεμήσει για οτιδήποτε είχε αξία. Σήμερα, όμως, αυτό που είναι καθολικά προσωπικό προέρχεται από το άτομο. Η ανάγκη των καιρών χαράζει στην καρδιά κάθε Γερμανού ότι κάθε θυσία, όσο μικρή κι αν ήταν, στον Παγκόσμιο Πόλεμο σήμαινε αφοσίωση για 80 εκατομμύρια ανθρώπους, ότι αυτές οι θυσίες που έγιναν ανήκουν σε αυτά τα 80 εκατομμύρια, μαζί με τα παιδιά τους και τους πιο μακρινούς απογόνους τους. Ο αποσπασματικός ενθουσιασμός πριν από τον πόλεμο για την «Πατρίδα» σήμερα γίνεται μια πραγματική μυστικιστική εμπειρία παρ' όλα τα κοινοβούλια και τους πολιτικούς.

Το επερχόμενο έπος του παγκόσμιου πολέμου

Αυτή η εμπειρία θα ενισχυθεί και πρέπει να ενισχυθεί από μια αυτονόητη αίσθηση της πραγματικότητας. Αυτό το συναίσθημα όμως, σημαίνει ότι τα άτομα των λαών, οι μεμονωμένες ψυχές, αρχίζουν σταδιακά να υιοθετούν μια στάση με ίδιες απόψεις. Προσωπικότητες που το έχουν προωθήσει με όλες τους τις δυνάμεις εδώ και χρόνια, τότε, αναγκαστικά, θα ωθηθούν στην κορυφή. Και όποια μορφή κι αν πάρει η πολιτική ζωή, θα γεννηθεί ο ποιητής του παγκόσμιου πολέμου! Γνωρίζει με όλους τους άλλους ότι οι δύο εκατομμύρια νεκροί Γερμανοί ήρωες είναι οι πραγματικοί ζωντανοί, ότι έδωσαν τη ζωή τους για τίποτα άλλο εκτός από την τιμή και την ελευθερία του γερμανικού λαού, ότι σε αυτή την πράξη βρίσκεται η μοναδική πηγή της πνευματικής μας αναγέννησης, και ότι αυτή είναι η μοναδική αξία στην οποία όλοι οι Γερμανοί μπορούν να υποκλιθούν χωρίς αντίρρηση. Αυτός ο Γερμανός ποιητής τότε, με ένα δυνατό χέρι, θα διώξει τα σκουλήκια από τα θέατρα μας, θα γονιμοποιήσει τον μουσικό για μια νέα ηρωική μουσική, και θα καθοδηγήσει τη σμίλη του γλύπτη. Τα ηρωικά μνημεία και τα άλση των μνημείων θα διαμορφωθούν μέσα από μια νέα γενιά σε τόπους προσκυνήματος για μια νέα θρησκεία, όπου οι γερμανικές καρδιές θα μπορούν να διαμορφωθούν ξανά και ξανά με την έννοια ενός νέου Μύθου. Τότε ο κόσμος θα ξαναγεννηθεί μέσα από την τέχνη.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Τρίτο βιβλίο

Το επερχόμενο Ράιχ

Σε ολόκληρη την ιστορία της ζωής ενός λαού,
η πιο ιερή στιγμή του είναι όταν ξυπνά
από την αδυναμία του... Ένας λαός που αγκαλιάζει
την αιωνιότητα της εθνικότητάς του με χαρά και αγάπη
μπορεί να γιορτάζει ανά πάσα στιγμή τη γιορτή της αναγέννησής του
και την ημέρα της ανάστασής του.

Φρίντριχ Λούντβιχ Γιαν

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I
Μύθος και Τύπος

Θα έρθει μια μέρα που οι άνθρωποι θα τιμήσουν τους μεγάλους ονειροπόλους τους επειδή ήταν αποφασιστικοί άνθρωποι της δράσης. Εκείνους τους ονειροπόλους που ο πόθος τους έγινε όραμα και από αυτό το όραμα δημιουργήθηκε ένας στόχος ζωής. Ενώ περπατούσαν ανάμεσά μας σε αυτή τη γη σαν εμμονικοί με τη θρησκεία, σαν φιλόσοφοι, σαν δημιουργικοί εφευρέτες και πολιτικοί, έπαιρναν τις αποφάσεις και κατασκεύασαν τις ιδέες, με διάφορα μέσα και με πολλούς τρόπους, οι οποίες διαμόρφωσαν τον κόσμο μας. Το όνειρο ενός εφευρέτη είναι η πρώτη έκφραση μιας πνευματικής δύναμης, σταματά όλες τις εσωτερικές παρορμήσεις προς μια κατεύθυνση, στο μαρτύριο της συνειδητοποίησης ότι το όραμα που είναι τόσο ζωντανό μέσα του δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πλήρως. Ενισχύει όλες τις πνευματικές και διανοητικές ενέργειες και τελικά γεννά τη δημιουργική πράξη γύρω από τον άξονα της οποίας μια νέα εποχή περιστρέφεται όπως η περιστροφή της γης στον άξονά της.

Κάποτε το σκανδιναβικό πνεύμα ονειρευόταν στα όνειρά του τη Μεσόγειο θάλασσα και την Ελλάδα, ονειρευόταν την εγγύτητα του ήλιου και το πέταγμα του ανθρώπου πάνω από τον Όλυμπο. Αυτή η λαχτάρα

δημιούργησε το δράμα του Ίκαρου. Αυτό το πνεύμα πέθανε σαν τον Ίκαρο, αλλά μια μέρα θα ξαναζωντανέψει για να αναβιώσει σε άλλο μέρος. Οι κόρες του ήλιου και οι κόρες του σπαθιού στάλθηκαν από τον αέρα σε έναν ονειροπόλο ο οποίος, σε καταιγίδα και σε κάθε καιρό, έβλεπε τις Βαλκυρίες από πάνω του να κυνηγούν, και μετά ο ίδιος ανέβηκε στην απείρως απομακρυσμένη Βαλχάλα. Η πανάρχαια λαχτάρα έγινε εικόνα στον Βίλαντ (Δαίδαλος στη γερμανική μυθολογία) τον σιδερά και πέθανε για άλλη μια φορά για να ξαναξυπνήσει σε μια νέα ζωή στο εργαστήριο του Λεονάρντο. Από τις εικόνες του ποιητή...

Το όνειρο της ανθρώπινης πτήσης

...προέκυψε μια πρακτική μεταμορφωτική θέληση. Μια δυνατή ανθρωπότητα είχε ήδη καταλάβει τη φύση και με ένα αριστοτεχνικό βλέμμα αναζήτησης, έμαθε τους νόμους της. Ωστόσο, ήταν πάντα πολύ νωρίς. Τετρακόσια χρόνια αργότερα όσοι ονειρευόντουσαν την ανθρώπινη πτήση κατέκτησαν το εύθραυστο υλικό. Η ύλη αυτή τη φορά κατακτήθηκε, συγκεντρώθηκε σκόπιμα σε αξιοποιημένη ενέργεια, βρέθηκε η ισχύς του προωθητικού κινητήρα. Και μια μέρα ένα γυαλιστερό ασημένιο αερόπλοιο πέταξε στον αέρα σαν όνειρο πολλών χιλιετιών που είχε γίνει πραγματικότητα. Οι μορφές πραγματοποίησης ήταν διαφορετικές από αυτές που είχαν φανταστεί οι πρώτοι ονειροπόλοι, κάτι που ήταν απλώς τεχνικό και παρέμενε προσωρινά δεμένο. Αλλά η πνευματικά αριστοτεχνική ώθηση ήταν η αιώνια, ανεξήγητη θέληση που έθετε στόχους για να υπερνικήσει τη γήινη βαρύτητα.

Κάποτε οι άνθρωποι ονειρευόντουσαν ένα Όν που έβλεπε και άκουγε τα πάντα. Το έλεγαν Δία. Κοιτούσε τη γη πάνω από τα σύννεφα του Ολύμπου τη στεριά, ή ίσως μέχρι το Άργος σαν Πανόπτης. Μόνο λίγοι τόλμησαν να απαιτήσουν κάτι αντίστοιχο για τον άνθρωπο. Αλλά αυτοί οι λίγοι ονειροπόλοι όμως, ερεύνησαν την φύση του θεού που έριχνε κεραυνούς και εξέτασαν τις μυστηριωδώς απελευθερωμένες φυσικές δυνάμεις. Και κάποτε, με τη βοήθεια αυτών των δυνάμεων, μίλησαν μεταξύ τους, βρισκόμενοι πολύ μακριά, συνδεδεμένοι μόνο με ένα σύρμα. Ύστερα ούτε αυτό το σύρμα ήταν πλέον απαραίτητο. Ψηλοί, λεπτοί πύργοι σήμερα στέλνουν μυστηριώδη κύματα σε ολόκληρο τον κόσμο και αυτά εκπέμπονται σε χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά σαν τραγούδι ή μουσική. Και πάλι ένα τολμηρό όνειρο έγινε ζωή και πραγματικότητα.

Στη μέση μιας ερήμου, πολεμιστές και κατακτητές κάποτε ονειρεύονταν έναν παράδεισο. Αυτό το όνειρο των λίγων μετατράπηκε σε έργο εκατομμυρίων. Από το ένα ρέμα στο άλλο, το νερό έρεε μέσα από τάφρους,...

Δημιουργία και Καταστροφή του «Παράδεισου»

...σε καλά σχεδιασμένες γραμμές μέσα από την άνυδρη έρημο. Και σαν να οδηγήθηκε από μαγικές δυνάμεις, η κίτρινη άμμος έγινε πράσινη και τα χωράφια με καλαμπόκι θρόιζαν με βαρείς καρπούς. Προέκυψαν στη σειρά χωριά και πόλεις, η τέχνη και η επιστήμη άκμασαν ώσπου πάνω από αυτόν τον «Παράδεισο», που επινοήθηκε από μια ονειροπόλα ανθρώπινη φυλή, πέρασαν στρατεύματα κατακτητών που δεν είχαν όνειρα, καταστρέφοντας τα πάντα. Έφαγαν τους καρπούς της γης, αλλά δεν ήξεραν πώς να ονειρεύονται ζωντανοί. Τα κανάλια λάσπωσαν, το νερό έμενε στάσιμο και έτρεξε πίσω στην αρχική του κοίτη του ποταμού από όπου έτρεχε πίσω στον άμορφο Ινδικό Ωκεανό. Τα δάση αχρηστεύτηκαν, τα χωράφια με σιτάρι εξαφανίστηκαν, στη θέση του γρασιδιού εμφανίστηκε ξανά πέτρα και παρασυρόμενη άμμος. Οι άνθρωποι χάθηκαν ή έφυγαν, οι πόλεις βυθίστηκαν ξανά στην άμμο, η σκόνη έπεσε πάνω τους. Χιλιάδες χρόνια αργότερα σκανδιναβοί ονειροπόλοι ξέθαψαν τον απολιθωμένο πολιτισμό από τα ερείπια και τις στάχτες. Σήμερα, ολόκληρη η εικόνα του πρώην παραδείσου στέκεται μπροστά στα μάτια μας σαν ένα όνειρο που ονειρευόμασταν, που κάποτε παρήγαγε ζωή, ομορφιά και δύναμη όσο κυριαρχούσε μια ανώτερη φυλή που μπορούσε να ονειρευτεί ξανά και ξανά. Αλλά μόλις οι φυλές ενός είδους χωρίς όνειρα κυριάρχησαν και προσπάθησαν να πραγματοποιήσουν το όνειρο, η πραγματικότητα εξαφανίστηκε με το όνειρο.

Όπως στη Μεσοποταμία (χώρα των δύο ποταμών) ονειρεύονταν τη γονιμότητα και τη δύναμη, έτσι και μια μεγάλη φυλή στην Ελλάδα ονειρευόταν την ομορφιά και τον ζωογόνο Έρωτα· έτσι στην Ινδία και στον Νείλο ο άνθρωπος ονειρευόταν πειθαρχία και αγιότητα· έτσι ο Γερμανός ονειρευόταν τον παράδεισο της τιμής και του καθήκοντος.

Δίπλα στα όνειρα που επιβάλλουν τη γόνιμη πραγματικότητα και τους καταστροφείς που δεν έχουν όνειρα, υπάρχουν και τα καταστροφικά όνειρα. Είναι εξίσου αληθινά και συχνά εξίσου δυνατά με τα δημιουργικά. Ακόμα και σήμερα ακούγονται ιστορίες για τους μικρούς σκοτεινούς λαούς στην Ινδία, των οποίων το διαπεραστικό...

Από το όνειρο της παγκόσμιας δύναμης του Ιουδαϊσμού

...βλέμμα γοητεύει φίδια και πουλιά, αναγκάζοντάς τα να μπουν στα δίχτυα των κυνηγών. Ξέρουμε το τερατώδες δυνατό κακό όνειρο του Ιγνάτιου Λογιόλα, του οποίου η ψυχοφθόρα πνοή εξακολουθεί να κρέμεται πάνω από ολόκληρο τον πολιτισμό μας σήμερα. Ξέρουμε επίσης το όνειρο του μαύρου νάνου Άλμπεριχ, που καταράστηκε την αγάπη για χάρη της παγκόσμιας κυριαρχίας. Αυτό το όνειρο καλλιεργήθηκε στο όρος Σιών για αιώνες, το όνειρο του χρυσού, της δύναμης, του ψέματος και του μίσους. Αυτό το όνειρο οδήγησε τους Εβραίους σε ολόκληρο τον κόσμο. Ανήσυχο, ονειροπόλο, άρα και δημι-

ουργώντας την πραγματικότητα, καταστρέφοντας την πραγματικότητα, ο φορέας των κακών ονειρικών προσώπων ζει και υφαίνει ακόμα και σήμερα οράματα ανάμεσά μας. Το όνειρο του Εβραίου, που βιώθηκε για πρώτη φορά σε όλη του τη δύναμή πριν από τρεις χιλιάδες χρόνια, σχεδόν έγινε πραγματικότητα μετά από πολλές αποτυχίες: χρυσός και παγκόσμια κυριαρχία. Απαρνούμενος την αγάπη, την ομορφιά, την τιμή, ονειρευόμενος μόνο το όνειρο ενός χωρίς αγάπη, τον άσχημο, άτιμο αφέντη, ο Εβραίος αναζητούσε την κυριαρχία και, μέχρι το 1933, φαινόταν πιο δυνατός από εμάς: επειδή είχαμε πάψει να ψάχνουμε για το όνειρό μας, και προσπαθούσαμε ακόμη και αδέξια να εκπληρώσουμε την εμπειρία του ονείρου του Εβραίου. Αυτό προκάλεσε και τη γερμανική κατάρρευση του 1918.

Το μεγαλύτερο όμως και το πιο συναρπαστικό πράγμα στη μέση του σημερινού χάους είναι η μυθική, ευαίσθητη, αλλά δυνατή, αφύπνιση, είναι το γεγονός ότι αρχίσαμε και πάλι να ονειρευόμαστε τα δικά μας πρωταρχικά όνειρα. Όχι με πρόθεση αλλά πολύ πιο αυθόρμητα σε πολλά σημεία ταυτόχρονα και όλα προς την ίδια κατεύθυνση. Είναι το παλιό, αλλά καινούργιο, όνειρο του Μάιστερ Έκχαρτ, του Μεγάλου Φρειδερίκου και του Πολ ντε Λαγκάρντ.

Κάποτε, οι σκανδιναβοί Βίκινγκς περιπλανήθηκαν στον κόσμο. Η αλήθεια είναι ότι λήστευαν όπως όλοι οι άλλοι πολεμιστές, αλλά ονειρεύονταν τιμή και κράτος, να κυβερνούν και να δημιουργούν. Και όπου κι αν πήγαν, προέκυψαν πολιτισμοί της δικής τους κουλτούρας: στο Κίεβο, στο Παλέρμο, στη Βρετάνη, στην Αγγλία. Εκεί που εμφανίστηκαν πλάσματα ξένα προς τη φυλή και το όνειρό τους,...

Πολ ντε Λαγκάρντ

...οι ονειρεμένες πραγματικότητες γκρεμίστηκαν· όπου ζούσαν παρόμοιου τύπου ονειροπόλοι, γεννήθηκε ένας νέος πολιτισμός.

Το όνειρο μιας ιερής και έντιμης αυτοκρατορίας καθοδήγησε το σπαθί των παλιών Γερμανών αυτοκρατόρων, αλλά και των ιπποτών που επαναστάτησαν εναντίον τους. Αυτό το όνειρο τους οδήγησε στη μακρινή Ρώμη, στην απέραντη Ανατολή. Το αίμα τους κύλησε ανάμεσα στα ερείπια της Ιταλίας και στον «Πανάγιο Τάφο» αλλά παρά αυτή την αιματοχυσία δεν έζησαν το όνειρό τους. Μέχρι που το παλιό όνειρο ξαναζωντάνεψε στη μαργραβική άμμο. Αλλά και αυτό βυθίστηκε για άλλη μια φορά και φαινόταν χαμένο και ξεχασμένο. Και σήμερα επιτέλους αρχίσαμε να ονειρευόμαστε ξανά.

Κατά τη διάρκεια της δεύτερης αυτοκρατορίας και κατά τη διάρκεια ενός γλεντιού, ένας μάντης κατέθεσε το γερμανικό σκανδιναβικό δυτικό όνειρο και σχεδόν μόνος δημιούργησε τους φυλετικά εγγενείς στόχους. Στο «Γερμανικά Γραπτά» (Deutsch Schriften) του και σε διάφορα αποσπάσματα από άλλα σπουδαία έργα του έγραψε: «Δεν υπήρξε ποτέ

γερμανικό κράτος». «Το (σημερινό) κράτος είναι κάστα, η πολιτική ζωή μια φάρσα, η κοινή γνώμη μια δειλή πόρνη». «Το γεγονός ότι η γερμανική αυτοκρατορία δεν είναι βιώσιμη είναι πλέον ξεκάθαρο». «Ζούμε στη μέση ενός εμφυλίου πολέμου ο οποίος ακολουθεί την πορεία του χωρίς μπαρούτι και μολύβι, αλλά με τη μεγαλύτερη κακία μέσα από τη σιωπή και τη συκοφαντία». «Είμαστε άρρωστοι από την ανάγκη να κάνουμε το 1878 αυτό που θα έπρεπε να είχαμε κάνει το 878». «Η πίστη στην αθανασία γίνεται ολοένα και περισσότερο η προϋπόθεση κάτω από την οποία μπορούμε μόνοι μας να διατηρήσουμε τη ζωή σε μια εβραιο-γερμανική αυτοκρατορία που φτιάχτηκε κατά λάθος από πηλό και σίδερο». «Η θρησκευτική αντίληψη του Χριστιανισμού είναι λανθασμένη. Η αληθινή θρησκεία είναι μια προσωπική σχέση με τον Θεό. Είναι μια άνευ όρων παρουσία.»

«Ο Παύλος έφερε την Παλαιά Διαθήκη στην εκκλησία, κάτω από την επιρροή της οποίας η αλήθεια και το μήνυμα των ευαγγελίων έχουν χαθεί». «Το ότι κάθε έθνος χρειάζεται μια εθνική θρησκεία,...

Φυλετικές Σκέψεις του Θεού

...προκύπτει από τις ακόλουθες σκέψεις: Τα έθνη δεν δημιουργούνται από τη φυσική αναπαραγωγή, αλλά από κοινά ιστορικά γεγονότα. Υπόκεινται στον κανόνα της πρόνοιας. Επομένως τα έθνη είναι θεϊκά θεσμοθετημένα και δημιουργημένα.» «Το να αναγνωρίζεις πάντα την αποστολή του έθνους σου σημαίνει να το βυθίζεις στο πηγάδι που δίνει αιώνια νιότη: το να υπηρετείς πάντα αυτήν την αποστολή σημαίνει να αποκτήσεις ανώτερους σκοπούς και μαζί τους μια ανώτερη ζωή». «Παγκόσμια θρησκεία στον ενικό και εθνικές θρησκείες στον πληθυντικό, αυτά είναι τα σημεία έναρξης δύο εκ διαμέτρου αντίθετων στρατοπέδων.» «Τα έθνη είναι ιδέες του θεού!» «Ο καθολικισμός, ο προτεσταντισμός, ο εβραϊσμός και ο νατουραλισμός πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε μια νέα κοσμοθεωρία, έτσι ώστε να μην σκέφτεται πια, όπως η νυχτερινή λάμπα δεν σκέφτεται πια όταν ο πρωινός ήλιος λάμπει πάνω από τα βουνά – διαφορετικά η ενότητα της Γερμανίας θα γίνεται όλο και πιο αμφισβητήσιμη μέρα με τη μέρα.» «Υπάρχει μόνο μια ενοχή για τον άνθρωπο, αυτή του ότι δεν είναι ο εαυτός του». «Το μεγάλο μέλλον που διακηρύσσω και απαιτώ, βρίσκεται ακόμα πολύ μπροστά μας...»

Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που έφυγε από κοντά μας αυτός ο μεγάλος Γερμανός ονειροπόλος: Ο Πολ ντε Λαγκάρντ πέθανε στις 22 Δεκεμβρίου 1891. Μετά τον Μάιστερ Έκχαρτ ήταν ίσως ο πρώτος που είχε εκφράσει λεκτικά το αιώνιο γερμανικό όνειρο. Ήταν χωρίς αυτούς τους δεσμούς που εξακολουθούσαν να δένουν τον μεγαλύτερο παλαιότερο δάσκαλο, τον Έκχαρτ. Αυτό που παρακίνησε τους Γερμανούς ιππότες πριν από χιλιάδες χρόνια, τους οδήγησε στα ύψη

αλλά και στο λάθος και στην ενοχή, έγινε εδώ για πρώτη φορά λαμπρή συνείδηση. Σήμερα ο γερμανικός λαός αρχίζει να ονειρεύεται ξανά τα όνειρα του Έκχαρτ και του Λαγκάρντ. Αλλά πολλοί δεν έχουν ακόμα το κουράγιο για αυτό το όνειρο· τα οράματα των ξένων ονείρων εξακολουθούν να εμποδίζουν την πνευματική τους αποτελεσματικότητα, για αυτό το λόγο εδώ επιχειρείται μια σεμνή-ανεξάρτητη προσπάθεια να καταδειχθεί αυτό που στα δύο προηγούμενα βιβλία παρουσιάστηκε πιο αναλυτικά σαν φύση μας, σε αντίθεση εδώ, σαν ονειρώδες-πραγματικό στόχο,...

Τι είναι ο Μύθος;

...σαν εικόνα, στο βαθμό που αυτό διαποτίζεται από τις αιώνιες σκανδιναβογερμανικές ιδέες, όχι σε τεχνικές λεπτομέρειες. Και όπου αυτό πρέπει να περιγραφεί, γίνεται με τη συνείδηση ότι θα μπορούσαν να πάρουν μια εντελώς διαφορετική εμφάνιση εάν βρεθούν νέα μέσα κυριαρχίας στη γη. Η πτήση του Ίκαρου διέφερε από την κατασκευή των ζέπελιν σχεδόν σε όλα· η θέληση όμως που έδωσε κατεύθυνση σε αυτή την προσπάθεια ήταν παρόμοια. Και μια αποφασιστική θέληση, βασισμένη σε μια σαφή ιεραρχία αξιών, σε συνδυασμό με την οργανική οξυδέρκεια, θα επιβάλει μια μέρα την πραγματοποίησή της σε όλους τους τομείς, ξεπερνώντας όλα τα εμπόδια.

Οι αξίες του χαρακτήρα, οι γραμμές της πνευματικής ζωής, η πολυχρωμία των συμβόλων τρέχουν το ένα δίπλα στο άλλο, συμπλέκονται μεταξύ τους και όμως καταλήγουν σε έναν άνθρωπο. Αλλά μόνο όταν είναι σε πλήρη αιματηρή αφθονία, όταν οι ίδιες είναι συνέπειες, γεννιέται αυτό που πηγάζει από ένα κέντρο, που βρίσκεται πέρα από αυτό που μπορεί να εξερευνηθεί μόνο από την εμπειρία (εμπειρικά). Αυτή η ακατανόητη σύνθεση όλων των τάσεων του εγώ, των λαών, μια κοινότητας γενικότερα, αποτελεί το Μύθος της. Ο κόσμος των θεών του Ομήρου ήταν ένας τέτοιος Μύθος, που συνέχισε να προστατεύει και να διαφυλάσσει την Ελλάδα όταν οι ξένοι και οι αξίες τους άρχισαν να αποκτούν εξουσία στην ελληνική ζωή. Ο μύθος της ομορφιάς του Απόλλωνα και της δύναμης του Δία, της ανάγκης και του πεπρωμένου στον κόσμο και της ανθρώπινης φύσης που συνδέεται μυστηριωδώς με αυτόν, όλα αυτά αποτελούσαν μια ελληνική επιρροή για χιλιάδες χρόνια, έστω κι αν συλλέχτηκε για πρώτη φορά στον Όμηρο για να σχηματίσει μια δύναμη αναπαραγωγής τύπων.

Μια τέτοια τεράστια δύναμη όμως δεν ξεδιπλώνεται μόνο σε ένα δημιουργικό ονειρικό πρόσωπο, αλλά ξεδιπλώνεται και στην τεράστια και καταστροφική δύναμη που ξεπήδησε από το εβραϊκό παρασιτικό...

Το ανθρώπινο παράσιτο

...όνειρο της παγκόσμιας κυριαρχίας. Για πάνω από τρεις χιλιάδες χρόνια μετέφερε τη μαύρη μαγεία της πολιτικής και του εμπορίου. Το ρεύμα αυτής της παρορμητικής δύναμης για την απόκτηση χρυσού εμφανίστηκε συχνά «εγκαταλείποντας την αγάπη». Τα παιδιά του Ιακώβ χειρίζονταν τα χρυσά δίχτυα που αλυσόδεναν τους μεγαλόκαρδους, τους ανοιχτόμυαλους ή τους αποδυναμωμένους λαούς. Στον Μεφιστοφελή βρίσκουμε μια τέτοια φιγούρα διεφθαρμένης εξουσίας. Βρίσκεται σήμερα στους νόμους που κατευθύνουν τους άρχοντες των ανταλλαγών των σιτηρών και των διαμαντιών, στον «παγκόσμιο Τύπο» και στους διπλωμάτες της Κοινωνίας των Εθνών. Η δύναμη της σκανδιναβικής πνευματικής πτήσης έχει ακρωτηριαστεί. Το πλάσμα του Αχασβήρου, γήινο βαρύ, ρουφάει το αίμα από τους κουρασμένους μύες· όπου ανοίγεται οποιαδήποτε πληγή στο σώμα ενός έθνους, ο εβραϊκός δαίμονας τρώει πάντα το άρρωστο σημείο και, σαν παράσιτο, εκμεταλλεύεται τις αδύναμες ώρες των μεγάλων εθνών αυτού του κόσμου. Η νοοτροπία του κατά φαντασία ισχυρού παράσιτου το κατευθύνει όχι να πολεμήσει σαν ήρωας, αλλά να κάνει τον κόσμο υπόχρεο σε οικονομικά συμφέροντα. Δεν καβγαδίζει, αλλά σέρνεται· δεν υπηρετεί αξίες, αλλά εκμεταλλεύεται την εξαχρείωση, αυτός είναι ο νόμος του, σύμφωνα με τον οποίο ξεκίνησε και από τον οποίο δεν μπορεί να ξεφύγει ποτέ – όσο υπάρχει.

Σε αυτή τη μεγάλη, ίσως τελική, σύγκρουση μεταξύ δύο ψυχών που απέχουν κόσμους, εκεί βρισκόμαστε σήμερα. Και αυτή η σύγκρουση μεταξύ της γερμανικής ιδιοφυΐας και του εβραϊκού δαίμονα έχει περιγραφεί άθελά του από έναν μισοεβραίο (Σμιτς) στα βασικά χαρακτηριστικά της*. Γράφει: «Ο κακός δαίμονας των Εβραίων είναι ο... Φαρισαϊσμός. Είναι σίγουρα ο φορέας της ελπίδας του Μεσσία, αλλά ταυτόχρονα είναι και ο φύλακας που εμποδίζει την άφιξη οποιουδήποτε Μεσσία... Αυτή είναι η συγκεκριμένη, πιο επικίνδυνη μορφή εβραϊκής...

Μια εβραϊκή αυτογνωσία

...άρνησης του κόσμου... Ο Φαρισαίος αρνείται ενεργά τον κόσμο, εξασφαλίζει να διαμορφώνεται όσο το δυνατόν λιγότερο και με αυτόν τον τρόπο οδηγείται από ένα δαιμονικό συναίσθημα. Αυτή λοιπόν η φαινομενική άρνηση είναι στην πραγματικότητα μια ιδιαίτερα βίαιη μορφή παγκόσμιας επιβεβαίωσης, αλλά με αρνητικό πρόσημο. Ο Βουδιστής θα ήταν χαρούμενος αν ο κόσμος γύρω του αποκοιμιόταν, ο Φαρισαίος θα τελείωνε αν η ζωή δεν συνέχιζε να προσπαθεί να διαμορφωθεί γύρω του, γιατί τότε η αρνητική ζωτική του λειτουργία δεν θα είχε πλέον καμία δραστηριότητα». «Είναι το πνεύμα που πάντα αρνεί-

* Ο Όσκαρ Άντολφ Χέρμαν Σμιτς, στο «Ο Εβραίος» (Der Jude), 1926, ειδική έκδοση.

ται και με την εκστατική επιβεβαίωση μιας ουτοπικής ύπαρξης που δεν μπορεί ποτέ να έρθει, κρύβουν τον ερχομό του Μεσσία. Θα έπρεπε να κρεμαστούν σαν τον Ιούδα, αν όντως ερχόταν ο τελευταίος, αφού είναι εντελώς ανίκανοι να πουν ναι».

Αν θέλει κανείς να ερευνήσει σε βάθος αυτές τις παραδοχές και άλλες παρόμοιες που παραλείπονται και μερικές φορές εμφανίζονται ξαφνικά, τότε παντού αποκαλύπτεται το ίδιο αποτέλεσμα: ο παρασιτισμός. Ο όρος αυτός δεν πρέπει να νοηθεί σαν ηθική αξιολόγηση, αλλά σαν χαρακτηρισμός ενός βιολογικού γεγονότος, όπως ακριβώς μιλάμε για παρασιτικά φαινόμενα στον φυτικό και ζωικό κόσμο. Όταν η παρασιτική βέργανα (Sacculina) τρυπώσει στον πρωκτό του καβουριού, σταδιακά μεγαλώνει μέσα του, απομυζώντας μέχρι και την τελευταία του ζωτικότητα, αυτή είναι η ίδια διαδικασία όπως όταν ο Εβραίος διεισδύει στην κοινωνία μέσα από ανοιχτές πληγές και αντλεί τη φυλετική και τη δημιουργική της δύναμη, μέχρι το θάνατό της. Αυτή η καταστροφικότητα είναι ακριβώς εκείνη η «ενεργητική άρνηση του κόσμου» για την οποία μιλάει ο Σμιτς, αυτή η «ανησυχία» ότι «τίποτα δεν θα πάρει μορφή» γιατί ο «Φαρισαίος», τον λέμε παράσιτο, δεν έχει καμία εσωτερική ανάπτυξη, δεν έχει καμία οργανική μορφή ψυχής και γι' αυτό δεν έχει και φυλετική μορφή. Μέχρι τώρα, μόνο ένας ερευνητής έχει επισημάνει αυτό το εξαιρετικά σημαντικό σημείο*,...

Η αντιφυλή

...ο οποίος, με βάση την αυστηρή επιστημονική απόδειξη των νόμων της ζωής που λειτουργούν στο εβραϊκό παράσιτο, βρίσκει εδώ και τη σωστή εξήγηση, ότι η εξωτερική ποικιλομορφία του Ιουδαϊσμού δεν έρχεται σε αντίθεση με την εσωτερική του ενότητα, αλλά – όσο περίεργο μπορεί να ακούγεται – η κατάστασή του. Ο Σκίκεντατς επινόησε εδώ τον πολύ εύστοχο όρο της εβραϊκής αντιφυλής, στο ότι δηλαδή η παρασιτική του ζωτική δραστηριότητα εκδηλώνεται και σε μια ορισμένη επιλογή αίματος, που παραμένει πάντα η ίδια, πάντα το αντίθετο από την εποικοδομητική εργασία, για παράδειγμα, της σκανδιναβικής φυλής. Και αντίστροφα, όπου σχηματίστηκαν παρασιτικά μικρόβια στον κόσμο, αυτά πάντα ένιωθαν έλξη προς τον Ιουδαϊσμό, όπως ακριβώς συνέβη όταν τα αποβράσματα της Αιγύπτου εγκατέλειψαν τη χώρα των Φαραώ μαζί με τους Εβραίους.

Σε αυτή την παρασιτική απαξίωση της δημιουργικής ζωής αντιστοιχεί ότι το και το παράσιτο έχει και Μύθο του· στην περίπτωση του Εβραϊσμού, παρόμοια με τις αυταπάτες ενός τρελού αυτοκράτορα, είναι ο Μύθος των εκλεκτών. Ακούγεται σαν κοροϊδία το γεγονός ότι ένας

---

* Άρνο Σκίκεντατς: «Ο κοινωνικός παρασιτισμός στην ζωή των λαών» (Sozialparasitismus im Völkerleben)

θεός θα μπορούσε να είχε επιλέξει αυτό το αντιέθνος, την περιγραφή του οποίου έχουν ήδη κάνει εξαντλητικά ο Βίλχελμ Μπους και ο Άρτουρ Σοπενχάουερ, σαν το αγαπημένο του. Δεδομένου όμως ότι η εικόνα του θεού σχηματίζεται από τον άνθρωπο, είναι φυσικά κατανοητό ότι αυτός ο «θεός» επέλεξε αυτόν τον «λαό» μεταξύ όλων των άλλων. Από αυτή την άποψη, ήταν μόνο καλό για τους Εβραίους που η καλλιτεχνική τους ανικανότητα τους εμπόδισε να αναπαραστήσουν σωματικά αυτόν τον «θεό». Διαφορετικά, η κατακραυγή της φρίκης που θα είχε ξεσπάσει μεταξύ όλων των Ευρωπαίων σίγουρα θα είχε αποτρέψει την ανάληψη του Γιαχβέ και τον εξευγενισμό του από ποιητές και ζωγράφους από την αρχή.

Με αυτά τα λόγια έχουν ειπωθεί τα πιο σημαντικά πράγματα για τον Εβραϊσμό. Από τον δαίμονα της αιώνιας άρνησης πηγάζει το αδιάκοπο ροκάνισμα όλων των εκφράσεων της σκανδιναβικής ψυχής· αυτή η εσωτερική αδυναμία...

Από τον Ιωσήφ στον Ράθεναου

...να πούμε ναι στο μεγαλείο της Ευρώπης· αυτή η αιώνια μάχη ενάντια σε μια πραγματική πολιτιστική μορφή στην υπηρεσία του άμορφου αναρχισμού που καλύπτεται ελάχιστα από αβάσιμες «προφητείες».

Ο εβραϊκός παρασιτισμός σαν ένα συγκεντρωτικό μέγεθος προέρχεται από τον εβραϊκό μύθο της παγκόσμιας κυριαρχίας που υποσχέθηκε ο Θεός Γιαχβέ στους δίκαιους. Η φυλετική αναπαραγωγή του Έζρα και το Ταλμούδ των ραβίνων έχουν δημιουργήσει μια κοινότητα νοοτροπίας και αίματος απίστευτης σκληρότητας. Ο χαρακτήρας των Εβραίων στις ενδιάμεσες δραστηριότητές τους και στην αποσύνθεση των ξένων τύπων παρέμεινε πάντα ο ίδιος, από τον Ιωσήφ στην Αίγυπτο μέχρι τον Ρότσιλντ και τον Ράθεναου, από τον Φίλωνα τον Εβραίο από την Αλεξάνδρεια μέσω του Νταβίντ Μπέν Σόλομον Ιμπν Γιαχία μέχρι το Χάινριχ Χάινε. Μέχρι το 1800 ο αδίστακτος ηθικός κώδικας είχε την πρώτη θέση στην εκπαίδευση και στην ανατροφή του εβραϊκού τύπου. Ο Ιουδαϊσμός στο σύνολό του είναι αδιανόητος χωρίς το Ταλμούδ και τον Κώδικα του Εβραϊκού Δικαίου (Schulchan Aruch). Μετά από μια σύντομη εποχή, όταν και οι Εβραίοι εμφανίστηκαν «χειραφετημένοι», στα τέλη του 19ου αιώνα η αντιφυλετική ιδέα ήρθε στο προσκήνιο σαν προτεραιότητα και έβαλε τη σφραγίδα της στο σιωνιστικό κίνημα. Οι Σιωνιστές είναι προσηλωμένοι στην Ανατολή και σήμερα διαμαρτύρονται σθεναρά για να πάνε στην Παλαιστίνη σαν πρωτοπόροι της Ευρώπης. Ένας κορυφαίος συγγραφέας είπε μάλιστα ότι οι Σιωνιστές «θα πολεμούσαν ανάμεσα στις τάξεις των αφυπνιζόμενων ασιατικών λαών». Από τη φωτιά όλων των αγκαθωτών θάμνων και από τις νύχτες

της μοναξιάς, μόνο ένα κάλεσμα ακουγόταν: Ο σιωνισμός της Ασίας είναι μόνο ένα μέρος του πανασιατισμού*. Ταυτόχρονα, ένας πνευματικός και πολιτικός δεσμός περνά στην ιδέα του κόκκινου μπολσεβικισμού. Ο Σιωνιστής, Άρθουρ Χόλιτσερ, ανακάλυψε τους εσωτερικούς παραλληλισμούς μεταξύ Μόσχας και Σιών, ενώ ο Σιωνιστής, Φέρντιναντ Κον, δήλωσε ότι από τους πατριάρχες...

Πανιουδαϊκός Σιωνισμός

...υπάρχει μια ενιαία γενεαλογία μέχρι τον Καρλ Μαρξ, τη Ρόζα Λούξεμπουργκ και όλους τους Εβραίους Μπολσεβίκους που υπηρέτησαν την «υπόθεση της ελευθερίας».

Αυτός ο Σιωνισμός διακηρύσσει την επιθυμία του να ιδρύσει ένα «εβραϊκό κράτος». Η επιθυμία μπορεί να υπάρχει ειλικρινά ανάμεσα σε λίγους ηγέτες για κάποια τελική λύτρωση για να χτιστεί μια πυραμίδα ζωής του «εβραϊκού έθνους» στο δικό του έδαφος, δηλαδή, μια ετεροχρονισμένη κατακόρυφη δομή και σε αντίθεση με την οριζόντια διαστρωμάτωση της προηγούμενης ύπαρξης. Από αρχέγονη άποψη, αυτή η εβραϊκή μόλυνση είναι ξένη προς το εθνικό μας αίσθημα και τις κρατικές ιδέες των ευρωπαϊκών λαών. Μια προσπάθεια σχηματισμού μιας πραγματικής οργανικής κοινότητας Εβραίων αγροτών, εργατών, μαστόρων, τεχνικών, φιλοσόφων, στρατιωτών και πολιτικών, έρχεται σε αντίθεση με όλα τα ένστικτα αυτής της αντιφυλής και είναι εξαρχής καταδικασμένη να καταρρεύσει αν οι Εβραίοι αφεθούν πραγματικά στον εαυτό τους. Οι ορθόδοξοι Εβραίοι αντιπροσωπεύουν την πραγματική εβραϊκή φύση, όταν απορρίπτουν έντονα αυτήν την πλευρά του Σιωνισμού σαν μίμηση των δυτικών φιλοσοφίες ζωής και διεκδικούν μια «παγκόσμια αποστολή», παλεύοντας συνειδητά ενάντια στην προσπάθεια να γίνει το «Ισραήλ» ένα έθνος όπως κάθε άλλο. Μια τέτοια σκέψη την απορρίπτουν επειδή αντιπροσωπεύει μια «παρακμή». Αυτή η λογική συμπεριφορά θεωρείται από πολλούς Σιωνιστές σαν μια «διορατικότητα» και το δικό τους κίνημα αντιμετωπίζεται ήδη με εντελώς διαφορετικό τρόπο από ό,τι όταν πρωτοεμφανίστηκε, όταν ο Τέοντορ Χερτσλ χρησιμοποίησε τον ορθόδοξο σιωνισμό σαν διαμαρτυρία ενάντια την ευρεία απόρριψη των Εβραίων από τους Ευρωπαίους. Στο Σιωνιστικό Συνέδριο τον Αύγουστο του 1929 στη Ζυρίχη, μια ηγετική προσωπικότητα, ο Μάρτιν Μπούμπερ, καθιέρωσε τις διάφορες απόψεις:

Υπάρχουν τρεις βασικές απόψεις για το εβραϊκό έθνος: η μία που λέει ότι το Ισραήλ είναι λιγότερο από ένα έθνος. Μια δεύτερη τοποθετεί το Ισραήλ στο πλευρό των σύγχρονων...

---

* Όιγκεν Χίφλιχ (πραγματικό όνομα, Μόσεχ Γιάακομπ Μπεν Γκαμπριέλ): «Η Πύλη της Ανατολής» (Die Pforte des Ostens).

«Παγκόσμια ελπίδα των εκλεκτών»

...εθνών. Και τέλος μια τρίτη, που είναι και η άποψη του Μπούμπερ, που θέτει το Ισραήλ πάνω από όλα τα έθνη.

Πάνω σε αυτό, το περιοδικό «Ο Ισραηλίτης»* (Der Israelit), που έκανε τη Φρανκφούρτη κέντρο της εβραϊκής ορθοδοξίας, σχολίασε: «Αυτό λέμε εδώ και χρόνια και με το οποίο δικαιολογούμε την αρνητική μας στάση απέναντι στον σύγχρονο Σιωνισμό, ότι δεν τοποθετεί το Ισραήλ πάνω από τα έθνη, αλλά "Ο Ισραηλίτης" διδάσκει. Αν η σιωνιστική ιδεολογία γονιμοποιούνταν από την ιδέα των εκλεκτών του Ισραήλ να βαδίσουν στην κεφαλή των εθνών με μια προφητική αποστολή, τότε ο Μπούμπερ, ο επιτυχημένος μεσολαβητής των βιβλικών λέξεων και των ιδεών, θα κατανοούσε το υπερεθνικό καθήκον του Ισραήλ, όπως πρέπει να το έμαθε από τους προφήτες και συγκινούμαστε από αυτά τα λόγια, που με αυτόν τον τρόπο καταλαβαίνουμε γιατί σαν σημεία του προγράμματος είναι στο επίκεντρο της σιωνιστικής σκέψης και της δράσης και δύσκολα θα είχαμε κάποιο λόγο να δούμε στον σιωνισμό μια αντίθετη άποψη για το εβραϊκό έθνος, την παγκόσμια ελπίδα και το παγκόσμιο έργο του και να πολεμήσουμε εναντίον του».

Αυτή όμως η «παγκόσμια ελπίδα» των «εκλεκτών» συνίσταται στο να ζήσουν όλα τα έθνη για να τα απομυζούν και στο να οργανωθεί η Ιερουσαλήμ μόνο σαν ένα προσωρινό συμβουλευτικό κέντρο από το οποίο θα μπορούσαν να ενισχυθούν και να διευρυνθούν τα ένστικτα χιλιετιών μέσα από αναπτυγμένα ορθολογικά σχέδια. Έτσι, ο Σιωνισμός δεν θα ήταν τότε ένα κρατικοπολιτικό κίνημα, όπως υποψιάζονται οι αδιόρθωτοι φανατικοί Ευρωπαίοι, αλλά μια σημαντική ενίσχυση, ιδιαίτερα του οριζόντιου στρώματος των παρασίτων στο πνευματικό και στο υλιστικό εμπόριο των μεσαζόντων. Ο ενθουσιασμός του σιωνιστή Άρθουρ Χόλιτσερ για το ρωσικό φυλετικό χάος είναι επομένως εξίσου σημαντικός με τις έρευνες του σιωνιστή Μάρτιν Μπούμπερ, του φιλο-ασιάτη σιωνιστή Όιγκεν Χίφλιχ,...

Ο Ρωμαϊκός Μύθος

...την ενοποιημένη αντίληψη του πατέρα Γιάκομπ και της Ρόζα Λούξεμπουργκ όπως φαίνεται σήμερα μέσω του σιωνιστή Φριτς Κον.

Ο αρχαίος Μύθος του εκλεκτού λαού δημιούργησε έναν νέο τύπο παρασιτισμού με τη βοήθεια της σύγχρονης τεχνολογίας και της ιδέας

---

* Νο 33 της 15ης Αυγούστου 1919.

ενός παγκόσμιου πολιτισμού ενός κόσμου χωρίς ψυχή.*

Η δύναμη της ρωμαϊκής εκκλησίας βασίζεται στην καθολική πίστη της εκπροσώπησης του Θεού μέσω του Πάπα. Όλες οι ενέργειες και τα δόγματα του Βατικανού και των υπηρετών του χρησίμευσαν και χρησιμεύουν για την επιβολή και διατήρηση αυτού του μύθου, αλλά μόνο το μεγαλείο της αγάπης και της ταπεινοφροσύνης των οπαδών έναντι του εκπροσώπου του Θεού, τον Πάπα. Σε αντάλλαγμα για αυτή την υποταγή, υπόσχεται αιώνια ευλογία. Στην ουσία του ρωμαϊκού (συριακού-εβραϊκού-αλπικού) Μύθου, βρίσκεται και η άρνηση της προσωπικότητας σαν η πιο ιδιόρρυθμη μορφή αναπαραγωγής μιας φυλής, αλλά μαζί της και η δήλωση της πλήρους κατωτερότητας της εθνικότητας. Η φυλή, οι άνθρωποι, η προσωπικότητα είναι μέσα που υπηρετούν τον εκπρόσωπο του Θεού και την παγκόσμια εξουσία του. Η Ρώμη, λοιπόν, αναγκαστικά δεν γνωρίζει καμία οργανική χωρική πολιτική, αλλά μόνο ένα κέντρο και τη Διασπορά σαν κοινότητα των πιστών. Κατευθυντήρια αρχή για τον Πάπα, ο οποίος έχει συνείδηση του καθήκοντός του απέναντι στον μύθο του, δεν μπορεί παρά να είναι η αμοιβαία ενίσχυση της Διασποράς μέσω του Κέντρου, η ανύψωση της φήμης του Κέντρου μέσω επιτυχιών στη Διασπορά.

Το παγκόσμιο κράτος των πιστών ψυχών

Σαν παγκόσμιο κράτος πιστών ψυχών, η Ρώμη δεν έχει εθνική επικράτεια ή την απαιτεί μόνο σαν σύμβολο για το «δικαίωμα» στην επίγεια κυριαρχία. Έτσι απελευθερώνεται από όλες τις παρορμήσεις της θέλησης που συνδέονται με το χώρο, το αίμα και το χώμα. Όπως ο πραγματικός Εβραίος βλέπει μόνο «αγνούς» και «ακάθαρτους», ο Μωαμεθανός μόνο πιστούς και άπιστους, έτσι και η Ρώμη βλέπει μόνο καθολικούς (τους οποίους εξισώνει αποκλειστικά με τους χριστιανούς) και μη καθολικούς («ειδωλολάτρες»). Έτσι, στην υπηρεσία του Μύθου του, το Βατικανό πρέπει να κρίνει όλους τους θρησκευτικούς εθνικούς και ταξικούς αγώνες καθώς και τις δυναστικές και οικονομικές διαμάχες μόνο από τη σκοπιά του, εάν η εξόντωση μιας μη Καθολικής θρησκείας, έθνους, τάξης κ.λ.π. υπόσχεται την αύξηση της εξουσίας για το σύνολο των Καθολικών, ανεξάρτητα από το αν είναι λευκοί, μαύροι, ή κίτρινοι. Σε αυτή την περίπτωση, πρέπει να γεμίσει τους πιστούς με θέληση για αγώνα. Τα εργαλεία της Ρώμης κατά καιρούς έχουν υπερασπιστεί την ιδέα της απόλυτης μοναρχίας, όταν αυτό κρίθηκε σκόπιμο ή δήλωναν την

---

* Εδώ δεν είναι το κατάλληλο μέρος για να ασχοληθούμε εξαντλητικά με το εβραϊκό ζήτημα. Για το θέμα αυτό αναφέρομαι στα γραπτά μου: «Το ίχνος του Εβραίου μέσα στους αιώνες» (Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten), στο «Η ανηθικότητα του Ταλμούδ» (Unmoral im Talmud), στο «Σιωνισμός ως Εχθρός του κράτους» (Der staatsfeindliche Zionismus), «Η Διεθνής υψηλή χρηματοδότηση» (Die internationale Hochfinanz).

υποστήριξή τους στη δημοκρατία όταν η παγκόσμια πίεση απαιτούσε υποχώρηση και μόνο αφού η ιδέα της λαϊκής κυριαρχίας είχε κατακτήσει τη μοναρχία και μόνο αφού η κοινή γνώμη είχε έρθει να την υποστηρίξει τον 18ο αιώνα. Υποστήριζαν τον θρόνο και το βωμό, αλλά και τη δημοκρατία και το χρηματιστήριο, μόνο υπό την προϋπόθεση ότι αυτές οι ιδέες προωθούσαν τη ρωμαϊκή εξουσία. Ήταν σοβινιστές όσο είχαν τη δυνατότητα ή κήρυτταν τον ειρηνισμό σαν αληθινό Χριστιανισμό, εάν ο εν λόγω λαός ή η τάξη έπρεπε να φθαρεί, να συντριβεί.

Συνεπώς, δεν είναι καν απαραίτητο, τα εργαλεία του Βατικανού – οι Νούντσιοι, οι Καρδινάλιοι, οι Επίσκοποι και οι υπόλοιποι – να ήταν συνειδητοί ψεύτες και απατεώνες, αντίθετα, πολλοί υπήρξαν προσωπικά άψογοι άνδρες, αλλά το Βατικανό, όταν αξιολογούσε διάφορες προσωπικότητες για προαγωγή, απέκρυπτε το γεγονός ότι, για παράδειγμα, ένας Νούντσιος ήρθε στο Παρίσι που μπορούσε να δηλώσει χωρίς αντίρρηση και, σύμφωνα με το Καθολικό Ινστιτούτο,...

Χριστιανισμός – ένα μέσο για έναν σκοπό

...ότι το να πολεμάς ενάντια στους Γάλλους σημαίνει να πολεμάς εναντίον του Θεού. Φρόντισε να προωθηθεί ο παθιασμένος Βέλγος Ντεζιρέ-Τζόζεφ Μερσιέ, που μαστίγωσε τους καθολικούς του για να αντισταθούν στους προτεστάντες Πρώσους «βαρβάρους», αλλά φρόντισε επίσης να τοποθετηθούν ειρηνιστές σε υψηλά πόστα στη Γερμανία. Έτυχε, για παράδειγμα, ένας Ιησουίτης να κηρύττει μίσος και περισσότερο μίσος στο όνομα του Χριστιανισμού, ενώ το μέλος της ίδιας τάξης σε μια άλλη χώρα απέρριπτε το μίσος σαν μη χριστιανικό και απαιτούσε ταπεινότητα και υποταγή.

Όσο ψέμα κι αν υπάρχει σε κάποιες μεμονωμένες περιπτώσεις, που αναφέρονται στον ρωμαϊκό μύθο σαν άξονα όλων των γεγονότων, η ρωμαϊκή δράση είναι μόνο λογική και απαλλαγμένη από συναισθηματικές ηθικολογίες... Γιατί «ο Χριστιανισμός» υπάρχει τόσο λίγο όσο «το εμπόριο» ή «η πολιτική» υπάρχουν σαν πρότυπα συμπεριφοράς. Το ένα όπως και το άλλο είναι απλώς ένα μέσο σύνδεσης των ψυχών με συγκεκριμένο τρόπο με τον μύθο του εκπροσώπου του Θεού στη γη. Το τι λένε τα σημερινά συνθήματα είναι ζήτημα σκοπιμότητας, ο κεντρικός μύθος καθορίζει όλα τα υπόλοιπα. Η πλήρης νίκη του θα σήμαινε ότι μια κάστα ιερέων θα κυριαρχούσε πάνω σε ένα πλήθος δισεκατομμυρίων ανθρώπων που, χωρίς φυλή, χωρίς θέληση, σαν κοινότητα κομμουνιστικής δομής, θα θεωρούσαν την ύπαρξή τους σαν δώρο από τον Θεό, με τη μεσολάβηση του παντοδύναμου γιατρού στη Ρώμη. Κάτι σαν αυτό που προσπάθησαν κάποτε να κάνουν οι Ιησουίτες στην Παραγουάη.

Αυτό το σύστημα* που είναι χωρίς θέληση και προσωπικότητα ακόμη και σήμερα εκατομμύρια άνθρωποι εξακολουθούν να το υπηρετούν, χωρίς να γνωρίζουν ή να καταλαβαίνουν τι αντιπροσωπεύουν και τι είναι επιφορτισμένοι να κάνουν οι μοναχοί, που διορίζονται στο συγκεκριμένο τόπο, επειδή είναι όλοι δεσμευμένοι εθνικά, χωροταξικά και πολιτικά και...

Ο τύπος του ιερέα υπηρετεί το μύθο του γιατρού

...θεωρούν μια τοπική προώθηση του προσωπικού τους συμφέροντος σαν γνήσια καλή θέληση εκ μέρους του Βατικανού.

Το γεγονός ότι αυτή η ρωμαιοκαθολική πολιτική συχνά ματαιώνεται από άλλες δυνάμεις και ότι συχνά πρέπει να υποχωρήσει μπροστά σ' αυτές, όταν μια άλλη υπέρτατη αξία μεγαλώνει στις ψυχές που είναι μεγαλύτερη από την αγάπη για τη Ρώμη, δεν αλλάζει τίποτα στην φύση και τη θέληση του Βατικανού, εφόσον συνεχίζει να υπάρχει ο μύθος των εκπροσώπων του Θεού, και επομένως η αξίωση για εξουσία πάνω σε

---

* Το πώς η αλήθεια μερικές φορές ξεφεύγει άθελά της ακόμη και από τους μεγάλους ρωμαιοκαθολικούς ακτιβιστές, φαίνεται στην παρακάτω άκρως ενδιαφέρουσα παράλειψη του εκδότη του αυστηρά εκκλησιαστικού «Ένα καλύτερο μέλλον» (Schöneren Zukunft) του Δρ. Τζόσεφ Έμπερλε, στη Βιέννη. Με αφορμή τη διαμάχη μεταξύ της μεξικανικής κυβέρνησης και της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας το 1926, ο Έμπερλε έγραψε στο Νο 46 της 2ας Αυγούστου 1926 του προαναφερθέντος περιοδικού: «Οι εκκλησιαστικές καταιγίδες δεν είναι κάτι καινούργιο στο Μεξικό, είναι η καθημερινότητα για περίπου εκατό χρόνια, μετά την αποτίναξη της ισπανικής κυριαρχίας και ενός ισχυρού εξουσιαστικού καθεστώτος. Οι ίδιες οι πληθυσμιακές σχέσεις συνιστούν ορισμένες προϋποθέσεις για θρησκευτικές και πολιτισμικές διαταραχές. Η θεία χάρη δεν καταστρέφει τη φύση, αλλά την τελειοποιεί (Gratia suponit naturam) = η καλλιέργεια της υπερφυσικής ζωής προϋποθέτει διατεταγμένες φυσικές συνθήκες. Λείπουν σε μια χώρα που παρουσιάζει μεικτό πληθυσμό – 19% λευκοί, 38% Ινδιάνοι, 43% μικτή φυλή – και τη συνεχή πάλη αυτών των στρωμάτων μεταξύ τους.

Αυτή η φυλετική μίξη είναι πιθανώς ένας παράγοντας που συμβάλλει στο γεγονός ότι στο Μεξικό, καθώς και σε ορισμένα άλλα νότια κράτη της Αμερικής, ο Χριστιανισμός, ο Καθολικισμός δεν φθάνει σε τόσο υψηλό επίπεδο στον μέσο τύπο ανθρώπων όπως αλλού, γι' αυτό αυτά τα νότια κράτη της Αμερικής εξαρτώνται συχνά από το ποιμαντικό έργο ξένων κληρικών».

Αυτά τα λόγια ενός ανθρώπου, που πολεμά την ιδέα ενός έθνους-κράτους εδώ και χρόνια σαν κάτι αντιχριστιανικό, αντιπροσωπεύουν μια επίθεση στη ρωμαιοκαθολική κοσμοθεωρία και δεν θα μπορούσε να ήταν πιο οξεία: γιατί μέσα από αυτή την ομολογία ενός φανατικού εκκλησιαστικού καθολικού ακτιβιστή γίνεται σαφές, ότι η ρωμαϊκή πίστη δεν καθορίζει το πνευματικό και ηθικό ύψος ενός λαού, αλλά ότι μόνο ο φυλετικά ανώτερης αξίας άνθρωπος δημιουργεί κάτι πολύτιμο από αυτή τη ρωμαϊκή πεποίθηση. Η φυλετικά κατακερματισμένη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, όπου θέλει να διαμορφώσει τα πράγματα, χρειάζεται επομένως ακόμα τις ισχυρές φυλετικές δυνάμεις, ενώ, μέσω του δόγματός της, αγωνίζεται να καταστρέψει τις φυλές και τους λαούς. Σχεδόν την ίδια στιγμή που ο Δρ. Έμπερλε κατέγραφε άθελά του την παραπάνω ομολογία για την έννοια της φυλής, πραγματοποιήθηκε στο Σικάγο το μεγάλο Ευχαριστιακό Συνέδριο, στο οποίο συμμετείχαν «Καθολικοί» κάθε φυλής. Οι νέγροι στο Σικάγο, για παράδειγμα, έχουν έναν μεγάλο καθεδρικό ναό και ένας μαύρος επίσκοπος έκανε εκεί τη Θεία Λειτουργία! Αυτό σημαίνει αναπαραγωγή για όλα τα κοπάδια εκείνων των μπασταρδεμένων φαινομένων που μπορούν να παρατηρηθούν στο Μεξικό, στη Νότια Αμερική, στη νότια Ιταλία. Εδώ, η Ρώμη και ο Ιουδαϊσμός πάνε χέρι-χέρι.

όλες τις ψυχές. Μόνο αυτή η κεντρική αντίληψη καθιστά κατανοητή την πολιτική των Ιησουιτών, των καρδιναλίων και των προκρίτων ανά τους αιώνες. Ο τύπος του ιερέα έχει υπηρετήσει καλά τον μύθο του ιατρού στην εκκλησία, την τέχνη, την πολιτική, την επιστήμη και την εκπαίδευση.

Η τραγωδία που έχει κατακλύσει τον κόσμο σήμερα...

Πάπας Πίος Θ' εναντίον της Γερμανίας

...έχει συντρίψει πολλούς κατά τα άλλα δυνατούς ανθρώπους. Αναγκασμένοι κατά βάση προς τα έξω και προς τα μέσα, εκατομμύρια αναζητούν υποστήριξη σε τύπους που έχουν γίνει άκαμπτοι. Ο ρωμαϊκός μύθος έχει εκμεταλλευτεί αυτή τη διαμάχη ψυχών· έτσι τα προ-άρια στρώματα, τα οποία κάποτε είχαν ξεφύγει χάρη στη γερμανική δύναμη από τη ρωμαϊκή πειθαρχία, τώρα κλίνουν ξανά στις παλιές πεποιθήσεις και μάλιστα συμμετέχουν στο κήρυγμα για τη δικαιολόγηση της παγκόσμιας κυριαρχίας του μάγου της Ρώμης πάνω στον λαό μας.

Ο ίδιος Πάπας στον οποίο η Ευρώπη χρωστάει την πιο ατιμωτική πράξη όλων των εποχών, ο Πίος Θ', είπε κάποτε τα λόγια που αναμφίβολα πρέπει να θεωρηθούν σαν απροκάλυπτη έκφραση του ρωμαϊκού μύθου. Στις 18 Ιανουαρίου 1874 (δηλαδή στην επέτειο της ίδρυσης του Γερμανικού Ράιχ) δήλωσε σε μια συνέλευση διεθνών προσκυνητών ότι ο Βίσμαρκ ήταν το φίδι στον παράδεισο της ανθρωπότητας. Αυτό το φίδι παρέσυρε τους Γερμανούς να επιθυμούν να είναι κάτι παραπάνω από θεός και αυτή η υπερανύψωση του ανθρώπινου εαυτού θα ακολουθηθεί από μια ταπείνωση...

«Ιησουίτες, οι ηγέτες της σοσιαλδημοκρατίας»

...που κανένας λαός δεν χρειάστηκε ποτέ να γευτεί. Μόνο ο Αιώνιος γνωρίζει αν «ο κόκκος της άμμου στα βουνά της αιώνιας ανταπόδοσης» δεν έχει ήδη απελευθερωθεί, ο οποίος, εξελισσόμενος στην παρακμή σε κατολίσθηση, σε λίγα χρόνια θα χτυπήσει τα πήλινα πόδια αυτού του Ράιχ και θα το μετατρέψει σε ερείπια, αυτό το Ράιχ, που, όπως ο Πύργος της Βαβέλ, είχε ανεγερθεί «σε πείσμα του Θεού» και είχε χαθεί «για τη δόξα του Θεού».

Οι διπλωμάτες, που είχαν ορκιστεί στον ρωμαϊκό μύθο, εργάστηκαν με ζήλο για αυτήν την «αιώνια ανταπόδοση» για τη «δοξολογία του Θεού», όπως έκαναν στις ημέρες του Καρλομάγνου, του Όθωνα Α' και του Φερδινάνδου Β'. Έτσι ήταν δυνατό το κόμμα του Κέντρου στη Γερμανία να παραμείνει πιστό στον εαυτό του καθώς πέρασε από την προστασία του θρόνου και της Αγίας Τράπεζας σε μια συμμαχία με τους αντιθρησκευτικούς μαρξιστές, όπως είχε προβλέψει ο Μπίσμαρκ το 1887 όταν δήλωσε στο Ράιχσταγκ ότι οι Ιησουίτες θα γινόταν μια μέρα οι

ηγέτες της σοσιαλδημοκρατίας. Στην υπηρεσία της «αιώνιας ανταπόδοσης», το Κέντρο κάλεσε για «αδελφότητα στα όπλα» με τους μαρξιστές ενάντια στην Προτεσταντική Αυτοκρατορία και στις μοιραίες μέρες του 1914, ο «Πάπας της Ειρήνης» ο Βενέδικτος ΙΕ' παρότρυνε την Καθολική Αυστροουγγαρία να επωφεληθεί από έναν παγκόσμιο πόλεμο, προκειμένου να ανατρέψει τους Ρώσους αιρετικούς καθώς και το κράτος του «φιδιού στον παράδεισο» (Γερμανία). Όπως με κάθε μεγάλο σχέδιο μάχης, ήταν αναπόφευκτο να θυσιαστούν εκατομμύρια πιστοί Καθολικοί στη διαδικασία.

Σε αυτά και σε χιλιάδες άλλα παραδείγματα, βλέπει κανείς και τη συμβολική και τη πραγματική αιτία. Αιτία ήταν η άποψη του Πίου Θ', που προήλθε από τον ρωμαϊκό μύθο, ότι η νέα Γερμανική Αυτοκρατορία πρέπει να συντριβεί, μια άποψη που συμμεριζόταν σαφώς και ο Βενέδικτος ΙΕ' όταν είπε ότι λυπάται που ήταν μόνο Γάλλος στην καρδιά, που φαίνεται και στα γραπτά του πάστορα Δρ. Μένιους,...

Επιστροφή στον Μεσαίωνα

...ο οποίος αρνούμενος την ύπαρξη Βελγικών Φράγκων παράτυπων στρατιωτικών σχηματισμών, απεικόνιζε τους Γερμανούς στρατιώτες σαν βεβηλωτές και ληστές της Αγίας Τράπεζας και δήλωσε με χαρά ότι το καθολικός πληθυσμός στη Γερμανία εμπόδιζε το σχηματισμό ενός βελγικού εθνικού κράτους.

Επρόκειτο λοιπόν για την προώθηση της κατάρρευσης του γερμανικού Ράιχ, που δεν αφορούσε μόνο το παρασιτικό ένστικτο που συνδέεται εξ ολοκλήρου με την εβραϊκή χρηματιστηριακή πολιτική και τον κόσμο, αλλά και έναν παλιό ρωμαϊκό μύθο, που έχει εδραιωθεί αναπόδραστα και σταθερά με μια συριακή-μέσης ανατολής προσπάθεια. Μια συγκλονιστική παραδοχή γι’ αυτό έγινε στα τέλη του 1924 από το όργανο του καθολικού κέντρου, «Γερμανία» (Germania), το οποίο έγραφε: Όποιος ήθελε να αναζητήσει τις θεμελιώδεις γραμμές στη συμπεριφορά του κόμματος του Κέντρου από το 1917 (!) πρέπει να γνωρίζει ότι αυτή η συμπεριφορά καθοριζόταν από τις ενέργειες επιφανών καθολικών που, στις πολιτικές τους προθέσεις και πράξεις, δεν είχαν ξεφύγει από τη θεμελιώδη καθολική στάση. Πράγμα που είναι απολύτως σωστό: υπονομεύοντας την αληθινή γερμανική συνείδηση εξουσίας, οι ηγέτες του Κέντρου υπηρέτησαν τον ρωμαϊκό μύθο που δεν έχει φυλή ενάντια στην Ευαγγελική αίρεση, ενάντια στη γερμανική αίρεση. Επιπλέον, ο καθολικισμός στην Πρωσία υπήρχε σε ένα εντελώς διαφορετικό περιβάλλον από αυτό του καθολικισμού στη Βαυαρία, για παράδειγμα. Το έργο του από το 1917 θα μπορούσε σίγουρα να γίνει κατανοητό σαν «υπέρβαση της ψύχωσης της Βραδεμβουργιανής Πρωσικής ιστορίας» και σαν μια προσπάθεια επιστροφής στα κατώφλια της μεσαιωνικής Γερμανίας.

Κάθε Γερμανός πρέπει να κατανοήσει αυτά τα γεγονότα, για να καταλάβει τι έχει συμβεί τα τελευταία 1.500 χρόνια και τι συμβαίνει ακόμα και σήμερα μπροστά στα μάτια του στον σύγχρονο κόσμο. Το 1917, το Ράιχσταγκ άρχισε φανερά να αποσυντίθεται όταν το Κέντρο, οι Δημοκρατικοί και οι Μαρξιστές υποστήριξαν τα ψηφίσματά τους για τη δυσαρέσκεια. Το 1917 ο Ματίας Ερτσμπέργκερ διέπραξε την «αδιακρισία» του, μέσω της οποίας η επιστολή του Ότοκαρ Τσερνίν έγινε γνωστή στην Αντάντ, ενώ ο αυτοκράτορας Κάρολος Α', που είχε παραβιάσει τον όρκο τιμής του, συνέχισε την προδοσία με τον Πουανκαρέ*.

Ένας φιλόσοφος του φυλετικού χάους

Αυτό περιγράφεται σαν Καθολική πολιτική. Και αν η «Γερμανία» (Germania) επιβεβαιώνει ένα άλλο «περιβάλλον» για την Πρωσία, που απαιτεί και διαφορετική στάση από την πλευρά των Καθολικών πολιτικών, τότε, με την πρώτη παρατήρηση, εννοείται το σκανδιναβικό περιβάλλον με συνειδητή εθνική τιμή. Το γερμανικό Ράιχ του Φρειδερίκου του Μεγάλου και του Μπίσμαρκ έπρεπε να «ξεπεραστεί» και ο Προτεσταντικός Βορράς έπρεπε να διαλυθεί με τη βοήθεια των συμμαχικών κομμάτων του εβραϊκού χρήματος. Στη Βαυαρία, στο «άλλο περιβάλλον», έπρεπε συνεπώς να ακολουθηθεί μια πιο συντηρητική, λαοσυντηρητική πολιτική, αφού εδώ ήταν απαραίτητο να προστατεύσουν το δόγμα τους. Η «ενωτική πολιτική» του Κέντρου και η «ομοσπονδιακή» πολιτική του βαυαρικού κλάδου υπηρέτησαν τον ίδιο στόχο μέχρι τη νίκη του Αδόλφου Χίτλερ: την ενίσχυση του συρρορωμαϊκού συγκεντρωτισμού.

Ως γνωστόν, ο κλασικός φιλόσοφος αυτού του ψευτοφεντεραλισμού, που έφτασε μάλιστα στο σημείο να αυτοαποκαλείται Μεγαλογερμανός αντί για Μεγαλορωμαϊκός, είναι ο Κόνσταντιν Φραντζ. Στο δοκίμιό του «Η θρησκεία του εθνικού φιλελευθερισμού» είπε ότι η βάση της ευρωπαϊκής ένωσης των λαών θα πρέπει να είναι η Γερμανία, τόσο πολιτικά όσο και εκκλησιαστικά και επομένως το ανάδοχο κράτος της οικουμενικής εκπαίδευσης. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με τη διαμόρφωση ενός αυτοτελούς εθνικού κορμού, για τον οποίο θα υπάρχει μόνο μία εθνική παιδεία, που θα υπηρετεί την εξουσία και την ενότητα. Τρομερό! Αυτό το γεγονός, που προκύπτει από την καταστροφή της παλαιάς διαθήκης, είναι ο οικουμενικός χαρακτήρας, που έχουν αναγκαστικά οι γερμανικές υποθέσεις. Η Γερμανία δεν μπορεί να γίνει μια χώρα όπως η Γαλλία ή η Ιταλία. Ο πυρήνας και το μοντέλο μιας σταδιακά αναπτυσσόμενης ευρωπαϊκής ομοσπονδίας πρέπει να είναι και θα γίνει η

---

* Καθηγητής Δρ. Ρίχαρντ Φέστερ: «Η πολιτική του αυτοκράτορα Καρόλου» (Die Politik Kaiser Karls)

Γερμανία – αυτό είναι το πεπρωμένο της. Το ερώτημα τώρα είναι: ποιος το αποφασίζει; η Γερμανία ή κάποιο ξένο αφεντικό που θα ’ναι πάνω μας;

Πάπας Πίος ΙΑ' ενάντια στους «αποστάτες»

Ο Φραντζ συνεχίζει λέγοντας ότι ο φεντεραλισμός δεν αποκλείει, αλλά περιλαμβάνει, ότι δεν θέλει τίποτα ιδιαίτερο για τον εαυτό του, αλλά πάντα επιθυμεί τα πάντα για όλους ταυτόχρονα. Δεν έχει τίποτα από την περιορισμένη αυτο-ικανοποίηση του εθνικισμού, ασχολείται με το σύνολο και με το μεγάλο. Αγωνίζεται για ενότητα, αλλά μόνο μέσω μιας ελεύθερης ένωσης των μερών που έχει δημιουργηθεί στη βάση της πνευματικής οικοδόμησης της κοινότητας. «Αντί για τον συγκεντρωτισμό, υπάρχει πολύ μεγαλύτερη συγκέντρωση σε έναν συνεργατικό, ανεξάρτητο κύκλο ζωής στον οποίο κάθε συστατικό συνεχίζει να υπάρχει με τον δικό του τρόπο και έτσι εξυπηρετεί καλύτερα το σύνολο».

Εδώ φτάσαμε στο θεμελιώδες σημείο: ο γερμανικός λαός πρέπει να ενσωματωθεί «ομοσπονδιακά» σε ένα «σύνολο». Και αυτό το «σύνολο», για το οποίο η Γερμανία θα είναι ένα μέσο για τον σκοπό της «συγκεντρωτικής» διακυβέρνησης, σηματοδοτεί την παγκόσμια πολιτική του Βατικανού. Με άλλα λόγια, θα πρέπει να γίνει προσπάθεια να πραγματοποιηθεί για άλλη μια φορά το αιματηρό, ανεπιτυχές πείραμα του θρησκευτικού, χωρίς φυλές, παγκόσμιου κράτους. Θα πρέπει να γίνουμε πειραματόζωα· ό,τι έχουμε αποκτήσει με το αίμα της καρδιάς των καλύτερών μας σαν εθνική κουλτούρα, θα γραφτεί σαν θρησκευτικός πόλεμος σε ένα χαρτί (πάλι στο όνομα του Θεού και της αγάπης) και με αυτό τον τρόπο θα επιβεβαιώσουμε ότι παραιτούμαστε από τον εαυτό μας.

Ένα άρθρο στο «Γερμανία» (Germania), (το έτος 1924) μιλούσε ανοιχτά για επιστροφή στον μεσαίωνα. Όποιος κατάλαβε το Βαυαρικό Κονκορδάτο που μόλις είχε ολοκληρωθεί εκείνη την εποχή, γνωρίζει ότι ήταν το πρώτο βήμα για να επεκταθούν οι επιτυχίες του «μεγάλου καθολικού» Ματίας Ερτσμπέργκερ (έτσι ειπώθηκε στην επικήδειο ομιλία του) και να γίνει η Βαυαρία εφαλτήριο για την ανακατάκτηση της Γερμανίας, δηλαδή η εστία της διεύρυνσης του θρησκευτικού χάσματος.

Επιστροφή στον Μεσαίωνα με επανάσταση! Μια αξιοθαύμαστη λύση! Ο Πάπας Πίος ΙΑ', πιστός στην πολιτική του Πίου Θ', είπε στις 23 Μαΐου 1923, στη συνάθροιση του συμβουλίου των καρδιναλίων, ότι ο γερμανικός καθολικισμός τόσο μέσα στη μανία...

Το αγεφύρωτο χάσμα

...του παγκόσμιου πολέμου, όσο και κάτω από τις σημερινές αναπτυσσό-

μενες συνθήκες χρησιμοποίησε τον ζήλο, την ενεργητική του δραστηριότητα και τις οργανωτικές του ικανότητες, για να αναπληρώσει τη «θλιβερή απομάκρυνση από τη Ρωμαϊκή Εκκλησία που έγινε πριν από 400 χρόνια». Αυτό είναι ξεκάθαρο. Το περιοδικό «Bayer Kourier», το όργανο του βαυαρικού Κέντρου, μας απείλησε όλους ωμά με τέτοιο τρόπο που πρέπει να εκπλαγεί κανείς που τα παρακάτω λόγια πέρασαν σχεδόν απαρατήρητα. Έγραφε στις 5 Ιουλίου 1923: «Υπάρχει μια έμφυτη δικαιοσύνη στην παγκόσμια ιστορία που ξέρει πώς να τιμωρεί και να εκδικείται, καθώς έφτασε και στον γερμανικό λαό επειδή δεν ήθελε να υποκύψει στην εξουσία που είχε ορίσει ο Θεός, ένα εγχείρημα που τώρα έχει φέρει όλη τη δυστυχία στα γερμανικά εδάφη για τέσσερις αιώνες, και αυτό θα καταδικάσει το γερμανικό έθνος αν δεν διδαχθεί από την ιστορία την τελευταία ώρα».

Άρα: είτε ο γερμανικός λαός θα υποταχθεί στην ετυμηγορία μιας ξένης δύναμης, είτε η «εκδικητική δικαιοσύνη» θα τον εξαφανίσει από προσώπου γης.

Η εφημερίδα «Ταχυδρόμος του Άουγκσμπουργκ» (Augsburger Postzeitung), μια κορυφαία καθολική εφημερίδα του νότου, που υπηρετεί πιστά τον ρωμαϊκό μύθο, έγραψε σε μια πολεμική εναντίον του Λούντεντορφ στις 16 Μαρτίου 1924: «Αυτή (η Καθολική Εκκλησία) είναι το μόνο μεγάλης κλίμακας θρησκευτικό ίδρυμα – ο μόνος σχεδόν θεσμός στη γη – που ποτέ δεν υποτάχθηκε στο κράτος... Γι’ αυτό οι δεσμοί της είναι ιερότεροι από εκείνους του λαού, οι διαταγές της ανώτερες από αυτές του κράτους. Για όσους σκέφτονται με τη λαϊκή έννοια, το κράτος ή ο λαός είναι η απόλυτη, η ύψιστη αξία και σκοπός».

Και εδώ, με ειλικρινή ευγνωμοσύνη, χαρακτηρίζεται το αγεφύρωτο χάσμα που βρίσκεται μεταξύ του γερμανικού λαού και των διεκδικήσεων της εξουσίας ενός ξένου μύθου και του θεσμού του, το κέντρο του οποίου βρίσκεται εκτός Γερμανίας, όπου...

Προτεσταντισμός «προσβολή στον Θεό»

...αναγνωρίζεται ρητά ότι το κράτος και ο λαός είναι μόνο ένα κέντρο για αυτό το κέντρο έχει δευτερεύουσα σημασία. Ταυτόχρονα, ζητείται με απόλυτη σαφήνεια η υπερεξουσιοδότηση των εκκλησιαστικών συμφερόντων έναντι των συμφερόντων του κράτους και του λαού, δηλαδή το δικαίωμα της εσχάτης προδοσίας και της εθνικής προδοσίας στο όνομα ενός ανώτερου ιδεώδους έναντι ενός κατώτερου. Ο σκανδιναβικός τύπος πρέπει να υποταχθεί στο ρωμαϊκό σχήμα, ο σκανδιναβικός μύθος στη ρωμαϊκή μαγεία. Ωστόσο, από έμφυτη δειλία ή αδιαφορία, πολλοί καλοί Γερμανοί δεν θέλουν να αναγνωρίσουν την οξύτητα αυτού του προβλήματος σε περίπτωση σύγκρουσης με τα συμ-

φέροντα της εκκλησιαστικής εξουσίας. Στην πραγματικότητα όμως, αυτό το πρόβλημα αγγίζει μέρα με τη μέρα τα συμφέροντα της ζωής κάθε Γερμανού και κανείς δεν θα αποφύγει να πάρει την απόφαση εάν θα απορρίψει ή όχι αυτές τις παράλογες διεκδικήσεις εξουσίας από τη ρωμαϊκή εκκλησία, πολύ περισσότερο αφού ο μαύρος καθολικός Τύπος διεκδικεί ρητά το προνόμιο της εκκλησιαστικής (όχι της εκκλησιαστικής ποιμαντικής) πολιτικής εξουσίας.

Κατά συνέπεια, η πολιτική του Πάπα Πίου ΙΑ' βρίσκεται αδιαμφισβήτητα κάτω από το σημάδι μιας νέας αντιμεταρρύθμισης που χτυπά όλα τα ένστικτα της Ιεράς Εξέτασης: να διασπάσει για πάντα τη γερμανική Γερμανία. Στην ενθρονιστική του ομιλία κατέστησε το «σκοτεινό πνεύμα της Μεταρρύθμισης» υπεύθυνο για όλες τις «εξεγέρσεις των τελευταίων τεσσάρων αιώνων». Ο Λούθηρος κατέστρεψε τα χριστιανικά ήθη (η ακολασία της τότε ρωμαϊκής εκκλησίας ήταν επομένως «χριστιανική ηθική») και έβαλε τον εαυτό του ανάμεσα στην ψυχή και τον Θεό. Μια τέτοια αναστάτωση να ενεργεί στη θέση της σαν πνευματικός διαμεσολαβητής για όλους τους ανθρώπους ήταν κάτι που η ρωμαϊκή εκκλησία φυσικά δεν μπορούσε να αντέξει.

Τον Δεκέμβριο του 1929, ο Πάπας Πίος επευφημούσε την παρακμή του Προτεσταντισμού, μόνο για να εκφράσει τη δυσαρέσκειά του για την πρόοδο αυτού του προτεσταντισμού στην Ρώμη λίγους μήνες αργότερα, παρουσιάζοντάς τον θρασύτατα σαν «προσβολή προς τον θεϊκό ιδρυτή...

«Αποκατάσταση της Λατινικότητας»

...της Καθολικής Εκκλησίας». Στο χριστουγεννιάτικο μήνυμά του, του 1930, ο Πάπας αποκάλεσε τον προτεσταντισμό δόλιο, μυστικοπαθή, αλλά ταυτόχρονα τολμηρό και ξεδιάντροπο, φτάνοντας στη κορυφή της ρητορικής μίσους στις 16 Μαρτίου 1931, όταν τόλμησε να περιγράψει όλες τις μη καθολικές και προτεσταντικές ομολογίες σαν «ξεπερασμένες αιρέσεις». Δεδομένου ότι εδώ ο κόσμος δεν έχει να κάνει με έναν μικρό ιερέα, αλλά με την ανώτατη κεφαλή όλων των καθολικών, που συνηθίζει να ζυγίζει τα λόγια του, τότε όλα αυτά τα ξεσπάσματα δεν σημαίνουν τίποτα άλλο από μια σκόπιμη και μοχθηρή υποκίνηση σε πάνω από εκατό εκατομμύρια ανθρώπους με σκοπό την προώθηση και επέκταση των θέσεων εξουσίας του. Πίστευε ότι θα κέρδιζε περικυκλώνοντας τον προτεσταντισμό. Αυτό αποκαλύπτει την αληθινή φύση της «βασιλείας του Χριστού», την λεγόμενη «Καθολική Δράση», τη λαϊκή αποσύνθεση της ειρηνιστικής πολιτικής του κόμματος του Κέντρου, τη διακήρυξη αφορισμού του γερμανικού εθνικισμού από τη ρωμαϊκή επισκοπή στη Γερμανία, από τις επισκοπικές διακηρύξεις κατά του εθνικισμού γενικότερα. Κανένας Γερμανός Καθολικός σήμερα δεν μπορεί να αγνοήσει τη φοβερή συνειδητοποίηση ότι η σκόπιμη, μη συναισθηματική πολιτική της Ρώμης ένωσε τις δυνάμεις της με τη μαρξιστική υποανθρω-

πότητα και όλους τους εξωτερικούς εχθρούς της Γερμανίας για να επιτύχει αυτό που δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί πλήρως τον Νοέμβριο του 1918. Για την επίτευξη αυτού του στόχου, η ρωμαϊκή πολιτική θυσιάζει επίσης την ύπαρξη και τις ζωές ολόκληρης της σημερινής Καθολικής γενιάς, για να αναγκάσει τους μετέπειτα κληρονόμους όλων των Γερμανών να συμμορφωθούν κάτω από την κυριαρχία της. Αυτή είναι η «δυτική αποστολή», την οποία οι καθολικές φωνές του Κέντρου επιμένουν να αγιοποιούν. Αναζητούν την «αποκατάσταση της λατινικότητας» με τη βοήθεια των απειλών από τη Γαλλία και τους συμμάχους της, που δυστυχώς είναι ακόμα εχθρικοί απέναντί μας.

Ο Τύπος του Κέντρου μιλάει ακριβώς με τον ίδιο τρόπο όπως το κορυφαίο Χριστιανοκοινωνικό κόμμα στην Αυστρία. Στις αρχές του 1921...

Ερρίκος ο Α'

...το περιοδικό «Το Νέο Ράιχ» (Das Neue Reich) περιέγραψε την αρχή του καθαρού εθνικού κράτους ως ευθέως αντιχριστιανική. Θα πρέπει να διαλέξετε! Και έτσι και οι ομιλητές στο Γερμανικό Καθολικό Συνέδριο το 1923 στην Κωνστάντζα, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η μεγαλύτερη αίρεση του σήμερα ήταν αυτός ο «υπερβολικός εθνικισμός» που είχε ήδη προκαλέσει τη «χειρότερη καταστροφή και ερήμωση» ακόμη και στο μυαλό των Καθολικών. Ένα σύνθημα που επαναλαμβάνουν κάθε μήνα οι Γερμανοί επίσκοποι.

Αυτές οι παραδοχές, που θα μπορούσαν εύκολα να πολλαπλασιαστούν χιλιάδες φορές, είναι σαφείς και ξεκάθαρες, αλλά εξαφανίζονται, αφού κατά καιρούς οι αρχηγοί του Κέντρου, όταν δεν υπάρχει άλλος τρόπος, σχεδόν στάζουν από αγάπη για την πατρίδα και, όταν εκεί δεν υπάρχει άλλος τρόπος, τολμούν ακόμη και να δηλώσουν ότι η υποστήριξη της εκκλησιαστικής πολιτικής εξουσίας είναι αυτό που είναι πραγματικά γερμανικό. Από αυτόν τον πνευματικό προσανατολισμό προκύπτει η εκτίμηση της γερμανικής ιστορίας, η απόρριψη της προσπάθειας δημιουργίας ενός πραγματικού γερμανικού Ράιχ και η προσπάθεια να μην επιτραπεί ποτέ, μα ποτέ ένας πραγματικός γερμανικός τύπος για το μέλλον. Το λεγόμενο έθνος της Αγίας Ρωμαϊκής Γερμανικής Αυτοκρατορίας, αυτή η δομή ανόργανης φύσης, για την οποία εκατοντάδες χιλιάδες Γερμανοί έχουν χύσει το αίμα τους μάταια, περιβάλλεται σήμερα με παραμυθένια δόξα και η εποχή του Μεσαίωνα παρουσιάζεται σαν εποχή ειρήνης, που προέκυψε από το γεγονός ότι η εκκλησία καθόριζε τη μοίρα του κόσμου. Τιμούμε επίσης τις μεγάλες μορφές του γερμανικού παρελθόντος· και εμείς είμαστε περήφανοι για τις προσωπικότητες που κυβέρνησαν την Ευρώπη εκείνη την εποχή. Αλλά είμαστε περήφανοι για αυτούς όχι σαν εκπρόσωποι των εκκλησιαστικών αξιώσεων για την εξουσία, αλλά σαν εκπρόσωποι του

γερμανικού αίματος και της γερμανικής θέλησης για την εξουσία. Ο Ερρίκος ο Α', ο οποίος το 925 ένωσε τις αντιμαχόμενες γερμανικές φυλές, αρνήθηκε το χρίσμα από τον Πάπα και έκανε τον Ρήνο ποταμό της Γερμανίας, θεωρείται από εμάς σαν ο προάγγελος ενός γερμανικού Ράιχ· το ίδιο...

Ερρίκος ο Λέων

...εμφανίζεται σαν ένας από τους μεγαλύτερους άνδρες στην ιστορία μας ο Ερρίκος ο Λέων, που προσπάθησε, με όλη τη δύναμη μιας ισχυρής προσωπικότητας, να σταματήσει τις κατακτητικές εξορμήσεις προς την Ιταλία, ξεκίνησε τον εποικισμό στα ανατολικά θέτοντας έτσι τα πρώτα θεμέλια για ένα επερχόμενο γερμανικό Ράιχ, προωθώντας την ισχυρή ασφάλεια για τη συντήρηση και την προστασία του γερμανικού λαού. Αυτός ο θαυμασμός όμως, δεν μας εμποδίζει να απορρίψουμε το δύσμοιρο σύστημα της Μεγάλης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας χωρίς φυλές, που έμελλε να καταρρεύσει και κατέρρευσε, όταν οι άλλοι λαοί της Ευρώπης ίδρυσαν τα έθνη-κράτη τους. Το να θέλεις να επιβάλεις αυτόν τον μύθο ξανά σήμερα σημαίνει έγκλημα κατά του γερμανικού λαού, και όλοι παλεύουμε για μια στιγμή που η υπεράσπιση αυτής της ιδέας θα θεωρείται από ολόκληρο το έθνος σαν προδοσία, όπως ακριβώς η απόπειρα ίδρυσης μιας παγκόσμιας δημοκρατίας των Μπολσεβίκων.

Αυτές οι δηλώσεις των ανδρών που συνδέονται με τον ρωμαϊκό μύθο δεν είναι καθόλου τυχαίες, αλλά μόνο μερικά συμπτώματα ανάμεσα σε χιλιάδες που δείχνουν την ύπουλη ιδέα της ρωμαϊκής ιδέας της παγκόσμιας κυριαρχίας από την εκκλησία, που απαιτεί αγάπη, υποταγή, δουλική υπακοή, άρνησης της εθνικής τιμής – όλα στο όνομα του «Εκπροσώπου του Χριστού». Μαζί με τον δαιμονικό Εβραϊσμό, είναι το δεύτερο ξένο σύστημα που πρέπει να ξεπεραστεί πνευματικά και διανοητικά για να αναδυθεί ένας γερμανικός λαός με συνείδηση τιμής και μια γνήσια εθνική κουλτούρα.

Η ουσία της σημερινής παγκόσμιας επανάστασης βρίσκεται στην αφύπνιση των φυλετικών τύπων – όχι μόνο στην Ευρώπη αλλά σε ολόκληρη τη γη. Αυτή η αφύπνιση είναι το οργανικό αντικίνημα ενάντια στους τελευταίους χαοτικούς προδρόμους του φιλελεύθερου-οικονομικού εμπορικού-ιμπεριαλισμού του οποίου τα λεηλατημένα θύματα, από την απελπισία, παγιδεύτηκαν στα δίχτυα του μπολσεβικικού μαρξισμού,...

Από το θάνατο των παλαιών εκκλησιών

...για να ολοκληρωθεί αυτό που είχε ξεκινήσει η δημοκρατία: την εξάλειψη της φυλής και της εθνικής συνείδησης. Η κατάσταση του Ρωμαϊκού Ράιχ την εποχή της εμφάνισης του Χριστιανισμού ήταν παρόμοια με τη σημερινή κατάσταση στη Δύση. Η πίστη στους παλιούς

θεούς είχε εξαφανιστεί, το σκανδιναβικό κυρίαρχο στρώμα είχε σχεδόν πεθάνει από αποσύνθεση και η θέληση του κράτους είχε διαλυθεί. Κανένα ιδανικό, κανένας τύπος διαμόρφωσης, δεν κυβέρνησε τον κόσμο, αλλά αντ' αυτού χιλιάδες ενθουσιώδεις δάσκαλοι από όλες τις ζώνες. Μέσα σε αυτό το χάος, μια «θρησκεία της αγάπης» δεν θα μπορούσε ποτέ να επικρατήσει. Θα μπορούσε πράγματι να οδηγήσει σε θυσίες ατόμων, σε εξεγέρσεις και επαναστάσεις, όπως προσπαθούσε ο Παύλος σαν τελικούς στόχους, όταν κήρυττε τα υπνωτιστικά του κηρύγματα, τα οποία παρακολουθούσαν κυρίως παθιασμένες γυναίκες· αλλά θριάμβευσε σαν μορφή μόνο χάρη στην εβραϊκή θέληση και τον ιδιαίτερο φανατισμό της, που μεταδόθηκε στα κατακτημένα κράτη σαν δίψα για εξουσία, δίψα για παγκόσμια κυριαρχία. Σήμερα, οι παλιοί θεοί έχουν πεθάνει, η ανατολίτικη πίστη στον αυτοκράτορα «με τη χάρη του Θεού» έχει εξαφανιστεί αμετάκλητα, η θεοποίηση του ίδιου του κράτους από μόνη της έχει επίσης εξαφανιστεί γιατί είχε εξελιχθεί σε ένα αναίμακτο σχήμα χωρίς περιεχόμενο. Η δημοκρατία θριάμβευσε όταν το κράτος βρέθηκε σε κατάσταση κοινοβουλευτικής αποσύνθεσης. Οι άκαμπτες εκκλησίες δεν δίνουν πλέον ικανοποίηση στους ερευνητές και ένας στρατός αιρετικών αναζητά εσωτερική υποστήριξη από αποστόλους του δρόμου και ιεροκήρυκες σκηνών που «μελέτησαν σοβαρά» την αρχαία εβραϊκή Βίβλο για να προφητεύσουν μια αιώνια ζωή εδώ στη γη για τους ίδιους και τους οπαδούς τους. Η χωρίς φυλές ιδέα του διεθνισμού έχει φτάσει έτσι στο αποκορύφωμά της: ο μπολσεβικισμός και τα παγκόσμια τραστ είναι τα σύμβολά του πριν από το τέλος μιας εποχής που είναι η πιο υποκριτική και άτιμη που έχει δει ποτέ η ιστορία της Ευρώπης.

Το χάος έχει γίνει σχεδόν ένα συνειδητό σημείο προγράμματος σήμερα. Σαν τελικές συνέπειες μιας δημοκρατικά...

Η δημιουργία ενός νέου τύπου!

...διαλυμένης εποχής, οι αφύσικοι αγγελιοφόροι της αναρχίας ανακοινώνουν την παρουσία τους σε όλες τις μεγάλες πόλεις του κόσμου. Το εύφλεκτο υλικό υπάρχει στο Βερολίνο όπως και στη Νέα Υόρκη, το Παρίσι, τη Σαγκάη και το Λονδίνο. Σαν φυσική άμυνα ενάντια σε αυτόν τον παγκόσμιο κίνδυνο, μια νέα εμπειρία σαρώνει την υδρόγειο σαν ένα μυστηριώδες υγρό, που ενστικτωδώς και συνειδητά τοποθετεί την ιδέα της εθνικότητας και της φυλής στο επίκεντρο της σκέψης, σε συνδυασμό με τις οργανικά καθιερωμένες υπέρτατες αξίες κάθε έθνους, γύρω από τις οποίες περιστρέφονται τα συναισθήματά τους, που καθόριζαν πάντα τον χαρακτήρα και το χρώμα του πολιτισμού τους από παλιά. Αυτό που εν μέρει ξεχάστηκε, εν μέρει παραμελήθηκε, γίνεται ξαφνικά αντιληπτό σαν καθήκον από εκατομμύρια: να βιώσει έναν Μύθο και να δημιουργήσει έναν τύπο. Από αυτόν τον τύπο πρέπει να χτίσουμε το κράτος και τη ζωή

μας. Τώρα όμως τίθεται το ερώτημα ποιος, ανάμεσα σε έναν ολόκληρο λαό, καλείται να σχεδιάσει και να εφαρμόσει την αρχιτεκτονική διαμόρφωσης του τύπου. Αυτό αγγίζει ένα πρόβλημα εντός της φυλής και της εθνικότητας: το ζήτημα του φύλου.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Τρίτο βιβλίο:

Το επερχόμενο Ράιχ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ
Το Κράτος και τα Φύλα

Είδαμε, ότι πίσω από όλες τις θρησκευτικές, ηθικές και καλλιτεχνικές αξίες στέκονται φυλετικά εξαρτημένοι λαοί, ότι μέσω της ανεμπόδιστης φυλετικής ανάμειξης, όλες οι αληθινές αξίες τελικά καταστρέφονται, οι εθνικές ιδιαιτερότητες εξαφανίζονται σε ένα φυλετικό χάος, για να φυτρώσουν σαν ένα μη δημιουργικό μείγμα ή να γίνουν υποτελείς, πνευματικά και υλικά υποταγμένοι σε μια ισχυρή νέα φυλή. Μέσα σε αυτές τις παγκόσμιες αντιθέσεις φυλών και ψυχών η ζωή όμως, κινείται και γύρω από δύο πόλους: το αρσενικό και το θηλυκό. Εάν τα εξωτερικά φυλετικά και βαθύτερα ψυχικά χαρακτηριστικά, οι προσανατολισμοί και οι δομές των αξιών του άνδρα και της γυναίκας σε έναν λαό, που σχετίζονται με το είδος είναι τα ίδια, τότε η φύση έχει δημιουργήσει την πολικότητα των φύλων εκτός από τις πολικότητες των φυσικών και ιδεολογικών ειδών, για να δημιουργούν οργανικές εντάσεις, αναπαραγωγής, εκφόρτισης σαν προϋπόθεση για μια οποιαδήποτε δημιουργία. Από αυτή τη θεμελιώδη αντίληψη απορρέουν δύο πράγματα: ότι ορισμένες ιδιαιτερότητες του αρσενικού και του θηλυκού, αν και σε διαφορετικά επίπεδα και σε διαφορετικούς τύπους, είναι παρόλα αυτά παρόμοιες σύμφωνα με τους απλούς αρχέγονους νόμους των φυσικών σχεδίων αυτού του κόσμου, αλλά και ότι οι προσπάθειες εξάλειψης των σεξουαλικά εξαρτημένων εντάσεων, πρέπει απαραίτητα να έχουν σαν αποτέλεσμα τη μείωση των δημιουργικών δυνάμεων. Όσο για τον κολλεκτιβισμό των φύλων στην περίπτωση της επιμιξίας των φυλών, αυτό σημαίνει εξάλειψη...

Σεξουαλική πολικότητα

...των χαρακτηριστικών του φύλου μέσα σε μια φυλή, όπου εξωτερικά

εμφανίζεται σαν το δεύτερο αποτέλεσμα του κηρύγματος μιας ανθρωπότητας χωρίς φυλές.

Θα πίστευε κανείς ότι η αναγνώριση του γεγονότος της σεξουαλικής πολικότητας, που από μόνη της συντηρεί τη δημιουργία, την ένταση και την αποφόρτιση, πρέπει να είναι μια αιώνια, ακλόνητη πεποίθηση, γιατί έχει αποδειχθεί χιλιάδες φορές. Στην πραγματικότητα, όλοι οι βαθύτεροι στοχαστές έχουν αυτή τη γνώμη, η οποία σαν αυτονόητο συμπέρασμα που προκύπτει από τη ζωή, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο άνδρας είναι ανώτερος από τη γυναίκα σε όλους τους τομείς της έρευνας, της εφεύρεσης, της κατασκευής και της δημιουργίας, αλλά η γυναίκα είναι ανώτερη σε κάτι που είναι εξίσου σημαντικό, σε ο,τιδήποτε προϋποθέτει την αξία της διατήρησης του αίματος και της αναπαραγωγής της φυλής. Σε εποχές εξωτερικών καταστροφών και εσωτερικής αποσύνθεσης, όμως, ο φεμινιστής άνδρας ενώνεται με τη χειραφετημένη γυναίκα για να γίνει το σύμβολο της πολιτιστικής παρακμής και της κρατικής κατάρρευσης. Οι ομιλίες της Μήδειας στα έργα του Ευριπίδη μοιάζουν με τις ατέλειωτες ύβρεις της νεαρής κυρίας Ελένε Στόκερ ή της δεσποινίδος Έμελιν Πάνκχερστ, χωρίς, παρ’ όλες τις ελευθερίες των γυναικών, κατά την Αναγέννηση, την εποχή του Βασιλιά Ήλιου, τον Ιακωβινισμό και τη σημερινή δημοκρατία, να αποδεικνύουν κάτι διαφορετικό από αυτό που εκφράζει ο Αριστοτέλης με λίγα λόγια: «Το θηλυκό είναι θηλυκό λόγω κάποιας έλλειψης ικανότητας». Οι αρχαίοι ποιητές των μύθων αναγνώρισαν αυτό το γεγονός όταν συμβόλιζαν το πεπρωμένο ότι ήταν ενσωματωμένο σε έναν κοσμικό νόμο γυναικείων όντων· οι Τεύτονες μέσω των Νορν (Ουρντ, Βερντάντι και Σκουλντ) και οι Έλληνες μέσω των Μοιρών. Αυτή η έλλειψη ικανότητας είναι συνέπεια μιας φύσης που στρέφεται στο φυτικό και το υποκειμενικό. Η γυναίκα όλων των εποχών και των φυλών δεν έχει τη δύναμη τόσο της διαισθητικής όσο και της πνευματικής όρασης· όπου έχει εμφανιστεί στην παγκόσμια ιστορία μια μυθική διαμόρφωση του κόσμου, ένα μεγάλο έπος ή δράμα,...

Πολιτεία και Γάμος

...ή μια επιστημονική υπόθεση που εξηγεί τον κόσμο, πίσω από αυτά στέκεται ένας άνδρας σαν δημιουργός. Για τον αρχαίο Άριο Ινδό είναι ο «Πρατζαπάτι» (Prajapati), δηλαδή ο «άρχοντας των πλασμάτων», που σχημάτισε αυτόν τον κόσμο, ή ο «Πουρούσα» (Purusha), δηλαδή ο άνθρωπος και το πνεύμα που δημιούργησε· οι Τεύτονες σχημάτισαν τον ουρανό και τη γη από τον γίγαντα Υμίρ (ή Αουργκελμίρ) και ήταν παντού το ανδρικό πνεύμα που γέννησε μια παγκόσμια τάξη ενάντια στο χάος.

Παντού λοιπόν, όπου προκύπτει κάτι τυπικό και δηλώνει τύπο, ο άνδρας ενεργεί σαν αιτία δημιουργίας. Δύο από τις μεγαλύτερες ανδρικές πράξεις όλων των εποχών ονομάζονται κράτος και γάμος.

Ο σημερινός φεμινισμός – χωρίς να το θέλει ο συγγραφέας – έχει βρει μια μεταμόρφωση της φύσης του στον Γιόχαν Γιάκομπ Μπάχοφεν και μερικοί άρρωστοι στοχαστές εξέλαβαν τις εξωφρενικές φαντασιώσεις του για τη μητριαρχία, που ήταν υπερβολικές παρ' όλες τις ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες, σαν ιστορικά γεγονότα. Όσο κι αν έχει δίκιο ο ίδιος και όλοι όσοι σχετίζονται με αυτόν να ισχυρίζονται τον εταιρισμό σαν μια μορφή διακυβέρνησης από γυναίκες, ωστόσο είναι λάθος να υποθέσουμε ότι υπήρξαν ποτέ κρατικές μορφές αυτής της γυναικοκρατίας. Ο Μπάχοφεν, για παράδειγμα, δεν διστάζει να συναγάγει την ύπαρξη της «μητριαρχίας» από την υψηλή θέση μιας γυναίκας μέσα σε μια κοινότητα και στη συνέχεια εκφράστηκε ποιητικά για αυτήν. Για παράδειγμα, φτάνει στο σημείο να το υποθέτει και να το υποστηρίζει ακόμη και για τη Σπάρτη λόγω της ελευθερίας που απολαμβάνουν οι γυναίκες μέσα σε αυτήν την τραχιά δωρική φυλή. Στην πραγματικότητα, η Σπάρτη πρόσφερε το παράδειγμα μιας καλά πειθαρχημένης πολιτείας και στερήθηκε κάθε γυναικείας επιρροής. Οι βασιλιάδες και οι έφοροι αποτελούσαν την απόλυτη εξουσία, η ουσία της οποίας ήταν η διατήρηση και επέκταση αυτής της εξουσίας μέσω της αύξησης και της ενίσχυσης της ανώτερης δωρικής τάξης. Για τον μοναδικό αυτό σκοπό, οι γυναίκες έπρεπε επίσης να συμμετέχουν σε γυμναστικούς αγώνες· κατά τα άλλα όμως τους απαγορευόταν...

Το κράτος προέκυψε από ανδρικές ενώσεις

...να φορούν χρυσά κοσμήματα ή να έχουν κομψά χτενίσματα. Αν οι Τεύτονες είχαν μεγάλη εκτίμηση για τις γυναίκες, δεν ήταν επειδή υπήρχαν μητριαρχικές συνθήκες σαν αποτέλεσμα του «πρώτου σταδίου», αλλά αντίθετα επειδή η πατριαρχία υλοποιήθηκε πλήρως, γεγονός που από μόνο του εξασφάλιζε τη συνέχεια και, σαν αποτέλεσμα της φυλετικής φύσης του σκανδιναβικού άνδρα, συνδέθηκε με τον μεγαλύτερο σεβασμό για τις γυναίκες. Συνοδευόμενο από αυτή τη μεγαλοψυχία, που ήταν μέρος αυτού του πάντα διερευνητικού, ελεύθερου όντος, αλλά σε περιόδους κρίσης μπορεί και να γίνει ένας τεράστιος κίνδυνος για το σύνολο, όπως αποδεικνύεται στη χειραφέτηση των Εβραίων. Αυτό ήρθε αργότερα, όταν η ιδέα της πολιτικής χειραφέτησης των γυναικών αναγνωρίστηκε ως ικανή να αντιμετωπιστεί στον τομέα του κρατικού δικαίου.

Μια ακόμη επικρατούσα άποψη υποστηρίζει ότι το κύτταρο του κράτους είναι η οικογένεια. Αυτή η άποψη έχει εξελιχθεί σε ένα καταναγκαστικό δόγμα το οποίο, μπροστά στις μαρξιστικές και δημοκρατικές προσπάθειες να διαλύσουν όλες τις ιδέες της οικογένειας, ενισχύεται συνεχώς. Αυτό το δόγμα όχι μόνο θολώνει το στάδιο για τη μελέτη των ζητημάτων των δικαιωμάτων των γυναικών, αλλά αναστέλλει την κρίση ως σύνολο καθώς αφορά τη φύση του παρόντος κινήματος για

ανανέωση και της νέας κρατικής αντίληψης του μέλλοντός μας.

Το κράτος δεν ήταν πουθενά συνέπεια μιας κοινής ιδέας ανδρών και γυναικών, αλλά το αποτέλεσμα μιας ένωσης προσανατολισμένων ανδρών με συνείδηση του στόχου και του σκοπού τους. Η οικογένεια, έχοντας αποδειχτεί άλλοτε ως ο ισχυρότερος και άλλοτε ο πιο αδύναμος, πυλώνας της κρατικής και εθνικής αρχιτεκτονικής, πολλές φορές έχει τεθεί ακόμη και στην υπηρεσία της, έχοντας επίγνωση του στόχου της, αλλά πουθενά όμως δεν ήταν η αιτία, ούτε ο σημαντικότερος στηριχτής ενός κράτους ή, με άλλα λόγια, μιας κοινότητας που βασίζεται στην πολιτική και κοινωνική εξουσία.

Η ανατροφή στην Αίγυπτο

Η πρώτη σκόπιμη ένωση που προέκυψε οπουδήποτε στον κόσμο η ένωση των πολεμιστών μιας ομάδας, μιας φυλής, μιας ορδής με σκοπό τη δημιουργία κοινής ασφάλειας έναντι ενός εχθρικού ξένου περιβάλλοντος. Όταν μια φυλή υποτασσόταν σε μια άλλη, η ηττημένη ένωση των πολεμιστών ενσωματωνόταν στην άλλη, στη νικηφόρα. Έτσι προέκυψε το πρώτο κύτταρο της σκόπιμης ένωσης, που υπήρχε ασυνείδητα στην ιδέα ενός «κράτους». Όλα όσα συμβολικά αναφέρουμε σαν Ρώμη, Σπάρτη, Αθήνα, Πότσνταμ έχουν την καταγωγή τους στην πολεμική ένωση των ανδρών.

Αλλά και ολόκληρο το κρατικό σύστημα της Κίνας, της Ιαπωνίας, της Ινδίας, της Περσίας και της Αιγύπτου βασίζεται σε αυτό το θεμέλιο, που στη συνέχεια πήρε διαφορετικό χαρακτήρα κάτω από πιο ήρεμες εξωτερικές συνθήκες, αλλά παρέμενε πάντα ένας ανδρικός συνειρμός στον πυρήνα του: και αυτό μέχρι την εξαφάνιση του ενός ή του άλλου πολιτισμού. Η πτώση όμως, σήμαινε τη διάλυση της ιδέας ενός αρσενικού συστήματος ανατροφής, ενός κανόνα διαμόρφωσης αρσενικού τύπου.

Η Αίγυπτος πέρασε σχετικά γρήγορα από την ένωση ανδρών πολεμιστών σε μια τεχνική ένωση, η οποία για πολύ καιρό έφερε τη σφραγίδα του λόγιου γραφέα και του αξιωματούχου και στη συνέχεια παραμερίστηκε σταδιακά από την ένωση των ιερέων. Για το λόγο αυτό, η Αίγυπτος ονομάστηκε κράτος των δημοσίων υπαλλήλων ή «γραφέων», σαν ο αντιπροσωπευτικός τύπος του. Σε κάθε περίπτωση, ένας πολύ συγκεκριμένος τεχνικός κανόνας αναγνωρίστηκε σαν το πρότυπο για όλες τις ενέργειες, το οποίο έχει τυποποιητικό αποτέλεσμα εδώ και χιλιάδες χρόνια. Το πρώτο μεγάλο πολιτιστικό επίτευγμα του βασιλείου του Νείλου ήταν η καλλιέργεια της γης και η εκμετάλλευση των αλλαγών στο έδαφος που προέκυψαν από τις πλημμύρες. Η Αίγυπτος δεν χρησιμοποιούσε ονόματα φυλών, ούτε αναγνώριζε ομάδες των φύλων ούτε εκδίκηση αίματος. Η οικογένεια δεν έπαιξε σχεδόν κανέναν ρόλο...

Οι κανόνες ζωής της Κίνας

...στην επιβλητική δομή του αιγυπτιακού κράτους· αυτή η αιγυπτιακή αντίληψη για το κράτος των λόγιων δημοσίων υπαλλήλων έχει διατηρηθεί επίμονα εδώ και χιλιάδες χρόνια. Ωστόσο, αυτός ο τύπος καλλιεργήθηκε από τη σκόπιμη ένωση των Αιγυπτίων τεχνικών, τους λόγιους, τους «γραφείς», οι οποίοι έπρεπε να δίνουν συμβουλές σχετικά με χρήση του ποταμού, την άρδευση της γης, τις επιδράσεις της ατμόσφαιρας, τα σχέδια των βασιλικών κτιρίων και ούτω καθεξής, προκειμένου, μέσω της ένωσης των ιερέων, να δοθεί θρησκευτικός αγιασμός σε κάθε δραστηριότητα. «Ιδού, δεν υπάρχει κτήμα που δεν έχει αφεντικό, μόνο ο γραφέας κυβερνά τον εαυτό του», λέει η κεντρική ιδέα της διδασκαλίας του Ντουάουφ. Έτσι ο λόγιος τεχνικός και ο σωστός, αλλά όχι άφθαρτος, υπάλληλος δημιούργησαν μια κρατική κοινότητα.

Κάτι αντίστοιχο βλέπουμε να συμβαίνει και στην Κίνα. Και εδώ, η ένωση των πολεμιστών μετατράπηκε σε μια κοινωνία λόγιων ανδρών. Αφού ο Λάο-Τσε και ο Κομφούκιος καθιερώθηκαν σαν κλασικοί της κινεζικής ψυχής, οι ηθικές και οι διδαχές της ζωής τους (με τον Κομφούκιο να κυριαρχεί πλήρως) έγιναν το μέτρο και η κατευθυντήρια γραμμή για την πολιτική ζωή, τη θρησκεία και τις επιστημονικές αναζητήσεις του κινεζικού λαού. Προκειμένου να διατηρηθεί ο κανόνας, η ένωση των πολεμιστών μετατράπηκε σε μια εξωτερικά μόνο χαλαρά συνδεδεμένη κοινωνία, που βρήκε τον κυρίαρχο τύπο της στη γλώσσα των Μανδαρίνων. Αυτός ο τύπος κυριάρχησε στη ζωή της Κίνας για αιώνες· δεν υπήρχε υψηλόβαθμος αξιωματούχος που να μην είχε περάσει τη φιλοσοφική του εξέταση στις κλασικές διδασκαλίες του Κομφούκιου. Αυτό το σύστημα εκπαίδευσης κράτησε την Κινεζική Αυτοκρατορία ενωμένη ακόμη και σε περιόδους που η καθαρά πολιτική ένωση αποδυναμώθηκε μέσω των πολέμων και των επαναστάσεων, δηλαδή η ένωση των ανδρών, που συγκρατήθηκε από ένα καθαρά φυλετικά εξαρτημένο σύστημα, έχει επιβιώσει μέχρι σήμερα. Στην περίπτωση της Κίνας φυσικά, πρέπει να ληφθεί υπόψη ολόκληρη η προγονική λατρεία, η οποία καλλιέργησε ένα ένστικτο αλληλεγγύης, το να ανήκεις κάπου, τουλάχιστον στις φυλετικές πεποιθήσεις και η γήινη φύση του...

Το σύστημα καστών της Ινδίας

...παρείχε και εξακολουθεί να παρέχει τον πιο μόνιμο τρόπο σύνδεσης της αρχαίας Κίνας. Η οικογένεια, ιδωμένη από την πλευρά της επιρροής της συζύγου, δεν έχει συμβάλει σχεδόν καθόλου στον κινεζικό τύπο κοινωνίας και κράτους.

Αυτά τα δύο παραδείγματα, που φαίνονται κάπως απομακρυσμένα, βρίσκονται και στα βασίλεια που ίδρυσαν αναμφίβολα οι Άριοι. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα στο σύστημα των καστών στην Ινδία. Ο τρόπος ζωής

της αρχαίας Ινδίας διαμορφώθηκε αρχικά από την κάστα των πολεμιστών, που ονομάζονταν «Κσατρίγια» (Kschatryas). Στα αρχαία τραγούδια των Βέδα, πνέει ένα γενναίο, πολεμικό πνεύμα, το οποίο εκτείνεται στη μεταχριστιανική περίοδο της παρακμής· μάλιστα, ακόμη και μέχρι σήμερα οι «Ράισπουτ» (Radschputs), οικογένειες πολεμιστών, εξακολουθούν να είναι ένα φυλετικά ξένο σώμα των Άριων στην διαλυμένη Ινδία. Σταδιακά, όμως, η πνευματική ηγεσία του λαού πέρασε στους Βραχμάνους, οι οποίοι τελικά έφεραν όλους τους Ινδούς κάτω από την πνευματική τους κυριαρχία. Οι μυστικές γνώσεις και οι μαγικές τελετουργίες ήταν τα διαμορφωτικά στοιχεία, που επικράτησαν τόσο έντονα που ακόμη και σήμερα, ο Βραχμανισμός αντιπροσωπεύει τη δεσμευτική δύναμη στην οποία υποτάσσονται εκατοντάδες εκατομμύρια. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι Βραχμάνοι (για παράδειγμα, σε αντίθεση με τους Ρωμαίους πάπες) δεν φιλοδοξούσαν ποτέ να αποκτήσουν πολιτική εξουσία, αλλά η εξουσία τους ήταν τόσο μεγάλη που εισήγαγαν το κάψιμο της χήρας, παραποιώντας ένα παλιό κείμενο των Βέδα, ένα μέτρο που μπορεί να αναχθεί μόνο σε μια αυταρχική κοινωνία ανδρών. Πουθενά η δύναμη μιας συναρπαστικής, διαμορφωτικής, αρχιτεκτονικής ιδέας δεν ήταν πιο εμφανής όσο στον τύπο του άοπλου, αλλά κυρίαρχου, Βραχμάνου· η δύναμη που διαμορφώνει το στυλ της φιλοσοφίας του παρέμεινε αξιέπαινη, ακόμη και όταν η ανάμειξη με τους ιθαγενείς προωθήθηκε από το απεριόριστα διαδεδομένο δόγμα της φυλετικής άρνησης, του όλοι είμαστε ένα, και οι σκοτεινοί μικτοί φυλετικοί τύποι κατέκτησαν υψηλές θέσεις.

Η Εφηβεία στην Ελλάδα

Ένα άλλο, εξίσου ξεκάθαρο παράδειγμα που αποδεικνύει ότι οι άνδρες ήταν τα γεννητικά κύτταρα του κράτους και η ραχοκοκαλιά ενός τύπου ζωής, μας προσφέρει η Ελλάδα στα πολιτικά της συστήματα γνωστά με τα ονόματα Σπάρτη και Αθήνα. Θα ήταν επανάληψη στοιχειώδους σοφίας να περιγράψουμε τη δύναμη της ένωσης των πολεμιστών στη ζωή των Σπαρτιατών· στην Αθήνα όμως δεν ήταν ουσιαστικά διαφορετικό. Και όταν αργότερα, κατά τη διάρκεια του εκδημοκρατισμού, ήρθε η συνειδητοποίηση της αποσύνθεσης σε πιο διορατικούς άνδρες, σε απόλυτη ανάγκη πάντα μπορούσε κανείς να καταφύγει στις ανδρικές ενώσεις. Τα μέλη αυτών των ενώσεων δεν αποκαλούσαν τους εαυτούς τους σαν οικογένεια και φυλή, αλλά αυτοαποκαλούνταν «αδέρφια»· και στην ελληνική ζωή αντιπροσώπευαν μια εντελώς συνειδητή υποχώρηση από τους δεσμούς των σχέσεων που βασίζονται στα συναισθήματα. Στην Αθήνα η ένωση των νέων, η εφηβεία, ερχόταν πρώτη και δεν είναι τυχαίο που ο Αριστοτέλης ξεκινά την περιγραφή του συντάγματος της Αθήνας με αυτήν την κοινωνικοποιημένη νεανική ένωση. Αυτή η κοινωνικοποίηση σήμαινε την προσπάθεια, που έγινε λίγο πριν από

αυτόν από την αποσυντιθέμενη ατομικιστική δημοκρατία, να αποκατασταθεί η αρχική και αρχαία ελληνική ένωση των πολεμιστών ανδρών.* Στη γλώσσα μας δεν σημαίνει τίποτα άλλο από την καθιέρωση της γενικής στρατιωτικής θητείας για όλους τους νέους, ελεύθερους Αθηναίους. Από την ηλικία των 18 στεγάστηκαν σε στρατώνες και ντυνόντουσαν ομοιόμορφα. Οι δάσκαλοι και οι εκπαιδευτικοί της γυμναστικής παρακολουθούσαν αυστηρά τη συμμόρφωση με την πειθαρχία που εγγυόταν τη δύναμη και την ενότητα. Αυτή η πράξη απελπισίας της ελληνικής δημοκρατίας, η οποία ξαναγύρισε στις υπάρχουσες οργανώσεις των νέων, γνωρίζοντας ότι το αθηναϊκό αριστοκρατικό κράτος είχε προκύψει κάποτε από αυτές, ήρθε πολύ αργά. Η δύναμη της Αθήνας...

Ο πάτερ φαμίλιας στη Ρώμη

...είχε διαβρωθεί από δημαγωγούς, σοφιστές, δημοκράτες και γυναίκες χειραφετημένες από τη θηλυκότητα και με τη φυλετική ανάμειξη και έπρεπε να ανοίξει ο δρόμος για μια νέα, ισχυρή ένωση ανδρών: τους πολεμιστές του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Αν κοιτάξει κανείς ακόμη βαθύτερα, τότε θα πρέπει να λάβει υπόψη του και τις συντεχνίες των Αθηναίων καλλιτεχνών, τις φιλοσοφικές σχολές, συμπεριλαμβανομένης της Στοάς, σαν ανδρικές ενώσεις, χωρίς να παραβλέψει τον μεγάλο ρόλο που έπαιξαν οι θεές των μαντείων ειδικά αυτές στην ελληνική ζωή, αλλά αντιπροσώπευαν ιδιαίτερα την πλευρά, που δεν μπορεί να διαμορφώσει τύπο, της προελληνικής ζωής με έμφαση στη δεισιδαιμονία· αυτές και η λατρεία του Διονύσου συνδέονται αναμφίβολα και φυλετικά πιο στενά με την υποταγμένη τάξη των αυτόχθονων, όπως και η βακχική λατρεία που εξελίχθηκε σε σύμβολο της ύστερης ελληνικής περιόδου. Τα βακχικά πανηγύρια, η εταιρική οικονομία και η δημοκρατική χειραφέτηση των σκλάβων ήταν οι καταστροφικές δυνάμεις του ελληνικού λαού, του αθηναϊκού κράτους και του ελληνικού πολιτισμού γενικότερα.

Στη Ρώμη μπορούμε να παρατηρήσουμε μια πολύ ενδιαφέρουσα σχέση μεταξύ κράτους, λαού, ένωσης των ανδρών και της οικογένειας. Το άτομο στη Ρώμη σχεδόν έπαψε να είναι προσωπικότητα. Όλη του η διακονία και η ζωή ανήκε στην κοινότητα. Η συνείδηση της δύναμης και του μεγέθους αυτής της κοινότητας, όμως, αντιπροσώπευε στο μετέπειτα αποτέλεσμά της, την υπερηφάνεια, και μάλιστα την προσωπική περιουσία του πολίτη. Εάν, από την πλευρά του κράτους, ήταν μόνο ένας αριθμός, τότε ο ατομικισμός ήταν νομικά απεριόριστος. Εδώ εμπλέκεται η «οικογένεια», η οποία ήταν αναμφίβολα ένα τρομερά σημαντικό δομικό στοιχείο στην οικοδόμηση του ρωμαϊκού κράτους. Ως γνωστόν,

---

* Περισσότερες λεπτομέρειες στο βιβλίο του Ερνστ Κρικ: «Ανθρώπινη διαμόρφωση» (Menschenformung).

όμως, αυτή η «οικογένεια» δεν ήταν παρά ένα εργαλείο του «πάτερ φαμίλια» που είχε στη διάθεσή του τη ζωή όλων των μελών. Και εδώ επικρατούσε η πιο αδυσώπητη ανδρική πειθαρχία. Μόνο ο ενήλικος γιος μπορούσε να γλιτώσει από αυτή την τυραννία του αρχηγού της οικογένειας με την ένταξή του στην ένωση των ανδρών: την κουρία, τον στρατό. Εδώ ο γιος ήταν ίσος με τον πατέρα,...

Η Ρωμαϊκή Εκκλησία είναι μια ανδρική ένωση

...και μερικές φορές ακόμη και ανώτερος. Αυτές οι δύο δυνάμεις ισορροπούσαν η μία την άλλη, παρακολουθούσαν την πειθαρχία των πολιτών του κράτους και δημιούργησαν αυτόν τον άκαμπτο ρωμαϊκό τύπο που κατέκτησε τον κόσμο, του οποίου οι νόμοι καθορίζουν ακόμη και σήμερα τον κανόνα της δυτικής ζωής. Και εδώ πρέπει να ειπωθεί αμέσως ότι ο χυδαίος ατομικιστικός, ιδιωτικός καπιταλιστικός ρωμαϊκός νόμος δημιούργησε τη ρωμαϊκή ισχύ, αλλά – αποκομμένος από το περιβάλλον του συγκεκριμένου είδους – είχε μια αποσυνθετική επίδραση στη **γερμανική** φύση και πρέπει κάποτε να εξαλειφθεί αν θέλουμε να γίνουμε καλύτεροι.

Τα δόγματα της κατάρρευσης της Ρώμης υιοθετήθηκαν από μια νέα ένωση ανδρών που τάσσονται υπέρ της παγκόσμιας κυριαρχίας: η Καθολική Εκκλησία.

Ο Χριστιανισμός εισήλθε στην παγκόσμια ιστορία, μεταφερόμενος από μια μεγάλη προσωπικότητα, αλλά σαν ένα μαζικό κίνημα χωρίς φυλές που αρχικά καθοδηγούνταν μόνο από συναισθήματα και διαλύοντας το κράτος. Όταν όμως διείσδυσε στο κράτος, οι ιερείς άρχισαν, όπως στην Αίγυπτο και την Ινδία, να ελέγχουν την αρχιτεκτονική της σκέψης, να παρουσιάζονται σαν οι μόνοι μεσολαβητές μεταξύ ανθρώπου και Θεού και να βελτιώνουν την ιστορία σύμφωνα με τις ανάγκες τους. Αυτό το εκκλησιαστικό σύστημα που ήδη περιγράφηκε έδειξε τρομερή πειθαρχία και εξελίχθηκε σε μια πολύ ακραία ένωση ανδρών μέσω της αγαμίας των εκπροσώπων της. Οι γυναίκες θεωρούνταν, και εξακολουθούν να θεωρούνται, μέχρι σήμερα, μόνο σαν βοηθητικά στοιχεία, οπότε η εισαγωγή της λατρείας της Ίσιδας-Μαρίας, μεταξύ άλλων, έλαβε υπόψη και το γυναικείο μητρικό συναίσθημα. Μέσω αυτής της παραχώρησης από τη συναισθηματική πλευρά – ξεκινώντας από την ανεκτική αφοσίωση και καταλήγοντας σε θρησκευτική υστερία – σε συνδυασμό με τον πλήρη αποκλεισμό του γυναικείου στοιχείου από τη δομή της εκκλησίας, το ρωμαϊκό εκκλησιαστικό σύστημα της ένωσης των ανδρών εδραίωσε την ανθεκτικότητά του,...

Γερμανικός ιπποτισμός

...όμως δεν πρέπει να αγνοηθεί ότι οι τύποι των Βραχμάνων και των Μανδαρίνων είναι πολύ παλαιότεροι και φαίνονται πιο καθιερωμένοι από τον τύπο των Ρωμαίων ιερέων.

Είναι προφανές ότι οι ηγέτες των ανδρικών ενώσεων προσπάθησαν παντού να παρουσιάσουν την κυριαρχία τους σαν θέλημα Θεού. Ο Αιγύπτιος Φαραώ το έκανε αυτό ακριβώς όπως και ο Βραχμάνος, ο οποίος με τόλμη δήλωσε ότι όποιος γνωρίζει υα μυστήρια των Βέδα και γνωρίζει την τελετή της θυσίας ότι «οι θεοί είναι στο χέρι του».

Η ιδέα της θείας χάριτος υιοθετήθηκε τώρα στη δύση από μια ανδρική ένωση που ήταν εντελώς διαφορετική από το ρωμαϊκό ιερατείο: από τον γερμανικό ιπποτισμό, που έφτασε στο αποκορύφωμά του κάτω από τους Κάιζερ. Ο Μεσαίωνας σηματοδοτεί τη αγωνιώδη προσπάθεια να «εξισορροπηθούν» ο μοναχισμός και ο ιπποτισμός, αυτοί οι δύο μεγάλοι τύποι της ένωσης των ανδρών, όπου ο καθένας έκανε προσπάθειες να είναι εξυπηρετικός στον άλλο.

Το ρωμαϊκό σύστημα δεν ήταν στην ουσία σκανδιναβικό, και ο ιπποτισμός του Μεσαίωνα ήταν επομένως μόνο η μία πλευρά του αγώνα για να απομακρυνθεί από αυτό. Τα γερμανικά τάγματα και συντεχνίες, οι συντεχνίες των πόλεων, η Χανσεατική Ένωση, και ούτω καθεξής, εμφανίζονται σαν δυνάμεις που απελευθερώθηκαν από τις ρωμαϊκές ιδέες. Ως εκ τούτου, ο προτεσταντισμός, σαν αντιρωμαϊκός προσανατολισμός του αισθήματος, αντιστοιχούσε σε μια διάθεση που ήταν ευρέως διαδεδομένη σε όλη την Ευρώπη· ήταν, όπως παραδέχτηκε ακόμη και ο Γιόχαν Τζόσεφ φον Γκόρρες, η ηθική συνείδηση των Γερμανών. Η Μεταρρύθμιση όμως δεν είχε από μόνη της καμία δύναμη διαμόρφωσης τύπων, αλλά απλώς προετοίμασε το έδαφος για τις εθνικές ιδέες που μόλις άρχισαν να ξεδιπλώνουν τη μυθική τους δύναμη στην εποχή μας. Γίνεται πλέον σαφές ότι το ρωμαϊκό σύστημα ανατροφής θα μπορούσε να εξαλειφθεί μόνο από μια άλλη δύναμη ανατροφής τύπου: αυτός...

Το Πρωσικό σώμα αξιωματικών

...ο τύπος αναπτύχθηκε, αρχικά, στον τύπο του Πρώσου αξιωματικού, ο οποίος, όπως αποδείχθηκε το 1914, έγινε ο τύπος του Γερμανού στρατιώτη. Ο πρωσικός, και στη συνέχεια ο γερμανικός, στρατός ήταν ένα από τα πιο θαυμάσια παραδείγματα της αρχιτεκτονικής ένωσης ανδρών, που αντιστοιχεί στον σκανδιναβικό λαό και χτίστηκε με βάση την τιμή και το καθήκον. Επομένως το μίσος των άλλων στρεφόταν φυσικά εναντίον του.

Αυτές οι παρατηρήσεις μπορούν να επεκταθούν εκτενώς κατ' επιλογή: το γερμανικό τάγμα των Ιπποτών του ξίφους, οι Ναΐτες, η Ένωση Ελευθεροτέκτονων, το τάγμα των Ιησουιτών, η ένωση των Ραβίνων, η Αγγλική Λέσχη, οι γερμανικές φοιτητικές ενώσεις, τα γερμανικά Φράικο-

ρπς μετά το 1918, τα Τμήματα Καταιγίδας (SA – Sturmabteilung) του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος (NSDAP), κ.λ.π., όλα αυτά αποτελούν παραδείγματα ενός αδιαμφισβήτητου γεγονότος ότι ένας κρατικός, εθνικός, κοινωνικός ή εκκλησιαστικός τύπος, όσο διαφορετικές κι αν είναι οι μορφές τους, ανάγεται σχεδόν αποκλειστικά σε μια ένωση ανδρών και την πειθαρχία της. Η γυναίκα και η οικογένεια προστίθενται ή αποκλείονται, η ικανότητά τους να κάνουν θυσίες τους αναγκάζει να υπηρετήσουν έναν τύπο και μόνο η δύναμη μιας άλλης ιδέας τους απελευθερώνει από το σύστημα της ανατροφής για να τους χρησιμοποιήσει σαν στοιχείο αποσύνθεσης – όπως στην Ελληνική Δημοκρατία, στην ύστερη, χωρίς φυλή Ρώμη, όπως στο σημερινό κίνημα της «χειραφέτησης» – ή, προκειμένου να καταστήσει τη δύναμη της παθιασμένης αφοσίωσής τους χρήσιμη στη δημιουργία ενός νέου ιδεώδους τύπου που να μπορεί να χρησιμοποιηθεί μετά από μια επαναστατική μετάβαση.

Το αίτημα για ίσα πολιτικά δικαιώματα για τις γυναίκες ήταν η φυσική συνέπεια των ιδεών της Γαλλικής Επανάστασης. Αυτό οδήγησε όλες τις υποκειμενικές προσπάθειες στα άκρα λόγω των λεγόμενων ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους και όπως η χειραφέτηση των Εβραίων ακολουθήθηκε από κήρυγμα της παράλογης ιδέας της ανθρώπινης ισότητας,...

Το ξεκίνημα της «χειραφέτησης»

...το ίδιο συνέβη και με «απελευθέρωση των γυναικών από την ανδρική σκλαβιά». Το αίτημα για τη γυναικεία χειραφέτηση σήμερα τέθηκε στο όνομα του απεριόριστου ατομικισμού, όχι στο όνομα μιας νέας σύνθεσης. Με την έννοια του «να ζεις στο έπακρο», το κίνημα ερμηνεύτηκε ανάλογα από τους υποστηρικτές του. Σε αυτό όμως, προστέθηκε η διαμόρφωση της κοινωνικής κατάστασης, η οποία χειροτέρευε σαν αποτέλεσμα του παγκόσμιου εμπορίου και της υπερβιομηχάνισης. Οι γυναίκες αναγκάζονταν να βοηθούν τους άνδρες τους στα εργοστάσια για να συντηρήσουν την οικογένεια· αυτή η αυξημένη προσφορά εργασίας μείωσε περαιτέρω τους μισθούς των ανδρών. Αυτό επιμήκυνε αφύσικα την περίοδο που ένας άνδρας παρέμενε ανύπαντρος, γεγονός που με τη σειρά του αύξησε τον αριθμό των ανύπαντρων γυναικών και, από την άλλη πλευρά, ενθάρρυνε την πορνεία. Εδώ, ένα από τα σημαντικότερα καθήκοντά του περίμενε το κράτος. Ωστόσο, το κράτος δεν στάθηκε στο ύψος των καθηκόντων του. Δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει την εκβιομηχάνιση και την προλεταριοποίηση. Ενδεχομένως, το δημοκρατικό πολίτευμα δεν θα μπορούσε ποτέ να ανταποκριθεί σε αυτό το καθήκον. Τα εργατικά κινήματα που ήταν απολύτως δικαιολογημένα, είδαν στη γυναίκα μια συνάδελφο που υποφέρει και την έκαναν ένα σημείο του προγράμματος

των προσπαθειών τους.

Η «Ένωση για το δικαίωμα ψήφου των γυναικών» που ιδρύθηκε το 1902 ανακοίνωσε τα ακόλουθα αιτήματα το 1905: Εισαγωγή γυναικών σε όλες τις υπεύθυνες κοινοτικές και κρατικές θέσεις· συμμετοχή των γυναικών στην απονομή της δικαιοσύνης· κοινοτικά και πολιτικά δικαιώματα ψήφου, και ούτω καθεξής. Αυτό το πρόγραμμα, ήταν μια σκόπιμη προσέγγιση για τον έλεγχο του κράτους.

Αν λάβουμε υπόψη το γεγονός που παρουσιάστηκε στην αρχή ότι σε όλη την παγκόσμια ιστορία το κράτος, η κοινωνική αρχιτεκτονική και γενικά κάθε μόνιμη ένωση ήταν το αποτέλεσμα της ανδρικής θέλησης και της ανδρικής δημιουργικής δύναμης, είναι σαφές, ότι μια θεμελιωδώς παραχωρημένη, μόνιμη επιρροή των γυναικών...

Δικαίωμα ψήφου των γυναικών

...στο κράτος πρέπει να αντιπροσωπεύει την αρχή μιας εμφανούς παρακμής. Αυτό που έχει σημασία εδώ δεν είναι η καλή θέληση για «θετική συνεργασία», ούτε για τη μία ή την άλλη ικανή – ακόμη και σπουδαία – γυναικεία προσωπικότητα, αλλά για την φύση της γυναίκας, που σε τελική ανάλυση προσεγγίζει όλα τα ζητήματα λυρικά ή διανοητικά, ποτέ βλέποντας τα πράγματα στο σύνολό τους. Η φεμινιστική-δημοκρατική μας «ανθρωπιά», η οποία λυπάται τον μεμονωμένο εγκληματία, αλλά ξεχνά το κράτος, τους ανθρώπους – εν συντομία – τον τύπο, είναι το γόνιμο έδαφος για όλες τις προσπάθειες που αρνούνται τους κανόνες ή συμμετέχουν σε αυτούς μόνο συναισθηματικά.

Είναι χαρακτηριστικό της φύσης των πρωταγωνιστών ενός «γυναικείου κράτους» ότι η επίθεσή τους (σε αρμονία με ολόκληρο τον μαρξιστικό και δημοκρατικό εβραϊκό Τύπο) στρέφεται ενστικτωδώς κατά του «πρωσικού μιλιταρισμού», δηλαδή κατά της πειθαρχικής και τυποποιημένης θεμελίωσης κάθε κράτους. Αυτό θα ισχύει όσο υπάρχουν πολιτισμοί, λαοί και κράτη. Έτσι, για παράδειγμα, η Αγγλία επαινείται γενικά γιατί «δεν βιώνει τον ηπειρωτικό μιλιταρισμό» (Κέθε Σιρμάχερ). Οι Άγγλοι, όμως, είχαν παραχωρήσει στις γυναίκες πολιτική ψήφο μέχρι το 1832 και κοινοτικά δικαιώματα ψήφου σε πλήρη ισότητα με τους άνδρες μέχρι το 1835, αλλά στη συνέχεια την κατάργησαν ξανά για πολύ βάσιμους λόγους εμπειρίας (αλλά επανεισήχθη μόνο το 1929 κάτω από τις νέες πιέσεις της δημοκρατίας). Οι χειραφετημένοι δεν συνηθίζουν να μιλούν με καλά λόγια για τη Γερμανία και τους «βιασμούς» της. «Κανένα από τα σύγχρονα πολιτισμένα έθνη μας δεν είναι σε θέση να οφείλει την πολιτική του ύπαρξη σε έναν νικηφόρο πόλεμο που διεξήχθη μόλις μια γενιά πριν. Κάθε πόλεμος όμως, κάθε έμφαση στην προώθηση του μιλιταρισμού, αντιπροσωπεύει μια μείωση των πολιτιστικών δυνάμεων και της επιρροής των γυναικών». Για το γεγονός, ότι κάθε

πολιτισμός...

Προσπάθεια για εξουσία

...εδώ και 8.000 χρόνια έχει δημιουργηθεί μόνο κάτω από την προστασία του ξίφους και χάθηκε χωρίς σωτηρία όταν δεν υπήρχε πλέον η άνευ όρων θέληση για αυτοδιεκδίκηση, οι «χειραφετημένοι» δεν έχουν μάτια και δεν το καταλαβαίνουν. Όπως ο μολυσμένος από τον μαρξισμό βλέπει μόνο την τάξη του και τους ομοπίστους του, έτσι και ο χειραφετημένος βλέπει μόνο τη γυναίκα. Όχι τη γυναίκα και τον άνδρα, το σπαθί και το πνεύμα, το λαό και το κράτος, την εξουσία και τον πολιτισμό. Και όπως ο Μύθος και ο χωρίς χαρακτήρες 19ος αιώνας στάθηκε αβοήθητος απέναντι στον κοινοβουλευτισμό, τον μαρξισμό, με λίγα λόγια σε όλες τις άλλες δυνάμεις καταστροφής, έτσι και σήμερα βιώνουμε τον κατακερματισμό του φεμινισμού των δημοκρατικών πολιτικών που θεωρούν τους εαυτούς τους σαν ιδιαίτερα φιλελεύθερους.

Αυτός ο «φιλελευθερισμός» ή μάλλον η αδυναμία της δύναμης που δημιουργεί τον ανδρικό τύπο, ενθάρρυνε το γυναικείο κίνημα να εκφράσει αυτό στο οποίο στρέφεται το όλο θέμα: την κατάκτηση της εξουσίας. Η άσκηση εξουσίας είναι γλυκιά· η γυναίκα την κυνηγάει όσο και ο άνδρας και είναι φυσικό φαινόμενο οι γυναικείες ενέργειες να αναζητούν διέξοδο όταν οι άνδρες κουράζονται.

Για να δικαιολογηθεί αυτή η γενική αξίωση για εξουσία, δημιουργήθηκε μια ολόκληρη βιβλιογραφία που υποτίθεται ότι αποδείκνυε την «απόλυτη ισότητα των γυναικών, όπου το γεγονός ότι οι γυναίκες γεννούν παρουσιάστηκε με αναζωογονητική λογική σαν αιτία αυτής της «θεμελιώδους» ισότητας (Έλμπερτσκιρχεν).

Αν τώρα κάποιος αναφέρει στην ιστορία σαν τον βασικό μάρτυρα της έλλειψης δύναμης διαμόρφωσης τύπου από τη γυναίκα, τότε παραπονιέται για τη βίαιη καταπίεση που την έχει εμποδίσει, χωρίς να συνειδητοποιεί ότι αυτή η παραδοχή και μόνο είναι καθοριστική. Οι μεγαλύτερες ανδρικές ιδιοφυΐες υπήρξαν συχνά παιδιά της φτώχειας και της καταπίεσης, αλλά παρ' όλα αυτά έχουν μεγαλώσει για να γίνουν κυρίαρχοι και διαμορφωτές των ανδρών. Υπάρχει περισσότερο ψέμα παρά αλήθεια στον ισχυρισμό ότι, ιστορικά, οι γυναίκες έχουν καταπιεστεί.

Το ανδρικό συνθετικό όραμα

Ακόμη και στον σκοτεινό μεσαίωνα, οι αρχόντισσες απολάμβαναν καλύτερη εκπαίδευση από τους σκληρούς ιππότες που έβγαιναν στη μάχη και την περιπέτεια. Είχαν επίσης αρκετό ελεύθερο χρόνο για να σπουδάσουν ανατομία και αστρονομία στην εστία του σπιτιού. Αλλά ποτέ από τη μέση αυτών των γυναικών δεν αναδύθηκε ένας Βάλτερ φον

ντερ Φόγκελβαϊντε, κανένας Βόλφραμ φον Έσενμπαχ, κανένας Ρότζερ Μπέικον που να τον κυνηγούσε η εκκλησία σε όλη την Ευρώπη. Καμία γυναίκα δεν έγινε ένας από τους ιδρυτές της επιστήμης μας. Η γυναίκα δεν μπορούσε να δημιουργήσει γιατί της έλειπε η εννοιολόγηση που είναι έμφυτη μόνο στον άνδρα. Δεν χρειαζόταν καμία «δύναμη» γι’ αυτό, παρά μόνο εκείνο το συνθετικό όραμα που δημιουργεί ιδέες, που είναι μια φορά και για πάντα το χαρακτηριστικό γνώρισμα του αρσενικού όντος.

Ο ελληνισμός έδωσε πνευματική ελευθερία, αν όχι στη σύζυγο, τότε στην εταίρα. Παρόλα αυτά, εκτός από τη λυρικά σεξουαλική Σαπφώ, δεν δημιουργήθηκε τίποτα άξιο αναφοράς, αντίθετα, ακριβώς αυτή η ελευθερία της γυναίκας ήταν πολύ περισσότερο ένα σαφές σημάδι της ελληνικής παρακμής. Η Αναγέννηση έδωσε επίσης στις γυναίκες ίσες ευκαιρίες με τους άνδρες. Γυναίκες όπως η Βιτόρια Κολόνα, η Λουκρητία Βοργία, είναι γνωστές μόνο σε εμάς, όχι για τις δικές τους πράξεις, αλλά για τον τρόπο που τις απαθανάτισαν άνδρες όπως ο Μικελάντζελο. Η γυναίκα απλώς απέτυχε να παράγει ή να δημιουργήσει μόνιμες αξίες ιδιοφυΐας.

Η εισβολή του γυναικείου κινήματος στον καταρρέοντα κόσμο του 19ου αιώνα έγινε σε ένα ευρύ μέτωπο και φυσικά ενισχύθηκε με όλες τις άλλες καταστροφικές δυνάμεις: με το παγκόσμιο εμπόριο, τη δημοκρατία, τον μαρξισμό, τον κοινοβουλευτισμό. Δεκαετίες αργότερα, όμως, η τεράστια εργατικότητα των γυναικών σε όλους τους τομείς έκανε πολλούς πρωτοπόρους να επιδείξουν σεμνότητα όταν μετρήθηκαν οι πράξεις και οι νίκες· έμειναν μόνο η Σοφία Βασίλιεβνα Κοβαλέφσκαγια,...

Η «λογική» της χειραφέτησης

...η Μαρία Κιουρί, της οποίας η ιδιοφυΐα εξαφανίστηκε ξαφνικά όταν ο σύζυγός της έπεσε σε τροχαίο ατύχημα και μια θρυλική εφευρέτρια της ραπτομηχανής. Διαφορετικά, παρόλο που υπήρξε μια διαδοχή ικανών γυναικών γιατρών, γυναικών τεχνιτών, γυναικών γραμματέων, μελετητών και φυσικών επιστημόνων, καμία δεν παρήγαγε σύνθεση.

Η «επιστήμη» της χειραφέτησης διακηρύσσει ότι ότι τα λεγόμενα γυναικεία χαρακτηριστικά έχουν απλώς εκδηλωθεί λόγω της χιλιόχρονης κυριαρχίας των ανδρών. Όταν κυβέρνησε η γυναίκα – όπως είχε συμβεί κατά καιρούς – τότε στον άνδρα θα είχαν αναπτυχθεί «θηλυκά» χαρακτηριστικά. Επομένως, θα πρέπει να αξιολογούνται μόνο οι επιδόσεις και όχι το φύλο.

Αυτή η «λογική» είναι τόσο χαρακτηριστική όσο και διαδεδομένη. Πηγάζει ουσιαστικά από την απαρχαιωμένη θεωρία της περιβαλλοντολογίας, σύμφωνα με την οποία ο άνθρωπος δεν είναι παρά προϊόν του περιβάλλοντός του. Ακόμη και σήμερα, αυτές οι Δαρβινικές γεροντοκόρες πρέπει να εξυπηρετούν για να δώσουν στην ακτιβίστρια

την «ιδεολογική» υποστήριξη και την «επιστημονική» ραχοκοκαλιά για τα δικαιώματα των γυναικών. Δύο ασύμβατες αλληλουχίες σκέψης τρέχουν εδώ η μία δίπλα στην άλλη. Από τη μία πλευρά, είναι μέρος της τέχνης της προπαγάνδας να επικαλείται τον ανδρικό ιπποτισμό και τον οίκτο για να αποδείξει ότι η γυναίκα έχει εξαπατηθεί για την ελευθερία και τον πολιτισμό της από τον αγενή άντρα του παρελθόντος και να απαιτεί μια αλλαγή για το μέλλον· από την άλλη πλευρά, σήμερα καταβάλλονται προσπάθειες για να αποδειχθεί ότι οι άνδρες γενικά είχαν «ρημάξει τα πάντα», ότι πλησιάζει ο «αιώνας των γυναικών» και ότι στο παρελθόν υπήρχαν σημαντικά φεμινιστικά κράτη στα οποία οι άνδρες έπαιζαν το ρόλο των υπάκουων κατοικίδιων. Από αυτό θα πρέπει να αντλήσουμε τη διαβεβαίωση ότι η κατάρρευση του ανδρικού κράτους δεν θα οδηγήσει σε χάος αλλά, αντίθετα, στο ξεκίνημα ενός πραγματικού πολιτισμού και ενός πραγματικού ανθρώπινου κράτους.

Είναι διασκεδαστικό να παρακολουθούμε πώς προχωρούν αυτοί οι νέοι συγγραφείς της ιστορίας. Αναφέρουν, για παράδειγμα, ότι μια γυναίκα Καμσάντ...

Μητρολατρεία στην Αίγυπτο

...δεν μπορεί να συγκινηθεί, ακόμη και από τις μεγαλύτερες υποσχέσεις, να πλύνει ρούχα, να επισκευάσει ή να εκτελέσει άλλες οικιακές εργασίες (από εδώ μάλλον προέρχεται η υψηλή κουλτούρα της Καμσχαντάλια). Ιδιαίτερη προσοχή δόθηκε στην Αίγυπτο και ο Διόδωρος, ο Στράβων και ο Ηρόδοτος αναζήτησαν στοιχεία για να ερμηνεύσουν τα σημάδια της γυναικείας λατρείας σαν απόδειξη ότι η Αίγυπτος κυβερνούνταν από γυναίκες. Αυτό λέγεται ότι αποδεικνύεται από την επιγραφή πάνω από τα γλυπτά του βασιλιά Ραμσή και της συζύγου του σε μια πύλη. Εκεί είναι γραμμένο: «Δείτε τι λέει η θεά σύζυγος, η βασιλική μητέρα, η ερωμένη του κόσμου». Ισχυρίστηκαν ότι αυτό αποδεικνύει ότι η βασίλισσα στεκόταν πάνω από τον βασιλιά. Τα λόγια που ειπώθηκαν για τη μητέρα αγνοούνται εντελώς. Επιπλέον, ισχυρίζονται ότι ο άνδρας Αιγύπτιος εκτελούσε κυρίως τις οικιακές εργασίες ενώ κυβερνούσαν οι γυναίκες. Ας συμφωνήσουμε για λίγο. Τότε όμως καταρρέει μια για πάντα το παλιό δόγμα, ότι οι γυναίκες δεν είχαν ιδρύσει κράτη και δεν δημιούργησαν επιστήμη απλώς και μόνο επειδή καταπιέζονταν! Ταυτόχρονα, όμως, αποδεικνύουν – άθελά τους βέβαια – και κάτι άλλο: ότι οι γυναίκες με την ελευθερία, ή χωρίς αυτήν, ούτε ίδρυσαν ούτε διατήρησαν κράτος. Γιατί η Αίγυπτος δεν ήταν γυναικείο κράτος. Από τον βασιλιά Μήνη (ή πιθανότατα, Ναρμέρ – περίπου το 3400 π.Χ.) και μετά, η ιστορία του αιγυπτιακού κράτους είναι η ιστορία των ανδρών. Ο πρώτος βασιλικός τάφος είναι αυτός του Τσεντ, του οποίου η βασιλεία δημιούργησε τη βάση του αιγυπτιακού πολιτισμού. Ο βασιλιάς ήταν η ενσάρκωση του Ώρου· ακόμη και μετά θάνατον μπορεί «να πάρει τις γυναίκες από τους

συζύγους, από όπου επιθυμεί, αν η καρδιά του καταλαμβάνεται από την επιθυμία». Αποκαλείται «ο θεός» ή «ο μεγάλος οίκος» – Φαραώ. Η βασιλεία βρίσκει τους άκαμπτους περιορισμούς της στο τελετουργικό, στην τυπική έννομη τάξη, με την τήρηση της οποίας συνδέεται η θεότητά της. Ο καθένας από τους βασιλείς χτίζει τη δική του κατοικία ανάλογα με την ικανότητά του, το δικό του επιτύμβιο μνημείο. Ο ρυθμός της συνηθισμένης ζωής καθοριζόταν – βλέπε παραπάνω – ...

Γυναίκες κυβερνώντες

...από τον αξιωματούχο, τον αρχιθαλαμηπόλο, τον τεχνικό ή, με λίγα λόγια, τον «γραφέα». Μετά από περιόδους αναταραχών, ο Αμενεμχέτ Α' πάλεψε να αποκτήσει δημιουργική δύναμη και ξεκίνησε η κλασική περίοδος της Αιγύπτου.

Το γεγονός ότι το αιγυπτιακό ανδρικό κράτος επέτρεπε κατά καιρούς τη μεγαλύτερη ελευθερία στις γυναίκες δείχνει ότι στην πραγματικότητα μπορεί να υπάρξει εξουσία από γυναίκες, αλλά όχι ένα γυναικείο κράτος αυτό καθαυτό. Αυτή η έννοια είναι μια αντίφαση από μόνη της, όπως και ο όρος ανδρικό κράτος είναι στην πραγματικότητα ταυτολογία.

Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά, δεν είναι σαν μια ταλάντευση ενός εκκρεμούς μεταξύ δύο τύπων – το κράτος των ανδρών και το κράτος των γυναικών – και ότι το μεσαίο στάδιο της ισορροπίας και της «ισότητας» είναι ο επιθυμητός στόχος του πολιτισμού. Μάλλον, η «αιώρηση του εκκρεμούς» μακριά από τον σχηματισμό ανδρικού τύπου σημαίνει μια εποχή εκφυλισμού. Το εκκρεμές δεν αιωρείται για να σχηματίσει έναν νέο τύπο, αλλά καταλήγει στο βάλτο. Το παράδειγμα όχι μόνο υστερεί, αλλά δίνει μια εντελώς παραπλανητική εικόνα. Για μια ευρωπαϊκή φυλή (και όχι μόνο για αυτή) η εποχή της γυναικείας κυριαρχίας είναι μια περίοδος φθοράς της δομής της ζωής, που αν συνεχιστεί περαιτέρω, σημαίνει την παρακμή ενός πολιτισμού και της φυλής.

Ακόμα κι αν κατά τη διάρκεια της ευρωπαϊκής ιστορίας οι γυναίκες έγιναν κυρίαρχες, μέσω της δυναστικής διαδοχής, είτε κυβέρνησαν καλά είτε άσχημα, το έκαναν εν μέσω και υποστηριζόμενες από την υπάρχουσα μορφή του ανδρικού κράτους. Είχαν υποτάξει και προσαρμόσει τον εαυτό τους στον τύπο του, προκειμένου μετά θάνατον να κάνουν ξανά χώρο για έναν άνδρα. Υπουργοί, στρατηγοί και στρατιώτες, εκπροσωπούμενοι από γυναίκες – αυτό θα ήταν η προϋπόθεση για ένα «γυναικείο κράτος».

Η περίοδος παρακμής της απολυταρχικής-μοναρχικής αρχής στη Γαλλία έφερε – φυσικά αναγκαία – τις γυναίκες σε θέσεις καθοριστικής επιρροής. Η αρχόντισσα είχε όλα τα δικαιώματα των φεουδαρχών· μπορούσε να συγκεντρώσει στρατεύματα και να εισπράξει φόρους. Οι

γυναίκες...

Η γυναίκα στην Αμερική

...ιδιοκτήτες ακινήτων σε μεγάλη κλίμακα είχαν θέσεις και δικαιώματα ψήφου στα αντιπροσωπευτικά σώματα της τάξης τους (π.χ. η Μαντάμ ντε Σεβινιέ) και έγιναν ακόμη και ευπατρίδης της Γαλλίας. Στις αυτοδιαλυόμενες συντεχνίες, οι γυναίκες αφέντες μπορούσαν ακόμη και να καθορίσουν το επαγγελματικό δικαίωμα ψήφου. Οι ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης περιελάμβαναν την απελευθέρωση των γυναικών (εκπρόσωποί τους ήταν οι κοκότες του μισόκοσμου Ολέμπ ντε Γκουζ και Θερουάν ντε Μέρικουρ)· αλλά όσο οι επαναστάτες **πολεμούσαν**, οι γυναίκες έχασαν όλα τα δικαιώματα που απολάμβαναν υπό το **παλιό** καθεστώς. Αργότερα, επωφελήθηκαν από τη νίκη των Δημοκρατικών. Ο Ναπολέων ήταν πολύ μισητός από τις χειραφετημένες γυναίκες λόγω του αντιφεμινισμού του κώδικα Ναπολέοντα. Οι Αμερικανοί, που παραχώρησαν στις γυναίκες ίσα δικαιώματα από την αρχή, επαινούνται γι’ αυτό, αλλά στη συνέχεια, αυτό ήταν αναμενόμενο. Αν μελετήσουμε τώρα την ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, παρατηρούμε ξεκάθαρα δύο πράγματα: την κυριαρχία των γυναικών στην κοινωνία, αλλά και ένα ανδρικό κράτος. Ο Αμερικανός εξακολουθεί να επιβάλλει αδίστακτα τη θέλησή του στην κοινωνία. Το αδιάκοπο κυνήγι του δολαρίου καθορίζει σχεδόν αποκλειστικά την ύπαρξή του. Ο αθλητισμός και η τεχνολογία είναι η «παιδεία» του. Όλοι οι δρόμοι της τέχνης, της επιστήμης και της πολιτικής είναι ανοιχτοί στη χειραφετημένη γυναίκα. Η κοινωνική της θέση είναι αναμφισβήτητα ανώτερη από αυτή των ανδρών. Το αποτέλεσμα αυτής της γυναικείας κυριαρχίας στην Αμερική είναι το εντυπωσιακά χαμηλό πολιτιστικό επίπεδο του έθνους. Ένας πραγματικός τύπος πολιτισμού και ζωής θα αναδυθεί στην Αμερική μόνο όταν το κυνήγι του δολαρίου αποκτήσει πιο ήπιες μορφές και όταν ο σύγχρονος τεχνολογικός άνθρωπος έχει αρχίσει να σκέφτεται τη φύση και τον σκοπό της ύπαρξης. Ο Έμερσον ήταν ίσως η πρώτη στοχαστική στιγμή του αμερικανισμού· αλλά μόνο για μια στιγμή.

Παρά την κοινωνική κυριαρχία των γυναικών, το κράτος είναι από τη φύση του αρσενικό· εάν η διπλωματία...

Η «διττή ηθική»

...και η εθνική άμυνα ελέγχονταν επίσης από γυναίκες, τότε η Αμερική δεν θα μπορούσε να διατηρήσει την ύπαρξή της σαν κράτος.

Η φύση του κράτους μπορεί να ποικίλλει ως προς το περιεχόμενο, αλλά, από τυπική άποψη, πρέπει πάντα να ασκεί την εξουσία. Μια εξουσία σε αυτόν τον κόσμο μπορεί να κερδηθεί και να διατηρηθεί μόνο με αγώνα, με αγώνα ζωής ή θανάτου. Αν θέλουμε να λάβουμε σοβαρά

υπόψη το αίτημα των γυναικών για πολιτική εξουσία, τότε πρέπει να υποθέσουμε ότι μπορούν να διατηρήσουν αυτή την εξουσία με έναν γυναικείο στρατό. Δεν είναι απαραίτητο να συζητήσουμε αυτόν τον παραλογισμό ή την οργανική αδυναμία κάτι τέτοιο. Οι γυναικείες ασθένειες θα αυξάνονταν γρήγορα στον στρατό και η φυλετική αποσύνθεση μέσω της μίξης θα ήταν αναπόφευκτη. Ακόμη και ένας μεικτός ανδρικός-γυναικείος στρατός δεν θα ήταν παρά ένας μεγάλος οίκος ανοχής.

Το σημερινό ανδρικό κράτος κατηγορείται για διττή ηθική. Γεγονός είναι ότι σε πρώτη φάση δημιούργησε και διατήρησε την οικογένεια και όχι το αντίστροφο. Γεγονός είναι ότι το αρσενικό κράτος, για παράδειγμα, σε ένα διαζύγιο υποχρεώνει τον άνδρα, είτε είναι ένοχος είτε όχι, να συντηρεί τη διαζευγμένη σύζυγό του. Αλλά ποτέ δεν έχει ακουστεί από τις γυναίκες που ζητούν «ίσα δικαιώματα» ότι σε περίπτωση απιστίας από τη σύζυγο, να επιθυμούν να δουν την ίδια υποχρέωση να φροντίζει τον εξαπατημένο σύζυγο. Και όμως αυτό θα ήταν μια απολύτως δικαιολογημένη απαίτηση εάν δεν υπάρχουν διαφορές μεταξύ των φύλων. Στην πραγματικότητα, όμως, οι υπερασπιστές των δικαιωμάτων των γυναικών δεν θέλουν τίποτα περισσότερο στη βαθύτερη φύση τους από το να διατηρούνται σε βάρος του άνδρα. Στην Αμερική τα πράγματα έχουν πάει τόσο μακριά που ο μονόπλευρος νόμος του διαζυγίου εφαρμόζεται σχεδόν παντού. Πέρα από αυτό, καταβάλλονται προσπάθειες να επιβληθεί νομική υποχρέωση στον άνδρα να παραδώσει ένα σταθερό ποσοστό του εισοδήματός του στη σύζυγό του.

Όπως οι Εβραίοι παντού ζητούν ίσα δικαιώματα και με αυτό εννοούν μόνο τα δικά τους προνόμια – έτσι και η χειραφετημένη γυναίκα μένει έκπληκτη από την απόδειξη ότι στην πραγματικότητα δεν απαιτεί ίσα δικαιώματα, αλλά...

Αντιφιλελεύθερη αντίδραση

...μια παρασιτική ζωή σε βάρος της ανδρικής δύναμης, προικισμένη και με κοινωνικά και πολιτικά προνόμια.

Ούτε αυτό το κατάλαβε ο άνθρωπος του 19ου αιώνα που είχε μολυνθεί από τον φιλελευθερισμό. Το χάος του παρόντος είναι η εκδικητική νέμεσις που τιμωρεί τον φιλελεύθερο άνθρωπο για τέτοια λήθη. Σήμερα, το άτομο που ξυπνά βλέπει ότι ο θεός του ψηφοδελτίου είναι ένα άδειο κουρέλι χωρίς σημασία. Το καθολικό, πανομοιότυπο, μυστικό αλλά άμεσο, δικαίωμα ψήφου δεν είναι ένα μαγικό ραβδί αλλά ένα εργαλείο αποσύνθεσης στα χέρια των λαϊκών εχθρικών δημαγωγών. Άρα αυτό το καθολικό δικαίωμα ψήφου πρέπει να αφαιρεθεί από τις γυναίκες; Ναί! Αλλά και από άνδρες! Ένα εθνικό κράτος δεν θα επιτρέψει να ληφθούν σημαντικές αποφάσεις μέσω ανώνυμων – άνδρες και γυναίκες – ψηφοφό-

ρων, αλλά τέτοιες αποφάσεις θα ληφθούν από υπεύθυνες προσωπικότητες.

Ο φιλελευθερισμός δίδαξε: ελευθερία, ελευθερία μετακίνησης, ελεύθερο εμπόριο, κοινοβουλευτισμό, χειραφέτηση των γυναικών, ανθρώπινη ισότητα, ισότητα των φύλων κ.λ.π., δηλαδή αμάρτησε απέναντι σε έναν φυσικό νόμο ότι η δημιουργία έρχεται μόνο μέσω της απελευθέρωσης των πολικών εντάσεων, ότι μια ενεργειακή πτώση είναι απαραίτητη για την εκτέλεση εργασιών οποιουδήποτε είδους, για να δημιουργήσουμε πολιτισμό. Σήμερα, εν μέσω της κατάρρευσης του θηλυκοποιημένου παλιού κόσμου, η γερμανική ιδέα απαιτεί: δύναμη, διαμόρφωση τύπου, περιορισμό, πειθαρχία, αυτάρκεια, προστασία του φυλετικού χαρακτήρα και μια άμεση αναγνώριση της αιώνιας πολικότητας των φύλων.

Η κραυγή για ίσα δικαιώματα ή πιο σωστά για το «γυναικείο κράτος», έχει ένα πολύ χαρακτηριστικό υπόγειο ρεύμα. Η απαίτηση να μπορείς να δημιουργείς ελεύθερα στην επιστήμη, το δίκαιο και την πολιτική, δείχνει, θα λέγαμε, χαρακτηριστικά «όπως του Αμαζόνιου», δηλαδή τάσεις ανταγωνιστικότητας με τον άνδρα...

Άρνηση της σκέψης του καθήκοντος

...σε σαφώς ανδρικούς τομείς· να οικειοποιηθεί τις γνώσεις, τις ικανότητες και τις πράξεις του και να μιμηθεί τις ποικίλες δραστηριότητές του στη ζωή. Αλλά παράλληλα με αυτό βρίσκεται το αίτημα για ερωτική ελευθερία και την άρση των σεξουαλικών περιορισμών.

Η καθαρά ατομικιστική σκέψη, που είναι η κύρια αιτία όλων των σάπιων κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών, χαλάρωσε και τις προηγούμενες αυστηρότερες μορφές ανατροφής του αρσενικού στοιχείου σε όλους τους λαούς. Αν τώρα σκεφτεί κανείς ότι η γυναίκα θα χρησιμοποιούσε όλες τις δυνάμεις της για να προστατεύσει τον εαυτό της, τα παιδιά της, από τις συνέπειες της διάλυσης, βλέπουμε τη «χειραφετημένη» να κάνει ακριβώς το αντίθετο: διεκδικεί το δικαίωμα στην «ερωτική ελευθερία» τώρα και για ολόκληρο το γυναικείο φύλο. Μερικές σοβαρές γυναίκες σίγουρα αντιτάχθηκαν σε αυτόν τον παρορμητισμό, αλλά το δόγμα της «ερωτικής επανάστασης» έχει εμφυτευτεί εκτενώς μέσω των προσπαθειών των ακτιβιστών για τα δικαιώματα των γυναικών. Τώρα, εμφανίστηκε η απελευθερωμένη γυναίκα, που διαμορφώνει τύπο. Αναζητά τη διαμορφωτική δύναμη για να συνεχίσει το είδος της. Τα λόγια: «Μια γυναίκα που έχει αυτοσεβασμό, δεν μπορεί να συνάψει νόμιμο γάμο» (Ανίτα Όγκσπουργκ) μπορούν να θεωρηθούν σαν το ευαγγέλιο του ερωτικού προγράμματος. Τολμηρές από την επιμονή στην αξία της «προσωπικότητας» και του «αυτοπροσδιορισμού», οι τρελές γυναίκες πέταξαν την τελευταία προ-

στασία του φύλου τους και κατέστρεψαν το τελευταίο πράγμα που προσφέρει σε αυτές και στα παιδιά τους ασφάλεια στη ζωή. Η χειραφετημένη γυναίκα απάντησε ζητώντας από το κράτος να αναλάβει την αποκλειστική ευθύνη για τη φροντίδα των παιδιών της. Ποιό κράτος; Μήπως το κράτος τότε δεν θα γίνει παρά ένα ίδρυμα πρόνοιας που θα φροντίζει για τις συνέπειες της αχαλίνωτης σεξουαλικότητας; Και εδώ, υπάρχει η άρνηση της ιδέας του καθήκοντος εκ μέρους κάποιου όταν τίθενται ανεύθυνες απαιτήσεις προς τους άλλους. Αυτό που θέλουμε να πούμε είναι ότι ένα πραγματικά χειραφετημένο κράτος δεν υπάρχει καθόλου. Διότι, χωρίς την έννοια του καθήκοντος, η επιβίωση ενός κράτους είναι αδιανόητη μακροπρόθεσμα. Ο υπερασπιστής των δικαιωμάτων των γυναικών καταριέται τον γάμο ως νόμιμη πορνεία, αλλά,...

Η άμβλωση στο «κράτος των γυναικών»

...αν στη θέση του άνδρα, είναι το «κράτος» που πληρώνει, πώς αλλάζει κάτι στην όλη υπόθεση;

Αν ο άνδρας σκεφτόταν μόνο υποκειμενικά, δηλαδή χωρίς να λαμβάνει υπόψη το ευρύ κοινό, τότε θα μπορούσε να είναι εντάξει με όλα αυτά. Θα μπορούσε να πηγαίνει από τη μια γυναίκα στην άλλη, διασκεδάζοντας όσο περισσότερο μπορεί, αλλά μόνο η γυναίκα θα έπρεπε να πληρώσει τον λογαριασμό αν έμενε έγκυος. Αυτές οι αναγκαίες συνέπειες του δόγματος της χειραφέτησης έχουν εγείρει πολλά στοχαστικά συνοφρυώματα. Μετά από πολλή συζήτηση ζητήθηκαν «πολύ ισχυρές διατάξεις» εναντίον του πολυγαμικού άνδρα, ο οποίος θα μπορούσε πραγματικά να σκεφτεί την απίστευτη ιδέα να απολαμβάνει πολλούς δωρεάν γάμους (Ρουθ Μπρί). Αυτό θα ήταν το τέλος της «δωρεάν αγάπης»· οι γυναίκες θα συνταγογραφούσαν το απαραίτητο μέτρο της χαράς της αγάπης στους άνδρες.

Ως γνωστόν, οι άλλες «χειραφετημένες» γυναίκες έχουν βρει μια καλύτερη διέξοδο: την άμβλωση, αν δεν έχει βοηθήσει η πρόληψη. «Ήδη, πλησιάζει δελεαστικά η ώρα που οι επιστήμονες θα καταφέρουν να ανακαλύψουν αβλαβείς τρόπους για να καταστρέψουν το έμβρυο. ...μια ευτυχισμένη προοπτική για όλους εκείνους που δεν έχουν εμμονή της «λύσσας με τους αριθμούς» (rage du nombre). Έτσι έγραψε η κυρία Ελένε Στόκερ στο «Άδεια μητρότητας» (Mutterschutz).

Φυσικά και αυτή η κραυγή λαχτάρας μιας προφήτισσας έχει και την «επιστημονική» της βάση. Όσον αφορά την άμβλωση, πιστεύεται ότι αυτό είναι απλώς αδίκημα επειδή το κράτος διοικείται από άνδρες. Τα πράγματα θα ήταν τελείως διαφορετικά σε ένα «γυναικείο κράτος». Τότε οι γυναίκες θα έδιναν αμέσως την άδεια για την καταστροφή του εμβρύου. Οι αμβλώσεις ανήκουν και στα δικαιώματα, στη σωματική ελευθερία των γυναικών. (Σημειώνεται με περηφάνια ότι το καντόνι της

Βασιλείας έχει ήδη επιτρέψει τις αμβλώσεις.) Αυτοί οι ειδικοί στην απελευθέρωση των γυναικών, μαζί με τους ενθουσιώδεις οπαδούς τους,...

Χειραφέτηση και φυλετικό χάος

...βρίσκονται για άλλη μια φορά σε ένα σύμφωνο, ενιαίο μέτωπο με όλους τους πολιτικούς της δημοκρατίας και του μαρξισμού, με στόχο την αποσύνθεση και την καταστροφή της φυλής μας. Η κατάργηση των φυλετικών φραγμών προκύπτει αναγκαστικά από το δικαίωμα στην απόλυτη προσωπική ελευθερία. Οι «χειραφετημένες» γυναίκες μπορεί να διεκδικήσουν το δικαίωμα να συναναστρέφονται με Νέγρους, Εβραίους, Κινέζους και η γυναίκα σαν διορισμένος συντηρητής της φυλής μπορεί να γίνει, χάρη στη χειραφέτηση, ο καταστροφέας όλων των θεμελίων της εθνικότητας.

Αυτές οι πραγματικά «χειραφετημένες» σε όλες τους τις εκτιμήσεις αγνοούν όχι μόνο την έννοια της τιμής και του καθήκοντος, αλλά και σχεδόν κάθε ηθικό περιορισμό. Αναγνωρίζουν μόνο τις έννοιες και τις ιδέες της «ανάπτυξης», των «συσχετισμών δυνάμεων», της «αναδιάρθρωσης», αλλά η ιδέα του εκφυλισμού, το απαραίτητο αντίστοιχο της ιδέας της ανάπτυξης, αγνοείται σχεδόν εντελώς. Μιλούν λοιπόν πολύ ψύχραιμα για το γεγονός ότι καθώς εντείνονται οι προσπάθειες για ένα «γυναικείο κράτος», η ανδρική πορνεία (μαζί με τους οίκους ανοχής των ανδρών) θα εμφανιζόταν παράλληλα με τη γυναικεία πορνεία. Το γεγονός όμως ότι αυτό δεν θα μπορούσε να λάβει μεγάλη έκταση – λόγω της σωματικής υστέρησης του άνδρα σε σύγκριση με τη γυναικεία προδιάθεση – ερμηνεύεται σαν ένα ιδιαίτερα όμορφο σημάδι της επερχόμενης δόξας.

Μια άλλη ισχυρή ομάδα χειραφετημένων γυναικών (η κυρία Έλμπερτσκιρχεν, η κυρία Γκρέτε Μάισελ-Χες, η Ανίτα Όγκσπουργκ κ.λ.π.) αντιτίθεται φυσικά στην πορνεία, αλλά όχι για γενικούς ηθικούς λόγους, αλλά για να εξασφαλίσουν την δια βίου ασφάλεια για άλλες γυναίκες. Το πόσο ανέντιμος είναι ο αγώνας αυτής της ομάδας φαίνεται από το γεγονός ότι αν και δεν θέλουν να αναγνωρίσουν κανέναν συζυγικό δεσμό για τον εαυτό τους, διεκδικούν την «ελεύθερη» αγάπη για τη ζωή.

Ορισμένα κέντρα των δημοκρατικά διοικούμενων πόλεών μας, μας δίνουν μια πρόγευση των συνθηκών του μελλοντικού γυναικείου κράτους για το οποίο αγωνιζόμαστε. Τα ντελικάτα...

Το σφάλμα των ανδρών

...ανδράκια με λουστρίνι και λιλά κάλτσες, με κρεμασμένα βραχιόλια, με ντελικάτα δαχτυλίδια στα δάχτυλά τους, με μπλε βλέφαρα και κόκκινα χείλη, αυτοί είναι οι «τύποι» που πρέπει να γενικευτούν στο επερχόμενο

«γυναικείο κράτος». Οι χειραφετημένες γυναίκες δεν τα βλέπουν όλα αυτά σαν σήψη και εκφυλισμό, αλλά σαν μια «ταλάντευση του εκκρεμούς» μακριά από το μισητό αντρικό κράτος και προς τον παράδεισο των γυναικών, σαν μια δήθεν απαραίτητη ιστορική εξέλιξη. Σαν αποτέλεσμα, κάθε διαφορά στην αξία εγκαταλείπεται, κάθε μπάσταρδος, κάθε κρετίνος φουσκωμένος από περηφάνια, μπορεί να θεωρεί τον εαυτό του απαραίτητο μέλος της ανθρώπινης κοινωνίας και να διεκδικεί το δικαίωμα στην ελεύθερη δραστηριότητα και την ισότητα.

Λαμβάνοντας υπόψη τις σημερινές κοινωνικές συνθήκες, η πρόληψη των γεννήσεων, για παράδειγμα, μπορεί να γίνει κατανοητή ως μια πράξη απόγνωσης, αλλά άλλο πράγμα είναι να προωθείς αυτή την εθνική καταστροφή και άλλο πράγμα να αγωνίζεσαι με πάθος για μια κρατική εξουσία που έχει στόχο να εξαλείψει τις συνθήκες αυτής της δυστυχίας που μας διαφθείρουν όλους. Το ένα σημαίνει φυλετική και πολιτισμική πτώση, το δεύτερο σημαίνει δυνατότητα σωτηρίας για τη γυναίκα και τον άνδρα, για ολόκληρο τον λαό.

Ο άνδρας, μπροστά στις παρούσες συνθήκες, δεν πρέπει να τεθεί υπό την προστασία του κράτους. Αντιθέτως, είναι ο καταρχήν υπεύθυνος για τις κρίσεις στη σύγχρονη ζωή. Όμως η ενοχή του βρίσκεται σε εντελώς διαφορετική κατεύθυνση από εκεί που την αναζητά η χειραφετημένη γυναίκα! Το έγκλημά του είναι ότι δεν είναι πλέον αρκετά άνδρας, γι' αυτό η γυναίκα συχνά έπαψε να είναι γυναίκα. Ο άνδρας έχασε την οπτική για τον κόσμο, μια κοσμοθεωρία. Άφησε την πρώην θρησκευτική του πίστη να καταρρεύσει και η επιστημονική του αντίληψη να κλονιστεί· επομένως έχει χάσει τον τύπο και το στυλ του και και η τεχνοτροπική του δύναμη χάθηκε σε όλους τους τομείς. Έτσι, απο τη μία πλευρά, η απελευθερωμένη «γυναίκα» άρπαξε το τιμόνι του κράτους σαν «Αμαζόνα» και από την άλλη πλευρά απαίτησε μια ερωτική αναρχία σαν απόδειξη της «χειραφέτησής» της. Και στις δύο περιπτώσεις...

Ιστορία της θεάς Ιστάρ

...δεν έχει χειραφετηθεί από το ανδρικό κράτος, παρά μόνο πρόδωσε την τιμή του φύλου της και της φύσης.

Στους ανατολικούς λαούς, η θρησκεία που συνδέεται με την πορνεία ήταν αρκετά διαδεδομένη. Οι ιερείς δεν επέτρεψαν πουθενά να στερηθούν αυτή την ικανοποίηση, ούτε οι ευσεβείς Βαβυλώνιες και Αιγύπτιες γυναίκες. Αρχικά αρνήθηκαν την καταναγκαστική πορνεία, αλλά τελικά υποχώρησαν. Για παράδειγμα, απλώς ακολουθήστε την ιστορία της θεάς Ιστάρ για να διαβάσετε την παρακμή και την πτώση ενός λαού από τη μεταμόρφωση αυτής της θεότητας. Στην αρχή ήταν η παρθένα θεά του κυνηγιού, ακόμα και του πολέμου. Την εποχή του Χαμουραμπί εξακολουθούσε να εκπροσωπείται ακόμα και με γένια. Τότε θεωρήθηκε βασίλισσα του ουρανού, θεά του έρωτα και της γονιμότητας.

Κάτω από τις φοινικικές επιρροές έγινε το προστατευτικό πνεύμα της «θρησκευτικής» πορνείας, ώσπου τελικά σαν Αστάρτη, έγινε το σύμβολο της σεξουαλικής αναρχίας. Σαν αποτέλεσμα, η Βαβυλώνα διαλύθηκε σαν κράτος και σαν τύπος· είχε τελειώσει.

Όποιος θέλει να αποτρέψει την ευρωπαϊκή παρακμή πρέπει επιτέλους να ξεφύγει από τη φιλελεύθερη, καταστροφική για το κράτος κοσμοθεωρία και να συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις, άνδρες και γυναίκες, ο καθένας στον τομέα που του έχει ανατεθεί κάτω από τα σύνθημα της φυλετικής προστασίας, της λαϊκής δύναμης και της κρατικής πειθαρχίας.

Στις προηγούμενες παρατηρήσεις, φυσικά, δεν έχει γίνει μια αξιολογική κρίση για τις γυναίκες. Ωστόσο, για την καλλιέργεια μιας μελλοντικής γενιάς ανδρών και γυναικών με γερμανική συνείδηση, είναι μια αποφασιστική εικόνα ότι ο άνδρας προσεγγίζει τον κόσμο και τη ζωή με έναν ευρηματικό, δημιουργικό (αρχιτεκτονικό) και συνθετικό τρόπο, ενώ η γυναίκα τον προσεγγίζει λυρικά. Ακόμα κι αν ο μέσος άνθρωπος στη συνηθισμένη ζωή δεν αποκαλύπτει πάντα μια μεγάλη πνευματική αρχιτεκτονική, παραμένει γεγονός ότι τα μεγάλα κρατικά θεμέλια, οι κώδικες δικαίου, οι ενώσεις που διαμορφώνουν τύπους, πολιτικού,...

Η γυναίκα σαν προστάτιδα της ζωής

...στρατιωτικού και εκκλησιαστικού είδους, ολοκληρωμένα φιλοσοφικά και δημιουργικά συστήματα, συμφωνίες, τα δράματα και τα ιερά κτίρια έχουν δημιουργηθεί από το συνθετικό μυαλό του άνδρα, για όσο καιρό υπάρχει η ανθρωπότητα. Αντίθετα, η γυναίκα αντιπροσωπεύει έναν κόσμο που δεν είναι κατώτερος από αυτόν του άνδρα από άποψη ομορφιάς και ατομικότητας, αλλά ισάξιος με αυτόν. Η χειραφετημένη γυναίκα «όπως η Αμαζόνα» – όπως είδαμε – είναι ένοχη για το έγκλημα που έκανε τις γυναίκες να χάσουν το σεβασμό για τη φύση τους και να κάνουν τις αξίες του άνδρα δικές τους. Αυτό σημαίνει μια πνευματική αναστάτωση, έναν απομαγνητισμό της γυναικείας φύσης, που σήμερα ζει σε μια παραπλάνηση, παρόμοια με τη «σύγχρονη» ανδρική φύση, που αντί να ασχοληθεί με την αρχιτεκτονική και τη συνθετική της ύπαρξης, άρχισε να λατρεύει τα είδωλα της ανθρωπότητας, την αγάπη για την ανθρωπότητα, τον ειρηνισμό, την απελευθέρωση των σκλάβων κ.λ.π. Είναι επίσης λάθος να θεωρείται αυτό σαν μεταβατικό στάδιο. Η γυναίκα, χάρη στο κίνημα της «χειραφέτησης», δεν έγινε αρχιτεκτονική αλλά απλώς διανοούμενη (σαν «Αμαζόνα») ή καθαρά ερωτική (σαν εκπρόσωπος της σεξουαλικής επανάστασης). Και στις δύο περιπτώσεις έχει χάσει ό,τι είναι περισσότερο δικό της και όμως δεν έχει φτάσει το αρσενικό. Το ίδιο ισχύει – αντίστροφα – για τον «χειραφετημένο» άνδρα.

Από τη σκοπιά της γυναίκας, το κράτος, ο νομικός κώδικας, η επιστήμη, η φιλοσοφία θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως κάτι εξωτερικό.

Ποιος είναι λοιπόν ο σκοπός της ύπαρξης μορφών, σχημάτων ή συνείδησης; Η αυθόρμητη ροή των πραγμάτων, η ασυνείδητη εν ζωή εμπειρία αυτού που είναι πιο βαθύ δεν είναι σπουδαίο και όμορφο; Πρέπει να έχει κανείς πάντα ανάγκη από έργα για να αποδείξει την ύπαρξη της ψυχής; Και αυτές οι μορφές και τα έργα του άνδρα δεν γεννιούνται συχνά μέσα από μια ατμόσφαιρα λυρικά θηλυκού που δεν θα υπήρχε χωρίς τη γυναίκα; Η ζωή είναι ο βίος και το γίγνεσθαι, συνείδηση και υποσυνείδητο ταυτόχρονα. Στο αιώνιο γίγνεσθαι,...

Ο μύθος της Φρέγια

...ο άνδρας επιδιώκει να δημιουργήσει ένα ον μέσα από τη διαμόρφωση ιδεών και έργων, να διαμορφώσει τον «κόσμο» σαν μια οργανικά αρχιτεκτονική δομή. Η γυναίκα είναι ο αιώνιος φύλακας του ασυνείδητου. Οι σκανδιναβογερμανικοί μύθοι απεικονίζουν τη θεά Φρέγια σαν φύλακα της αιώνιας νεότητας και ομορφιάς. Αν κάποιος της έκλεβε τους θεούς, τότε θα γερνούσαν και θα χανόταν. Μέσα από τη σχέση της με τον Λόκι, αποκαλύπτεται η αρχέγονη μυθική σοφία.

Ο Λόκι ήταν ένας κατεργάρης θεός. Υπήρξε κάποτε μια μακρά συζήτηση σχετικά με το αν έπρεπε να αναγνωριστεί σαν ισότιμος με τους άλλους θεούς στη Βαλχάλα. Τελικά, αυτό έγινε. Αυτός ο κατεργάρης Λόκι έπαιξε το ρόλο του διαπραγματευτή όταν το κάστρο του Όντιν επρόκειτο να ξαναχτιστεί από γίγαντες. Στη συνέχεια πρόσφερε τη Φρέγια σαν πληρωμή! Όταν οι θεοί άκουσαν αυτή τη συμφωνία, αρνήθηκαν να την εκτελέσουν, οπότε ο Λόκι εξαπάτησε τους γίγαντες. Τότε ο Όντιν, ο θεματοφύλακας της δικαιοσύνης, ένιωσε και ο ίδιος ενοχές. Η προσπάθειά του να εξιλεωθεί ήταν η πτώση της Βαλχάλα. Σε αυτόν τον μύθο βρίσκουμε μια βαθιά αντίληψη που ξυπνά ξανά μόνο σήμερα. Ο κατεργάρης παρέδωσε χωρίς δισταγμό το σύμβολο της φυλετικής αθανασίας, της αιώνιας νιότης, λέγοντας πάντα ψέματα και έτσι τράβηξε τον ευγενή στη συμμετοχή στην ενοχή του. Τι μπορεί πράγματι να ψιθύρισε ο Όντιν στο αυτί του νεκρού Μπάλντουρ όταν τον συνόδευε στο τελευταίο του ταξίδι;

Μεταφρασμένος στη σημερινή γλώσσα, ο γερμανικός μύθος λέει: στο χέρι και στη φύση της γυναίκας βρίσκεται η διατήρηση της φυλής μας. Κάθε λαός μπορεί να απαλλαγεί από την πολιτική υποτέλεια, αλλά ποτέ από τη φυλετική μόλυνση. Αν οι γυναίκες ενός έθνους γεννήσουν Νέγρους ή Εβραίους μπασταρδεμένους, εάν η πλημμύρα της λάσπης της μαύρης «τέχνης» συνεχίσει να ρέει ανεμπόδιστα σε όλη την Ευρώπη όπως σήμερα, εάν η εβραϊκή λογοτεχνία του οίκου ανοχής μπορεί ακόμα να μπει στα σπίτια, όπως τώρα, εάν ο Σύριος της λεωφόρου Κούρφιρστενταμ συνεχίσει να θεωρείται σαν «εθνοσύντροφος» και πιθανός σύζυγος, τότε θα προκύψει η κατάσταση ότι τα πνευματικά κέντρα της Γερμανίας (και ολόκληρης της Ευρώπης)...

Η αποστολή της γυναίκας

...θα κατοικούνται από μπάσταρδους. Με τη διδασκαλία της ερωτικής «αναγέννησης», ο σημερινός Εβραίος – και με τη βοήθεια των διδασκαλιών της γυναικείας χειραφέτησης – απλώνεται στις ρίζες ολόκληρης της ύπαρξής μας. Είναι αβέβαιο πότε η αφυπνισμένη Γερμανία θα είναι έτοιμη να πραγματοποιήσει πλήρη κάθαρση με σιδερένια σκούπα και αδίστακτη πειθαρχία. Αλλά εάν υπάρχει κάπου, το πιο ιερό και μεγαλύτερο καθήκον των γυναικών θα ήταν το κήρυγμα για την αγνότητα της φυλής. Αυτό σημαίνει τη φύλαξη και τη διατήρηση αυτής της ασυνείδητης, αυτής της ακόμα μη συγκεντρωμένης, αλλά ιδιαίτερα πρωτότυπης, ζωής· της ζωής από την οποία εξαρτάται το περιεχόμενο, η φύση και η αρχιτεκτονική της φυλετικής μας κουλτούρας, εκείνες οι αξίες που από μόνες, μας κάνουν δημιουργικούς. Αλλά αντί να λάβουν υπόψη αυτή τη σημαντικότερη και μεγαλύτερη ανάγκη όλων, πολλές γυναίκες εξακολουθούν να ακούν την παραπλανητική κραυγή των εχθρών της φυλής και της εθνικότητάς μας και είναι έτοιμες με κάθε σοβαρότητα – για χάρη του ψηφοδελτίου και των βουλευτικών εδρών – να κηρύξουν πόλεμο μέχρι θανάτου στους άνδρες. Προφανώς, για να μην παραμείνει «πολίτης δεύτερης κατηγορίας του κράτους», η γυναίκα υποκινήθηκε να εργαστεί για το «δικαίωμα του εκλέγειν», (λες και, κάτω από τον σημερινό ισχύοντα κανόνα του χρήματος, η μοίρα μας κρίνεται ουσιαστικά από εκλογές), ενώ το ένστικτό της για την επιλογή ενός άνδρα λερώνεται από ανοιχτά και κρυφά περιοδικά και βιβλία που ρυπαίνουν την ψυχή και τη φυλή. Η γυναίκα σήμερα φέρνει χρήματα στα εβραϊκά πολυκαταστήματα, από τις βιτρίνες των οποίων λάμπει η αστραφτερή παρακμή μιας διεφθαρμένης εποχής, ενώ ο σημερινός φιλελεύθερος και υποτονικός εθνικιστής άνδρας είναι πολύ αδύναμος για να αντισταθεί στο γενικό ρεύμα.

Το λυρικό πάθος της γυναίκας, που σε περιόδους ανάγκης μπορεί να γίνει εξίσου ηρωικό με τη διαμορφωτική βούληση του άνδρα, φαίνεται να έχει θαφτεί εδώ και πολύ καιρό.

Ελευθερία της εκπαίδευσης!

Είναι καθήκον της πραγματικής γυναίκας να καθαρίσει αυτά τα ερείπια. Η χειραφέτηση της γυναίκας από τη χειραφέτηση της γυναίκας είναι το πρώτο αίτημα μιας γυναικείας γενιάς, που επιθυμεί να σώσει τον λαό και τη φυλή – το αιώνια ασυνείδητο, το θεμέλιο κάθε πολιτισμού – από την παρακμή.

Οι εποχές του Μπίντερμαϊερ και της «ζωής του ονειροπόλου ρομαντικού κοριτσιού» ολοκληρώθηκαν φυσικά μια για πάντα. Η γυναίκα ανήκει βαθιά στη συνολική ζωή του λαού· όλες οι ευκαιρίες εκπαίδευσης πρέπει να παραμείνουν ανοιχτές σε αυτήν. Μέσα από ρυθ-

μικές ασκήσεις, τη γυμναστική και τον αθλητισμό πρέπει να δίνεται η ίδια φροντίδα στη σωματική της κατάρτιση όπως συμβαίνει με έναν άνδρα. Ούτε θα πρέπει να της δημιουργηθούν δυσκολίες στην επαγγελματική της ζωή υπό τις σημερινές κοινωνικές συνθήκες (όπου οι νόμοι προστασίας της μητρότητας πρέπει να εφαρμόζονται ακόμη πιο αυστηρά). Αναμφίβολα όμως, οι προσπάθειες όλων των ανανεωτών της εθνικότητάς μας, μετά τη διάλυση του αντιλαϊκού δημοκρατικού μαρξιστικού συστήματος, πρέπει να προετοιμάσουν το δρόμο για μια κοινωνική τάξη που δεν θα αναγκάζει πλέον τις νέες γυναίκες (όπως συμβαίνει σήμερα) να συρρέουν ομαδικά προς την αγορά εργασίας, που καταναλώνει τις πιο σημαντικές γυναικείες δυνάμεις. Όλες οι ευκαιρίες για την ανάπτυξη των δυνατοτήτων μιας γυναίκας πρέπει επομένως να παραμένουν ανοιχτές σε αυτήν· αλλά ένα πράγμα πρέπει να να είναι ξεκάθαρο: μόνο οι άνδρας πρέπει να είναι και να παραμένει δικαστής, στρατιώτης και άρχοντας του κράτους. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, αυτά τα επαγγέλματα απαιτούν μια στάση που δεν είναι λυρική, είναι ακόμη και σκληρή, αναγνωρίζοντας μόνο ό,τι αντιστοιχεί σε έναν τύπο και ό,τι είναι λαϊκό. Εάν οι άνδρες ήθελαν εδώ να υποχωρήσουν, θα ήταν παράλειψη καθήκοντος απέναντι στο παρελθόν και το μέλλον. Ο πιο σκληρός άνδρας πρέπει να είναι ακόμα ποιο σκληρός για το σιδερένιο μέλλον. Όταν επιβληθεί η θανατική ποινή για την κοροϊδία της φυλής και του έθνους, όταν η φυλακή περιμένει αυτούς που μόλυναν τη φυλή, τότε θα χρειαστούμε νεύρα από ατσάλι και σκληρές διαμορφωτικές δυνάμεις μέχρι...

Αρχιτεκτονική και ποίηση

...να γίνει επιτέλους αυτονόητο αυτό που είναι «τερατώδες» – για κάποιους.

Οι διαφορετικές ψυχές δεν πρέπει να ισοπεδώνονται, να «εξισορροπούνται», αλλά να τις σεβόμαστε σαν οργανικά όντα, να γαλουχούνται στην ατομικότητά τους. Η αρχιτεκτονική και ο λυρισμός της ύπαρξης είναι μια διπλή συγχορδία, άνδρας και γυναίκα είναι οι πόλοι που παράγουν τον ηλεκτρισμό της ζωής. Όσο πιο δυνατό είναι κάθε ον για τον εαυτό του, τόσο μεγαλύτερο είναι το εργασιακό αποτέλεσμα, η πολιτιστική αξία και η θέληση για ζωή ολόκληρου του λαού. Όποιος θεωρεί ότι υπονομεύει αυτόν τον νόμο πρέπει να βρει τους αποφασιστικούς εχθρούς του στον πραγματικό άνδρα και στην πραγματική γυναίκα. Αν κανείς δεν αντισταθεί στο φυλετικό και στο αφροδισιακό χάος, τότε η παρακμή έχει γίνει αναπόφευκτη.

Στο πρώτο βιβλίο, έχει αναφερθεί λεπτομερώς η υψηλότερη αξία των Τευτόνων. Αυτήν την αξία, ο Γερμανός και η Γερμανίδα την υπηρετούν με διαφορετικούς τρόπους. Η καλλιέργειά της όμως, σαν τύπος του ’διαβιείν, μπορεί και πρέπει να είναι καθήκον του άνδρα, μιας ένωσης

ανδρών. Βρισκόμαστε εν μέσω μιας τεράστιας διαδικασίας ζύμωσης, πολλές προσωπικότητες και σύλλογοι εξακολουθούν να μάχονται ενάντια στον εκκλησιαστικό Μεσαίωνα και τον μασονισμό, αλλά μόνο σε έναν ενστικτώδη, αρνητικό αμυντικό αγώνα. Εξακολουθούν να είναι διχασμένοι γιατί πρέπει πρώτα να διαμορφωθεί ο τύπος του μέλλοντος και η υπέρτατη αξία της τιμής δεν έχει γίνει ακόμη άνευ όρων αποδεκτή. Η μεγάλη ιδέα πηγάζει από λίγους, αλλά για να διαμορφώσουν άλλους σε ηγέτες, αυτοί οι λίγοι πρέπει να ανέχονται σε ηγετικές θέσεις μόνο προσωπικότητες για τις οποίες οι ιδέες της τιμής και του καθήκοντος έχουν γίνει οι υπέρτατες αξίες. Οποιαδήποτε υποχώρηση εδώ, για οποιονδήποτε λόγο, είναι βέβαιο ότι θα είναι επιζήμια μακροπρόθεσμα. Η δύναμη, η ψυχή και η φυλετική στάση πρέπει να συμπίπτουν για να βοηθήσουν τον τύπο που έρχεται. Η πραγματοποίηση αυτού είναι το πρώτο και τελευταίο καθήκον ενός ηγέτη στο γερμανικό μέλλον.

Η υψηλότερη αξία της τιμής

Το γερμανικό Ράιχ, εάν πρόκειται να συνεχίσει να υπάρχει μετά την επανάσταση του 1933, θα είναι έργο μιας ένωσης ανδρών που έχουν συνείδηση του στόχου τους, που πρέπει να είναι ξεκάθαροι σχετικά με την αξία που πρέπει να θεωρηθεί σαν υπέρτατη στην μελλοντική ζωή του έθνους. Η υψηλότερη αξία, γύρω από την οποία πρέπει να ομαδοποιηθούν όλες οι άλλες εντολές της ζωής, πρέπει να αντιστοιχεί στην ενδότατη φύση του λαού, γιατί μόνο τότε θα αντέξει την απαραίτητη σκληρή πειθαρχία, πειθαρχία που θα διαρκέσει για δεκαετίες και θα την αντέξει με χαρά. Ωστόσο, αυτή η μοναδική, πιο εσωτερική καμπή πρέπει να ολοκληρωθεί· από αυτό προκύπτουν όλα τα άλλα.

Από το δόγμα της «εκπροσώπησης του Θεού», ο παπισμός αντλούσε την ηθική και την θεωρητική του δύναμη, αλλά και την πρακτική και πολιτική του δύναμη. Αυτό το μυθικό θεμελιωμένο δόγμα από μόνο του καθόριζε – μέχρι σήμερα – τους τύπους και την ιστορία των λαών που ανέρχονται σε εκατομμύρια.

Σήμερα, αυτό το δόγμα συνειδητά και ανελέητα απορρίπτεται και καταπολεμάται και αντικαθίσταται μέσω μιας πίστης που επίσης αυξάνεται σε μυθική δύναμη, από μια πίστη στη δική του ψυχή και στις φυλετικές αξίες. Η ιδέα της τιμής – η εθνική τιμή – είναι η αρχή και το τέλος όλων των σκέψεων και των πράξεών μας. Δεν ανέχεται κανένα αντίστοιχο κέντρο εξουσίας, κανενός είδους δίπλα της, ούτε τη χριστιανική αγάπη, ούτε τη μασονική ανθρωπότητα, ούτε τη ρωμαϊκή φιλοσοφία.

Όλες οι δυνάμεις που διαμόρφωσαν την ψυχή μας είχαν την προέλευσή τους σε μεγάλες προσωπικότητες. Σαν στοχαστές, είχαν θέσει στόχους, σαν ποιητές αποκάλυψαν χαρακτήρες, σαν πολιτικοί διαμόρφωσαν τύπους. Όλοι ήταν κατά κάποιο τρόπο ονειροπόλοι του

εαυτού τους και του λαού τους.

Ο Γκαίτε δεν καλλιέργησε κανένα τύπο, μάλλον εννοούσε έναν γενικό εμπλουτισμό όλων των υπάρξεων.

Ο πλούτος του Γκαίτε

Μερικά από τα λόγια του έφεραν στο φως τις κρυμμένες πνευματικές πηγές που διαφορετικά ίσως να μην είχαν διαρρεύσει. Αυτό συνέβη σε όλους τους τομείς της ζωής. Στον Φάουστ, ο Γκαίτε αντιπροσώπευε την φύση μας, το αιώνιο, το οποίο, μετά από κάθε αναδιαμόρφωση της ψυχής μας, ενυπάρχει στη νέα μορφή. Σαν αποτέλεσμα, ο Γκαίτε έγινε ο θεματοφύλακας και ο συντηρητής της διάθεσής μας, καθώς ο λαός μας δεν έχει δεύτερο. Όταν επιτέλους τελειώσουν οι εποχές των πικρών αγώνων, ο Γκαίτε θα αρχίσει και πάλι να έχει μια αισθητή επίδραση στον έξω κόσμο. Τις επόμενες δεκαετίες όμως θα περάσει στο παρασκήνιο, γιατί μισούσε τη δύναμη μιας ιδέας που διαμορφώνει τύπο και δεν ήθελε να αναγνωρίσει, ούτε στη ζωή ούτε στην ποίηση, τη δικτατορία μιας ιδέας, χωρίς την οποία όμως ένας λαός δεν θα παραμείνει ποτέ λαός και δεν θα δημιουργήσει ποτέ πραγματικό κράτος. Όπως ο Γκαίτε απαγόρευσε στον γιο του να συμμετάσχει στον γερμανικό πόλεμο απελευθέρωσης και έπρεπε να αφήσει το σφυρί της μοίρας του σιδηρουργού στα χέρια του Χάινριχ Φρίντριχ Καρλ φομ Στάιν, του Γκέρχαρντ φον Σάρνχορστ και του Άουγκουστ Νάιντχαρντ φον Γκνάισεναου, έτσι και αυτός – αν ζούσε σήμερα ανάμεσά μας – δεν θα ήταν ηγέτης στον αγώνα για την ελευθερία και την αναμόρφωση του αιώνα μας. Δεν υπάρχει πραγματικό μεγαλείο χωρίς τον περιορισμό της θυσίας· αυτός ο άπειρα πλούσιος στο μυαλό, δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί και να ακολουθήσει ανελέητα μια πορεία.

Ακόμη και ο Ιησούς δεν ήταν διαμορφωτής τύπων, αλλά εμπλουτιστής ψυχών. Ο Γρηγόριος ο Μέγας, ο Γρηγόριος Ζ', ο Ιννοκέντιος Γ' και ο Βονιφάκιος Η' έχουν παραχωρήσει στην προσωπικότητα του Ιησού μια θέση στην ιερατική ένωση της Ρώμης. Έγινε υπηρέτης των «υπηρετών» του για τον ακριβώς αντίθετο σκοπό από αυτόν που φανταζόταν. Ομοίως με τον Άγιο Φραγκίσκο. Από την άλλη, ο Μωάμεθ και ο Κομφούκιος ήταν ισχυροί τύποι που δημιουργούσαν δυνάμεις. Έμειναν προσκολλημένοι σε έναν στόχο, χάραξαν μονοπάτια· ο Μωάμεθ επέβαλε την τήρηση των διδασκαλιών του, ενώ ο Κομφούκιος, με ένα πιο ήσυχο αποτέλεσμα, δημιούργησε και διατήρησε την κινεζική εθνικότητα.

Αλέξανδρος και Ναπολέων

Με έναν ουσιαστικά παρόμοιο τρόπο με τον Μωάμεθ, ο Ιγνάτιος Λογιόλα διαμόρφωσε έναν τύπο. Καταπάτησε συνειδητά την αίσθηση της τιμής των ανθρώπων, έθεσε έναν νέο στόχο για ιδέες, αποκάλυψε

ακριβή μέσα και τρόπους και ήταν έτσι ένας συνειδητός καλλιεργητής ψυχών. Πέρα από αυτό, το πνεύμα των Ιησουιτών δημιούργησε και εξωτερικά έναν φυσιογνωμικά αναγνωρίσιμο τύπο, θα λέγαμε.

Στον καλλιτεχνικό χώρο βιώνουμε παρόμοια φαινόμενα. Εδώ υπάρχουν προσωπικότητες που είναι μοναδικές, που δεν δημιουργούν ένα γενικό στυλ και άλλες, αντίθετα, που ζουν διαμορφώνοντας τύπο. Ένας Μικελάντζελο, για παράδειγμα, έχει εμπλουτίσει την τέχνη όπως λίγοι, αλλά η συνέχιση του τρόπου εργασίας του θα οδηγούσε σε χάος. Το ίδιο μπορεί να ισχύει και για τον Ρέμπραντ και τον Λεονάρντο. Ο Ραφαήλ, από την άλλη, έχει αποδείξει μια μεγάλη τυπομορφική δύναμη, παρόμοια με την τιτσιανική και την ελληνική τέχνη.

Μια σχετική παιδεία προσφέρει και η πολιτική ζωή: ο Αλέξανδρος γέννησε και ενσάρκωσε την ιδέα της παγκόσμιας αυτοκρατορίας. Η Ρώμη άδραξε αυτήν την ιδέα. Στη συνέχεια, το προσωπικό όνομα του Καίσαρα μετατρέπεται στον τίτλο των μοναρχών του Κάιζερ και του Τσάρου. Συνδεδεμένος με την εκκλησιαστική-ρωμαϊκή σκέψη, αναδεικνύεται ο τύπος του ηγεμόνα με τη χάρη του Θεού. Ο Ναπολέων σήμαινε μια εξίσου ισχυρή, επαναστατική δύναμη όπως ο Καίσαρας, αλλά μέχρι σήμερα είχε μόνο ένα συγκλονιστικό αποτέλεσμα και δεν έχει δημιουργήσει τύπο. Με έναν άλλο τρόπο, ο Λούθηρος έσπασε τον φλοιό των ξένων στις ζωές μας, αλλά δεν αντιπροσώπευε έναν τύπο ούτε με θρησκευτικούς ούτε με πολιτικούς όρους. Έπρεπε να ελευθερώσει τη διάθεσή μας να χτυπήσουμε τον βράχο, για να ελευθερώσει ένα πέρασμα για να αναβλύσει η πηγή της ζωής. Το ότι χρειάστηκε τόσος καιρός – μέχρι τους μεγάλους Πρώσους βασιλιάδες – προτού βρεθεί ένας άνδρας για να τον αναγκάσει να μπει σε μια οργανική κοίτη ποταμού, σήμαινε την τραγωδία της μετέπειτα γερμανικής ιστορίας.

Μπροστά στην κατάρρευση του δεύτερου γερμανικού Ράιχ μετά από μόλις 44 χρόνια ύπαρξης,...

Μπίσμαρκ και Μόλτκε

...τώρα τίθεται ένα τελευταίο ερώτημα πέρα από αυτά που αναφέρθηκαν ήδη στην αρχή: υπήρχε κάποια κρατική δύναμη που να διαμορφώνει τύπο το 1870 ή όχι; Ναι και όχι. Πιστεύω ότι ο Μπίσμαρκ κάποτε θα κριθεί όπως ο Λούθηρος, όσον αφορά τις συνέπειες των επιτευγμάτων του και την κινητήρια δύναμή τους, αλλά όχι όσον αφορά τα μέσα του έργου του. Ανήκει σε εκείνες τις φύσεις που, προικισμένες με μια σπάνια θέληση, που σπάνια εμφανίζεται, μπορούν να βάλουν τη σφραγίδα τους σε μια ολόκληρη εποχή, αλλά και να δημιουργήσουν γύρω τους μια ερήμωση, σπαρμένη με προσωπικότητες τσαλαπατημένες μέχρι θανάτου, που δεν είχαν καταφέρει να υποτάξουν άνευ όρων. Για δεκαετίες, έχει διατυπωθεί το παράπονο ότι ο Μπίσμαρκ, από το αίσθημα της απόλυτης ανωτερότητάς του, θεωρούσε όλα τα υπουργεία σαν απλά ιδιωτικά γρα-

φεία και τους υπουργούς σαν φροντιστές της καγκελαρίας του. Και ανεξάρτητα από το πόσο ανόητα και παράλογα μπορεί να συμπεριφέρθηκε ο Γουλιέλμος Β' προς τον Μπίσμαρκ, και ανεξάρτητα από το πόσο μέτρια φαίνονται τα ταλέντα του διαβάζοντας το «Γεγονότα και Μορφές» (Ereignisse und Gestalten), εξακολουθούν να περιέχουν μια σωστή εικόνα. Ο Γουλιέλμος συνέκρινε τον Μπίσμαρκ με έναν απροσδόκητο ογκόλιθο σε ένα ανοιχτό πεδίο. Αν κάποιος το κυλούσε, τότε μόνο σκουλήκια θα βρίσκονταν κάτω από αυτό. Αυτό είναι το σύμβολο της πολιτικής μας ιστορίας τα τελευταία πενήντα χρόνια. Η αυτοκρατορική ιδέα του 1871 ήταν απλώς μια αναδρομή στην ενδόμυχα νεκρή κυριαρχία του Καιζερισμού «με τη χάρη του Θεού». Ταυτόχρονα, συνδέθηκε σε έναν απείθαρχο γάμο με τον χαοτικό φιλελευθερισμό. Μόνο ένας Μπίσμαρκ κατάφερε να φυσήξει μια καυτή πνοή ζωής σε αυτή την ανόργανη δομή. Στο αίσθημα ότι ήταν αναντικατάστατος, η επιβλητική αίσθηση του καθήκοντός του αυξήθηκε σε σημείο που δεν θα επέτρεπε κανέναν διάδοχο ανεξάρτητου χαρακτήρα. Η ιστορία της Γερμανίας δεν θα είχε αλλάξει ουσιαστικά αν ο Γουλιέλμος Β' είχε αφήσει το Μπίσμαρκ ακόμα στη θέση του. Έτσι, ο μεγάλος άνδρας με το ένα χέρι δημιουργούσε και μαστόρευε το Ράιχ...

Το μεγάλο γενικό επιτελείο

...και με το άλλο έβαζε τη φωτιά στον Οίκο του. Καμία άλλη πολιτική δύναμη δεν ήταν διαθέσιμη για να αποτρέψει την συμφορά.

Δίπλα στον Μπίσμαρκ, όμως, υπήρχε μια προσωπικότητα, χάρη στην οποία η Γερμανία δεν βυθίστηκε νωρίτερα και την οποία πρέπει να ευχαριστήσουμε που έκανε δυνατά τα τεσσεράμισι χρόνια του ηρωικού αγώνα στον Παγκόσμιο Πόλεμο: ο Χέλμουτ Γιοχάννες Λούτβιχ Μόλτκε (σημαντική αναφορά του Όσβαλντ Σπένγκλερ). Ο δημιουργός του μεγάλου γενικού επιτελείου είναι η ισχυρότερη τυποποιητική δύναμη μετά τον Μέγα Φρειδερίκο. Δεν ήταν ο άνθρωπος που θα σφυρηλατούσε ψυχές με λεκτικά πολιτικά επιχειρήματα, αλλά ήταν αυτός που βοήθησε να καλλιεργηθούν σε μεγάλο βαθμό οι υπάρχουσες αξίες της προσωπικότητας και να διαμορφωθεί η συνείδηση της ατομικής ευθύνης σαν προϋπόθεση όλων των πράξεων. Η σχέση του Μόλτκε μεταξύ του επικεφαλής στρατηγού και του αρχηγού του επιτελείου του ήταν ακριβώς το αντίθετο από αυτό που έκανε ο Μπίσμαρκ στη διπλωματία, καθώς προσπαθούσε να κάνει τους υπουργούς του να εξαρτώνται οικονομικά από τον εαυτό του. Ο άμεσος υφιστάμενος ήταν υποχρεωμένος να εκπροσωπεί τις απόψεις του με τη μέγιστη δυνατή ευκρίνεια, να τις καταγράψει ακόμη και αν διαταχθεί για το αντίθετο. Αυτή η αρχή, που εφαρμόστηκε από πάνω προς τα κάτω, προωθήθηκε μέσω κανονισμών που όλοι είχαν σαν μοναδικό στόχο να κάνουν τον Γερμανό στρατιώτη – παρά την αυστηρότερη πειθαρχία – έναν αυτοδύναμο, σκεπτόμενο και

αποφασιστικά ενεργό άνθρωπο και μαχητή. Αυτό ήταν το μυστικό των γερμανικών επιτυχιών στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Παρά τα αναπόφευκτα ανθρώπινα συναισθήματα, ο τύπος του Γερμανού στρατιώτη που αναπτύχθηκε από τον Πρώσο αξιωματικό του Φρειδερίκου του Μεγάλου είναι η ξεκάθαρη απόδειξη του γεγονότος ότι οι μέθοδοι του κόμη Μόλτκε είναι ο μόνος δρόμος προς τη σωτηρία για το ανερχόμενο Τρίτο Ράιχ, αν θέλουμε να αποφύγουμε την κατάρρευση για άλλη μια φορά μετά από μια απελευθερωτική επανάσταση μεθυστικής χαράς.

Ο αξιωματικός στα τέλη του 19ου αιώνα

Ο Μόλτκε ήταν μια προσωπικότητα ανελέητης συνέπειας· αλλά ο δυναμισμός του δεν ξέσπασε ποτέ σε τρομερές εκρήξεις όπως του Λούθηρου ή του Μπίσμαρκ, επίσης σπάνια αποσυρόταν σε μια βαθιά ψυχική συντριβή όπως οι ψυχές των άλλων δύο. Παρόλα αυτά, ο Μόλτκε είχε μια συναρπαστική επίδραση στο περιβάλλον του· συναρπαστική, αλλά όχι καταθλιπτική. Το Δεύτερο Ράιχ της Γερμανίας ιδρύθηκε στο πεδίο της μάχης, που δημιούργησε ο Μπίσμαρκ· αλλά διατηρήθηκε από την προσωπικότητα και τη δύναμη δημιουργίας τύπου της ιδιοφυΐας του Μόλτκε. Έτσι, μετά τον Μπίσμαρκ, ηχηρές μηδαμινές φύσεις χωρίς κατεύθυνση έγιναν καγκελάριοι του Ράιχ, που ταλαντεύονταν μεταξύ των διδασκαλιών του και εκείνων των δυνάμεων της φιλελευθεροποίησης, οδηγώντας τελικά τον γερμανικό λαό στο δίχτυ των εχθρικών διπλωματών, που είχαν πλήρη επίγνωση των στόχων τους. Αλλά συνέβη επίσης ότι ένας μεγάλος αριθμός εξαιρετικών στρατηγών και στρατιωτών προέκυψε από τον γκριζο-φορεμένο γερμανικό στρατό, που δεν μπορούσαν να βρεθούν πουθενά αλλού στον κόσμο. Από το 1914 έως το 1918 το πραγματικό γερμανικό Ράιχ δεν ήταν στη Γερμανία, αλλά στο μέτωπο. Βρισκόταν στο μέτωπο στα νησιά Φώκλαντ και στο Τσινγκτάο, στη γερμανική Ανατολική Αφρική, στον Ινδικό Ωκεανό και στον ουρανό πάνω από την Αγγλία. Στη Γερμανία τα σκουλήκια είχαν καθίσει στις υπουργικές καρέκλες και δεν ήξεραν τι έπρεπε να κάνει το πανίσχυρο κράτος στο πεδίο της μάχης.

Δεν έφταιγε το σύστημα του Μόλτκε αν, πριν από τον πόλεμο, ο τύπος των αξιωματικών αποξενωνόταν όλο και περισσότερο από τον υπόλοιπο λαό, είχε γίνει κάστα και, τελικά, άρχισε να αποκαλύπτει την κακή πλευρά ενός διχασμού που ήταν ανόργανος για τη Γερμανία. Μια τάξη αξιωματικών που βασιζόταν μόνο στην τιμή έπρεπε να διαχωρίζεται όλο και περισσότερο από αδίστακτους εμπόρους και χρηματιστηριακούς απατεώνες. Αλλά για να πραγματοποιηθεί αυτός ο διαχωρισμός, έπρεπε να χαραχθούν αυστηρά όρια,...

Βυθιζόμενη αστική τάξη

...τα οποία φαινόταν δυσάρεστα από ανθρώπινης πλευράς, αλλά ήταν απαραίτητα για τη διατήρηση του τύπου. Ήταν αυτός ο αξιωματικός, που συκοφαντήθηκε από τον εβραϊκό Τύπο, που αργότερα υπερασπίστηκε ανιδιοτελώς τη Γερμανία και θυσιάστηκε στα πεδία των μαχών και διαμόρφωσε εκείνους που από το 1914 έως το 1918 φόρεσαν για πρώτη φορά τη γκρίζα στολή της τιμής.

Η αστική και η μαρξιστική Γερμανία είχε απομυθοποιηθεί· δεν είχε πλέον μια υπέρτατη αξία στην οποία να πίστευε, για την οποία θα ήταν έτοιμη να πολεμήσει. Ήθελε να κατακτήσει τον κόσμο «ειρηνικά» με το εμπόριο και να γεμίσει τη τσέπη της με τα λεφτά του και είχε βυθιστεί τόσο χαμηλά στις συναλλαγές και στην τοκογλυφία της, που έμεινε έκπληκτη όταν άλλοι λαοί δεν το ανέχτηκαν και σχημάτισαν συμμαχίες ενάντια στον κίνδυνο από τους Γερμανούς εμπορικούς ταξιδιώτες. Τον Αύγουστο του 1914, η υπέρτατη αξία του στρατού του Μόλτκε έγινε η υψηλότερη αξία όλου του λαού. Όλα όσα ήταν ακόμα αληθινά και σπουδαία πετάχτηκαν στην άκρη από την εμπορική φιλοσοφία και ευχαρίστησε τον Γερμανό στρατιώτη για την προστασία της εθνικής ιδέας της τιμής. Ο Μόλτκε φαινόταν να κερδίζει τον Γκέρσον φον Μπλάιχρυντερ. Στη συνέχεια αποστρατεύθηκε από τον ανώτατο διοικητή. Αντί να αδράξει την ευκαιρία, τουλάχιστον τώρα, μετά από πολλά χρόνια αδιαφορίας τις υπέρτατες αξίες του λαού μας, και να κρεμάσει στην αγχόνη αυτό το συρφετό που τον έφτυνε για χρόνια, ο Κάιζερ άπλωσε το χέρι του στους μαρξιστές ηγέτες, αποκατέστησε όσους ήταν ένοχοι προδοσίας και φύτεψε τα σκουλήκια σαν αφέντες σε ένα κράτος που πάλευε για την ύπαρξή του. Μέχρι που αυτός μαζί με τον λαό, στις 9 Νοεμβρίου 1918, πήρε τις ευχαριστίες αυτών των σκουληκιών.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο τύπος του Μόλτκε, κατά την πρώτη περίοδο μιας μελλοντικής Γερμανίας που θα διαμορφωθεί από την ένωση των ανδρών μας – ας την ονομάσουμε Τεύτονες Ιππότες – δεν θα έρθει στο προσκήνιο. Για να ξεσηκωθούν οι ψυχές μέσα στη σημερινή χαοτική σύγχυση...

Ζητήματα της ηγεσίας

...απαιτούνται κηρύγματα φύσεων του είδους του Λούθηρου που υπνωτίζουν, και συγγραφείς που συνειδητά απομαγνητίζουν τις καρδιές. Ο ηγέτης Λουθηρανικού τύπου στο επερχόμενο Ράιχ όμως, πρέπει να είναι ξεκάθαρος για το γεγονός ότι μετά τη νίκη πρέπει οπωσδήποτε να αποκηρύξει το σύστημα του Μπίσμαρκ και να μεταφέρει τις αρχές του Μόλτκε στην πολιτική, αν θέλει όχι μόνο να γίνει πραγματικότητα, αλλά αν θέλει και μετά το θάνατό του, να δημιουργήσει ένα μόνιμο Ράιχ ορκισμένο στην υψηλότερη αξία. Όποια μορφή κι αν πάρουν τα πράγματα, είτε εκρηκτική είτε διαμορφωτική δύναμη, και τα δύο πρέπει

να είναι μόνο πνευματικής σκανδιναβικής φύσης. Με τους απογόνους των τελείως ξένων φυλών που έχουν διεισδύσει στην Ευρώπη, κανείς δεν μπορεί να σχηματίσει μια συγκεκριμένη γερμανική ηγετική τάξη, εκτός κι αν, αποκηρύξει ένα ιερό Γερμανικό Ράιχ του Γερμανικού έθνους και αφήσει το μέλλον στο «ελεύθερο παιχνίδι δυνάμεων» στο πολιτικό πεδίο, όπως συνέβη μετά το 1871 που ο οικονομικός τομέας έγινε αρχή. Αλλά τότε όλες οι θυσίες σε πνεύμα και αίμα θα έχουν γίνει μάταια. Μετά από σύντομο χρονικό διάστημα, η ίδια «δημοκρατία» θα έρθει στην εξουσία, και ο γερμανικός αγώνας για την απελευθέρωση θα είναι μόνο ένα επεισόδιο στον δρόμο προς την καταστροφή, και όχι ένα σύμβολο μιας νέας ανάβασης που τόσο διακαώς επιζητούσαμε.

Μια πεποίθηση, ένας μύθος, είναι αληθινός μόνο όταν έχει καταλάβει ολόκληρο τον άνθρωπο· και αν ο πολιτικός αρχηγός δεν είναι σε θέση να δοκιμάσει τους οπαδούς του στο περίγυρο του στρατού του, στο κέντρο της τάξης πρέπει να υλοποιηθεί με απόλυτη ειλικρίνεια. Εδώ, για το καλό του μέλλοντος, όλες οι πολιτικές, οι τακτικές και οι προπαγανδιστικές εκτιμήσεις πρέπει να μπουν σε δεύτερη μοίρα. Η έννοια της τιμής του Φρειδερίκου του Μεγάλου, η μέθοδος πειθαρχίας του Μόλτκε και η ιερή θέληση του Μπίσμαρκ, αυτές είναι οι τρεις δυνάμεις που, ενσωματωμένες σε διαφορετικές προσωπικότητες σε ποικίλο μείγμα, εξυπηρετούν όλες τους μόνο ένα πράγμα: την τιμή του γερμανικού έθνους. Είναι...

Ο τύπος του μέλλοντος

...ο Μύθος που πρέπει να καθορίσει τον τύπο του μελλοντικού Γερμανού. Αν κάποιος το έχει αναγνωρίσει αυτό, τότε θα έχει ήδη αρχίσει να διαμορφώνεται στο παρόν.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Τρίτο βιβλίο:

Το επερχόμενο Ράιχ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III
Λαός και Κράτος

Ο λαός, το κράτος, οι εκκλησίες, οι τάξεις και ο στρατός κατά τη διάρκεια της ιστορίας μας στάθηκαν σε πολύ διαφορετικές ισορροπίες δυνάμεων μεταξύ τους. Η υιοθέτηση του Ρωμαϊκού Χριστιανισμού σήμαινε βασικά την εγκατάλειψη της οργανικής γερμανικής έννοιας της βασιλείας σαν πρότυπο σύγκρισης της κοσμικής δράσης προς όφελος της αιθέριας ιδέας του αυτοκράτορα, καθώς την είχε αναλάβει η Εκκλησία σαν κληρονομιά της αρχαίας Ρώμης. Χρειάστηκαν χίλια χρόνια μέχρι να – αρχής γενομένης από τον Ερρίκο τον Λέοντα και συνεχίζοντας από το Βρανδεμβούργο – επικρατήσει εκ νέου η σκανδιναβική βασιλεία, ενώ η ρωμαϊκή αυτοκρατορία χάθηκε στο τέλμα του Οίκου των Αψβούργων. Είναι αλήθεια μάλιστα ότι οι Χοενστάουφεν είχαν αρκετή αυτοπεποίθηση ώστε να ανακηρύξουν την αυτοκρατορία τους σαν γερμανική και ανεξάρτητη από τη Ρώμη (στη συνάντηση στο Μπεζανσόν, για παράδειγμα, οι Παπικοί εκπρόσωποι, που περιέγραψαν την αυτοκρατορία σαν παπικό φέουδο, παραλίγο να σκοτωθούν από τους κόμηδες και τους δούκες του Φρειδερίκου Α'), εντούτοις, αυτή η αυτοπεποίθηση δεν χτίστηκε πάνω σε ένα σταθερά θεμελιωμένο δόγμα της υπεροχής του αυτοκράτορα έναντι του Πάπα και επομένως δεν ήταν μια παράδοση ή μια διαιωνισμένη, τύπου διαμορφωτική, δύναμη.

Η Ρώμη είχε παραποιήσει την αξίωσή της για την εξουσία, ξεκινώντας με την πλαστογραφία που είναι γνωστή σαν «Η δωρεά του Κωνσταντίνου» περίπου το 750 (το γεγονός ότι ο Κωνσταντίνο είχε βαπτιστεί στον Αρειανισμό αποσιωπάται). Ο Πάπας Αδριανός Α' είπε ψέματα στον Καρλομάγνο όταν ισχυρίστηκε ότι αυτή η «δωρεά» βρισκόταν στα αρχεία του Βατικανού και ο παραπλανημένος...

Η Ρώμη και ο όρκος του πολίτη του κράτους

...βασιλιάς των Φράγκων αποδέχτηκε καταρχήν την επικράτηση του Ρωμαίου επισκόπου, παρά το γεγονός ότι το έτος 800 ο πάπας είχε γονατίσει μπροστά στον Καρλομάγνο*. Οι επόμενοι πάπες, με βάση αυτά τα παραποιημένα έγγραφα, διεκδίκησαν τη νόμιμη και παραδοσιακά καθιερωμένη κυριαρχία τους (παρά την μετέπειτα αποδεδειγμένη παραποίηση), και γράφτηκε μια ολόκληρη βιβλιογραφία στην καθιέρωση των πρωταρχικών δικαιωμάτων της εκκλησίας πάνω στο στέμμα, η οποία έφτασε στο αποκορύφωμά της στον παπικό ταύρο που εκδόθηκε από τον Πάπα Βονιφάτιο Η' στις 18 Νοεμβρίου 1302. Σε αυτό το έγγραφο «δήλωνε και όριζε», ο Βονιφάτιος «ότι είναι απαίτηση της σωτηρίας κάθε πλάσμα να υπόκειται στον Ρωμαίο Πάπα». Ο Ιησουίτης στρατηγός Φραντς Βερντς, που πέθανε το 1914, περιέγραψε ρητά αυτόν τον παπικό ταύρο σαν τον «ορισμό του δόγματος που κατέγραψε επίσημα τη σχέση μεταξύ εκκλησίας και κράτους για την αιωνιότητα». Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο έκριναν και άλλοι δάσκαλοι της εκκλησίας. Σαν αποτέλεσμα ακολούθησαν άλλες ανακοινώσεις σχετικά με τους κρατικούς όρκους ενός ατόμου που αναγνώριζε τη Ρώμη σαν την υψηλότερη αξία. Ο Ιησουίτης Αυγουστίνος Λέμκουλ, σύμβουλος του γερμανικού κόμματος του Κέντρου, δήλωσε ότι ήταν σαφές ότι οι όρκοι πολιτών που έρχονται σε αντίθεση με τον «εκκλησιαστικό νόμο» δεν θα μπορούσαν «ποτέ» να είναι δεσμευτικοί. Επειδή όμως, αυτό το «δικαίωμα» απαιτούσε την υποταγή του κράτους στην εκκλησία, η Ρώμη απαιτούσε καταρχήν να μην αναγνωρίζονται όρκοι...

Συνηγορία για τη λιποταξία

...που δεν αγιάζονται από αυτήν. Ήδη, ο Ιησουίτης Τόμας Σάντσες απέδωσε στην εκκλησία την εξουσία να κηρύσσει τους όρκους άκυρους και ο Ιησουίτης Αυγουστίνος Λέμκουλ υπερασπίστηκε ακόμη και δημόσια τη στρατιωτική λιποταξία, υποχρεώνοντας ακόμη και τους καθολικούς να το κάνουν αυτό σε περίπτωση που αναγκάζονταν να συμμετάσχουν σε έναν «άδικο πόλεμο» (όπως το 1866 και το 1870)**!

---

* Μια ακριβής παράθεση όλης της πλαστογραφίας στην οποία βασίζονται οι ισχυρισμοί της Ρωμαϊκής Εκκλησίας θα ήταν εξαιρετικά κατατοπιστική. Εκτός από την περιβόητη «Δωρεά του Κωνσταντίνου», πρέπει να αναφερθεί εδώ η παραποίηση των αποτελεσμάτων της εκκλησιαστικής συνέλευσης της Νίκαιας, σύμφωνα με την οποία η επικυριαρχία του Ρωμαίου επισκόπου παρουσιαζόταν ότι υπήρχε πάντα· επίσης οι συγκεντρωμένες πλαστές «αυθεντικές» μαρτυρικές ιστορίες, πάνω από 500 στον αριθμό· η παραποίηση της εντολής και η βάπτιση του Μεγάλου Κωνσταντίνου· ψευδοκυριλλικά κ.λ.π. με λίγα λόγια, σχεδόν όλοι οι «τεκμηριωμένοι» ισχυρισμοί της Ρωμαϊκής Εκκλησίας βασίζονται σε πλαστά έγγραφα.

** βλέπε, Πάουλ φον Χόενσμπροεχ: «Εταιρεία του Ιησού» (Der Jesuitenorden)-(Ιησουίτες), Τόμος Ι, σελ. 330.

Αυτή η εντελώς αδιαμφισβήτητη θέση της Ρωμαϊκής Εκκλησίας απέναντι στο ίδιο το κράτος, από τη σκοπιά της γερμανικής ιδέας ενός λαϊκού κράτους, υπάρχει πλέον σαν ένα φυσικό αντίστοιχο.

Μετά την κατάρρευση της απόλυτης μοναρχίας το 1789, οι δημοκρατικές αρχές πάλεψαν με την Εθνική ιδέα. Διαχωρισμένα στην αρχή και αργότερα φέρνοντας σε αδιέξοδο και τα δύο κινήματα, διαμορφώθηκε μια νέα αναίμακτη θεωρία εξουσίας, η οποία έφτασε στο αποκορύφωμά της στον Γκέοργκ Βίλχελμ Φρίντριχ Χέγκελ και στη συνέχεια υιοθετήθηκε από τον Καρλ Χάινριχ Μαρξ (Μόρντεχαϊ Λέβι) σε μια νέα παραποίηση – εξίσωση κράτους και ταξικής κυριαρχίας. Σήμερα, αντιμετωπίζουμε «το κράτος» με παρόμοιο τρόπο, όπως τη Ρώμη, μόνο όμως από την εσωτερική πλευρά του προβλήματος: «το κράτος», που παρέδωσε τον εαυτό του και τον λαό στις ανέντιμες οικονομικές δυνάμεις, εμφανίζεται στις πλατιές μάζες όλο και περισσότερο σαν ένα άψυχο εργαλείο βίας. Οι απόψεις του Χέγκελ σχετικά με το απολυταρχικό κράτος από μόνο του έχουν γίνει κυρίαρχες τα τελευταία χρόνια στη Γερμανία, και όχι μόνο στη Γερμανία. Σταδιακά ο δημόσιος υπάλληλος έγινε κύριος και, χάρη στην πανομοιότυπη στάση των κυβερνώντων, ξέχασε ότι δεν ήταν παρά ένας εκπρόσωπος ολόκληρου του λαού του οποίου το καθήκον είναι να εκπληρώσει τις τεχνικές ή πολιτικές ανάγκες του λαού. «Το κράτος» και ο «δημόσιος υπάλληλος» διαχωρίστηκαν έτσι από το οργανικό σώμα του λαού και εμφανίστηκαν ως ξεχωριστός μηχανικός μηχανισμός...

Το παλιό ανούσιο κράτος

...απέναντι στον τελευταίο, προκειμένου να διεκδικήσουν τον έλεγχο της ζωής. Εκατομμύρια κράτησαν εχθρική στάση εναντίον αυτής της εξέλιξης, αλλά επειδή κανένας αντίπαλος δεν τολμούσε να εμφανιστεί ανοιχτά στο εθνικό στρατόπεδο, όσοι ήταν δυσαρεστημένοι τάχθηκαν στο πλευρό της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας, αν και μέσα τους δεν ήταν πραγματικά μαρξιστές.

Η εξέγερση του 1918 δεν άλλαξε τίποτα σε όλα αυτά γιατί οι μαρξιστές φυσικά δεν είχαν τίποτα κοινό με τον γερμανικό λαό. Προσπάθησαν μόνο για την εφαρμογή ορισμένων διεθνών αρχών, χρησιμοποίησαν τον παλιό τεχνικό μηχανισμό και «το ίδιο το κράτος» ανέλαβε ξανά την πιο ενεργή δράση κατά των «αρνητών του κράτους». Οι ρόλοι αντιστράφηκαν, το άψυχο ον παρέμεινε. Αυτό το ον όμως άρχισε να ξεκαθαρίζει τα πράγματα μετά το 1918, επειδή το «κράτος» νωρίτερα, κατά καιρούς, είχε σταθεί εμπόδιο στους ανοιχτούς εχθρούς του λαού, αλλά τώρα, στο πρόσωπο των δικαστών του, το κράτος καταδίκαζε και φυλάκιζε άνδρες των οποίων η ζωή και η δράση ήταν αφιερωμένες μόνο στην υπηρεσία και τη θυσία για το λαό.

Από το 1918 έως το 1933, κράτος και λαός αντιμετώπισαν ο ένας τον

άλλο ανοιχτά σαν αντίπαλοι, συχνά σαν θανάσιμοι εχθροί. Καθώς αυτή η εσωτερική σύγκρουση θα ξεπεραστεί, η μοίρα της Γερμανίας θα διαμορφωθεί και εξωτερικά.

Σήμερα, το κράτος δεν είναι πλέον ένα ανεξάρτητο είδωλο για εμάς, ενώπιον του οποίου υποτίθεται ότι είμαστε σαν να μην υπάρχουμε· το κράτος δεν είναι καν σκοπός, είναι μόνο ένα μέσο διατήρησης του λαού. Ένα μέσο μεταξύ άλλων όπως πρέπει να είναι και η εκκλησία, η δικαιοσύνη η τέχνη και η επιστήμη. Οι κρατικές μορφές αλλάζουν και οι νόμοι του κράτους περνούν, αλλά η έννοια του λαού παραμένει. Από αυτό και μόνο προκύπτει ότι το έθνος είναι το πρώτο και τελευταίο πράγμα στο οποίο όλα τα άλλα πρέπει να υποταχθούν. Και από αυτό προκύπτει επίσης ότι δεν μπορούν να υπάρχουν κρατικοί δικαστές, μόνο λαϊκοί δικαστές.

Το ζήτημα της μοναρχίας

Σαν αποτέλεσμα, ολόκληρη η νομική βάση της ζωής θα άλλαζε και θα καθιστούσε αδύνατες τέτοιες εξευτελιστικές συνθήκες, όπως ήταν συνηθισμένες στην καθημερινότητα κατά την τελευταία δεκαετία.

Ο ένας και αυτός δημόσιος κατήγορος έπρεπε νωρίτερα να εκπροσωπήσει το κράτος του Κάιζερ και μετά τον Ρεπουμπλικανό. Ένας «ανεξάρτητος» δικαστής εξαρτιόταν επίσης από ένα βασικό σύστημα. Έτσι είναι πιθανό, βάσει του ρωμαϊκού «δικαίου», ο δημόσιος κατήγορος σαν «υπηρέτης του κράτους» στο όνομα του «λαού» να εμπόδιζε τη λαϊκή καθοδήγηση του λαού. Η αφηρημένη «λαϊκή κυριαρχία» της δημοκρατίας και τα περιφρονητικά λόγια του Χέγκελ: «ο λαός είναι εκείνο το μέρος του κράτους που δεν ξέρει τι θέλει» έχουν δημιουργήσει το ίδιο ανούσιο σχήμα της λεγόμενης «κρατικής εξουσίας».

Αλλά η εξουσία του λαού είναι ανώτερη από αυτή την «κρατική εξουσία». Όποιος δεν το επιτρέπει είναι εχθρός του λαού, ακόμα κι αν είναι το ίδιο το κράτος. Αυτή ήταν η κατάσταση μέχρι το 1933.

Αυτή ήταν η άποψη από τη μια πλευρά. Σύμφωνα με την άλλη, ουσιαστικά, πρέπει να ειπωθεί, ότι μια άνευ όρων συμμόρφωση είναι εξίσου μη εθνική με τον παλιό συνταγματικό νόμο. Το ζήτημα της μοναρχίας (και του μονάρχη) είναι επίσης ζήτημα χρησιμότητας (σε κάθε περίπτωση με την ύψιστη έννοια) και όχι δογματικό. Εκείνοι που το θεωρούν ως τέτοιο δεν διαφέρουν ουσιαστικά ως προς τη δομή του χαρακτήρα τους από τους σοσιαλδημοκράτες οι οποίοι, κατά μία έννοια, είναι κομφορμιστές ρεπουμπλικάνοι, που δεν δίνουν καμία σημασία στο τι άλλο θα μπορούσε να συμβεί στο λαό σαν σύνολο. Έτσι, το σωστό, αφυπνιστικό ένστικτο του γερμανικού λαού φαίνεται παντού σήμερα· άρα θα επικρατήσει. Η δημοκρατία θα πρέπει να γίνει λαϊκή ή να εξαφανιστεί. Και μια μοναρχία που, εκ των προτέρων, δεν μπορεί να απαλλαγεί από ορισμένες παλιές προκαταλήψεις, δεν θα μπορούσε...

Εξουσία χωρίς φυλή γεννά την αναρχία

...επίσης να διαρκέσει, γιατί πρέπει αναγκαστικά να χαθεί από τις ίδιες αιτίες με την αυτοκρατορία του Κάιζερ Γουλιέλμου Β'.

Το πνεύμα του μέλλοντος ανακοίνωσε επιτέλους σήμερα τα αιτήματά του. Από τις 30 Ιανουαρίου 1933 και μετά άρχισε η διακυβέρνησή του.

Τον 17ο αιώνα άρχισε η υποχώρηση του πάπα από το παγκόσμιο κράτος· το 1789, η δυναστεία, σαν απόλυτη αξία, έδωσε τη θέση της στον άτεχνο φιλελευθερισμό. Το 1871 το κράτος-είδωλο άρχισε να αυτοματοποιείται από τους ανθρώπους που το είχαν δημιουργήσει εξαρχής. Σήμερα αρχίζει ο λαός, διεκδικώντας επιτέλους συνειδητά τη θέση που του αναλογεί.

Το αίτημα για ελευθερία καθώς και το κάλεσμα για εξουσία και τύπο έχουν σχεδόν παντού διατυπωθεί λανθασμένα και έχουν απαντηθεί ανόργανα. Η εξουσία ζητήθηκε στην Ευρώπη στο όνομα μιας αφηρημένης κρατικής αρχής ή στο όνομα μιας δήθεν απόλυτης θρησκευτικής αποκάλυψης, δηλαδή στο όνομα του φιλελεύθερου ατομικισμού και της εκκλησιαστικής οικουμενικότητας. Σε κάθε περίπτωση διατυπώθηκε ο ισχυρισμός ότι όλες οι φυλές και οι λαοί έπρεπε να υποταχθούν σε αυτή τη «δοσμένη από τον Θεό» εξουσία και τις μορφές της. Η απάντηση σε αυτό το άκαμπτο δόγμα ήταν η κραυγή για απεριόριστη ελευθερία για όλες τις φυλές, τους λαούς και τις τάξεις. Η εξουσία χωρίς φυλή απαιτούσε την ελευθερία της αναρχίας. Η Ρώμη και ο Ιακωβινισμός, στις παλιές του μορφές και στην μετέπειτα αγνότερη διαμόρφωσή του στον Φρανσουά-Νοέλ Μπαμπέφ και τον Βλαντίμιρ Λένιν, στην πραγματικότητα είναι αμοιβαία εξαρτώμενες.

Η ελευθερία είναι δυνατή μόνο στον τύπο

Η ιδέα της ελευθερίας όπως και η αναγνώριση της εξουσίας αποκτούν έναν εντελώς διαφορετικό χαρακτήρα στη σημερινή φυλετική πνευματική κοσμοθεωρία. Η εθνικότητα σίγουρα δεν είναι μόνο μονοφυλετική, αλλά χαρακτηρίζεται και από παράγοντες ιστορικού και χωροταξικού χαρακτήρα, αλλά πουθενά δεν είναι αποτέλεσμα ομοιόμορφης ανάμειξης διαφορετικών φυλετικών στοιχείων, αλλά μάλλον, παρά την ποικιλομορφία, χαρακτηρίζεται πάντα από την κυριαρχία της βασικής φυλής, που εκφράζει στάση ζωής, κρατικό στυλ, τέχνη και πολιτισμό καθορισμένο. Αυτή η φυλετική κυριαρχία απαιτεί τη δημιουργία ενός τύπου. Και η αληθινή οργανική ελευθερία είναι δυνατή μόνο σε έναν τέτοιο τύπο. Η ελευθερία του πνεύματος, όπως και η ελευθερία της προσωπικότητας, είναι πάντα μια μορφή. Αυτός ο περιορισμός είναι φυλετικός. Αλλά αυτή η φυλή είναι η εξωτερική εικόνα μιας καθορισμένης ψυχής.

Με αυτό, ο κύκλος κλείνει. Ο εβραϊκός διεθνισμός του μαρξιστικού ή

του δημοκρατικού είδους βρίσκεται επίσης έξω από αυτόν τον αληθινό γερμανικό οργανισμό. Ο Ιουδαϊσμός λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο όπως η ρωμαϊκή εξουσία που απαιτεί διεθνή αναγνώριση μαζί με όλες τις εκκλησιαστικές αξιώσεις για την εξουσία.

Με την πιο βαθιά έννοια, η λαχτάρα για προσωπικότητα και τύπο είναι η ίδια. Μια ισχυρή προσωπικότητα έχει αποτέλεσμα, διαμορφώνει το στυλ, αλλά ο τύπος – θεωρούμενος μεταφυσικά – έχει ήδη δοθεί πριν από αυτήν, επομένως η προσωπικότητα είναι μόνο η πιο αγνή έκφρασή της. Αυτή η αιώνια λαχτάρα παίρνει άλλη μορφή σε κάθε εποχή. Γύρω στις αρχές του 19ου αιώνα γίναμε μάρτυρες της ανάδυσης ενός μεγάλου αριθμού προσωπικοτήτων που, με την άνθηση ολόκληρου του πολιτισμού μας, σημάδεψαν εκείνη την εποχή με μια ανεξίτηλη σφραγίδα. Για πολύ καιρό η εποχή της μηχανής κατέστρεψε τα ιδανικά της προσωπικότητας καθώς και τις δυνάμεις της διαμόρφωση τύπων. Το περιβάλλον, το εργοστάσιο, έγιναν κύριοι· μια έννοια μικτής αιτιότητας θριάμβευσε έναντι της αληθινής επιστήμης...

Νίτσε ο προφήτης

...και της φιλοσοφίας. Η μαρξιστική κοινωνιολογία στραγγάλισε μέσα από τη μαζική της αυταπάτη (δόγμα της ποσότητας) την έννοια της ποιότητας στην έρευνα. Το χρηματιστήριο έγινε το είδωλο της υλιστικής ασθένειας των καιρών. Ο Φρίντριχ Νίτσε, από την άλλη, απεικόνισε την απελπισμένη κραυγή εκατομμυρίων καταπιεσμένων. Τα άγρια επιφωνήματά του για τον Υπεράνθρωπο ήταν μια βίαιη επέκταση της υποταγμένης προσωπικής του ζωής, που είχε στραγγαλιστεί από την υλική πίεση των καιρών. Τώρα, που τουλάχιστον ένας άνδρας κατέστρεψε ξαφνικά όλες τις αξίες με φανατική αγανάκτηση και μάλιστα οργιζόμενος άγρια, ένα αίσθημα ανακούφισης πέρασε από τις ψυχές όλων των ερευνητών Ευρωπαίων. Το ότι ο Νίτσε τρελάθηκε, είναι συμβολικό. Μια τεράστια θέληση για δημιουργία που χάραξε ένα μονοπάτι ξέσπασε σαν καταιγίδα, αλλά η ίδια θέληση που είχε ξεσπάσει πολύ πριν, δεν μπορούσε πλέον να αποκτήσει σχήμα. Μια εποχή, σκλαβωμένη για γενιές, στην αδυναμία της κατανοούσε μόνο την υποκειμενική πλευρά της μεγάλης θέλησης και της ζωτικής εμπειρίας του Φρίντριχ Νίτσε και μετέτρεψε τον βαθύτερο αγώνα για προσωπικότητα σε μια κραυγή για την απελευθέρωση όλων των ενστίκτων.

Τα Κόκκινα πρότυπα τότε ενώθηκαν με το λάβαρο του Νίτσε και με τους νομάδες περιπλανώμενους μαρξιστές κήρυκες – το είδος των ανδρών των οποίων το δόγμα σχεδόν κανένας άλλος δεν είχε ξεσκεπάσει με τέτοιο χλευασμό όπως ο ίδιος ο Νίτσε. Στο όνομά του, αγιοποιήθηκε η φυλετική μόλυνση μέσω Σύριων και Νέγρων, αν και ο Νίτσε, στην πραγματικότητα, αγωνίστηκε για επιλεκτική φυλετική αναπαραγωγή. Ο Νίτσε είχε πέσει στα όνειρα των ένθερμων πολιτικών εταίρων, κάτι που

ήταν χειρότερο από ό,τι στα χέρια μιας συμμορίας κλεφτών. Ο γερμανικός λαός άκουσε μόνο για απελευθέρωση από όλες τις υποχρεώσεις, τον υποκειμενισμό, την «προσωπικότητα» και τίποτα για την πειθαρχία και την εσωτερική οικοδόμηση. Η όμορφη κουβέντα του Νίτσε: «Από το μέλλον έρχονται άνεμοι με κρυφό χτύπημα φτερών και στα ευαίσθητα αυτιά έρχονται καλά νέα», ήταν μόνο μια λαχτάρα.

Η προσωπικότητα δημιουργεί τύπους

Διαισθανόταν μέσα σε έναν παράφρονα κόσμο στον οποίο ζούσε και μαζί με τον Πολ ντε Λαγκάρντ και τον Βάγκνερ, ήταν οι μόνοι με προνοητικότητα.

Αυτή η εποχή της παραφροσύνης τώρα επιτέλους πεθαίνει. Η πιο δυνατή προσωπικότητα σήμερα δεν απαιτεί πλέον προσωπικότητα, αλλά τύπο: τον λαϊκό, προσγειωμένο τρόπο ζωής. Ένας νέος τύπος Γερμανού άνδρα, «ευθύγραμμος σε σώμα και ψυχή», αποτελεί το καθήκον του 20ου αιώνα. Η αληθινή προσωπικότητα του σήμερα επιδιώκει να διαμορφώσει αυτά τα χαρακτηριστικά στην καλύτερη τους μορφή και να διακηρύξει δυνατά εκείνες τις ιδέες που αποτελούν μέρος του νέου, και όμως αρχέγονου, γερμανικού τύπου ανθρώπου· ένας άνθρωπος που θα γίνει ελεύθερος, όχι από κάτι, αλλά για κάτι!

Ο τύπος, όπως και η υποκειμενική προσωπικότητα, δεν είναι ένα σχήμα. Ο τύπος είναι η χρονικά δεσμευμένη πλαστική μορφή ενός αιώνιου φυλετικά πνευματικού περιεχομένου, μια εντολή της ζωής, όχι ένας μηχανικός νόμος. Στην αναγνώριση αυτής της αιωνιότητας, η θέληση για διαμόρφωση τύπου είναι και θέληση για την αποδοχή αυστηρής διαμορφωτικής κρατικής πειθαρχίας. Η γενιά μας έχει γίνει άκαμπτα απείθαρχη και συμβατική και πρέπει να δεχτεί ή να υποταχτεί στην αυστηρή πειθαρχία.

Με τη ζωτική εμπειρία του τύπου, δηλαδή με τη γέννηση της αναγνώρισης του Μύθου ολόκληρης της ιστορίας μας, γινόμαστε μάρτυρες της γέννησης της σκανδιναβικής φυλετικής ψυχής και της εσωτερικής αναγνώρισης των υπέρτατων αξιών της σαν το αστέρι οδηγός της ύπαρξής μας.

Μια περαιτέρω αναγνώριση βρίσκεται στο γεγονός ότι η άυλη ιδέα της λαϊκής τιμής έχει τις ρίζες της στην πιο στέρεη, υλική πραγματικότητα: στο καλλιεργήσιμο έδαφος ενός έθνους, δηλαδή στον ζωτικό του χώρο.

Αγώνας για εσωτερική ελευθερία

Η ιδέα της τιμής είναι αδιαχώριστη από την ιδέα της ελευθερίας. Αν και μπορεί κανείς να συναντήσει την εκδοχή αυτής της ιδέας σε πολλές διαφορετικές μορφές, αυτό που είναι μεταφυσικά βαθύτερο είναι αναμφίβολα το γερμανικό δόγμα που ίδρυσαν ο Μάιστερ Έκχαρτ, ο

Μαρτίνος Λούθηρος, ο Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε και ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν, που το έχουν ερμηνεύσει τόσο ξεκάθαρα για την εποχή μας: στην παραδοχή του παραλληλισμού του φυσικού νόμου και της ελευθερίας, που συνυπάρχουν στον μεμονωμένο άνθρωπο, χωρίς να μπορεί να λύσει περαιτέρω αυτόν τον γρίφο. Όταν το εξωτερικό μας υπόκειται σε αιτιώδεις παράγοντες, ανταποκρινόμαστε ακριβώς όπως άλλες οργανικές φύσεις. Όταν τα ερεθίσματα και τα κίνητρα είναι μέσα μας, όταν το όραμά μας συνδέεται με τη θέληση, η ύπαρξή μας παραμένει ανεπηρέαστη και άθικτη. Αυτό είναι αλήθεια, όσο κι αν παρεμποδίζεται καθαρά μηχανικά από εξωτερικές επιδράσεις. Μόνο για αυτόν τον λόγο οι άνθρωποι αμφισβητούν αυτήν την **εσωτερική** ελευθερία, αλλά αυτό αποδεικνύει ότι η θέληση και η ελευθερία υπάρχουν στους ανθρώπους.

Η μεγάλη καταστροφή της πνευματικής μας ζωής συνίστατο στο γεγονός ότι μια αμαρτωλή αλλαγή στην ερμηνεία της έννοιας της ελευθερίας, που προκλήθηκε εν μέρει από τη δηλητηρίαση του αίματος, άρχισε να επικρατεί στη γερμανική ζωή: λες και η ελευθερία ήταν συνώνυμη με τον οικονομικό ατομικισμό. Σαν αποτέλεσμα η πραγματική εσωτερική ελευθερία της έρευνας, της σκέψης και της δημιουργικότητας καταστράφηκε: το όραμα και η θέληση γίνονται όλο και περισσότερο υποχείρια της κερδοσκοπίας και του ενστίκτου. Αυτή η καταπάτηση της «ελευθερίας» στις οργανικές διαδικασίες επέφερε αναγκαστικά μια αποξένωση από τη φύση, αφηρημένα και σχηματικά οικονομικά και πολιτικά δόγματα δεν άκουγαν πλέον τους νόμους της φύσης, αλλά ακολουθούσαν την παρόρμησή τους να απομονώσουν το άτομο. Έτσι, μια φαινομενικά ασήμαντη αντιληπτικά κρίσιμη μετατόπιση έχει φέρει τεράστια υλική δυστυχία σε όλο τον κόσμο, γιατί μέρα με τη μέρα, η ανελέητη φύση παίρνει την εκδίκησή της μέχρι να κορυφωθεί στην επερχόμενη καταστροφή, στην οποία η λεγόμενη παγκόσμια οικονομία μαζί με την τεχνητή, αφύσικη υποδομή της, θα καταρρεύσει...

Η καλλιεργήσιμη γη και η ιδέα της ελευθερίας

...σε μια παγκόσμια καταστροφή. Εάν μια εξωτερική πίεση δεν χρειάζεται να καταστρέψει μια ισχυρή προσωπικότητα, μπορεί το πολύ να την συνθλίψει μηχανικά, αλλά είναι σαφές ότι μια τέτοια στάση και πίεση μπορεί να οδηγήσει **εκατομμύρια** ανθρώπους σε δηλητηρίαση του χαρακτήρα. Αυτό διαπράχθηκε εναντίον του γερμανικού λαού όταν οι ηγέτες μας δεν κατάφεραν να παράσχουν επαρκή χώρο διαβίωσης. Τον 19ο αιώνα η έκταση της γης στην οποία μπορούσαν να κατοικούν ακόμη οι αγρότες που ήταν εξαρτημένοι από τη γη, γινόταν όλο και μικρότερη, ενώ ο αριθμός των ακτημόνων, ακτημόνων προλετάριων αυξήθηκε. Τα εκατομμύρια έσπρωχναν το ένα το άλλο στις κοσμοπολίτικες πόλεις, και η ανθρώπινη πλημμύρα αυξανόταν συνεχώς. Οι ηγέτες μας, χωρίς προο-

ρισμό, ζητούσαν εκβιομηχάνιση, για εξαγωγές και για μια παγκόσμια οικονομία, ή μάλλον: στη ανάγκη τους βρέθηκαν κάτω από την επιρροή Σύριων συνωμοτών που ήθελαν να μετατρέψουν τα εκατομμύρια αυτών που είχαν χάσει την περιουσία τους όχι σε ανθρώπους που πεινούσαν για ζωτικό χώρο, αλλά ακόμη και αυτούς που είχαν περιουσία, ήθελαν να τους προλεταριοποιήσουν, για να εξασφαλίσουν στρατούς σκλάβων χωρίς γη και περιουσία και να τους εκμεταλλευτούν μέσω μιας ανέφικτης θέλησης της «διεθνούς ειρήνης του κόσμου». Με αυτή την κλοπή της ιδέας του ζωτικού χώρου, όμως, επιτεύχθηκε η δηλητηρίαση της ψυχής μας. Η ιδέα της τιμής του λαού εμφανίστηκε ξαφνικά σαν ένα ασήμαντο φάντασμα, οι κήρυκες του αγώνα για χώρο χαρακτηρίστηκαν σαν «ιμπεριαλιστές εχθροί του λαού» και ο δίκαιος, τεράστιος αγώνας μας για την ελευθερία παραποιήθηκε, παραπλανήθηκε από τους μαρξιστές, για να καταλήξει απελπισμένα στο βάλτο του διεθνούς κομμουνισμού.

Η πραγματική, δημιουργική ιδέα της ελευθερίας μπορεί να ανθίσει πλήρως μόνο μέσα στο σύνολο του λαού, όταν η φυλή μας έχει αέρα να αναπνεύσει και γη για να καλλιεργήσει. Ως εκ τούτου, μια αποτελεσματική ζωτική τιμή θα φανεί στην εργασία μόνο σε ένα έθνος που έχει επαρκή χώρο διαβίωσης στη διάθεσή του· και βαθύτερα: εκεί που αναδύεται η ιδέα της βασανισμένης εθνικής τιμής, αντηχεί η απαίτηση για χώρο. Γι’ αυτό ούτε ο Εβραίος, που είναι ξένος στο έδαφος, ούτε η Ρώμη, εξίσου ξένη προς το έδαφος, δεν γνωρίζουν την ιδέα της τιμής· ...

Η έννοια του σοσιαλισμού

...ή καλύτερα: επειδή δεν ξέρουν αυτή την ιδέα, δεν υπάρχει σ’ αυτούς η ενεργή λαχτάρα για γεωργική γη, πάνω στην οποία μια δυνατή και ευτυχισμένη γενιά σπέρνει τον καρποφόρο σπόρο της. Σήμερα, όταν όλοι οι εχθροί επιτίθενται στην τιμή της Γερμανίας, της έχουν κλέψει και τον χώρο· για αυτούς τους λόγους, σε τελική ανάλυση, ο μεταφυσικός αγώνας που περιστρέφεται γύρω από τις ενδότερες αξίες του χαρακτήρα, σηματοδοτεί αγώνα για ζωτικό χώρο. Το ένα ενισχύει και ατσαλώνει το άλλο. Με σπαθί και άροτρο, για τιμή και ελευθερία, είναι η κραυγή μάχης μιας γενιάς που θέλει να χτίσει ένα νέο Ράιχ και που αναζητά πρότυπα αξίας βάσει των οποίων μπορεί να κρίνει τις πράξεις της και τις γόνιμες προσπάθειές της. Αυτή η κραυγή μάχης είναι εθνικιστική. Και σοσιαλιστική!

Γενικά, ο σοσιαλισμός είναι μια άποψη που απαιτεί την υποταγή του ατόμου στη βούληση μιας συλλογικότητας, είτε πρόκειται για τάξη, εκκλησία, κράτος ή λαό. Αυτός ο ορισμός είναι εντελώς κενός περιεχομένου και δίνει ελεύθερα όρια σε όλες τις αυθαίρετες συνδηλώσεις, αφού το ουσιαστικό περιεχόμενο της λέξης αγνοείται εντελώς. Εάν η κοινωνική δραστηριότητα σημαίνει ιδιωτική επιχείρηση

με σκοπό την διάσωση του ατόμου από την πνευματική και υλική κατάρρευση, τότε ο σοσιαλισμός σημαίνει προστασία του ατόμου ή ολόκληρων κοινοτήτων που πραγματοποιείται από μια συλλογικότητα από οποιαδήποτε εκμετάλλευση του εργατικού τους δυναμικού.

Κάθε υποταγή του ατόμου στις διαταγές μιας συλλογικότητας δεν είναι σοσιαλισμός, άρα και κάθε κοινωνικοποίηση δεν είναι κρατικός έλεγχος ή «εθνικοποίηση». Διαφορετικά, θα μπορούσε κανείς να θεωρήσει το μονοπώλιο...

Ο μαρξισμός προωθεί την κυριαρχία του χρήματος

...σαν ένα είδος σοσιαλισμού, πράγμα το οποίο κάνει ο μαρξισμός στην πράξη μέσω του δόγματός του κατά της ζωής: να βοηθήσει τον σοσιαλισμό να αυξηθεί έτσι ώστε να συγκεντρωθεί η εξουσία σε λίγα χέρια και στη συνέχεια να τοποθετήσει τη λεγόμενη δικτατορία του προλεταριάτου κάτω από τον έλεγχο των μεγάλων παγκόσμιων εκμεταλλευτών. Βασικά, αυτό δεν σημαίνει καμία αλλαγή των συνθηκών, αλλά είναι μόνο ο παγκόσμιος καπιταλισμός κάτω από άλλα σύμβολα. Γι' αυτό ο μαρξισμός βαδίζει παντού με τη δημοκρατική πλουτοκρατία, που βραχυπρόθεσμα γίνεται ισχυρότερη. Το αν ένα μέτρο είναι σοσιαλιστικό μπορεί να καθοριστεί μόνο από τις συνέπειές του, είτε πρόκειται τώρα για συνέπειες προληπτικού χαρακτήρα είτε αλλαγής ήδη υπαρχόντων δεδομένων. Καθοριστικό για αυτές τις συνέπειες είναι η φύση του συνόλου (το συλλογικό), στο όνομα του οποίου λαμβάνει χώρα η εφαρμογή μιας κοινωνικοοικονομικής εντολής που περιορίζει το άτομο. Το αστικό-κοινοβουλευτικό κράτος νομοθετεί χιλιάδες «σοσιαλιστικές» καταπατήσεις, επέβαλε υποχρεωτικά στεγαστικά δάνεια σε όλες τις επιχειρήσεις ευνοώντας «αποζημιώσεις», ρυθμίζει τα διόδια, τους τόκους των δανείων και τον καταμερισμό της εργασίας. Παρόλα αυτά είναι ένα ταξικό κράτος, του οποίου τα κυβερνώντα κόμματα δεν θεσπίζουν σοσιαλιστικά μέτρα, αλλά επιρρίπτουν το βάρος του σε ολόκληρο τον λαό. Εξίσου λίγα μπορεί ο μαρξισμός, που συνεχίζει την ταξική πάλη του από τα κάτω, να διεκδικήσει την εξουσία για τον εαυτό του: επειδή τα εκατομμύρια ενός λαού που στέκονται κάτω από τον θρίαμβο του μαρξισμού δεν αντιμετωπίζονται σαν σύνολο, αλλά σε μεγάλο βαθμό αντιμετωπίζονται σαν απλά αντικείμενα εκμετάλλευσης προς όφελος των μελών της κοινότητας με μαρξιστικό προσανατολισμό. Επομένως, κάτω από τις μέχρι τώρα υπάρχουσες πολιτικές συνθήκες, η λέξη «κράτος» χρησιμοποιήθηκε παραπλανητικά γιατί το «κράτος» είτε είναι στην υπηρεσία της αστικής τάξης είτε της μαρξιστικής ταξικής πάλης, δεν υπάρχει καθόλου, όσο και αν το υποκατάστατό του απαιτεί λατρεία.

Ο ορθολογισμός είναι σοσιαλισμός

Ανεξάρτητα από το πόσο μπορεί να αντισταθεί ο θρησκευτικός εθνικισμός και αυτή η διμερής ταξική πάλη, κανένας από αυτούς δεν μπορεί να θεσπίσει και να εφαρμόσει σοσιαλιστικά μέτρα. Αυτό μπορεί να το κάνει μόνο ο εκπρόσωπος ενός συστήματος που είναι σε θέση να συλλάβει τον λαό σαν οργανισμό, που θεωρεί το κράτος – όπως αναφέρθηκε – σαν μέσο για την εξωτερική του ασφάλεια και την εσωτερική του ειρήνη, για τον οποίο το «έθνος» στο σύνολό του είναι το κριτήριο για ενέργειες που περιορίζουν το άτομο και τις μικρότερες συλλογικότητες. Από αυτόν τον ειρμό σκέψης, για τον οποίο ο κόσμος αρχίζει επιτέλους να ωριμάζει, λύνεται ο μεγάλος, μοιραίος αγώνας του 19ου αιώνα, ο μεγάλος αγώνας μεταξύ εθνικισμού και σοσιαλισμού. Ο παλιός εθνικισμός συχνά δεν ήταν γνήσιος, αλλά μάλλον ήταν απλώς ένα κάλυμμα για μεγάλα αγροτικά και βιομηχανικά, και αργότερα, χρηματοοικονομικά καπιταλιστικά, ιδιωτικά συμφέροντα, γι’ αυτό συχνά δικαιολογούνταν η ρήση ότι ο πατριωτισμός ήταν το τελευταίο καταφύγιο των μεγάλων απατεώνων. Και ο μαρξισμός δεν ήταν σοσιαλισμός, αλλά με το πρόσχημα της σοσιαλδημοκρατίας ήταν προφανώς ένα παράρτημα της πλουτοκρατίας, σαν κομμουνισμός ήταν μια λαοκαταστροφική μανία ενάντια στις ιδιοκτησιακές αξίες όλων των εθνών που κατέστησαν δυνατό τον πραγματικό σοσιαλισμό. Το αποτέλεσμα δεν ήταν ένας αγώνας, αλλά μια εξίσωση του πραγματικού εθνικισμού με τον πραγματικό σοσιαλισμό, μια καλά θεμελιωμένη σύνοψη που η Γερμανία οφείλει στον Χίτλερ.

Ένα υποδειγματικό σοσιαλιστικό μέτρο ήταν η εθνικοποίηση των γερμανικών σιδηροδρόμων του Ράιχ (Reichsbahn), οι οποίοι έτσι αποσύρθηκαν από τη διψασμένη για επιχειρήσεις ιδιωτική αυθαιρεσία και στην επιχειρησιακή ασφάλεια αντιπροσώπευε μια λαϊκή προϋπόθεση διατήρησης, που ωφελούσε κάθε Γερμανό. Ένα άλλο πραγματικό σοσιαλιστικό μέτρο ήταν η κοινωνικοποίηση των έργων ηλεκτρισμού και της παροχής νερού των πόλεων, των οποίων οι υπηρεσίες είναι διαθέσιμες σε όλους χωρίς διάκριση τάξης ή θρησκείας. Οι σοσιαλιστικοί θεσμοί είναι...

Φιλανθρωπία και ελεημοσύνη του φιλελευθερισμού

...τα μέσα μαζικής μεταφοράς της πόλης, η αστυνομία, οι δημόσιες βιβλιοθήκες κ.λ.π. Είναι εντελώς αδιάφορο εάν οι εν λόγω επιχειρήσεις αναπτύχθηκαν σε μοναρχία ή σε δημοκρατία, γεγονός που κάνει και πάλι αυτή τη μορφή διακυβέρνησης να φαίνεται ανεξάρτητη από τη φύση των ζητημάτων. Η μοναρχία, όπως δείχνουν τα παραδείγματα των γερμανικών σιδηροδρόμων του Ράιχ και της τράπεζας του Ράιχ (Reichsbank), ήταν θεμελιωδώς πιο σοσιαλιστική από τη δημοκρατία της Βαϊμάρης, η οποία, μετά την υπογραφή της υπαγόρευσης του σχεδίου Τσαρλς Γκέιτς Ντόους και άλλων τεκμηριωμένων υποταγών, έθεσε και

τα δύο (την τράπεζα και τον σιδηρόδρομο) πλήρως υπό τον έλεγχο ιδιωτών – και ξένων – χρηματοδοτών.

Ο αγώνας για την ύπαρξη και την ιδιωτική ευημερία (συχνά, μια έξυπνη συμβίωση) καθορίζουν την ανθρώπινη δημόσια ζωή. Το πρώτο είναι μια διαδικασία φυσικής επιλογής, το δεύτερο είναι μια καθαρά ανθρώπινη, ευγενική θέληση προς τον πλησίον, που εδραιώθηκε από τον χριστιανισμό. Και οι δύο παράγοντες αφημένοι στον εαυτό τους, θα σήμαιναν τον θάνατο κάθε πολιτισμού, κάθε γνήσιου λαϊκού κράτους. Δεν υπάρχει επομένως «φυσική» ιδέα του κράτους, αλλά εξίσου ελάχιστα «χριστιανική», ιδέα του κράτους. Η πραγματική γερμανική αντίληψη του κράτους συνίσταται σε αυτόν τον αγώνα για επιρροή, ο οποίος συνδέεται με συγκεκριμένες προϋποθέσεις, επιτρέποντάς του να αναπτυχθεί μόνο κάτω από τον κανόνα των αξιών του χαρακτήρα. Ο σύγχρονος οικονομικός ατομικισμός σαν αρχή του κράτους σημαίνει λοιπόν την εξίσωση ενός επιτυχημένου απατεώνα με έναν άνθρωπο της τιμής, γι' αυτό μετά το 1918, ο απατεώνας και οι συνεργάτες του θριάμβευσαν παντού. Η φιλανθρωπία, από την πλευρά της, σαν ελεημοσύνη ενός δικτάτορα σε εκατομμύρια καταπιεσμένους ή σαν προσωπική πράξη καλής θέλησης, δεν θεραπεύει πληγές, αλλά απλώς καλύπτει τις πυώδεις πληγές. Είναι το αντίθετο της απεριόριστης εκμετάλλευσης. Περιστασιακά, ο μεγαλύτερος απατεώνας χτίζει ακόμη και νοσοκομεία για τα θύματά του, τα οποία έχει λεηλατήσει επί δεκαετίες...

Η σοσιαλιστική έννοια της ιδιοκτησίας

...και μετά επαινείται σαν φιλάνθρωπος από τις εφημερίδες του.

Όποιος λοιπόν, θέλει να είναι εθνικιστής σήμερα, πρέπει να είναι και σοσιαλιστής. Και αντίστροφα. Ο σοσιαλιστής του γκρίζου μετώπου του 1914–1918 θέλει να έχει τη ζωή του στο κράτος. Χωρίς το κράτος, ο μαρξισμός δεν θα ξεπεραστεί ποτέ και ο διεθνής καπιταλισμός επίσης δεν θα γίνει ποτέ ακίνδυνος. Για αυτούς τους λόγους είναι κατανοητό ότι ένα πραγματικό σοσιαλιστικό μέτρο – που πρέπει να ερμηνευθεί ως τέτοιο από τις συνέπειές του – θα είναι αρχικά ουδέτερο απέναντι στην ιδέα της ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Θα την αναγνωρίσει εκεί που εξασφαλίζει μια ασφάλεια για το σύνολο και θα την περιορίσει όπου κρύβει κινδύνους. Έτσι, για παράδειγμα, το αίτημα για κρατικοποίηση των σιδηροδρόμων και για προσωπική περιουσία είναι και τα δύο σοσιαλιστικά (και εθνικιστικά) αιτήματα. Και οι δύο υπηρετούν τους οικονομικά καταπιεσμένους, προκειμένου να τους δώσουν τις προϋποθέσεις για πολιτιστικές και κρατικές δημιουργίες.

Από αυτή τη νέα οπτική γωνία, ένα εντελώς διαφορετικό είδος φωτός θα λάμψει σε πολλές εκφράσεις της ζωής που θα ωφελήσουν τα πλατιά στρώματα του λαού από ό,τι μέχρι τώρα.

Μπορούμε να παρακολουθήσουμε άμεσα τη σύνδεση αφενός μεταξύ

του ατομικισμού και της οικονομικής οικουμενικότητας τα τελευταία 100 χρόνια στον πολιτικό τομέα και, αφετέρου, στα δημοκρατικά και μαρξιστικά κινήματα, τα οποία ξεκίνησαν για να καθιερώσουν την ευτυχία του ατόμου και ταυτόχρονα διακήρυτταν ένα πολιτισμό ανθρωπιάς, που στόχευε σε μια πανευρωπαϊκή και εν τέλει σε μια παγκόσμια δημοκρατία, είτε αυτή είναι μια δημοκρατία των ανδρών του χρηματιστηρίου είτε μια δικτατορία του προλεταριάτου η οποία θα γινόταν μια προστατευτική μορφή αυτής της παγκόσμιας χρηματιστηριακής δικτατορίας. Το σχέδιο του Τσαρλς Γκέιτς Ντόους και το σχέδιο του Όουεν Γιάνγκ είναι και τα δύο σύμβολα αυτού του συνδυασμού της οικουμενικότητας με τον αναίμακτο ατομικισμό. Επομένως προκύπτει...

Ενάντια στην οικουμενικότητα

...ότι μόνο οι αλληλεπιδράσεις μεταξύ του εγώ (ατόμου) και της κοινωνίας, μεταξύ του εγώ και του έθνους, πρέπει να αναγνωρίζονται σαν οργανικές, γιατί σε αυτή την έννοια της κοινωνίας – δηλαδή κάτι ανθρώπινα οργανωμένο – περιλαμβάνεται για εμάς οι οργανικοί βάσει του αίματος δεσμοί μέσα από τις αξίες του χαρακτήρα και των ιδανικών. Από αυτή τη θεμελιώδη άποψη αναπτύχθηκε ένα εντελώς νέο σύστημα ιδεών και κράτους που βασίζεται στην αναγνώριση ότι δεν είναι ο αφηρημένος ατομικισμός ή η αφηρημένη οικουμενικότητα ή ο αφηρημένος σοσιαλισμός που πέφτει από τα σύννεφα, ας πούμε, που σχηματίζει λαούς, αλλά ότι αντίθετα, οι υγιείς λαοί με κριτήριο το αίμα, δεν αναγνωρίζουν τον ατομικισμό ή την οικουμενικότητα σαν πρότυπο. Ο ατομικισμός και η οικουμενικότητα θεωρούνται, θεμελιωδώς και ιστορικά, οι κοσμοθεωρίες της παρακμής, στην καλύτερη περίπτωση του δυστυχισμένου ανθρώπου, που έχει καταρρακωθεί από κάποιες συνθήκες και που καταφεύγει σε ένα τελευταίο άκαμπτο δόγμα για να ξεφύγει από τον εσωτερικό του διχασμό.

Από όλη αυτή την εμπειρία μιας αναγέννησης, από την αναγνώριση των αρχέγονων αιώνιων αξιών και από τη νέα εκδοχή των οργανικών αντιθέσεων, αναδύεται ξαφνικά για εμάς ένα λαμπερό φως, όταν εξετάσουμε την εξέλιξη των τελευταίων ιστορικών εποχών. Βλέπουμε, τονίζοντας ξανά αυτό το πιο σημαντικό σημείο, ότι καθ' όλη τη διάρκεια του 19ου αιώνα έως τον 20ο, δύο μεγάλα κινήματα – ο εθνικισμός και ο σοσιαλισμός – παλεύουν μεταξύ τους και το γεγονός ότι και τα δύο έχουν μεγαλώσει και δυναμώσει, δείχνει, ότι και τα δύο πρέπει να έχουν έναν οργανικά υγιή πυρήνα, οργανικά υγιή κίνητρα, ανεξάρτητα από το ποιοι άνθρωποι έχουν ηγηθεί σε αυτά τα συστήματα και τις δυνάμεις θέλησης με την πάροδο του χρόνο. Βλέπουμε τον παλιό γερμανικό εθνικισμό μετά...

Ο δυναστισμός δηλητηρίασε τον εθνικισμό

...τη μεγάλη του έξαρση στους απελευθερωτικούς πολέμους, μετά τη βαθύτερη θεμελίωσή του από τον Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε, μετά την εκρηκτική του εμφάνιση μέσω των Γκέμπχαρντ Λέμπερεχτ φον Μπλύχερ, Χάινριχ Φρίντριχ Καρλ φομ Στάιν και Ερνστ Μορίτζ Άρντ και ενσωματωμένο στη στρατιωτική του ισχύ από τους Γκέρχαρντ φον Σάρνχορστ και Άουγκουστ Νάιντχαρντ φον Γκνάισεναου να περνά στα χέρια μιας εσωτερικά ξεπερασμένης αλλά οργανωτικά ακόμα ισχυρής γενιάς, που αντιπροσωπεύτηκε πιο έντονα από όλα από το σύστημα Κλέμενς φον Μέττερνιχ. Έτσι, ο ανερχόμενος εθνικισμός μόλις εμφανίστηκε μπήκε σε μια καταστροφική σχέση με το δυναστισμό.

Η αξία του βασιλιά ή του Κάιζερ σαν θεσμός είχε σταθεί ψηλότερα από ολόκληρο τον λαό. Βλέπουμε να αναπτύσσεται μια οικονομία αυλικών, η οποία θα έπρεπε να οδηγούσε νωρίτερα σε κατάρρευση αν η πανίσχυρη δύναμη του Μπίσμαρκ δεν είχε αναλάβει να κάνει άλλη μια προσπάθεια προκειμένου να σφυρηλατήσει τη μοναρχία και το έθνος σε ένα ενιαίο μπλοκ κάτω από την δυναστική ηγεσία. Αλλά ενώ ο βασιλιάς Φρειδερίκος ο Μέγας ενσάρκωσε αυτή την ενότητα ακόμη και στις πιο δύσκολες μοιραίες μέρες, ο διάδοχός του Κάιζερ Γουλιέλμος Β' είχε ήδη χάσει αυτή την πίστη δηλώνοντας ότι ήθελε να γλιτώσει τον λαό του από έναν εμφύλιο πόλεμο και πέρασε τα σύνορα. Έτσι, απέσυρε τη δυναστική έννοια από τη λαϊκή ολότητα και, στις 9 Νοεμβρίου 1918, οι δυναστικές ιδέες του κράτους κατέρρευσαν, γεγονός που σταδιακά συνειδητοποίησαν όλοι οι συνειδητοποιημένοι γερμανικοί εθνικιστικοί κύκλοι.

Παράλληλα με τη δυναστεία, ο γερμανικός εθνικισμός του 19ου αιώνα ήταν συνδεδεμένος στενά και με τη φιλελεύθερη δημοκρατία, η οποία γινόταν όλο και πιο ισχυρή με την ανάπτυξη των βιομηχανικών τραστ, του παγκόσμιου εμπορίου, του χονδρικού εμπορίου και των παγκόσμιων τραπεζών. Τα οικονομικά συμφέροντα αυτών των τραστ παρουσιάζονταν συχνά...

Θάνατος της παλιάς αστικής τάξης

...σαν εθνικά συμφέροντα. Έτσι, για παράδειγμα, η Γερμανική Τράπεζα και τα κέρδη της στην Τουρκία παρουσιάστηκαν ψευδώς σαν εθνικά συμφέροντα του γερμανικού Ράιχ. Κατά τη διάρκεια του πολέμου καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι η πολεμική προσπάθεια του έθνους, η οποία είχε αιχμή του δόρατος την κραυγή ότι το έδαφος που είχε κατακτηθεί από τον γερμανικό λαϊκό στρατό έπρεπε τώρα να γίνει ιδιοκτησία του γερμανικού Ράιχ, αλλά για χρόνια γινόταν μόνο λόγος για τα ορυχεία του Μπριγιέ και του Λόνγκουϊ, έτσι τα συμφέροντα των βιομηχάνων και του κέρδους τους τοποθετήθηκαν πάνω από τα συμφερο-

ντα του έθνους συνολικά. Ο αστικός εθνικισμός σήμερα πεθαίνει σαν αποτέλεσμα αυτής της αφύσικης σύνδεσης και της αντιστροφής της ιεραρχίας και μόνο μια νέα προαναγγέλλει έναν νέο εθνικισμό και έτσι συνδέεται ασυνείδητα και συνειδητά με όλους τους προηγούμενους γερμανικούς αγώνες για ελευθερία, αλλά κυρίως με το άνευ όρων μεγαλείο εκείνων των ανδρών που επανέφεραν τη Γερμανία από τα βάθη στα ύψη το 1813.

Όπως ο εθνικισμός του 19ου αιώνα δηλητηριάστηκε από τις μαρξιστικές-φιλελεύθερες δυνάμεις, έτσι και ο σοσιαλισμός. Έχουμε ήδη ορίσει σαν σοσιαλιστικό ένα κρατικό μέτρο για την προστασία του πληθυσμού στο σύνολό του από κάθε είδους εκμετάλλευση και επίσης ένα κρατικό μέτρο για την προστασία του ατόμου από την ιδιωτική απληστία για κέρδος. Και εδώ, επίσης, δεν πρόκειται απλώς για μια τυπική πράξη αυτή καθεαυτή, αλλά μια πράξη γίνεται σοσιαλιστική μόνο σε σχέση με τα αποτελέσματά της.

Για το λόγο αυτό είναι πιθανό μια σοσιαλιστική δράση να μην φέρει μαζί της, όπως έχει ήδη ειπωθεί, μια επίσημη κρατικοποίηση, καθώς μπορεί, αντίθετα, να σημαίνει ακόμη και εξατομίκευση, μια απελευθέρωση μεμονωμένων δυνάμεων, αν αυτή η απελευθέρωση οδηγεί σε ενίσχυση του συνόλου. Όταν κάποτε ο Μπίσμαρκ...

Ο Μπίσμαρκ σαν σοσιαλιστής

...δέχθηκε επίθεση ότι ήταν «σοσιαλιστής» από τη συντηρητική πλευρά, εξήγησε ότι ο όρος σοσιαλισμός μπορεί να μην τον τρομοκρατούσε καθόλου. Είχε κοινωνικοποιήσει τους σιδηροδρόμους και υπενθύμισε την πράξη χειραφέτησης των αγροτών από τον Βαρόνο του Ράιχ, Χάινριχ Φρίντριχ Καρλ φομ Στάιν, η οποία αντιπροσώπευε επίσης ένα σοσιαλιστικό μέτρο. Εδώ, η δική μας άποψη είναι σε απόλυτη συμφωνία με αυτή του Μπίσμαρκ. Η πράξη του Βαρόνου του Ράιχ, Χάινριχ Φρίντριχ Καρλ φομ Στάιν, σήμαινε την απελευθέρωση εκατοντάδων χιλιάδων αγροτών από μια τερατώδη καταπιεστική κυριαρχία. Αυτή η απελευθέρωση των δημιουργικών δυνάμεων εξύψωσε την ευημερία και τον χαρακτήρα του λαού και η πράξη του Βαρόνου του Ράιχ, Χάινριχ Φρίντριχ Καρλ φομ Στάιν, παραμένει μέχρι σήμερα ένα από τα μεγαλύτερα ορόσημα στην ιστορία της γερμανικής σοσιαλιστικής ελευθερίας.

Η νέα μας ιδέα αναδεικνύεται απτά. Τοποθετεί το λαό και τη φυλή πάνω από το αντίστοιχο κράτος και τις μορφές του. Δηλώνει ότι η προστασία του λαού είναι πιο σημαντική από την προστασία ενός θρησκευτικού δόγματος, μιας τάξης, της μοναρχίας ή της δημοκρατίας· βλέπει στην προδοσία του λαού μια μεγαλύτερη προδοσία από την εσχάτη προδοσία. Σαν αποτέλεσμα, το γερμανικό κίνημα ανανέωσης διεκδικεί την ίδια ελευθερία με τη Ρώμη απέναντι στο επίσημο κράτος:

βλέπει τον πολέμιο του κράτους που, υποφέροντας για τον λαό του και την τιμή του, πηγαίνει στη φυλακή και στο σωφρονιστήριο, όχι σαν εγκληματία αλλά σαν ευγενή. Δεν αναγνωρίζει καμία εσωτερική υποχρέωση απέναντι σε μια δομή, που ξεφύτρωσε από τις 9 Νοεμβρίου 1918. Για εμάς, κανένας αγώνας δεν είναι «παράνομος», ακόμα κι αν τύχει να είναι εναντίον εκείνων των μελών ενός δόγματος που παραποιεί πολιτικά την αληθινή θρησκεία, που θα μπορούσε να διακηρύξει την προδοσία της χώρας ως θεμελιώδη πίστη της, αλλά ένας αγώνας είναι άδικος όταν είναι αγώνας εναντίον εθνοσυντρόφων. Και θανάσιμοι εχθροί ενός γερμανικού λαού και ενός επερχόμενου γερμανικού κράτους είναι, επομένως, όλες εκείνες οι δυνάμεις...

Όρκος εθνικής τιμής!

...που μετατρέπουν τη θρησκευτική πίστη ή την τάξη σε κήρυξη πολέμου εναντίον των Γερμανών εθνοσυντρόφων*.

Το νέο Ράιχ δεν απαιτεί από κάθε Γερμανό στη δημόσια ζωή έναν όρκο σε μια συγκεκριμένη μορφή διακυβέρνησης, αλλά μάλλον να ορκιστεί ότι θα αναγνωρίσει τη γερμανική εθνική τιμή ως το υπέρτατο πρότυπο των πράξεών του και να εργαστεί για αυτήν όπου μπορεί. Αν ένας αξιωματούχος, δήμαρχος, επίσκοπος, έφορος κ.λ.π., δεν μπορεί να δώσει τέτοιο όρκο, τότε χάνει αναγκαστικά κάθε δικαίωμα να κατέχει δημόσιο αξίωμα. Αυτό το δικαίωμα του πολίτη, που μέχρι τώρα λάμβανε ο καθένας σαν δώρο στα 21α γενέθλιά του, σε ένα νέο κράτος πρέπει να αποκτηθεί με προσπάθεια (μια ιδέα που ήδη...

Όχι «λαός από αδέρφια»

---

* Μια απομάκρυνση από το ίδιο το κράτος, ένας αγώνας ενάντια στο ίδιο το κράτος μπορεί, για παράδειγμα, να φέρει μια δικαιολογημένη «αντεθνική» σφραγίδα για λίγο, εάν καθοδηγείται από δεσπόζοντες χαρακτήρες φυλετικά συνειδητοποιημένους και όχι από δουλικές φύσεις. Γιατί και σ' αυτούς το δικαίωμα στην ιδιοκτησία της γης έχει σβήσει, έχει κλαπεί. Το είδαμε αυτό πριν από 14 χρόνια, όταν ο πλούσιος δημοκρατικός όχλος, μετά την απαλλοτρίωση της κινητής περιουσίας, άπλωσε τα χέρια του και στην ακίνητη περιουσία, ληστεύοντας έμμεσα αγρότες και ιδιοκτήτες ακινήτων μέσω υποθηκών, αναρχίας της αγοράς κ.λ.π. Ο Μπίσμαρκ είπε κάποτε ότι ένα κράτος που του αφαιρεί την περιουσία του δεν είναι πλέον η πατρίδα του. Αυτή ήταν η άρνηση ενός κυρίου· παρακινούμενοι από παρόμοια αισθήματα, οι Γερμανοί που τους έκλεψαν τη γη, μετανάστευσαν σε όλα τα μέρη του κόσμου για να αποκτήσουν περιουσία· η μεταγενέστερη απομάκρυνση από την πατρίδα, η οποία συνέβαινε συχνά, βασιζόταν στον νέο δεσμό με την περιουσία που αποκτήθηκε με αγώνα. Αλλά η κραυγή «η ιδιοκτησία είναι κλοπή», ήταν η κραυγή μάχης μιας μη δημιουργικής δουλικής φύσης. Δεν ήταν περίεργο που ο Σύριος Μαρξ δέχτηκε αυτό κάλεσμα και το τοποθέτησε στην πρώτη γραμμή της βαρετής διδασκαλίας του. Ωστόσο, οπουδήποτε ο μαρξισμός γινόταν κυρίαρχος με οποιονδήποτε τρόπο, αποκαλύφθηκε σαν ψέμα: στους εξτρεμιστές του η απληστία για ιδιοκτησία έχει γίνει πιο εμφανής. Επομένως, μπροστά στην προηγούμενη λεηλασία του λαού, η κραυγή μάχης για όλους τους προλετάριους, ειδικά για αυτούς, είναι: δημιουργία νέας ιδιοκτησίας, αγώνας για νέο ζωτικό χώρο.

...αντιπροσωπεύει το εθνικοσοσιαλιστικό πρόγραμμα.) Η ιδιότητα του πολίτη μπορεί να αποκτηθεί μέσω της άμεμπτης συμπεριφοράς στα εκπαιδευτικά ιδρύματα και στην πρακτική ζωή. Ένας Γερμανός που προσβάλλει την τιμή του έθνους λογικά χάνει το δικαίωμα να του παραχωρηθούν κάθε είδους δικαιώματα από αυτόν τον λαό. Οι άνδρες που για λόγους σύγκρουσης συνείδησης δεν μπορούν να ορκιστούν στον γερμανικό λαό δεν θα διώκονται από το κράτος, αλλά είναι αυτονόητο ότι, ότι θα χάνουν οποιαδήποτε αξίωση για τα δικαιώματα του πολίτη. Επομένως, μπορεί να μην γίνουν δάσκαλοι, ιεροκήρυκες, δικαστές, στρατιώτες κ.λ.π. Η φιλελεύθερη ιδεολογία, στην χωρίς φραγμούς αντιλαϊκή της πολιτική, εισήγαγε την ιδέα ότι κάτω από το δόγμα της ελευθερίας της σκέψης εννοούσε και το δόγμα της ισότητας όλων των δραστηριοτήτων πολιτικού και εκπαιδευτικού χαρακτήρα, χωρίς καμία αναφορά σε δημιουργικό κέντρο. Επομένως, ήταν πολύ λογικό ότι όχι μόνο σε έναν πολέμιο της μορφής διακυβέρνησης, αλλά πολύ περισσότερο από αυτό, σε έναν ταραχοποιό κατά του έθνους, που κάθε κράτος πρέπει να αντέξει, έπρεπε να του παραχωρηθούν τα ίδια δικαιώματα με κάποιον που είχε διακινδυνεύσει τη ζωή του εκατό φορές για αυτόν τον λαό. Το διανοουμενίστικο φιλελεύθερο κάθαρμα θεωρούσε ακόμη και σαν ιδιαίτερα «ανθρώπινο» να καλλιεργεί τις διεθνείς «παγκόσμιες ιδέες», ενώ χλεύαζε αλαζονικά κάθε έκφραση των δικαιωμάτων του λαού του σαν οπισθοδρομικά. Το χάος που θα ακολουθούσε είναι πολύ φυσικό.

Εξυπακούεται επίσης ότι θα υπάρχουν και πρέπει πάντα να υπάρχουν πολιτικά ενεργές προσωπικότητες και ομάδες μέσα σε έναν λαό. Ο «λαός από αδέρφια» είναι ουτοπία και ούτε καν κάτι όμορφο. Η πλήρης αδερφοσύνη σημαίνει εξίσωση όλων των αξιακών διαφορών, όλων των εντάσεων, όλων των δυναμικών της ζωής. Και εδώ ο αγώνας παραμένει πάντα η ζωογόνος σπίθα. Αλλά όλοι αυτοί...

Θάνατος όλων των παλιών κομμάτων

...οι αγώνες πρέπει να διεξάγονται μέσα σε ένα ιδανικό, πρέπει να δοκιμαστούν ως προς την αξία τους με έναν μετρητή αξίας: αν οι ιδέες που κηρύττονται και τα μέτρα που απαιτούνται είναι κατάλληλα για τον εξευγενισμό και την ενίσχυση του γερμανικού λαού, την ενίσχυση της φυλής, την ανύψωση της εθνικής συνείδησης του έθνους. Τα πολιτικά κόμματα, που βασίζουν τη δραστηριότητά τους στη διεθνή ταξική αλληλεγγύη ή στα διεθνή εκκλησιαστικά συμφέροντα, μπορούν να ενισχυθούν, αλλά δεν έχουν καμία δικαιολογία σε ένα γερμανικό κράτος. Η δράση τέτοιων αντιλαϊκών κομμάτων στο παρελθόν αλλά και στο παρόν έχει καταβροχθίσει και τραυματίσει την ψυχή των Γερμανών. Από τη μια πλευρά, οι οπαδοί του μαρξισμού και του Κέντρου παρέμεναν ακόμη Γερμανοί, ενώ από την άλλη, έπρεπε να αναγνωρίσουν τις μη

γερμανικές αξίες σαν τις υψηλότερες αξίες τους. Το πρόβλημα του επερχόμενου Ράιχ σαν εκπλήρωση μιας γερμανικής λαχτάρας συνίσταται επομένως στο κήρυγμα μιας νέας κοσμοθεωρίας σε αυτά τα βασανισμένα, παραπλανημένα εκατομμύρια, για να τους δώσουμε, από έναν νέο μύθο, μια νέα υπέρτατη αξία, ή για το πω πιο σωστά, να εξαγνίσουμε την αξία της εθνικότητας που είναι αδρανής σε όλους και την εθνική τιμή από τα ερείπια των αιώνων θέτοντας το σύμβολό της σε όλη τη ζωή. Μόνο όταν συμβεί αυτό μπορεί να προκύψει ένα γερμανικό Ράιχ, διαφορετικά όλες οι υποσχέσεις είναι κούφια λόγια.

Ο καθαρά κρατικός μηχανισμός δεν μπορεί παρά να επιτελέσει το έργο του για την τυποποίηση του λαού με ατελές τρόπο. Οι κρατικοί νόμοι μπορούν να έχουν μόνο στρογγυλοποιητικό ή περιοριστικό, όχι ζωτικής σημασίας χαρακτήρα. Το κράτος μπορεί και πρέπει, για παράδειγμα, να καταστείλει ένα μπολσεβικιστικό κόμμα χωρίς πατρίδα· αλλά μπορεί να το κάνει αυτό μακροπρόθεσμα μόνο εάν υπάρχει ένα ισχυρό, αναζωογονητικό κύμα και δημιουργικό κοινωνικό έργο πίσω του. Μια συνειδητά δομημένη ένωση ανδρών θα πρέπει να ολοκληρώσει αυτό το έργο.

Χίτλερ, ο αφυπνιστής της φυλετικής ψυχής

Από το 1933 ξέρουμε, με τη βοήθεια ποιων δυνάμεων, το παρακράτος του Νοεμβρίου 1918 αντικαταστάθηκε από ένα γερμανικό Ράιχ. Γνωρίζουμε εδώ και χρόνια τον άνδρα που θα ύψωνε ψηλά ένα νέο πανό στους πύργους των γερμανικών πόλεων. Γνωρίζουμε, και σήμερα επιτέλους βιώνουμε, τις δυνάμεις της φυλετικής ψυχής που ξυπνά από τον βαθύ ύπνο, που αυτός ο άνδρας έπρεπε να κουβαλήσει αναγκαστικά. Το καθήκον αυτού του νέου ιδρυτή του κράτους είναι να διαμορφώσει μια ένωση ανδρών, ας την πούμε Τάγμα Τευτόνων Ιπποτών, που θα αποτελείται από προσωπικότητες που έχουν πρωταγωνιστήσει στην ανανέωση του γερμανικού λαού.

Τα μέλη αυτού του «Τάγματος Τευτόνων» θα διορίζονται από τον πρώτο αρχηγό του κράτους μετά την επανίδρυση του Ράιχ, από όλα τα στρώματα του λαού. Προϋπόθεση αυτού είναι: τα επιτεύγματα στην υπηρεσία του λαού, ανεξαρτήτως τομέα. Το συμβούλιο του Τάγματος, που θα διορίζεται με αυτόν τον τρόπο, θα ολοκληρώνεται πάντα με νέους διορισμούς όταν ένα μέλος αποβιώσει. Ο ανώτατος αρχηγός του κράτους – Πρόεδρος, Κάιζερ ή Βασιλιάς – εκλέγεται ισόβια με την πλειοψηφία των ψήφων από το συμβούλιο του Τάγματος και για το συμβούλιο του Τάγματος. (Από αυτή την τεχνική άποψη, η οργάνωση της Ρωμαϊκής Εκκλησίας ως συνέχεια της Σκανδιναβικής αρχαίας Ρωμαϊκής Γερουσίας είναι υποδειγματική.) Από τη μία πλευρά, οι λαϊκές υπηρετικές δυνάμεις του συμβουλίου του Τάγματος θα αναδεικνύονται από όλα τα στρώματα του έθνους, προς τα πάνω μέσω των συλλόγων πόλεων και περιφερειών,

σε κάθε περίπτωση λόγω εξαιρετικών προσωπικών επιτευγμάτων. Έτσι διατηρείται η σύνδεση μεταξύ του λαού και της ηγεσίας και αποφεύγεται η δημιουργία μιας κλειστής κάστας, όπως ήρθε στο φως μετά το 1871. Από την άλλη πλευρά, όμως, η απεριόριστη δημοκρατία και η δημαγωγία, που πάντα συμβαδίζει μαζί της, εγκαταλείπονται και αντικαθίστανται από το συμβούλιο των καλύτερων. Μια κληρονομική μοναρχία αναγκάζει τον κομιστή του στέμματος, προς το συμφέρον του, να ευθυγραμμίσει την εσωτερική του πολιτική με τα συμφέροντα του λαού, αλλά ο κίνδυνος της κατάρρευσης...

Χρήμα και βουλευτικές εκλογές

...μιας δυναστείας εξακολουθεί να παραμένει σε κάθε γενιά. Έτσι, θα εμφανιζόταν ένα είδος βυζαντινισμού, χωρίς το αξίωμα του Κάιζερ να εκπροσωπείται με αξιοπρεπή τρόπο. Σαν αποτέλεσμα αυτών των συνθηκών προκύπτει το αντίθετο της συνέχισης της κρατικής ζωής, πράγμα στο οποίο στοχεύει η η εγκαθίδρυση μιας κληρονομικής μοναρχίας: υποβάθμιση της μοναρχίας, αναταραχή, επανάσταση.

Σήμερα ο λαός σπάνια μπορεί να δει απευθείας έναν σπουδαίο άνδρα· αυτό απαιτεί προηγούμενες καταστροφές. Μετά από μια κρίση σπάει το κέλυφος κανείς και αγωνίζεται και αναδύεται. Στη συνηθισμένη ζωή λοιπόν, η επιλογή του Προέδρου ή του Βασιλιά, όπως επιλέγεται απευθείας από 70 εκατομμύρια, καθορίζεται μόνο από τσάντες με χρήματα. Από αυτό συνάγεται ότι στις 99 από τις 100 περιπτώσεις δεν είναι πραγματικός λαϊκός ηγέτης που φτάνει στην κορυφή, αλλά υπάλληλος του χρηματιστηρίου, του χρήματος γενικότερα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει επιτέλους να υπάρξει ρήξη με αυτό το δόλιο δημοκρατικό αίτημα στο επερχόμενο πρώτο γερμανικό λαϊκό κράτος.

Από αυτό προκύπτει επίσης ότι ένα κοινοβούλιο που συμβουλεύει την κυβέρνηση μπορεί να προκύψει μέσω της συσκότισης των μαζών, όπως συμβαίνει στα ανήθικα δημοκρατικά κοινοβουλευτικά συστήματα. Πέρα από τα όρια της κοινότητας του χωριού, της πόλης μεσαίου μεγέθους, ο μέσος άνθρωπος χάνει κάθε μέτρο για τις κρίσεις του. Είναι αυτονόητο ότι μπορεί στη συνέχεια να αξιολογήσει μια προσωπικότητα ως προς την αξία της μόνο αν είναι σε θέση να παρακολουθήσει επί τόπου το έργο της. Αυτό είναι αδύνατο όταν οι κομματικές ομάδες επηρεάζουν σε όλες τις περιπτώσεις τις εκλογές υπέρ άγνωστων ως επί το πλείστον μεγεθών. Άρα, στις δημοκρατίες, οι λίστες των κομμάτων και όχι οι προσωπικότητες είναι καθοριστικοί στις εκλογές. Για το λόγο αυτό, σε ένα γερμανικό Ράιχ όπως αυτό που λαχταράμε, οι βουλευτικές εκλογές...

Αναδιοργάνωση της λαϊκής εκπροσώπησης

...δεν θα γίνονται στο δρόμο, αλλά από τους εκπροσώπους των μεγάλων

φορέων της χώρας: τον στρατό, τις ενώσεις των αγροτών, τη δημόσια διοίκηση, τις οργανώσεις των ελεύθερων επαγγελμάτων, τις συντεχνίες βιοτεχνών, των εμπόρων, των Πανεπιστημίων και άλλων ομάδων εργασίας. Ανάλογα με το μέγεθος και τη σημασία τους, θα καθορίζεται ο αριθμός των αντιπροσώπων αυτών των ομάδων. Καταρχάς, εδώ θα πρέπει να ληφθούν υπόψη οι διοικητές του στρατού. Ο στρατός πρέπει να κρατηθεί μακριά από όλες τις κομματικές-πολιτικές συγκρούσεις, αλλά η πολιτική του αποξένωση, όπως επιδίωξαν οι καπιταλιστές και δημοκρατικοί δημοσιογράφοι, πρέπει να σταματήσει μια για πάντα στο ερχόμενο Ράιχ. Ο στρατός δεν βρίσκεται εκεί απλώς για να σπρώχνεται χωρίς λόγια στο πεδίο της μάχης, αλλά και δεν δημιουργήθηκε για να προδοθεί και να αφοπλιστεί από τους δειλούς ειρηνιστές δημοκράτες που λειτουργούν στο όνομα του «κράτους». Οι τρομερές εμπειρίες του παγκόσμιου πολέμου στέκονται μπροστά μας εδώ σαν προειδοποιητικό παράδειγμα για όλες τις εποχές. Δεν πρέπει να επαναληφθούν ποτέ ξανά. Ωστόσο, δεν θα είναι μια μυστική, ανώνυμη, υποκινούμενη μάζα που θα ψηφίσει είκοσι ή τριάντα λίστες, αλλά τελικά ένας κύκλος προσωπικοτήτων.

Ο Μπίσμαρκ έχει ήδη περιγράψει τη μυστική ψηφοφορία ως μη γερμανική. Έτσι είναι. Μέσω αυτής της ανωνυμίας αναγνωρίζεται η δειλία του ατόμου σαν τρόπος σκέψης και μεταξύ άλλων σκόπιμα υπονομεύεται το αίσθημα ευθύνης. Εφαρμοσμένο σε έναν ολόκληρο λαό, σημαίνει την καλλιέργεια της πνευματικής αλητείας. Τα ανθρώπινα συναισθήματα, ωστόσο, θα είναι αναπόφευκτα ακόμα και στην καλύτερη κατάσταση. Ένας υποψήφιος που απορρίφθηκε πολύ εύκολα θα θεωρήσει προσωπικό εχθρό ένα άτομο που, ίσως για καθαρά πραγματικούς λόγους, τον θεώρησε ακατάλληλο, και κάτι τέτοιο...

Ο ανεύθυνος βουλευτής

...θα επιφέρει πολλές ανεπιθύμητες δυσκολίες ως συνέπεια. Η πρακτική λύση θα ήταν αν οι ψηφοφόροι ήταν ελεύθεροι να ψηφίζουν δημόσια ή κρυφά, τόσο στις εκλογές για το Κοινοβούλιο όσο και στην εκλογή του αρχηγού του κράτους εντός του συμβουλίου του Τάγματος. Σε συνδυασμό με την εκπεφρασμένη επιθυμία να δηλώνει κανείς ελεύθερα και ανοιχτά τις απόψεις του, σταδιακά θα καταστεί δυνατή η καλλιέργεια για την ανάδειξη ενός υπεύθυνου εκλογικού σώματος, κάτι που σίγουρα δεν μπορεί να επιτευχθεί με μια άμεση εντολή ανοιχτών εκλογών.

Στο πνεύμα του παλιού κοινοβουλευτισμού, κάθε βουλευτής είναι λιγότερο υπεύθυνος για τις πράξεις του/της από έναν μονάρχη που έδινε απεριόριστες εντολές. Ένα κοινοβουλευτικό υπουργικό συμβούλιο, από την άλλη, στηρίζεται στην περίφημη «κυβερνητική πλειοψηφία» για τις αποφάσεις του. Εάν ένα πολιτικό πρόγραμμα πετύχει, τότε ο κοινοβουλευτικός υπουργός είναι «σπουδαίος άνθρωπος», αν δεν τα

καταφέρει, ο εν λόγω υπουργός – σε ακραίες περιπτώσεις – αποσύρεται χωρίς να λογοδοτήσει. Αυτό το γεγονός φυσικά δελεάζει τους πιο αδίστακτους βουλευτές να συνεχίσουν να συστήνονται ως υπουργοί, κάτι που δεν θα ίσχυε αν υπήρχε πραγματική ευθύνη όπως θεωρείται δεδομένη σε έναν διοικητή του στρατού. Η κοινοβουλευτική κατωτερότητα που γεννιέται από αυτό το ανέντιμο σύστημα χαρακτηρίζει φυσικά αυτή την κατάσταση σαν έκφραση του γνώριμου προοδευτικού πνεύματος. Στην πραγματικότητα, είναι ένα άθλιο, αποτροπιαστικό προϊόν της δειλίας της πλειοψηφίας, που θέλει να κρίνει τους πάντες και τα πάντα, αλλά κρύβεται πίσω από τη μάζα των μελών του κόμματος σαν ανεύθυνη. Ο βουλευτής δεν χρειάζεται καν να κληθεί να δώσει λογαριασμό ούτε στους ψηφοφόρους του. Εκλέγεται «από όλο το λαό»...

Το δόγμα της απεριόριστης ελευθερίας κινήσεων (αστυφιλία)

...όπως λέγεται στη γλώσσα του δημοκράτη-μαρξιστή απατεώνα και έτσι δεν μπορεί να καθοριστεί νομικά ένας σαφώς καθορισμένος κύκλος ψηφοφόρων. Το γεγονός αυτό θα άλλαζε αμέσως εάν, όπως αναφέρθηκε, μια καλά γνωστή ομάδα ψηφοφόρων διεξάγει τις εκλογές. Με την προσθήκη ότι ένα πολιτικό δικαστήριο που έχει συσταθεί από τον αρχηγό του Ράιχ μπορεί να ζητήσει από τους αποτυχημένους υπουργούς να λογοδοτήσουν με τον ίδιο τρόπο όπως ένας ηττημένος στρατηγός ενώπιον ενός στρατοδικείου. Τότε ο ανταγωνισμός για τις υπουργικές θέσεις θα ήταν πολύ πιο μικρός και μόνο οι πραγματικά υπεύθυνοι άνδρες θα φιλοδοξούσαν να καταλάβουν αυτές τις θέσεις, τις οποίες κάτω από τη δημοκρατία του 1918, ακόμη και τα πιο συνηθισμένα υποκείμενα μπορούσαν να λοξοκοιτάζουν με τις καλύτερες προοπτικές επιτυχίας και ατιμωρησίας.

Το γεγονός ότι οι εκλεγμένες προσωπικότητες καταλήγουν τελικά σε προκριματικές εκλογές, είναι επιθυμητό, έχει όμως σαν προϋπόθεση την υπέρβαση ενός δόγματος, που σήμερα λατρεύεται από όλους σαν το χρυσό μοσχάρι: το δόγμα της απεριόριστης ελευθερίας κινήσεων (αστυφιλίας). Σήμερα, βλέπει κανείς αυτή την γενοκτονική εισροή από την ύπαιθρο και τις αγροτικές περιοχές προς τις μεγάλες πόλεις. Αυτή η εισροή διογκώνεται, αναστατώνει το λαό, καταστρέφει τα νήματα που συνδέουν τον άνθρωπο με τη φύση, δελεάζει τυχοδιώκτες και τους επιχειρηματίες κερδοσκόπους όλων των αποχρώσεων, προάγοντας έτσι το φυλετικό χάος. Από την πόλη, σαν κέντρο του πολιτισμού, έχει αναπτυχθεί ένα σύστημα προφυλακών της μπολσεβίκικης παρακμής στις παγκοσμιοποιημένες πόλεις. Η αβίαστη, άβουλη, δειλή «διανόηση» συνδυάζεται με την βίαιη ανιδιοτελή αγανάκτηση μπάσταρδων σκλάβων ή δούλων, ή των καταπιεσμένων, αλλά ακόμα καλοπροαίρετων τάξεων του λαού, που έτσι θέλουν να πολεμήσουν για την ελευθερία τους σε

λάθος μέτωπο, με επικεφαλής τον μαρξισμό. Ο Όσβαλντ Σπένγκλερ προφήτεψε πόλεις με 20 εκατομμύρια κατοίκους και έρημη ύπαιθρο. Αυτή θα ήταν η μοίρα μας. Ο Βάλτερ Ράθεναου περιέγραψε τις πετρώδεις ερήμους και τους «άθλιους κατοίκους» των γερμανικών πόλεων σαν το μέλλον, που θα έκαναν καταναγκαστική εργασία για ισχυρές ξένες χώρες.

Η αδυναμία θέλησης του Σπένγκλερ

Τα κίνητρα αυτών των ανδρών είναι σίγουρα διαφορετικά, αλλά μαζί ενσταλάζουν στον γερμανικό λαό την ιδέα της αδυναμίας αλλαγής της «μοίρας». Αυτός είναι ο νέος όρος για την αδυναμία της θέλησης ή τη δειλία· έχει γίνει όμως το σύνθημα εκείνων των πολιτικών εγκληματιών που επιθυμούν να οδηγήσουν τον λαό μας στη δυστυχία ενός τελικού κράτους που θα μοιάζει με φελαχικό! Ο Τύπος του διεθνούς μαρξισμού φροντίζει για αυτό σύμφωνα με το σχέδιο, προκειμένου να ενώσει ένα άβουλο κοπάδι εκατομμυρίων σαν πιστούς οπαδούς πίσω του σε μια μάζα έτοιμη για επανάσταση. Έτσι, οι φιλόσοφοι με αδύναμη θέληση παρέχουν στους εχθρούς του λαού το «ιδεολογικό» θεμέλιο, προκειμένου να ολοκληρώσουν ένα από καιρό προετοιμασμένο έργο καταστροφής. (Το γεγονός ότι ο Σπένγκλερ, παρ’ όλα αυτά, κήρυττε δύναμη, δύναμη, δύναμη, δείχνει απλώς έλλειψη λογικής). Όλοι αυτοί οι χρησμοί για το «μη αναστρέψιμο της ανάπτυξης» βασίζονται στο αντι-γερμανικό καταναγκαστικό δόγμα της απεριόριστης ελευθερίας μετακινήσεων σαν «εγγύηση της προσωπικής ελευθερίας». Αλλά ακόμη και αυτό το υποτιθέμενο ακλόνητο δόγμα είναι μόνο ένα πρόβλημα βούλησης, η κατ’ αρχήν απόρριψη του «δικαιώματος» της ελεύθερης μετακίνησης αποτελεί προϋπόθεση για ολόκληρη τη μελλοντική μας ζωή και πρέπει επομένως να επιβληθεί, ακόμη κι αν εκατομμύρια άνθρωποι αντιληφθούν αρχικά ότι μια τέτοια αξίωση της εξουσίας θα είναι σοβαρή «ζημία της προσωπικότητάς τους». Απομένει μόνο μία επιλογή: να χαθεί κάποιος στη πόλη «οικειοθελώς» άθλια ή να «αναγκαστεί» να επιστρέψει στην ύπαιθρο για να ανακάμψει. Το γεγονός ότι αυτή η επιλογή έχει ήδη γίνει με την έννοια της κατάργησης της ελεύθερης μετακίνησης, έστω και με μισή καρδιά στην αρχή, δείχνει ότι η μεταστροφή αρχίζει να γίνεται.

Απλώς δεν είναι αλήθεια ότι όλες οι ανώνυμες εταιρείες, τα καρτέλ και ούτω καθεξής πρέπει να είναι συγκεντρωμένες σε δύο ή τρεις πόλεις και «πρέπει» να αναλάβουν ολόκληρο τον διοικητικό μηχανισμό· ...

Το πρόβλημα της κατασκευής κατοικιών

...δεν είναι αλήθεια ότι «πρέπει» να χτιστούν νέα εργοστάσια στο Βερολίνο για να κρατηθούν εκατοντάδες χιλιάδες εκεί. Δεν είναι αλήθεια ότι η προσφορά και η ζήτηση, όπως λέγεται συχνά, «πρέπει» να κυβερ-

νούν τη ζωή. Το καθήκον ενός πραγματικού λαϊκού κράτους συνίσταται ακριβώς στο να διασφαλίσει ότι τις **προϋποθέσεις** για αυτό το παιχνίδι δυνάμεων τις διαχειρίζονται συνειδητά οι εκπρόσωποί του. Η πρωτεύουσα με τη λάμψη της, τους κινηματογράφους και τα καταστήματά της, το χρηματιστήριο και τα νυχτερινά καφέ της, υπνωτίζει τη χώρα. Κάτω από το σημάδι της ελευθερίας των μετακινήσεων, το καλύτερο αίμα ρέει ανεμπόδιστα στην πρωτεύουσα που δηλητηριάζει το αίμα, αναζητά εργασία, τη βρίσκει στις επιχειρήσεις, αυξάνει την προσφορά, απορροφά τη ζήτηση, που και πάλι ενισχύει τον την μανία της μετανάστευσης. Αυτός ο καταστροφικός κύκλος μπορεί να επιλυθεί μόνο με μια αυστηρά επιβληθείσα απαγόρευση της αύξησης του πληθυσμού. Η σωτηρία δεν βρίσκεται στην οικοδόμηση κατοικιών στη μεγάλη πόλη, για την οποία υπάρχει τόσο μεγάλη έκκληση – αυτό μάλλον προωθεί την πτώση – αλλά στην κατάργηση της φιλελεύθερης, καταστροφικής ελευθερίας των μετακινήσεων.

Η μετανάστευση χωρίς έγκριση σε πόλεις με περισσότερους από 100.000 κατοίκους πρέπει να απαγορευτεί σε ένα γερμανικό κράτος. Σε τέτοιες πόλεις μπορούν να χορηγούνται χρήματα για την κατασκευή νέων κατοικιών μόνο σε επείγουσες περιπτώσεις. Αυτά τα χρήματα διανέμονται καλύτερα στις μικρότερες πόλεις. Νέα εργοστάσια μπορούν να δημιουργηθούν σε πόλεις με λιγότερους από 100.000 κατοίκους, εάν το αντικείμενο εκμετάλλευσης βρίσκεται επί τόπου (νεοανακαλυφθέντα κοιτάσματα άνθρακα, κοιτάσματα αλατιού κ.λ.π.). Οι σημερινές μεταφορικές δυνατότητες διαμορφώνουν την κατανομή των δυνάμεων (αποκέντρωση) ολόκληρης της οικονομικής ζωής, που όχι μόνο δεν θα βλάψει την οικονομία μας αλλά θα την ενισχύσει. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την προστασία της φυλετικής μας δύναμης και της υγείας του λαού, το πιο σημαντικό κεφάλαιο, που έχουμε στην πραγματικότητα.

Αποπρολεταριοποίηση του έθνους!

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, η συγκέντρωση του κεφαλαίου έχει προχωρήσει με τον πιο γρήγορο ρυθμό. Γιγάντιοι μύλοι σιτηρών και σφαγεία μαμούθ στα οποία συρρέουν πρώτες ύλες από ολόκληρη τη γη επιβαρύνουν υπερβολικά το σιδηροδρομικό δίκτυο. Το κόστος μεταφοράς αυξάνει την τιμή των έτοιμων προϊόντων. Αυτά τα προβλήματα θα μπορούσαν να είχαν αποφευχθεί με την ανέγερση λιγότερων μεγάλων κέντρων από την αρχή. Η ανάπτυξη της φιλελεύθερης συσσώρευσης ανθρώπων και αγαθών εξαπατά τον εαυτό της. Ολοένα και περισσότερες φωνές που, χωρίς να τολμήσουν αρχικά να αμφισβητήσουν την αυταπάτη του δόγματος της ελευθερίας μετακινήσεων, αναγνωρίζουν ωστόσο νηφάλια τη φυσική αναγκαιότητα

της αποκέντρωσης. Από καθαρά οικονομικούς λόγους καταλήγουν στο ίδιο συμπέρασμα, σαν εμένα από τη σκέψη της φυλετικής προστασίας (Ο Φορντ, για παράδειγμα, δικαίως ζήτησε να μην χτίζονται εργοστάσια βάμβακος στις μεγαλουπόλεις, αλλά να χτίζονται κοντά στα ίδια τα χωράφια που καλλιεργούν βαμβάκι.)

Ο αγρότης, που εξακολουθεί να είναι ο μεγαλύτερος παραγωγός σήμερα, δεν είναι ταυτόχρονα και ο μεγαλύτερος πωλητής. Εξαρτάται από εκείνα τα ενδιάμεσα στάδια που επεξεργάζονται τα προϊόντα του πριν φτάσουν στην αγορά. Δεν μπορεί να τα μετατρέψει σε έτοιμα προϊόντα επί τόπου, αλλά πρέπει να επιβαρύνει το σύστημα μεταφορών με ακατέργαστα προϊόντα. Αυτή τη μοιραία εξέλιξη, που προσπαθεί να ξεριζώσει την αγροτιά, το ισχυρότερο στήριγμα κάθε λαού, μια τάξη που «ποτέ δεν πεθαίνει» (Τσάμπερλεν), προώθησε συνειδητά η δημοκρατία και ο μαρξισμός για να διευρύνει και με αυτόν τον τρόπο τον προλεταριακό στρατό. Μια αληθινή λαϊκή πολιτική πρέπει να προχωρήσει ακριβώς αντίστροφα. Αλλά η αποπρολεταριοποίηση του έθνους μας – και κάθε άλλου έθνους – είναι νοητή μόνο μέσω της συνειδητής διάλυσης των μεγάλων πόλεών μας και της ίδρυσης νέων κέντρων.

Νέα Υόρκη ένα προειδοποιητικό παράδειγμα

Το να μιλάς για καθίζηση και εθνικοποίηση ανάμεσα σε γιγάντιους σωρούς πέτρας, είναι παράνοια. Η αμερικανική ιδέα της «διάσωσης» με τη βοήθεια του αυτοκινήτου, όπως έχει επιχειρηθεί στην Αμερική, σημαίνει σπατάλη ενέργειας και χρόνου παρά τα χιλιόμετρα. Τα εκατομμύρια που καταφθάνουν καθημερινά στη Νέα Υόρκη από το εξωτερικό και εξαπολύονται ξανά το βράδυ, υπερφορτώνουν τις μεταφορές και κάνουν τη ζωή πιο ακριβή από ό,τι θα ήταν εάν ποτέ η πλημμύρα των ανθρώπων είχε περιοριστεί αυστηρά και είχε αποτραπεί. Στη θέση ίσως εκατοντάδων μεγάλων κέντρων που δηλητηριάζουν τον πληθυσμό, θα μπορούσαν κάποτε να δημιουργηθούν δεκάδες χιλιάδες κέντρα που προωθούν τον πολιτισμό εάν η δύναμη της θέλησης καθορίσει τη μοίρα μας και όχι ο μαρξισμός και ο φιλελευθερισμός. Για να το θέσω γραφικά, οι ζωές μας σήμερα κινούνται μόνο σε μία γραμμή: μπρος-πίσω. Στο μέλλον πρέπει να περιστρέφεται γύρω από οργανικά εγκατεστημένα κεντρικά σημεία. Όταν ο αριθμός των κατοίκων μιας πόλης πλησιάζει τις 100.000, τότε πρέπει να αναζητηθεί διέξοδος. Αυτοί που θα εγκατασταθούν μελλοντικά πρέπει να κατευθυνθούν σε μικρότερες πόλεις ή να εγκατασταθούν στην ύπαιθρο. Δεν πρέπει να τους επιτραπεί να ζουν στα κελάρια των πόλεων μας, όπως θέλει να κάνει η «ανθρωπιστική» δημοκρατία.

Κανείς δεν πρέπει να σκεφτεί εδώ ότι έχουμε άλλη επιλογή. Αρκεί να δει κανείς τα προβλήματα της Νέας Υόρκης, που αγγίζουν τα πολύ ζωτι-

κά νεύρα, για να καταλάβει αμέσως ότι όλα διακυβεύονται. Προκειμένου να ελεγχθεί η συνεχώς αυξανόμενη μετακίνηση, μια τεράστια ομάδα αρχιτεκτόνων και τεχνικών εργάζεται μέρα νύχτα. Τα πράγματα έχουν προχωρήσει τόσο πολύ που έχει προταθεί η ανέγερση πολυεπίπεδων δρόμων. Οι δρόμοι για τα αυτοκίνητα πρέπει να τοποθετούνται κάτω από τα σπίτια και οι σκάλες πεζών να είναι διατεταγμένες πάνω από αυτούς σε περάσματα. Οι γέφυρες πρέπει να εκτείνονται από τη μια πλευρά του δρόμου στην άλλη. Προβλέπεται ένα ολόκληρο συγκρότημα σκαλοπατιών, διαδρόμων...

Παγκοσμιοποιημένη πόλη και εύκολη κυκλοφορία

...και μόνιμα τεχνητά φωτιζόμενων δρόμων. Ο νέος αμερικανικός νόμος τριών ζωνών επιτρέπει μεγαλύτερη ανάπτυξη των σπιτιών. Τα νέα σχέδια ξεπερνούν οτιδήποτε που ξέραμε πριν, όπως βλέπουμε στη δουλειά αρχιτεκτόνων όπως οι Χιου Φέρις, Ρέιμοντ Χουντ, Μορίς Ράσελ και του Κροσέλ. Ο στόχος όλων αυτών των τεχνικών προσπαθειών, που αποκαλύπτουν την τέλεια ελευθερία μετακινήσεων σαν θεμέλιο της κοσμοθεωρίας τους, είναι ένας σωρός από μαμούθ πέτρινες πυραμίδες στις οποίες στις οποίες κάθε ανθρώπινη ζωή πρέπει να ερημώσει, να παγώσει και μια μέρα τελικά να πεθάνει. Ένα τέτοιο θεμέλιο για μια κοσμοθεωρία πρέπει να εξαλειφθεί, μόνο τότε θα ξεκαθαρίσει ο δρόμος για την υπέρβαση της τεχνολογίας μέσω της ίδιας της τεχνολογίας. Η ευκολία στη μετακίνηση δημιούργησε την μεγάλη πόλη. Πρέπει να πεθάνει από αυτή την ευκολία μετακίνησης εάν δεν θέλουμε να χαθούμε φυλετικά και πνευματικά. Η πόλη δημιούργησε τον ελληνικό πολιτισμό, η μικρή πόλη, η μεσαίου μεγέθους πόλη έκαναν κάθε λαϊκό πολιτισμό στην Ευρώπη. Το διευρυνόμενο όραμα του πρώην μεμονωμένου αγρότη συνέλαβε την ιδέα ενός κράτους, χωρίς να χάσει τον εαυτό του στο άπειρο. Μόνο σε αυτό θα μπορούσε να προκύψει μια οργανική πολιτιστική δομή.

Η ευκολία της επικοινωνίας, ο Τύπος (όταν κατευθύνεται σωστά), το ραδιόφωνο και η προσωπική παρατήρηση, επιτρέπουν σε κάθε ενήλικο σήμερα να κρίνει τις υποθέσεις μιας πόλης της οποίας ο πληθυσμός δεν ξεπερνά τις 100.000. Ο πολίτης είναι σε θέση να διορθώσει ανακρίβειες σε αναφορές που έρχονται από έξω μέσω των δικών του παρατηρήσεων. Η δραστηριότητα των τοπικών πολιτικών σε σχέση με την ευημερία του κράτους πρέπει να ανταποκρίνεται στις καθημερινές ανησυχίες του βιομηχανικού εργάτη και του εργάτη όλων των επαγγελμάτων. Εδώ ανοίγει ο δρόμος και για την πραγματική αξιολόγηση της απόδοσης. Για τις δημοτικές εκλογές υπάρχει η δυνατότητα προκριματικών εκλογών από τις πλατιές λαϊκές μάζες, οι οποίες όμως πρέπει και αυτές να βασίζονται σε προσωπικότητες και όχι σε λίστες. Οι υποψήφιοι θα προτείνονται...

Εκπαιδευτικός Εθνικοσοσιαλισμός

...από συντεχνίες, συλλόγους και από το Τευτονικό Τάγμα μέσω των τοπικών αντιπροσώπων του. Σαν αποτέλεσμα, οι εκλέκτορες του κοινοβουλίου θα στηρίζονται σε μια ευρεία λαϊκή βάση, αλλά όχι σε μια ανώνυμη μάζα. Το δικαίωμα ψήφου για τις γυναίκες θα μπορεί να παραμείνει σε ισχύ και για τις τοπικές εκλογές. Η βούληση του λαού, προσαρμοσμένη σε ορατές προσωπικότητες και προερχόμενη από τα κάτω, θα συναντήσει έτσι την άνωθεν κυρίαρχη βούληση. Η απόλυτη μοναρχία γνώριζε μόνο την κατεύθυνση από πάνω προς τα κάτω, η χαοτική δημοκρατία γνώριζε μόνο τη μαζική στασιμότητα από τα κάτω. Το γερμανικό κράτος του μέλλοντος, που θα πραγματοποιηθεί με την πράξη εξουσίας των ατόμων, δεν θα παραδώσει τον τύπο που δημιουργεί προσωπικότητες σε καμία προεκλογική απάτη και χρηματικό δόλο. Θα τις κρατήσει στην εξουσία του ηγέτη του κράτους και θα τις ανανεώνει ξανά και ξανά μέσω της εκπαίδευσής τους από το Τευτονικό Τάγμα. Μέσω της εκλογικής διαδικασίας που περιγράφεται, προσφέρεται στις δημιουργικές προσωπικότητες μια ανεμπόδιστη ευκαιρία για ανέλιξη. Το επερχόμενο Ράιχ είναι επομένως, όπως αναφέρθηκε, εθνικιστικό και σοσιαλιστικό, δηλαδή δεν βασίζεται σε απλές ψήφους, αλλά στο πάθος της συγκόλλησης τύπου και στη φυλετικά συνδεδεμένη ανθρωπότητα. Ο εθνικισμός στην πιο παθιασμένη μορφή είναι η προϋπόθεση και ο τελικός στόχος της δράσης, ο σοσιαλισμός είναι η κρατική διαφύλαξη του ατόμου σε αναγνώριση της ατομικής του τιμής και υπέρ της φυλετικής προστασίας.

Αν αφενός έπρεπε να γίνει αυτή η οριοθέτηση για να ξεπεραστεί η μεγαλούπολη που δολοφονεί το λαό, θα έπρεπε και να καταβληθούν προσπάθειες για την κατάργηση της ίδιας της μεγαλούπολης προκειμένου να διαιρεθεί η Γερμανία σε μικρές πόλεις και κωμοπόλεις που δεν θα υπερβαίνουν τους δώδεκα χιλιάδες κατοίκους. Οι υποστηρικτές αυτών των δελεαστικών ιδεών παραβλέπουν το γεγονός ότι βασικά είναι μια μάταιη προσπάθεια να εισέλθει στη «νατουραλιστική» εποχή· μια θέση χωρίς όραμα, αν και με αρχές.

Αεροσκάφη και μεγαλουπόλεις

Για να γίνουν ένα ιδανικό σύνολο, ογδόντα εκατομμύρια άνθρωποι χρειάζονται κομβικά σημεία ζωής, αρκετά μεγάλα ώστε να παρέχουν σε πολλές δυνατές προσωπικότητες αρκετό πνευματικό χώρο για να αναπνεύσουν, αλλά και αρκετά περιορισμένους στη διαμόρφωση ώστε να μην χαθούν στο χάος των πολλών εκατομμυρίων που είναι συγκεντρωμένοι μαζί και όμως είναι κατακερματισμένα. Ο πολιτισμός διαμορφώνεται μόνο στην πόλη, μόνο η πόλη μπορεί να παράσχει ένα εστιακό σημείο συνειδητής εθνικής ζωής, να συλλέξει τις υπάρχουσες

ενέργειες, να προσαρμοστεί στο σύνολο και να κάνει δυνατή αυτήν την κοσμοθεωρία, την οποία η Γερμανία, σαν ιδιαίτερα ανοιχτό ως κράτος σε τόσες πολλές κατευθύνσεις, χρειάζεται περισσότερο από όλα τα άλλα. Λίγα κέντρα μέχρι 500.000 και πολλά έως 100.000 είναι επομένως μια πνευματική αναγκαιότητα, για την οποία πρέπει να επιδιωχθεί η αποκέντρωση όλων των τεχνικών και οικονομικών θεμελίων.

Εκτός από τη συνειδητή απόρριψη της φιλελεύθερης «ελευθερίας», είναι η ίδια η αναγκαστική στρατιωτικό-πολιτική κατάσταση που μας αναγκάζει να εγκαταλείψουμε τις μεγάλες πόλεις. Αργότερα πιθανοί πόλεμοι θα επηρεαστούν έντονα από τους εναέριους στόλους. Στόχος των βομβών αερίων και των εμπρηστικών βομβών θα είναι πάντα οι μεγάλες πόλεις. Όσο πιο διάσπαρτα είναι τα εργοστάσια και οι πόλεις, τόσο λιγότερος είναι ο κίνδυνος ζημιών από αεροπορικές επιδρομές. Η μοίρα μας υποχρεώνει σήμερα, όπως και παλιότερα, να συμμετάσχει ολόκληρος ο λαός στον αγώνα για ύπαρξη. Στο παρελθόν, ο άρχοντας του κάστρου έχτιζε ένα τείχος γύρω από τα σπίτια της πόλης του, της οποίας οι κάτοικοι στο σύνολό τους έπρεπε να λάβουν μέρος σε όλες τις μάχες. Η φιλελεύθερη εποχή εκπαίδευσε επαγγελματικούς στρατούς, οι πολίτες άφησαν τους στρατιώτες να τους υπερασπίζονται αν και ταυτόχρονα καταριόντουσαν τον μιλιταρισμό. Με αυτό το ψεύτικο ειδύλλιο τελειώσαμε: η τεχνολογία που κάποτε είχε τραβήξει έναν ατσάλινο τοίχο γύρω από μια ολόκληρη πολιτεία, το γκρέμισε ξανά και αποκατέστησε την παλαιά οργανική σχέση μεταξύ ανθρώπων και πολέμου. Και έτσι...

Μοναρχία ή Δημοκρατία;

...η κοσμοθεωρία και το πεπρωμένο επιτάσσουν από κοινού την κατεδάφιση των μεγάλων πόλεων και την ανέγερση κωμοπόλεων και σιδηροδρόμων σύμφωνα με στρατηγικά κριτήρια. Αν στο παρελθόν τα κάστρα χτίζονταν προκλητικά πάνω σε υψώματα βουνών, σήμερα ό,τι είναι σημαντικό πρέπει να κρύβεται κάτω από τη γη σε τσιμεντένιες υπόγειες κρύπτες. Μια ολόκληρη πόλη με ουρανοξύστες γίνεται παράνοια. Αυτή η γνώση θα επιβάλει και ορισμένες πολεοδομικές συνέπειες.

Αυτά είναι μερικά βασικά περιγράμματα των νέων κρατικών πολιτικών συστημάτων, όπως αυτά προκύπτουν από τις υπέρτατες αξίες του λαού μας. Με τη σειρά τους οδηγούν σε περαιτέρω μέτρα τα οποία είναι καθαρά τεχνικής φύσης και, ως εκ τούτου, ξεφεύγουν από το πεδίο αυτού του βιβλίου.

Το ότι το κράτος θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν αρένα άσκοπης μετανάστευσης των λαών, θα φανεί στην επόμενη γενιά σαν τρέλα, τόσο τρελή και αυτοκτονική όσο όλες οι άλλες απαιτήσεις του πολιτικού φιλελευθερισμού.

Το αν το επερχόμενο Ράιχ, θα ντυθεί με το ένδυμα του Καιζερισμού ενός βασιλείου ή μιας δημοκρατίας, κανείς από εμάς δεν το ξέρει. Δεν μπορούμε να προβλέψουμε εκ των προτέρων όλα τα επιμέρους χαρακτηριστικά αυτής της μελλοντικής μορφής. Τα παλιά αυτοκρατορικά στέμματα έχουν κυλήσει στη σκόνη, η δημοκρατία προέκυψε από μια πράξη για την οποία οι Γερμανοί θα ντρέπονται ακόμα και χίλια χρόνια από τώρα. Μόνο η αρχαία γερμανική ιδέα της βασιλείας έχει – όπως φαίνεται – διατηρήσει τη μυθική της αίγλη μέχρι σήμερα. Αποτέλεσε την οργανική ραχοκοκαλιά σε μια εποχή που η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία επεκτάθηκε απεριόριστα σε όλο τον κόσμο. Αποτέλεσε τη βάση του νέου Ράιχ που ιδρύθηκε το 1871. Το φυλετικό αίσθημα εξακολουθεί να καλλιεργεί την ιδέα του ακόμη και σήμερα. Οι 23 δυναστείες έχουν πέσει· δεν μπορούν να επιστρέψουν εκτός εάν η Γερμανία πέσει ξανά σε τρομερές εσωτερικές διαμάχες. Τα κρατίδια πρέπει να κλείσουν τα δικά τους κρατικά κοινοβούλια...

Η γερμανική βασιλική ιδέα

...και το καθένα να διευρύνει τις έντιμες ιδέες του για τη φυλετική δυναστική βασιλεία. Η ιδέα του ιμπεριαλισμού είναι έμφυτη στην παλιά έννοια του αυτοκράτορα· η μεγαλοπρέπεια και η δύναμη είναι το μοναδικό περιεχόμενό της. Η ιδέα του βασιλιά είναι πιο εσωτερικά, συνδεδεμένη με τη γη. Ο απλός Βαυαρός σκέφτεται τον βασιλιά του με τον ίδιο ζωηρό τρόπο με τον αληθινό Πρώσο, ο «Κάιζερ» ήταν για το λαό μια αφηρημένη έννοια που κατείχε το αξίωμα με τη «χάρη του Θεού». Έχουμε βαρεθεί την συχνά οπερετική συμπεριφορά της εποχής πριν από το 1914· αλλά αυτό που πραγματικά μας αηδιάζει είναι η ανέχεια, σε συνδυασμό με το παρασιτικό ξεκίνημα της δημοκρατίας. Στην πραγματικότητα, θέλουμε να δούμε σε έναν Γερμανό βασιλιά έναν άνθρωπο σαν εμάς που είναι και η ενσάρκωση ενός ηρωικού Μύθου. Όπως το γκρίζο ατσάλινο κράνος πήρε τη θέση του αστραφτερού αιχμηρού κράνους στις θυελλώδεις μάχες, έτσι και το μέλλον θα βρει τη μορφή μιας γερμανικής εθνικοσοσιαλιστικής λαϊκής ηγεσίας μέσω της γέννησης ενός κράτους βασισμένου στην κρατική τάξη, όπως η ενσαρκωμένη λαχτάρα της σημερινής γενιάς για το επερχόμενο Ράιχ, σαν εκπλήρωση της θυσίας εκείνων των δύο εκατομμυρίων που έδωσαν τη ζωή τους για τη Γερμανία.

Από το ένα αίτημα να τεθεί η τιμή του λαού και η προστασία των φυλών στο επίκεντρο όλης της κρατικής ζωής, αναδύεται μια κοσμοθεωρία που διαφέρει από το χάος του 19ου αιώνα, όπως η μέρα με τη νύχτα. Από το ανέντιμο ιδανικό του εμπόρου προήλθε ο αιματηρός παγκόσμιος πόλεμος, οι παγκόσμιες εξεγέρσεις, που ακολούθησαν το πιο άθλιο αιματοκύλισμα των λαών. Ο 19ος αιώνας γέννησε τον μπολσεβικισμό σαν τον πιο ώριμο καρπό του, την πιο καταστροφική

μάστιγα του ανατολίτικου πνεύματος από τότε που η Ιερά Εξέταση σκόρπισε τα δηλητηριώδη σύννεφά της στην Ευρώπη. Από μία εσωτερική ανατροπή και αναγέννηση αναδύεται η ονειρική εικόνα ενός νέου κράτους σχεδιασμένο με σαφήνεια σε όλα του τα μεγάλα περιγράμματα. Ήδη εκατομμύρια άνθρωποι σήμερα βιώνουν μια νέα λαχτάρα για τύπο και νόμο,...

Τα σκληρά μαθήματα ζωής της εποχής μας

...δεμένα με τη γη και την τιμή. Ο δρόμος είναι ξεκάθαρος. Το να σχεδιάσεις μια καθαρή διαδρομή είναι το καθήκον της αιώνιας παλλόμενης, προοδευτικής ζωής. Ο Μάιστερ Έκχαρτ είπε: «Στα βαθύτερα πηγάδια βρίσκεις το περισσότερο νερό». Το 1918 ο γερμανικός λαός με δική του υπαιτιότητα έπεσε στην πιο βαθιά άβυσσο και για δεκαπέντε χρόνια τιμωρήθηκε και βασανίστηκε από τους εσωτερικούς και εξωτερικούς του εχθρούς με τον πιο αναξιοπρεπή τρόπο. Εντούτοις, βρέθηκαν ξανά δυνάμεις οι οποίες, έχοντας φτάσει στα βάθη της ζωής, ανακάλυψαν εκ νέου τις αιώνιες αρχέγονες πηγές της δύναμης του γερμανικού λαού και τώρα, έτοιμες για μάχη, κουβαλούν αυτές τις εμπειρίες και τις αντιλήψεις μέσα από τη μιζέρια της εποχής. Ο σημερινός 20ός αιώνας πρέπει να επανορθώσει ό,τι διέπραξε ο 19ος αιώνας με την αστική φιλαργυρία, την εγκληματική μαρξιστική παραφροσύνη και την ευρύτερη έλλειψη ιδεών εν μέσω ενός εχθρικού κόσμου, όπως η Γερμανία δεν έχει αντιμετωπίσει ποτέ πριν σε τόσο συγκεντρωμένη δύναμη.

Γι’ αυτό η νέα διδασκαλία της ζωής δεν είναι ένα ήπιο κήρυγμα, αλλά μια σκληρή και λιτή απαίτηση, γιατί γνωρίζουμε, ότι το δόγμα της ανθρωπότητας προσπάθησε να εξουδετερώσει τη διαδικασία επιλογής της φύσης και ότι η φύση, σαν αποτέλεσμα, εκδικείται, έτσι ώστε να μια μέρα να συντριβούν όλες αυτές οι δημοκρατικές και οι άλλες απόπειρες. Η ουσία της γερμανικής ανανέωσης λοιπόν συνίσταται στο να ενταχθεί στους αιώνιους, φυσικούς, αριστοκρατικούς νόμους του αίματος και όχι να προωθήσει την επιλογή των αδυνάτων, αλλά αντίθετα, μέσα από την πρακτική της συνειδητής επιλογής με γνώμονα τη δύναμη της θέλησης, να επαναφέρει στην κορυφή τους δημιουργικούς, χωρίς να κοιτάξει πίσω σε ό,τι απομένει.

Σήμερα, όταν αναλογιζόμαστε το γερμανικό παρελθόν, για παράδειγμα όταν περιπλανόμαστε στο Ντίνκελσμπυλ ή στο Ρότενμπουργκ, βλέπουμε μια πλήρη εικόνα του γερμανικού...

Εξομολόγηση του Βαρώνου φομ Στάιν

...πολιτισμού μπροστά μας, μιας δημιουργικής δύναμης και της απαράμιλλης αμυντικής ισχύος. Γνωρίζουμε ότι ο Τριακονταετής πόλε-

μος κατέστρεψε μια στάση ζωής για πάντα, ότι ο 17ος και ο 18ος αιώνας βρίσκονται ενδιάμεσα σαν βαθιές άβυσσοι και ότι μόνο με την ενίσχυση του πρωσικού κράτους άρχισε να ευδοκιμεί ξανά μια εντελώς νέα ζωή. Στους απελευθερωτικούς πολέμους του 1813 και στους άνδρες τους βλέπουμε να αναδύεται η ιδέα μιας εντελώς νέας γερμανικής ιστορίας και εμείς οι άνθρωποι του σήμερα συνδέουμε τους εαυτούς μας με τους ηγέτες αυτών των απελευθερωτικών πολέμων, σαν τους πρώτους ιδρυτές μιας νέας ιδέας του κράτους και μιας νέας στάσης ζωής.

Σκεφτόμαστε τον μεγάλο Βαρόνο, Χάινριχ Φρίντριχ Καρλ φομ Στάιν, ο οποίος αναγνώρισε μόνο μία Πατρίδα που ονομαζόταν Γερμανία. Ήταν αυτός που δήλωσε: «Αυτή τη στιγμή της μεγάλης ανάπτυξης, αδιαφορούμε πλήρως για τις δυναστείες· είναι μόνο εργαλεία· η επιθυμία μου είναι η Γερμανία να γίνει μεγάλη και δυνατή, προκειμένου να αποκτήσει ξανά την ανεξαρτησία και την εθνικότητά της και να επιβεβαιώσει και τα δύο στη θέση τους μεταξύ της Γαλλίας και της Ρωσίας· με παλιές, φθαρμένες και σάπιες μορφές δεν μπορεί να διατηρηθεί». Ο Στάιν περιέγραψε τη γραμμή του αγώνα του σαν αντίθετη στους «δημοκρατικούς ονειροπόλους και την πριγκιπική αυθαιρεσία». Το ίδιο και εμείς, μόνο με την υπογράμμιση ότι οι μαρξιστές εγκληματίες πήραν τη θέση των δημοκρατικών ονειροπόλων. Και ένας άλλος υψώνεται μπροστά στα μάτια μας σαν προφήτης που περιμένει την ανάστασή του: ο Πολ ντε Λαγκάρντ. Κανείς δεν είδε τη ζημιά στην οποία οδηγούσε ο φιλελευθερισμός του δεύτερου Ράιχ στην παρακμή του όπως εκείνος, και με συγκλονιστικό τρόπο παραπονιόταν: «Οι μέρες μας είναι πολύ σκοτεινές για να μην υποσχεθούμε έναν νέο ήλιο. Αυτόν τον ήλιο περιμένω».

Και σήμερα αισθανόμαστε ασφάλεια σε συμφωνία με τους πραγματικά μεγάλους του γερμανικού έθνους, χαρούμενοι και δυνατοί με την άνευ όρων πεποίθηση ότι η γερμανική ανανέωση...

Τέλος της ιδέας της Γαλλικής Επανάστασης

...είναι η ανατολή εκείνου του ήλιου τον οποίο περίμεναν ο Στάιν και ο Λαγκάρντ και πολλοί άλλοι, για τον οποίο εργάστηκαν μεμονωμένα. Μέσα μας είμαστε δυνατοί και περήφανοι όπως ποτέ άλλοτε ένα επαναστατικό κίνημα στην Ευρώπη.

Η Γαλλική Επανάσταση του 1789 ήταν απλώς μια ενιαία μεγάλη κατάρρευση χωρίς δημιουργικές ιδέες. Σήμερα γινόμαστε μάρτυρες της αποσύνθεσής τους. Η εποχή μας των αναταραχών και η γνώση της φύσης του αίματος σημαίνει τη μεγαλύτερη πνευματική επανάσταση που ξεκινά συνειδητά σήμερα. Και αυτά τα ερωτήματα των καιρών μας πιέζουν καθημερινά. Χρέος όλων μας είναι να τα αντιμετωπίσουμε, να δώσουμε απολογισμό του πνευματικού αγώνα και να στρατολογήσουμε όλους

όσους έχουν αφυπνιστεί στον στρατό της Γερμανίας που ξυπνά.

Υποχρέωση και καθήκον του καθενός είναι να αναγνωρίζει ξανά και ξανά εκ νέου τα πρόσφατα καθορισμένα καθήκοντα του έθνους, να τα υπηρετεί με ευλάβεια, και **αυτή** η ζωή είναι στην πραγματικότητα η αιώνια ευδαιμονία.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Τρίτο βιβλίο:

Το επερχόμενο Ράιχ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV
Σκανδιναβο-γερμανικό δίκαιο

Στην παραποίηση της σκανδιναβικής ενσυνείδητης αξιοπρεπούς ιδέας του δικαίου μέσα από τις ρωμαϊκές – συριακές επιρροές βρίσκεται και μια από τις βαθύτερες αιτίες των κοινωνικών μας αναταραχών. Η καθαρά ιδιωτική καπιταλιστική ρωμαϊκή ιδέα, που «καθαγιάστηκε» στα χέρια του απεριόριστου κρατικού ειδώλου, – ανεξάρτητα από το αν ενσαρκώθηκε από τη μοναρχία ή τη δημοκρατία – είναι η σταυροφορία της ληστείας από μια μικρή ομάδα ανθρώπων, οι οποίοι ήξεραν καλύτερα το πώς να ξεγλιστρήσουν από τα δίχτυα μιας καθαρά τυπικής συμμόρφωσης με έναν κώδικα δικαίου. Η πνευματική αναστάτωση ήταν ένα αποτέλεσμα αναγκαστικά πολύ καλλιεργημένο και ο «νόμος» την προστάτευε. Μια βλοσυρή διαμαρτυρία εκατομμυρίων καταπιεσμένων παραποιήθηκε από τον μαρξισμό, αλλά ήταν κάτι παραπάνω από δικαιολογημένο μπροστά σε μια περιφρόνηση όλων των γερμανικών νομικών εννοιών, πράγμα για το οποίο το κράτος και οι εκκλησίες ευθύνονταν εξίσου. Επειδή είχε απόλυτη εξουσία, το «κράτος» θέσπισε τους λεγόμενους κοινωνικούς νόμους, αλλά όχι στο όνομα της λαϊκής τιμής, της δικαιοσύνης και του καθήκοντος, αλλά σαν ένα δώρο άνωθεν, από τη περίφημη «χριστιανική» αγάπη, τη χάρη, τη συμπόνια και το έλεος. Αυτό δεν ήταν ούτε καλό ούτε δίκαιο, όπως πολλοί θα ήθελαν να μας κάνουν να το πιστέψουμε, κοιτώντας μακάρια σε προπολεμικές εποχές, αλλά μάλλον ήταν η συνέχιση των προσβολών του έθνους μας. Αυτή ήταν η βασική αρχή όλων των μορφών του φιλελευθερισμού.

Αυτό που είχαν ξεκινήσει οι φιλελεύθεροι μονάρχες το ολοκλήρωσε ο μαρξισμός σε όλες του τις αποχρώσεις,...

Γέννηση του δικαίου από την αυτοβοήθεια

...αφού, παρά τους υποτιθέμενους αγώνες του ενάντια στην καπιταλιστική δημοκρατία, ο μαρξισμός εντούτοις προερχόταν από την ίδια υλιστική αντίληψη για τον κόσμο με τον Φιλελευθερισμό. Ποτέ άλλοτε δεν βασίλεψε ένας τόσο ανέντιμος νόμος με τέτοιο τρόπο όπως όταν το ίδιο το χρήμα έγινε απεριόριστος κυρίαρχος. «Το δίκαιο» προέκυψε, ανεξάρτητα από τη **μεταφυσική** του θεμελίωση, παντού από την αυτοβοήθεια. Στην αρχή εμφανίστηκε σαν ένας αγώνας για τις δυνατότητες ύπαρξης, για τη διατήρηση της εξωτερικής ελευθερίας, στη συνέχεια έγινε σταθερή πηγή αξιών του χαρακτήρα. Η επίθεση στην τιμή του ατόμου έγινε η αφετηρία για μια νομικά αναγνωρισμένη προσωπική υπεράσπιση. Αυτή η αυτοβοήθεια επεκτάθηκε στη συνέχεια στη διαφύλαξη των συμφερόντων και της τιμής της φυλής. Μόνο σταδιακά εμφανίστηκαν μεγαλύτερες ενώσεις – η εκκλησία και το κράτος – προκειμένου να θέσουν την αυτοβοήθεια στην υπηρεσία της κοινότητας που ενσάρκωναν οι επίσκοποι και οι βασιλιάδες στα καθολικά δικαστήρια. Σύμφωνα με τη γερμανική του ερμηνεία, αυτή η παρέμβαση στην ατομική ζωή δικαιολογείται μόνο στο βαθμό που αντιπροσωπεύει την προστασία της τιμής. Η εκκλησία έχει απορρίψει αυτή την αρχέγονη ιδέα της σκανδιναβικής δύσης ή τουλάχιστον την αναγνώρισε κατά τόπους μόνο εν μέρει και άθελά της. Σήμερα, οι ισχύοντες νόμοι μας αναγνωρίζουν μόνο τη λεγόμενη «διατήρηση των έννομων συμφερόντων», ανεξάρτητα αν αυτά τα συμφέροντα είναι έντιμου ή δυσφημιστικού χαρακτήρα. Ένα φυσικό βήμα από την προστασία της τιμής του ατόμου στην προστασία της φυλής θα ήταν η διακήρυξη της προστασίας της τιμής του λαού. Αλλά ακριβώς εδώ βρισκόμαστε μπροστά σε μια πραγματικά τρομακτική αλληγορία φθοράς του χαρακτήρα, που ξεκίνησε πριν από πολύ καιρό, αλλά που μόλις τώρα έγινε πιο εμφανής από ποτέ: στο σύνολο του «γερμανικού» νόμου δεν υπάρχει ούτε μια διάταξη, μεταξύ χιλιάδων, που να καθιστά τις προσβολές προς την τιμή μας αξιόποινο αδίκημα. **Έτσι, το όνομα και ο σεβασμός του γερμανικού λαού θα μπορούσαν να προσβληθούν από όλους όσους το επιθυμούσαν. Οι Εβραίοι του Βερολίνου**...

Προστασία των προδοτών της χώρας πριν από το 1933

...αποκαλούσαν τη «Γερμανία» (Germania) – το σύμβολο της γερμανικότητας – πόρνη, ολόκληρο το λαό «αιώνιους Ούννους», και όλους μας «ένα έθνος επίσημων πτωμάτων, που ψήφιζαν βόδια και δολοφόνους»... Κανένας εισαγγελέας πριν από το 1933 δεν κούνησε το δαχτυλάκι του για να ασκήσει δίωξη σε αυτούς τους ανθρώπους. Αντίθετα, οι άνδρες που εξέθεταν αυτούς τους Εβραίους σαν απατεώνες τιμωρήθηκαν ανελέητα λόγω των «προσβολών» προς τους

Εβραίους.

Από αυτό το παράδειγμα προέκυψε ό,τι ήταν γκροτέσκο και τρελό, στα οποία η εποχή μας είναι τόσο πλούσια. Οι διαβόητοι προδότες δεν «τιμωρούνταν» με αυστηρές σωφρονιστικές ποινές, ούτε καν με φυλάκιση, αλλά με τιμητική φυλάκιση, το ειρηνιστικό αίσθημα αναφέρθηκε ανοιχτά από τα γερμανικά δικαστήρια σαν ελαφρυντικό. Ενώ, οι άνδρες, οι οποίοι ήταν καλυμμένοι με εκατό πληγές και που είχαν σκοτώσει πληρωμένους κατασκόπους στην πιο σκληρή ώρα μάχης, καταδικάστηκαν σε θάνατο ή ισόβια κάθειρξη σαν «δειλοί δολοφόνοι». Είχε αποδοθεί τιμή στους ανθρώπους που κατέστρεψαν τον λαό και είχαν γίνει προσπάθειες να κλέψουν την τιμή τους από τους λαϊκούς αγωνιστές. Τέτοια τρομερά αποτελέσματα μπορεί να πετύχει μια άψυχη «δικαιοσύνη» γιατί της λείπει κάθε μέτρο του συμφέροντος και της τιμής του λαού. Μια γερμανική ερμηνεία του δικαίου πρέπει να παρέχει σε κάθε μέλος του λαού το δικαίωμα να εκπροσωπεί την τιμή του έθνους με λόγια και έργα, και μέσω της πρακτικής της αυτοβοήθειας εάν οι περιστάσεις δεν επιτρέπουν στα δικαστήρια να επέμβουν. Το να ευνοείς τους εθνικούς προδότες με ειρηνιστική προοπτική ως λόγο επιείκειας σημαίνει να δηλώνεις ότι ο δειλός έχει ίσα δικαιώματα με τον γενναίο. Επομένως, είναι πολύ δικαιολογημένο να διατυπωθεί το ακόλουθο αίτημα:

«**Κάθε Γερμανός και μη Γερμανός που ζει στη Γερμανία που είναι ένοχος για προσβολή του γερμανικού λαού με λόγια, γραπτά και έργα θα τιμωρηθεί με φυλάκιση, σωφρονισμό ή θάνατο, ανάλογα με τη σοβαρότητα της υπόθεσης**».

Η νομική ιδέα ως χαρακτηριστική δύναμη

«**Ένας Γερμανός που διαπράττει το προαναφερθέν αδίκημα εκτός των ορίων του Ράιχ, σε περίπτωση που δεν παρουσιαστεί ενώπιον του γερμανικού δικαστηρίου, θα κηρύσσεται άτιμος. Θα χάνει κάθε δικαίωμα του πολίτη του κράτους, θα εκδιώκεται για πάντα από τη χώρα και θα κηρυχθεί υπό εξορία. Η περιουσία του θα δημευτεί υπέρ του κράτους**».

Στον χειρισμό μιας ιδέας δικαίου βρίσκεται ίσως η ισχυρότερη τυπομορφική, αλλά και τυποκαταστροφική δύναμη. Ενώ οι απόψεις φιλοσοφικού ή θρησκευτικού χαρακτήρα συχνά απέχουν πολύ από τη ζωή, η καθημερινή ύπαρξη απαιτεί τη συνεχή πρακτική καλλιέργεια του ρυθμιστικού νόμου. Ανάλογα με την υπέρτατη αξία ενός λαού, ενός κράτους ή μιας άλλης εκπροσώπησης του δικαίου, καθορίζεται, διαμορφώνεται ή αποσυντίθενται η αστική συμπεριφορά, αλλά και ο τρόπος σκέψης. Η ιδέα της τιμής και της πίστης ήταν το βασικό χαρακτηριστικό του γερμανικού σκανδιναβικού δικαίου, το οποίο ανέκαθεν λειτουργούσε πάντα εκτός Γερμανίας σαν εθνικό και κρατικό

οικοδόμημα. Η ιδέα του ρωμαϊκού δικαίου διασφάλιζε τον χαρακτήρα των καπιταλιστικών χρόνων, που ήταν προσαρμοσμένο σε ό,τι ήταν προσωπικό. Ο ανέντιμος χαρακτήρας του Εβραϊσμού – που ενσωματώνεται στο Ταλμούδ και στο Σουλχάν Αρούχ (Shulchan Aruch) – αποτελούσε πάντα το διαβρωτικό στοιχείο όπου ο Εβραίος μπορούσε να γίνει «νόμιμος εκπρόσωπος». Το γεγονός και μόνο ότι ένας τεράστιος αριθμός Εβραίων εργαζόταν μεταξύ των δικηγόρων μας και μάλιστα με «επιτυχία», αποδεικνύει σε κάθε βαθιά σκεπτόμενο άνθρωπο ότι μας είχαν κλέψει τη γερμανική νομοθεσία.

Έχω ήδη αναφερθεί από την αρχή στην ιπποτική έννοια της τιμής. Όμως εμφανίζεται και σε όλα τα νομικά έγγραφα των Γερμανών ανδρών ανά τους αιώνες σαν ο αιώνιος Μύθος της ψυχής της σκανδιναβικής φυλής. Η ικανότητα να θυσιάζει κανείς τη ζωή του...

Η τιμή στο γερμανικό δίκαιο

...στην ιδέα της τιμής θεωρείται στα ισλανδικά έπη σαν η ουσία του σκανδιναβικού ανθρώπου. Αυτό το αγαθό προστατεύτηκε με τη θυσία όλων των άλλων αγαθών. Πρώτα από τον καθένα προσωπικά, στη συνέχεια μέσω της εκπροσώπησης στην κοινότητα που ενσωματώνεται στον δικαστή, η οποία βασίζεται επίσης στην έννοια της τιμής. «Είναι προτιμότερο να προστατεύουμε την ελευθερία με όπλα, παρά να τη βρωμίζουμε πληρώνοντας φόρους», λέει ο Παύλος ο Διάκονος, σχετικά με τις απόψεις των Λομβαρδών βασιλιάδων. Το εκλεκτό βιβλίο Σάξενσπιγκελ (Sachsenspiegel) εξηγεί: «Το καλό χωρίς τιμή δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν καλό και ένα σώμα χωρίς τιμή, δικαίως συνηθίζει κανείς να το θεωρεί νεκρό». Σύμφωνα με τις γερμανικές αντιλήψεις, μόνο εκείνοι των οποίων η τιμή ήταν ανέγγιχτη είχαν «νομικό δικαίωμα»· μετά το 1918 όποιος είχε τα περισσότερα λεφτά είχε «δίκιο», έστω κι αν ήταν ο μεγαλύτερος απατεώνας. «Άλλοι λαοί, που θεωρούν ότι τα αγαθά είναι τιμή», θεωρούνταν ακατάλληλοι για τα πολιτικά αξιώματα σύμφωνα με το νόμο της πόλης του Ζανκτ Πέλτεν. «Οι συντεχνίες πρέπει να είναι τόσο αγνές σαν να τις επέλεξαν περιστέρια», ισχυρίστηκαν τεχνίτες από το γερμανικό παρελθόν. «Έτσι, όλη η τιμή προέρχεται από την πίστη», λέει το Σάξενσπιγκελ και τα λόγια του Σίλερ για την αναξιότητα ενός έθνους που δεν κάνει τα πάντα για την τιμή του είναι ακριβώς η ίδια έκφραση για την ίδια ψυχή, που είχε μια δημιουργική επιρροή στη ζωή μας για χιλιάδες χρόνια, μέχρι που μια ξένη, ακόμη μη αναμορφωμένη θρησκεία και η ρωμαϊκή ιδέα του κράτους και το ξένο δίκαιο, κατέστρεψαν αυτή τη ζωή.

Οι αυτοκρατορικοί ξένοι γιατροί μπόλιασαν ξένο δίκαιο και ανέντιμες ιδέες στις γερμανικές φυλές· ενεργούσαν σαν απλοί επιμελητές για τις εξουσίες της άρχουσας εκκλησίας και του ρωμαϊκού κράτους. Ο Γιόχαν Γκάιλερ φον Κάιζερσμπεργκ παραπονέθηκε για τους «γλωσσομαθείς»

που «βλάπτουν πολύ το κοινό καλό με τη φλυαρία τους» και φροντίζουν μόνο τις δικές τους δουλειές. Το 1513 εμφανίστηκε ένα ποίημα, το «Ξένο γένος» (Welschgattung), το οποίο συνειδητά εντοπίζει την απώλεια της γερμανικής ελευθερίας...

Η κοινωνική αγροτική εξέγερση

...στο ρωμαϊκό δίκαιο. Από την πλευρά του, ο Ούλριχ φον Χούτεν παραπέμπει (στη συνομιλία του «Οι ληστές») στους κατοίκους της Κάτω Σαξονίας, που αρκούνται στο νόμο τους χωρίς τους νέους γιατρούς. Τα πράγματα πήγαιναν καλύτερα στη Γερμανία, είπε, όταν ο νόμος βρισκόταν στα όπλα και όχι στα βιβλία. Έτσι, η πρώτη και μέχρι στιγμής μοναδική γερμανική κοινωνική επανάσταση ήταν απολύτως δικαιολογημένη από τη φύση της: η εξέγερση των αγροτών στις αρχές του 16ου αιώνα: ενάντια στη ρωμαϊκή υποτέλεια στην τριπλή μορφή της σαν εκκλησία, κράτος και διαστρέβλωση της δικαιοσύνης. Σήμερα, στις αρχές του 20ου αιώνα, η ψυχο-πνευματική επανάσταση συνεχίζεται. Μέχρι την τελική νίκη.

Η παραποίηση του αρχαίου γερμανικού νόμου υπέρ των «δικαιωμάτων» της εκκλησίας και των κοσμικών τυράννων ήταν η ρίζα της κοινωνικής βίας του 15ου αιώνα. Οι αγρότες, που διεκδίκησαν τα αρχαία δικαιώματά τους, να σφάζουν πουλερικά, να μπορούν να κυνηγούν και να ψαρεύουν, γελοιοποιήθηκαν και στάλθηκαν στα σπίτια τους. Ακόμα και η υπόδειξη του «Σωματείου Κατασκευαστών Παπουτσιών» (Bundschuh) ότι αυτή η υποτέλεια «δεν ήταν σύμφωνη με τον λόγο του Θεού» ήταν εξίσου άκαρπη με τους Ρωμαίους ιεράρχες όσο και με τους Ρωμαίους γιατρούς που απασχολούνταν από τους πρίγκιπες. Έτσι από το έτος 1432 ξεκίνησε η εξέγερση των αγροτών κατά των νέων αρχόντων και γαιοκτημόνων και των επισκόπων, αλλά και εναντίον των Εβραίων τοκογλύφων που δάνειζαν χρήματα και οποίοι κατέφυγαν στις πόλεις κάτω από την προστασία της επισκοπικής ποιμαντορικής ράβδου. Το 1462 ο αρχιεπίσκοπος του Σάλτσμπουργκ επέβαλε τεράστιους φόρους και όταν ο βασανισμένος λαός ξεσηκώθηκε εναντίον του, ο δούκας Λούντβιχ της Βαυαρίας έσπευσε να τον βοηθήσει για να καταστείλει τους αγρότες. Το 1476 εμφανίστηκε ο πρώτος «σοσιαλιστής» (Γιόχαν Μπεμ) και απαίτησε την απαλλοτρίωση των Πριγκίπων και των Προκαθημένων. Ο Μπεμ ήθελε να ξεκινήσει με ένα μεγάλο στρατό από το Νικλασάουζεν, αλλά πριν συμβεί αυτό συνελήφθη, απήχθη και κάηκε στο Βύρτσμπουργκ. Είναι αξιοσημείωτο ότι, παράλληλα με αυτούς τους κοινωνικούς αγώνες, εμφανίστηκε και το μυστικιστικό κίνημα των «Φρουρών» (Begarden), που κάποτε είχε δραστηριοποιηθεί...

Γερμανική συνεταιριστική ιδέα

...σε ένωση με τον Μάιστερ Έκχαρτ. Παντού, καταπιεσμένα στρώματα του λαού μας επαναστάτησαν ενάντια στις ξένες μορφές σκέψης, τη θρησκευτική ακολασία και την εκφυλισμένη χειραγώγηση του νόμου. Το «Σωματείο Κατασκευαστών Παπουτσιών» (Bundschuh) και οι «Φτωχοί διάβολοι» (Arme Konrad) προέλασαν μέσα στη Γερμανία μερικές φορές με επικεφαλής τους καλύτερους ιππότες (Φλόριαν Γκάιερ). Όμως, η βία του χειμάρρου που συγκρατιόταν εδώ και καιρό δεν μπορούσε να τιθασευτεί. Καίγοντας και λεηλατώντας, το εξαγριωμένο πλήθος ποδοπατούσε ό,τι έβρισκε στο δρόμο του. Ο Λούθηρος τάχθηκε στο πλευρό του πάνοπλου πριγκιπάτου και έτσι στέρησε οριστικά από το αγροτικό κίνημα την κινητήρια δύναμη του, το οποίο, τώρα που ο Λούθηρος είχε αποσυρθεί από την κοινωνική εξέγερση, είδε να χάνεται η καλύτερη δύναμή του. Έτσι κατεστάλη η γερμανική αγροτική εξέγερση, η οποία ήταν μετριοπαθής και βασιζόταν στις υψηλότερες ηθικές αρχές και η οποία στις δώδεκα αρχές της απαιτούσε πολλά που πρέπει να απαιτήσει και πάλι το σημερινό πρόγραμμα αναδημιουργίας, αλλά τα οποία οι ηγέτες της εκκλησίας και του κράτους άκουγαν ελάχιστα εκείνη την εποχή όπως ακριβώς έκαναν τον 19ο αιώνα, όταν μια ανέντιμη παγκόσμια οικονομία και πάλι «νόμιμα» υποδούλωσε εκατομμύρια.

Κάποτε η ιδέα του συνεταιρισμού είχε ισχυρότερη επίδραση από αυτή του ρωμαϊκού κράτους. Στην κεφαλή αυτής της δύναμης που διαμόρφωνε την κοινωνία στον πρώιμο μεσαίωνα ήταν ο ιπποτισμός. Το φέουδο που σχηματίστηκε από αυτόν αντιπροσώπευε, για να το πούμε στη γλώσσα μας, το πρώτο γερμανικό συνδικάτο. Αυτό το «συνδικάτο» ήταν που κράτησε ολόκληρο το Ράιχ ενωμένο, όχι η ρωμαϊκή εκκλησία, όπως θέλει να μας παρουσιάσει μια σκόπιμη παραποίηση της ιστορίας. Μετά την ένωση των ιπποτών ακολούθησαν οι ενώσεις των πόλεων, οι συντεχνίες, η ένωση χωριών και δικαστηρίων και οι συνεταιρισμοί αγοράς. Αυτό ήταν το αιματοβαμμένο γερμανικό σύστημα δικαίου και πρέπει να ερμηνευτεί σαν το πρώτο σημάδι της οστεοποίησης της ζωής μας, όταν το εκκλησιαστικό δίκαιο, το Corpus Juris Canonici, άρχισε να ισχύει τον 13ο αιώνα, το οποίο...

Σαξονικό και Νορμανδικό δίκαιο

...ανανεώθηκε κατά τον Παγκόσμιο Πόλεμο το 1917 και κηρύχθηκε θεμελιωδώς αμετάβλητο. Αυτό το λεγόμενο «θεϊκό δικαίωμα» δεν μπορεί να αλλοιωθεί από καμία χρήση και καμία περίσταση. Μαζί με το «θεϊκό» αμετάβλητο νόμο, υπάρχει και μεταβλητός κατώτερος νόμος. Και αυτό πιστοποιείται και τροποποιείται από την Εκκλησία. Ο κόσμος δεν εμπλέκεται. «Ο λαός προσεύχεται, υπηρετεί, εξιλεώνεται». «Θεϊκός» νόμος είναι η απεριόριστη εξουσία του πάπα, η εξουσία καθαγίασης των επισκόπων, τα μυστήρια... Όπως βλέπετε και εδώ η Ρώμη είναι η λογική και ρουφάει μέχρι και την τελευταία σταγόνα μελιού από τον μύθο της

εκπροσώπησης του Θεού.

Αν έχει κανείς κατά νου πόσο γόνιμος και ζωτικός ήταν κάποτε ο αρχαίος γερμανικός νόμος, τότε θα εκτιμήσει πραγματικά αυτόν τον στραγγαλισμό των νόμιμων δημιουργικών δυνάμεων του γερμανικού λαού σε όλη του την καταστροφική έκταση.

Το 643 εμφανίστηκε ο νόμος του βασιλιά των Λομβαρδών Ροθάριου και δημιούργησε μια σειρά από ακμάζοντα νομικά κολέγια με κέντρο την Πάδοβα. Οι κώδικες δικαίου των μετέπειτα συλλόγων των πόλεων της Λομβαρδίας και της Γερμανίας ανάγονται σε αυτή τη δημιουργία των Λομβαρδών. Οι Φράγκοι, οι Αλεμάνοι κ.λ.π. έφεραν επίσης μαζί τους τις φυλετικές νομικές τους έννοιες στις μεταναστεύσεις τους και αντικατέστησαν το αρχαίο ρωμαϊκό δίκαιο. Η μετέπειτα εξαφάνιση του Φραγκικού και Βαυαρικού αίματος προώθησε το ύστερο ρωμαϊκό δίκαιο. Η «μεγάλη» γαλλική επανάσταση σήμανε την καταστροφή των γερμανικών συνιστωσών και των εννοιών του δικαίου. Από τότε η «Γαλλία», δηλαδή η γη των Φράγκων, ήταν εβραιο-ρωμαϊκή. κατά τον προσδιορισμό της.

Η Αγγλία δημιουργήθηκε από το Σαξονικό δίκαιο. Το νορμανδικός δίκαιο διαμόρφωσε τα θεμέλια του παλιού ρωσικού κράτους. Ο γερμανικός νόμος δημιούργησε ζωή και έθιμα στους ανατολικούς οικισμούς του Τάγματος των Ιπποτών, αργότερα της Χανσεατικής Ένωσης. Οι κώδικες των γερμανικών πόλεων διαμόρφωσαν το κοινοτικό σύστημα ακόμη και στην Ουκρανία. Ο νόμος του Λύμπεκ κυβέρνησε και καλλιέργησε τη Ρέβαλ (Ταλλίν), τη Ρίγα,...

Η ιδέα του δικαίου και η πολιτική

...το Νόβγκοροντ. Ο νόμος του Μαγδεβούργου δημιούργησε την υποδομή του πολωνικού κράτους· ήταν ο συνδετικός κρίκος που συνέχισε να διαμορφώνει τον τύπο ακόμα και όταν το πολωνικό κράτος διαλύθηκε μέσω της αντιμεταρρύθμισης, πλησιάζοντας την παρακμή του.

Για αιώνες υπάρχει μια συζήτηση για το αν ο νόμος πρέπει να υπερισχύει της πολιτικής ή η πολιτική έναντι του νόμου, δηλαδή αν πρέπει να υπερισχύει η ηθική ή η εξουσία... Όσο υπάρχουν γενιές δράσης, η δύναμη της πολιτικής εξουσίας πάντα θριάμβευε έναντι των απεριόριστων αρχών. Αλλά αν στη θέση των διαμορφωτών, μια γενιά κηφήνων και αισθητικών καθοδηγούσε μια εποχή, τότε η κραυγή μάχης ήταν πάντα το «δίκιο των λαών» και οι «ηθικές αρχές», πίσω όμως από αυτές τις αρχές δεν κρυβόταν τίποτα περισσότερο από μια μεγάλη δειλία. Αλλά ακόμα κι εκεί που δεν συνέβη αυτό, όπως με τον Καντ, το ζήτημα του δικαίου και της πολιτικής τέθηκε λάθος. Μέχρι τώρα, αυτές οι δύο έννοιες θεωρούνταν σαν δύο αυθύπαρκτες, σχεδόν απόλυτες ενότητες, και μετά, ανάλογα με το χαρακτήρα και την ιδιοσυγκρασία, γινόντουσαν κρίσεις για την επιθυμητή σχέση μεταξύ τους. Από την άλλη πλευρά, οι

άνθρωποι είχαν ξεχάσει ότι και τα δύο – ο νόμος και η πολιτική – δεν είναι απόλυτα, αλλά καθορίζονται μόνο από τις ενέργειες ανθρώπων μιας συγκεκριμένης φύσης. Από τη σκοπιά της υπεροχής του λαού, και οι δύο ιδέες αναφέρονται επίσης σε μια αρχή που βρίσκεται υπεράνω και των δύο, η οποία πρέπει να τα καθοδηγεί τόσο στις εσωτερικές όσο και στις εξωτερικές κρατικές σχέσεις και ανάλογα με τη χρησιμότητά τους στην υπηρεσία κάτι ανώτερου που ενσωματώνεται στις δομές της ζωής.

Μια αρχαία ινδική αρχή δικαίου από τους προϊστορικούς σκανδιναβικούς χρόνους έχει ως εξής: «Δίκιο και άδικο δεν τριγυρνούν λέγοντας: Αυτοί είμαστε. Δίκαιο είναι αυτό που οι Άριοι...

Ρωμαϊκό ατομικό δίκαιο

...πιστεύουν ότι είναι δίκαιο». Αυτό υποδηλώνει την αρχαία σοφία που σήμερα έχει ξεχαστεί, ότι ο νόμος σχετίζεται με το αίμα όπως η θρησκεία και η τέχνη, αλλά είναι συνδεδεμένος πάντα με ένα συγκεκριμένο αίμα, με το οποίο εμφανίζεται και με το οποίο χάνεται. Τώρα, αν η πολιτική με την καλύτερη έννοια του τι είναι πραγματικά κρατισμός σημαίνει εξωτερική ασφάλεια με σκοπό την ενίσχυση ενός έθνους, τότε ο νόμος δεν αντιτίθεται πουθενά σε αυτό, εάν κατανοηθεί με τη σωστή έννοια σαν «Νόμος μας», όπου είναι ένα μέσο που εξυπηρετεί και όχι ένα μέσο καταπίεσης στη συνολική τη δομή ενός έθνους. Όπως οι ανθρωπιστές της τέχνης μας έβλεπαν την Ελλάδα σαν κάτι που ήταν μόνο καλλιτεχνικά υποδειγματικό και όχι σαν κάτι οργανικά διαμορφωμένο, έτσι και οι ανθρωπιστές του δικαίου μας κοίταξαν τη Ρώμη σαν ένα πρότυπο δικαίου. Επίσης, παρέβλεψαν το γεγονός ότι το ρωμαϊκό δίκαιο ήταν προϊόν του ρωμαϊκού λαού και δεν μπορούσαμε να το αντιγράψουμε γιατί βασιζόταν σε διαφορετικά πρότυπα από τα δικά μας. Το κοινωνικό και στρατιωτικό πρότυπο της Ρώμης ήταν μια καθαρά ατομικιστική ερμηνεία του δικαίου. Ο πάτερ φαμίλια, ο οποίος έλεγχε τη ζωή και το θάνατο των μελών της οικογένειας είναι μια αλληγορία της ρωμαϊκής αντικειμενικότητας και αμεροληψίας. Έτσι η έννοια της ιδιοκτησίας οδηγήθηκε στην τελική της κατάληξη. Στη ρωμαϊκή ερμηνεία του δικαίου βρίσκεται ταυτόχρονα η ιερή την έννοια του ατομικού καπιταλισμού. Το άτομο που ασκεί οικονομικές δραστηριότητες έγινε υπέρτατη αξία, που μπορεί να υπερασπιστεί τα «νόμιμα συμφέροντά του» με σχεδόν κάθε μέσο χωρίς να ρωτά αν η τιμή του λαού έχει υποστεί βλάβη με την εγκαθίδρυση αυτού του οικονομικού εγώ.

Σίγουρα δεν μπορεί κανείς να θεωρήσει το αρχαίο Ρωμαϊκό Δίκαιο, το οποίο έθεσε τα άγραφα όριά του μέσω των προτύπων, υπεύθυνο για τα υβριδικά φαινόμενα της ύστερης Ρωμαϊκής περιόδου (τα οποία παρεμπιπτόντως είχαν κάποιες παρόμοιες, Λομβαρδικές επιρροές), που μας χάρισε η το ρωμαϊκό κράτος και η ρωμαϊκή εκκλησία...

Πολικότητα της ρωμαϊκής ζωής

...για να ολοκληρώσουμε «νόμιμα» την υποδούλωση των ελεύθερων λαών. Διότι μόνο με την απεριόριστη υιοθέτηση της ιδιωτικής καπιταλιστικής αρχής του δικαίου, χωρίς να μπορέσει να ξαναζωντανέψει η αρχαία ρωμαϊκή ζωή, γκρεμίστηκε από το δοκάρι που το στήριζε σαν οργανική κρατική δομή, απέκτησε μια άλλη αποτελεσματικότητα (λειτουργία), και έγινε κάτι ακόμη περισσότερο από μια λειτουργία, μια κλίμακα μέτρησης. Από ένα αντίστοιχο του κατά τα άλλα άκαμπτου τύπου η υποκειμενική απουσία ελέγχου έγινε νόμος. Το γεγονός αυτό έχει συγκαλυφθεί μέχρι σήμερα από διατυπώσεις. «Οι Ρωμαίοι δεν θα είχαν προσθέσει ποτέ την ιδέα ενός ανεξάρτητου νόμου ισότιμου με το κράτος στην κληρονομιά της ανθρωπότητας, αν δεν είχαν υλοποιήσει με ισχυρή θέληση την αντίθεση μεταξύ του «δίκαιου του ατόμου» (Ius singurorum) και του «δίκαιου του λαού» (Ius populi). Εδώ η κυριαρχία της μίας και αδιαίρετης κρατικής αρχής, εκεί η κυριαρχία του ατόμου – αυτοί ήταν οι ισχυροί μοχλοί της ρωμαϊκής νομικής ιστορίας*». Έτσι περιέγραψε τη μορφή της ρωμαϊκής πολικότητας της ζωής, ο Όττο Φρήντριχ φον Γκίρκε. Οι χιλιάδες παράγραφοι, από τη σημερινή ατομικιστική κοινωνία, θεωρούνται σαν πέτρες που υπάρχουν για να παρακαμφθούν. Αυτό είναι φυσικό: δεδομένου ότι ο άκρατος οικονομικός ατομικισμός συλλαμβάνει και εφαρμόζει το «νόμο» χωρίς αναφορά στη φυλή και το λαό, αφού η τιμή του λαού δεν είναι το καθοριστικό κέντρο, οι δρόμοι προς έναν οικονομικό στόχο κρίνονται μόνο από μια τυπική νομική πτυχή, όχι από την πλευρά της σκανδιναβογερμανικής συνείδησης της τιμής.

Πολλοί που τρομοκρατούνται με αυτά τα πράγματα, που σήμερα έχουν γίνει φανερά, προσπαθούν σήμερα να βρουν τη σωτηρία ζητώντας την «ανεξαρτησία του νόμου» από κόμματα, χρήματα...

Προστασία της τιμής του λαού!

...και άλλες δυνάμεις. Αλλά παραβλέπουν το γεγονός ότι ακριβώς αυτή η λεγόμενη ελευθερία, δηλαδή, η έλλειψη σχέσης με ένα διαμορφωτικό κέντρο, πρέπει να θεωρηθεί υπεύθυνη για την παρούσα κατάσταση της ανομίας. Και αυτό οφείλεται επίσης στο ότι η πολιτική, όπως εξηγήθηκε, κατανοήθηκε σαν επιβολή της λεγόμενης καθαρά τυπικής κρατικής εξουσίας, όχι σαν ένα επίτευγμα που χρησιμοποιείται στην υπηρεσία του λαού και της ύψιστης αξίας του.

Ο «Νόμος» και το «κράτος» ήταν από πάνω μας όπως άλλες κρούστες, όπως «η» θρησκεία, «οι» τέχνες και «οι» επιστήμες. Η κούφια έκφραση της εξουσίας τους έχει αφυπνίσει τις επαναστατικές δυνάμεις. Στην αρχή

---

* «Το κοινωνικό καθήκον του ιδιωτικού δικαίου», Βερολίνο 1889 σελίδα 6.

οι δυνάμεις των απελπισμένων καταπιέστηκαν. Σαν αποτέλεσμα, σήμερα, η επανάσταση της σκανδιναβογερμανικής φυλετικής ψυχής δεν στερείται πλέον την υψηλότερη αξία της.

Αυτό είναι το ουσιαστικό γεγονός το οποίο όμως επισκιάστηκε από νομικούς συμβιβασμούς, όπως, για παράδειγμα, ο γερμανικός κώδικας αστικού δικαίου (στον οποίο μόνο μερικά χαρακτηριστικά της αρχαίας γερμανικής συνείδησης του δικαίου έχουν απομείνει).

Αν συνδέσουμε τα συμπεράσματα από αυτές τις παραδοχές με όσα αναφέρθηκαν στην αρχή, τότε προκύπτει (αρχικά από μια εσωτερική πλευρά του κράτους), ότι ο νόμος και η πολιτική αντιπροσωπεύουν μόνο δύο διαφορετικές εκφράσεις της ίδιας βούλησης, η οποία είναι στην υπηρεσία της φυλετικής μας ύψιστης αξίας. Είναι το πρώτο καθήκον ενός δικαστή να προστατεύει την τιμή του λαού από οποιαδήποτε επίθεση μέσω ποινής και η πολιτική έχει καθήκον να εκτελέσει μια τέτοια ποινή ολοκληρωτικά. Αντίθετα, η πολιτική – ως νομοθετική και εκτελεστική εξουσία – έχει το καθήκον να θεσπίζει μόνο εκείνους τους νόμους που υπηρετούν την υψηλότερη αξία του λαού μας από κοινωνική, θρησκευτική και γενική ηθική άποψη. Εδώ ο δικαστής έχει τη συμβουλευτική ψήφο.

Τα είδωλα του 19ου αιώνα ήταν το εμπόριο και το κέρδος. Όλοι οι νόμοι βασίστηκαν σε αυτήν την αρχή,...

Ενότητα της ιδέας του γερμανικού δικαίου

...όλη η περιουσία έγινε εμπόρευμα και όλα τα αγαθά τέχνης εμπορεύσιμα, η θρησκεία στις αποικίες και οι αποστολές σε ειδωλολάτρες έγιναν εργαλεία για τους εμπόρους οπίου, τους διακινητές διαμαντιών και τους ιδιοκτήτες φυτειών. Μάταια η εθνική ιδέα πάλεψε ενάντια στην εξαφάνιση της ζωής μας για το συγκεκριμένο είδος. Ήταν πολύ αδύναμο γιατί δεν ήταν ένας μύθος που περιελάμβανε τα πάντα, αλλά μόνο μια αξία μεταξύ άλλων. Για πολύ καιρό δεν υπήρχαν υπέρτατες αξίες, μόνο βολικά βοηθήματα στην εκμετάλλευση. Έτσι ο νόμος έγινε και η πόρνη της οικονομίας, δηλαδή η αναζήτηση κέρδους, του χρήματος που καθόριζε την πολιτική. Η «γερμανική» δημοκρατία του Νοεμβρίου του 1918 σήμανε τη νίκη της πιο βρώμικης κερδοσκοπικής ιδέας που έχει δει ποτέ ο κόσμος. Εάν λοιπόν σήμερα υποστηρίζουμε έναν νόμο όπως σκιαγραφήθηκε στην αρχή, τότε αυτό σημαίνει μια εσκεμμένη επίθεση στην ουσία όλων των σημερινών δημοκρατιών και των μπολσεβικικών παραφυάδων τους.

Σηματοδοτεί την αντικατάσταση της ανέντιμης έννοιας των αγαθών από την ιδέα της τιμής και την απαίτηση για την πλήρη κυριαρχία του λαού πάνω σε κάθε μορφή διεθνισμού. Αυτή η ιδέα πρέπει να υπηρετείται ομοιόμορφα από οτιδήποτε προσπαθεί να κυριαρχήσει σήμερα: θρησκεία, πολιτική, νόμος, τέχνη, σχολείο και κοινωνικό δόγμα.

Από το αίτημα για προστασία της τιμής του λαού προκύπτει, σαν σημαντικότερο μέτρο, η αδίστακτη εφαρμογή της προστασίας του λαού και της φυλής.

Αυτός ο χαρακτηρισμός της πνευματικής αξίας συμπίπτει ακριβώς με την φύση των διαφόρων παραφράσεων της γερμανικής έννοιας του δικαίου. Όπως λέει ο Γκίρκε: «Δεν μπορούμε να διακόψουμε τη μεγάλη γερμανική ιδέα της ενότητας του δικαίου χωρίς να εγκαταλείψουμε το μέλλον μας*»· ο Μάνφρεντ Μποτ-Μποτενχάουσεν ρωτά εάν συμφωνεί κανείς με την αντικατάσταση της έννοιας του είναι...

Πέντε τύποι φυλών στη Γερμανικότητα

...με την έννοια του αποτελέσματος, και των οργανισμών** με το λειτουργικό και το δυναμικό, όλα όμως καταλήγουν στην τοποθέτηση των εσωτερικών δεσμών μεταξύ νόμου και καθήκοντος πάνω από τα αγαθά και τα χρήματα. Σε αντίθεση με μια ορθολογική μέθοδο εξατομίκευσης, αυτό το είδος δικαιοσύνης είναι μια ηθελημένη, ηθικά δεσμευτική δραστηριότητα. Ο Γερμανός δεν αποδίδει το ανεμπόδιστο νόμιμο δικαίωμα σε ένα αντικείμενο, δηλαδή ένα ακίνητο (παρά τον αστικό κώδικα § 903) στον ιδιοκτήτη, αλλά μάλλον σκέφτεται τη σχέση του ατόμου με την περιουσία του. Έχοντας τις ρίζες του σε μια οργανική ολότητα, η ιδέα του καθήκοντος, η ζωντανή σχέση, είναι ότι όλα αυτά χαρακτηρίζουν τη γερμανική έννοια του δικαίου και όλα αυτά πηγάζουν από ένα κέντρο θέλησης, που διατηρεί καθαρή την ιδέα της προστασίας της τιμής.

Κανένας λαός της Ευρώπης δεν είναι φυλετικά ομοιογενής, ούτε καν η Γερμανία. Σύμφωνα με την τελευταία έρευνα, δεχόμαστε πέντε φυλές που όλες αποκαλύπτουν αισθητά διαφορετικούς τύπους. Τώρα όμως, είναι αναμφισβήτητο ότι ο πραγματικός φορέας του πολιτισμού για την Ευρώπη ήταν κατά πρώτο λόγο η σκανδιναβική φυλή. Από αυτό το αίμα της έχουν μεγαλώσει μεγάλοι ήρωες, καλλιτέχνες και ιδρυτές κρατών· έχτισαν τα ισχυρά κάστρα και τους ιερούς καθεδρικούς ναούς. Το σκανδιναβικό αίμα συνέθεσε και δημιούργησε εκείνα τα έργα μουσικής που σεβόμαστε σαν τις μεγαλύτερες αποκαλύψεις μας. Πάνω από όλα, το σκανδιναβικό αίμα διαμόρφωσε τη γερμανική ζωή. Ακόμη και εκείνοι οι κύκλοι στους οποίους η καθαρότητά του δείχνει μόνο ένα μικρό μέρος σήμερα αντλούν τα θεμέλιά τους από αυτό. Τα γερμανικά είναι σκανδιναβικά και το σκανδιναβικό στοιχείο επηρέασε, σχηματίζοντας τύπο, επίσης στη δυτική, τη διναρική και την ανατολική Βαλτική φυλή. Επίσης, ένας τύπος που είναι κατά κύριο λόγο διναρικός συχνά σχηματίζεται εσωτερικά με σκανδιναβικό τρόπο. Αυτή η έμφαση στη

---

* όπως παραπάνω, σελ. 12

** Διαμορφωτικός και λειτουργικός νόμος, 1926.

σκανδιναβική φυλή δεν σημαίνει σπορά «φυλετικού μίσους» στη Γερμανία, αλλά, αντίθετα,...

Η σκανδιναβική ιδέα σαν συνδετικός παράγοντα

...έχουμε συνειδητή αναγνώριση ενός αιματηρού συνδετικού παράγοντα μέσα στην εθνικότητά μας. Χωρίς αυτό το συνδετικό παράγοντα, όπως έχει διαμορφώσει την ιστορία μας, η Γερμανία δεν θα είχε γίνει ποτέ γερμανικό Ράιχ, η γερμανική ποίηση δεν θα εμφανιζόταν ποτέ, η ιδέα της τιμής δεν θα κυριαρχούσε ποτέ και δεν θα είχε εξευγενίσει το δίκαιο και τη ζωή. Την ημέρα που το σκανδιναβικό αίμα θα εξαφανιζόταν χωρίς ίχνος, η Γερμανία θα κατέρρεε και θα γινόταν ένα χάος χωρίς χαρακτήρες. Το ότι πολλές δυνάμεις εργάζονται σκόπιμα γι' αυτό έχει συζητηθεί εκτενώς. Αυτές οι δυνάμεις βρίσκουν υποστήριξη κυρίως στον κατώτερο Αλπικό τύπο, ο οποίος, παρ' όλη τη γερμανοποίηση, παρέμεινε ουσιαστικά δεισιδαιμονικός και δουλοπρεπής χωρίς καμία έμφυτη αξία. Τώρα που οι εξωτερικές δεσμεύσεις της παλιάς ιδέας του Ράιχ κατέρρευσαν, αυτό το αίμα αναδεύτηκε μαζί με άλλα νοθευμένα φαινόμενα, για να θέσει τον εαυτό του στην υπηρεσία μιας μαγικής πεποίθησης ή στην υπηρεσία του χωρίς περιορισμούς δημοκρατικού χάους, που βρίσκει τον πρωταγωνιστή του στον παρασιτικό αλλά ενστικτωδώς ισχυρό Εβραϊσμό.

Εάν μια γερμανική αναγέννηση επιχειρήσει να συνειδητοποιήσει τις ζωτικής σημασίας αξίες της ψυχής μας, τότε πρέπει επίσης να διατηρήσει και να ενισχύσει τις φυσικές προϋποθέσεις αυτών των αξιών. Η προστασία των φυλών, η ανατροφή των φυλών και η φυλετική υγιεινή είναι επομένως οι αναπόφευκτες απαιτήσεις μιας νέας εποχής. Η φυλετική αναπαραγωγή σημαίνει, πάνω απ' όλα, την προστασία της σκανδιναβικής φυλετικής συνιστώσας του λαού μας με την έννοια της βαθύτερης έρευνάς μας. Ένα γερμανικό κράτος έχει σαν πρώτο του καθήκον τη δημιουργία νόμων που να ανταποκρίνονται σε αυτή τη βασική απαίτηση.

Το Βατικανό έγινε ξανά γνωστό σαν ο πιο σκληρός εχθρός της αναπαραγωγής του βιολογικά πολύτιμου και σαν προστάτης της διατήρησης και της διάδοσης του κατώτερου. Ακόμη και σε σοβαρούς καθολικούς ευγονιστές, ο Πάπας Πίος ΙΑ' δήλωσε – στις αρχές του 1931 στην εγκύκλιο του «Περί Χριστιανικού Γάμου» – ότι δεν ήταν νόμιμος ο περιορισμός των ανδρών που ήταν ικανοί να συνάψουν γάμο, αλλά και σε αυτούς που μπορούσαν να δώσουν ζωή...

Παπική προστασία του κατώτερου

...μόνο σε κατώτερους απογόνους, αγγίζοντας κατά κάποιο τρόπο το απαραβίαστο του σώματος. Διότι ο άνθρωπος έχει το δικαίωμα να χρησι-

μοποιεί τα μέλη του και πρέπει να του επιτρέπεται να τα χρησιμοποιεί «σύμφωνα με τον φυσικό τους σκοπό». Αυτό λέει και η λογική και η «χριστιανική ηθική διδασκαλία» και η κοσμικές αρχές δεν έχουν ποτέ το δικαίωμα να τις αγνοήσουν. Η απρόσκοπτη ανατροφή των ηλιθίων, των παιδιών των συφιλιτικών, των αλκοολικών και των τρελών σαν «χριστιανική ηθική διδασκαλία» είναι αναμφίβολα ένα επίπεδο σκέψης εχθρικό προς τη φύση και το λαό, καθώς αυτό σήμερα έχει κηρυχθεί αδύνατο από πολλούς, που στην πραγματικότητα όμως δεν αντιπροσωπεύει τίποτα άλλο από την απαραίτητη εκροή αυτού του φυλετικά χαοτικού συστήματος που έχει σφυρηλατήσει το συριακό-αφρικανικό-ρωμαϊκό δόγμα. Άρα, κάθε Ευρωπαίος που θα ήθελε να δει τον λαό του σωματικά και πνευματικά υγιή, που υποστηρίζει ότι οι ηλίθιοι και οι ανίατα άρρωστοι μολύνουν το έθνος του, θα πρέπει να επιτρέψει στον εαυτό του να παρουσιαστεί, σύμφωνα με τη ρωμαϊκή διδασκαλία, σαν αντικαθολικός, σαν εχθρός του «χριστιανικού ηθικού δόγματος». Και θα πρέπει να επιλέξει αν είναι αντίχριστος ή αν ο ιδρυτής του Χριστιανισμού μπορεί να φανταζόταν πραγματικά την ελεύθερη αναπαραγωγή κατώτερων κάθε είδους, σαν δόγμα, όπως τόσο ευθαρσώς απαιτεί ο «εκπρόσωπός» Του. Όποιος λοιπόν, επιθυμεί μια υγιή και πνευματικά δυνατή Γερμανία πρέπει να απορρίψει με πάθος αυτήν την παπική εγκύκλιο, η οποία στοχεύει στην καλλιέργεια της υπανθρωπότητας και επομένως της βάσης της ρωμαϊκής σκέψης, σαν αφύσικη και εχθρική προς τη ζωή.

Η μετανάστευση στη Γερμανία, η οποία παλιότερα κρινόταν με βάση το θρήσκευμα και στη συνέχεια κρινόταν σύμφωνα με τον εβραϊκό «ανθρωπισμό», στο μέλλον θα πραγματοποιείται σύμφωνα με τις σκανδιναβικές φυλετικές και υγιεινές απόψεις μας. Για παράδειγμα, τίποτα δεν θα σταθεί εμπόδιο στη πολιτογράφηση των Σκανδιναβών των βόρειων χωρών, αλλά πρέπει να τεθούν ανυπέρβλητες δυσκολίες...

Απαγόρευση γάμων με Εβραίους

...στον τρόπο μετανάστευσης μιγαδοποιημένων στοιχείων από το νότο ή την ανατολή. Στα άτομα που πάσχουν από ασθένειες, που επηρεάζουν τις επόμενες γενιές θα πρέπει να απαγορευθεί η μόνιμη διαμονή τους ή να αφαιρεθεί η αναπαραγωγική τους ικανότητα με ιατρική παρέμβαση. Το ίδιο πρέπει να γίνει και με τους υποτροπιάζοντες εγκληματίες. Οι γάμοι μεταξύ Γερμανών και Εβραίων θα πρέπει να απαγορευθούν για όσο διάστημα επιτρέπεται στους Εβραίους να ζουν στο γερμανικό έδαφος. (Το ότι οι Εβραίοι χάνουν τα δικαιώματα του πολίτη και πρέπει να υπόκεινται σε νέο νόμο που τους αρμόζει, είναι αυτονόητο.) Σεξουαλικές επαφές, βιασμοί κ.λ.π. μεταξύ Γερμανών και Εβραίων πρέπει να τιμωρούνται, ανάλογα με τη σοβαρότητα της υπόθεσης, με δήμευση περιουσίας, απέλαση, φυλάκιση και θάνατο. Τα δικαιώματα του πολίτη

δεν πρέπει να είναι δώρο κατά τη γέννηση, αλλά πρέπει να αποκτώνται με εργασία. Μόνο η εκπλήρωση του καθήκοντος και η υπηρεσία για την τιμή του λαού θα έχουν σαν αποτέλεσμα τη χορήγηση αυτού του δικαιώματος, για το οποίο πρέπει να γίνεται μια επίσημη τελετή με τη σημερινή επιβεβαίωση. Μόνο όταν έχουν γίνει θυσίες για κάτι, είναι κανείς έτοιμος να παλέψει για αυτό.

Αυτό το τελευταίο μέτρο θα ωθήσει αυτόματα στο προσκήνιο εκείνα τα φυλετικά στοιχεία που είναι οργανικά τα πιο κατάλληλα για να υπηρετήσουν την υπέρτατη αξία του λαού μας. Χρειάζεται μόνο να περάσουν μπροστά τους μερικοί Λόχοι της Ράιχσβερ ή των S.A. για να δουν αυτές τις ηρωικές δυνάμεις, που προέρχονται από το υποσυνείδητο, να δρουν. Για να προστατευθούν όμως από νέες προδοσίες, πρέπει να ληφθεί μέριμνα για να διατηρηθούν καθαρές.

Σε ένα δικαστήριο της Βιέννης, ένας δικαστής πρότεινε να ασκηθεί επιείκεια για έναν κατηγορούμενο εγκληματία επειδή είχε περάσει μεγάλο μέρος του χρόνου του σε ένα εμπορικό περιβάλλον, επομένως έπρεπε να αξιολογηθεί το έγκλημά του και η ευθύνη του να μειωθεί. Αυτό μάλιστα δηλώθηκε ανοιχτά. Η σκανδιναβική ιδέα...

Η τιμωρία είναι επιλογή τύπου

...των προηγούμενων εποχών, αυτή του αυστηρού διαχωρισμού των ατιμωτικών πράξεων από άλλα αδικήματα, έχει επίσης εξαφανιστεί στη δημοκρατική, χωρίς φυλή, νομική ζωή όπως και σε μια απρόσωπη πολιτική και μια απρόσωπη οικονομία. Τα τελευταία απομεινάρια ομολογουμένως σώζονται ακόμη και μερικά ζουν με τιμή για μια ορισμένη διάρκεια ή ακόμα και για μια ζωή. Αυτά τα πολύτιμα απομεινάρια εξακολουθούν να είναι οι τελευταίες δυνάμεις, διαμόρφωσης τύπων και διατήρησης του λαού, οι οποίες όμως έχουν σχεδόν εξαντληθεί. Υπό το πρόσημο της δημοκρατίας, ακόμη και οι διεφθαρμένοι υπουργοί αντιμετωπίζονταν σαν έντιμοι και οι άνθρωποι που τους αποκαλούσαν απατεώνες τιμωρούνταν αυστηρά. Αυτό έγινε στο όνομα της προστασίας του κράτους. Που από μόνο του δείχνει ήδη τι είδους «κράτος» ήταν. Άρα λοιπόν, ένας νέος γερμανικός νόμος θα αποκαταστήσει τη διαφορά στις αξίες μεταξύ έντιμου και άτιμου και η τιμωρία για άτιμα αδικήματα θα αυστηροποιηθεί. Μόνο έτσι μπορεί να αναδυθεί ξανά ένας γερμανικός τύπος ανθρώπου.

Η τιμωρία δεν είναι κατ' αρχήν ένα μέσο εκπαίδευσης όπως θέλουν να μας πείσουν οι ανθρωπιστές απόστολοί μας. Η τιμωρία δεν είναι ούτε εκδίκηση. Η τιμωρία είναι (και εδώ μιλάμε για τιμωρία για άτιμη αδικήματα), απλώς το ξεχώρισμα τύπων και φύσεων ξένων στον τύπο μας. Ως εκ τούτου, η τιμωρία για άτιμα εγκλήματα πρέπει να συνεπάγεται αυτομάτως απώλεια των δικαιωμάτων του πολίτη και σε σοβαρές περιπτώσεις ισόβια απέλαση και δήμευση περιουσίας. Ένα

άτομο που δεν θεωρεί την εθνικότητα και την εθνική τιμή σαν ύψιστη αξία, έχει παραιτηθεί από το δικαίωμα να προστατεύεται από αυτόν τον λαό. Είναι αυτονόητο ότι η προδοσία κατά του έθνους και του κράτους πρέπει να τιμωρείται μόνο με φυλάκιση ή με θανατική ποινή.

Ο Γερμανός διαθέτει, όπως έχει ήδη παρατηρηθεί πολλές φορές, μια μοιραία ιδιαιτερότητα σαν κληρονομιά του ουμανισμού και του φιλελευθερισμού: τα περισσότερα προβλήματα δεν τα χειρίζεται σε σχέση με το αίμα και το χώμα, αλλά με έναν καθαρά...

Κανένα δικαίωμα «καθεαυτό»

...αφηρημένο τρόπο, λες και οι ορισμοί των όρων ήταν κάτι που υπάρχει «από μόνο του» και σαν να επρόκειτο να υψώσει μια λίγο-πολύ ευέλικτη λέξη στο πρόγραμμα του πιο άγριου αγώνα. Ο τύπος ενός τέτοιου, αφηρημένου φιλόσοφου του δημοκρατικού είδους «δικαίου» ήταν, για παράδειγμα, ο Καρλ Κρίστιαν Πλανκ, ο οποίος ακόμη και κατά τη διάρκεια του Γαλλο-Πρωσικού πολέμου διεξήγαγε έρευνα για να εξακριβώσει εάν η Γερμανία μόνο είχε το «δικαίωμα» να διεκδικήσει για τον εαυτό της τα απαραίτητα για την ύπαρξή της. Σε μακροχρόνιες φιλοσοφικές συζητήσεις κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Γερμανία έπρεπε να αποκηρύξει τις εθνικιστικές ιδέες γιατί αυτές οι ιδέες είχαν «προκλητική» επίδραση στους γείτονές της. Όμως ότι το εθνικιστικό κύμα στα γειτονικά κράτη προκάλεσε αναγκαστικά μια δικαιολογημένη αμυντική βούληση στη Γερμανία δεν πέρασε ποτέ από το μυαλό του φιλόσοφου της «νομικής» Καρλ Κρίστιαν Πλανκ και όλων των διαδόχων του μέχρι τον Λεβίν Σούκινγκ και τον Φρίντριχ Βίλχελμ Φέρστερ. Στην πράξη, όμως, αυτή η αναίμακτη σχηματοποίηση είχε σαν αποτέλεσμα το γεγονός ότι τα δικαιώματα του γερμανικού λαού στη ζωή περιορίστηκαν υπέρ της εθνικής βούλησης άλλων λαών.

Ό,τι απέκτησε εγκυρότητα στην εξωτερική-πολιτική, συνέβη και στην εσωτερική πολιτική με τον ίδιο τρόπο. Από τη σκοπιά ενός καθαρά αφηρημένου «δικαιώματος», παραχωρήθηκαν στους μετανάστες Εβραίους της Ανατολής δικαιώματα που όχι μόνο δεν είχαν τίποτα κοινό με τα **πραγματικά** δικαιώματα του γερμανικού λαού, αλλά στην πραγματικότητα ήταν αντίθετα με αυτά. Και έτσι τα πράγματα έφτασαν αναγκαστικά στο στάδιο, όπου, με βάση το αφηρημένο δίκαιο, δημιουργήθηκε μια νομική **ευνοιοκρατία** προς τους Εβραίους έναντι των Γερμανών.

Με τον ίδιο τρόπο που οι δημοκρατικοί ψευτοστοχαστές πολέμησαν για το «νόμο», ο πεπεισμένος σοσιαλδημοκράτης πολέμησε ενάντια στο «**κεφάλαιο**». Και πάλι ένας αναίμακτος όρος, πιο σωστά, μια απλή λέξη, έγινε αντικείμενο διαμάχης μεταξύ εκατομμυρίων. Ήταν σαφές ότι υπήρχαν ουσιαστικές διαφορές μεταξύ του ενός **είδους** κεφαλαίου και του άλλου. Είναι αναμφισβήτητο ότι το κεφάλαιο είναι απαραίτητο για

κάθε επιχείρηση...

Ο χρηματοοικονομικός-καπιταλιστικός Μαρξισμός

...και το μόνο ερώτημα που μένει είναι, σε ποιανού χέρια βρίσκεται αυτό το κεφάλαιο και ποιες είναι οι αρχές βάσει των οποίων πρέπει να διοικείται, να κατευθύνεται ή να εποπτεύεται; Αυτός είναι ο αποφασιστικός παράγοντας, και η κατακραυγή κατά του «κεφαλαίου» έχει αποδειχθεί σκόπιμη παραπλάνηση των δημαγωγών, οι οποίοι χρησιμοποίησαν την έννοια του κεφαλαίου εχθρική προς το λαό για να κατακτήσουν παραγωγικά μέσα και φυσικούς πόρους, ενώ άφησαν το ρευστό διεθνές δανειακό κεφάλαιο να εξαφανιστεί από τα μάτια μας.

Αν ο συνειδητοποιημένος Γερμανός σοσιαλδημοκράτης ήταν ξεκάθαρος σχετικά με αυτό από την αρχή, ότι επρόκειτο απλώς για δέσμευση αυτού του ρευστού χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, το οποίο θα μπορούσε εύκολα να μεταφερθεί από το ένα κράτος στο άλλο, με την κατάληψη της εξουσίας του κράτους από τον λαό, τότε όλη η πάλη ενάντια στην κυριαρχία του χρήματος, δηλαδή η πάλη ενάντια στον αληθινά καταστροφικό καπιταλισμό, θα είχε γίνει με τη σωστή μορφή. Όμως, όπως ήταν, μπερδεμένος από φράσεις, πορεύτηκε πίσω από Εβραίους δημαγωγούς και με την καταστροφή του συνδεδεμένου με το έδαφος κεφαλαίου, επέτρεψε στον εαυτό του να γίνει πρωταγωνιστής του διεθνούς χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, που κατέστρεφε τους λαούς. Ο λόγος αυτής της τραγικής καταστροφής βρισκόταν για άλλη μια φορά στο γεγονός ότι ο Γερμανός πολύ εύκολα δεχόταν γενικές, κενές ιδέες για γεγονότα και ήταν έτοιμος να χύσει το αίμα του για φαντάσματα.

Ακόμη και στους εθνικιστικούς κύκλους δεν έχουμε μείνει εντελώς απαλλαγμένοι από τέτοιες αναίμακτες συγκρίσεις μέχρι σήμερα. Μερικοί συγγραφείς σκέφτονται με τον εξής τρόπο: δηλώνουν, ότι σήμερα το «κεφάλαιο» ή η «ιδιοκτησία» κυριαρχούν στην «εργασία» και ότι, κατά συνέπεια, με την έννοια της «αιώνιας δικαιοσύνης», η προσπάθεια κάθε εθνικιστή και πατριώτη πρέπει να κατευθύνεται προς την παραβίαση του κανόνα της ιδιοκτησίας επί της εργασίας, προκειμένου να εξυψωθεί η εργασία σαν αξία πάνω από την ιδιοκτησία. Σε αυτήν την αφηρημένη ερμηνεία, η αντίθεση είναι εξίσου...

Η ιδιοκτησία είναι θρομβωμένη εργασία

...αβάσιμη με την αφηρημένη φιλοσοφική έρευνα για το «δίκαιο» ή τη σοσιαλδημοκρατική πάλη ενάντια στο αφηρημένο κεφάλαιο. Και εδώ πρέπει να γίνει μια διάκριση μεταξύ της κατοχής και της ιδιοκτησίας. Με την αληθινή έννοια η κατοχή (με την έννοια της ιδιοκτησίας) δεν είναι τίποτε άλλο από θρομβωμένη εργασία. Γιατί κάθε πραγματικά δημιουργική αποδοτική εργασία, ανεξάρτητα από τον τομέα, δεν είναι

τίποτα άλλο από τη διαδικασία του σχηματισμού της ιδιοκτησίας. (Από κει και πέρα, αρκεί μόνο η μυστηριώδης ιδιοφυΐα, που δεν μπορεί να ζυγιστεί.) Αναπόσπαστα ριζωμένη στην ανθρώπινη ψυχή είναι η προσπάθεια να αυξηθεί το εισόδημα από την εργασία πέρα από την ικανοποίηση της καθημερινής ύπαρξης, έτσι ώστε αφού σβήσει η στιγμιαία παρόρμηση, να μείνουν οι υπάρχουσες. Και με τον ίδιο τρόπο που ένας άνθρωπος, παρακινούμενος από μια ανεξήγητη παρόρμηση, επιθυμεί να επιβιώσει μέσω των παιδιών του, έτσι και αυτός πασχίζει να κληροδοτήσει περιουσία στο μέλλον, στους απογόνους του. Αν αυτή η παρόρμηση δεν ήταν έμφυτη στον άνθρωπο, δεν θα ήταν ποτέ εφευρέτης, δεν θα ανακάλυπτε και δεν θα γινόταν ποτέ δημιουργός. Αυτό το αίσθημα της προσωπικής ιδιοκτησίας επεκτείνεται εξίσου στα έργα τέχνης και στα επιστημονικά έργα, που πηγάζουν από μια περίσσεια δημιουργικών δυνάμεων και δεν είναι τίποτα άλλο από αποκτήματα που αποκτώνται χάρη στην υπερβολική εργατική δύναμη και παραγωγή. Ο αγώνας ενάντια στην ιδιοκτησία σαν έννοια είναι επομένως τουλάχιστον αλόγιστος, αλλά στην πράξη ένας τέτοιος αγώνας θα έπρεπε να έχει ακριβώς τα ίδια αποτελέσματα με τον σοσιαλδημοκρατικό αγώνα ενάντια στο «κεφάλαιο».

Υπάρχει φυσικά και ένα άλλο είδος ιδιοκτησίας που δεν είναι αποτέλεσμα δημιουργικής εργασίας, αλλά μιας εκμετάλλευσης αυτής της εργασίας με διαπραγματεύσεις για διαφορές ή από μια παραπλανητική υπηρεσία πολιτικών πληροφοριών. Εδώ προκύπτει ένα απολύτως πρακτικό κριτήριο...

Ο Χίτλερ για την αξία της εργασίας

...για την κρίση της προέλευσης μιας ιδιοκτησίας. Επομένως, δεν πρόκειται για αγώνα ενάντια στην «ιδιοκτησία» καθαυτή, αλλά για όξυνση της συνείδησης, της συνείδησης της τιμής και της έννοιας του καθήκοντος σύμφωνα με τις αξίες του γερμανικού χαρακτήρα και να βοηθήσει αυτή τη στάση να επιβληθεί από το νόμο.

Όσον αφορά την εργασία, είναι αυτονόητο ότι κάθε επάγγελμα αξίζει φυσικά την ίδια τιμή, υπό τον όρο ότι εντάσσεται στο πλαίσιο της γερμανικής κοινότητας στο σύνολό της και ο Αδόλφος Χίτλερ έχει επανειλημμένα χαράξει με έντονο τρόπο το μοναδικό πρότυπο για έναν εργαζόμενο: ο βαθμός στον οποίο ένα άτομο είναι αναντικατάστατο στο σύνολο του έθνους καθορίζει την εκτίμηση της αξίας του έργου του. Είναι λοιπόν αυτονόητο ότι και εδώ υπάρχει μια σειρά κατάταξης· από αυτό όμως προκύπτει ότι η εργασία από μόνη της δεν μπορεί να αντιπαρατεθεί με την ιδιοκτησία καθεαυτή. Η αντιπαράθεση συνίσταται πολύ περισσότερο στη διάκριση μεταξύ ενός είδους ιδιοκτησίας και ενός άλλου και μεταξύ ενός είδους εργασίας και ενός άλλου, μεταξύ ενός είδους ιδιοφυΐας και ενός άλλου είδους. Πρέπει να διασφαλίσουμε ότι η

«περιουσία» που αποκτάται ανέντιμα ή με κερδοσκοπία θα δημευτεί από το κράτος, αλλά η προσωπική ιδιοκτησία που είναι ο καρπός της εργασίας αναγνωρίζεται άνευ όρων ως ένας αιώνια κινητήριος πολιτιστικός παράγοντας. Και στη διάκριση μεταξύ των ειδών εργασίας, πρέπει να δημιουργηθεί μια ώθηση ώστε, βλέποντας το επίπεδο της αξίας προς όφελος ολόκληρου του λαού, ο καθένας θα προσπαθήσει να επεκτείνει τις επιτυχίες της ατομικής εργασίας σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κύκλο. Τότε αυτό εμφανίζεται σαν η βασική στάση από την οποία ένας μελλοντικός Γερμανός μπορεί να προσεγγίσει τα προβλήματα της εργασίας, της ιδιοκτησίας, της κερδοσκοπίας και του καπιταλισμού. Παντού το αίμα και ό,τι συνδέεται με τους εθνικούς δεσμούς πρέπει να θεωρούνται σαν ωθητικά στοιχεία, όχι μια λέξη και όχι κενή έννοια.

Απεργία και λουκέτο

Ακριβώς το ίδιο ισχύει όταν εξετάζουμε τους οικονομικούς αγώνες στο εσωτερικό του έθνους ως σύνολο. Οι απεργίες και τα λουκέτα εξαρτώνται αμοιβαία. Εάν το ένα επιτρέπεται, πρέπει να επιτρέπεται και το άλλο. Εάν ένας βιομήχανος μπορεί να αρνηθεί τη δυνατότητα εργασίας, ο εργαζόμενος έχει το ίδιο δικαίωμα να στερήσει από τον εργοδότη την εργατική του δύναμη. Και μάλιστα οργανωμένα, γιατί μόνο τότε οι δύο πλευρές αντιμετωπίζουν η μία την άλλη 1:1.

Οι απεργίες και τα λουκέτα με τη σημερινή τους μορφή είναι και τα δύο παιδιά της φιλελεύθερης ιδέας. Το πρώτο δεν έχει καμία σχέση με το σοσιαλισμό, ενώ το δεύτερο δεν έχει καμία σχέση με την εθνική οικονομία. Και τα δύο μέρη πηγάζουν από τον εγωισμό μιας τάξης και τα ταξικά της συμφέροντα, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο λαός στο σύνολό του. Το πρώην συμβούλιο συμβιβασμού ενός «σοσιαλιστή» υπουργού, για παράδειγμα, ήταν κοροϊδία και έδειχνε μόνο πόσο απελπιστικά στερούμενος ιδεών ήταν ο κρατικός μηχανισμός. Υπήρχε ακόμη και ο φόβος της ανάληψης δικτατορικής δράσης εδώ, γιατί αυτό θα απαιτούσε την απτή ευθύνη ενός υπουργού εργασίας του δημοκρατικού Ράιχ. Αλλά αυτό θα αποδείκνυε τότε την πλήρη έκταση της παράδοσής μας στο παγκόσμιο κεφάλαιο χωρίς καμία δυνατότητα συγκάλυψης, χωρίς καμία πιθανότητα να μεταθέσουμε την ευθύνη στους ώμους άλλων. Αυτό φοβόντουσαν οι οικονομικοί μαρξιστές, για πολύ κατανοητούς λόγους.
Έτσι, το δημιουργικό γερμανικό έθνος έπεσε θύμα τριών παραγόντων: της βιομηχανίας, των υποκινούμενων χειρωνακτών εργατών και ενός ανήμπορου υπουργείου δημοκρατικού σοσιαλδημοκρατικού χαρακτήρα.
Υπεύθυνες για τη μεγάλη κρίση ήταν οι πρώην κυβερνήσεις του Ράιχ και τα κόμματα που τις υποστήριζαν: δηλαδή ολόκληρο το Ράιχσταγκ.

Ο επιχειρηματίας, η εργασία και ο εργάτης δεν είναι ατομικότητες από μόνα τους, αλλά μέλη ενός οργανικού συνόλου,...

Η ταξική πάλη από πάνω

...χωρίς το οποίο δεν θα σήμαιναν τίποτα. Για το λόγο αυτό η ελευθερία δράσης τόσο του εργοδότη όσο και του εργάτη περιορίζεται αναγκαστικά στον βαθμό που απαιτείται από το γενικό συμφέρον του λαού. Ως εκ τούτου, μπορεί να υπάρξουν στιγμές που απαγορεύονται οι απεργίες και τα λουκέτα. Ωστόσο, αυτό μπορεί να συμβεί μόνο εάν η κυβερνητική εξουσία που παρεμβαίνει εδώ δεν έχει προκύψει η ίδια από καθαρά ομαδικά συμφέροντα. Αλλά από αυτό προκύπτει επίσης ότι το κοινοβουλευτικό μείγμα του οικονομικού ατομικισμού και της κομματικής πολιτικής ήταν η καρκινική ασθένεια της καταραμένης ύπαρξής μας μέχρι το 1933, ότι επομένως το κοινωνικό ζήτημα δεν μπορεί ποτέ να λυθεί από τη σοσιαλδημοκρατία και ακόμη λιγότερο από τον κομμουνισμό, ο οποίος θα ήθελε να ανατρέψει ολόκληρη τη ζωή δηλώνοντας ότι το μέρος είναι το σύνολο, αλλά ακόμη λιγότερο θα μπορούσε να λυθεί η κρίση από όλες εκείνες τις «εθνικές» οικονομικές ικανότητες που είχαν ήδη αποτύχει μέχρι το 1917 και σήμερα αυτές οι εταιρείες στέκονται πιο αβοήθητες από ποτέ. «Ποτέ δεν ασχολήθηκα με το κοινωνικό ζήτημα, το κυριότερο ήταν ότι οι καμινάδες κάπνιζαν», είπε ο Χιούγκο Στίνες στις 9 Νοεμβρίου 1918 στον Καρλ Φρίντριχ φον Ζίμενς. Ακόμα και σήμερα έτσι «σκέφτεται» ένα κομμάτι της γερμανικής βαριάς βιομηχανίας, που έχει καλλιεργήσει και την ταξική πάλη «από πάνω».

Έτσι, θεωρούμενο και από αυτή την πλευρά της πρακτικής ζωής, ο παλιός ψευτοεθνικισμός και ο παλιός ψευτοσοσιαλισμός πεθαίνουν μπροστά στα μάτια μας συνοδευόμενα από βίαιους σπασμούς. Και οι δύο ήταν και συνδέονται αφύσικα με τη «δημοκρατία των καρτέλ», δηλητηριασμένα από αυτή και μπορούν να απαλλαγούν από το δηλητήριο μόνο μέσω του νέου εθνικισμού και του νέου σοσιαλισμού, προκειμένου να δημιουργηθεί μια ετοιμότητα για μια νέα κρατική ιδέα της φυλετικής-οργανικής ζωής.

Η ουσία από την οποία πηγάζει αυτή η οπτική, η οποία έρχεται σε ευθεία αντίθεση τόσο με τον αστό φιλελεύθερο όσο και με τον μαρξιστή, είναι το πανάρχαιο...

Η γερμανική έννοια της ιδιοκτησίας

...γερμανικό αίσθημα δικαιοσύνης, που έχει θαφτεί σήμερα. Αν το ρωμαϊκό δίκαιο έδινε έμφαση μόνο στις τυπικές πτυχές της ιδιοκτησίας, ξεχωρίζοντας αυτή την ιδιότητα από όλες τις σχέσεις ως πράγμα από μόνο του, η γερμανική εκδοχή του δικαίου δεν αναγνωρίζει καθόλου αυτήν την άποψη, αλλά γνωρίζει και αναγνωρίζει μόνο τις σχέσεις. Σχέσεις που είναι υποχρεωτικού είδους μεταξύ της ιδιωτικής ιδιοκτησίας και της κοινότητας, που δίνουν στον χαρακτήρα της ιδιοκτησίας την

αίσθηση της νόμιμης ιδιοκτησίας. Σε αυτό το σημείο αρχίζει η βαθύτερη μέθη της σοσιαλιστικής ιδέας. Μαζί με τρεις μεγάλες καταστροφές που προκάλεσε ο μαρξισμός, συγκεκριμένα, από το δόγμα του διεθνισμού (που κατακερματίζει τη λαϊκή βάση κάθε σκέψης και συναισθήματος), μέσω της ταξικής πάλης, (που έχει σκοπό να καταστρέψει το έθνος, δηλαδή τον ζωντανό οργανισμό, ξεσηκώνοντας το ένα μέρος του έθνους να επαναστατήσει εναντίον του άλλου) και με τον πασιφισμό (που υποτίθεται ότι ολοκληρώνει αυτό το έργο της καταστροφής μέσω του εξευτελισμού της εξωτερικής πολιτικής), υπάρχει μια άλλη σαν τέταρτη που είναι η βαθύτερη υπονόμευση, η καταστροφή της ίδιας της έννοιας της ιδιοκτησίας, η οποία είναι πιο στενά συνδεδεμένη με το γερμανικό ιδεώδες της προσωπικότητας. Ο μαρξισμός κάποτε άρπαξε τη φράση «η ιδιοκτησία είναι κλοπή» που πέταξε ο Πιερ-Ζοζέφ Προυντόν και τη χρησιμοποίησε σαν σύνθημα στον αγώνα του ενάντια στον καπιταλισμό και σαν επίθεση στην ιδιωτική ιδιοκτησία. Αυτό το ψεύτικο σύνθημα (η έννοια της κλοπής δεν μπορεί καν να υπάρξει αν δεν υπάρχει ιδέα της ιδιοκτησίας) ανέδειξε μαρξιστές δημαγωγούς στην ηγεσία και απέκλεισε από αυτήν όλους τους έντιμους άνδρες και έτσι έγινε αυτό που έπρεπε να γίνει: υπό την μαρξιστική κυριαρχία από το 1918, δεν κηρύχθηκε κλοπή η περιουσία αλλά, αντίθετα, οι μεγαλύτερες κλοπές νομιμοποιήθηκαν στο όνομα της εξίσωσης της ιδιοκτησίας.

Σχετικά με την ιδέα της νομιμότητας

Αυτό το γεγονός υπογραμμίζει τι είναι η όλη έννοια της ιδιοκτησίας.

Μια αστική τάξη χωρίς ιδέες κατηγορεί το γερμανικό κίνημα της Αναγέννησης για εχθρότητα προς την ιδιοκτησία, γιατί επιτρέπει τη δυνατότητα δράσης για λογαριασμό ενός εθνικού κράτους. Ακόμη και οι αστοί, που ληστεύτηκαν από τον πληθωρισμό, προσκολλήθηκαν δειλά σε μια απαρχαιωμένη έννοια της ιδιοκτησίας και με αυτόν τον τρόπο ένιωθαν περισσότερο συνδεδεμένοι με τα μεγαλύτερα παράσιτα του λαού παρά να συμφωνήσουν να υποβάλουν τις παλιές τους ιδέες σε έναν αυστηρό έλεγχο. Η προηγούμενη δήλωση δείχνει ότι η όλη διαμάχη αφορά μόνο το πού πρέπει να χαρακτεί η γραμμή της ιδέας της νομιμότητας μεταξύ κλοπής και νόμιμης ιδιοκτησίας. Για τον αληθινό Γερμανό, που πάντα συνδέει τις ιδέες του δικαίου με τις ιδέες της έντιμης δράσης και του καθήκοντος, δεν είναι δύσκολο να οριστεί η έννομη ιδιοκτησία, ενώ με την παλιά έννοια της ιδιοκτησίας στη δημοκρατία, οι άνδρες που πραγματικά έπρεπε να κάθονται στη φυλακή ή να κρέμονται στην αγχόνη ταξιδεύουν με κομψά παλτό σε διεθνή εμπορικά συνέδρια σαν εκπρόσωποι της λεγόμενης ελεύθερης δημοκρατίας. Η νέα εκδοχή του νόμου, η οποία δεν μπορεί να αναγνωρίσει την ανέντιμη κατοχή σαν προσωπική ιδιοκτησία, έχει γίνει έτσι ο ισχυρότερος προστάτης και θεματοφύλακας της πραγματικής γερμανικής έννοιας της ιδιοκτησίας, η

οποία συμφωνεί πλήρως με το αρχαίο γερμανικό αίσθημα για το δίκαιο.

Και εδώ βλέπουμε ένα σημαντικό γεγονός που μας οδηγεί πίσω σε αυτό που ειπώθηκε προηγουμένως: για εμάς, ο σοσιαλισμός δεν είναι απλώς μια εύστοχη εφαρμογή μέτρων για την προστασία του λαού, επομένως δεν είναι απλώς ένα οικονομικό-πολιτικό ή κοινωνικό-πολιτικό σχέδιο, αλλά όλα αυτά πηγάζουν...

Ο αναίσχυντος κανόνας του χρήματος

...από έμφυτες αξίες, δηλαδή από τη θέληση. Η ιδέα του καθήκοντος πηγάζει από τη βούληση και τις αξίες της, όπως και η ιδέα της δικαιοσύνης. Το αίμα είναι ένα με αυτή τη θέληση και έτσι οι λέξεις σοσιαλισμός και εθνικισμός δεν είναι αντίθετες αλλά, στην βαθύτερη ουσία, ένα και το αυτό, φιλοσοφικά θεμελιωμένες ακριβώς επειδή και οι δύο εκφράσεις της ζωής μας πηγάζουν από μια κοινή αρχέγονη βούληση που αξιολογεί αυτή τη ζωή με έναν συγκεκριμένο τρόπο.

Αν σκεφτεί κανείς και ζήσει με αυτόν τον τρόπο τον αγώνα της εποχής μας, μόνο τότε θα συνειδητοποιήσει εκείνες τις προϋποθέσεις που δίνουν σε όλες τις άλλες ατομικές απαιτήσεις το πλήρες περιεχόμενο, το χρώμα και την ενότητά τους. Αλλά αν κάθε Γερμανός εξετάζει όλα τα ζητήματα της ζωής από τη σκοπιά της ύψιστης αξίας της αιματοβαμμένης εθνικότητας, τότε σίγουρα μπορεί μερικές φορές να κάνει λάθος, αλλά πάντα θα συνειδητοποιεί το λάθος πολύ σύντομα και θα μπορεί να το διορθώσει.

Με βάση τις πολιτειακές και νομικές πτυχές που περιγράφηκαν, το σύνολο του σημερινού οικονομικού μας συστήματος φαίνεται να είναι εσωτερικά σάπιο και κούφιο παρά την τεράστια έκτασή του. Τα διεθνή καρτέλ έχουν γιορτάσει άτιμους θριάμβους στις μεγάλες οικονομικές διασκέψεις από το 1919. Ποτέ πριν ο κόσμος δεν έγινε μάρτυρας μιας πιο ξεδιάντροπης κυριαρχίας του χρήματος σε όλες τις άλλες αξίες από ό,τι όταν τα εκατομμύρια όλων των εθνών κείτονταν στα αιματηρά πεδία μάχης, θυσιαζόμενα με την πίστη ότι πολεμούσαν για την ελευθερία, την τιμή και την Πατρίδα. Αυτή η αδιαντροπιά της διεθνούς πειρατείας στο χρηματιστήριο μετά τη νίκη της άφησε να γλιστρήσουν όλες οι μάσκες της μασονικής ανθρωπότητας και έδειξε με τρομακτική σαφήνεια όχι μόνο τη δημοκρατική παρακμή...

Η μανία του χρυσού

...αλλά και τη διάλυση του παλιού εθνικισμού που, με το σπαθί στο χέρι, πάλεψε δουλικά για τα συμφέροντα του χρηματιστηρίου. Αυτή η κυριαρχία του χρηματιστηρίου γνώριζε μόνο τον εαυτό της σαν την υψηλότερη αξία: «Η οικονομία είναι το πεπρωμένο», δήλωσε περήφανα ο Βάλτερ Ράθεναου, αυτός ο ήρωας του διεθνούς χρηματοοικονομικού

πνεύματος. Το να κάνουμε μια οικονομία για χάρη της οικονομίας ήταν το «ιδανικό» μιας ανήθικης εποχής. Σε ολόκληρη την οικονομία του 19ου αιώνα σε όλα τα κράτη έλλειπε η έννοια της τιμής, είτε αυτή η οικονομία διοικούνταν από εθνικιστές είτε από διεθνιστές. Γι' αυτό και οδήγησε στην κυριαρχία του κλέφτη πάνω στον έντιμο. Οι καθηγητές σε όλα τα πανεπιστήμια δίδασκαν τους λεγόμενους νόμους της οικονομίας, τους οποίους έπρεπε να υπακούουμε. Ξέχασαν όμως ότι κάθε «έννομο» αποτέλεσμα έχει μια αφετηρία, μια προϋπόθεση από την οποία προκύπτει η αναγκαία εξέλιξη των πραγμάτων. Η μανία για το χρυσό, που ενσταλάχτηκε τεχνητά σε εμάς, για παράδειγμα, ήταν η προϋπόθεση για το διεθνές νόμισμα χρυσού, το οποίο θεωρείται «φυσικός δίκαιο», αλλά θα εξαφανιστεί με το τέλος αυτής της τρέλας με τον χρυσό, όπως ακριβώς η τρέλα των μαγισσών του εξεταστικού Μεσαίωνα μετά την επιτυχία της Διαφώτισης. Το φυλετικό χάος των παγκοσμιοποιημένων πόλεων είναι ο φυσικός νόμος απόρροια της ελεύθερης μετακίνησης. Η δικτατορία του χρηματιστηρίου είναι η απαραίτητη συνέπεια της λατρείας της οικονομίας και του κέρδους σαν η υπέρτατη αξία. Θα εξαφανιστεί όταν μια νέα ιδέα, την οποία φέρουν νέοι άνθρωποι, γίνει η βάση της οικονομικής ζωής. Και εδώ, η σκανδιναβική έννοια της τιμής είναι αυτή που μια μέρα θα δημιουργήσει ένα νέο νόμο μέσω των εκπροσώπων της. Κάποτε ένας που χρεοκοπούσε, χωρίς να φταίει ο ίδιος, θεωρούνταν ανέντιμος γιατί η χρεωκοπία του δεν κατέστρεφε μόνο τον εαυτό του αλλά και άλλους ανθρώπους. Αλλά στον σημερινό κόσμο ακόμη και η εσκεμμένη χρεοκοπία είναι καλή υπόθεση, και ο εκβιαστής θεωρείται χρήσιμο μέλος της δημοκρατικής κοινωνίας. Ο νόμος του επερχόμενου Ράιχ...

Εξάλειψη της κερδοσκοπίας!

...θα σαρώσει εδώ με μια σιδερένια σκούπα. Θα εκπληρώσει τα λόγια του Πολ ντε Λαγκάρντ για τους Εβραίους, ότι οι τριχινέλλες δεν αλλάζουν, αλλά πρέπει να καταστούν αβλαβείς όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Εκατομμύρια στενάζουν σήμερα κάτω από μια τρομερή αδικία και λαχταρούν τη σωτηρία μέσω αυξήσεων μισθών, νομισματικών ανατιμήσεων κ.λ.π. Ξεχνούν ότι η δυστυχία τους είναι το αποτέλεσμα της κοινής παραδοχής ότι η οικονομία μας είναι η υπέρτατη αξία. Θα καταλάβουν όμως αμέσως τι συνέβη τα τελευταία εκατό χρόνια όταν κάποτε το σχοινί και η αγχόνη αρχίσουν να πραγματοποιούν τον απαραίτητο καθαρισμό. Θα εκπλαγεί κανείς με το πόσο γρήγορα καταρρέει όλος ο τρόμος όταν το ενεργητικό χέρι ενός έντιμου ισχυρού άνδρα αρπάξει από το λαιμό τους αλήτες των τραπεζών και του χρηματιστηρίου με τα μεταξωτά φράκα και τους κάνει αβλαβείς με τα νόμιμα μέσα μιας νέας δικαιοσύνης. Νόμος για εμάς είναι μόνο αυτό που υπηρετεί τη γερμανική τιμή, επομένως μια δίκαιη οικονομία είναι μόνο

αυτή που βασίζεται σε αυτήν την αρχή, όπως κάποτε ήταν οι ευγενείς συντεχνίες των χειροτεχνών, όπως εξακολουθεί και σήμερα να είναι η Χανσεατική Ένωση.

Θα υπάρξουν διαφορές απόψεων σχετικά με τα τεχνικά μέτρα. Δεν μπορούμε να μιλήσουμε για αυτό εδώ, γιατί άλλες συνθήκες απαιτούν μέσα που δεν μπορούν να αξιολογηθούν σωστά σήμερα. Κανείς δεν μπορεί να θεσπίσει τους νόμους μιας πνευματικής επανάστασης σε όλες τις λεπτομέρειες. Απλώς πρέπει να γνωρίζεις την αφετηρία και τον στόχο και να αγωνίζεσαι για αυτό με πάθος.

Κατά την άποψή μας η οικονομία είναι ενσωματωμένη στο σύστημα των δυνάμεων που δημιουργούν τύπο, όπως και ο νόμος και η πολιτική. Όλα εξυπηρετούν έναν, πάντα μόνο έναν. Ένα μελλοντικό γερμανικό κράτος θα χρειαστεί να εισαγάγει δύο επιπλέον σημαντικά μέτρα στον πυρήνα της νομικής του δομής, τα οποία αντιστοιχούν στις διαδικασίες οργανικής επιλογής της φύσης: την εκτόπιση...

Η απαγόρευση δικαιοπραξίας από το Ράιχ

...και την κήρυξη σε παράνομο. Εάν ένας Γερμανός είναι ένοχος για σοβαρές παραβιάσεις των εθνικών του καθηκόντων με συμπεριφορά που υπερβαίνει ένα προσωπικό ελάττωμα που συγχωρείτε, τότε δεν υπάρχει πλέον λόγος για την εθνική κοινότητα να ανέχεται και να συντηρεί αυτό το βλαβερό μέλος ανάμεσά της· γι’ αυτό μέσω των δικαστηρίων της θα κηρύξει την εκτόπισή του για ορισμένο χρονικό διάστημα ή για πάντα. Σε σοβαρές περιπτώσεις διαφυγής από τη γερμανική δικαιοδοσία, ο εγκληματίας θα κηρύσσεται παράνομος. Σε κανέναν Γερμανό πουθενά στον κόσμο δεν θα επιτρέπεται τότε να έχει προσωπική ή επαγγελματική επαφή μαζί του· η εφαρμογή αυτής της απόφασης πρέπει να διασφαλιστεί με όλα τα πολιτικά και οικονομικά μέσα. Όσον αφορά την οικογένεια του εγκληματία, οι αποφάσεις πρέπει να διαφέρουν από περίπτωση σε περίπτωση και, σε κάθε περίπτωση, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη. Το δημοκρατικό κράτος χαϊδεύοντας τους εγκληματίες, ενθαρρύνει μια εχθρική για το αίμα αντιεπιλογή, αναγκάζει τον εργαζόμενο λαό, να ταΐζει εκατοντάδες εγκληματίες και να φροντίζει τους εξίσου ταλαιπωρημένους απογόνους τους. Η στέρηση των δικαιωμάτων του πολίτη, ο εκτοπισμός και η κήρυξη σε παράνομο θα επέφεραν πολύ σύντομα μια αισθητή κάθαρση της σημερινής μολυσμένης ζωής, ενίσχυση όλων των δημιουργικών δυνάμεων και κατά συνέπεια ενίσχυση της αυτοπεποίθησης. Σαν αποτέλεσμα, η πρώτη προϋπόθεση είναι και μια δυναμική εξωτερική πολιτική.

Σήμερα, το θέμα των εξώγαμων τέκνων αντιμετωπίζεται με μια αποκρουστική υποκρισία. Οι εκκλησίες σωρεύουν ντροπή, περιφρόνηση και κοινωνικό αποκλεισμό στις «πεσούσες» ενώ οι οργανικοί εχθροί του έθνους πρεσβεύουν την κατάρριψη όλων των φραγμών και απαιτούν

φυλετικό χάος, σεξουαλικό κολεκτιβισμό και απαίτηση ελευθερίας των αμβλώσεων. Από φυλετική άποψη, όλα αυτά φαίνονται με διαφορετικό πρίσμα. Σίγουρα η μονογαμία πρέπει οπωσδήποτε να προστατευθεί και να διατηρηθεί...

Βιολογία και Χριστιανικός Γάμος

...σαν οργανικό κύτταρο της εθνικότητας, αλλά ο καθηγητής Κνουτ Άσμπγιορν Βιτ-Κνούντσεν σωστά επεσήμανε ότι χωρίς την περιοδική πολυγαμία, το γερμανικό ρεύμα των λαών των προηγούμενων αιώνων δεν θα είχε εμφανιστεί ποτέ και κατά συνέπεια όλες οι βάσεις για τον πολιτισμό της δύσης θα έλειπαν*. Αυτή η αλήθεια εξυψώνει το ιστορικό γεγονός πάνω από κάθε ηθικοποίηση. Υπήρξαν μεταγενέστερες περίοδοι κατά τις οποίες οι γυναίκες ήταν πολύ περισσότερες από τους άνδρες. Αυτό συμβαίνει ξανά σήμερα. Θα έπρεπε αυτά τα εκατομμύρια των γυναικών να θεωρούνται, με ένα χαμόγελο οίκτου, σαν ηλικιωμένες υπηρέτριες που τους έχουν κλέψει το δικαίωμά τους στη ζωή; Πρέπει μια υποκριτική, σεξουαλικά ικανοποιημένη κοινωνία να κρίνει αυτές τις γυναίκες περιφρονητικά; Το επερχόμενο Ράιχ θα απαντήσει αρνητικά και στα δύο ερωτήματα. Με τη διατήρηση της μονογαμίας, θα δείξει στις μητέρες των παιδιών από τη Γερμανία, αλλά και εκείνων των οποίων τα παιδιά γεννιούνται εκτός γάμου, τον ίδιο σεβασμό και θα μπορεί να θέσει τα νόθα παιδιά σε ίση θέση με τα νόμιμα παιδιά, τόσο κοινωνικά όσο και νομικά. Είναι σαφές, ότι τέτοιου είδους δηλώσεις θα δεχτούν επίθεση από τους εκπροσώπους της εκκλησίας καθώς και από τα εκτελεστικά συμβούλια όλων των «κοινωνικών» και «ηθικών» συλλόγων, τα οποία, χωρίς καμιά αμφιβολία, βρίσκουν αποδεκτό έναν γάμο...

Η φυλετική μόλυνση είναι χριστιανική;

...μεταξύ ενός καθολικού Γερμανού και μιας καθολικής μιγάδας, ενώ ασκούν κοινωνική και θρησκευτική πίεση κατά του γάμου ενός **Γερμανού** καθολικού και μιας **Γερμανίδας** προτεστάντισσας. Αυτές οι δυνάμεις είναι της άποψης ότι η φυλετική μόλυνση μπορεί να είναι ηθική

* Καθηγητής Δρ. Κνουτ Άσμπγιορν Βιτ-Κνούντσεν: «Το ζήτημα των γυναικών και ο φεμινισμός» (Frauenfrage und Feminismus), Στουτγάρδη 1926. Αυτή είναι σίγουρα η καλύτερη εργασία που έχει γραφτεί για αυτό το θέμα μέχρι σήμερα. Ο συγγραφέας λέει: «Και εγώ αποδέχομαι τη μονογαμία, αλλά αυτό δεν επηρεάζει την κατανόησή μου για το γεγονός ότι η περιοδική πολυγαμία των προγόνων μας είναι ο λόγος που οι λευκός άνδρας, που αναδύθηκε από τη φτωχή γωνιά της βορειοδυτικής Ευρώπης, παρ' όλες τις οπισθοδρομήσεις, εξακολουθεί να είναι τόσο πολυάριθμος σήμερα, ενώ ο αγώνας του Χριστιανισμού ενάντια στην πολυγαμία συνοδεύτηκε από μια παρακμή της στρατιωτικοπολιτικής ανάπτυξης της φυλής μας – μια λογική σύνδεση που μέχρι τώρα δεν έχει αναγνωριστεί ή αξιολογηθεί».
Στοιχεία αυτού του γεγονότος βρίσκονται στην εξαιρετική ανθολογία «Γυναικεία φύση και εθνική δύναμη» (Gegenchtscharakter und Volkskraft), Ντάρμσταντ, 1930.

και χριστιανική, αλλά υψώνουν ένα υποκριτικό ουρλιαχτό γι' αυτό, όταν οι (βιολογικές) σχέσεις μεταξύ των φύλων που διέπονται από το νόμο της ζωής τόσο από την προσωπική και πνευματική άποψη, διέπονται και από την άποψη της φυλετικής διατήρησης και ενίσχυσης της εθνικής ταυτότητας μέσω της κληρονομικής διάδοσης. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το γεγονός ότι το πλεόνασμα των γεννήσεων έναντι των θανάτων ανά 1000 κατοίκους στη Γερμανία ήταν 13,4 το 1874, το 1904 ήταν 14,5, αλλά το 1927 μόλις 6,4! Δεδομένου ότι το ποσοστό θνησιμότητας θα μπορούσε να μειωθεί κάπως, η συνολική εικόνα, ότι το πλεόνασμα των γεννήσεων ανήλθε το 1874 σε 0,50% και το 1927 σε 0,40% φαίνεται ευνοϊκή, διότι αυτό συγκαλύπτει το έλλειμμα των γυναικών σε αναπαραγωγική ηλικία. Σύμφωνα με τον Φριτζ Λεντς*, η Γερμανία χρειάζεται 1.366.000 γεννήσεις ζωντανών για να σταθεροποιήσει τον πληθυσμό της στα 78.000.000. Το 1927 όμως, γεννήθηκαν μόνο 1.160.000, δηλαδή, το 15% του ελάχιστου αριθμού των γυναικών που απαιτούνται για τη διατήρηση του πληθυσμού ήταν ήδη ελλιπές. Το σημερινό πλεόνασμα των γεννήσεων δεν μπορεί επομένως να είναι μεγάλης διάρκειας. Σε λίγες δεκαετίες, όσοι είναι τώρα μεσήλικες θα έχουν φτάσει σε μεγάλη ηλικία· και τότε θα αρχίσει ένας μεγάλος θάνατος». Αν προσθέσετε ότι οι λαοί της Ανατολής αυξάνονται διαρκώς – η Ρωσία, παρά τις δυστυχίες της, αυξάνεται κατά τρία εκατομμύρια κατοίκους σχεδόν κάθε χρόνο – το ερώτημα για τον γερμανικό λαό είναι απλώς αν είναι πρόθυμος...

Προστασία σε όλες τις μητέρες

...να κερδίσει ή να χαθεί στις επερχόμενες συγκρούσεις. Αν λοιπόν, μπροστά σε πολλούς γάμους που σκόπιμα δεν αποκτούν παιδιά, με το μεγάλο πλεόνασμα γυναικών, οι ανύπαντρες υγιείς γυναίκες φέρνουν παιδιά στον κόσμο, αυτό είναι μια αύξηση της δύναμης για τη γερμανική κοινότητα στο σύνολό της. Πλησιάζουμε στην εποχή των μεγάλων μαχών για την ίδια την επιβίωση μας· αλλά όταν διαπιστώνουμε αυτό το γεγονός και βγαίνουν συμπεράσματα, τότε έρχονται όλοι οι σεξουαλικά ικανοποιημένοι ηθικολόγοι και οι πρόεδροι γυναικείων οργανώσεων που πλέκουν πουλόβερ για τους νέγρους και τους Οτεντότους, που δωρίζουν πρόθυμα χρήματα για «αποστολές» στους Ζουλού και εκστρατεύουν ενάντια στην «ανηθικότητα» όταν κάποιος δηλώνει, ότι η διατήρηση της ουσίας που κινδυνεύει με θάνατο είναι το πιο σημαντικό, κάτι σε σχέση με το οποίο **όλα τα άλλα** είναι δευτερεύοντα: και αυτό απαιτεί την αναπαραγωγή **υγιούς** γερμανικού αίματος. Γιατί ακόμη και το γνήσιο ήθος και η διατήρηση της ελευθερίας του έθνους στο σύνολό του είναι

---

* Έρβιν Μπάουρ, Όιγκεν Φίσερ και Φριτζ Λεντς: «Ανθρώπινη επιλογή και φυλετική υγιεινή» (Menschliche Auslese und Rassenhygiene), τόμος 2ος, σελ. 178.

αδιανόητα χωρίς αυτό το προαπαιτούμενο. Τα πρότυπα που είναι καλά σε εύρυθμες και ειρηνικές εποχές μπορεί να γίνουν μοιραία σε περιόδους αγώνα για το πεπρωμένο και να οδηγήσουν σε καταστροφή. Το μελλοντικό γερμανικό Ράιχ λοιπόν, θα αξιολογήσει όλο αυτό το ζήτημα από μια νέα οπτική γωνία και θα δημιουργήσει αντίστοιχες μορφές ζωής.

Αυτή η θεώρηση συμπληρώνεται με την αξιολόγηση της ανάμειξης των φυλών. Εάν μια Γερμανίδα οικειοθελώς μπλεχτεί με νέγρους, κίτρινους, ημίαιμους ή Εβραίους, δεν δικαιούται σε καμία περίπτωση νομική προστασία· ούτε για τα νόμιμα ή νόθα τέκνα της, στα οποία δεν αναγνωρίζονται εξαρχής τα δικαιώματα των Γερμανών πολιτών. Το έγκλημα βιασμού από κάποιον ξένης φυλής θα τιμωρείται με μαστίγωμα, φυλάκιση, δήμευση περιουσίας και εκδίωξη από το γερμανικό Ράιχ ισόβια.

Ωστόσο, η βάση για την εμφάνιση μιας νέας αριστοκρατίας δόθηκε από τους άνδρες που κατείχαν τις πρώτες θέσεις στον αγώνα...

Ίδρυση μιας νέας αριστοκρατίας

...για το επερχόμενο Ράιχ – πνευματικά, πολιτικά και στρατιωτικά. Θα φανεί από μια εσωτερική ανάγκη ότι το 80% αυτών των ανδρών θα πλησιάζει και εξωτερικά τον σκανδιναβικό τύπο, αφού η εκπλήρωση αυτών των αξιών συνδέεται άμεσα με τις υψηλότερες τιμές του αίματος. Για κάποιους άλλους, η κληρονομική εικόνα υπερισχύει της ατομικής εμφάνισης και αποκαλύπτεται μόνο με πράξεις. Τίποτα δεν θα ήταν πιο επιφανειακό από το να θελήσουμε να προσεγγίσουμε την αξιολόγηση του ατόμου με εκατοστά και κεφαλικούς δείκτες, αλλά σε αυτό το σημείο πρέπει πρώτα η δοκιμασία στη ζωή να κριθεί στην υπηρεσία του έθνους, με την οποία, φυσικά, η ανατροφή για ένα φυλετικό σκανδιναβικό ιδεώδες ομορφιάς πρέπει να συμβαδίζει.

Η νέα αριστοκρατία θα είναι μια αριστοκρατία και αίματος και επιτευγμάτων. Θα μεταδοθεί από τους πατέρες στους γιους, αλλά θα σβήσει αν ο γιος διαπράξει αδικήματα που είναι ανέντιμα· αλλά δεν χρειάζεται να ανανεωθεί ούτε στην τέταρτη γενιά, αν η τρίτη γενιά επιδείξει κατώτερα επιτεύγματα. Η γερμανική αριστοκρατική τάξη, καταρχήν, θα χρειαστεί να χτιστεί από αγρότες και πολεμιστές, γιατί το αίμα που έχουν αυτά τα επαγγέλματα η απόλυτη σωματική υγεία διατηρείται με μεγαλύτερη βεβαιότητα, σε αυτούς είναι πολύ πιθανό να δημιουργηθεί η βάση για την αναπαραγωγή υγιών απογόνων. Θα πρέπει να τηρηθεί περισσότερη προσοχή στο θέμα του εξευγενισμού καλλιτεχνών, λογίων ή πολιτικών, όσο μεγάλα κι αν είναι τα αξιόλογα επιτεύγματά τους. Η παλιά δημοκρατία ανταμείβει μόνο με χρήματα, αλλά η νέα Γερμανία θα ανταμείβει τους μεγάλους ηγέτες της με τιμές. Από το 1918, οι παλιοί τίτλοι ευγενείας έγιναν απλώς ονομαστικοί αντί να βασίζονται νομικά στη δομή της κοινότητας. Το αναδυόμενο Ράιχ δεν

θα αποκαταστήσει την παλιά κοινωνική ευγένεια, αλλά...

Φυσική νομιμότητα και αρχοντιά της ψυχής

...θα εξαρτήσει την επιβεβαίωση των ευγενών τίτλων από την αποδεδειγμένη προσωπική αξία στον αγώνα για τη Γερμανία. Χωρίς τέτοια επιβεβαίωση το παλιό ευγενές όνομα θα γίνει απλώς ένα κοινό αστικό όνομα.

Ο τίτλος της ευγένειας, ο οποίος απονεμήθηκε με βάση την προσωπική συμπεριφορά στον Μεγάλο Πόλεμο, διατηρεί τη σημασία του χωρίς εκ νέου επιβεβαίωση.

Με αυτόν τον τρόπο, η ευγένεια δεν θα είναι πλέον χαρακτηριστικό μιας κάστας που θα συνιστούσε ένα οριζόντιο κοινωνικό στρώμα, αλλά θα περνά κάθετα σε όλα τα επίπεδα του λαού και θα ωθήσει όλες τις υγιείς, δυνατές, δημιουργικές δυνάμεις στο υψηλότερα επιτεύγματα, όχι με την έννοια της δημοκρατικής αρχής της ελευθερίας των εργαζομένων, ακόμα κι αν βουρτσίζουν τον τοίχο της φυλακής με τα μανίκια τους, αλλά για επιτεύγματα που περιορίζονται εξαρχής από την προσωπική και εθνική έννοια της τιμής.

Με αυτές τις παρατηρήσεις χαράσσονται οι **κατευθύνσεις** μιας νέας νομικής εξέλιξης.

Θα χρειαστεί να προχωρήσουμε περαιτέρω: η ιδέα του φυλετικού δικαίου είναι ένα ηθικό επακόλουθο της γνώσης των πραγματικών φυσικών νόμων. Αυτός ο νόμος θεωρούνταν κάποτε σαν κάτι ιερό. Οι θεοί στην αρχή ήταν ενσαρκώσεις των δυνάμεων της φύσης, αργότερα έγιναν φορείς μιας ηθικής ιδέας. Ένας λαός που αδυνατεί να κατανοήσει τους φυσικούς νόμους δεν θα είναι σε θέση να κατανοήσει την ουσία του ηθικού νόμου, δηλαδή μια κοσμοθεωρία που πιστεύει σοβαρά ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε αυθαίρετα από το τίποτα θα διακηρύξει και έναν αυθαίρετο θεό, που δεν αναγνωρίζει καμία εσωτερική αξία του ανθρώπου. Η δημιουργία του κόσμου από το τίποτα απαιτεί τη θεμελιώδη πίστη ότι αυτός ο «δημιουργός» Θεός επεμβαίνει αργότερα στις λειτουργίες του κόσμου από έξω – ή μπορεί να παρέμβει – αν το επιλέξει. Αυτό αρνείται τους εσωτερικούς...

Πτώση των θεών λόγω παραβίασης του νόμου

...νόμους της φυσικής αιτιότητας. Αυτή είναι η κοσμοθεωρία των Σημιτών, των Εβραίων και των Ρωμαίων. Η πίστη στα θαύματα του μάγου γιατρού είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ανακήρυξη της «παντοδύναμης» θεότητας που παρεμβαίνει απ’ έξω. Γι’ αυτό τέτοια συστήματα δεν αναγνωρίζουν οργανικούς νόμους, παρά μόνο την τυραννική εξουσία του «θεού» τους ή του εκπροσώπου του, που θέλει να επιβάλει το «Σώμα του κανονικού δικαίου» (Corpus Juris Canonici) του

σε όλο τον κόσμο στο όνομα του «οικουμενισμού».

Ο σκανδιναβικός δυτικός άνθρωπος, που αναγνωρίζει έναν αιώνιο νόμο της φύσης και χάρη σε αυτή την αντίληψη, κατέστησε δυνατή εξαρχής την γνήσια κοσμική επιστήμη, αναζήτησε κάποτε την πρώτη μεγάλη αλληγορία της ηθικής ιδέας της δικαιοσύνης στον Όντιν. Ο Όντιν, ο υπέρτατος θεός, ήταν ο θεματοφύλακας του νόμου και των συμβάσεων. Ο νόμος ήταν ιερός σαν τον όρκο. Ολόκληρη η φυλή των θεών χάθηκε επειδή ο ίδιος ο Όντιν είχε αμαρτήσει ενάντια στην ιερή φύση ενός συμβολαίου – αν και ασυνείδητα και προδομένος από τον κατεργάρη τον Λόκι. Μόνο η πτώση του ήταν η εξιλέωση. Και εδώ η ιδέα της τιμής φαίνεται να είναι το υψηλότερο πρότυπο του σκανδιναβικού ανθρώπου. Η παραβίασή της δεν μπορεί να εξιλεωθεί παρά μόνο με το δράμα· και εδώ λειτουργεί μια πνευματικά εξαρτημένη συμμόρφωση με τη φύση, το οποίο οι μελετητές μας αγνοούν χωρίς να γνωρίζουν. Η σημερινή παρακμή επαναλαμβάνει τον μύθο της Έντα, η οποία, στο πλαίσιο των σημερινών παγκόσμιων γεγονότων, έχει φτάσει σε ένα μυστικιστικό, υπεράνθρωπο μέγεθος. Όταν η τιμή και η δικαιοσύνη και η δύναμη της θέλησης κατέρρευσαν, οι θεοί χάθηκαν και μια παγκόσμια εποχή κατέρρευσε σε μια τρομερή αιματηρή φωτιά το 1914. Καθήκον του μέλλοντος είναι να επανενώσει αυτά τα τρία μεγέθη στο όνομα του πρώτου γερμανικού εθνικού κράτους.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Τρίτο βιβλίο:

Το επερχόμενο Ράιχ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V
Γερμανική Εθνική εκκλησία και Σχολείο

Μια εθνική γερμανική εκκλησία είναι σήμερα η λαχτάρα εκατομμυρίων. Η επιβεβαίωση αυτού του γεγονότος σημαίνει ότι πρέπει να απαιτήσουμε τη βαθύτερη ευθύνη από αυτούς που εκφράζουν αυτή τη λαχτάρα. Επειδή για το ότι η μορφή και το περιεχόμενο των εκκλησιών μας είναι ανεπαρκείς έχουν ειπωθεί πολλά σήμερα και περισσότερα απ' ότι χρειάζεται. Οι βαθιές υποκείμενες ρίζες αυτού του αισθήματος δυσαρέσκειας έχουν επισημανθεί σε αυτό το έργο με όλο τον σεβασμό στη θρησκευτική σκέψη – που σε κάθε περίπτωση εξευγενίζεται από την πίστη, τη ζωή και τον θάνατο πολλών γενεών. Όμως η αλήθεια απαιτεί την άμεση παραδοχή ότι αυτή η νέα λαχτάρα δεν έχει εμφανιστεί πουθενά ακόμα σαν ζωντανή πράξη, σαν ένα υποσχόμενο παράδειγμα. Σε καμία γερμανική χώρα δεν εμφανίστηκε μια θρησκευτική ιδιοφυΐα, για να μας αποκαλύψει μέσα από τη ζωή του έναν νέο θρησκευτικό τύπο για να αντικαταστήσει τους υπάρχοντες. Αυτό το γεγονός είναι αποφασιστικό στο βαθμό που κανένας Γερμανός με συνείδηση της ευθύνης δεν μπορεί να απευθύνει αίτημα, να εγκαταλείψουν τις εκκλησίες, σε εκείνους που εξακολουθούν να προσκολλώνται σε αυτές με πίστη. Αν κάποιος το έκανε αυτό, θα μπορούσε ενδεχομένως να κάνει τις μάζες αβέβαιες και να τις διαλύσει πνευματικά, αν δεν μπορεί να τους δώσει ένα πραγματικό υποκατάστατο για όσα έχουν χάσει. Η φιλελεύθερη εποχή προκάλεσε τρομερή καταστροφή και στον εκκλησιαστικό τομέα, πιστεύοντας ότι με τις θεωρίες της εξέλιξης είχε «νικήσει» τη θρησκεία μέσω της «επιστήμης». Αυτοί οι πυγμαίοι της διανόησης παρέβλεψαν το γεγονός ότι η νόηση και η λογική αντιπροσωπεύουν μόνο ένα μέσο...

Η υλιστική Εκκλησία

...δημιουργίας μιας κοσμοθεωρίας, η θρησκεία, από την άλλη πλευρά, είναι ουσιαστικά διαφορετική και η τέχνη είναι ένα τρίτο. Η επιστήμη είναι **συστηματική**, η θρησκεία σχετίζεται με τη θέληση, η τέχνη είναι **συμβολική**. Κάθε τομέας έχει τους δικούς του νόμους, η επιστήμη θα μπορούσε να καταστρέψει τις εκκλησίες μόνο αν τολμήσουν να μπουν στην περιοχή της κατά λάθος, κάτι που συνέβη σε χιλιάδες περιπτώσεις. Η αληθινή επιστήμη δεν είναι μπορεί να εκθρονίσει την αληθινή θρησκεία, γιατί η θρησκεία είναι μόνο ένα σύμβολο για τις οργανικές αξίες της θέλησης. Εάν μια θρησκεία πρόκειται να αναδομηθεί, να ξαναγεννηθεί ή να αντικατασταθεί από μια άλλη, τότε αυτές οι υπέρτατες αξίες πρέπει να ανατραπούν ή να μετατιμηθούν. Το τραγικό με την πνευματική ιστορία των τελευταίων εκατό ετών είναι ότι οι εκκλησίες υιοθέτησαν τη φιλελεύθερη-υλιστική άποψη και υπερασπίστηκαν τις θέσεις τους στον τομέα της επιστήμης αντί να λειτουργούν στη δική τους σφαίρα αξιών. Και το ακόμη πιο τραγικό είναι ότι έπρεπε να το κάνουν αυτό γιατί ήταν καθαρά ιστορικές και είχαν παρουσιάσει τις ιστορίες της Παλαιάς Διαθήκης σαν αληθινές και των μεταγενέστερων υλιστικών θρύλων σαν το θεμελιώδες συστατικό της ολότητάς τους. Έτσι η δαρβινική εποχή είχε ένα εύκολο ρόλο και μπόρεσε να δημιουργήσει τεράστια σύγχυση, αλλά ταυτόχρονα (συγκρίνετε τη σύνδεση μεταξύ ορθολογισμού και μαγείας που παρουσιάστηκε στην αρχή) άνοιξε και τον δρόμο για τις αποκρυφιστικές αιρέσεις, τη θεοσοφία, την ανθρωποσοφία και ένα πλήθος άλλων μυστικών δογμάτων και τσαρλατανιών. Μια τρομακτική σύγχυση πνεύματος, για την οποία ευθύνονται εξίσου ο δογματισμός και ο φιλελευθερισμός,, είναι το σημείο των καιρών. Ακόμη και υπό την κυριαρχία των χριστιανοσοσιαλιστών στην Αυστρία, πάνω από 200.000 άνθρωποι μόνο στη Βιέννη έχουν εγκαταλείψει την Καθολική Εκκλησία σε λιγότερο από δέκα χρόνια. Αυτές οι μεταστροφές δεν ήρθαν στο όνομα νέων θρησκευτικών αξιών, αλλά σαν συνέπεια μιας μαρξιστικής, εγωκεντρικής...

Θρησκευτική αναζήτηση – Ατομική αρμοδιότητα

...δραστηριότητας που κατέστρεψε τις κοινωνικές αξίες, που στρέφονταν ενάντια σε ένα ακόμα άκαμπτο, καταναγκαστικό, υλιστικό δόγμα.

Ανάμεσα στα πλήθη του μαρξιστικού χάους και στους πιστούς των εκκλησιών, εκατομμύρια περιφέρονται σε ψεύτικα μονοπάτια: εντελώς κατεστραμμένοι μέσα τους παραδομένοι στο έλεος συγκεχυμένων δογμάτων και «ψευδοπροφητών» που επιδιώκουν μόνο προσωπικό όφελος, ως επί το πλείστον όμως οδηγούνται και από μια έντονη λαχτάρα για νέες αξίες και νέες μορφές. Και ακόμη κι αν πρέπει να παραδεχτούμε, ότι μια πραγματική ιδιοφυΐα, που θα μας αποκαλύψει τον Μύθο και θα μας εκπαιδεύσει στον τύπο, δεν μας έχει δοθεί ακόμη, αυτή η γνώση δεν απαλλάσσει κανέναν βαθύτερο στοχαστή από το καθήκον του, να κάνει

τις προπαρασκευαστικές εργασίες, που έπρεπε πάντα να γίνουν, όταν μια νέα επίγνωση της ζωής αγωνίζεται να εκφραστεί, που είναι και παράγοντας πνευματικών εντάσεων. Ώσπου να έρθει η ώρα για τον σπουδαίο άνθρωπο που θα διδάξει και θα ζήσει αυτό που εκατομμύρια μπορούσαν πριν μόνο να τραυλίσουν. Όπως λέει ο πρόλογος σε αυτό το έργο, το μήνυμά μας δεν απευθύνεται στη σημερινή γενιά που εξακολουθεί να πιστεύει στην εκκλησία, για να τους εμποδίσει να ακολουθήσουν το μονοπάτι της ζωής που έχουν επιλέξει μέσα τους, αλλά πολύ περισσότερο σε όλους εκείνους που έχει σπάσει μέσα τους η πίστη στην εκκλησία αλλά δεν έχουν βρει ακόμα το δρόμο τους προς έναν άλλο Μύθο. Αυτοί οι άνθρωποι θα πρέπει τουλάχιστον να ξεφύγουν από τον απελπισμένο μηδενισμό μέσα από μια εκ νέου εμπειρία μιας νέας αίσθησης ομαδικότητας – «**religere**» σημαίνει σύνδεση – μια αναγέννηση αρχαίων και όμως αιώνια νέων, ηθελημένων αξιών, οι οποίες θα εξυψωθούν σε αληθινές μορφές θρησκείας. Είναι αλήθεια ότι αυτό θα είναι καθήκον μιας μεταγενέστερης ιδιοφυΐας, αλλά παρόλα αυτά είναι καθήκον κάθε ατόμου σήμερα να αισθάνεται τις πιθανές παραστάσεις. Κάθε άτομο πρέπει να ψάξει αφού οι θρησκευτικές κοινωνίες χωρίς θρησκευτικές ιδιοφυΐες γίνονται μόνο άκαμπτες και μετατρέπονται σε συνηθισμένες ενώσεις και μικρές αιρέσεις, που δεν έχουν διαρκή επιρροή στους άλλους. Επομένως, η ενασχόληση με θρησκευτικά ζητήματα δεν είναι θέμα κάποιας συγκεκριμένης υπάρχουσας ηθικής,...

Εκκλησιαστικά δόγματα του Παύλου

...κοινωνικής ή πολιτικής ένωσης και αντίστροφα, δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για το προσωπικό θρησκευτικό δόγμα των μελών τους.

Από τον πρόσφατα ανθισμένο εθνικιστικό Μύθο αναπτύσσονται πνευματικές δυνάμεις προς όλες τις κατευθύνσεις. Κάθε μία από αυτές τις κατευθύνσεις μπορεί να ακολουθηθεί μόνο από μεγάλες προσωπικότητες, αν και είναι φυσικά πιθανό μια από αυτές να ενσαρκώνει μια συγκέντρωση πολλών δυνάμεων της θέλησης.

Ωστόσο, μόνο ένας πολύ σπουδαίος, χωρίς καμία ρήξη στον χαρακτήρα και την ψυχή, θα μπορούσε να το διεκδικήσει αυτό. Περιμένουμε λοιπόν τον ποιητή του παγκόσμιου πολέμου, τον μεγάλο δραματουργό της ζωής μας, τους μεγάλους αρχιτέκτονες και γλύπτες. Έτσι αγωνιζόμαστε για τον Ηγέτη του νέου Ράιχ και δείχνουμε τα όρια της θέλησής μας για μια επερχόμενη γερμανική εθνική εκκλησία, της οποίας η ουσιαστική βάση φαίνεται ήδη ξεκάθαρα σήμερα. Από τη μία πλευρά, απορρίπτουμε το υλιστικό-μαγικό που, όπως αποκαλύπτει ο φιλελευθερισμός, ήταν τόσο στενά συνδεδεμένο με τον εκκλησιαστικό δογματισμό. Από την άλλη πρέπει να καλλιεργήσουμε τις αξίες της τιμής,

της υπερηφάνειας, της εσωτερικής ελευθερίας, της «αριστοκρατίας της ψυχής» και της πίστης στο άφθαρτο της ψυχής του ανθρώπου.

Όλες οι χριστιανικές – πιο σωστά, Παυλικές – εκκλησίες έχουν καταστήσει την αναγνώριση ορισμένων υπερφυσικών διδασκαλιών σαν υποχρεωτικές πεποιθήσεις (δόγματα), που είναι προϋπόθεση για την εκκλησιαστική ιδιότητα. Από μια γενική κοινότητα συναισθημάτων αναπτύχθηκε η άκαμπτη, δογματική ισότητα· αυτή η ιδέα ήταν όλο και πιο άσχετη ή και εχθρική με τη σκανδιναβική κοινότητα. Η κήρυξη μεταφυσικών και θρησκευτικών ισχυρισμών και ιστορικών και θρυλικών γεγονότων σαν αληθινά, χωρίς να υπάρχουν στοιχεία, σαν προϋπόθεση μιας θρησκείας είναι εβραϊκή παράδοση, οποία επικρατούσε με φωτιά και σπαθί και μόνο σήμερα – τουλάχιστον εξωτερικά – έχει δώσει τη θέση της αναγκαστικά σε μια πιο ανεκτική άποψη, αν και είναι πάντα έτοιμη να πυροδοτήσει νέες δογματικές μάχες. Ένας πραγματικός Γερμανός πολιτικός και στοχαστής...

Προστασία των μεταρρυθμιστικών προσπαθειών

...θα προσεγγίσει λοιπόν το θρησκευτικό-εκκλησιαστικό ζήτημα από μια άλλη οπτική. Σε κάθε θρησκευτική πεποίθηση θα δίνει απεριόριστο χώρο, θα επιτρέπει να κηρύσσονται ελεύθερα ηθικές διδασκαλίες ποικίλων μορφών, με την προϋπόθεση ότι καμία από αυτές δεν θα σταθεί εμπόδιο στον δρόμο της διεκδίκησης της εθνικής τιμής, δηλαδή να ενισχύουν τα θελημένα κέντρα της ψυχής, ενώ από την άλλη πλευρά θα υποστηρίξει ορισμένες οργανώσεις που εξαρτώνται από τη στάση τους απέναντι στο εθνικό κράτος. Από αυτή την άποψη, το ερώτημα της σχέσης κράτους, θρησκείας και εκκλησίας απαντά από μόνο του.

Ένα πραγματικά γερμανικό κράτος μπορεί να χορηγήσει στις υπάρχουσες εκκλησιαστικές κοινότητες, με πλήρη ανοχή απέναντί τους, δικαίωμα πολιτικής και χρηματικής υποστήριξης από το κράτος, στο βαθμό που οι διδασκαλίες και οι πρακτικές τους δραστηριότητες είναι προσανατολισμένες στην προώθηση της ενδυνάμωσης της ψυχής. Ως εκ τούτου, θα πρέπει και να προστατεύσει τις νέες μεταρρυθμίσεις καθώς και τις παλιές δοξασίες. Τα νέα αιτήματα, ωστόσο, έχουν ήδη ανακοινωθεί με έκτακτο τρόπο.

Μετά από αυτό, πρέπει να καταργηθεί οριστικά η αποκαλούμενη Παλαιά Διαθήκη σαν θρησκευτικό βιβλίο. Με αυτό θα εξαλειφθεί η ανεπιτυχής προσπάθεια της τελευταίας μιάμισης χιλιετίας να μας κάνουν πνευματικά Εβραίους, μια προσπάθεια για την οποία, μεταξύ άλλων, έπρεπε να ευχαριστήσουμε τους τρομερούς υλιστές Εβραίους ηγεμόνες μας.

Από την πλευρά ενός μαχόμενου ανθρώπου (όχι του πολιτικού του κράτους) το κίνημα θα πρέπει να συνεχίσει να ενισχύεται με τη διαγραφή προφανώς παραμορφωμένων και δεισιδαιμονικών αναφορών από την

Καινή Διαθήκη. Το απαραίτητο πέμπτο Ευαγγέλιο δεν μπορεί φυσικά να προστεθεί από μια σύνοδο. Θα είναι το δημιούργημα ενός ανθρώπου που έχει βιώσει τη λαχτάρα...

Η ανδρική μορφή του Ιησού

...για κάθαρση, τόσο βαθιά όσο έχει μελετήσει την θεολογία της Καινής Διαθήκης.

Από τις περιγραφές του Ιησού μπορεί κανείς να διαβάσει πολύ διαφορετικά χαρακτηριστικά. Η προσωπικότητά του εμφανίζεται συχνά απαλή και συμπονετική, μετά πάλι σκληρή και τραχιά, αλλά πάντα φερόμενη από μια εσωτερική φωτιά. Ήταν προς το συμφέρον της ρωμαϊκής εκκλησίας, με τη λαγνεία της για δύναμη, να παρουσιάζει την υποτελή ταπείνωση σαν την φύση του Χριστού προκειμένου να αποκτήσει όσο το δυνατόν περισσότερους υπηρέτες που είχαν ανατραφεί σε αυτό το «ιδανικό». Η διόρθωση αυτής της αναπαράστασης είναι μια άλλη απαραίτητη απαίτηση του γερμανικού κινήματος για ανανέωση. Ο Ιησούς εμφανίζεται σήμερα σε εμάς σαν ένας Κύριος με αυτοπεποίθηση με την καλύτερη και ύψιστη έννοια της λέξης. Η ζωή του είναι που έχει σημασία για τους Γερμανούς και όχι ο οδυνηρός θάνατός του, του οποίου η επιτυχία οφείλεται στους Αλπικούς και Μεσογειακούς λαούς. Σήμερα το διαμορφωτικό ιδανικό που λάμπει για εμάς από τα Ευαγγέλια είναι ο πανίσχυρος ιεροκήρυκας και ο θυμωμένος άνθρωπος στο ναό, ο άνθρωπος που παρέσυρε άλλους μαζί του και τον οποίο «όλοι» ακολούθησαν και όχι το θυσιαστικό αρνί της εβραϊκής προφητείας, όχι ο σταυρωμένος Χριστός. Και αν δεν μπορεί να λάμψει, τότε και τα Ευαγγέλια είναι νεκρά.

Η επιστημονική κριτική του κειμένου έχει σημειώσει τόσο γρήγορη πρόοδο που υπάρχουν όλες οι τεχνικές προϋποθέσεις για μια ολοκληρωμένη νέα δημιουργία. Το Ευαγγέλιο του Μάρκου πιθανώς περιέχει (έστω και με προσθήκες), τον πραγματικό πυρήνα του μηνύματος του να είμαστε παιδιά του Θεού σε αντίθεση με το σημιτικό δόγμα του δούλου του Θεού, το Ευαγγέλιο του Ιωάννη η πρώτη ευφυής ερμηνεία, η εμπειρία της αιώνιας πολικότητας του καλού και του κακού ενάντια στην πλάνη της Παλαιάς Διαθήκης ότι ο Γιαχβέ δημιούργησε το καλό και το κακό από το τίποτα και ταυτόχρονα είπε για τον κόσμο του ότι ήταν «πολύ καλός», για να γίνει τότε ο υποκινητής των ψεμάτων, της απάτης και του φόνου. Πάνω απ’ όλα, όμως, ο Μάρκος...

Ο Παύλος ένας παραποιητής του Ευαγγελίου

...δεν γνώριζε τίποτα άλλο για τον Ιησού παρά μόνο ως τον «εκπληρωτή» της εβραϊκής ιδέας του Μεσσία, που μας χάρισαν ο Ματθαίος και ο Παύλος, εις βάρος ολόκληρου του δυτικού πολιτιστικού κόσμου. Ακόμα

περισσότερο: όταν ο αλαζονικός Πέτρος είπε για τον Ιησού: «Εσύ είσαι ο Μεσσίας» (σὺ εἶ ὁ Χριστός, κατά Μάρκο 8,29), ο Ιησούς «απείλησε» τον Πέτρο και απαγόρευσε στους μαθητές του να πουν κάτι τέτοιο. Οι Παυλικές εκκλησίες μας επομένως δεν είναι ουσιαστικά χριστιανικές, αλλά προϊόν των εβραϊκών-συριακών τάσεων των αποστόλων, όπως ξεκίνησε από τον Ιεροσολυμίτη συγγραφέα του Ευαγγελίου του Ματθαίου και ολοκληρώθηκε από τον Παύλο ανεξάρτητα από αυτόν.

Ασυνείδητα από τον Φαρισαίο Παύλο, για παράδειγμα, ξεφεύγει μια παν-εβραϊκή ομολογία:

«Ποιο είναι το όφελος των Εβραίων ή ποια είναι η χρησιμότητα της περιτομής; (Τί οὖν τὸ περισσὸν τοῦ Ἰουδαίου, ἢ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς; – Προς Ρωμαίους 3,1)».

«Το πλεονέκτημα είναι μεγάλο και από όλες τις απόψεις. Πρώτα απ’ όλα γιατί στους Εβραίους εμπιστεύθηκε ο Θεός το Νόμο του, τις προφητείες και τις υποσχέσεις του (Πολὺ κατὰ πάντα τρόπον. Πρῶτον μὲν γὰρ ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. – Προς Ρωμαίους 3,2)».

«Αλλά ότι κάποιοι δεν πιστεύουν σε αυτό τι σημασία έχει; Μήπως η απιστία τους μπορεί να καταργήσει την αξιοπιστία και την φιλαλήθεια του Θεού; Μακριά από εδώ! (τί γὰρ εἰ ἠπίστησάν τινες; μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει; μὴ γένοιτο· – Προς Ρωμαίους 3,3)».

Μετά ακολουθεί η τυπική εβραϊκή αλαζονεία και μισαλλοδοξία:

«Σας κάνω γνωστό, αδελφοί, ότι το Ευαγγέλιον, το οποίο εγώ εκήρυξα σε εσάς δεν είναι έργον ανθρώπου και δεν εκφράζει σκέψεις ανθρώπων· διότι εγώ – όπως άλλωστε και οι άλλοι Απόστολοι – δεν έχω παραλάβει αυτό από άνθρωπο ούτε το διδάχθηκα από άνθρωπο, αλλά το παρέλαβα κατ’ ευθείαν δι’ αποκαλύψεων, τις οποίες ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός μου εφανέρωσε. Όταν δε ευδόκησε ο πανάγαθος Θεός, ο οποίος με είχε ξεχωρίσει και προορίσει από την κοιλίαν ακόμη της μητρός μου, και με εκάλεσε δια της χάριτός του να αποκαλύψει εις την καρδίαν και την ψυχήν μου τον Υιόν αυτού, δια να τον κηρύττω ως Σωτήρα εις τα έθνη, αμέσως δεν εζήτησα από κανένα άνθρωπον συμβουλήν και καθοδήγησιν δια την μεγάλην αυτήν κλήσιν. Ούτε ανέβηκα εις τα Ιεροσόλυμα, δια να συναντήσω και συμβουλευθώ τους Αποστόλους, που είχαν κληθή προ εμού στο αποστολικόν έργον, αλλ’ ανεχώρησα εις τα μέρη της Αραβίας και πάλιν επέστρεψα εις Δαμασκόν».

(Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ’ ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτὸ οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι’ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους, ἀλλὰ ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν.) (Προς

Γαλάτας 1).

Παράλληλα η προσέλκυση σαν σουπιά: «Διότι αν και ήμουν ελεύθερος από όλους, χωρίς κανένα κύριον επί του εαυτού μου, εν τούτοις έκαμα τον εαυτόν μου δούλο εις όλους, δια να κερδίσω στον Χριστό τους περισσοτέρους. (Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω· – Προς Κορινθίους 9,19)».

Παγκόσμια επανάσταση του Παύλου

«Και έγινα μεταξύ των Ιουδαίων σαν Ιουδαίος, δια να κερδίσω Ιουδαίους· εις εκείνους που ευρίσκοντο υπό την εξουσία του μωσαϊκού Νόμου έγινα σαν να ήμουν και εγώ υπό Νόμο, δια να κερδίσω τους υπό Νόμο. (καὶ ἐγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαίους κερδήσω· τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω· – Προς Κορινθίους 9,20)».

«Εις τους εθνικούς που δεν είχαν τον μωσαϊκό Νόμο, έγινα σαν άνομος χωρίς φυσικά ποτέ να παραβώ νόμο Θεού, αλλά ζων σύμφωνα με τον νόμο του Χριστού, δια να κερδίσω τους ανόμους. (τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, ἀλλ᾽ ἔννομος Χριστῷ, ἵνα κερδήσω ἀνόμους· – Προς Κορινθίους 9,21)».

«Στους ασθενείς ως προς την πίστη και την αρετή Χριστιανούς έγινα κι' εγώ σαν ασθενής, δια να κερδίσω εις Χριστό τους ασθενείς. Σε όλους έγινα τα πάντα, χωρίς βέβαια να παραβώ ποτέ το θέλημα του Θεού, δια να σώσω με κάθε τίμημα και θυσία έστω και μερικούς. (ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω· τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω. – Προς Κορινθίους 9,22)».

Και μετά ο απερίσκεπτος πόθος για δόξα: «...προτιμώ να πεθάνω μάλλον από την στέρηση και την ταλαιπωρία επάνω στην εργασία του Ευαγγελίου, παρά να κάμει κανείς κενόν και άνευ περιεχομένου το καύχημά μου! (καλὸν γάρ μοι μᾶλλον ἀποθανεῖν ἢ τὸ καύχημά μου ἵνα τις κενώσῃ. – Α΄ Προς Κορινθίους 9,15)».

Ο Παύλος επίτηδες συγκέντρωσε γύρω του όλους όσους κυνηγήθηκαν από το κράτος και τους πνευματικά λεπρούς στις χώρες της επίγειας επικράτειάς του, για να εξαπολύσει μια εξέγερση από τους κατώτερους. Το πρώτο κεφάλαιο της 1ης προς Κορινθίους Επιστολής είναι ένας μοναδικός ύμνος προς τους «ανόητους εν τω κόσμω» και ταυτόχρονα η επιβεβαίωση ότι ο Θεός διάλεξε ό,τι ήταν «άδοξο στον κόσμο και καταφρονημένο» για να υποσχεθεί στη συνέχεια στους Χριστιανούς την εξουσία των δικαστών: «Δεν γνωρίζετε, ότι εμείς οι πιστοί θα δικάσουμε και αυτούς άκομα τους πονηρούς αγγέλους, τον διάβολο και τα πονηρά πνεύματα; Και δεν είμαστε, λοιπόν, ικανοί να διακρίνουμε και να αποδώσουμε το δίκαιο σε υποθέσεις της ζωής; (οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινοῦσι; καὶ εἰ ἐν ὑμῖν κρίνεται ὁ κόσμος, ἀνάξιοί ἐστε

κριτηρίων ἐλαχίστων; οὐκ οἴδατε ὅτι ἀγγέλους κρινοῦμεν; μήτι γε βιωτικά; – Α΄ Προς Κορινθίους 6,2 και 6,3)». Στην επιστολή προς Εφεσίους (1,21) ο Παύλος αποδίδει στον Ιησού όλη την εξουσία και τη δύναμη και την κυριαρχία αυτού του κόσμου και του μελλοντικού κόσμου. Δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι ήθελε να ξεσηκώσει τον κόσμο με τη βοήθεια των αποκηρυγμένων όλων των κρατών και των λαών με στόχο μια θεοκρατία, που επισκιάζει κατά πολύ τις άλλες ομολογίες του. Η ψεύτικη ταπεινοφροσύνη του σε συνδυασμό με την επιδίωξή του για παγκόσμια κυριαρχία, μια διακαή «θρησκευτική» επιθυμία, όπως συμβαίνει με όλους τους Ανατολίτες, να βαδίσει επικεφαλής των επαναστατών, ήταν η παραποίηση της μεγάλης μορφής του Χριστού από τον Παύλο. Ο Ιωάννης ερμήνευσε τον Ιησού έξυπνα, αλλά η αναγνώρισή του εδώ...

Το κατά Μάρκο Ευαγγέλιο

...ότι είχε να κάνει με ένα αντιεβραϊκό πνεύμα εχθρικό προς την Παλαιά Διαθήκη έχει καλυφθεί από μια εβραϊκή παράδοση, η οποία σε συνδυασμό με τα πνευματικά απόβλητα του ελληνιστικού κόσμου διαμορφώθηκαν εκ νέου στη ρωμαϊκή εκκλησία. Η Ευρώπη προσπάθησε να ανανεώσει, μάταια, αυτή την ανατολίτικη εκκλησία. Η ευλάβεια της Ευρώπης στον «χριστιανισμό» της έχει καταδικάσει όλες τις προσπάθειες σε αποτυχία. Αλλά οι «χριστιανικές» εκκλησίες είναι μια τερατώδης, συνειδητή και ασυνείδητη παραποίηση του απλού χαρούμενου μηνύματος της βασιλείας των ουρανών μέσα μας, της υπηρέτησης του καλού και της παθιασμένης άμυνας ενάντια στο κακό. Στο Ευαγγέλιο του Μάρκου βρίσκουμε ομολογουμένως τα θρυλικά χαρακτηριστικά των δαιμονισμένων, τα οποία μπορούμε επίσης να αναζητήσουμε στις δημοφιλείς ιστορίες, όπως οι εξωραϊστικές προσθήκες στις περιπέτειες, για παράδειγμα, του Φρειδερίκου του Μεγάλου και του Αγίου Φραγκίσκου, ο οποίος λέγεται ότι έκανε κήρυγμα ακόμη και στα πουλιά. Αλλά το αρχικό Ευαγγέλιο του Μάρκου είναι εντελώς μακριά από όλες τις εκστατικές αγαλλιάσεις, στο οποίο τμήματα της Επί του Όρους Ομιλίας είναι υπερβολικά. Αλλά το να μην αντιστέκεσαι στο κακό, το να γυρίζεις το αριστερό μάγουλο όταν σου χτυπούν το δεξί κ.λ.π., είναι φεμινιστικές προσθήκες που δεν υπάρχουν στον Μάρκο. Αυτές είναι παραπλανητικές προσθήκες άλλων ανθρώπων. Όλη η ύπαρξη του Ιησού ήταν σαν μια φλογερή εξέγερση. Γι' αυτό έπρεπε να πεθάνει. Μόνο οι άνθρωποι που είναι μέσα τους μπασταρδεμένοι δίνουν αξία σε ένα τέτοιο δόγμα δειλίας, όπως, για παράδειγμα, ο Τολστόι, ο οποίος χρησιμοποίησε αυτό το απόσπασμα σαν θεμέλιο για τη θλιβερή κοσμοθεωρία του.

Δεν υπάρχει καμία απόδειξη για τον συχνά διατυπωμένο ισχυρισμό ότι ο Ιησούς ήταν Εβραίος. Πράγματι, υπάρχουν πολλά που δείχνουν το αντίθετο. Ο Ιησούς πιθανώς να ήταν, ή εν μέρει, Άριος, δείχνοντας έντο-

να τον σκανδιναβικό τύπο. Ας δούμε το «Η ιστορική προσωπικότητα του Ιησού» (Die historische Personlichkeit Jesu) Μόναχο, 1924. Αναφέρει ότι, σύμφωνα με τον Σύρο-χριστιανό ιεροκήρυκα Εφραίμ (4ος μ.Χ.), ο Ιησούς είχε μια Δαναΐτισσα, δηλαδή κάποια γεννημένη στο Δαν, για μητέρα και έναν Λατίνο για πατέρα. Ο Εφραίμ δεν βλέπει τίποτα άτιμο σε αυτό, προσθέτοντας: «Έτσι, ο Ιησούς πήρε την καταγωγή του από δύο από τα μεγαλύτερα και πιο διάσημα έθνη – δηλαδή, από τους Σύρους από τη μητρική πλευρά και από τους Ρωμαίους από την πατρική». Ο Εφραίμ προϋποθέτει την καθολική παραδοχή αυτού του γεγονότος.

Η θρησκεία του Ιησού ήταν αναμφίβολα το κήρυγμα της αγάπης. Όλη η θεολογία είναι, στην πραγματικότητα, πρωτίστως μια πνευματική διέγερση που θα συνδέεται...

Ο μισητός επισκοπικός όρκος

...πάντα στενά με την αγάπη. Κανείς δεν θα αγνοήσει αυτό το συναίσθημα. Δημιουργεί μια πνευματική ροή από άνθρωπο σε άνθρωπο. Αλλά ένα γερμανικό θρησκευτικό κίνημα που θέλει να εξελιχθεί σε εθνική εκκλησία θα πρέπει να δηλώσει ότι το ιδανικό της αγάπης για τον πλησίον πρέπει να υποταχθεί στην ιδέα της εθνικής τιμής· ότι καμία πράξη δεν μπορεί να εγκριθεί από μια γερμανική εκκλησία που δεν εξυπηρετεί πρωτίστως τη διασφάλιση της εθνικής ταυτότητας. Ως αποτέλεσμα, καταθέτουμε άρρηκτη αντίθεση σε μια οπτική που δηλώνει ανοιχτά ότι οι δεσμοί με την εκκλησία είναι υψηλότεροι από τους δεσμούς με το έθνος.

Μια τέτοια στάση, καλλιεργημένη εδώ και αιώνες, δεν μπορεί πλέον να ξεπεραστεί ούτε με απαγορεύσεις ούτε με εντολές. Το κράτος έχει μόνο να διασφαλίσει με τα μέσα του ότι η Ρώμη και οι υπηρέτες της δεν θα παρεμβαίνουν στην εξουσία της πολιτικής. Ο Ρωμαίος ιερέας έπρεπε να δώσει όρκο κατά τον διορισμό του σε ένα αξίωμα, κάτι που δεν σήμαινε τίποτε άλλο από μια συνειδητή υποκίνηση σε διαθρησκευτικό και ταξικό μίσος. Επιπλέον, σήμαινε κυριολεκτικά την αναγνώριση της προδοτικής δραστηριότητάς του εάν το κράτος δεν εξυπηρετούσε τα ρωμαϊκά συμφέροντα. Ο όρκος αυτού του Ρωμαίου επισκόπου έγραφε τα εξής: «Θα καταδιώξω και θα πολεμήσω εναντίον των ψευδοδιδασκάλων, των διαχωρισμένων από την αποστολική έδρα, των επαναστατών κατά του Κυρίου μας και των διαδόχων του, όσο καλύτερα μπορώ». Ένα γερμανικό κράτος πρέπει να απαγορεύσει έναν τέτοιο όρκο. Αντίθετα, πρέπει να επιβάλει σε όλους τους κληρικούς όρκο με στόχο τη διατήρηση της τιμής του έθνους, όπως ήταν ο όρκος στον μονάρχη και στο σύνταγμα ορισμένων κρατιδίων. Όσο για τα υπόλοιπα, το κύριο καθήκον της αφυπνιζόμενης Γερμανίας θα είναι να καταβάλει προσπάθειες στην υπηρεσία του Μύθου του έθνους για τη δημιουργία μιας γερμανικής εθνικής εκκλησίας, έως ότου ένας δεύτερος Μάιστερ Έκχαρτ θα απελευ-

θερώσει την ένταση και θα ενσαρκώσει, θα ζήσει και θα διαμορφώσει αυτή τη γερμανική κοινότητα ψυχών.

Σε όλα τα κρατίδια, σε ένα μέλος του στρατού...

Το Φασιστικό Κονκορδάτο

...θα απαγορεύεται να συμμετέχει σε κομματική πολιτική δραστηριότητα. Αυτό το δικαιολογούμε προκειμένου να κρατήσουμε την πολιτική εξουσία στα χέρια μας. Πρέπει να είναι όργανο του συνόλου. Δεν πρέπει να καταστραφεί από τις πολιτικές συγκρούσεις. Το ίδιο πρέπει να ισχύει και για τους ιερείς όλων των δογμάτων. Ο τομέας τους είναι η φροντίδα του ποιμνίου, η κοινοβουλευτική πολιτικοποίηση αξιωμάτων ή ιερέων είναι ένα άκρως δυσάρεστο φαινόμενο του πολιτικού φιλελευθερισμού. Το φασιστικό κράτος το έχει ήδη καταλάβει. Σύμφωνα με το κονκορδάτο του 1929, απαγορεύτηκε στον Καθολικό κλήρο η πολιτική δραστηριότητα και οι ομοσπονδίες των Καθολικών Προσκόπων διαλύθηκαν επίσης για να αποτραπεί η ανάδυση ενός κράτους μέσα σε ένα κράτος. Εφόσον το Βατικανό το ενέκρινε αυτό για την Ιταλία, ουσιαστικά δεν μπορεί πλέον να αντιταχθεί κατ' αρχήν στην εφαρμογή πανομοιότυπων μέτρων σε άλλα εθνικά κράτη.

Αν γίνει αυτός ο διαχωρισμός σύμφωνα με τα λόγια του Ιησού, «απόδοτε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ», τότε μπορούν να αποφευχθούν εντελώς οι παρεμβάσεις του εθνικού κράτους στον εκκλησιαστικό χώρο, που διαφορετικά θα ήταν αναγκαίες. Ένας τέτοιος πολιτικός δεν θα επηρεάσει ποτέ μεταφυσικές πεποιθήσεις ούτε καν θα θεσπίσει θρησκευτικούς διωγμούς. Η πάλη για αυτούς τους κόσμους ιδεών και αξιών θα πρέπει επομένως να γίνεται από άτομο σε άτομο, από μορφή σε μορφή μέσα σε ολόκληρο τον εθνικό οργανισμό, χωρίς τα πολιτικά μέσα εξουσίας να μπορούν να διεκδικήσουν οτιδήποτε.

Σε όλες αυτές τις εκτιμήσεις της θρησκευτικής μεταρρύθμισης, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ του πνευματικού καθοδηγητή και του πολιτικού ηγέτη. Αν ο πνευματικός καθοδηγητής αποκαλύψει την εσωτερική κατεύθυνση μιας νέας αναζήτησης και φυσικά καταπολεμήσει τις παλιές έννοιες και μορφές στην ανοικοδόμηση ενός ψυχο-πνευματικού κορμού, δεν έχει κανένα δικαίωμα να απαιτήσει την πολιτική, δικαστική και στρατιωτική...

Προαπαιτούμενα της Γερμανικής Εκκλησίας

...προστασία του κράτους. Ήταν μοιραίο για την πραγματική θέρμη της πίστης, το ότι η ρωμαϊκή εκκλησία, με τη βοήθεια πολιτικών οργανώσεων, προσπάθησε παντού να εξασφαλίσει έναν «εγκόσμιο βραχίονα». Αυτό είχε αποτέλεσμα να αποκτήσει σήμερα μια εξαιρετικά ισχυρή θέση ισχύος, αλλά και σε πολλές περιπτώσεις – χάρη σε δωρεές

από τα κράτη – έχει εξαρτηθεί από αυτά τα κράτη, που ένα εμπάργκο στα χρήματα θα μπορούσε εύκολα να προκαλέσει την κατάρρευση του γιγαντιαίου οργανωτικού μηχανισμού σε πολλά μέρη. Αλλά η θέση της πολιτικής εξουσίας έχει εξαφανίσει τη συνείδηση και τον προβληματισμό και αυτό είναι ένα παλιό παράπονο πνευματικών κηδεμόνων εδώ και αιώνες και το ίδιο πράγμα έχει κάνει μεγάλη ζημιά στον προτεσταντισμό, ο οποίος πίστευε ότι δεν μπορούσε να σταθεί πίσω και έτσι συμπεριφέρθηκε με τον ίδιο τρόπο. Μετά τον διαχωρισμό του κράτους και των οργανώσεων των διαφόρων εκκλησιών, αυτό το χρηματικό χαρακτηριστικό θα συνεχιστεί ακόμη για πολύ, γι' αυτό μια γερμανική εκκλησία πρέπει να αρνηθεί εξαρχής την οικονομική εξάρτηση από το κράτος. Μπορεί μόνο να διεκδικήσει την ελευθερία για την ανάπτυξή της, ώστε οι πιστοί της να μην βλάπτονται από τους τρόπους των παλιών εκκλησιών. Θα της δοθεί χώρος και κτίρια ανάλογα με τον αριθμό των πιστών που έχει προσελκύσει. Το ίδιο μέτρο πρέπει στη συνέχεια να εφαρμοστεί και σε άλλα θρησκεύματα. Οι καθολικοί και οι προτεστάντες πρέπει να εξασφαλίσουν την εκκλησία τους μέσω εθελοντικών συνεισφορών και να μην κατασχέσουν δια της βίας τα χρήματα μέσω απειλών· αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να εδραιωθεί μια δίκαιη σχέση μεταξύ της δύναμης της πίστης και της εξωτερικής μορφής. Μόνο με τη λήψη ενός τέτοιου μέτρου μπορεί ένας πολιτικός να είναι δίκαιος από όλες τις πλευρές και να διαχωρίζει τους θρησκευτικούς αγώνες του ατόμου και των πληθυσμιακών ομάδων από τον πολιτικό αγώνα του συνόλου.

Μια γερμανική εκκλησία δεν μπορεί να κηρύξει υποχρεωτικά δόγματα στα οποία καθένα από τα μέλη της είναι αναγκασμένος να «πιστέψει» ακόμη κι αν χάσει την αιώνια ευλογία. Θα περιλαμβάνει και εκκλησίες...

Ασήμαντος αγώνας δογμάτων

...που τηρούν σταθερά τα όμορφα καθολικά έθιμα (πολλά από τα οποία είναι συχνά παλαιάς σκανδιναβικής προέλευσης), όσους προτιμούν τις λουθηρανικές μορφές της χριστιανικής λατρείας, που ίσως προτιμούν μια διαφορετική μορφή χριστιανικής λατρείας. Η γερμανική εκκλησία όμως, θα παραχωρήσει και ίσα δικαιώματα σε όσους έχουν έρθει σε ρήξη με τον εκκλησιαστικό χριστιανισμό γενικά και έχουν βρεθεί σε μια νέα κοινότητα (ίσως κάτω από το σύμβολο της ψυχικής δύναμης του Έκχαρντ). Οι προϋποθέσεις που έγιναν στην αρχή ισχύουν για όλα τα μέλη.

Η ίδρυση μιας γερμανικής εθνικής εκκλησίας δεν έχει να κάνει με την υπεράσπιση οποιωνδήποτε μεταφυσικών αξιώσεων, ούτε με την απαίτηση να θεωρούνται αληθινές ιστορικές ή θρυλικές αφηγήσεις, αλλά με τη δημιουργία ενός υψηλού αισθήματος αξίας, δηλαδή, έχει να κάνει με την επιλογή εκείνων των ανθρώπων οι οποίοι, παρά την ποικιλία των

θρησκευτικών και φιλοσοφικών πεποιθήσεων, ανέκτησαν βαθιά εσωτερική εμπιστοσύνη στο είδος τους, που έχουν αγωνιστεί για μια ηρωική αντίληψη της ζωής. Αυτή ακριβώς η ψυχική και πνευματική ανατροπή είναι που μου φαίνεται ιδιαίτερα επαναστατική, αφού από μόνη της σημαίνει ότι το κύριο αντικείμενο των προηγούμενων θρησκευτικών αγώνων – μεταφυσικά δόγματα – αναγνωρίζεται σαν ανούσιο και η εκπροσώπησή τους είναι υπόθεση του ατόμου και όχι ενός συνόλου. Οι αγώνες για τη σχέση ανθρώπου και Θεού στον Ιησού, η διαμάχη σχετικά με την αγάπη και τη χάρη, σχετικά με την αθανασία ή τη θνητότητα της ψυχής, ξεφεύγουν από την προοπτική μιας τευτο-γερμανικής θρησκευτικής ανανέωσης, η αναγνώριση αυτών των αξιών φαίνεται να αποτελεί το κριτήριο της ένταξης στην νέα κοινότητα, που μας αποκαλύφθηκαν στη γερμανική δραματική τέχνη και αποκαλύφθηκαν ακόμη περισσότερο στον μυστικισμό του Μάιστερ Έκχαρτ. Μια κοινότητα όμως, πρέπει να είναι στόχος, ακόμα κι αν σήμερα μας διαπερνά η γνώση...

Ο ανεπιτυχής Παλαιοκαθολικισμός

...ότι δεν θα την ξαναδούμε· γιατί παρ' όλες τις δυνάμεις του, ακόμη και ένα δυνατό άτομο δεν μπορεί να φτάνει πάντα στο ύψος των ηρωικών του στιγμών. Η συνειδητοποίηση όμως της κοινότητας θα μπορέσει να το ανυψώσει ακόμα πιο ψηλά και να τραβήξει μαζί του και τους πιο αδύναμους, να το ενσωματώσει πιο σταθερά στο νέο θρησκευτικό στυλ του μέλλοντος, όπως κάποτε ο γερμανικός στρατός του 1914 έκανε εκατομμύρια απλούς άντρες ικανούς να κάνουν ηρωικές θυσίες και πράξεις.

Μετά την άτιμη Σύνοδο του Βατικανού, έντιμοι Καθολικοί προσπάθησαν, παραποιώντας την ουσία ενός χιλιετούς δόγματος, να ζωντανέψουν τον λεγόμενο Παλαιοκαθολικισμό. Πολλοί από αυτούς τους πιστούς υπέστησαν τις χειρότερες διώξεις γιατί δεν ήθελαν να ποδοπατηθεί η τιμή τους. Ο Μπίσμαρκ δεν άδραξε την ευκαιρία εκείνη τη στιγμή για να προστατεύσει αυτούς τους ειλικρινείς ανθρώπους. Το κίνημα όμως, από μόνο του ήταν πολύ αδύναμο για να κινηθεί ενάντια στην παράδοση αιώνων. Η συμπεριφορά του Μπίσμαρκ είχε εκδικηθεί σκληρά. Οι παλιές καθολικές κοινότητες εξαθλιώθηκαν εξαιτίας της βίαιης ρωμαϊκής τεχνικής του στραγγαλισμού, η οποία είχε παγκόσμια πολιτική δύναμη στη διάθεσή της, η οποία δημιούργησε το πρόθυμο κόμμα του Κέντρου στη Γερμανία σαν «Φρουρά της Παναγιότητάς του». «Ζήτω η Ιερά Εξέταση της Εκκλησίας!» αναφώνησε το 1875 ο Ιησουίτης Γιόχαν Μπάπτιστ Βένιγκ (ψευδώνυμο: Θεόφιλος Φιλαλήθης). «Δεν πρέπει να υπάρχει θρησκευτική ειρήνη!», απάντησε η «Φρουρά Προστασίας» (Schildwacht) στις 16 Μαΐου 1924 μετά την επίτευξη της νίκης. Έτσι, η πρώτη πραγματική προσπάθεια δημιουργίας μιας νέας

γέννησης από τη μήτρα του ίδιου του καθολικισμού παρέμεινε άκαρπη. Αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ακόμη και τώρα χιλιάδες έξοχοι Γερμανοί λειτουργούν σαν ιερείς μέσα στην Ρωμαϊκή Εκκλησία και στην καρδιά τους δεν επιθυμούν τίποτα περισσότερο από το να καθαρίσουν τον Χριστιανισμό από τις συριακές δεισιδαιμονίες και να εμβαθύνουν τη θρησκευτική ζωή διαχωρίζοντάς την από τα χρήματα του κράτους και τα πολιτικά κίνητρα. Όλοι γνωρίζουν...

Μη Προτεσταντικός Προτεσταντισμός

...ότι τα γερμανικά κηρύγματα που τους επιτρέπεται να κηρύξουν στους εθνοσυντρόφους τους σήμερα, αγοράστηκαν με ποταμούς αίματος από εκείνους τους αιρετικούς, που κάποτε έπρεπε να ανέβουν στην πυρά με εντολή της Ρώμης, ή μαρτύρησαν μέχρι θανάτου σε υπόγειες σπηλιές. Θα χαρούν όταν μια μέρα θα μπορούν να κάνουν όλη την λειτουργική λατρεία του Θεού αποκλειστικά στην αγία μητρική γλώσσα στην υπηρεσία των περήφανων αξιών. Δεν έχει έρθει ακόμη η ώρα που οι Γερμανοί ιερείς μπορούν να σταθούν στο μέσο της ανώτερης κάστας που κυριαρχεί στη Ρώμη και να απαιτήσουν μια αναμόρφωση της ψυχής, της κεφαλής και των άκρων. Αλλά θα έρθει. Όπως πάντα, θα πρέπει να υπάρξουν μάρτυρες. Αλλά ένα γερμανικό κράτος θα έχει τότε το καθήκον να προστατεύσει αυτούς τους άνδρες από τις διώξεις και να τους ενσωματώσει στη γερμανική εθνική εκκλησία.

Το ίδιο ισχύει για εκείνους που έχουν αναγνωρίσει ότι ο προτεσταντισμός έχει πάψει να διαμαρτύρεται κατά της Ρώμης, όμως αντίθετα με αυτό σήμερα εκθαμβωμένος κοντόφθαλμα, παλεύει ενάντια στην νεοανερχόμενη ζωντανή ζωή. Πρώην προτεστάντες «αποστάτες» φάνηκαν να πολεμούν ενάντια στην εκκλησία τους στο όνομα της «θρησκείας» του «Δεύτερου Ράιχ», στο όνομα του φιλελευθερισμού. Πάλεψαν για ανανέωση στην «Καθημερινή του Βερολίνου» (Berliner Tageblatt). Αυτό σήμαινε τη χρεοκοπία της ψυχής και της εκκλησίας τον δέκατο ένατο αιώνα, όπως εμφανίστηκε σε όλους τους τομείς. Από φόβο γι' αυτό το σημάδι της φανερής παρακμής, μια νεότερη γενιά κατέφυγε για άλλη μια φορά στην αυστηρή εκκλησιαστικότητα. Πλέον αποστεώνεται χωρίς ελπίδα στις γενικές θέσεις επιθεωρητών. Σήμερα και η λουθηρανική εκκλησία αναδεύεται ξανά. Φυσικά, εδώ θα ξεσπάσει θύελλα ενάντια στους αφυπνιζόμενους καινοτόμους. Σήμερα οι «Λουθηρανοί» γραμματείς και οι Φαρισαίοι, από ένστικτο αυτοσυντήρησης, συγκαλούν παγκόσμια συνέδρια, όπως η Ρώμη συγκαλεί τα συμβούλια της. Αυτή τη φορά όμως δεν έχουν απέναντί τους ένα απελευθερωτικό φαινόμενο αποσύνθεσης,...

Γερμανικός λόγος, όχι Παλαιά Διαθήκη

...αλλά έναν ολοζώντανο, ματωμένο Μύθο, μια στάση ζωής που έχει ένα κέντρο γύρω από το οποίο διαμορφώνονται και αναπτύσσονται τα πάντα. Σε όλη τη Γερμανία σήμερα υπάρχουν τα βλαστικά κύτταρα αυτής της νέας αφύπνισης. Αυτό το νέο γερμανικό Ράιχ θα χρειαστεί επίσης να τους παράσχει την κρατική του προστασία κατά τη διάρκεια των μελλοντικών διώξεων.

Οι γερμανικές θρησκευτικές κοινότητες μέχρι στιγμής δεν έχουν προχωρήσει πέρα από τις θεωρητικές προσεγγίσεις. Οι πρακτικές δοκιμές δεν ήταν ενθαρρυντικές. Όποιο κι αν είναι όμως το αποτέλεσμα, η έρευνα αυτών των ενώσεων στο πεδίο της σκανδιναβικής θρησκευτικής ιστορίας θα αποτελέσει τελικά το προζύμι, που θα διαποτίσει τα πρώην καθολικά και τα πρώην λουθηρανικά στοιχεία της γερμανικής εκκλησίας. Διότι στη θέση των ιστοριών των μαστροπών και των ιστοριών των εμπόρων βοοειδών της Παλαιάς Διαθήκης, θα εμφανιστούν τα σκανδιναβικά έπη και οι θρύλοι, που αρχικά θα είναι αφηγήσεις και αργότερα θα κατανοηθούν σαν σύμβολα. Οι σκανδιναβικοί θρύλοι και οι γερμανικές ιστορίες θα ανάψουν όχι το όνειρο του μίσους και του δολοφονικού μεσσιανισμού, αλλά το όνειρο της τιμής και της ελευθερίας. Από τον Όντιν των παλιών παραμυθιών μέχρι τον Έκχαρτ και τον Βάλτερ φον ντερ Φόγκελβαϊντε. Θα αφεθεί σε ένα ευγενικό χέρι να αποσπάσει από την πνευματική κατάθλιψη χιλιάδων ετών τα μαργαριτάρια του γερμανικού πνεύματος που μέχρι τώρα ήταν παραμελημένα και να τα συνδυάσει οργανικά. Αυτό που είναι πρόσκαιρο, ρωμαϊκό και εβραϊκό, φαίνεται σήμερα πιο ξεκάθαρο από ποτέ. Αλλά ο πραγματικός χτύπος της καρδιάς των παραμυθιών μας, του Έκχαρτ, του Λούθηρου χτυπά όλο και πιο καθαρά προς εμάς. Για τους πιο ώριμους μαθητές μια πολύχρωμη εικόνα θρησκευτικών αναζητήσεων από το Ιράν, την Ινδία, ακόμη και από την Ελλάδα, θα ξετυλιχθεί, ξένη και ταυτόχρονα στενά συγγενική. Ένα από τα μεγαλύτερα καθήκοντα του αιώνα μας είναι να δώσουμε στη λαχτάρα της σκανδιναβικής φυλετικής ψυχής τη μορφή της σαν γερμανική εκκλησία...

Η υπέρβαση των παλαιών εκκλησιών

...στο όνομα του λαϊκού μύθου. Όπως ο ρωμαϊκός μύθος της αναπαράστασης του θεού από τον πάπα αγκάλιαζε και ένωνε πολύ διαφορετικούς λαούς και αποκλίνουσες τάσεις, έτσι και ο Μύθος του αίματος – αφού γίνει αντιληπτός – θα είναι σαν μαγνήτης για όλες τις προσωπικότητες και τις θρησκευτικές κοινότητες, ανεξάρτητα από τις διαφορές τους, σε μια σαφή δομή που θα έχει σχέση με ένα κέντρο που έτσι θα φέρει μια ζωογόνο ενσωμάτωση στο έθνος σαν σύνολο. Η επερχόμενη ζωή θα ξεκαθαρίσει και θα καθορίσει μεμονωμένες λεπτομέρειες της δομής της. Κανείς δεν μπορεί να τις προβλέψει σήμερα.

Αυτά τα μέλη της εθνικής εκκλησίας, προστατευμένα από διώξεις με

όλα τα μέσα του κράτους, αλλά κατά τα άλλα βασισμένα στους δικούς τους πόρους, θα αποτελέσουν τώρα με τη σειρά τους εστιακά σημεία. Οι εκκλησίες που θα διατεθούν στη διάθεσή τους, ανάλογα με το μέγεθος και τη σημασία των κοινοτήτων, θα τους δώσουν τη δυνατότητα να ασκήσουν άμεση διδασκαλία και χωρίς καμία βίαιη παρέμβαση ούτε από τον Προτεσταντισμό ούτε από τη Ρωμαϊκή Εκκλησία, θα μπορέσουν να κάνουν μια πνευματική μεταστροφή, η οποία θα είναι σαν μια βαθιά ανάσα, αφού ο βαρύς φλοιός της συρρο-ρωμαϊκής κυριαρχίας δεν θα μπορεί πλέον να συντρίψει όλους εκείνους που λαχταρούν την τιμή και την ελευθερία. Ο ρωμαίος οιωνοσκόπος και ο επιστάτης της Παλαιάς Διαθήκης θα χάσουν σταδιακά την εξουσία τους πάνω στα άτομα και κατά συνέπεια στις πολιτικές δραστηριότητες. Θα δημιουργηθούν οι πρώτες προϋποθέσεις για θρησκευτικό, αλλά, στη συνέχεια, και για πολιτιστικό και κρατικό τρόπο ζωής.

Με την εξάλειψη των κηρυγμάτων για δούλους και αποδιοπομπαίους τράγους και τον Αμνό του Θεού, την ανάθεση του Πέτρου για την ίδρυση της Ρωμαϊκής Εκκλησίας,...

Ο αλληγορικός συμβολισμός του εσταυρωμένου

...την «εκπλήρωση» της Παλαιάς Διαθήκης, για τα συγχωροχάρτια, ή για τις μαγικές θαυματουργές δυνάμεις κ.λ.π., χέρι-χέρι με τη μεγάλη λογοτεχνία του διαφωτισμού, θα πρέπει να γίνει μια αντίστοιχη αλλαγή στα εξωτερικά έθιμα (τελετουργίες), που πρόκειται να διαδοθεί από τους κληρικούς της γερμανικής εκκλησίας μέσα στις παλιότερες εκκλησίες τους. Αυτός ο εσωτερικός αναπροσανατολισμός στην εικόνα του Ιησού, όμως, οδηγεί και σε μια αναγκαία αλλαγή, η οποία φαίνεται να είναι μόνο εξωτερική: την αντικατάσταση των σταυρών που απεικονίζουν τη βασανιστική σταύρωση στις εκκλησίες και στους δρόμους των χωριών. Ο σταυρός είναι η αλληγορία της διδασκαλίας του αρνιού που θυσιάζεται, μια εικόνα που φέρνει στο μυαλό μας την κατάρρευση όλων των δυνάμεων και, μέσα από τη σχεδόν πάντα φρικτή απεικόνιση του πόνου, η εκκλησία παράγει μια εσωτερική καταπίεση και μας κάνει «ταπεινούς», πράγμα που εξυπηρετεί την εκκλησία στην αναζήτησή της για δύναμη. Αν και οι αναπαραστάσεις των Γερμανών ιπποτών και θεών έχουν διασωθεί με τον Άγιο Γεώργιο, τον Άγιο Μαρτίνο, τον Άγιο Όσβαλντ, έχουν μόνο μια υποδεέστερη ύπαρξη. Αν και από την άλλη πλευρά το φίλημα των ρεαλιστικά απεικονιζόμενων πληγών που ρέουν αίμα του εσταυρωμένου, που ενθαρρύνει η Ρωμαϊκή Εκκλησία σε πολλούς πιστούς της Νότιας Αμερικής, δεν έχει εισχωρήσει ακόμα στη βόρεια Ευρώπη, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η μορφή του δυστυχισμένου εσταυρωμένου έχει γίνει το μέσο με το οποίο η Ρώμη κυβερνά τις ψυχές των οπαδών της.

Στις εκκλησίες που θα της έχουν παραχωρηθεί, μια γερμανική εκκλη-

σία θα αντιπροσωπεύει σταδιακά τον ήρωα με την υψηλότερη έννοια, με ένα φλογερό διδακτικό πνεύμα να παίρνει τη θέση της σταύρωσης. Σχεδόν όλοι οι ζωγράφοι της Ευρώπης έχουν αφαιρέσει τα εβραϊκά φυλετικά χαρακτηριστικά από το πρόσωπο και τη μορφή του Ιησού. Ανεξάρτητα από το πόσο διαστρεβλώθηκε μέσα από τις διδασκαλίες του Αμνού του Θεού, έπρεπε να ζωγραφίσουν τον Σωτήρα τους και σε όλες τις μεγάλες μορφές της Σκανδιναβικής Δύσης, ο Ιησούς είναι αδύνατος, ψηλός, ξανθός, με ψηλά φρύδια και μακρύ κεφάλι. Ακόμη και οι μεγάλοι καλλιτέχνες του νότου...

Μακριά με το στυλ των Ιησουιτών!

...δεν έτρεφαν καμία συμπάθεια για έναν Σωτήρα με γαμψή μύτη και πλατυποδία. Ακόμη και στην Ανάσταση του Ματίας Γκρύνεβαλντ, ο Ιησούς είναι ξανθός και αδύνατος. Από το στήθος της Παναγίας του Αγίου Σίξτου (έργο του Ραφαέλο Σάντσιο ντα Ουρμπίνο), ο ξανθός Ιησούς κοιτάζει «εντελώς ηρωικά» τον κόσμο με πανομοιότυπο τρόπο με τα κεφάλια των γαλανόματων αγγέλων από τα σύννεφα. Το νεό αφυπνιστικό μας αίσθημα ζωής δεν αναγνωρίζει το ιδανικό της μαστίγωσης, μια πραγματική σταύρωση – όπως ήδη αναφέρθηκε – δεν μπορεί σήμερα ούτε να ζωγραφιστεί, ούτε να γίνει γλυπτό, ούτε στίχος, ούτε να μελοποιηθεί. Με το νέο Ράιχ, ολόκληρη η γερμανική καλλιτεχνική κοινότητα, που σήμερα παλεύει με τα σπαράγγια και τα αγγούρια της νεκρής φύσης, θα βρεθεί αντιμέτωπη με ένα έργο που είναι εξίσου μεγάλο, όπως η φροντίδα της γερμανικής ψυχής. Οι εκκλησίες και οι κοινότητες της γερμανικής εκκλησίας θα πρέπει να μεριμνήσουν ότι στους αρχαίους ιερούς τόπους προσκυνήματος τα μπασταρδεμένα έργα τέχνης της μπαρόκ περιόδου με ιησουϊτικό χαρακτήρα θα αντικατασταθούν σταδιακά από πίνακες και αγάλματα του φέροντα τη ζωή, που θα εμφανίζεται δίπλα στον Θεό με το δόρυ, επίσης εικόνες, ρήσεις του Μάιστερ Έκχαρτ και άλλων Γερμανών ιεροκηρύκων. Από τους ναούς και από τους βωμούς της γερμανικής εθνικής εκκλησίας θα εξαφανιστούν οι γύψινες γιρλάντες, τα φωτοστέφανα από κασσίτερο και όλη αυτή η πλημμύρα της ζωής μας με τα σκουπίδια του ιησουϊτικού στυλ και του μετέπειτα μπάσταρδου ροκοκό. Τα καθήκοντα περιμένουν τον Γερμανό αρχιτέκτονα θα τα λαχταρούν χιλιάδες που έχουν βαρεθεί να χτίζουν πολυκαταστήματα και τραπεζικά ανάκτορα.

Η μουσική μας είναι η πιο εύκολη στη χρήση. Στον Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ και στον Κρίστοφ Βίλιμπαλντ Γκλουκ και στον Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ και στον Γκέοργκ Φρίντριχ Χαίντελ και στον Λούντβιχ βαν Μπετόβεν παρά τους εκκλησιαστικούς στίχους επικρατούσε ο ηρωικός χαρακτήρας. Αλλά και εδώ, η σημερινή, άσκοπη και κενή μουσική θα βρει τεράστιο πεδίο εργασίας, ταυτόχρονα, τα εκκλησιαστικά βιβλία τραγουδιών θα καθαριστούν από τα τραγούδια του

Ιεχωβά.

Όλα λοιπόν στο μέλλον της ζωής μας θα εξαρτηθούν...

Το σύμβολο του στρατιώτη του μετώπου

...από μία εσωτερική μεταστροφή από πράγματα που είναι θρησκευτικά και μεταφυσικά. Από ένα κέντρο θα ξεχυθεί ένας υπερχειλισμένος χείμαρρος πάνω σε οτιδήποτε επιτρέπει στην ψυχή του ιεροκήρυκα και του πολιτικού να είναι εξίσου γόνιμη με τη φαντασίωση του καλλιτέχνη και του στοχαστή, που σήμερα δεν έχει κέντρο, άρα είναι σχεδόν παράφρων.

Αν περπατήσετε σήμερα στις γερμανικές πόλεις και στα χωριά, μπορείτε να επιβεβαιώσετε με χαρά ότι παντού έχουν στηθεί αναμνηστικές πέτρες και αγάλματα ηρώων. Ο Γερμανός στρατιώτης του πεδίου της μάχης με το ατσάλινο κράνος υποδεικνύει τον τύπο. Οι επιγραφές στις πέτρες μας δίνουν τα ονόματα των ηρώων, τα λουλούδια και τα στεφάνια μαρτυρούν την αγάπη που περιβάλλει τη μνήμη των νεκρών... Ακόμη κι εμείς οι ίδιοι, έχουμε βιώσει τα πάντα, εκατομμύρια γνώριζαν προσωπικά αυτούς που θυσιάστηκαν στον παγκόσμιο πόλεμο και τους θυμούνται με συμπόνια.

Όπως είναι, δεν μπορούσαν να συγκριθούν. Αυτή η γνώση όμως της ανθρωπότητας των μεμονωμένων προσωπικοτήτων εξαφανίζεται σταδιακά. Αυτό που είναι χαρακτηριστικό της πιο τρομερής και όμως σημαντικής εποχής του 1914 έως το 1918 θα γίνει ισχυρότερο και πιο βίαιο. Οι μελλοντικές γενιές θα δουν σε ένα πολεμικό μνημείο του παγκόσμιου πολέμου ένα ιερό σύμβολο του μαρτυρίου μιας νέας πίστης. Πρόκειται για μια εξέλιξη που ακολουθεί παρόμοια πορεία σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Ο τάφος του «Άγνωστου Στρατιώτη» στη Γαλλία, την Ιταλία και την Αγγλία, ήταν συχνά απλώς ένας χώρος παρελάσεων, αλλά την ίδια στιγμή έχει γίνει ένα μυστικιστικό κέντρο για εκατομμύρια, παρόμοιο με τα γερμανικά πολεμικά μνημεία των αδικοχαμένων Γερμανών στρατιωτών. Μια ολόκληρη σειρά γαλλικών κληρικών εφημερίδων, για παράδειγμα, αποκαλούν αυτή τη νέα λατρεία, την οποία παρατηρούν με ανησυχία, αντιχριστιανική και δικαίως, γιατί φοβούνται ότι ο «Άγνωστος Στρατιώτης» θα μπορούσε να αντικαταστήσει τους αγίους. Αν και η αλάθητη εκκλησία κάποτε είχε κάψει την Ιωάννα και μετά την αγιοποίησε...

Μάρτυρες της Εκκλησίας και του λαού

...σύντομα θα διεκδικήσει τον «Άγνωστο Στρατιώτη» σαν «Καθολικό» και, με τον αγιασμό, θα παραποιήσει το νόημα μιας πνευματικής επανάστασης που αισθάνεται σήμερα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο όπως κάθε άλλη πραγματική εθνική εκδήλωση. Το έκανε ήδη το 1870-1871,

όταν εκείνη την εποχή άρχισε και η λατρεία των ηρώων. Εάν η Γερμανία ξυπνήσει πραγματικά, και τις Κυριακές το χωριό δεν συγκεντρώνεται γύρω από τους στύλους της Μαρίας, αλλά γύρω από τα αγάλματα των Γερμανών στρατιωτών με τη γκρίζα στολή της μάχης, τότε μια σταυροφορία ενάντια σε αυτό το «νεοειδωλολατρικό» έθιμο είναι βέβαιη όπως σήμερα ο σταυρός στον πύργο της εκκλησίας.

Η εκκλησία έχει δώσει σε κάθε δολοφονημένο ιεραπόστολο τη σφραγίδα του μαρτυρίου και τον ονόμασε άγιο. Ακόμη και όταν ο ρωμαίος επίσκοπος Εμμεράμ, που ήταν Εβραίος, βίασε την κόρη του Δούκα της Βαυαρίας και γι' αυτό δολοφονήθηκε από τους Βαυαρούς, η αλάνθαστη Εκκλησία δήλωσε ότι αυτό το άδοξο τέλος ήταν ένας θάνατος για την πίστη. Σήμερα ο Εμμεράμ είναι ένας άγιος λατρεύεται στο ευσεβές Ρέγκενσμπουργκ. Είναι όμως καθήκον μιας επερχόμενης γερμανικής γενιάς να αναφέρει με μεγάλο σεβασμό μόνο τα ονόματα εκείνων που πολέμησαν για το μεγαλείο και την τιμή του γερμανικού λαού στους δύσκολους καιρούς και να τους τιμήσει γι' αυτό που είναι: μάρτυρες της εθνικής πίστης. Εδώ, σε αυτή τη γωνιά της ψυχής μας, ζει η μόνη ελπίδα ότι οι λαοί της Ευρώπης θα αναγνωρίσουν μια μέρα τη φύση της σημερινής τρομακτικής καταστροφής και ότι οι αληθινοί εθνικοί ηγέτες μιας μεταγενέστερης εποχής, αναγνωρίζοντας το πιο πολύτιμο πράγμα, το ανθρώπινο αίμα του έθνους τους, θα συνειδητοποιήσουν παντού ότι η εφαρμογή αυτού του τελευταίου μπορεί να είναι η μόνη τελική λύση. Δεν είναι ο σεβασμός ή η αναγνώριση οποιουδήποτε «χριστιανισμού» ή φιλελεύθερου πασιφισμού που εξακολουθεί να αποτελεί μια τόσο ισχυρή δύναμη για τον έλεγχο των ψυχών, αλλά σήμερα υπερισχύει το πνεύμα και ο λόγος του ρωμαίου προκαθήμενου Αλεσάντρο Νουμάι: «Εμείς οι Ρωμαίοι θα διασφαλίσουμε ότι εσείς οι Γερμανοί...

Η αξιοπρεπής ειρήνη του κόσμου

...θα σκοτωθείτε ο ένας τον άλλον και θα πνιγείτε στο αίμα σας», αυτό ήταν πάνω από 400 χρόνια πριν. («Ο Λούθηρος έχασε τον πόλεμο», είπε περήφανα ο Πάπας Βενέδικτος ΙΕ' στον Εβραίο «ιστορικό» Έμιλ Λούντβιχ.) Η μασονική ανθρωπότητα, με τον ψεύτικο εμπορικό ειρηνισμό της, δεν είναι σε θέση να παράσχει τη βάση για μια γνήσια επιθυμία για ειρήνη, αφού η «επιχείρηση» διέπει τις πράξεις της. Μόνο η αναγνώριση της τιμής τόσο στον φίλο όσο και στον εχθρό, στον άγνωστο στρατιώτη έξω, και στο νεκρό αήττητο στρατιώτη με την γκρίζα στολή της μάχης, είναι ο σπόρος που είναι κοινός σήμερα στα καλύτερα στοιχεία όλων των ακόμα βιώσιμων λαών. Έχει αρχίσει να φυτρώνει παντού· το αν θα μεγαλώσει είναι μέλημα του μέλλοντος. Αλλά ένα πράγμα είναι ήδη ξεκάθαρο σήμερα: ο άνθρωπος που έχει μέσα του τιμή θα ωριμάσει μόνο όταν θα έχει απελευθερωθεί από τα ζιζάνια που αυθάδη πολλαπλασιάζονται σήμερα γύρω του. Όλες οι εκφυλισμένες

δυνάμεις εργάζονται με όλες τους τις δυνάμεις για να εμποδίσουν αυτούς τους μάρτυρες της εθνικής τιμής να γίνουν το σύμβολο της ζωής για ένα πιο όμορφο γερμανικό μέλλον. Στο όνομα της παγκόσμιας ειρήνης και της λεγόμενης χριστιανικής ταπεινοφροσύνης, σπέρνουν διχόνοια ή προσπαθούν να σκοτώσουν την πραγματική, συνειδητή τιμή της αγάπης της ειρήνης μέσω ενός απατηλού ειρηνισμού.

Ήταν μέρος του τρόπου ζωής μιας περασμένης εποχής, ότι θεωρούνταν αμαρτία για έναν Καθολικό να σηκώνει χέρι εναντίον ενός Καθολικού· σε μια μεταγενέστερη εποχή θεωρούνταν φυσικό οι μονάρχες να στέκονται ενωμένοι ενάντια στους Ρεπουμπλικάνους· ο 19ος αιώνας απαιτούσε από εκατομμύρια εργάτες να μην πάρουν τα όπλα ενάντια στους ταξικούς συντρόφους ενός άλλου λαού, ακόμα και στο όνομα του κράτους. Όλες αυτές οι αξίες έχουν διαλυθεί. Ο σεβασμός για τον στρατιώτη που πολέμησε για την τιμή του λαού του είναι η νέα στάση ζωής που γεννήθηκε σε μια νέα εποχή. Στο όνομα αυτής της νέας θρησκείας της εθνικής τιμής, μπορεί να αφυπνιστεί αυτή η σκανδινο-ευρωπαϊκή συνείδηση...

Η αγάπη σαν δύναμη

...(όχι με την αναγνώριση των λεγόμενων «κοινών οικονομικών συμφερόντων», που πλασάρουν σήμερα οι μπασταρδεμένοι «παν-ευρωπαϊστές») που μια μέρα θα πρέπει να αντιμετωπίσει τον μαύρο νότο και το συριακό παράσιτο σε ένα κοινό μέτωπο, αν δεν πρόκειται να χαθούν όλοι. Εδώ ο Γερμανός πρέπει να επιστρέψει στη θαυμάσια κληρονομιά του μυστικισμού, ώστε να κατακτήσει και να βιώσει ξανά το μεγαλείο της ψυχής ενός Μάιστερ Έκχαρτ, και να βιώσει ότι αυτός ο άνδρας και ο ήρωας με την γκρίζα στολή και το ατσάλινο κράνος είναι ένα και το αυτό. Τότε ο δρόμος θα είναι ανοιχτός για μια γερμανική εθνική θρησκεία του μέλλοντος, μια γνήσια γερμανική εκκλησία και μια ενοποιημένη γερμανική εθνική κουλτούρα.

Από αυτές τις απαιτήσεις προκύπτει και η εκτίμηση της αξίας της αγάπης. Όπως καταλήξαμε στο πρώτο βιβλίο, η αγάπη δεν υποδηλώνει έναν τύπο που δημιουργεί δύναμη («Μπορεί κανείς να αγαπήσει μόνο το άτομο», είπε ο Γκαίτε), αλλά βρίσκεται πάντα στην υπηρεσία μιας άλλης αξίας, του ανθρωπισμού, αν και οι ωφελούμενοι αυτής της εξουθενωτικής ιδέας της αγάπης και του ανθρωπισμού – η ρωμαϊκή εκκλησία και η μεγάλοι χρηματοδότες – προσπάθησαν να αρνηθούν αυτό το γεγονός. Θέλουμε να αντιτάξουμε την ειλικρίνεια σε αυτές τις δυνάμεις που στοχεύουν να υποτάξουν τις ψυχές και συνειδητά θα τοποθετήσουμε την αγάπη κάτω από τον τύπο που δημιουργεί τη δύναμη της τιμής. Αλλά έτσι ακριβώς η αγάπη υπονομεύει τον χαρακτήρα των ορθών, των πραγματικών και δυνατών ανδρών.

Στη θέση της αγάπης που υποτάσσει τους ανθρώπους – για να το θέσω

απλά, – θα διατυπώσουμε τη νέα αγάπη για την τιμή. Τώρα, όμως, το πιο σημαντικό είναι το εξής: σε μια γερμανική εθνική εκκλησία που θα χτιστεί εθελοντικά στην ιδέα της εθνικής και θρησκευτικής τιμής, θα ενταχθούν αυτόματα μόνο εκείνα τα άτομα – ανεξάρτητα από την εκκλησία στην οποία ανήκουν – που είναι κυρίως σκανδιναβικοί στην εξωτερική εμφάνιση. Το ίδιο πράγμα...

Ο Ιησούς ως Κύριος

...που μπορεί να παρατηρηθεί ήδη σήμερα στην εθελοντική Ράιχσβερ, θα επαναλαμβανόταν με μια εξευγενισμένη έννοια στη θρησκευτική αναγέννηση. Σε αυτή την περίπτωση, μια θυσιαστική αγάπη θα ήταν βοήθημα για την ανατροφή της αριστοκρατίας, αλλά ταυτόχρονα θα ήταν και στην υπηρεσία μιας επαναδιάταξης του γερμανικού λαού, που διαφορετικά δεν θα μπορούσε ποτέ να επιτευχθεί, αν μόνο λαμβανόταν από το εξωτερικό.

Και τώρα μπορούμε επίσης να πούμε, ότι η αγάπη του Ιησού Χριστού ήταν η αγάπη κάποιου που έχει συνείδηση της αριστοκρατίας της ψυχής του και της ισχυρής προσωπικότητάς του. Ο Ιησούς θυσίασε τον εαυτό του σαν Κύριος, όχι σαν υπηρέτης. Ο μεγαλύτερος ακόλουθός του, ο Μάιστερ Έκχαρτ, ξεκίνησε από την «ευγένεια της ψυχής». Η αγάπη του στην υπηρεσία αυτής της αξίας ήταν επίσης ισχυρή, συνειδητή, χωρίς συναισθηματισμό. Αυτή η αγάπη δεν χρησίμευε στον «τρεμουλιαστό φόβο», όπως απαιτούσε ο Ιγνάτιος, δεν υπηρετούσε ένα σύστημα υποδούλωσης ψυχής και φυλετικής εξόντωσης, αλλά υπηρετούσε αποκλειστικά την τιμητική συνείδηση της ελευθερίας. Και ο Μαρτίνος Λούθηρος ήξερε πολύ καλά τι έλεγε, όταν λίγο πριν από το θάνατό του έγραψε: «Αυτές οι τρεις λέξεις, ελεύθερη – χριστιανική – γερμανική, δεν σημαίνουν τίποτα για τον Πάπα και τη ρωμαϊκή αυλή παρά μάταιο δηλητήριο, θάνατος, διάβολος και κόλαση: δεν τις αντέχουν, ούτε θέλουν να τις βλέπουν ούτε να τις ακούν: δεν θα προκύψει τίποτα άλλο από αυτό, αυτό είναι σίγουρο*».

Μπορούμε να πούμε κάτι για την φύση του Τεύτονα αναλύοντας την αφοσίωσή του. Φυσικά δεν μιλάμε για την αφοσίωση στα πτώματα του Ιγνάτιου Λογιόλα, αλλά για την πίστη στον «αυτοεκλεγμένο Κύριο». Μάλιστα, στην ιστορία πολλές γερμανικές φυλές επέλεξαν ξένους αφέντες και τους υπηρέτησαν «πιστά»: σαν στρατιώτες, φιλόσοφους, δασκάλους της εκκλησίας. Αυτούς τους άνδρες σήμερα...

Η «Θρησκεία του Ιησού» του Γιόχαν Γκότφριντ Χέρντερ

...δεν θα τους περιγράψουμε σαν πιστούς, αλλά σαν λιποτάκτες. Πιστός

---

* Ενάντια στον παπισμό που δώρισε ο διάβολος στη Ρώμη, 1545, IV, 124.

είναι μόνο αυτός που παραμένει πιστός στην ελευθερία του. Πολλοί κατάφεραν να το κάνουν αυτό μέσα στην ακόμη μη οστεοποιημένη εκκλησία, παρόλο που σχεδόν όλοι οι μεγάλοι από αυτούς απειλούνταν με φυλακή, δηλητήριο και μαχαίρι· από την κυριαρχία του Ιησουιτισμού, κανένας Σκανδιναβός δεν μπορεί συνειδητά να είναι Γερμανός και ταυτόχρονα οπαδός του Ιγνάτιου Λογιόλα. «Ένα πράγμα πάνω απ' όλα: να είσαι αληθινός για τον εαυτό σου», ισχύει μόνο αν πρόκειται να γίνει μια εσωτερική και εξωτερική γερμανική αναγέννηση· ο «σεβασμός στον εαυτό μας», όπως απαιτούσε ο Γκαίτε, και το «να είμαστε ένα με τον εαυτό μας», όπως δίδαξε και έζησε ο Μάιστερ Έκχαρτ – αυτές είναι ιδέες τιμής και ελευθερίας, πίστης και επιβεβαίωσης. Η τιμή εκφράζεται με πίστη στον εαυτό του και στη φυλή του.

Πιστεύω ότι ξέρω ακριβώς ποιοι αγώνες στη θρησκευτική ζωή θα ενσωματωθούν ως κεντρικές ιδέες μιας γερμανικής εθνικής εκκλησίας. Αλλά νομίζω ότι ξέρω επίσης ένα πράγμα: ότι η αναζήτηση εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, η οποία συνεχίζεται εδώ και δεκαετίες, προαναγγέλλει την αφύπνιση μιας νέας, γνήσιας στάσης της ζωής, ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν κουραστεί από τον παλιό ευρύ σκεπτικισμό, αλλά αναζητούν επίσης κάτι κοινό πέρα από την ατομική εμπειρία. Στην παγκόσμια ιστορία όμως, ποτέ δεν ανανεώθηκαν οι παλιές μορφές, από το γεγονός ότι το περιεχόμενο και η μορφή μιας οντότητας απλώς ταίριαζαν στην εμφάνιση μιας άλλης ήδη υπάρχουσας· αντίθετα, και τα δύο έπρεπε να γεφυρωθούν και να ενωθούν με μια σύνοψη. Πρέπει να διαβάσετε το τελευταίο, ημιχρονολογημένο έργο του Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν «Άνθρωπος και Θεός» (Mensch und Gott), για να καταλάβετε ξεκάθαρα τι συμβαίνει: αναζητά μια άμεση πορεία προς την προσωπικότητα του Χριστού. Ο Γιόχαν Γκότφριντ Χέρντερ κάποτε απαίτησε η θρησκεία που δίδασκε ο Ιησούς να γίνει θρησκεία αφιερωμένη στον Ιησού. Αυτό ακριβώς προσπαθούσε ο Τσάμπερλεν. Ένας εντελώς ελεύθερος άνθρωπος που κατέχει μέσα του ολόκληρο τον πολιτισμό των καιρών μας,...

Καθήκον του σχολείου: διαμόρφωση χαρακτήρα

...έδειξε τη βαθύτατη ευαισθησία για την υπεράνθρωπη απλότητα του Χριστού και παρουσίασε τον Ιησού όπως εμφανίστηκε κάποτε: σαν μεσολαβητής μεταξύ ανθρώπου και Θεού.

Για να βρούμε τον δρόμο της επιστροφής προς αυτόν, πρέπει να γίνει ένας μεγάλος πνευματικός αγώνας, αν δεν θέλουμε να ασφυκτιούμε από αναλήθειες και έτσι να χαθούμε άθλια: απορρίπτοντας τους ξένους προφήτες και πιάνοντας εκείνα τα ανθρώπινα χέρια που έχουν προσφέρει εξαιρετική υπηρεσία στην εξύψωση όμορφων ιδιοτήτων της γερμανικής ψυχής. Για το σκοπό αυτό, ο μύθος του Ρωμαίου εκπροσώπου του Θεού πρέπει να ξεπεραστεί όπως επίσης πρέπει να ξεπεράσουμε τον Μύθο του

«ιερού γράμματος» στον Προτεσταντισμό. Στον Μύθο της εθνικής ψυχής και τιμής βρίσκεται ένα νέο δεσμευτικό και διαμορφωτικό μέσο. Το να το υπηρετούμε είναι καθήκον της γενιάς μας. Η δημιουργία της νέας σωτήριας κοινότητας θα πρέπει να γίνει αργότερα...

Εάν ένας πολιτικός του γερμανικού μέλλοντος θέλει να μπορέσει να αντιμετωπίσει όλες τις θρησκευτικές αναταραχές του λαού του, χωρίς να λαμβάνει υπόψη το προσωπικό του πιστεύω, θα πρέπει να επιδείξει τη μεγαλύτερη προσοχή και, αν είναι δυνατόν, πρέπει να αποφεύγει οποιαδήποτε προσωπική παρέμβαση σε αυτές τις διαφορές. Άρα και τα σχολεία απαιτούν επίσης μια εντελώς διαφορετική, θετικά οριοθετημένη, ξεκάθαρη στοχευμένη και πολύ αντιπροσωπευτική προσέγγιση. Το πρώτο καθήκον της εκπαίδευσης δεν είναι η μετάδοση της τεχνικής γνώσης αλλά η διαμόρφωση του χαρακτήρα, δηλαδή ενδυνάμωση εκείνων των αξιών, που βρίσκονται αδρανείς βαθιά στη γερμανική φύση και πρέπει να καλλιεργηθούν προσεκτικά. Εδώ το εθνικό κράτος πρέπει να διεκδικήσει τον αποκλειστικό έλεγχο των σχολείων χωρίς συμβιβασμούς, αν θέλει να εκπαιδεύσει προσγειωμένους πολίτες, που θα πρέπει κάποτε να συνειδητοποιήσουν γιατί αγωνίζονται στη ζωή τους, ποιες αξίες τους ανήκουν, ανεξάρτητα από τα επιμέρους χαρακτηριστικά.

Θρησκευτικές συγκρούσεις στο σχολείο

Το τεράστιο και μοναδικό πνευματικό χάος της σημερινής ζωής είναι η συνέπεια του αχαλίνωτου αγώνα δεκάδων συστημάτων σκέψης για κυριαρχία: του αναίμακτου ουμανισμού που, μέσα από μακρινές ματιές στο παρελθόν και συστηματική εκμάθηση της μνήμης, κατέπνιξε την πραγματική ώθηση της ζωής· το ρεαλιστικό (σύστημα), το οποίο αποτίει φόρο τιμής στο πνεύμα των καιρών της φιλελευθεριστικής τεχνολογίας· οι πρόσφατα, αυξανόμενες προσπάθειες της Εκκλησίας να πάρει ξανά τον έλεγχο των σχολείων.

Άρα έχουμε τόσους πολλούς τύπους σχολείων, όσα και τα συστήματα που βασίζονται σε διαφορετικές υπέρτατες αξίες. Υπάρχουν οι θρησκευτικές σχολές που, με κάθε σοβαρότητα, εξακολουθούν να επιθυμούν να διδάξουν γεωγραφία και μαθηματικά με βάση τις αποκαλύψεις της Παλαιάς Διαθήκης, παρόλο που πρέπει να παραδεχτούν, γεμάτοι θυμό, ότι αμέσως μετά τη «θρησκευτική» παρουσίαση της δημιουργίας του Γιαχβέ από το τίποτα και την κιβωτό του Νώε και τα περίφημα 6000 χρόνια της δημιουργίας του κόσμου, η αιωνιότητα του σύμπαντος διακηρύσσεται και εκατομμύρια χρόνια σχηματισμού της γης, που διεκδικούνται σαν προϋπόθεση για την επίγεια ύπαρξή μας*. Η αρχή της ελεύθερης έρευνας έχει γευτεί όμως το καλύτε-

* Ο Ιησουίτης Κάτραϊν απαιτεί ανοιχτά θρησκευτική αριθμητική και γραφή. «Εκκλησία και δημόσιο σχολείο» (Kirche und Volksschule).

ρο αίμα της Ευρώπης σε σύγκριση με μια εκκλησία που, μέσα στην αλαζονική στενομυαλιά της, τολμά ακόμα και σήμερα να κηρύττει πράγματα που ξεπερνούν τη λογική σαν «αιώνια αλήθεια» και παρά τους «επιστημονικούς μελετητές» της αποδεικνύει μόνο ένα πράγμα, ότι δεν είναι η σκανδιναβική δίψα για έρευνα για αλήθεια ή γνώση που διέπει τη δράση, αλλά ένα σύστημα υποχρεωτικών πεποιθήσεων που εδώ και πολύ καιρό είναι εχθρικό απέναντί μας. Ο στρατός των επιστημόνων της Ρωμαϊκής εκκλησίας επιδιώκει μόνο ένα σκοπό, η φυσική επιστήμη, στην πραγματικότητα όλη την επιστήμη, να υπηρετεί τις παλιές δεισιδαιμονίες.

Μέτρα μιας νέας ιστοριογραφίας

Αυτά είχαν θρυμματιστεί μια για πάντα μέσω του Νικόλαου Κοπέρνικου. Έτσι, ο Ιησουίτης Χάμερσταϊν, ισχυρίστηκε ότι η εκκλησία είχε ενεργήσει πλήρως σύμφωνα με το δικαίωμά της όταν δεν επέτρεπε τη χρήση της έννοιας της φυλής στη φυσική ιστορία. Δίδαξε ότι η ιστορία δεν προερχόταν από πρεσβύτερους της φυλής, αφού, σαν αποτέλεσμα, το αποκαλυφθέν δόγμα του κληρονομικού αμαρτήματος θα κατέρρεε (Εκκλησία και Κράτος «Kirche und Staat», σελίδα 131). Η αρχαία ιστορία του Αδάμ και της Εύας έχει επομένως εξυψωθεί αρκετά ανοιχτά σε μέτρο για όλη την έρευνα! Και πρόσφατα ο Πάπας Πίος ΙΑ' διέταξε ρητά, στις αρχές του έτους 1930, σε μια Εγκύκλιο με τη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου του Βατικανού, ότι ο υγιής λόγος υπήρχε στον άνθρωπο μόνο για να αποδείξει την αλήθεια της πίστης που είχε καθοριστεί για πάντα. Επομένως, η εκκλησία είναι λογική μόνο όταν αντιτίθεται στην ακαδημαϊκή ελευθερία. Αναγνωρίζει μόνο μια αναπαράσταση της αιτιότητας του κόσμου και της ανθρώπινης φύσης που έχουν θεσπιστεί από το δόγμα της αποκάλυψης.

Η θέση της ρωμαϊκής εκκλησίας φαίνεται πιο καθαρά στην εικόνα του κόσμου που παρουσιάζει στις οδηγίες της για την ιστορία. Διότι αυτό, περισσότερο από κάθε άλλη αξιολόγηση, δεν είναι μια τακτοποίηση αληθινών στοιχείων. Η ρωμαϊκή ιστορία αρνείται όλες τις παραποιήσεις της. Είναι αυτονόητο ότι η ρωμαϊκή εκκλησία καταδικάζει κάθε αληθινό ιστορικό εθνικισμό. Αυτό είναι λογικό, γιατί η κατάχρηση και η κακή χρήση της ιστορίας είναι ένα μέσο για ορισμένους σκοπούς.

Το ότι ο Λούθηρος ήταν ένας εκφυλισμένος κατεργάρης θεωρείται αυτονόητο σε όλους τους Ρωμαιοκαθολικούς δασκάλους σε όλα τα κράτη. Ο Πέτερ Κανίσιους γνώριζε την πιο αποκρουστική ακολασία που επέτρεψε ο Λούθηρος. Το έργο των Ιησουιτών «Εικόνα του Πρώτου Αιώνα» (Imago Primi Saeculi) δηλώνει ότι ο Λούθηρος είναι ένα παγκόσμιο τέρας και μια ανίατη πανούκλα. Ο Πάπας Ουρβανός Η' τον αποκαλεί αχρείο τέρας. Έτσι συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Είναι εντελώς λάθος να παραπονιόμαστε μόνο για αυτό, χωρίς να καταλαβαίνουμε το ρωμαϊκό σύστημα στον πυρήνα του. Είναι μια θλιβερή κατάσταση για

μια επιστήμη που δεν έχει τίποτα άλλο να προσφέρει εκτός από την αιώνια αναζήτηση της αλήθειας. Αυτή η πραγματικά μεγαλειώδης πρόταση του καθηγητή του Ίνσμπρουκ Γιόζεφ Ντόνατ (για περισσότερες λεπτομέρειες, βλέπε Χένσμπρυκ, «Το τάγμα των Ιησουιτών») αποκαλύπτει τα κατώτερα βάθη ενός αντιευρωπαϊκού πνευματικού κόσμου, ενάντια στον οποίο ό,τι ήταν αληθινό και σπουδαίο έχει πολεμηθεί και αιμορραγήσει.

Η Παλαιά Διαθήκη και οι επιστημονικές της αλήθειες έχουν αποδειχθεί ψευδείς. Συγκεντρωμένες από Ρωμαίους ιστορικούς εκπροσώπους, ομολογουμένως έχουν ξεφτιλιστεί. Αυτό ισχύει σε τέτοιο βαθμό που ακόμη και κάθε δευτεροετής φοιτητής θα μπορούσε να ανακαλύψει αυτά τα ψέματα σήμερα. Η συνεχιζόμενη κυριαρχία των ρωμαϊκών δογματικών αρχών δείχνει πόσο ο απλός άνθρωπος καθοδηγείται μόνο από τα οράματα. Δείχνει πόσο δυνατά μπορούν να επιδράσουν η θέληση, το ένστικτο και η δύναμη της φαντασίας. Το ρωμαϊκό σύστημα στρέφεται με όλη του τη δύναμη σε αυτές τις ιδιότητες της ανθρώπινης ψυχής. Το τάγμα των Ιησουιτών είναι το δοκιμασμένο εργαλείο για να θέσει υποχρεωτικά το ανήσυχο εγώ στην υπηρεσία του μέσω της δύναμης της φαντασίας. Το τάγμα των Ιησουιτών τυφλώνει το μέλλον σε πράγματα που, συνήθως, κάθε έντιμος άνθρωπος μπορεί να ανακαλύψει μόνος του. Ολόκληρος ο μηχανισμός της ρωμαϊκής εκκλησίας δραστηριοποιείται στο να αποκτήσει κυριαρχία στις δυνάμεις της φαντασίας μας από την ώρα που θα γεννηθούμε μέχρι τον τάφο. Σε αυτήν την αναζήτηση δεν επιτρέπει να εμφανιστεί καμία διακοπή στην επιρροή. Χρησιμοποιεί τη μαγεία των μυστηρίων. Επεκτείνει την επιρροή της δημιουργώντας αισθήσεις με συγκεχυμένες μορφές. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιεί και τη δύναμη της εξομολόγησης.

Μόνο ο φιλελευθερισμός με τις διαλυτικές του επιδράσεις έχει αντιμετωπίσει μέχρι τώρα αυτό το κλειστό σύστημα. Ο φιλελευθερισμός είναι μια δυσάρεστη συνέπεια της επιστημονικής ανακάλυψης από τη σκανδιναβική ψυχή του Ρότζερ Μπέικον μέσω του Λεονάρντο ντα Βίντσι, του Γαλιλαίου ντι Βιντσέντσο Μποναγιούτι ντε Γαλιλέι, του Νικόλαου Κοπέρνικου. Αλλά πέρα από το αίτημα για ελευθερία της έρευνας, ο φιλελευθερισμός δεν έφτασε σε έναν θετικό πυρήνα. Τελικά όμως, – έστω και ακούσια – μια αρχή καθόρισε πόση ελευθερία στη διδασκαλία έπρεπε να επιτραπεί στη φιλελεύθερη εποχή: δίδαξε το δόγμα ότι βασικά όλοι είναι ίδιοι και ότι όλες οι τάξεις αντιπροσωπεύουν ένα εμπόδιο που εμποδίζει την ανάπτυξη.

Σήμερα, αυτή η «χωρίς προϋποθέσεις» επιστήμη πλησιάζει σε τραγικό τέλος, έχοντας δημιουργήσει η ίδια τις πιο καταστροφικές προϋποθέσεις για τη φυλετική μας παρακμή. Η ερμηνεία της παγκόσμιας ιστορίας που σκιαγραφήθηκε στην αρχή σαν φυλετική ιστορία είναι η σημερινή αποκήρυξη αυτού του πομπώδους δόγματος του ανθρωπισμού. Και εδώ, η ιδέα της γερμανικής ανανέωσης, σαν μια ξεκάθαρα συνειδητοποιημένη

και θεμελιωμένη απαίτηση, έρχεται σε αντίθεση με τη ρωμαϊκή και τη φιλελεύθερη ιδέα. Αρνείται τη φαινομενική χωρίς προϋποθέσεις γνώση, καταπολεμά την υστερία που γεννά τη δύναμη της φαντασίας, αναγνωρίζει συνειδητά την πνευματική και φυλετικά εξαρτημένη θέληση σαν το πρωταρχικό φαινόμενο και σαν προϋπόθεση για όλη την ύπαρξή του. Και απαιτεί την αξιολόγηση του παρελθόντος και του παρόντος σύμφωνα με την εκτίμησή του, αν αυτή η θέληση, που από μόνη της δημιουργεί πολιτισμό, έχει ενισχυθεί ή αποδυναμωθεί από ιστορικά γεγονότα ή προσωπικότητες. Σήμερα δεν ρωτάμε πλέον εάν το «προπατορικό αμάρτημα» του Αδάμ εξαρτιόταν από τη γνώση, ούτε αναρωτιόμαστε αν το μεγαλείο του Μεγάλου Φρειδερίκου μετριέται στην ιστορία, αλλά αν αυτός και οι πράξεις του ήταν ορόσημα στον δρόμο προς το γερμανικό μεγαλείο. Γι’ αυτό η σημερινή γενιά, παρ’ όλη την ευσυνειδησία απέναντι στα γεγονότα, απαιτεί μια νέα αξιολόγηση του παρελθόντος μας, τόσο σε επίπεδο πολιτικής όσο και πολιτιστικής ιστορίας. Αυτό όμως έχει ως αποτέλεσμα και την απόρριψη της μέχρι τώρα συνήθους, απεριόριστης ελευθερίας διδασκαλίας προς οποιαδήποτε κατεύθυνση...

Μια νέα γενεαλογία πνευμάτων

...για όλα τα επαγγέλματα. Η ελευθερία της έρευνας παραμένει φυσικά σαν αναφαίρετο επίτευγμα στον αγώνα κατά της Συρίας και της Ρώμης σε όλους τους τομείς. Η ιστορία και οι αδυναμίες των μεγάλων μας, δεν πρέπει να αποσιωπηθούν, αλλά το αιώνιο, το μυθικό που τα ξεπερνά θα πρέπει να γίνει αισθητό και να διαμορφωθεί με μια ψυχή που ψάχνει. Τότε θα προκύψει μια νέα διαδοχή πνευμάτων από τον Όντιν, τον Ζίγκφριντ, τον Βιτεκίνδο, τον Φρειδερίκο Β' των Χοενστάουφεν, τον Έκχαρτ, τον Βάλτερ φον ντερ Φόγκελβαϊντε, τον Μαρτίνο Λούθηρο, τον Φρειδερίκο τον Μέγα, τον Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ, τον Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε, τον Λούντβιχ βαν Μπετόβεν, τον Άρτουρ Σοπενχάουερ, τον Όττο φον Μπίσμαρκ. Για εμάς, οι «Ιεροεξεταστές», (Χάινριχ Κράμερ και Γιάκομπ Σπρένγκερ), ο Πέτερ Κανίσιους, ο Φερδινάνδος Β', ο Κάρολος Ε' βρίσκονται πολύ μακριά από αυτήν την πνευματικοφυλετική γραμμή ανάπτυξης της γερμανικής ψυχής. Μακριά θα βρεθούν κάποτε και ο Ντέηβιντ Ρικάρντο, ο Μαρδοχάϊ Λέβι Μαρξ, ο Γιόναθαν Μπέρτολντ Μπάρνετ Λάσκερ και ο Βάλτερ Ράθεναου. Το σχολείο του επερχόμενου γερμανικού Ράιχ καλείται να υπηρετήσει αυτή τη νέα αξιολόγηση, είναι το πρωταρχικό αν όχι το μοναδικό καθήκον πάνω στο οποίο πρέπει να εργαστεί τις επόμενες δεκαετίες, έως ότου αυτή η αξιολόγηση γίνει κατανοητή σε όλους τους Γερμανούς. Αυτό το σχολείο όμως περιμένει ακόμα έναν μεγάλο δάσκαλο της γερμανικής ιστορίας με θέληση για ένα γερμανικό μέλλον. Θα έρθει όταν ο Μύθος ζωντανέψει.

Εάν η γερμανική αξιολόγηση του παρελθόντος είναι γενικά εχθρική απέναντι σε αυτή των Ρωμαίων και Εβραίων φιλελεύθερων, το ίδιο είναι και η αξιολόγηση του μεμονωμένου ατόμου. Εδώ, προς προστασία των μεγάλων Γερμανών, βρίσκεται το σημαντικότερο δικαίωμα του εθνικού κράτους να παρεμβαίνει στα σχολεία.

Πρέπει να είναι ξεκάθαρο το γεγονός ότι το ρωμαϊκό ιδεολογικό σύστημα, θέτει το κύριο βάρος του πέρα από όλες τις εθνικές αξίες. Το σκανδιναβικό σύστημα πρέπει επίσης να δει τη μεγαλύτερη ενσάρκωση του έθνους, την ιδιοφυΐα, υπό ένα πολύ ιδιαίτερο πρίσμα. Θα αγγίξει αισθητά μόνο...

Η Ρώμη προσβάλλει τον Ιμμάνουελ Καντ

...εκείνους που είναι αποξενωμένοι από τις πνευματικές μας εντολές, όταν μάθουν, ότι ο Ιησουίτης συγγραφέας Τόμας Μάγιερ απεικονίζει τον Ιμμάνουελ Καντ, – αναμφίβολα τον πιο εξαίσιο δάσκαλο της ιδέας του καθήκοντος – σαν «πηγή ηθικής αλλά και θρησκευτικής διαφθοράς για το κράτος και την κοινωνία». Ο συνάδελφός του στο τάγμα των Ιησουιτών, ο Χέρμαν Χόφμαν, δηλώνει ότι ο Καντ «με κανέναν τρόπο» δεν έλυσε το έργο της εγκαθίδρυσης της αληθινής επιστήμης. Είναι απολαυστικό να ακούς τέτοια λόγια από το στόμα ενός εκπροσώπου μιας κοσμοθεωρίας που έχει καταπνίξει κάθε επιστήμη όπου κι αν είχε επαρκή δύναμη στη διάθεσή της. Ακόμη πιο συνεπής είναι ο Ιησουίτης Σάμιουλ Κέμπφ, ο οποίος διακηρύττει: «ο Καντ κλονίζει την εμπιστοσύνη στην ικανότητά μας να σκεφτόμαστε». Απόλυτα ξεκάθαρος είναι ο κορυφαίος Ιησουίτης Χάινριχ Πες, ο οποίος είναι τόσο αλαζονικός που τολμά συγκρίνει τον Καντ με μια μια «μάστιγα» που δηλητηριάζει ολόκληρη τη ζωή του έθνους και του οποίου η σκέψη είναι «δόλος και ταπεινότητα», ενώ ο Ιησουίτης Βίκτωρ Κάθραϊν τονίζει ότι το δόγμα της ηθικής του Καντ υπονομεύει τα θεμέλια κάθε ηθικής τάξης και ο Ιησουίτης Χάινριχ Μπρορς, ότι σχεδόν κανένας άλλος άνθρωπος δεν έχει βλάψει τόσο την «Πατρίδα μας» όσο ο Καντ. Σύμφωνα με τον Μπέρνχαρντ Ντουρ, τον οποίο σέβονται όλοι οι παραπλανημένοι καθολικοί, «ο καντιανός ενάρετος ήρωας δεν είναι παρά ένας ηθικός μηδενιστής» και υποστήριξε ότι ένα συστηματικό έργο σκέψης πρέπει να διαλύσει τη «μαγεία του Καντ» και να καταστρέψει την κοσμοθεωρία του «απομονωμένου, εξαθλιωμένου γέροντα από την Καινιξβέργη».

Το ότι οι Ρωμαίοι εκκλησιαστικοί συγγραφείς βλέπουν στον Μαρτίνο Λούθηρο ένα «ψεγάδι στο πρόσωπο της Γερμανίας», έναν «Επικούρειο χοίρο» και έναν «διαβόητο αποστάτη» ή τον αποκαλούν ακόμη και «βρωμερή γουρούνα», «παραβάτη των μοναχών» και «γουρουνομούρη» (Ιησουίτης Πάουλ Βέττερ), μπορεί να παραβλεφθεί εν όψει των συνθηκών σύγκρουσης με την εκκλησία· αλλά είναι συγκλονιστικό να πρέπει να επιβεβαιώσουμε ότι, μέχρι τη δική μας εποχή, κορυφαίοι εκ-

κλησιαστικοί συγγραφείς εξακολουθούν να ασχολούνται...

Ο αγώνας της Ρώμης εναντίον του Γκαίτε

...με την καταστροφή του Γκαίτε. Ο Μαυρίκιος Μέσλερ, ένας κορυφαίος Ιησουίτης, κατακεραυνώνει την «ειδωλολατρική, άθεη λογοτεχνία» του Γκαίτε και συνέστησε μια εθνική παιδεία ενάντια στους «λεγόμενους μεγάλους κλασικούς». Ο Πέτερ Α. Ντος είναι εξοργισμένος με την άποψη ότι δεν θα υπήρχε πολιτισμός αν δεν ήταν εξοικειωμένοι με τον Γκαίτε και τον Σίλερ, και λέει ότι αν «η μάσκα αφαιρεθεί από το είδωλο», αυτό θα κατέστρεφε τον Γκαίτε και «ακόμη πολλά άλλα είδωλα». Πιο εξαγριωμένος απ' όλους είναι ο μεγαλύτερος «κριτικός τέχνης» του τάγματος των Ιησουιτών, ο Ελβετός Αλεξάντερ Μπαουμγκάρτνερ, ο οποίος έστειλε δύο αχαρακτήριστα φυλλάδια στον κόσμο, που στρέφονταν κατά της γερμανικής λογοτεχνίας.

Γι' αυτόν τον κύριο ο Φρίντριχ Σίλερ είναι ένας «λογοτέχνης που βγάζει το ψωμί του», που «ψαχουλεύει για πικάντικο ιστορικό υλικό για να γεμίσει την επιθεώρησή του και να κερδίσει την αμοιβή του». Ο Γκαίτε εμφανίζεται σαν ένας εξαιρετικά μέτριος συλλέκτης αποσπασμάτων, από τον «Φάουστ» ο Μπαουμγκάρτνερ κατάλαβε μόνο ότι «όλες οι σκέψεις και οι φιλοδοξίες του» περιστρέφονταν μόνο γύρω από την Γκρέτσεν και την Έλενα. Η υπόλοιπη ποίηση του Γκαίτε απευθύνεται στην «εξύμνηση των πιο συνηθισμένων γήινων παρορμήσεων... ανόητων θεατρικών περιπετειών... αισθησιακής αναζήτησης ηδονής» του «εγωιστή ημίθεου», αυτού του «μυστικιστικού πνεύματος» που υποδηλώνει «κίνδυνο για τη θρησκεία και την ηθική». Για τον Ιησουίτη, αυτό οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η κυκλοφορία των γραπτών του Γκαίτε πρέπει πράγματι να περιοριστεί, σύμφωνα με τον οποίο το σχολείο δεν επιτρέπεται να συμμετέχει στη «λατρεία του Γκαίτε»: «Ας ειπωθεί, αντί για αυτές τις αδιάκοπες βαρυσήμαντες δηλώσεις, ανοιχτά στη νεολαία πόσο χαμηλά στέκεται ο Γκαίτε σαν άνθρωπος, πόσο κούφια και επιφανειακή ήταν η κοσμοθεωρία του, πόσο ανήθικες και διεφθαρμένες ήταν οι αρχές της ζωής του...» (Μπαουμγκάρτνερ) «Η νεολαία και οι άνδρες δεν θα θεωρούν πλέον τον Βέρθερ, τον Βίλχελμ Μάιστερ και τον Φάουστ σαν τύπους πραγματικού γερμανικού πνεύματος, αλλά σαν ποιητικές φιγούρες μιας ηθικά πολύ εκφυλισμένης εποχής». Με αυτόν τον τρόπο, τόσο στενόμυαλος όσο και κακόβουλος, η μεγαλύτερη πολιτιστική δύναμη, κάτω από τα χέρια των Ιησουιτών, έγινε,...

«Το εθνικό πνεύμα, ένας άνεμος που φέρνει πανούκλα»

...για τον κάποτε τελάλη της ετήσιου πανηγυριού του Πλούντερβαϊλερν, η Βαϊμάρη γενικά μια «λακκούβα βρωμιάς» για τον Ιησουίτη Ντιλ.

Όλος αυτός ο αγώνας κατευθύνεται ενστικτωδώς, συνειδητά και ξεκάθαρα προσαρμοσμένος μέσα από αιώνες ανατροφής, συστηματικά ενάντια στις σπουδαίες προσωπικότητες ενός λαού που σχετίζονται με τον τύπο, για να σβήσει μέσα στο λαό τα αστέρια-οδηγούς της ζωής του, να του κλέψουν τα ιδανικά του και να σταματήσουν τη ροή της οργανικής ζωτικής του δύναμης. Τα λόγια του Στρατηγού του τάγματος των Ιησουιτών Γκόσβιν Νίκελ από τον 17ο αιώνα, ότι ένα εθνικό πνεύμα ήταν ένα ξένο, διαβολικό μυαλό, πανούκλα που την έφερνε ο άνεμος, εξακολουθούν να είναι σήμερα, η βασική πεποίθηση όχι μόνο του Ιησουιτισμού αλλά και της ρωμαϊκής εκκλησίας γενικότερα, έστω κι αν δεν είναι πάντα σε θέση να το επιβάλει αυτό ενόψει της εθνικής αφύπνισης. «Αυτό (το εθνικό πνεύμα) – λέει ο Νίκελ σε μια εγκύκλιο επιστολή του προς ολόκληρο το τάγμα του στις 16 Νοεμβρίου 1656, δηλαδή λίγα χρόνια μετά το τέλος του ατυχούς 30ετούς Πολέμου – είναι ο ορκισμένος και ο πιο σκληρός εχθρός της κοινωνίας μας· θα πρέπει να το αποφύγουμε με όλη μας την ψυχή, με όλη μας την καρδιά... Για να εξαλειφθεί αυτό το πνεύμα της πανούκλας, θα πρέπει να καταβάλετε κάθε προσπάθεια με παρακλήσεις και νουθεσίες». Στα τέλη του 19ου αιώνα, ο διάσημος ρωμαιοκαθολικός συγγραφέας Βίκτωρ Κάθραϊν δήλωσε: «Στα πιο διαβόητα επιτεύγματα της εποχής μας ανήκει η αρχή της εθνικότητας«, ενώ στα χρόνια της «σωτηρίας» 1920-1928, ο γερμανικός εθνικισμός χαρακτηρίστηκε από τον «Γερμανό» καρδινάλιο Μίχαελ φον Φάουλχαπερ σαν η «μεγαλύτερη αίρεση», όπως και στο καθολικό συνέδριο στην Κωνστάντια το 1923 και σε όλο το ρωμαϊκό και στο γερμανικό έντυπο Τύπο. Ο πάστορας του Μονάχου, Δρ. Γκέοργκ Μένιους, κάτω από την προστασία όλων των προϊσταμένων του, στρογγυλοποίησε αυτή την άποψη σε μια φράση: «Ο καθολικισμός σπάει τη ραχοκοκαλιά κάθε εθνικισμού»*.

Ο αγώνας για τη μητρική γλώσσα

Σήμερα, αυτές οι δυνάμεις που αποσυντίθενται αντιμετωπίζονται από τις ακλόνητες δυνάμεις της ψυχής, ώστε να γίνουν συνειδητά βήματα για να ξεπεραστεί αυτό το φυλετικό χάος. Δεν πρέπει ποτέ, ούτε για μια στιγμή, να ξεχνάμε ότι όλα, ναι, όλα, όσα καταλαβαίνουμε σαν εθνικό πολιτισμό με την ευρύτερη έννοια, έπρεπε να αποσπαστούν από αυτές τις δυνάμεις σε αιώνιους αγώνες, γι' αυτό και η αναστάτωση των δημιουργών του φυλετικού χάους και των οργανώσεών τους είναι κατανοητός. Τα λέω όλα, μέχρι τη ρίζα: η Μητρική γλώσσα. Στο καταστατικό των Ιησουιτών διαβάζουμε: «Η χρήση της μητρικής γλώσσας σε όλα τα ζητήματα που σχετίζονται με το σχολείο δεν επιτρέπεται ποτέ...» Όπου έγινε αισθητή αυτή η πιο λεπτή ανάδευση της ψυχής του λαού, η Ρώμη αντιτάχθηκε:

---

* Παρίσι, η καρδιά της Γαλλίας.

βάναυσα όταν ήταν στην εξουσία, φαινομενικά όταν ένιωθε αδύναμη υποχωρούσε δείχνοντας ανοχή. Όταν αργότερα η Ρώμη χρειάστηκε να μειώσει τις απαιτήσεις της, το τάγμα επιχείρησε, το 1830, να εξαλείψει τουλάχιστον την ποίηση (!) και αυτό σε μια εποχή που οι Γερμανοί Κλασικοί υπήρχαν ήδη και ο Γκαίτε ήταν κοντά στον τάφο του. Το 1832 – μετά από 250 χρόνια αγώνα – οι «κανονισμοί σπουδών» των Ιησουιτών επέτρεψαν τη διδασκαλία της μητρικής γλώσσας, αλλά υπό περιορισμούς, προκειμένου να μην απωθηθεί εντελώς. Αλλά και εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως βεβαιώνει ο Πάουλ φον Χόενσμπροεχ, η τελευταία επίσημη έκδοση του Καταστατικού (Φλωρεντία 1892/93), που περιέχει και τον «κανονισμό σπουδών», δεν έχει δεχτεί τις βελτιώσεις του 1832. Έτσι, επισήμως, η τάξη του 1599 εξακολουθεί να υπάρχει και τα κονκορδάτα, οι σχολικοί νόμοι του Ράιχ και ούτω καθεξής, προορίζονται να μετατρέψουν το γερμανικό σχολικό σύστημα σε ένα κέντρο αναπαραγωγής, ένα χωνευτήρι φυλών και ο κορυφαίος Ιησουίτης Μπέρνχαρντ Ντουρ, άφησε να του ξεφύγουν τα λόγια: «Αυτό παραμένει μια μόνιμη αρχή: η εξάσκηση της μητρικής γλώσσας συνιστάται· δεν πρέπει όμως να γίνει ξεχωριστό σχολικό μάθημα...».

Το ολοκληρωτικά εθνικό σχολείο

Αυτά τα παραδείγματα δείχνουν την αναγκαιότητα λήψης ασυμβίβαστων αποφάσεων στο σχολικό ζήτημα. Παρά την ανεκτικότητα σε μορφές πίστης, κανένας Γερμανός πολιτικός δεν έχει το δικαίωμα να παραδώσει την εκπαίδευση των νέων σε μια εκκλησία, επειδή η συνέπεια αυτής της υποχώρησης θα ήταν – αρχικά διστακτικά και μετά ολοένα και πιο εμφανής – η υποτίμηση των μεγάλων προσωπικοτήτων της γερμανικής εθνικότητας, που θα ισοδυναμούσε με την απαξίωση των δημιουργών του πολιτισμού μας, στο βαθμό που δεν ήταν στην υπηρεσία της εκκλησίας. Η υποστήριξη των καθολικών εκπαιδευτικών αιτημάτων από τον προτεσταντισμό δείχνει ότι ο αυτός – λαμβάνοντας υπόψη μόνο τους τομείς του – δεν έχει καθόλου συνειδητοποιήσει τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύει για ολόκληρη τη γερμανική κοινότητα και εκπροσωπεί τυφλά τα εκκλησιαστικά συμφέροντα έναντι των γερμανικών. Ο άνθρωπος δεν είναι τίποτα «από μόνος του», είναι μια προσωπικότητα μόνο στο βαθμό που εντάσσεται ψυχικά και πνευματικά σε μια οργανική προγονική διαδοχή χιλιάδων γενεών. Η ενίσχυση αυτής της συνείδησης, η αιτιολόγησή της και η καλλιέργεια της θέλησης να μεταδοθούν οι αξίες που βιώθηκαν, να αγωνιστούν για το σύνολο, αυτά είναι καθήκοντα του κράτους, που μόνο ακολουθώντας αυτή τη γνώση μπορεί να εκπαιδεύσει πραγματικούς πολίτες. Η υποστήριξη αυτού του αρχέγονου συναισθήματος μεταφυσικά, η παρηγόρηση των απογοητευμένων και η ενίσχυση των ψυχών τους, αυτό πρέπει να είναι καθήκον του κληρικού. Ένα καθήκον που απαιτεί το υψηλότερο επίπεδο ανθρωπιάς, το οποίο

είναι τόσο μεγάλο που μπορεί να γεμίσει και τη ζωή της μεγαλύτερης προσωπικότητας. Δεδομένου όμως ότι στην περίπτωση πολλών ανθρωπιστικών επιστημών, οι ιεροκήρυκες κάθε δόγματος παροτρύνονται να θέλουν να κάνουν τις ιδέες τους κυρίαρχες στο σύνολο, άρα δεν πρέπει κανείς να τους εκθέτει στον πειρασμό να επηρεάζουν το συνολικό όραμα του πολίτη του έθνους. Πολύ περισσότερο αν ανάμεσά τους υπάρχουν εκπρόσωποι συστημάτων που προσπαθούν να υποβαθμίσουν ριζικά τους μεγάλους της Γερμανίας.

Όλες οι άλλες σχολικές διαφωνίες και προβλήματα, όσο σημαντικά...

Προστασία του γερμανιστικού ιδεώδους!

...κι αν είναι, μπορούν να αγνοηθούν εδώ. Συνοπτικά, υπάρχουν τόσα πολλά που μπορούν να ειπωθούν: η σημερινή διαμάχη για το σχολείο έχει την ίδια αιτία με Δεν έχουμε πλέον εικόνα για το τι είναι γερμανικό. Επομένως, το προϊόν όλων των παλαιών κομμάτων δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι ένα γερμανικό σχολείο, παρά μόνο ένας μη δημιουργικός συμβιβασμός μεταξύ του καθολικισμού, του προτεσταντισμού και του εβραϊκού φιλελευθερισμού δηλαδή ο πνευματικός διχασμός του λαού.

Η σύγκρουση για τα σχολεία έχει σίγουρα αποκαλύψει πιο ξεκάθαρα από όλα την ολοκληρωτική κατάρρευση της εποχής μας, αλλά ταυτόχρονα έχει αποδείξει και τη δικαίωση του γερμανικού ιδεώδους, που δεν μπορεί να συμβιβαστεί, αλλά απαιτεί τη δική του υπεροχή. Τα δόγματα δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά μεταβλητά μέσα που πρέπει να χρησιμοποιηθούν στην υπηρεσία της εθνικιστικής στάσης ζωής και των αξιών του γερμανικού χαρακτήρα. Αν δεν είναι αυτό, τότε αυτή η κατάσταση των πραγμάτων αποδεικνύει ότι η ψυχή του λαού είναι άρρωστη.

Τα δόγματα μέχρι τώρα ήταν πρότυπα που προσπαθούσαν να αποτυπώσουν τον τρόπο ύπαρξής τους στη ζωντανή ύπαρξη των λαών. Εξ ου και οι πνευματικοί αγώνες. Αυτοί οι πνευματικοί αγώνες δεν θα σταματήσουν αν δεν εξαφανιστούν οι λαοί μαζί με τις συνειδητές αξίες τους και να θριαμβεύσουν τα εκκλησιαστικά δόγματα ή έως ότου η εθνική ύπαρξη επιβάλει τους βιολογικούς νόμους της στις εκκλησίες. Στην πρώτη περίπτωση μπορεί κανείς να εγκαταλείψει κάθε μορφή ζωής που είναι πιστή στον φυλετικό τύπο. Στη δεύτερη περίπτωση θα ξεκινήσει ένας πραγματικός πολιτισμός.

Η απόρριψη του γερμανικού ιδεώδους στη Γερμανία είναι μια καθαρή προδοσία του λαού. Σε μια μεταγενέστερη περίοδο αυτό το έγκλημα θα τοποθετηθεί στο ίδιο επίπεδο με την προδοσία της χώρας κατά τη διάρκεια του πολέμου. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι τα κόμματα που διέπραξαν την εθνική προδοσία του 1918, έχουν γράψει και την προδοσία του λαού στις μαύρες και κόκκινες σημαίες τους.

Θέληση για πολιτισμό και εξουσία

Απαραίτητη προϋπόθεση κάθε γερμανικής εκπαίδευσης είναι η αναγνώριση του γεγονότος ότι δεν είναι ο Χριστιανισμός που μας έφερε τον πολιτισμό, αλλά ότι ο Χριστιανισμός οφείλει τις διαρκείς αξίες του στον γερμανικό χαρακτήρα. (Αυτός είναι ένας λόγος για τον οποίο, σε πολλά κράτη, δεν αποκαλύπτει αυτές τις αξίες.) Οι αξίες των γερμανικών χαρακτήρων είναι επομένως αιώνιες, μετά από αυτό όλα τα άλλα πρέπει να προσαρμοστούν. Όποιος δεν το θέλει αυτό, αποκηρύσσει μια γερμανική αναγέννηση και επιβάλλει την ψυχική θανατική καταδίκη στον εαυτό του. Αλλά ένας άνθρωπος ή ένα κίνημα που θέλει να βοηθήσει αυτές τις αξίες να επιτύχουν την πλήρη νίκη έχει το ηθικό δικαίωμα να μην λυπάται τους αντιπάλους.

Είναι υποχρέωσή του να τους ξεπεράσει διανοητικά, να τους κάνει να αφανιστούν οργανωτικά και να τους κρατήσει πολιτικά ανίσχυρους. Διότι, αν η θέληση για πολιτισμό δεν γίνει ακατανίκητη, τότε δεν πρέπει να ξεκινήσει καθόλου αγώνας.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Τρίτο βιβλίο:

Το επερχόμενο Ράιχ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI
Ένα νέο κρατικό σύστημα

Η μεγάλη παγκόσμια επανάσταση που ξεκίνησε τον Αύγουστο του 1914 και ανέτρεψε τους παλιούς θεούς και τα είδωλα όχι μόνο αναστάτωσε την πνευματική και πολιτική ζωή κάθε λαού, αλλά εξαφάνισε για πάντα τα σύνορα της προπολεμικής εποχής. Οι προσωρινές αποφάσεις στις Βερσαλλίες, οι οποίες, τον Ιούνιο του 1919, αναγνωρίστηκαν από εκπροσώπους μιας αντιγερμανικής υποτέλειας σαν δεσμευτικός νόμος της δημοκρατίας της Βαϊμάρης, δεν εμπόδισαν, αλλά επιτάχυναν, την οργανική ροή του αναδιαμορφωμένου κόσμου. Η βίαιη μείωση του γερμανικού χώρου διαβίωσης, σαν μια δύναμη της μοίρας, αναγκάζει όλους τους Γερμανούς να λύσουν με διπλάσια δύναμη το αρχέγονο ζωτικό τους πρόβλημα. Από φιλελεύθερη δειλία οι ηγέτες μας αρνήθηκαν να το αναγνωρίσουν αυτό πριν από το 1914, και, με τη μυωπία των εμπόρων, ολόκληρη η Γερμανία μετατράπηκε σε μια ενιαία μηχανή, έτσι ώστε σε πολλά κρατίδια υπήρχαν περισσότερες καμινάδες εργοστασίων που έφταναν μέχρι τον ουρανό, από ό,τι δένδρα. Όλα αυτά έγιναν για να θρέψουν τα αυξανόμενα πεινασμένα εκατομμύρια, αλλά έγινε χωρίς σοβαρή θέληση να κατακτήσουν γι’ αυτούς γεωργική γη όπου θα μπορούσαν να καλλιεργήσουν το δικό τους ψωμί. Το μοιραίο ζήτημα του ζωτικού χώρου και του ψωμιού είχε λυθεί νωρίτερα από την Κάτω Σαξονία με το ξίφος, το οποίο κουνήθηκε μπροστά από το άροτρο, αλλά οι μετέπειτα διεθνοποιημένοι απόγονοι αυτών των ιπποτών και των αγροτών ξέχασαν, ότι όταν κήρυτταν την «ειρηνική οικονομική διείσδυση» του κόσμου ότι οι ίδιοι δεν υπήρχαν...

Καμία γαλλική ηγεμονία!

...αν δεν είχαν επωφεληθεί από το γερμανικό σπαθί. Σήμερα ένα παιχνίδι

κρυφτού δεν βοηθά, καμία αδύναμη νύξη για την «εσωτερική επανεγκατάσταση» δεν βοηθά τη σωτηρία μας, αφού αυτό θα αλλάξει ελάχιστα τη συνολική μοίρα του έθνους. Σήμερα μόνο η θέληση που θα μεταφραστεί σε σκόπιμη δράση βοηθά να δημιουργηθεί χώρος για να έρθουν εκατομμύρια Γερμανοί. Αυτό απαιτεί **χαρακτήρα**. Αυτό απαιτεί την αναγνώριση ότι όσο η Γαλλία ασκεί μια τέτοια πολιτική ισχύ δίνοντας **εντολές** εναντίον μας, ο γερμανικός λαός δεν μπορεί να ανθίσει. Αυτή η ένταση μπορεί να επιλυθεί μόνο με μια διορατική ευρωπαϊκή πολιτική. Εάν η Γερμανία εγκαταλείψει τις ιδέες του χώρου και της πολιτικής ελευθερίας, τότε η Ανατολική Πρωσία θα βυθιστεί σε έναν ματωμένο βάλτο και ο εχθρός θα πλησιάζει όλο και πιο κοντά στην καρδιά της γερμανικής φύσης από την ανατολή και τη δύση. Άρα, η πρώτη απαίτηση μιας γερμανικής πολιτικής είναι η προώθηση μιας **αληθινής** ειρήνης ενάντια στην αντιειρηνευτική Συνθήκη των Βερσαλλιών και τις συνέπειές της. Αλλά μόνο τότε θα φανεί από τους άλλους λαούς οι πραγματικές αρχές της προθυμίας για επίτευξη συνεννόησης.

Όσον αφορά τη φυλετική πολιτική, είναι εξαιρετικά σημαντικό να τονίσουμε, ότι σήμερα ο τύπος που καθορίζει τη γαλλική ζωή δεν έχει σχεδόν καμία σχέση με τον τύπο της αρχαίας Γαλλίας, αλλά πρέπει να θεωρηθεί σαν απόγονος ενός άλλου φυλετικού στρώματος (του ανατολικού στρογγυλοκέφαλου) σε σύγκριση με το παλαιότερο σκανδιναβικό δυτικό με μακρύ κρανίο. Ο Γάλλος Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπούζ το έχει καθιερώσει εδώ και καιρό και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το πνεύμα των σημερινών Γάλλων είναι εντελώς διαφορετικό από αυτό του παρελθόντος: «Αυτό είναι εμφανές», λέει ο Λαπούζ, «ακόμη και στις πιο μικρές λεπτομέρειες. Αρκεί να συγκρίνουμε την ποίηση του «Τίνγκελ-Τάνγκελ», μιας αληθινής νέγρικης ποίησης, με τη ποίηση της λαϊκής παράδοσης του Μεσαίωνα για να συνειδητοποιήσουμε την πνευματική οπισθοδρόμηση.» «Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία...

Ο κίνδυνος της Αφρικής

...που ένας λαός με στρογγυλό κεφάλι κυβερνά. Μόνο το μέλλον μπορεί να πει πώς θα εξελιχθεί αυτή η παράξενη απόπειρα.» Οι ιδέες της δημοκρατίας είναι ιδέες των ανατολικών φυλών που παλιότερα διοικούνταν από τη σκανδιναβική φυλή, (στην οποία ανήκουν οι βόρειοι Γάλλοι, οι Γερμανοί και οι Σλάβοι). Αυτές οι ανατολικές δυνάμεις θριάμβευσαν ανοιχτά το 1789 και το 1871 στη Γαλλία και το 1918 στη Γερμανία. Ο αγώνας για τη γερμανική ανανέωση είναι ένας αγώνας για την αποκατάσταση της εγκυρότητας της ιδέας του γερμανικού ηρωισμού ενάντια στην δημοκρατική ιδέα του εμπόρου. Είναι ένας αγώνας για την ευρωπαϊκή φυλετική δύναμη και την ελευθερία της. Οι καλύτεροι από κάθε λαό έχουν κάθε λόγο, για λόγους αυτοσυντήρησης και μόνο, να

αναλάβουν τον ίδιο αγώνα στο πλαίσιο της δικής τους εθνικότητας.

Χάρη αποκλειστικά στην πολιτική του γαλλικού κοινοβουλίου που απειλεί τη Δύση με τη βοήθεια ολόκληρης της Αφρικής, το σημερινό πολιτικό Παρίσι εμφανίζεται σαν κίνδυνος πρώτης τάξεως για ολόκληρη την Ευρώπη. Όταν κάποτε τα ελληνικά κράτη αντιμάχονταν, συνέχιζαν να φέρνουν νέους στρατούς σκλάβων από τη Μικρά Ασία και την Αφρική. Οι ελλαδικές φυλές χάθηκαν εξαιτίας αυτών των σκλάβων, παρά λόγω των πολιτικών αγώνων μεταξύ τους.

Αυτή η ξένη αιματηρή εισβολή συνδυάστηκε στη συνέχεια με την εξαφάνιση του σκανδιναβικού αίματος στη Ρώμη και με τις ιδέες μιας παγκόσμιας αυτοκρατορίας χωρίς φυλές. Σήμερα, μετά το χάος του παγκόσμιου πολέμου και τις ιδέες της παγκόσμιας επανάστασης, αναδύεται η ιδέα μιας Παν-Ευρώπης χωρίς φυλές.

Ο πιο δυνατός κήρυκας αυτής της ιδέας, ο κόμης Κουντενχόβε-Καλέργκι, είναι εν μέρει Ευρωπαίος και εν μέρει Ιάπωνας στην καταγωγή. Είναι λοιπόν ο άνθρωπος που διακηρύσσει το παλιό αίτημα μιας παρακμιακής εποχής για ένα ενιαίο κράτος χωρίς φυλές. Το παν-ευρωπαϊκό κίνημα αναγνωρίζει το σημερινό status quo, δηλαδή στα γερμανικά, αναγνωρίζει την υπεροχή της γαλλικής ξιφολόγχης και των μικρών...

Ευρώπη εναντίον Παν-Ευρώπης

,,,ανατολικών συμμάχων της έναντι μιας Ευρώπης που αφυπνίζεται. Παν-Ευρώπη θα έπρεπε να λέγεται στην πραγματικότητα: Γαλλική Ιουδαία. Σε αυτό το πλαίσιο, η Παν-Ευρώπη απορρίπτει την Αγγλία, αλλά προσελκύει την Ινδοκίνα και όλες τις αφρικανικές αποικίες της Γαλλίας.

Όλα τα κράτη της Ευρώπης ιδρύθηκαν και συντηρήθηκαν από σκανδιναβικούς άνδρες. Αυτός ο σκανδιναβικός άνθρωπος έχει εν μέρει αποσυντεθεί και εν μέρει εξαλειφθεί από το αλκοόλ, τον παγκόσμιο πόλεμο και τον μαρξισμό. Είναι σαφές ότι η λευκή φυλή δεν μπορεί να διατηρήσει τη θέση της στον κόσμο εάν δεν φέρει τάξη στην Ευρώπη. Αυτό έχει πλέον ως αποτέλεσμα ένα αίτημα που εκατομμύρια άνθρωποι αισθάνονται απαραίτητο και αυτό εξηγεί ορισμένες από τις επιτυχίες της «παν-ευρωπαϊκής» προπαγάνδας: η διασφάλιση της ευρωπαϊκής ηπείρου μέσω μιας εξωτερικής πολιτικής. Αυτή η αρχικά σωστή ιδέα, όμως, οδηγεί στο ακριβώς αντίθετο συμπέρασμα, από αυτό που έβγαλαν οι «Παν-Ευρωπαϊστές» της λεωφόρου Κούρφιρστενταμ και των μασονικών στοών διαφόρων χωρών. Για να διατηρηθεί η Ευρώπη, οι πηγές της σκανδιναβικής δύναμης στην Ευρώπη πρέπει να ζωντανέψουν ξανά, να ενισχυθούν. Αυτό περιλαμβάνει τη Γερμανία, τη Σκανδιναβία με τη Φινλανδία και την Αγγλία. Αντίθετα, η επιρροή της Γαλλίας, η οποία στο νότο είναι ήδη εντελώς μιγαδοποιημένη, πρέπει να σταματήσει, ώστε να μην μπορεί πλέον να λειτουργεί σαν περιοχή προώθησης για τους Αφρι-

κανούς, κάτι που συμβαίνει όλο και περισσότερο υπό τις παρούσες συνθήκες. Είναι απαραίτητο τα σκανδιναβικά κράτη που αναφέρονται – συν τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής – να αναγνωρίσουν αυτήν την προϋπόθεση της δικής τους ισχυρής ύπαρξης. Αυτό θα καθιστούσε επίσης περιττή μια κατά τα άλλα αναπόφευκτη σύγκρουση μεταξύ της δημοκρατίας της ακάθεκτης προελαύνουσας ασπρόμαυρης Γαλλίας και της Γερμανίας και θα την άφηνε στην μοίρα που έχει επιλέξει, χωρίς να έχει απειλήσει ή να δηλητηριάσει ολόκληρη την Ευρώπη.

Άλλωστε μια ευφυής Γαλλία θα μπορούσε να τη χειριστεί μόνη της να επιφέρει μια ανάκαμψη στη χώρας της. Ομολογουμένως δεν μπορεί πλέον να το κάνει αυτό στη βάση των παλιών σκανδιναβικών...

Από τη Δύση στην Ανατολή!

...παραδόσεων, αλλά σίγουρα μπορεί να το κάνει σύμφωνα με το αλπικό-δυτικό φυλετικό υπόβαθρό της: εάν, αναγνωρίζοντας τη φυσική βιολογική αναγκαιότητα, παραιτηθεί από την κυριαρχία στην Ευρώπη, επιτρέψει στην Πολωνία, στην Τσεχοσλοβακία και τις άλλες χώρες να εγκαταλείψουν τη λεγόμενη μικρή Αντάντ, αν πάρει στα χέρια της μια πολιτική αποκλεισμού των Νέγρων και των Εβραίων και αν καθιερώσει τα σύνορα που εξαρτώνται από τον δικό της πληθυσμό. Αυτή η Γαλλία θα μπορούσε επίσης να έχει τη δική της κουλτούρα ανεμπόδιστη από τη Γερμανία και θα ήταν ένας ισχυρός παράγοντας στην ευρωπαϊκή πολιτική. Τα «εκατό εκατομμύρια Γάλλοι» εξασφαλίζουν στη Γαλλία τη φτηνή φήμη μιας προσωρινής κυριαρχίας, αλλά εγγυώνται και τη μελλοντική της φυλετική και εθνική **καταστροφή**. Το αν η Γαλλία μπορεί ακόμα να κάνει την επιλογή με λογικό τρόπο είναι το μεγάλο ερώτημα, στο οποίο κανείς δεν θέλει να προσπαθήσει να απαντήσει.

Η «Παν-Ευρώπη» σαν οργανικό γεγονός στην εξωτερική πολιτική μπορεί να υπάρξει μόνο μετά από μια οργανική οριοθέτηση των σφαιρών επιρροής των επιμέρους χωρών*.

Το «νόημα της ιστορίας» σε καμία περίπτωση δεν έχει περάσει από την Ανατολή στη Δύση, αλλά έχει αλλάξει ρυθμικά. Κάποτε η σκανδιναβική Ευρώπη έστειλε γόνιμα κύματα λαών που δημιούργησαν κράτη και πολιτισμούς στην Ινδία, την Περσία, την Ελλάδα και τη Ρώμη. Στη συνέχεια οι ανατολικές φυλές διείσδυσαν στην Ευρώπη από την Ανατολή και από τη Μικρά Ασία πέρασε ένα είδος ανθρώπου, που έφτασε μέχρι τη σημερινή νότια Βαυαρία· μετά τα σμήνη Μογγόλων και μετά Τούρκων κινήθηκαν πάνω στα ευρωπαϊκά εδάφη. Η σημερινή κατάρρευση γέννησε μια νέα στάση ζωής που θα έχει αντίκτυπο. Ο εξωτερικός καταναγκασμός υποστηρίζει αυτή την απαραίτητη αλλαγή

---

* Δείτε τη διάλεξή μου στη Ρώμη για το «Η κρίση και η αναγέννηση της Ευρώπης» (Στο «Αίμα και Τιμή», Μόναχο 1934).

κατεύθυνσης. «Από τα δυτικά προς τα ανατολικά» είναι η κατεύθυνση από τον Ρήνο προς τον Βιστούλα, «από τα δυτικά προς τα ανατολικά» πρέπει να αντηχεί από τη Μόσχα μέχρι το Τομσκ. Ο «Ρώσος»...

Ρωσική λύτρωση

...που ο Πέτρος ο Μέγας και η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη καταράστηκαν ήταν αληθινός. Η Ευρώπη δεν έπρεπε να του επιβληθεί. Πρέπει να αρκεστεί με τη μεταφορά του εστιακού σημείου του στην Ασία. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα επιτύχει ίσως μια εσωτερική ισορροπία, δεν θα στριμώχνεται πάντα με ψεύτικη ταπεινοφροσύνη και ταυτόχρονα δεν θα ισχυρίζεται αλαζονικά ότι «μιλάει» για μια Ευρώπη, που έχει χάσει τον «δρόμο» της. Μετά την εξάλειψη του μείγματος του Φρανσουά-Νοέλ Μπαμπέφ, του Λουί Μπλανκ, του Μιχαήλ Αλεξάντροβιτς Μπακούνιν, του Λέων Τολστόι, του Βλαντίμιρ Ιλίτς Λένιν και του Καρλ Μαρξ – που ονομάζεται μπολσεβικισμός – θα έπρεπε να πει αυτές τις «λέξεις» όχι προς τα δυτικά αλλά προς την ανατολή όπου υπάρχει χώρος για αυτές τις λέξεις. Στην Ευρώπη δεν υπάρχει πλέον χώρος για αυτό.

Καμία «κεντρική Ευρώπη» χωρίς φυλές και έθνη, όπως διακήρυξε ο Φρίντριχ Νάουμαν, δεν θα υπάρξει, ούτε εβραϊκή Παν-Ευρώπη, αλλά η σκανδιναβική Ευρώπη θα είναι το σύνθημα του μέλλοντος μαζί με μια γερμανική κεντρική Ευρώπη. Η Γερμανία σαν φυλετικό και εθνικό κράτος, θα είναι η κεντρική δύναμη της ηπείρου, ασφαλίζοντας τα νότια και τα νοτιοανατολικά· τα Σκανδιναβικά κράτη και η Φινλανδία θα είναι δεύτερη ομοσπονδία, θα εξασφαλίσουν τα βορειοανατολικά και μαζί με τη Μεγάλη Βρετανία θα φυλάξουν τη δύση και τις υπερπόντιες χώρες σε εκείνα τα μέρη όπου είναι απαραίτητο να το κάνουν για τα συμφέροντα του σκανδιναβικού ανθρώπου. Αυτό απαιτεί μια πιο εκτεταμένη αιτιολόγηση*.

Μόνο ακόμα μια βασική οριοθέτηση· δικαίως υπάρχει σήμερα μια ισχυρή άμυνα του εθνικισμού ενάντια σε ορισμένα κράτη και ένα συστηματικό ρεύμα το περιγράφει αυτό σαν υπεράσπιση του δυτικού πνεύματος. Αυτό το «δυτικό πνεύμα» δεν είναι, ουσιαστικά, τίποτε άλλο από την ανάμειξη...

Το «δυτικό» πνεύμα

...της μετέπειτα γαλλικότητας με τις εβραϊκές δημοκρατικές ιδέες, που έχουν βρει την πολιτική τους έκφραση στο σημερινό κοινοβουλευτικό

---

* Πέρα από τα θεμελιώδη, δεν θέλω να υπεισέλθω σε μεμονωμένα, άμεσα ευρωπαϊκά προβλήματα εδώ, αφού αυτά έχουν ήδη αντιμετωπιστεί με την πιο ξεκάθαρη δυνατή μορφή. Βλέπε Αδόλφου Χίτλερ «Ο Αγώνας μου», τόμος 2ος και στα γραπτά μου, «Η ουσιαστική δομή του εθνικοσοσιαλισμού».

σύστημα. Άρα δεν πρέπει να μιλάμε αφηρημένα για την κυριαρχία μιας λεγόμενης «Δύσης», αλλά πολύ πιο κατανοητά για ένα εβραιο-γαλλικό σύστημα ιδεών. Η πολιτική ανάπτυξη της Αγγλίας, για παράδειγμα, προχώρησε σε τελείως διαφορετικούς δρόμους από αυτούς της Γαλλίας, και όποιος γνωρίζει έστω και λίγη αγγλική ιστορία, γνωρίζει ότι η Αγγλία κυβερνήθηκε με απόλυτα αριστοκρατικό τρόπο για αιώνες, παρά τη λεγόμενη λαϊκή εκπροσώπησή της. Η ενδιαφέρουσα σύνδεση μεταξύ της αριστοκρατίας και μιας προσωπικής αδιαφορίας, που οφείλεται στην ασφάλεια που παρέχεται από την θάλασσα που την περιβάλλει, έχουν κυριαρχήσει στην αγγλική ζωή και μόλις τον τελευταίο καιρό, με την εκβιομηχάνιση και την κυριαρχία του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, η γαλλο-εβραϊκή ασθένεια γίνεται όλο και πιο κυρίαρχη στην Αγγλία. Η Ιταλία, για δεκαετίες, ήταν επίσης υποταγμένη στο έλεος αυτού του πνεύματος, αλλά τώρα βρίσκεται στην πιο έντονη συνειδητή απόρριψη ολόκληρης της δημοκρατικής ιδέας, ακόμα κι αν σε μερικά σημεία (τραπεζικός καπιταλισμός) δεν έχει καταφέρει ακόμη να βγάλει τα τελικά συμπεράσματα.

Εξίσου με τις συστηματικές εξηγήσεις του «δυτικού πνεύματος» πρέπει να απορριφθεί η έμφαση στο λεγόμενο «ανατολικό πνεύμα», το οποίο έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το δυτικό και στο οποίο ένας μεγάλος αριθμός Γερμανών, συμπεριλαμβανομένων και εθνικιστών, ομολογούν την πίστη τους χωρίς να έχουν βαθύτερες αντιλήψεις για αυτό το ανατολικό πνεύμα. Ολόκληρη η ανατολή είναι πολύ διαφορετική. Εδώ θα χρειαστεί να μιλήσουμε για τον ρωσικό χαρακτήρα που έρχεται σε αντίθεση με τα γερμανοποιημένα κράτη της Φινλανδίας, της Εσθονίας και της Λιθουανίας με την Πολωνία να έχει αναπτύξει επίσης τις σαφώς περιγραφόμενες ιδιαιτερότητές της. Μέσα στη Ρωσία, ένα πλήθος ανατολίτικων λαών παλεύει ενάντια στις παραδοσιακές μορφές του γερμανοποιημένου κράτους. Αυτά τα κινήματα του φυλετικού χάους...

Ενάντια στις αφηρημένες θεωρίες

...μπορούν να γίνουν πλήρως κατανοητά μόνο σε σχέση με το κίνημα των Μπολσεβίκων, και δεν είναι τυχαίο εάν οι Ταταρο-Καλμούκοι όπως ο Λένιν, οι Εβραίοι όπως ο Τρότσκι και οι Καυκάσιοι όπως ο Στάλιν, αποκτούν εναλλάξ την εξουσία. Επιπλέον, ο ουκρανικός νότος βρίσκεται στην πιο οξεία αμυντική θέση έναντι της Μεγάλης Ρωσίας και με άλλα επτά εκατομμύρια, προσφέρει μια αξιοσημείωτη αυτονομιστική ομάδα στην Πολωνία. Το να αγνοήσουμε όλα αυτά τα ρεύματα, που συχνά έχουν πολύ διαφορετική σύνθεση αίματος, εφαρμόζοντας σε αυτά τις σχηματικές λέξεις «ανατολικό πνεύμα» και στη συνέχεια να εισάγουμε αυτήν την αναίμακτη περιγραφή στην πρακτική πολιτική – αυτά τα πράγματα θα σήμαιναν την καταστροφή όλων των οργανικών προσπαθειών για μια γερμανική εξωτερική πολιτική.

Τα πράγματα έχουν φτάσει μάλιστα τόσο μακριά που ένας συγγραφέας, που αυτοαποκαλείται εθνικιστής έχει δηλώσει ότι η αποστολή της Γερμανίας είναι να διαδώσει το ασιατικό-ανατολικό πνεύμα. Ακόμα κι αν η Ανατολική Πρωσία χανόταν, η αποστολή της Γερμανίας θα εκπληρωνόταν αν η Ασία κυβερνούσε από το Βλαδιβοστόκ μέχρι τον Ρήνο. Τέτοιες ιδέες έρχονται σε ανθρώπους που προσπαθούν να προσεγγίσουν τα ζωτικά ερωτήματα του λαού με αναίμακτες κατασκευές.

Αλλά είναι ακριβώς το ίδιο όταν μια ομάδα στη Γερμανία δηλώνει ότι ο εθνικισμός πρέπει να πραγματοποιηθεί και μια άλλη απαντά ότι αφού τα προηγούμενα μαρξιστικά κόμματα πρόδωσαν τον σοσιαλισμό, ένα νέο κίνημα καλείται να πραγματοποιήσει τον σοσιαλισμό.

Δεν υπάρχει αφηρημένος εθνικισμός, όπως δεν υπάρχει αφηρημένος σοσιαλισμός. Ο γερμανικός λαός όμως, δεν είναι εκεί για να υπερασπιστεί με το αίμα του κάθε είδους αφηρημένο σχήμα, αλλά αντίστροφα, όλα τα σχήματα, συστήματα ιδεών και αξιών, είναι στα μάτια μας μόνο ένα μέσο για να ενισχύσουμε τον αγώνα ζωής του έθνους προς τα έξω και την εσωτερική μας δύναμη μέσω μιας δίκαιης και στοχευμένης οργάνωσης. Επομένως, δεν έχουμε παρά να προωθήσουμε και να καλωσορίσουμε τον εθνικισμό σαν την άνοδο ορισμένων εσωτερικών αξιών μόνο μεταξύ των λαών...

Αφύπνιση της Ασίας

...των οποίων πιστεύουμε ότι οι δυνάμεις της μοίρας τους δεν θα έρθουν σε εχθρική αντίθεση με τις συνιστώσες του γερμανικού λαού. Ένα ενθουσιασμό λοιπόν, για τον ίδιο τον εθνικισμό δεν μπορεί να δημιουργήσει ένα οργανικό κίνημα ανανέωσης. Μπορούμε να επιβεβαιώσουμε ότι, για παράδειγμα, οι Νοτιοαφρικανοί μεικτής φυλής, ή εκείνοι των μικτών φυλών στις Ανατολικές Ινδίες, κάνουν επίσης «εθνικιστικές» επαναστάσεις, ότι οι νέγροι της Αϊτής και του Αγίου Δομίνικου γνώρισαν μια «εθνικιστική» αφύπνιση, ότι κάτω από το σύνθημα του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης των λαών, όλα τα κατώτερα στοιχεία σε αυτή τη γη διεκδικούν πλήρως και συστηματικά την ελευθερία για τον εαυτό τους. Όλα αυτά είτε δεν μας ενδιαφέρουν καθόλου είτε μας ενδιαφέρουν μόνο στο βαθμό που μια διορατική γερμανική πολιτική υπόσχεται την ενίσχυση του γερμανισμού και, μέσα σε αυτή τη γερμανική αφύπνιση, την ενίσχυση του γερμανικού λαού.

Σήμερα, όλος ο κόσμος κοιτάζει με προσήλωση προς την Άπω Ανατολή με μια πολύ σωστή αίσθηση ότι εκεί, πολλές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από την Ευρώπη, συμβαίνουν γεγονότα που ωστόσο επηρεάζουν άμεσα την ύπαρξή μας. Ο κινεζικός αγώνας ενάντια στη λευκή φυλή (αν και αρχικά στρεφόταν κυρίως κατά των Αγγλοσαξόνων) δείχνει το πιο εντυπωσιακό χαρακτηριστικό ενός παγκόσμιου αντιευρω-

παϊκού κινήματος καθώς εξαπλώνεται σε ολόκληρο τον κόσμο. Μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι, μετά τον Παγκόσμιο Πόλεμο, οι μαύροι εμφανίστηκαν με μια εντελώς διαφορετική αυτοπεποίθηση από εκείνη που είχαν την εποχή που κλήθηκαν κάτω από την αγγλική και τη γαλλική σημαία. Σε πολλά μέρη της Αφρικής έχουν ιδρυθεί μυστικές πολιτικές οργανώσεις, που λειτουργούν με στόχο να κατακτήσουν ολόκληρη την Αφρική για τους Νέγρους. Στην Αμερική ένα παρόμοιο κίνημα βρίσκεται σε εξέλιξη με επικεφαλής τον Μάρκους Γκάρβεϊ και τον Γουίλιαμ Έντουαρντ Μπέργκχαρντ ντι Μπουά και στα συνέδρια των Νέγρων παρουσιάζεται εντελώς ανοιχτά η εκδίωξη...

Η ζύμωση στην Ινδία

...των λευκών από ολόκληρη την Αφρική ως πολιτικός στόχος. Παρόμοιο κίνημα μπορεί να εντοπιστεί μεταξύ των Αιγυπτίων, αν και προς το παρόν το αιγυπτιακό κίνημα καταπνίγηκε από την Αγγλία δυναμικά. Το ίδιο συμβαίνει και με το απελευθερωτικό κίνημα των Ινδών.

Χωρίς αμφιβολία η Ινδία βρίσκεται σε μια μεγάλη κατάσταση αλλαγής, υφίσταται τεράστια ζύμωση, αλλά ο Ινδός, σύμφωνα με την ιδιοσυγκρασία του, στην αρχή διεξάγει τον αγώνα καθαρά αμυντικά και ο ηγέτης της εφημερίδας «Νέα Ινδία» (Jung-Indiens), Μαχάτμα Γκάντι, δηλώνει ξανά και ξανά ότι δεν σκέφτεται μια βίαιη επανάσταση κατά της Αγγλίας. Ωστόσο, μαζί του εργάζεται μια πτέρυγα ακτιβιστών – με αρχηγό αρχικά τον Χιτταρανζάν Ντας και στη συνέχεια υπό την καθοδήγηση του εθνικο-μπολσεβίκου ειδήμονα Τζαβαχαρλάλ Νεχρού – που σταδιακά φαίνεται να κερδίζει το πάνω χέρι. Υπάρχει πραγματική πιθανότητα εξέγερσης πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων Ινδών. Η ολλανδική κυβέρνηση, από την πλευρά της, έπρεπε να καταπνίξει επικίνδυνες εξεγέρσεις στις αποικίες της στην Ιάβα, στις οποίες συμμετείχαν πολλοί ντόπιοι. Αλλά ολόκληρος ο αντιευρωπαϊκός αγώνας έρχεται στο φως πιο ξεκάθαρα από όλους στην κινεζική εξέγερση που διεξάγεται με τη μεγαλύτερη ενέργεια πολλών εκατομμυρίων, αν και με ποικίλες μορφές.

Το ισχυρό κίνημα που βράζει μεταξύ των έγχρωμων λαών είναι μια άμεση συνέπεια του Παγκόσμιου Πολέμου. Στους ώμους των ηγετών των δυνάμεων της Αντάντ βρίσκεται το τερατώδες έγκλημα της κινητοποίησης των μαύρων και των ημίαιμων εναντίον του γερμανικού λαού, που υποστηριζόμενο από προσβολές κατά της Γερμανίας εδώ και χρόνια, τους οδήγησε σε πόλεμο εναντίον ενός Ράιχ της λευκής φυλής. Η μεγαλύτερη και πιο άμεση ενοχή αφορά αναμφίβολα τη Γαλλία, η οποία ακόμη και μετά τον πόλεμο κατέλαβε τη Ρηνανία, το λίκνο του πολιτισμού της Ευρώπης, χρησιμοποιώντας στρατεύματα μαύρων, η Γαλλία, της οποίας οι στρατιωτικοί εκπρόσωποι στο γαλλικό κοινοβούλιο δήλωσαν ανοιχτά ότι...

Η χειραφέτηση των Νέγρων στη Γαλλία

...οι Γάλλοι είναι ένας «λαός εκατοντάδων εκατομμυρίων» και δεν είχαν στη διάθεσή τους δύο στρατούς, έναν λευκό και έναν έγχρωμο, αλλά «έναν ενιαίο στρατό». Με αυτήν την προγραμματική διακήρυξη, η γαλλική πολιτική έχει εξισώσει τη μαύρη φυλή με τη λευκή και, όπως πριν από 140 χρόνια όταν η Γαλλία ξεκίνησε τη χειραφέτηση των Εβραίων, έτσι και σήμερα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της μιγαδοποίησης της Ευρώπης από τους μαύρους και, αν τα πράγματα συνεχιστούν έτσι, μετά βίας θα εξακολουθεί να θεωρείται σαν ευρωπαϊκό κράτος, αλλά μάλλον σαν μια προέκταση της Αφρικής, με επικεφαλής τους Εβραίους.

Μετά τον Νοέμβριο του 1918, η Αγγλία πίστευε ότι είχε επιτύχει πλήρως τους πολεμικούς της στόχους. Οι γερμανικές αποικίες είχαν κλαπεί, όλη η γερμανική ιδιωτική περιουσία σε όλα τα κρατίδια είχε κατασχεθεί υπέρ της Αντάντ, ο γερμανικός εμπορικός στόλος είχε παραδοθεί βιαστικά από τους θλιβερούς ήρωες του Νοεμβρίου 1918, το γερμανικό ναυτικό βρισκόταν βυθισμένο στο Σκάπα Φλόου. Οικονομικά, η συντετριμμένη Γερμανία δεν ήταν πλέον ανταγωνιστής, αλλά, σαν σκλάβος των εθνών της Αντάντ, έπρεπε να αρχίσει να κάνει καταναγκαστική εργασία για δεκαετίες και αιματηρό ιδρώτα. Και όμως είναι ήδη φανερό σήμερα ότι η Μεγάλη Βρετανία όχι μόνο δεν κέρδισε πλήρως αυτόν τον πόλεμο, αλλά πλησιάζει και τις πιο σοβαρές αναταραχές σε ολόκληρη την αυτοκρατορία της.

Η συμμετοχή των βρετανικών αποικιών και των λεγόμενων «Dominions» (μέλη της Κοινοπολιτείας) στον Παγκόσμιο Πόλεμο κατά της Γερμανίας είχε αυξήσει τρομερά την αυτοπεποίθηση των Νοτιοαφρικανών, των Καναδών και των Αυστραλών και όπως κάποτε οι σημερινές Ηνωμένες Πολιτείες διαχωρίστηκαν από την Αγγλία, έτσι και οι αυτονομιστικές δυνάμεις στα λεγόμενα μέλη της Κοινοπολιτείας είναι σήμερα πολύ ενισχυμένες. Το Λονδίνο θα μπορούσε να αποτρέψει τη διάλυση της Βρετανικής Αυτοκρατορίας μόνο ικανοποιώντας όλες τις επιθυμίες...

Η ένταση Λονδίνου-Μόσχας

...για αυτοδιακυβέρνηση των χωρών που είναι μέλη της Κοινοπολιτείας, ώστε η Αγγλία σήμερα να μην είναι πλέον μια κεντρικά διαχειριζόμενη αυτοκρατορία, αλλά μια συνομοσπονδία κρατών. Και τώρα έγινε φανερό, ότι οι δυνάμεις που εξαπολύθηκαν κάτω από το σύνθημα της αυτοδιάθεσης των λαών, δεν ελέγχονται πλέον. Αν και η εβραϊκή πόλη, σε συνεννόηση με τα Φιλελεύθερα και Εργατικά κόμματα, θα μπορούσε να τρέφει ελπίδες για την επίτευξη μιας ευνοϊκής επιχειρηματικής συμφωνίας με την εβραϊκή-μπολσεβικική Μόσχα, η θρασύδειλη δραστη-

ριότητα των Μπολσεβίκων στην Αγγλία αντιμετώπισε μια ξαφνική αντίσταση από ολόκληρο τον λαό συμπεριλαμβανομένης της αγγλικής εργατικής τάξης με αποτέλεσμα οι φιλελεύθερες εβραϊκές απόπειρες να απορρίπτονται όλο και πιο δυναμικά. Από τότε, το ισχυρό αντιμπολσεβίκικο ρεύμα μέσα στο Συντηρητικό Κόμμα ώθησε την Αγγλία σε μια ολοένα και πιο εχθρική πολιτική εναντίον της Μόσχας, ενώ η Μόσχα, από την πλευρά της, κάτω από την πίεση της ιστορικής ανάγκης, όπως ήταν, έπρεπε να ασκήσει τη δύναμή της στην Ανατολή. Στο παρελθόν, ο μπολσεβικισμός προσπάθησε να κυριεύσει την Κεντρική Ευρώπη με τη βία, ελπίζοντας να σαρώσει όλη την Ευρώπη με αυτήν, ειδικά τη Γερμανία. Χάρη στη σθεναρή αντίσταση των Γερμανών (εν μέρει και των Πολωνών και των Ούγγρων), αυτή η επίθεση αρχικά αποκρούστηκε. Αλλά επειδή ο Μπολσεβικισμός της Μόσχας δεν μπορούσε να είναι πολιτικά αδρανής και δεν ήθελε να καταργήσει το σύνθημα της παγκόσμιας επανάστασης για πάντα, έπρεπε να δοκιμάσει τις δυνάμεις του προς άλλη κατεύθυνση. Εδώ συνάντησε πρώτα την Τουρκία, η οποία στην αρχή εκμεταλλεύτηκε μια συμμαχία με τη Μόσχα, αλλά στη συνέχεια, απομακρύνθηκε όλο και περισσότερο από τον μπολσεβικισμό και σήμερα μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα κλειστό εθνικό κράτος. Έτσι, η Μόσχα δεν είχε άλλη επιλογή από το να ψαχουλέψει πιο ανατολικά: στη Μογγολία, τη Μαντζουρία και ακόμη πιο μακριά στη νότια Κίνα. Εδώ το κήρυγμα της κοινωνικής επανάστασης...

Η Κίνα του Κομφούκιου

...κέρδισε την υποστήριξη στους κύκλους του εκμεταλλευόμενου εργατικού δυναμικού και αν κάποιος γνωρίζει τις τρομερές συνθήκες στις οποίες βρίσκεται η κινεζική εργατική τάξη τότε θα καταλάβει ότι η Μόσχα εμφανίζεται σε αυτά τα πολλά εκατομμύρια των εκμεταλλευόμενων ανθρώπων σαν υπέρμαχος ενός καλύτερου βιοτικού επιπέδου. Αυτό το κοινωνικό επαναστατικό ρεύμα συνδέθηκε με μια εθνικιστική, αντιευρωπαϊκή επαναστατική προπαγάνδα, την οποία οι Κινέζοι διανοούμενοι ετοίμαζαν εδώ και δεκαετίες. Το όνομα της Καντόνας ενσαρκώνει αυτά τα ρεύματα. Περιλαμβάνουν την ανεξαρτησία της Κίνας και την απέλαση όλων των Ευρωπαίων. Αυτή είναι η γενική κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι ευρωπαϊκές δυνάμεις υπό την ηγεσία της Αγγλίας στην Κίνα. Για να κατανοήσουμε τον μεγάλο αγώνα στο βάθος του, πρέπει να γίνουν κάποιες σύντομες αναφορές στις δυνάμεις που δρούσαν στο παρελθόν.

Μπορεί κανείς να αξιολογήσει την Κίνα και τις μορφές ζωής της όπως θέλει, αλλά είναι γεγονός ότι παρά τις διαφορετικές φυλετικές αντιθέσεις, η Κίνα, σε αντίθεση με τη διαιρεμένη Ευρώπη, δημιουργήθηκε από ένα ενιαίο πνευματικό κέντρο. Η φιλοσοφία, η θρησκεία, τα ήθη, η πολιτική επιστήμη και η ζωή αντιστοιχούσαν οργανικά μεταξύ τους. Η Κίνα είχε

την τύχη, ανεξάρτητα από ορισμένες εθνοτικές αποχρώσεις, να μπορέσει να αναπτύξει έναν πολιτισμό στις αρχέγονες μορφές του, ο οποίος είναι ενεργός για περισσότερα από 3.000 χρόνια και στα αρχέτυπα του οποίου έχει επανειλημμένα επιστρέψει παρά τις θολές διδασκαλίες του Ταοϊσμού, του Βουδισμού, που είχαν εισβάλει από έξω, και διάφορες επαναστάσεις. Η Κίνα και ο Κομφούκιος είναι ιδανικά αποστάγματα που συμπίπτουν με τη φυλή και τους ανθρώπους. Ο Κομφούκιος ενσάρκωσε το κινεζικό πνεύμα με τον πιο ολοκληρωμένο τρόπο. Είναι ο δάσκαλος, ο άγιος και ο πολιτικός όλα σε ένα. Υπάρχει επομένως μια κομφουκιανική θρησκεία όπως ακριβώς και ένα κομφουκιανικό κράτος. Εάν κατανοήσει κανείς αυτό το γεγονός...

Ανατροφή του κινεζικού τύπου

...σε όλη του τη σημασία (λαμβάνοντας υπόψη τα ευρωπαϊκά κράτη όπου οι ιδέες του λαού και του κράτους συγκρούστηκαν με τις ιδέες της εκκλησίας για αιώνες), τότε μόνο θα μάθει να κατανοεί πλήρως την εσωτερική δύναμη του κινεζικού πολιτισμού. Το χαρακτηριστικό του κινεζικού ιδεώδους είναι, πρώτον, ότι υιοθετεί πρώτα μια στάση επιφύλαξης απέναντι στις μεταφυσικές εικασίες και δεύτερον, ότι απορρίπτει σθεναρά κάθε εξτρεμιστικό δόγμα ηθικής φύσης. Ο τυπικά ασφαλής, εξαιρετικά ευγενικός, σωστός και μορφωμένος κύριος ήταν το ιδανικό όλων των κινεζικών κουλτούρων, ασχέτως του γεγονότος ότι τα εξαιρετικά δυνατά πάθη συχνά κοιμόντουσαν κάτω από αυτή τη μορφή. Ο τίτλος του έργου του Κομφουκιανισμού «Ζονγκγιόνγκ» (Tschungyung), «Βιβλίο της Ισορροπημένης Μέσης», εκφράζει ακριβώς αυτό που ήθελε να πετύχει ο μεγάλος δάσκαλος: να μην δείχνει κανείς μεγάλη λύπη, να μην δείχνει μεγάλη χαρά, να βοηθάει τους ανθρώπους, να αγαπά την ειρήνη, να αποδίδει δικαιοσύνη, να είναι φειδωλός, να εργάζεται με ζήλο στην κοινωνία δίνοντας το παράδειγμα της αρετής... Αυτό που είναι «το ευγενές» είναι αυτό που είναι το ιδανικό του Κομφούκιου. Λέγεται ότι έζησε ακριβώς όπως δίδασκε. Στις «Συνομιλίες», ο Κομφούκιος περιγράφεται αναλυτικά από τους οπαδούς του. Με τους κατώτερους αξιωματούχους μιλούσε με «ειλικρίνεια», με τους ανώτερους «ήπια αλλά αποφασιστικά». Στην παρουσία ενός πρίγκιπα έδειχνε με «σεβασμό δυσφορία». Εκτελούσε τις υπηρεσίες του με ζήλο και τηρούσε αυστηρά την τελετουργία. Κατά τη διάρκεια του φαγητού και στο κρεβάτι δεν μιλούσε, θυσιαζόταν ακόμα και όταν είχε λίγο φαγητό, καθόταν μόνο σε ένα σωστά τυλιγμένο χαλάκι, έδειχνε τον μεγαλύτερο σεβασμό στα γηρατειά, με λίγα λόγια, είτε προσκυνητής είτε λειτουργός, ο Κομφούκιος παρέμενε πάντα ο ίδιος στην αγωγή και την πειθαρχία. Αντίθετα, αυτή η φυλετική πειθαρχία της Κίνας, η οποία έχει γίνει συνειδητή σε έναν άνδρα, έχει αποδειχθεί ότι έχει μια τεράστια δύναμη διαμόρφωσης τύπου που συνεχίστηκε αμείωτη για δύο χιλιετίες

μέχρι την παρούσα επανάσταση στην Ανατολή. Έτσι, ο κινεζικός λαός ήταν, με μια πραγματική έννοια, ένας...

«Ο σωστός τρόπος» του Λάοτσε

...λαός, γιατί διέθετε ένα απόλυτα αποφασιστικό ιδεώδες. Όλες οι επιθέσεις κατά του Κομφουκιανισμού, ειδικά εκείνες που γίνονται από ιεραπόστολους κήρυκες, ωχριούσαν μπροστά στο μεγαλείο ενός γεγονότος ότι περισσότερα από τριακόσια εκατομμύρια άνθρωποι λάτρευαν έναν τύπο όχι μόνο στα λόγια, αλλά και στη ζωή (ανεξάρτητα από όλη την ανθρωπότητα).

Σε εμάς, όμως, ο Λάο Τσε μπορεί να φαίνεται μεγαλύτερος από τον Κομφούκιο, αφού το ήπιο μέσο του τυπικού αντιπάλου και αναζητά τη μεταφυσική ρίζα της ύπαρξης, την οποία βρίσκει στο Τάο, δηλαδή στην έννοια του «σωστού μονοπατιού» προς την παγκόσμια λογική. Ο Κομφούκιος χρησιμοποιεί επίσης τη λέξη Τάο, αλλά προσέχει να μην βγάλει τα ίδια συμπεράσματα με τον Λάο Τσε. Η διδασκαλία του τελευταίου ήταν έργο για φωτισμένα μυαλά, ενώ ο Κομφούκιος ήθελε να δώσει στις πλατιές μάζες δρόμο και μορφή. Έτσι θριάμβευσε επί του Λάο Τσε.

Ο Κομφούκιος τονίζει ότι δεν θέλει να φέρει κάτι νέο, αλλά θέλει μόνο να σεβαστεί και να εξαγνίσει το παλιό αφού είχε παραμεληθεί. Αυτή η διδασκαλία δείχνει από την αρχή την έμφαση που δίνει στην παράδοση, κάτι στο οποίο έδιναν πάντα προσοχή οι προγονολάτρες Κινέζοι. Μια άλλη ισχυρή ενθάρρυνση για ηθική και συνέπεια είναι η απαίτηση να λογοδοτεί ο πατέρας για τις πράξεις του γιου του. Για το λόγο αυτό, μια προσωπικότητα που έχει προσφέρει σημαντικές υπηρεσίες εξευγενίζεται μαζί με τους προπάτορες που έκαναν αυτή τη ζωή δυνατή· από την άλλη, ο Κομφούκιος τιμωρεί όχι μόνο έναν κακοποιό αλλά και τον πατέρα του. Το γεγονός αυτό δείχνει και πάλι πώς το προσωπικό καταστέλλεται συστηματικά υπέρ του τυπικού, ακόμη και αν αγνοείται. Όλα αυτά δείχνουν μια τεράστια ικανότητα για πνευματική επιμονή που αποκρυσταλλώνεται γύρω από ένα μέσο ιδανικό, σίγουρα μια αντίθεση με το ευρωπαϊκό, αλλά σε κάθε περίπτωση μοναδική, ανεξάρτητη και άρα αξιοθαύμαστη.

Άμυνα της Κίνας απέναντι στην Ευρώπη

Τον 19ο αιώνα, ο δυτικός οικονομικός ιμπεριαλισμός παρενέβη σε αυτόν τον κλειστό κινεζικό κόσμο, σε συνδυασμό με την ιεραποστολική δραστηριότητα που ήταν τόσο ενεργητική όσο και αδικαιολόγητη. Το βαμβακερό ύφασμα και το όπιο, απόβλητα της Ευρώπης, διείσδυσαν στην Κίνα, ανατρέποντας πρώτα την ισορροπία της κινεζικής ζωής στις πόλεις που είχαν λιμάνια και στη συνέχεια διείσδυσαν όλο και πιο βαθιά

στη χώρα. Νιώθοντας αμήχανα από το δυτικό τεχνικό μεγαλείο, ακόμη και οι καλλιεργημένοι Κινέζοι «στόλιζαν» τα διαμερίσματά τους με τις ξεθυμασμένες κακογουστιές των μεγάλων πολυκαταστημάτων της δυτικής Ευρώπης και έστελναν τους γιους τους στην Ευρώπη και την Αμερική για να μάθουν εκεί τη νέα σοφία. Οι νεαροί Κινέζοι μολύνθηκαν από τον οικονομικό υποκειμενισμό και την εξατομικευμένη ευρωπαϊκή σκέψη και η φιλελεύθερη δραστηριότητά τους συνέβαλε τότε στη σημερινή αποσύνθεση της Κίνας. Όμως οι διαμαρτυρίες δεν σταμάτησαν ούτε εκεί. Η εξέγερση των Μπόξερ είναι απλώς τα πιο βάναυσα σημάδια αυτού· πιο βαθιά συνειδητοποιημένη η κινεζική (αλλά και η ιαπωνική) ιντελιγκέντσια τέθηκε επικεφαλής ενός κινήματος που στόχευε στη φυλετική ανανέωση και την απελευθέρωση της Ανατολής. Ο Κινέζος συγγραφέας Ουνοσούκε Βακαμίγια (Unosuke Wakamyia) έγραψε ότι ο σκοπός του νέου κινήματος της Μεγάλης Ασίας ήταν να προστατεύσει τον ασιατικό πολιτισμό και την οικονομία από την ευρωπαϊκή καταπάτηση. Το πρόγραμμα της «Ασιατικής Κοινωνίας των Εθνοσυνελεύσεων» (Gesellschaft Asia-gi-kwai) καλούσε επίσης για την εξέγερση όλων των Ασιατών. Ο κόμης Οκούμα Σιγκενόμπου (Ōkuma Shigenobu) ίδρυσε την Παν-ασιατική Εταιρεία μετά τον Ρωσο-Ιαπωνικό Πόλεμο. Στις ομιλίες του μίλησε για την επερχόμενη αποσύνθεση της Ευρώπης: «ο 20ος αιώνας θα δει τα ερείπια των δυτικών κρατών.» Το 1907 δήλωσε στην «Ινδο-Ιαπωνική Εταιρεία» ότι τα μάτια της Ινδίας ήταν στραμμένα στην Ιαπωνία με ελπίδα, κάτι που υπογραμμίστηκε από την «Taimin» (εφημερίδα της Οσάκα) που καλούσε...

Τέλος αποστολών;

...σε ιαπωνική βοήθεια για την επανάσταση της Ινδίας. Ο καθηγητής Ναοτόμο Κάμπε (Naotomo Kambe) του Πανεπιστημίου του Κιότο είδε στην Ιαπωνία το ηγετικό κράτος στην επερχόμενη, αναπόφευκτη αντιπαράθεση με την Ευρώπη.

Το 1925 ξεκίνησε η μεγάλη παγκόσμια επανάσταση στην Ανατολή. Για να ολοκληρώσουν την παγκόσμια κυριαρχία τους, οι δυνάμεις της Δύσης έπρεπε να αναγκάσουν την Ιαπωνία να γονατίσει. Για αυτό χρειάζονταν μια ηττημένη Κίνα. Την ίδια στιγμή, ο μπολσεβικισμός πυροδότησε την κοινωνική επανάσταση. Όπως ποτέ άλλοτε, τα ένστικτα που κοιμόντουσαν στην Κίνα ξύπνησαν. Σήμερα η Κίνα έχει χάσει το μυθικό της ιδεώδες που διαμορφώνει τον τύπο. Εκατοντάδες συμφεροντολόγοι αντίπαλοι, υποκινήθηκαν από ξένες δυνάμεις να κάνουν πόλεμο ο ένας εναντίον του άλλου. Οι υπάρχουσες διαφωνίες δεν ξεπερνιούνται στο όνομα του κομφουκιανικού ιδεώδους, αλλά ξεσηκώνονται κάτω από νέα ξένα συνθήματα. Ο σύγχρονος φιλελεύθερος αναρχισμός διαλύει και τον κινεζικό τύπο. Η πιο σοβαρή ανατροπή, η έκβαση της οποίας δεν μπορεί να προβλεφθεί, βρίσκεται σε

εξέλιξη. Όμως αν όλα αυτά που βλέπουμε δεν είναι παραπλανητικά, ο αιματηρός αγώνας θα τελειώσει μια μέρα με την εξάλειψη της Ευρώπης από την Ανατολική Ασία. Και είναι αναπόφευκτο ότι τόσο οι ιεραπόστολοι όσο και οι έμποροι οπίου και άλλοι αμφίβολοι τυχοδιώκτες θα πρέπει να εγκαταλείψουν την Κίνα. Γιατί οι Ευρωπαίοι δεν εισέβαλαν στην Κίνα στο όνομα της απαραίτητης προστασίας της λευκής φυλής, αλλά υπέρ της απληστίας των Εβραίων εμπόρων για κέρδος. Έτσι, η λευκή φυλή έχει ατιμάσει τον εαυτό της, διαλύοντας έναν ολόκληρο πολιτισμό και προκαλώντας μια δίκαιη εξέγερση εναντίον της. Η Κίνα παλεύει για τον Μύθο της, για τη φυλή και τα ιδανικά της. Αυτό ακριβώς επιδιώκει να κάνει το μεγάλο αναγεννησιακό κίνημα στη Γερμανία στον πόλεμο του ενάντια στη φυλή των εμπόρων που ελέγχει όλα τα χρηματιστήρια σήμερα και καθορίζει τις ενέργειες σχεδόν όλων εκείνων που κυβερνούν.

Όσον αφορά την ιστορική εξέλιξη των μεγάλων αγώνων στην Κίνα, ξεκίνησαν κυρίως με την υποχρεωτική εισαγωγή οπίου.

Ο αγώνας για το εμπόριο οπίου

Η κινεζική κυβέρνηση αναγνώρισε πολύ σύντομα τη βλαβερότητα αυτού του προϊόντος και ήδη από το 1729, απαγόρευσε το κάπνισμα οπίου ή την καλλιέργειά του. Αυτές οι απαγορεύσεις έγιναν αυστηρότερες ξανά και ξανά, αλλά αυτή η προσπάθεια της κινεζικής κυβέρνησης συνάντησε την αντίσταση της Αγγλικής Εταιρείας Ανατολικών Ινδιών. Τα έσοδα από την πώληση οπίου προορίζονταν στην πραγματικότητα να βάλουν τάξη στα άθλια οικονομικά της εταιρείας στην Ινδία και πίσω από τα επιχειρηματικά μυαλά των κυρίων της Εταιρείας Ανατολικών Ινδιών, το αγγλικό κράτος, συνεπές όπως πάντα, συντήρησε αυτές τις προσπάθειες με την πολιτική του ισχύ. Αφού νικήθηκε, ο αυτοκράτορας Τάο Κουάνγκ (Tao Kuang) δήλωσε: «Δεν μπορώ να εμποδίσω την εισαγωγή αυτού του δηλητηρίου· άπληστοι και διεφθαρμένοι άνθρωποι θέλουν να ματαιώσουν τις επιθυμίες μου από απληστία για κέρδος και αισθησιασμό, αλλά τίποτα δεν θα με κάνει να αντλώ το εισόδημά μου από την κακοποίηση και τη δυστυχία του λαού μου».

Το κέντρο όλου του αγγλικού εμπορίου οπίου ήταν η Γκουανγκτζόου (μετάφραση στα ελληνικά: Μεγαλούπολη ή Καντόνα). Αυτή ήταν η πόλη στην οποία ξεκίνησε το σημερινό κινεζικό κίνημα ελευθερίας. Μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα το αποδεδειγμένο λαθρεμπόριο οπίου αυξήθηκε εδώ σε 1.700 βαρέλια το χρόνο, αλλά ο όγκος αυξήθηκε όταν η κινεζική κυβέρνηση διενήργησε έρευνα σε σπίτια Άγγλων εμπόρων. Εκεί κατάφερε να κατασχέσει τουλάχιστον 20.000 βαρέλια με όπιο. Στα τέλη της δεκαετίας του 1830 υπήρξε μια μεγάλη σύγκρουση μεταξύ της βρετανικής κυβέρνησης και της Κίνας· τα αγγλικά όπλα έπρεπε να χρησιμοποιηθούν για την προστασία των λαθρεμπόρων οπίου. Η Κίνα

ηττήθηκε και η συνθήκη του Ναντσίνγκ (Nanjing) το 1842 όριζε ότι το Χονγκ Κονγκ επρόκειτο να παραδοθεί στην Αγγλία για «αόριστο χρόνο». Η Καντόνα, το Αμόι (γνωστό ως Ξιάμεν), το Νινγκμπό, το Φουτσόου και η Σαγκάη έπρεπε να ανοίξουν στο βρετανικό εμπόριο. Επιπλέον, η Κίνα αναγκάστηκε να πληρώσει 21 εκατομμύρια δολάρια σε πολεμικές αποζημιώσεις. Εκτός από αυτό, η Αγγλία πούλησε...

Η Ιαπωνία στο επίκεντρο της παγκόσμιας πολιτικής

...στα πλοία των Κινέζων λαθρεμπόρων το δικαίωμα να φέρουν τη βρετανική σημαία!

Αυτές οι συνθήκες οξύνθηκαν περαιτέρω· το έτος 1856 ξεκίνησε ο δεύτερος πόλεμος του οπίου και αυτή τη φορά με τη συμμετοχή της Γαλλίας. Η συνθήκη του Τιεντσίν ή Τιαντζίν (Tientsin) που ακολούθησε ταπείνωσε την Κίνα και «δικαίωσε πλήρως» το εμπόριο του οπίου. Αυτός ο ακρωτηριασμός της Κίνας προς όφελος ενός λαοκαταστροφικού, καπιταλιστικού συστήματος οδήγησε αναπόφευκτα σε εντάσεις ξανά και ξανά και σήμερα αντιμετωπίζουμε τη μεγάλη έκρηξη.

Δεν είναι εύκολο, ακόμη και για έναν ειδικό σε αυτές τις συνθήκες, να αξιολογήσει όλες τις δυνάμεις που αλληλεπιδρούν μεταξύ τους σε σύγκρουση σήμερα ανάλογα με την αξία και τα όπλα τους. Αναγνωρισμένοι εμπειρογνώμονες διαφωνούν μεταξύ τους σε πολύ σημαντικά σημεία σχετικά με την κρίση των διαφόρων κινεζικών κομμάτων και προσωπικοτήτων. Και αυτό είναι πολύ φυσικό, αφού η πραγματική κινητήρια δύναμη των ηγετών δεν μπορεί να ερμηνευθεί άμεσα.

Δύο σημεία φαίνονται εδώ να είναι εξίσου σημαντικά με αυτά στα οποία μέχρι στιγμής έχει δοθεί ελάχιστη ή καθόλου προσοχή.

Από το τέλος του παγκοσμίου πολέμου έχουμε δει τη σχεδόν ολοκληρωτική νίκη της διεθνούς χρηματοδότησης, η οποία ελέγχεται σχεδόν εξ ολοκλήρου από τους Εβραίους. Η πολιτική των κατόχων αυτού του κεφαλαίου αποσκοπεί αναμφίβολα στο να θέσει το ανεξάρτητο ακόμα νησί της Ιαπωνίας υπό τον έλεγχο υψηλής χρηματοδότησης. Η συνάντηση στην Ουάσιγκτον το 1921 υποχρέωσε την Ιαπωνία να δώσει πίσω τις κατακτήσεις της τόσο από τον Ρωσο-Ιαπωνικό πόλεμο όσο και από τον παγκόσμιο πόλεμο και επιπλέον την υποχρέωσε να περιορίσει τον οπλισμό και το μέγεθος του στόλου της. Για να τεθεί πλήρως υπό έλεγχο η Ιαπωνία, η Κίνα έπρεπε να διασφαλιστεί ως περιοχή στρατιωτικής ανάπτυξης, όπως αναφέρθηκε στην αρχή. Αυτό θα μπορούσε να επιτευχθεί είτε άμεσα με τη βοήθεια αγγλοαμερικανικών επιρροών – δηλαδή των κανονιών – είτε με τη βοήθεια...

Το Εβραϊκό Ζήτημα στην Αγγλία

...αμειβόμενων κινεζικών στρατευμάτων που εξυπηρετούν υψηλά οικονομικά συμφέροντα. Και εδώ φτάνουμε σε ένα γεγονός εξαιρετικά σημαντικό για τη σημερινή παγκόσμια πολιτική.

Πριν και κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου Πολέμου, η εβραϊκή υψηλή χρηματοδότηση είχε δηλώσει ότι η πολιτική της συνέπεσε με την πολιτική της Μεγάλης Βρετανίας. Η Αγγλία είχε κατακτήσει κάποτε τη Νότια Αφρική για τους Εβραίους εμπόρους διαμαντιών (Τσαρλς Λιούις Τίφανι, Άλφρεντ Μπάιτ, Άντολφ Λέβιζον κ.λ.π.). Είχε παραδώσει τον έλεγχο όλων των οικονομικών συναλλαγών σε μεγάλους εβραϊκούς τραπεζικούς οίκους (Ρότσιλντ, Μόνταγκιου, Κασέλ, Λάζαρντ κ.λ.π.). Είχε επιτρέψει στο εμπόριο οπίου να διολισθαίνει όλο και περισσότερο στα χέρια των Εβραίων. Ο Εβραίος λόρδος Ρέντινγκ (Ρούφους Άιζακς), φρόντισε για τις σημαντικές διαπραγματεύσεις δανείου με τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, μέχρι που τελικά η Αγγλία ανέλαβε την προστασία των εβραϊκών συμφερόντων σε όλα τα κράτη μέσω της λεγόμενης διακήρυξης Μπάλφουρ. Τότε η εφημερίδα της Φρανκφούρτης «Frankfurter Zeitung», ήξερε ακριβώς τι έλεγε όταν δήλωνε ότι η διακήρυξη Μπάλφουρ ήταν η «μαγιά της (βρετανικής) νίκης». Παρά την υπερεκμετάλλευση της αγγλικής ζωής από το εβραϊκό χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο, οι συντηρητικές δυνάμεις αποδείχθηκαν αρκετά ισχυρές ώστε τουλάχιστον να αναλάβουν μια ενεργή πολιτική σε όλες τις χώρες ενάντια στον ανοιχτό μπολσεβικισμό και να αναπτύξουν ισχυρή αντικομμουνιστική προπαγάνδα. Ο Εβραίος έδωσε τώρα την απάντηση, αν και όχι απευθείας στην ίδια την Αγγλία, αλλά έξω από τη Μεγάλη Βρετανία και αυτή η απάντηση ήταν η υποκίνηση του Μπολσεβικισμού σε ολόκληρο τον κόσμο εναντίον της Αγγλίας, επιπλέον η αρχικά πλήρης υποστήριξη του κινεζικού νότου από ολόκληρο τον εβραϊκό παγκόσμιο Τύπο και τρίτον η σύγκληση του λεγόμενου αντιαποικιακού συνεδρίου στις Βρυξέλλες (Μάρτιο του 1927), που ακολουθήθηκε από το ξεσήκωμα όλων των αποικιακών λαών της Ανατολής, αλλά πρώτα από όλα των Ινδών και μετά των Κινέζων. Αυτή η συνολική δράση, τον αντίκτυπο της οποίας...

Σουν Γιατ-Σεν

...μπορούμε να παρακολουθούμε καθημερινά στον δημοκρατικό και μπολσεβικικό Τύπο, έχει προφανώς τον μοναδικό σκοπό να αναγκάσει την Αγγλία να κάνει ακόμη περισσότερες παραχωρήσεις στον παγκόσμιο Εβραϊσμό, αλά από την άλλη έχει και σαν στόχο, με τη βοήθεια των υποστηριζόμενων Κινέζων στρατηγών να πραγματοποιήσει την αντι-ιαπωνική ανάπτυξη στην Κίνα και στη συνέχεια σχεδιάζει να υποτάξει την «εξεγερμένη» Ιαπωνία, η οποία εξακολουθεί να είναι ανεξάρτητη

από την υψηλή χρηματοδότηση.

Η Ιαπωνία γνωρίζει φυσικά το υπόβαθρο αυτής της πολιτικής, τόσο από την πλευρά της Μόσχας όσο και από τη διεθνή χρηματοδότηση και πρέπει από το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, να κάνει ό,τι περνά από το χέρι της για να ενισχύσει τις δυνάμεις της Μαντζουρίας (αν και όχι στον βαθμό που μπορούν να γίνουν ανεξάρτητες από την Ιαπωνία). Για το λόγο αυτό, οι Ιάπωνες αξιωματικοί συνήθιζαν να παρέχουν στον Κινεζικό Βόρειο Στρατό όλες τις σύγχρονες τεχνικές καινοτομίες και ανεξάρτητα από το πώς μπορεί να εξελιχθεί η κατάσταση στο μέλλον, η Ιαπωνία πρέπει να κάνει ό,τι είναι δυνατό για να προωθήσει την κατανομή της εξουσίας στην Κίνα.

Όσο για το κίνημα που αρχικά ονομαζόταν «Καντονέζικο», καθοδηγούνταν από ένα κόμμα που αυτοαποκαλείται Κουομιντάνγκ (Kuomintang), που σημαίνει Εθνικιστικό Αυτοκρατορικό Κόμμα. Όπως είπα, η Καντόνα ήταν το κεντρικό σημείο όπου η Κίνα έπρεπε να νιώσει πιο οδυνηρά τη δύναμη του σύγχρονου αποικιακού ιμπεριαλισμού. Εδώ ήταν που η εθνικο-επαναστατική κινεζική ενέργεια είχε τη μεγαλύτερη απήχηση. Ανάγεται στον Δρ Σουν Γιατ-Σεν, ο οποίος είχε εκπαιδευτεί σε βάθος στις ευρωπαϊκές εθνικές ιδέες και ήταν ο πραγματικός ιδρυτής του κόμματος Κουομιντάνγκ. Ο Σουν Γιατ-Σεν έχει διατυπώσει γραπτώς τις φιλοδοξίες και τις αρχές του*. Δεν υπάρχει αμφιβολία για την προσωπική του βούληση να ανατρέψει τις παλιές παραδόσεις της Κίνας προς το συμφέρον της εθνικής ανανέωσης,...

Φθοροποιός κινεζικός φιλελευθερισμός

...όσο και για την επιθυμία να καταρρεύσει κάθε μορφή ξένης κηδεμονίας. Στις ομιλίες του επισημαίνει με έμφαση ότι τίποτα δεν επιταχύνει την πτώση μιας χώρας περισσότερο από την καταπίεση μέσω της οικονομικής ισχύος που έχουν στη διάθεσή τους οι αγγλοσαξονικές δυνάμεις (στην οποία τονίζει ιδιαίτερα την εβραϊκή επιρροή). Αλλά ο Σουν Γιατ-Σεν διέπραξε ένα καταστροφικό λάθος στην εκτίμησή του για τη Σοβιετική Ρωσία· σ’ αυτήν είδε το κράτος που εμφανιζόταν «τη στιγμή του μεγαλύτερου κινδύνου» για να πολεμήσει «κατά της αδικίας στον κόσμο». Η Κίνα χρωστάει τρομερά χρόνια σε αυτήν την άκριτη υπεράσπιση της εξουσίας των Μπολσεβίκων, αφού η φιλομπολσεβίκικη πολιτική του Σουν Γιατ-Σεν συνεχίστηκε και μετά τον θάνατό του, μέχρι που το υγιές, προσγειωμένο ένστικτο των Κινέζων αντιτάχθηκε σθεναρά σε αυτήν την καταστροφική επιρροή, χωρίς τον κίνδυνο να εκδιωχθούν αυτοί οι επαναστάτες από τις μεγάλες εμπορικές πόλεις.

---

* Σουν Γιατ-Σεν: «Οι βασικές διδασκαλίες του εθνικισμού» (Die Grundlehren von dem Volkstum), «30 Χρόνια Κινεζικής Επανάστασης» (30 Jahre chinesische Revolution), Βερολίνο 1927.

Καθώς οι δάσκαλοι συγκεντρώνονταν γύρω από τον Σουν Γιατ-Σεν, μια κινεζική ιντελιγκέντσια, που είχε σπουδάσει στην Ευρώπη και την Αμερική, εξοικειώθηκε με έναν ξένο κόσμο σκέψης και επέστρεψαν στην πατρίδα τους σαν εθνική-επαναστατική ομάδα. Αν όμως ο παγκόσμιος εβραϊκός Τύπος δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του για τους ηγέτες της Καντόνα, τότε πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι αυτοί οι αρχικά κορυφαίοι εθνικο-επαναστάτες διανοούμενοι δεν θα έπρεπε πλέον να θεωρούνται σαν αληθινοί γηγενείς Κινέζοι. Πολλοί είχαν παραμερίσει μια παλιά παράδοση και είχαν καταλήξει σε μη κινεζικές ιδέες για τη «δημοκρατία», την κυριαρχία του λαού και άλλα παρόμοια πράγματα που είχαν μάθει στην Ευρώπη και την Αμερική. Κατά μια έννοια έμοιαζαν με τους Ρώσους φιλελεύθερους, που είχαν ξεφύγει από τις παλιές ρωσικές μορφές και στη συνέχεια...

Το ζήτημα της Κίνας για τη λευκή φυλή

...ξεκίνησαν μια δημοκρατική επανάσταση χωρίς εθνικές ρίζες, μέχρι που τελικά παραμερίστηκαν από τις δυνάμεις του χάους που είχαν προκαλέσει. Κάτι παρόμοιο ετοιμαζόταν και στην Κίνα,* γιατί ήταν ξεκάθαρο ότι, τη στιγμή που οι εσωτερικές διαμάχες στο Νότο δυνάμωναν, η θέση των δυνάμεων του χρηματιστηρίου θα συνέχιζε να βελτιώνεται. Τα δάνεια και τα ενέχυρα, οι σιδηρόδρομοι και ούτω καθεξής, είναι άλλοι τρόποι για να φθείρουμε τον εχθρό, ειδικά έναν αντίπαλο που είναι φτωχός σε χρήματα και του οποίου ο στρατός δεν μπορεί να τροφοδοτηθεί επαρκώς για μεγάλο χρονικό διάστημα. Παρ' όλα τα εμφανή σημάδια διαφθοράς, οι απόπειρες εθνικοποίησης της Κίνας είναι αξιοθαύμαστες· το πώς θα τελειώσουν, κανείς δεν μπορεί να το προβλέψει.

Στη σύγκρουση της Κίνας, όπως και στις άλλες αποικιοκρατικές εξεγέρσεις, τα ευρωπαϊκά κράτη δείχνουν μια αξιοσημείωτη αβεβαιότητα, ο οποία είναι κατανοητή αφού, για παράδειγμα, ακόμη και στο ίδιο το Λονδίνο διάφορες δυνάμεις παλεύουν μεταξύ τους: η αγγλική εθνική θέληση που δεν έχει ακόμα διαλυθεί, σε συνδυασμό με τον βρετανικό οικονομικό ιμπεριαλισμό· αντιτίθεται στις μεθόδους και συχνά στα συμφέροντα του εβραϊκού χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Αυτές οι δυνάμεις ασκούν εναλλάξ ισχυρή επιρροή στην αγγλική εξωτερική πολιτική και φυσικά ο Εβραίος δεν παρέλειψε να αποκτήσει όσο το

---

* Ο κορυφαίος πρώην υπουργός Εξωτερικών της Κίνας στην καντονιακή κυβέρνηση, για παράδειγμα, ο Γιουτζίν Τσεν, είναι ένα άτομο που, σύμφωνα με μαρτυρίες αυτόπτων μαρτύρων, δεν προκαλεί πλέον καθόλου φυλετική εντύπωση σαν Κινέζος, μιλά αγγλικά σαν Άγγλος, ντύνεται με την τελευταία μόδα του Λονδίνου και περπατά μόνο με τα μοντέρνα λουστρίνι παπούτσια. Η κόρη του μεγάλωσε εντελώς σαν Αμερικανίδα, τριγυρνούσε με παντελόνια και προκαλούσε την αγανάκτηση κάθε αληθινού Κινέζου με τη χειραφέτησή της. Διάφοροι σύμβουλοι γύρω από τον Τσεν είχαν παρόμοια διάθεση.

δυνατόν πιο σταθερή βάση στο Συντηρητικό Κόμμα. Το τίθεται τώρα το ερώτημα για εμάς, τόσο σαν Γερμανούς όσο και σαν μέλη της λευκής φυλής γενικά: ποια είναι η θέση μας...

Ενθουσιασμός για την αρχαία Ινδία

...για την Κίνα και για ολόκληρη την αποικιακή πολιτική των ευρωπαϊκών λαών στη σημερινή κρίση, η οποία είναι αναμφίβολα μια κρίση ύψιστης σημασίας στην παγκόσμια πολιτική;

Οι Βρετανοί ελέγχονταν πάντα από το κράτος λιγότερο αυστηρά από τους Ευρωπαίους στην ηπειρωτική χώρα, επειδή σαν νησιώτες μπορούσαν να αντέξουν οικονομικά αυτόν τον χαλαρό τρόπο ζωής· ωστόσο δεν ήταν ποτέ «μαγαζάτορας». Έχει λοιπόν δίκιο ο Άγγλος Βίκτορ Γουάλας Τζερμένς όταν δηλώνει: «Ο κοσμοκατακτητής Άγγλος, λαμπρός στις αρετές του και τρομερός στα πάθη του, αλαζονικός, ωμός και γενναίος ταυτόχρονα, σηκώνει το χέρι του και... χτίζει μια παγκόσμια αυτοκρατορία ως δημιουργικός κύριος λαός!»* Αυτή η κυριαρχία υπάρχει ακόμα και σήμερα, ακόμα κι αν έχει διαβρωθεί από την πόλη.

Το φυλετικό ανθρώπινο υλικό αυτών των αποικιών και περιοχών ενδιαφέροντος είναι καθοριστικό για την αξιολόγηση της βρετανικής πολιτικής και της μελλοντικής αποικιακής δραστηριότητας. Η Κίνα μόλις αντιμετωπίστηκε. Ο οικονομικός ιμπεριαλισμός απέναντι σε αυτόν τον παλιό πολιτισμένο λαό ήταν καταστροφικός και για τα δύο μέρη, γεγονός που έχει ως αποτέλεσμα ορισμένες απαιτήσεις για ένα οργανικό μέλλον (βλ. παρακάτω).

Ωστόσο, τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά με την Ινδία, την Αίγυπτο, τη Συρία και τη Νότια Αφρική.

Κάθε Ευρωπαίος βλέπει στην αρχαία Ινδία μια χώρα των ονείρων του· εν μέσω μιας εποχής τεχνολογικής απόκτηνοποίησης, μερικοί από τους καλύτερους από εμάς έχουν βυθιστεί στις ιδέες της Γιάγκιαβαλκια και τoy Άντι Σάνκαρα. Μερικοί συναρπάζονται από τον ήρωα Ράμα, τον θεό Κρίσνα ή τον ποιητή Καλιντάσα. Σαν συνέπεια, αυτοί οι Ινδοί αναζητητές, που κήρυτταν τη σωτηρία της Ευρώπης μέσω των ιδεών της αρχαίας Ινδίας δεν παρατήρησαν καν...

Ινδική Εθνική αφύπνιση

...ότι αυτή η Άρια Ινδία είχε κάποτε αφανιστεί ακριβώς λόγω των ατελείωτα διευρυνόμενων σκέψεων των όψιμων Ουπανισάδων. Αντίθετα, μπορούσε να παρατηρηθεί ένα εντελώς διαφορετικό φαινόμενο, που ήδη εμφανίζει παγκόσμιες πολιτικές συνέπειες: την ανάφλεξη του ινδικού εθνικισμού ενάντια στους εθνικά συνειδητοποιη-

---

* «Η αλήθεια για τον Κίτσενερ».

μένους Ευρωπαίους Βρετανούς. Κατά τη διάρκεια των καταστολών, κατά τη διάρκεια της νικηφόρας πορείας των δυτικών εθνικών ιδεών, πολλές ψυχές στην διαλυμένη Ινδία ξύπνησαν εθνικό αυτοστοχασμό σε όλες τις εκφράσεις της ζωής.

Οι άνθρωποι άρχισαν να μελετούν όχι μόνο τα θρησκευτικά βιβλία, αλλά ενθουσιάστηκαν ξανέ με τους ήρωες Ράμα (έπος Ραμαγιάνα) και τον Αρτζούνα (έπος Μαχαμπαράτα). Οι Ινδοί ταξιδεύουν σήμερα στην Ευρώπη, επαινούν τη δόξα του λαού τους και απαιτούν την ελευθερία τους. Ο Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ βλέπει τη σωτηρία του κόσμου να προέρχεται από αυτή τη μορφή του μη βίαιου ινδικού εθνικισμού, ο Γκάντι κηρύττει τη συνεχή παθητική αντίσταση σαν λαϊκό κίνημα. Υπάρχουν και πιο ισχυρές προσπάθειες, οι οποίες ωστόσο ισχυρίζονται ότι έλαβαν όλη τους την ενέργεια μόνο από την Ινδία. «Ο ασκητισμός, δεν μπόρεσε για πολύ να καταπνίξει την Άρια σκέψη», διακήρυξε ο σύγχρονος Ινδός ιεροκήρυκας Ντάντα Βασβάνι, προς έκπληξή μας. Η νεολαία πρέπει να βυθιστεί στην ιστορία, τότε θα διαπιστώσει ότι οι μεγάλοι πατριώτες ήταν πάντα «δημιουργικά, δυναμικά πνεύματα»· η «ιστορία των ηρώων» πρέπει να διδαχθεί στον Ινδό. «Η ιστορία δεν διδάσκεται ακόμη υπό το πρίσμα της εξέλιξης της ινδικής φυλής», συνεχίζει ο Βασβάνι.

Εδώ βλέπουμε ανοιχτά να παρεμβαίνει μια ευρωπαϊκή στάση ζωής, η οποία όμως αποδυναμώνεται αμέσως από τις παρατηρήσεις ότι ούτε το χρώμα του δέρματος ούτε οι πρόγονοι κάνουν τον Βραχμάνο, αλλά ο χαρακτήρας. Εδώ αποκαλύπτεται όλη η τραγωδία όπου ο Ινδός υψώνεται πάνω από τα υπόλοιπα 300 εκατομμύρια των εθνοσυντρόφων του. Γιατί, αν κάποιος ήθελε να περιγράψει την ιστορία των Αρίων, θα έπρεπε να παραδεχτεί ότι σήμερα ο Άριος έχει εξαφανιστεί...

Ο κουρασμένος Γκάντι

...εκτός από μερικά πολύ μικρά ίχνη. Έχει αφήσει πίσω του ηρωικά τραγούδια και μια βαθιά μεγάλη φιλοσοφία, που αργότερα την οδήγησε στα άκρα, στην απέραντη ζούγκλα που προωθούσε ένα φυλετικό χάος. Το εάν οι λίγοι αναγεννημένοι Ινδοί, που αναζωπυρώθηκαν πρόσφατα από τις ευρωπαϊκές παρορμήσεις θέλησης, από αυτόν τον σκοτεινό αυτόχθονα πληθυσμό εξακολουθούν να είναι ικανοί να δημιουργήσουν έναν λαό, που έστω και από μακριά έχει κάτι κοινό με τις ιδέες τους, μπορεί να απορριφθούν εφόσον έχει δημιουργηθεί. Η έκκληση του ιερού παλιού πανεπιστημίου της Ναλάντα με τους 3.000 δασκάλους του ακούγεται εξίσου θλιβερή με την έκκληση της «λαμπρής δόξας» της Ινδίας του «καιρού που θα έρθει», ενώ λίγο αργότερα οι ιδέες της εθνικότητας και της φυλής περιγράφονται σαν «είδωλα». Η πειθαρχημένη δύναμη της σκέψης των Άριο-Ινδών και οι μορφές ζωής σαν προϊόν της Άριας σκανδιναβικής φυλής και της ινδικής φύσης είναι

τεράστια, αλλά η φυλετική ουσία και η ψυχή από την οποία κάποτε προέκυψαν οι ιδέες και οι καταστάσεις της ψυχής έχει εξαφανιστεί εκτός από μικρά υπολείμματα. Γι' αυτό η Ινδία γέννησε μόνο τον κουρασμένο Γκάντι με τον πασιφισμό του, όχι έναν στρατηγό που να ενσαρκώνει μια νέα δημιουργία.

Σε αυτό πρέπει να προστεθεί το γεγονός ότι από το ινδικό θρησκευτικό οικοδόμημα ο Μωαμεθανισμός έχει αποσπάσει τεράστια κομμάτια τα οποία, για τους λόγους που αναφέρθηκαν ήδη, δύσκολα μπορούν να επανατοποθετηθούν. Όποιος γνωρίζει τη φύση της προοδευτικής πίστης στο Κοράνι και τις επιπτώσεις της στις ψυχές των λαών της Εγγύς Ανατολής θα εκτιμήσει ότι η κατώτερη φυλή, ξένη στην Άρια Ινδία, θα είναι πιθανώς ένα πολύ πιστό εργαλείο του Ισλάμ. Η ινδική θρησκεία είναι ανεκτική σε σημείο αυτοδιάλυσης, το Ισλάμ είναι φανατικό σε σημείο αυτοθυσίας. Είναι αλήθεια ότι ο Ινδός υποστηρίζει ότι η απαλότητα είναι πιο σκληρή από τη σκληρότητα· όπως ο Λάο Τσε λέει: «Να είσαι ταπεινός και θα γίνεις κύριος της ανθρωπότητας». Αυτές οι ομιλίες οδήγησαν...

Η Αγγλία ως σωτήρας της Ινδίας

...στο να αφανιστεί η φυλή και το πνευματικό μεγαλείο της καρδιάς να εκφυλιστεί στην πιο άγρια μαγεία στα χέρια των ξένων. Η ξένη ιδέα έχει θριαμβεύσει παντού, όπου κάποτε κυριαρχούσε η θέληση για εξουσία. Οι συγκρούσεις μεταξύ Ινδουιστών και Μωαμεθανών, οι οποίες έχουν λήξει για να σχηματίσουν ένα κοινό μέτωπο κατά της Αγγλίας, θα οδηγήσουν στην πιο άγρια σφαγή τη στιγμή που οι Βρετανοί εγκαταλείψουν τη χώρα. Ακόμα κι αν μπορούν να δικαιολογηθούν κάθε μία από τις χιλιάδες κατηγορίες που εγείρει ο Ινδός εναντίον της Αγγλίας, το γεγονός ότι η Αγγλία υπάρχει σαν κέντρο εξουσίας αποτρέπει ένα χείμαρρο αίματος, μια υποτροπή σε εποχές χειρότερες από αυτές που έχουν επικρατήσει ποτέ. Ο Γκάντι, ο Ντας, ο Βασβάνι και οι υπόλοιποι ήταν δυνατοί μόνο λόγω της ευρωπαϊκής παρουσίας· κανείς δεν θα είναι πιο ικανοποιημένος από εμάς όταν αυτοί και οι υποστηρικτές τους χτίζουν χώρους εκπαίδευσης για το λαό τους, παρέχουν γιατρούς, ικανοποιούν την πείνα του λαού και κηρύττουν τον σεβασμό για τους αρχαίους ήρωες. Αλλά ότι η Ινδία χρειάζεται το χέρι ενός κυρίαρχου δεν αμφισβητείται.

Από τη σκανδιναβική αλλά και από τη γερμανική σκοπιά, θα πρέπει να υποστηριχθεί η βρετανική κυριαρχία στην Ινδία, η οποία μπορεί να γίνει χωρίς κανέναν απώτερο σκοπό και ταυτόχρονα με την απόλυτη συμπάθεια για τη μεγάλη Ινδία του παρελθόντος και τους σημερινούς δασκάλους της. Πρέπει να απορριφθούν αυτές οι απόπειρες που, χρησιμοποιώντας την συναισθηματική έκσταση του Γκάντι, απαιτούν την αφομοίωση της Ινδίας και θέλουν να την εξελίξουν σε «Αγγλική Κυριαρχία», γιατί αυτή η προσπάθεια θα έχει σαν αποτέλεσμα τη φυλε-

τική ανάμειξη και την παρακμή των λευκών. (Μια πολιτική που θεσπίστηκε από την κυβέρνηση του Εργατικού Κόμματος το 1929). Η Μεγάλη Βρετανία για τα δικά της συμφέροντα και για εκείνα της λευκής φυλής δεν πρέπει να υποχωρήσει, αν δεν θέλει να βιώσει μια κατάρρευση όπως οι προκάτοχοί της στην κατάκτηση της Ινδίας. Κάποτε...

Νέα μάχη του Ισλάμ

...εδώ κυβερνούσαν οι Πορτογάλοι. Τα υπέροχα κτίριά τους στη Γκόα εξακολουθούν να δίνουν στον ταξιδιώτη μια ιδέα για την πρώην πολιτική δύναμη αυτού του λαού. Ωστόσο, τα πρωτόγονα δάση και η ζούγκλα έχουν γίνει κύριοι αυτής της πόλης, τα φίδια κουλουριάζονται στις πλάκες των αρχαίων παλατιών, ενώ ο πληθυσμός του μισού εκατομμυρίου μιγάδων, από ανοιχτόχρωμους τόνους δέρματος έως το πιο μαύρο καφέ, αναγγέλλει μια νέα καταστροφή του λευκού αίματος και του υποσυνειδήτου του στον βάλτο και τον πυρετό της Ινδίας από την σκοτεινή, επίμονη, αλλά στείρα γηγενή φυλετική δύναμη.

Εξωτερικά, ο ισλαμικός κόσμος είναι διχασμένος σήμερα: στην Αραβία μαίνονται σκληρές θρησκευτικές διαμάχες μεταξύ διαφορετικών αιρέσεων, οι Ινδοί, όπως ο ανήμπορος ειρηνιστής Γκάντι, απλώνουν τα χέρια τους προς το μέρος του με την έννοια μιας ινδικής εθνικής αδελφότητας, η Άγκυρα έχει γίνει εθνικά Τουρκική και αρνείται να συνεχίσει να παίζει το παιχνίδι του «κοσμικού βραχίονα της Μέκκας»· επιπλέον είδαμε την κατάργηση του Χαλιφάτου από τον Κεμάλ Πασά.

Παρόλα αυτά όμως, στα ισλαμικά κέντρα δημιουργήθηκε μια βίαιη διάθεση πνευματικής επίθεσης, η οποία δεν έγινε επαρκώς αντιληπτή από το ευρύ κοινό. Ειδικά στο Κάιρο. Εδώ το παλιό πανεπιστήμιο Αλ Αζχάρ δρα αντιευρωπαϊκά, αντιχριστιανικά και εκπαιδεύει μια φανατική νεολαία με μια σύγχρονη προπαγανδιστική έννοια. Από το Κάιρο πολλές χιλιάδες θρησκευτικά έργα και εκατοντάδες χιλιάδες φυλλάδια στέλνονται σε όλο τον κόσμο, τα οποία γεμίζουν με μίσος τον μουσουλμανικό κλήρο στην Αφρική και την ανατολική Ασία και κηρύττουν ένα πνεύμα επιθετικότητας του πιο άγριου είδους. (οι γνώστες λένε ότι ότι ένα μόνο βιβλιοπωλείο στο Κάιρο στέλνει 5.000 εκδόσεις το μήνα μόνο στην Ιάβα). «Η μάχη (του Ισλάμ) κερδήθηκε, απλά δεν έχουμε ακόμα τα αντικείμενα στην κατοχή μας», δηλώνει μια μεγάλη μουσουλμανική εφημερίδα του Μαντράς (Τσεννάι), σαν απόηχο αυτού του διαφημιστικού έργου. «Από...

Παν-Ισλαμική Προπαγάνδα

...τη Σιέρα Λεόνε από τη μια και το Βόρνεο από την άλλη, μας ρωτούν

για την ομορφιά του Ισλάμ», λέει μια άλλη εφημερίδα στην Ντάνκα*. Μόνο στην Ινδία κυκλοφορούν τρεις μεταφράσεις του Κορανίου, μία από τις οποίες πωλήθηκε μόνο στην Καλκούτα σε 20.000 αντίτυπα σε ένα χρόνο. Φυλλάδια με τη μορφή φυλαχτών αποστέλλονται στους πιστούς σε εκατομμύρια αντίτυπα. Σήμερα, η Βρετανική Δυτική Αφρική έχει 11 εκατομμύρια μουσουλμάνους μεταξύ 16 εκατομμυρίων κατοίκων, η Ανατολική Αφρική έχει σχεδόν 2 στους 11, το Τόγκο θεωρείται κατά το ήμισυ μουσουλμανικό, η Νιγηρία τα δύο τρίτα, οι Ολλανδικές Ινδίες έχουν 36 εκατομμύρια Μωαμεθανούς σε έναν πληθυσμό 50 εκατομμυρίων. Όπου υπάρχει φυλετική ανάμειξη στις αποικίες, το Ισλάμ βρίσκει ενθουσιώδεις οπαδούς μεταξύ των μικτών στοιχείων, ενώ ταυτόχρονα υπόσχεται στους Νέγρους την ελευθερία τους μέσα από έναν κοινό αγώνα ενάντια στην Ευρώπη. Ο Ινδός Σαντχού Βασβάνι γράφει**: Σας λέω (Ευρωπαίοι) να είστε επιφυλακτικοί! Η αρχαία ινδική σοφία λέει: «Προφυλάξτε τον εαυτό σας από τα δάκρυα των αδύναμων». Ήδη όλοι οι αδύναμοι στην Ανατολή, οι Ινδουιστές και οι Μωαμεθανοί στην Ινδία, την Αίγυπτο, την Περσία, το Αλγέρι και το Αφγανιστάν υποφέρουν υπό την κυριαρχία του εγωιστικού επιθετικού ιμπεριαλισμού της Δύσης». Μπροστά σε αυτό το κάποτε ίσως ενωμένο μίσος για τις έγχρωμες φυλές και τους μιγαδοποιημένους, που καθοδηγείται από το φανατικό πνεύμα του Μωάμεθ, οι λευκές φυλές έχουν περισσότερο από ποτέ κάθε λόγο να είναι σε επιφυλακή.

Το γεγονός ότι η Αγγλία παραμένει στο Σουέζ για να προστατεύσει τη σκανδιναβική Ευρώπη από την εισβολή της Μέσης Ανατολής, αλλά ταυτόχρονα για να κρατήσει υπό έλεγχο την ισλαμική δύναμη γύρω από τη Μέκκα, την Ινδία, την Αίγυπτο και τη Συρία,...

Λονδίνο – Μαδρίτη – Ρώμη

...είναι μια πράξη της ευρωπαϊκής αυτοσυντήρησης. Σε ό,τι αφορά την Κωνσταντινούπολη, μπροστά της βρίσκονται οι λαοί των Βαλκανίων, των οποίων τα ζωτικά συμφέροντα απαιτούν συνεχή εξοπλισμό κατά της Τουρκίας. Πίσω τους κρύβεται η Ουκρανία που δεν θα επιτρέψει την απόλυτη κυριαρχία των Τούρκων. Η κατεδάφιση όλων των οχυρώσεων των Δαρδανελίων και η διεθνοποίηση του Βοσπόρου θα μπορούσαν σήμερα να ικανοποιήσουν τόσο τη Ρωσία όσο και την Αγγλία.

Το Γιβραλτάρ έχει πλέον μικρότερη σημασία για τη Μεγάλη Βρετανία λόγω των αεροπορικών αρμάδων. Σε κάθε περίπτωση, δεν μπορεί να επιτρέψει στη Γαλλία να γίνει κύριος στο γειτονικό Μαρόκο. Εδώ προ-

---

* Βλέπε, Γκότφριντ Ζσίμον: «Ο κόσμος του Ισλάμ και της σύγχρονης εποχής», (Die Welt des Islams und die Neuzeit), εκδόσεις «Βέρνιγκεροντε», 1925.

** «Ο πολιτισμός της Ινδίας και οι ισλαμιστές συνεργάτες της» (Indiens Kultur und seine islamischen Mitkämpfer), Στουτγάρδη 1926.

κύπτει η ανάγκη για στενότερη συνεργασία μεταξύ Λονδίνου και Μαδρίτης. Σε αυτή τη σφαίρα των ζωτικών συμφερόντων εμπίπτει η αναγκαιότητα επέκτασης από την Ιταλία, η οποία πρέπει να διατηρήσει τη εθνική της δύναμη κοντά στην μητρική χώρα. Η ιταλική πολιτική, αν θέλει να είναι βιολογική, βρίσκεται στην Κορσική, την Τύνιδα, την Τρίπολη και τα παρακείμενα πολλά νησιά. Στα δυτικά της Μεσογείου υπάρχει η αναγκαιότητα μιας συμμαχίας Λονδίνου – Μαδρίτης – Ρώμης η οποία μπορεί να υπάρξει σαν συμπλήρωμα ενός συστήματος σκανδιναβικών κρατών (Βερολίνο, Λονδίνο, Όσλο, Στοκχόλμη, Κοπεγχάγη, Ελσίνκι) χωρίς να εμποδίζει το τελευταίο.

Οι χώρες που βρίσκονται κάτω από την βρετανική κυριαρχία γίνονται όλο και πιο ανεξάρτητες. Κάτω από ορισμένες συνθήκες, όμως, αυτό δεν τους εμποδίζει να έχουν στενές σχέσεις με την Αγγλία. Η Νότια Αφρική θα πρέπει να παραμείνει σε σκανδιναβικά χέρια για να εξασφαλίσει την εναλλακτική θαλάσσια οδό προς την Ινδία. Οι νόμοι που τώρα θεσπίζονται εναντίον των Ινδών θα εφαρμοστούν κάποια μέρα και στους μαύρους, στις μικτές φυλές και στους Εβραίους, προκειμένου να καταστεί δυνατή μια οργανική ζωή στη νότια Αφρική και να δημιουργηθεί εκεί ένα σταθερό οχυρό σε περίπτωση που το ξύπνημα των μαύρων γίνει επικίνδυνο.

Το ξύπνημα των μαύρων

Αυτό το ξύπνημα των μαύρων μερικοί εξακολουθούν να το χλευάζουν, αλλά όπως πάντα το κάνουν μόνο πολύ κοντόφθαλμοι. Ο μύθος του αίματος έχει ζωντανέψει με μια άλλη μορφή, κάτω από το μαύρο δέρμα. Δεν είναι μόνο ο Μάρκους Γκάρβεϊ που κραυγάζει για τα παλιά «παλάτια» στο Τιμπουκτού και στον Νείλο, αλλά και πολλές χιλιάδες νέγροι που έχουν αφυπνιστεί πνευματικά.

Παρά τις πολλές αποσπασματικές ομάδες, τα νέγρικα κέντρα που εργάζονται συνειδητά για ένα νέο «Αφρικανικό Βασίλειο» έχουν ήδη σχηματιστεί αυθόρμητα σε πολλά μέρη του κόσμου. Στην Αιθιοπία, στη Λιβερία, στη δυτική Αφρική, αυτό το φυλετικό κίνημα ενισχύεται εν μέρει από θρησκευτικά ιδανικά, τα οποία οι Νέγροι οφείλουν στους χριστιανούς ιεραπόστολους, έστω και έμμεσα. Ένας μαύρος θεός, ένας μαύρος λυτρωτής και μια μαύρη παρθένα Μαρία είναι ήδη ιδέες σε κυκλοφορία. Πιο σημαντικά είναι τα κέντρα των οικονομικά ισχυρών οργανώσεων των Νέγρων στην Αμερική. Η ομάδα του Γκάρβεϊ είναι η πιο ακραία, ενώ το κόμμα του Άλφρεντ ντι Μπουά φαίνεται πιο μετριοπαθές και η ομάδα της «Νέας Λίγκας των Νέγρων» είναι ακόμη πιο επιφυλακτική. Το 1925 ιδρύθηκε μια μαχητική ένωση για να πολεμήσει ενάντια στη λευκή φυλή που αυτοαποκαλείται ο «Ο Νέγρος Πρωταθλητής». Ο Άλφρεντ ντι Μπουά είπε για τους στόχους του: «Όσο άγριος και φρικτός κι αν ήταν αυτός ο επαίσχυντος πόλεμος, δεν θα είναι

τίποτα σε σύγκριση με τον αγώνα για την ελευθερία που θα διεξάγει η μαύρη, η κίτρινη και η καφέ ανθρωπότητα εναντίον της λευκής ανθρωπότητας μέχρι να σταματήσει η ασέβεια, η κακοποίηση και η καταπίεση. Μια για πάντα. Η μαύρη φυλή θα ανεχτεί την παρούσα θεραπεία μόνο όσο χρειάζεται, αλλά ούτε μια στιγμή περισσότερο.»* Και ακόμη πιο ξεκάθαρα ο Γκάρβεϊ εξέφρασε…

Κοινωνία ενάντια στο Σύνταγμα στις Η.Π.Α.

...τη μαύρη λαχτάρα: «Αυτό που είναι σωστό για τους λευκούς είναι λογικό για τους μαύρους: δηλαδή η ελευθερία και η δημοκρατία. Εάν οι Άγγλοι έχουν την Αγγλία, οι Γάλλοι τη Γαλλία, οι Ιταλοί την Ιταλία, στην οποία ομολογουμένως έχουν δικαίωμα, τότε οι νέγροι απαιτούν την Αφρική – και θα είναι επίσης έτοιμοι να χύσουν αίμα για χάρη αυτής της απαίτησης. Θα θεσπίσουμε νόμους για όλες τις νέγρικες φυλές και ένα σύνταγμα που θα δίνει τη δυνατότητα στον καθένα να διαμορφώσει τη μοίρα του σαν ελεύθερος άνθρωπος... Ο πιο αιματηρός από όλους τους πολέμους θα έρθει τη στιγμή που η Ευρώπη θα στρέψει τη δύναμή της ενάντια στην Ασία. Τότε θα έρθει η στιγμή που ο Μαύρος κόσμος θα αρπάξει το ξίφος για την τελική απελευθέρωση και ανακατάκτηση της Αφρικής». Ακόμη και σήμερα μπορεί ο νέγρικος κόσμος να μην αντιπροσωπεύει μια ισχυρή δύναμη: ο μύθος του αίματος έχει αφυπνιστεί και εδώ και μετά από 50 χρόνια η δύναμή του θα έχει διογκωθεί πάρα πολύ. Μέχρι τότε ο σκανδιναβικός άνθρωπος πρέπει να φροντίσει να μην υπάρχουν άλλοι νέγροι, κίτρινοι, μιγάδες και Εβραίοι στις πολιτείες του. Αυτή επισημαίνει και το πρόβλημα της Αμερικής.

Και στις Ηνωμένες Πολιτείες η φυλετική πολιτική πρέπει και θα έχει αντίκτυπο στην παγκόσμια πολιτική, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που κάποτε η ιδέα της δημοκρατίας καθόριζε τη ζωή σχεδόν όλων των κρατών. Η Βόρεια Αμερική είναι το κράτος στο οποίο πραγματοποιήθηκαν για πρώτη φορά τα μασονικά «ανθρώπινα δικαιώματα». Ο αδελφός Ουάσιγκτον έγινε το αρχέτυπο αυτής της φιλοσοφίας και η αμερικανική διακήρυξη της ελευθερίας ήταν το πρότυπο για τα «Ανθρώπινα δικαιώματα» (Droits de l'homme) της εξέγερσης του Παρισιού. Ομολογουμένως για να προωθηθεί ο καπιταλισμός, ακούστηκε η κραυγή μάχης των «ανθρώπινων δικαιωμάτων» και η απελευθέρωση των μαύρων επιτεύχθηκε στις νότιες πολιτείες· σήμερα, κάθε Αμερικανός καταριέται αυτή την απελευθέρωση των Νέγρων. Ο καθένας Αμερικανός, ακόμα κι αν πρέπει να χτυπηθεί με λαστιχένια γκλομπ, είναι αποφασισμένος σαν κράτος, γιατί ο ξεπερασμένος φιλελευθερισμός επιμένει να χτυπά στο όνομα της «ελευ-

* «Λευκή Σημαία» (Weiße Fahne), Αύγουστος 1925, εκδόσεις Γιοχάνες Μπάουμ, Πφούλινγκεν.

θερίας» σε όλους τους πολίτες. Το ζήτημα των Νέγρων...

Το «μαύρο βασίλειο της γης»

...βρίσκεται στην κορυφή όλων των ζητημάτων ύπαρξης στις Η.Π.Α. Εάν κάποια μέρα εγκαταλείψουμε οριστικά την ανόητη αρχή της ισότητας και των ίσων δικαιωμάτων όλων των φυλών και των θρησκειών, τότε θα προκύψουν τα απαραίτητα συμπεράσματα σχετικά με τους κίτρινους και τους Εβραίους. Το υγιές ένστικτο έχει σχεδόν ξεπεράσει το δημοκρατικό δόγμα στην κοινωνική ζωή μέσω της ανέγερσης φυλετικών φραγμών, αλλά δεν μπορούμε να ανεχτούμε μια πολιτική που επιτρέπει στους νέγρους να οικειοποιούνται «πολιτισμό», να ανοίγουν καταστήματα, να γίνονται δικηγόροι και να οργανώνονται πολιτικά και χάρη στον μέτριο τρόπο της ζωής τους να φέρνουν μεγάλα χρηματικά ποσά στα κοινά τους ταμεία και συνειδητά να αρχίζουν να ονειρεύονται μια μαύρη παγκόσμια αυτοκρατορία από το Κάιρο μέχρι το Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας. Ακριβώς εδώ θα έπρεπε να εμπλακεί η αμερικανική νομοθεσία και να ξεκινήσει σκόπιμα μια επανεγκατάσταση των μαύρων στην Αφρική. Μετά τη στέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων, η καθιέρωση μιας προγραμματισμένης απέλασης μαύρων στην Κεντρική Αφρική, που θα αυξανόταν χρόνο με το χρόνο, θα ήταν ακόμη και μια κερδοφόρα επιχείρηση μακροπρόθεσμα, καθώς κάθε νέγρος θα μπορούσε εύκολα να αντικατασταθεί από έναν λευκό άνδρα, και οι Η.Π.Α. θα γίνονταν πολύ πιο ενοποιημένες σαν κράτος. Αν δεν συμβεί τίποτα από όλα αυτά, τα σημερινά 12 εκατομμύρια μαύρων θα ανέλθουν σύντομα στα 50 εκατομμύρια και, σαν στρατεύματα του μπολσεβικισμού, θα επιφέρουν ένα αποφασιστικό πλήγμα στη λευκή Αμερική.

Η κίτρινη απειλή στην Καλιφόρνια έχει επίσης κάνει το φυλετικό πρόβλημα φλέγον ζήτημα. Είναι ένα παγκόσμιο πολιτικό παράδειγμα του πόσο μικρό ρόλο μπορεί να παίξει ένα ζήτημα δικαίου στους φυλετικούς αγώνες, στο γεγονός μιας στοιχειώδους μετανάστευσης λαών. Η Ιαπωνία είναι υπερπληθυσμένη, πρέπει να επανεγκαταστήσει ανθρώπους για να μην ασφυκτιά. Αυτό είναι το δικαίωμα στην ύπαρξή της. Το ακόμη ανώτερο λευκό στρώμα της Βόρειας Αμερικής έχει το δικαίωμα της αυτοσυντήρησης και πρέπει να προστατεύσει τη δυτική ακτή της από μια κίτρινη πλημμύρα.

«Δικαίωμα» και φυλετικός αγώνας

Το ζήτημα δεν μπορεί να λυθεί μέσα από τις ιδέες της ανέντιμης κυριαρχίας του χρήματος, που χτίζει τα τραπεζικά ανάκτορά του χάρη στη φυλετική διχόνοια. Ο ανέντιμος κανόνας του χρήματος πρέπει, αναγκαστικά, να αγωνιστεί για παγκόσμια κυριαρχία μέσω του παγκόσμιου χρέους. Μια φυλετικά οργανική οριοθέτηση στη γη, ωστόσο,

σημαίνει, εξ ανάγκης, το τέλος του διεθνούς κανόνα του χρυσού και μαζί του το τέλος του εβραϊκού μεσσιανισμού, που έχει σχεδόν πραγματοποιηθεί σήμερα μέσω της κυριαρχίας των παγκόσμιων τραπεζών και σκοπεύει να ολοκληρωθεί με τη δημιουργία ενός εβραϊκού κέντρου στην Ιερουσαλήμ. Η διπλωματία όλων των λαών προετοιμάζεται για την επερχόμενη αντιπαράθεση μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ιαπωνίας και ο Μαύρος την περιμένει ήδη αρκετά συνειδητά!

Όπως αναφέρθηκε, ο αγώνας τώρα είναι για την Κίνα ως προς την περιοχή ανάπτυξης ή για την κάλυψη των νώτων. Αυτός ο νέος παγκόσμιος πόλεμος θα είναι αναπόφευκτος εάν τα κράτη δεν διαμορφωθούν με βάση τον φυλετικό μύθο. Το ότι η Αμερική πρέπει να απομακρύνει τους κίτρινους από την ευημερούσα Δύση, ένα μελλοντικό πολιτιστικό κέντρο της σκανδιναβικής φυλής, είναι μια ζωτική αναγκαιότητα που βρίσκεται πάνω από όλα τα άλλα «δικαιώματα» στα χαρτιά. Αλλά αυτό απαιτεί επίσης την αναγνώριση των φυλετικών δικαιωμάτων του καλλιεργημένου ιαπωνικού λαού. Από αυτό προκύπτει ότι ένα επερχόμενο φυλετικό κράτος της Βόρειας Αμερικής θα πρέπει να εγκαταλείψει τις κτήσεις του στην ανατολική Ασία προκειμένου να εγκαταστήσει εκεί τους Ιάπωνες της Καλιφόρνιας. Αυτό μπορεί να ακούγεται εξωφρενικό, επειδή η αμερικανική ναυτική βάση στις Φιλιππίνες θεωρείται σαν ένας τρόπος διασφάλισης του αμερικανικού εμπορίου στην ανατολική Ασία θα μπορούσε να αποτελέσει βάση για επίθεση κατά της Ιαπωνίας σε περίπτωση πολέμου. Αν και αυτό είναι σίγουρα απαραίτητο από την σκοπιά του σημερινού οικονομικού ιμπεριαλισμού, δεν θα είναι πλέον ζωτικής σημασίας όταν η Βόρεια Αμερική εξαλείψει τα φυλετικά ξένα συστατικά της και αρχίσει να οργανώνεται συνειδητά στον τεράστιο ζωτικό της χώρο μεταξύ του Ατλαντικού και του Ειρηνικού.

Ένα οργανικά δομημένο κρατικό σύστημα

Η εποχή της απεριόριστης εξάπλωσης (επέκτασης) έχει τελειώσει με έναν παγκόσμιο πόλεμο και με την παγκόσμια κυριαρχία του χρήματος· σήμερα ξεκινάμε την εποχή της εσωτερικής συγκέντρωσης που θα δημιουργήσει ένα φυλετικά οργανικά δομημένο κρατικό σύστημα. Όλοι οι φιλόσοφοι, ιστορικοί και πολιτικοί όλων των λαών καλούνται να συλλάβουν αυτή την ιδέα συνειδητά και να εργαστούν για την εφαρμογή της. Η λαϊκή ιδέα παραποιείται σήμερα από το διεθνές χρηματιστήριο, καθώς τροφοδοτεί την πάλη μεταξύ των κρατών, κάθε μέτρο, και μάλιστα κάθε ιδέα που μπορεί να έχει μεσολαβητικό αποτέλεσμα εδώ καταστέλλεται.

Από αυτή τη σκοπιά, ο σύγχρονος «πασιφισμός» αποδεικνύεται ένα εντελώς αναληθές κίνημα. Στην πραγματικότητα, ο πασιφισμός στηρίζεται στην αναγνώριση της δημοκρατίας, πρακτικά δηλαδή στην

κυριαρχία του χρήματος. Η φλυαρία του για τον «παγκόσμιο αφοπλισμό» δεν είναι τίποτα άλλο από μια απάτη για να αποσπάσει την προσοχή των ανθρώπων από τις πραγματικές αιτίες των φλυκταινωδών πληγών τους.

Η «παγκόσμια ειρήνη» δεν θα έρθει με τον αφοπλισμό στρατών και στόλων, αλλά με την πλήρη καταστροφή της ανέντιμης δημοκρατίας, των ιδεών του κράτους χωρίς φυλές του 19ου αιώνα, την εξάλειψη της παγκόσμιας οικονομικής υπονόμευσης από τη χρηματοδότηση η οποία (χρηματοδότηση) θα επιφέρει την πτώση όλων των κρατών σήμερα στο όνομα των λαών, εκτός εάν βιωθεί ζωτικά η θρησκεία του αίματος, αναγνωριστεί και πραγματοποιηθεί στη ζωή. Μια Αμερική που έχει καθαριστεί από μαύρους και κίτρινους και Εβραίους, που σκόπιμα καλλιεργείται για να είναι σκανδιναβική και ευρωπαϊκή, είναι χίλιες φορές πιο ισχυρή από μια Αμερική που διαλύεται σε κομμάτια από αυτό το ξένο αίμα, όσο μεγάλες και αν είναι οι αποικίες και οι ναυτικές βάσεις που έχει. Η παγκόσμια πολιτική της Αγγλίας δεν ήταν δυνατή...

Η Ανατολική Ασία στους Ανατολικούς Ασιάτες!

...μόνο χάρη στη νησιωτική της θέση, αλλά μπορεί να αναχθεί μόνο στο γεγονός ότι οι Σάξονες και οι Νορμανδοί δημιούργησαν έναν ενοποιημένο λαό του οποίου το κέντρο ήταν φυλετικά καθαρό. Σήμερα, με τους Εβραίους του Λονδίνου να επηρεάζουν την πολιτική από το «City of London» και την ίδια στιγμή να παρέχουν «προλετάριους ηγέτες», η βρετανική πολιτική έχει ήδη χάσει τη συνοχή της. Εάν το σπίτι της Αγγλίας δεν καθαριστεί, εάν η Αγγλία δεν εγκαταλείψει προσεκτικά ορισμένες υπερεκτιμημένες θέσεις στον κόσμο, δεν θα γλιτώσει από την καταστροφή. Και έτσι τίθεται ξανά το κινεζικό πρόβλημα.

Ένας πολιτικός που έχει μόνο σκανδιναβικά ευρωπαϊκά και σκανδιναβικά βορειοαμερικανικά συμφέροντα θα υποστηρίξει μια κραυγή μάχης που στρέφεται σήμερα κατά των σημερινών ευρωπαϊκών και αμερικανικών κρατών: η Ανατολική Ασία στους Ανατολικούς Ασιάτες! Η Ιαπωνία και η Κίνα πρέπει να κριθούν διαφορετικά από την Ινδία, την Αφρική και ούτω καθεξής· πρέπει να τους δοθεί η δυνατότητα να επιτρέψουν τουλάχιστον στους λαούς τους να ζήσουν. Γι’ αυτό είναι απαραίτητο να έχουν στη διάθεσή τους όλο το ζωτικό χώρο από τη Μαντζουρία μέχρι την Ινδοκίνα και τη Μάλακκα, συμπεριλαμβανομένων των παρακείμενων νησιών. Το να εμποδίζεις τους κίτρινους να μεταναστεύσουν στη Βόρεια Αμερική και την Αυστραλία, ενώ ταυτόχρονα να θέλεις να αποικίσεις ή να κυβερνήσεις την Άπω Ανατολή, είναι μια καπιταλιστική παραφροσύνη, που αρχίζει να εκδικείται σήμερα με τις εξεγέρσεις που σιγοκαίνε στην Κίνα. Είναι πιθανό η κακώς χρησιμοποιημένη τεχνολογία των λευκών να θριαμβεύει ακόμα και σήμερα, είναι πιθανό οι κίτρινοι να απωθούνται, να στραγγαλίζονται. Τότε όμως θα γυρίσει το πρόσωπό του αναγκαστικά προς άλλες κατευ-

θύνσεις και θα ακολουθήσει τα ίχνη του Τζένγκις Χαν, του Ταμερλάνου και του Αττίλα. Αυτό που δεν κατάφεραν να πετύχουν ο Λένιν και ο Τρότσκι, να φέρουν τις δυνάμεις που ήταν αδρανείς στον μπολσεβικισμό για την τελική τους νίκη, θα πραγματοποιηθεί χάρη στην παγκόσμια πολιτική της τυφλωμένης Ευρώπης...

Νέο πρόγραμμα της Αμερικής

...και της τυφλωμένης Αμερικής. Το αν η σημερινή, ήδη αποσυντεθειμένη και ανίσχυρη εδώ και πολύ καιρό Ρωσία, να σταματήσει την κίτρινη πλημμύρα εκατομμυρίων (300 εκατομμύρια το 1930, 1,3 τρισ. το έτος 2000) που πλησιάζει, είναι κάτι παραπάνω από αμφίβολο. Και τα λόγια του Μπίσμαρκ, ότι μια μέρα οι κίτρινοι θα ποτίζουν τις καμήλες τους στον Ρήνο, μπορεί να εκπληρωθούν.

Η σωτηρία όμως από την άβυσσο βρίσκεται ακριβώς στην αντίθετη κατεύθυνση από αυτή που βλέπει, για παράδειγμα, ο Όσβαλντ Σπένγκλερ. Δεν είναι οι μεγαλοβιομήχανοι και οι Καίσαρες που κυβερνούν τις άμορφες μάζες που πρέπει να επιβεβαιώσουν το «πεπρωμένο», αλλά η αναγνώριση ότι αυτό το «μέλλον» είναι ήδη μισό παρελθόν, ότι παντού γεννιούνται δυνάμεις που, από την παρακμή του παλιού, διαμορφώνουν ήδη μια νέα εικόνα του κόσμου. Και αυτές οι δυνάμεις είναι επίσης «μη αναστρέψιμες»! Αυτές οι δυνάμεις της ψυχής μας και του αίματός μας είναι το πεπρωμένο μας, όπως ακριβώς ήταν η προσπάθεια να ανακαλύψουμε τον κόσμο τον 15ο και 16ο αιώνα και μετά τον ανθρώπινο πολιτισμό και το παγκόσμιο κράτος τον 18ο και 19ο αιώνα.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Βόρειας Αμερικής, που σύμφωνα με την ομόφωνη γνώμη όλων των ταξιδιωτών, είναι η υπέροχη χώρα του μέλλοντος, έχουν το μεγάλο καθήκον, αφού βάλουν στην άκρη όλες τις ξεπερασμένες ιδέες που χρονολογούνται από την ίδρυσή τους και τη σημερινή κατάσταση επιδεικτικότητας, (δηλαδή την καταστροφή του ιδανικού της Νέας Υόρκης) να προωθήσουν τη νέα ιδέα του φυλετικού κράτους με νεανικό σθένος, όπως έχουν ήδη προβλέψει ορισμένοι αφυπνισμένοι Αμερικανοί (Μάντισον Γκραντ, Λόθροπ Στόνταρντ): τη μετανάστευση και την επανεγκατάσταση των νέγρων και των κίτρινων, την παράδοση των κτήσεων της Ανατολικής Ασίας στην Ιαπωνία, την ενθάρρυνση για μια προετοιμασία ενός αποικισμού των μαύρων στην Κεντρική Αφρική, την εγκατάσταση των Εβραίων σε μια περιοχή όπου ολόκληρος αυτός ο «λαός» μπορεί να βρει μια θέση, σύμφωνα με τη μελλοντική ευρωπαϊκή πολιτική που θα οριστεί προς αυτή την κατεύθυνση.

Οργανικές ομάδες συμφερόντων στην Ανατολή

Οι προσπάθειες των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων τις τελευταίες δεκαετίες να ελέγξουν ακόμη και με κανόνια και τις πιο απομακρυσμένες γωνιές του κόσμου και να κρατήσουν τους εκμεταλλευόμενους λαούς σε «ειρήνη και τάξη» δεν ήταν ένδειξη δύναμης αλλά απόδειξη αδυναμίας, όπως ακριβώς μια υπερβολικά μεγάλη αστυνομική δύναμη σε ένα κράτος είναι ενδεικτική όχι της ισχυρής δομής του αλλά της σήψης του. Ο ισχυρισμός, ότι η Ευρώπη και η Αμερική έπρεπε να «ασφαλιστούν» στην Ανατολική Ασία, για παράδειγμα προκειμένου να προστατεύσουν το εμπόριο τους στην Κίνα, σώζοντας έτσι εκατοντάδες χιλιάδες, και μάλιστα εκατομμύρια, θέσεις εργασίας στο εσωτερικό από την κατάρρευση είναι αβάσιμος και μπορεί μόνο να ισχύει στο πλαίσιο της λαγνείας του σύγχρονου ιμπεριαλισμού για ληστεία. Μια χώρα τόσο πυκνοκατοικημένη όπως η Κίνα εξαρτάται από την εξαγωγή των προϊόντων της και δεν χρειάζεται τα αμερικανικά πολεμικά πλοία για να φορτώσουν τσάι και μπαχαρικά και να ξεφορτώσουν σε αντάλλαγμα τα ευρωπαϊκά προϊόντα. Για τις επόμενες δεκαετίες, η Κίνα θα σημαίνει μια τεράστια αγορά για τα χημικά και τεχνικά προϊόντα της Δύσης, προκειμένου να μπορέσει να εκμεταλλευτεί τον πλούτο του εδάφους της. Για το δικό της συμφέρον, η Κίνα θα χρειαστεί να συνάψει εμπορικές συμφωνίες με όλα τα κράτη για να δημιουργήσει δουλειά, εισόδημα και τάξη στη χώρα της, χωρίς να την αναγκάσουν οι έμποροι οπίου από την Καλκούτα και τη Βομβάη. Φυσικά θα ξέρει πώς να υπερασπιστεί τον εαυτό της εάν οι αχόρταγοι τοκογλύφοι τραπεζίτες του κόσμου θέλουν να θεωρούν όλους τους καλλιεργημένους λαούς σαν φυτείες για δάνεια, αρκετά καλές για να τους εκβιάζουν με τόκους και επιτόκια και να ορίζουν έναν οικονομικό επίτροπο σαν άρχοντα για ολόκληρη τη χώρα με τον ίδιο τρόπο που εισήχθη η υπαγόρευση του Τσαρλς Γκέιτς Ντόους στη Γερμανία. Και αυτό είναι καλό.

Τα σημερινά χρέη των κρατών αντιμετωπίζονται ήδη ως σύμβαση ιδιωτικού δικαίου. Η παραβίαση ορισμένων συμφωνιών τιμής, παρά την αδυναμία εκπλήρωσής τους για πολλούς λαούς, θα οδηγούσε εύκολα στις πιο σοβαρές συγκρούσεις...

Ο χρηματοοικονομικός καπιταλισμός είναι εχθρός του λαού

...με τα παγκόσμια κράτη, πιο σωστά με τους τραπεζίτες που διοικούν αυτά τα παγκόσμια κράτη. **Η επέμβαση στη λεγόμενη «Γερμανική Τράπεζα του Ράιχ» (Deutsche Reichsbahn) ή «Τράπεζα του Ράιχ» (Reichsbank) είχε σαν αποτέλεσμα σοβαρές επιπλοκές στην εξωτερική πολιτική μέχρι το 1933. Έτσι οι σιδηρόδρομοι, τα χρήματα και ολόκληρο το Ράιχ έφεραν αδικαιολόγητα το επίθετο «Γερμανός». Γερμανοί ήταν μόνο οι σκλάβοι που εργάζονταν σ' αυτά,**

ο έλεγχος ήταν στα χέρια Γάλλων, Εβραίων και Αμερικανών. Αυτή η κατάσταση πραγμάτων δεν ήταν βιώσιμη μακροπρόθεσμα, και σε περίπτωση αλλαγής της παγκόσμιας πολιτικής κατάστασης ερχόταν ένα ξέσπασμα, τότε θα έφταιγαν μόνο οι άπληστοι εκπρόσωποι της δημοκρατίας. Τώρα, μετά τη Γερμανία, το ένα κράτος μετά το άλλο έπεφτε στα δίχτυα αυτού του παγκόσμιου πολιτικού ληστρικού συστήματος στο οποίο οφείλουμε τους φόρους που μας επέβαλλαν. Ταυτόχρονα όμως αρχίζει και μια αφύπνιση. Αυτή η επαγρύπνηση, στη βάση της γερμανικής επανάστασης του 1933, θα οδηγήσει αναγκαστικά σε λύσεις.

Δεν είναι ένα «διεθνές ιδιωτικό συνδικάτο» (Βάλτερ Ράθεναου), ούτε το παγκόσμιο οικονομικό εμπόριο, ούτε τα καταπιστεύματα που τίθενται σε όλους τους λαούς σαν στόχος και «νόημα της παγκόσμιας ιστορίας», ούτε μια ένωση λαών χωρίς φυλές, που πρέπει να ανακοινώσει την σκανδιναβογερμανική ανανέωση σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο πολιτικό επίπεδο, αλλά τα φυλετικά καθορισμένα κρατικά συστήματα, που βρίσκονται σε συμβίωση μεταξύ τους μη επιθυμώντας να χαθούν σε μια ατελείωτη ανάμειξη μορφών στο άμορφο χάος, όπως ήταν η απαραίτητη συνέπεια της προηγούμενης δημοκρατικής μαρξιστικής παγκόσμιας πολιτικής, αλλά και του κρατικού μας συστήματος που ιδρύθηκε στη βάση αυτής της οργανικής δομής για να εξασφαλίσει την πολιτική κυριαρχία της λευκής φυλής σε όλη την υδρόγειο.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ιδέα μιας παγκόσμιας πολιτικής με βάση τη φυλή, σηματοδοτεί σε σχέση με την Ανατολική Ασία, την απομάκρυνση του ενός κράτους μετά το άλλο...

Παγκόσμια πολιτική προεπισκόπηση

...από το σημερινό πανκρατικό και υπερεθνικό χρηματοπιστωτικό σύστημα, τα τέσσερα πέμπτα του οποίου βρίσκονται υπό τον έλεγχο των Εβραίων εδώ και πολύ καιρό. Η Παν-Ευρώπη χωρίς φυλές, η χαοτική «παγκόσμια δικαιοσύνη», η παγκόσμια μασονική δημοκρατία χωρίς έθνη, αυτές οι νέες ιδέες της σκανδιναβικής δύσης είναι οι μόνες πιο επικίνδυνες γιατί είναι πιο οργανικές. Όλες οι άλλες δεν έχουν καμία ισχύ. Και μετά από αυτή την παγκόσμια πολιτική αξιολόγηση των δυνάμεων που αγωνίζονται, θα υπάρξει και πάλι επιβεβαίωση του κρατικού συστήματος που υποδείχθηκε στην αρχή, η θεμελίωση του οποίου αντιστοιχεί αποκλειστικά στα συμφέροντα των σκανδιναβικών πολιτισμών και των δυνάμεων που διαμορφώνουν το κράτος: ένα γερμανο-σκανδιναβικό μπλοκ με στόχο τη διασφάλιση της βόρειας Ευρώπης από το κομμουνιστικό κύμα, αποτρέποντας τη δημιουργία μιας συγκεντρωμένης απειλής στα ανατολικά. Μια συμμαχία αυτού του μπλοκ με την Αγγλία, της οποίας η κυριαρχία στην Ινδία είναι εγγυημένη μόνο με την αποτροπή της ασιατικής πολιτικής ισχύος· παρά το γεγονός ότι

υπάρχουν σίγουρα μεγάλες εντάσεις, θα δώσουμε κοινή υποστήριξη σε μια λευκή φυλετική πολιτική στη Βόρεια Αμερική, υπό τον όρο ότι η Αμερική αποσύρει τις απαιτήσεις της για φόρους από τη Γερμανία και την Αγγλία· θα υπάρξει στρατιωτική συμμαχία με την ηγεσία της Ιταλίας· στην Άπω Ανατολή θα υπάρχει ένα σύστημα κίτρινων κρατών που θα συνεργαστούν με τη λευκή φυλή για να διατηρήσουν τα ζωτικά συμφέροντα των λευκών στη Βόρεια Αμερική και στην Ευρώπη. Το πόσο μπορεί αυτή η φυλετική βούληση να πετύχει τους στόχους της, μόνο το μέλλον θα το δείξει.

Η ίδια η Γερμανία θα έχει επιτέλους την ευκαιρία να δημιουργήσει αρκετό χώρο διαβίωσης για τα 100 εκατομμύρια κατοίκους της στην Ευρώπη, όπου η πολιτική εδώ οδηγεί πίσω στη μεταφυσική: η εσωτερική δημιουργική ελευθερία ενός λαού συνδέεται και με την πολιτική ανεξαρτησία, αλλά μόνο αυτή η ανεξαρτησία μπορεί να εγγυηθεί τη διάρκεια και τη δύναμη της εθνικής έννοιας της τιμής. Γι’ αυτό το κάλεσμα για τον δικό του χώρο, για το δικό του ψωμί, είναι και η προϋπόθεση για την επίτευξη πνευματικών αξιών...

Εξωτερική πολιτική και αγροτική ελευθερία

...και τη διαμόρφωση του γερμανικού χαρακτήρα. Σ’ αυτόν τον μεγάλο αγώνα για ύπαρξη με τιμή, ελευθερία και ψωμί, ενός τόσο δημιουργικού έθνους όπως η Γερμανία, ο γερμανικός λαός πρέπει να περιμένει το αντάλλαγμα που έχει ήδη δοθεί σε λιγότερο σημαντικά έθνη, χωρίς δισταγμό. Το έδαφος πρέπει να καθαριστεί για όργωμα με τα χέρια των Γερμανών αγροτών. Αυτό από μόνο του δίνει στον γερμανικό λαό, που είναι στριμωγμένος σε ένα πολύ μικρό χώρο, την ευκαιρία να αναπνεύσει. Και σαν αποτέλεσμα, θα δημιουργηθούν τα θεμέλια για μια νέα πολιτιστική εποχή για τους λευκούς.

Ο Μύθος του 20ου αιώνα

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Τρίτο βιβλίο:

Το επερχόμενο Ράιχ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII
Η Ουσιαστική Ενότητα

Ένας λαός χάνεται σαν λαός και είναι νεκρός, αν, μελετώντας την ιστορία του και δοκιμάζοντας τη θέλησή του για το μέλλον, δεν μπορεί να ανακαλύψει την ενότητα. Ανεξάρτητα από τις μορφές που μπορεί να έχει πάρει το παρελθόν στην πορεία του, όταν ένα έθνος φτάνει στο σημείο να αρνηθεί πραγματικά τις αλληγορικές εικόνες που πηγάζουν από το πρώτο του ξύπνημα, τότε έχει αρνηθεί τις ρίζες της ύπαρξής του και του γίγνεσθαί του και έχει καταδικαστεί στη στειρότητα. Γιατί η ιστορία δεν είναι μια εξέλιξη από το τίποτα σε κάτι, ούτε από κάτι ασήμαντο σε κάτι σπουδαίο, ούτε η μετατροπή της φύσης σε κάτι εντελώς διαφορετικό, αλλά η πρώτη φυλετική-εθνική αφύπνιση που προέκυψε από ήρωες, θεούς και ποιητές είναι ήδη μια κορύφωση για πάντα. Ουσιαστικά, αυτό το πρώτο μεγάλο μυθικό επίτευγμα δεν μπορεί να «τελειοποιηθεί» πια, αλλά απλώς παίρνει διαφορετικές μορφές. Η αξία που εισπνέεται σε έναν θεό ή ήρωα είναι αυτό που είναι αιώνιο σε καλό και κακό. Ο Όμηρος αντιπροσώπευε την υψηλότερη ενίσχυση αυτού που ήταν ελληνικό και το φύλαγε ακόμη και σε παρακμή. Ο Γιαχβέ είναι το σύμβολο του αχαλίνωτου εβραϊσμού, πίστη σε αυτόν είναι η δύναμη ακόμα και του πιο ασήμαντου Εβραίου παζαρευτή στην Πολωνία.

Αυτή η ενότητα ισχύει και για τη γερμανική ιστορία, για τους άνδρες της, τις αξίες της, για τους αρχαίους και νέους μύθους και για τις θεμελιώδεις ιδέες της γερμανικής εθνικότητας.

Μια μορφή του Όντιν είναι νεκρή, δηλαδή ο Όντιν, που ήταν ο υπέρτατος από τους πολλούς θεούς που εμφανίστηκαν σαν η ενσάρκωση...

Όντιν, Ουλφίλας, Έκχαρντ

...μιας γενιάς που είχε ακόμα παραδοθεί στους φυσικούς συμβολισμούς. Αλλά ο Όντιν* σαν η αιώνια κατοπτρική εικόνα των αρχέγονων πνευματικών δυνάμεων του σκανδιναβικού ανθρώπου ζει σήμερα όπως ακριβώς όπως ζούσε πριν από 5.000 χρόνια. Ενσαρκώνεται στην τιμή και τον ηρωισμό, στη δημιουργία τραγουδιού, δηλαδή τέχνης, στην προστασία του νόμου και στην αιώνια αναζήτηση της σοφίας. Ο Όντιν έμαθε ότι η φυλή των θεών πρέπει να χαθεί από υπαιτιότητα των θεών, λόγω αθέτησης της σύμβασης με τους οικοδόμους της Βαλχάλα. Έχοντας κατά νου αυτή τη πτώση, διέταξε τον Χάιμνταλ να καλέσει τον Άζεν με το κέρατό του για την τελική αποφασιστική μάχη. Ανικανοποίητος, ψάχνοντας αιώνια, ο θεός περιπλανήθηκε στο σύμπαν για να κατανοήσει τη μοίρα του και τη φύση της ύπαρξής του. Θυσίασε το ένα μάτι του, για να συμμετάσχει στη βαθύτερη σοφία. Σαν αιώνιος περιπλανώμενος, είναι ένα σύμβολο της σκανδιναβικής, αιώνια αναζητούσας και αναπτυσσόμενης ψυχής, η οποία δεν μπορεί να αποσυρθεί με σιγουριά πίσω στον Γιαχβέ και τους εκπροσώπους του. Η επίμονη θεληματικότητα, η οποία, στην αρχή, ανέβαινε τόσο τραχιά στα πολεμικά τραγούδια για τον Θορ στις σκανδιναβικές χώρες, δείχνει επίσης στην αρχή της εμφάνισής της την έμφυτη προσπάθεια, αναζήτησης σοφίας της μεταφυσικής πλευράς στον Όντιν τον Περιπλανώμενο. Όμως το ίδιο πνεύμα αποκαλύπτεται για άλλη μια φορά με τους μεγάλους, ελεύθερους Οστρογότθους και τον ευσεβή Ουλφίλα· αυτό όμως φαίνεται – έστω και ταυτόχρονα – στον ενισχυμένο ιπποτισμό και στους μεγάλους σκανδιναβικούς δυτικούς μυστικιστές, με το μεγαλύτερο πνεύμα τους, τον Μάιστερ Έκχαρτ. Και πάλι ανακαλύπτουμε αργότερα ότι όταν στην Πρωσία του Φρειδερίκου, η ψυχή που κάποτε γέννησε τον Όντιν ξαναζωντάνεψε στο «Χόενφριντμπεργκερ» (Hohenfriedberg) και στο «Λόιτεν» (Leuthen), ξαναγεννήθηκε ταυτόχρονα στην ψυχή του ιεροψάλτη της εκκλησίας του Άγιου Θωμά (Thomaskantor) και του Γκαίτε. Από αυτή την άποψη, ο ισχυρισμός μας,...

Θεοδώριχος και Κλόβις

...ότι ένα ηρωικό σκανδιναβικό έπος, μια πρωσική πορεία, μια σύνθεση του Μπαχ, ένα κήρυγμα του Έκχαρτ και ένας μονόλογος του Φάουστ, είναι μόνο διαφορετικές εκφράσεις της ίδιας ψυχής, δημιουργήματα της ίδιας θέλησης, θα φανεί βαθιά δικαιολογημένος. Είναι αιώνιες δυνάμεις που αρχικά ενώθηκαν με το όνομα Όντιν και που αργότερα απέκτησαν

---

* Ο Χέρμαν Βιρτ βρίσκει ίχνη παρακμής και στον αρχαίο κόσμο των θεών: επιρροές μιας της φυλής των Εσκιμώων. Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια, αλλά δεν επηρεάζει αυτό που είναι πραγματικά γερμανικό.

μορφή στον Μέγα Φρειδερίκο και τον Μπίσμαρκ. Και όσο αυτές οι δυνάμεις είναι αποτελεσματικές, και όσο το σκανδιναβικό αίμα αναμιγνύεται με μια σκανδιναβική ψυχή και θέληση, ο σκανδιναβικός άνθρωπος θα είναι ενεργός και θα εργάζεται σε μυστικιστική ένωση, που είναι προϋπόθεση για κάθε γνήσια δημιουργία.

Μόνο ο Μύθος και οι μορφές του είναι ζωντανοί, για τους οποίους οι άνθρωποι είναι έτοιμοι να πεθάνουν. Όταν οι Φράγκοι εγκατέλειψαν τα άλση της αρχαίας πατρίδας τους, και τα σώματα και οι ψυχές τους έμειναν χωρίς ρίζες, σταδιακά έχασαν τη δύναμη να αντισταθούν στην πιο σταθερά δομημένη ζωή των κατοίκων της Γαλατίας. Μάταια ο Θεοδώριχος προσπάθησε να προσηλυτίσει τον βασιλιά των Φράγκων Κλόβις στον ελεύθερο Αρειανισμό, για να εδραιώσει τον εθνικισμό έναντι του διεθνισμού της Ρώμης· πολιορκημένος από την υστερική σύζυγό του, ο αρχηγός της ισχυρότερης στρατιωτικά γερμανικής φυλής ολοκλήρωσε την πνευματική μεταστροφή στο ρωμαϊκό στρατόπεδο. Βεβαίως, ούτε αυτός ούτε οι άλλοι Φράγκοι σκέφτηκαν να εγκαταλείψουν τον χαρακτηριστικό τους ηρωισμό, τον τοποθέτησαν μόνο δίπλα στον Χριστιανισμό για να πολεμήσουν κάτω από το λάβαρο του τελευταίου για τη φήμη και τη δύναμή τους. Εξαρτημένος από το πρώτο βήμα, ο ρωμαϊκός μύθος ξεπέρασε στη συνέχεια τις αρχαίες γερμανικές ιδέες του αίματος, έτσι ώστε να μπορέσει να αναλάβει την ηγεσία της γερμανικής ψυχής. Όλοι οι πόλεμοι τώρα γίνονταν κάτω από το σημείο του σταυρού. Και όταν αυτός ο σταυρός θριάμβευσε παντού, άρχισε ο αγώνας μέσα στον «προσηλυτισμένο» κόσμο ενάντια στους αιρετικούς και στους προτεστάντες, που από την πλευρά τους έφεραν και το σημείο του σταυρού στο πεδίο της μάχης. Τότε πέθανε ο μύθος του μαρτυρικού σταυρού, γεγονός το οποίο οι σημερινές εκκλησίες προσπαθούν να αποκρύψουν με τον ίδιο τρόπο που κάποτε οι Τεύτονες απέκρυψαν τον θάνατο των παλαιών θεών. Σήμερα, είναι αδύνατο να οδηγήσεις...

Το τέλος του Βονιφάτιου

...έναν βορειοευρωπαϊκό στρατό, ούτε καν έναν ισπανικό ή ιταλικό, σε πόλεμο για τον χριστιανικό σταυρό. Σήμερα οι άνθρωποι ομολογουμένως πεθαίνουν για ιδέες, σύμβολα και σημαίες – κυρίως για ιδέες – αλλά καμία από αυτές τις παραστάσεις δεν φέρει το σημάδι που κάποτε νίκησε τον «ευσεβή» Κλόβις. Και ό,τι δεν γεμίζει πια τους ζωντανούς με τόσο παθιασμένο τρόπο, ώστε να είναι πρόθυμοι να δώσουν τη ζωή τους για αυτό, είναι νεκρό και καμία δύναμη δεν θα το επαναφέρει στη ζωή. Για να μπορέσουν σήμερα να εργαστούν αποτελεσματικά για τον «σταυρό», οι εκκλησίες αναγκάζονται να κρύβονται πίσω από τις ιδέες και τα σύμβολα του μύθου μας που μόλις αφυπνίζεται. Αλλά αυτά είναι ακριβώς τα σημάδια μιας δύναμης που ο Βονιφάτιος και ο Ουίλμπαλντ

κάποτε επιχείρησαν να καταστρέψουν, τα σημάδια εκείνου του αίματος που κάποτε δημιούργησε τον Όντιν και τον Μπάλντουρ, που κάποτε γέννησε τον Μάιστερ Έκχαρτ, ο οποίος τελικά άρχισε να συνειδητοποιεί τον εαυτό του, όταν προφέρθηκε η λέξη «Παν-γερμανία» (Alldeutschland), όταν ο Γκαίτε είδε κάποτε το καθήκον του λαού μας να διαλύσει την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και να ιδρύσει έναν νέο κόσμο.

Οι στοχαστές της ελληνικής αρχαιότητας υπέθεταν ότι αργά ή γρήγορα ο λόγος θα έκανε δυνατή την πλήρη γνώση του σύμπαντος. Αργότερα, πολύ αργότερα, έγινε σαφές ότι είναι στη φύση της ανθρωπότητας να μην μπορεί να κατανοήσει τη λεγόμενη «απόλυτη αλήθεια», ή ακόμα και την υποτιθέμενη έννοια της επίγειας αιτιότητας, ακόμα κι αν μας αποκαλυπτόταν η «απόλυτη αλήθεια» που αναζητούσαμε, – δεν θα μπορούσαμε ούτε να το συλλάβουμε ούτε να το καταλάβουμε γιατί θα στερούνταν χώρου, χρόνου και αιτίας. Ωστόσο, το ρεύμα της λαχτάρας για το απόλυτο περνά όλο και περισσότερο από τις ψυχές των ανθρώπων. Όπως η γεμάτη ελπίδα αρχαιότητα, όλοι οι σύγχρονοι επαγγελματίες φιλόσοφοι ασχολούνται σοβαρά...

Αλήθεια, εμφάνιση, λάθος, ψέμα

...με την αναζήτηση και το κυνήγι της μίας αιώνιας αλήθειας. Αναζητούν αυτήν την αλήθεια με έναν καθαρά λογικό τρόπο, βγάζοντας τα συμπεράσματά τους από τα αξιώματα της λογικής. Επομένως, οι τελικές κρίσεις βασίζονται ουσιαστικά στους πρώτους ισχυρισμούς και άρα δεν είναι παρά μια λογική ανάλυση, η ανατομή μιας μάζας ιδεών και η αναγωγή των αφαιρέσεων σε ορθολογικές έννοιες. Σε αυτό το επίπεδο έρευνας – από την πλευρά της λογικής – η υποτιθέμενη μία αλήθεια αντιτίθεται στο φαινομενικά αιώνιο λάθος. Εξ ου και η κατανοητή απόγνωση του Σοπενχάουερ όταν κοιτάζει την παγκόσμια ιστορία, εξ ου και η παράδοση του Γιόχαν Γκότφριντ Χέρντερ όσο έψαχνε για ένα απόλυτο «σχέδιο», αλλά και η απεριόριστη προσπάθεια να παρουσιαστεί ένας υποτιθέμενος εκχριστιανισμός όλων των λαών, που θα εξανθρωπίσει όλες τις φυλές και θα δημιουργήσει μια ενιαία ανθρωπότητα κ.λ.π. σαν «αιώνιους στόχους». Ιδέες που έχουν καθαρά αφηρημένο, σχολαστικό χαρακτήρα, αλλά πηγάζουν από την επιθυμία του δημιουργού τους.

Ακόμη και σήμερα αυτή η στάση κυριαρχεί σε ολόκληρη τη φιλοσοφία μας· ακόμη και εκείνοι οι στοχαστές που θέλουν να μας δώσουν μια δημοφιλή κοσμοθεωρία σε αυτήν την επιθυμητή εθνική αλήθεια βλέπουν μόνο ένα μέρος της «αιώνιας αλήθειας». Έτσι κινούμαστε πλήρως στο διανοητικά-ορθολογικό-λογικό επίπεδο της ύπαρξής μας, σαν να ήταν αυτή η μοναδική πλατφόρμα της ανθρώπινης έρευνας. Υπάρχουν όμως και άλλα.

Αν τοποθετήσω ένα μπιζέλι στην εξωτερική πλευρά του δείκτη μου, το

απλώσω με το μεσαίο δάχτυλο και μετά κυλήσω απαλά τον αρακά, τότε έχω την αίσθηση ότι κρατάω δύο μπιζέλια. Σε αυτή και σε χιλιάδες παρόμοιες περιπτώσεις, η αλήθεια έρχεται σε αντίθεση με την εμφάνιση, επομένως η κρίση σχετίζεται με την διαίσθηση. Στο επίπεδο της ηθικής βούλησης, το ψέμα είναι που αντιτίθεται στην αλήθεια. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις η καλλιεργημένη γερμανική γλώσσα εκφράζει εντυπωσιακά ευρείες αποχρώσεις...

Μορφή ζωής και σκοπιμότητα

...που παραπέμπουν σε μια ολοένα καινούργια σφαίρα του εγώ· αυτό που έχουν όλα κοινό είναι ότι η μόνη λογική, διαισθητική βουλητική αλήθεια είναι πάντα μια σχέση κρίσης με κάτι έξω από αυτήν, για αυτόν τον λόγο ο Σοπενχάουερ πίστευε ότι ήταν απολύτως απαραίτητο να αποδεχτεί την πρόταση ότι «η εσωτερική αλήθεια είναι μια αντίφαση».

Το τελευταίο δεν ισχύει, αν, εκτός από τις τρεις αντιθέσεις, εξακολουθούμε να συλλαμβάνουμε την ιδέα μιας εντελώς διαφορετικής αλήθειας, την οποία θα ονομάσω οργανική αλήθεια και με την οποία πραγματεύεται αυτό το βιβλίο.

Ο οργανισμός ενός ζωντανού πλάσματος είναι η μορφή, δηλαδή γίνεται κατανοητός μέσω της σκοπιμότητας της εσωτερικής και της εξωτερικής δομής του, τα συστατικά των πνευματικών και νοητικών του δυνάμεων. Μορφή και σκοπιμότητα είναι λοιπόν οργανικά το ένα και το αυτό (Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν), το πρώτο αποκαλύπτει τι είναι ουσιώδες από την πλευρά του διαισθητικού στοχασμού, το άλλο αποκαλύπτει τις πτυχές του τι είναι ορθολογική αντίληψη. Αυτό που είναι πλέον ουσιαστικό να αναγνωρίσουμε και αυτό που αποτελεί τον πυρήνα αυτής της νέας οπτικής για τον κόσμο και το κράτος του 20ού αιώνα, είναι ότι η οργανική αλήθεια είναι αυτοτελής και μπορεί να διακριθεί από τη σκοπιμότητα των μορφών ζωής. Αυτό που στο πρώτο βιβλίο, σαν ύπαρξη και σαν παρουσία, σχημάτισε την αντίθεση, εμφανίζεται λοιπόν, βαθύτερο και διευρυμένο ταυτόχρονα σαν γενικό πρότυπο σε όλους τους τομείς. Η σκοπιμότητα σημαίνει τη δομική διάταξη ενός ζωντανού πλάσματος, η έλλειψη σκοπού την καταστροφή του· ταυτόχρονα τα μέσα υπάρχουν για να εξευγενίσουν το σχήμα ή να επιφέρουν ένα αποτέλεσμα ακρωτηριασμού. Για να το θέσουμε ακόμη πιο βαθιά, ένα τέτοιο εμπόδιο στη διαμόρφωση μιας φιγούρας συνιστά διπλό αμάρτημα: αμαρτία ενάντια στη φύση και αμαρτία ενάντια στις επίδοξες εσωτερικές δυνάμεις και αξίες. Η αυτοτελής οργανική αλήθεια περιλαμβάνει έτσι το λογικό, το διαισθητικό και το ενεργά επιθυμητό επίπεδο με σχεδόν τρισδιάστατο τρόπο· το σχήμα και η σκοπιμότητα είναι έτσι τα απτά κριτήρια αξίας, όχι «σαν μέρος μιας αιώνιας αλήθειας», αλλά σαν μέρος της ίδιας της αλήθειας,...

Η «οργανική αλήθεια»

...στο βαθμό που αυτή μπορεί να εκδηλωθεί μέσα στις μορφές της αντίληψής μας.

Το λογικό μέρος όλης αυτής της αλήθειας, δηλαδή ο χειρισμός των εργαλείων της κατανόησης και της λογικής, αντιπροσωπεύεται από την κριτική της αντίληψης. Το ορατό μέρος της όλης αλήθειας αποκαλύπτεται στην τέχνη, τα παραμύθια και τον θρησκευτικό μύθο· το βουλητικό μέρος (στενά συνδεδεμένο με το οπτικό μέρος) συμβολίζεται από την ηθική και τις μορφές της θρησκείας. Στέκονται – αν είναι αληθινά – στην υπηρεσία της οργανικής αλήθειας, που σημαίνει: στην υπηρεσία της φυλετικά συνδεδεμένης εθνικότητας. Από το τελευταίο έρχονται, στο τελευταίο επιστρέφουν. Και όλοι βρίσκουν τον αποφασιστικό τους χαρακτήρα στο αν ενισχύουν ή όχι το σχήμα και τις εσωτερικές αξίες αυτής της φυλετικής εθνικότητας, την καλλιεργούν πιο σκόπιμα και τη διαμορφώνουν πιο ζωτικά.

Με αυτό τον τρόπο, η πανάρχαια σύγκρουση μεταξύ γνώσης και πίστης, αν δεν έχει διευθετηθεί, έχει επανέλθει στην οργανική της βάση και έτσι έχει δοθεί η δυνατότητα να εξεταστεί εκ νέου. Η αναζήτηση της «μίας απόλυτης αιώνιας αλήθειας» θεωρήθηκε καθαρά σαν θέμα γνώσης, δηλαδή σαν κάτι που είναι τεχνικά, αν όχι εφικτό, τουλάχιστον κατά προσέγγιση εφικτό. Αυτό ήταν εντελώς λάθος. Η τελική πιθανή «γνώση» μιας φυλής βρίσκεται στον αρχαιότερο θρησκευτικό της μύθο. Και η αναγνώριση αυτού του γεγονότος είναι η απόλυτη πραγματική σοφία του ανθρώπου. Όταν ο Γκαίτε, με τον θαυμαστό του τρόπο, λέει, ότι η γνώση μας φαίνεται σαν κάτι που είναι πάντα νέο και πρωτόγνωρο, ενώ η σοφία από την άλλη φαίνεται σαν μια «υπενθύμιση», – ιδωμένο από άλλη πλευρά – σημαίνει ακριβώς το ίδιο πράγμα. Η βιωμένη, γεμάτη σοφία κοσμοθεωρία και η οργανική αυτοτελειοποίηση σημαίνουν τη βίωση εκείνης της ροής του αίματος που συνδέει τους παλιούς Γερμανούς ποιητές, τους μεγάλους στοχαστές και καλλιτέχνες,...

Ο Ζίγκφριντ και ο στρατιώτης από το 1914

...τους Γερμανούς πολιτικούς και τους στρατηγούς. Είναι μια μυθική ανάμνηση, όταν παρουσιάζεται σήμερα η φιγούρα του Σάξονα δούκα Βιτεκίνδου σαν σπουδαία και παρόμοια με την φιγούρα του Μαρτίνου Λούθηρου και του Μπίσμαρκ. Είναι μια ενδόμυχη σοφία και μια μυθική νέα εμπειρία του αρχέγονου περιεχομένου της αλήθειας αν θέσουμε τον Μάιστερ Χίλντεμπραντ δίπλα στον Μάιστερ Έκχαρντ και τον Μέγα Φρειδερίκο· είναι το τελευταίο πιθανό όριο της πνευματικής μας επέκτασης, αν ο μύθος του Μπάλντουρ και ο μύθος του Ζίγκφριντ φαίνεται να είναι παρόμοιος με τη φύση του Γερμανού στρατιώτη του 1914 και ο πρόσφατα πράσινος κόσμος της Έντα μετά την παρακμή των

παλιών θεών σημαίνει για εμάς την αναγέννηση του γερμανισμού από το σημερινό χάος.

Ο πιο σοφός άνθρωπος είναι εκείνος του οποίου η προσωπική αυτοπραγμάτωση βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με την αναπαράσταση της ζωής των μεγάλων ανδρών με γερμανικό αίμα. Ο σπουδαιότερος άνθρωπος της εποχής μας θα είναι αυτός που, μέσα από έναν ισχυρότερο μυθικό επανασχεδιασμό, θα υποτάξει και τις ψυχές των εκατομμυρίων δηλητηριασμένων και παραπλανημένων ανθρώπων σε αυτήν την παλιά αλλά και νέα τυπική θέληση και έτσι θα θέσει τα θεμέλια για αυτό που δεν υπήρξε ποτέ, αλλά έχει εμπνεύσει τη λαχτάρα όλων των αναζητητών μας: ένα γερμανικό λαό και μια γνήσια γερμανική λαϊκή κουλτούρα. Και όλα αυτά είναι ουσιαστικά κάτι νέο, αυτό που συνθέτει τον μύθο του αιώνα μας και ετοιμάζεται ξαφνικά να εισχωρήσει ζωογόνος στην πιο ταπεινή αγροτική καλύβα, στην πιο ταπεινή εργατική κατοικία· ακόμα και στις αίθουσες διαλέξεων των πανεπιστημίων μας δεν έχει ειπωθεί ποτέ τόσο ξεκάθαρα όσο εδώ. Είναι καιρός να βγουν όλα τα συμπεράσματα.

Οι συνέπειες όμως είναι του πιο σοβαρού είδους. Γιατί το ρητό του Γκαίτε «ό,τι είναι καρποφόρο, μόνο αυτό είναι αληθινό» ερμηνεύει την ουσία κάθε τι βιολογικού, με αποτέλεσμα...

Υποθέσεις ως αισθητήρες της αλήθειας

...ένα νέο πρότυπο που είναι εντελώς άγνωστο στη σημερινή ζωή. Διότι όταν αναγνωρίσουμε την εσωτερική αλήθεια, τότε θα αποδειχτεί ότι και το λάθος, στο οποίο φαίνεται να έχουμε πέσει, ακόμη και η «αμαρτία», μπορεί να είναι απόλυτα αληθινά, εάν κάνουμε το λογικό, διανοητικό ή βουλητικό λάθος καρποφόρο, αυξάνοντας τη δημιουργική του δύναμη. Εδώ έγκειται, για παράδειγμα, η μεγάλη αξία αυτών των υποθέσεων της φυσικής επιστήμης που αργότερα αποκαλύφθηκαν ως υλικώς εσφαλμένες: σχεδόν πάντα διεγείρουν το ερευνητικό πνεύμα σε νέα σκέψη και βοήθησαν στην ανακάλυψη νέων γεγονότων· με λίγα λόγια, έχουν βελτιώσει τη ζωή. Τα λάθη της αντίληψης μας οδήγησαν στην ανακάλυψη της διάθλασης των ακτίνων. Και εδώ η οργανική αλήθεια βάζει για άλλη μια φορά στα χέρια της τον μυστικισμό του Μάιστερ Έκχαρτ: γιατί αν έδινε στην αμαρτία και στη μετάνοια μόνο μια τρίτη θέση και ρωτούσε μόνο για το γεγονός της υπερεκτίμησής τους, αυτό δείχνει ότι και αυτός εφάρμοσε το πρότυπο της οργανικής αλήθειας σε όλα όσα συνέβησαν. Ένας αδαής θα μπορούσε τώρα να συμπεράνει από αυτό ότι τα ψέματα δίνονται ελεύθερα. Αυτό δεν ισχύει καθόλου. Το ψέμα σχετίζεται με την έλλειψη αισθήματος τιμής και θάρρους και όσα ψέματα κι αν λέει κάθε άνθρωπος, κανένας Γερμανός δεν μπορεί να τον αποκαλεί «καλό», ακριβώς επειδή τα ψέματα έρχονται σε αντίθεση με την βαθύτερη αξία του χαρακτήρα που μόνο αυτή μας κάνει καρποφό-

ρους. Άρα το ψέμα δεν είναι μόνο εκούσιο, αλλά είναι ταυτόχρονα ένα οργανικό αμάρτημα. Είναι ο χειρότερος εχθρός της σκανδιναβικής φυλής. Όποιος παραδίδεται σε αυτό χωρίς περιορισμούς , χάνεται μέσα του, αλλά και διαχωρίζεται οικειοθελώς από το γερμανικό περιβάλλον. Θα αναγκαστεί να συναναστραφεί με αχαρακτήριστα καθάρματα και Εβραίους. Εδώ αναδύεται μια ενδιαφέρουσα αντιπαράθεση, η οποία μπορεί να παρατηρηθεί και σε όλους τους άλλους τομείς: αν το βουλητικό-οργανικό ψέμα είναι ο θάνατος του σκανδιναβικού ανθρώπου, τότε αυτό σημαίνει ότι είναι και το ζωτικό στοιχείο...

Το ψέμα σαν εβραϊκός τρόπος ζωής

...του Εβραϊσμού. Για να το θέσω παράδοξα, το συνεχές ψέμα είναι η οργανική αλήθεια της εβραϊκής αντιφυλής. Το γεγονός ότι το πραγματικό περιεχόμενο της έννοιας της τιμής είναι απόμακρο, συνεπάγεται μια απάτη, η οποία συχνά αποτελεί και εντολή του θρησκευτικού νόμου, όπως ορίζεται με σχεδόν μνημειώδη τρόπο στο Ταλμούδ και στον Κώδικα Εβραϊκού Δικαίου (Shulchan Aruch). Ο Σοπενχάουερ, ένας βάναυσος αναζητητής της αλήθειας, τους αποκάλεσε «μεγάλους δασκάλους του ψέματος». «Ένα έθνος εμπόρων και απατεώνων», τόνισε ο Καντ. Εξαιτίας αυτού, ο Εβραίος δεν μπορεί να αποκτήσει την κυριαρχία σε ένα κράτος που η έννοια της τιμής έχει μεγάλη αξία· αλλά για τον ίδιο ακριβώς λόγο ο Γερμανός δεν μπορεί να ζήσει πραγματικά μέσα στο δημοκρατικό σύστημα, γιατί δεν θα μπορεί να είναι καρποφόρος. Γιατί αυτό το σύστημα βασίζεται στη μαζική απάτη και την εκμετάλλευση σε μεγάλη και μικρή κλίμακα. Είτε το ξεπερνά κανείς αφού δηλητηριαστούν τα ιδανικά του και το πνεύμα του, είτε χάνεται χωρίς σωτηρία σαν αποτέλεσμα της αμαρτίας κατά της οργανικής του αλήθειας.

Ένα όραμα της ζωής μπορεί – όπως αναφέρθηκε – να παρουσιαστεί με πολλούς τρόπους. Στην αρχή εμφανίζεται με μυθολογικό-μυστικιστικό τρόπο. Τότε οι διορατικά αντιληπτοί νόμοι του κόσμου και οι πνευματικές εντολές εμφανίζονται ως προσωπικότητες που έχουν αιώνια σημασία, για όσο η φυλή που τις δημιούργησε είναι ακόμα ζωντανή. Γι' αυτό η ζωή και ο θάνατος του Ζίγκφριντ είναι αιώνια ύπαρξη, γι' αυτό η λαχτάρα για εξιλέωση που ενσαρκώνεται στο «λυκόφως των θεών» σαν αναγνωρισμένη απαραίτητη συνέπεια μιας αθέτησης της σύμβασης – δηλαδή σαν εξιλέωση για ένα έγκλημα ενάντια στην οργανική εσωτερική αλήθεια – είναι ένα αιώνιο χαρακτηριστικό της γερμανικής αίσθησης της ευθύνης. Το ίδιο περιεχόμενο της αλήθειας έχουν και τα γερμανικά παραμύθια, που είναι διαχρονικά και παραμένουν μόνο ώριμες, αφυπνισμένες ψυχές για να ανθίσουν εκ νέου· μπορούν ανά πάσα στιγμή να αναδιατυπωθούν σε μια άλλη μορφή της κοσμοθεωρίας μας: την εννοιολογική. Αυτό δεν σημαίνει εξέλιξη με την έννοια της προόδου,...

Η σβάστικα, το σύμβολο του 20ου αιώνα

...αλλά μόνο μια επίδραση του ήδη δεδομένου μυθικού περιεχομένου με τον τρόπο αναπαράστασης της εν λόγω εποχής, ψαχουλεύοντας πάντα για τις μορφές μιας συγκεκριμένης εποχής. Άρα μια κοσμοθεωρία θα είναι «αληθινή» μόνο όταν τα παραμύθια, οι θρύλοι, ο μυστικισμός, η τέχνη και η φιλοσοφία μπορούν να αλλάξουν αμοιβαία και να εκφράσουν τις ίδιες ιδέες με διαφορετικούς τρόπους και όταν έχουν εσωτερικές αξίες του ίδιου είδους ως προαπαιτούμενο.

Εδώ θα έπρεπε να προστεθεί η θρησκευτική λατρεία και η πολιτική δημοσιότητα, σαν μύθοι που παρουσιάζονται από τους ίδιους τους ανθρώπους. Το να το συνειδητοποιήσουμε αυτό μια μέρα είναι ο στόχος του φυλετικού πολιτισμικού ιδεώδους της εποχής μας. Κάποτε ο σταυρός που κρατιόταν ψηλά προκάλεσε την ξαφνική μαγνητική μεταστροφή χιλιάδων ανθρώπων που κοιτούσαν αυτό το σύμβολο. Συνειδητά και υποσυνείδητα, προστέθηκαν όλοι οι συνειρμικοί παράγοντες – ο Ιησούς Χριστός, η επί του Όρους ομιλία, ο Γολγοθάς, η ανάσταση των πιστών – και συχνά συγκολλήθηκαν σαν πράξεις στην υπηρεσία αυτού του συμβόλου. Η σύγχρονη φθορά έχει επίσης το σύμβολό της: την κόκκινη σημαία. Στη θέα της, ξυπνούν πολλοί συνειρμοί ανάμεσα στα εκατομμύρια: η παγκόσμια αδελφότητα των στερημένων, το προλεταριακό κράτος του μέλλοντος, κ.λ.π. Όποιος υψώνει την κόκκινη σημαία εμφανίζεται σαν ηγέτης σε αυτό το βασίλειο. Τα παλιά αντισύμβολα έχουν πέσει. Ακόμα και το μαύρο-λευκό-κόκκινο πανό που κάποτε κυμάτιζε μπροστά σε χιλιάδες μάχες καταρρίφθηκε κι αυτό. Οι εχθροί του γερμανισμού ήξεραν τι έκαναν με αυτό. Αλλά το γεγονός ότι κατάφεραν να το κάνουν, έχει κλέψει τις τιμημένες σημαίες του 1914 από τον εσωτερικό τους μύθο. Αλλά ένα νέο σύμβολο είναι ήδη ψηλά και παλεύει με όλα τα άλλα: η σβάστικα. Όταν αυτό το σύμβολο ξετυλίγεται, είναι μια αλληγορία για έναν παλιό αλλά και νέο μύθο· όσοι το ατενίζουν σκέφτονται την εθνική τιμή, τον ζωτικό χώρο, την εθνική ελευθερία και την κοινωνική δικαιοσύνη, τη φυλετική αγνότητα και τη γονιμότητα που ανανεώνει τη ζωή. Όλο και περισσότερο ξετυλίγετε στις μνήμες εκείνης της εποχής που, σαν ένδειξη σωτηρίας...

Προσωπικότητα και αυτοπραγμάτωση

...προηγήθηκε στην Ιταλία, την Ελλάδα, των σκανδιναβών περιπλανώμενων και πολεμιστών. Έπειτα εμφανίστηκε ακόμη διστακτικά στους Απελευθερωτικούς Πολέμους, ώσπου, μετά το 1918, έγινε το σύμβολο μιας νέας γενιάς που επιθυμεί επιτέλους να γίνει «ένα με τον εαυτό της». Το αδιαμφισβήτητο σύμβολο της οργανικής γερμανικής αλήθειας σήμερα είναι η μαύρη σβάστικα.

Η εντελώς διαφορετική αντίληψη για το Εγώ και το εσύ, για το Εγώ

και τον κόσμο, για το Εγώ και την αιωνιότητα δεν είναι μόνο εμφανής σήμερα σαν ένα καθαρά επιδιωκόμενο υπόγειο ρεύμα παράλληλα με την αναζήτηση της «μίας απόλυτης αλήθειας»· είναι η οργανική σχέση που αναφέρθηκε ήδη. Ο Γκότφριντ Βίλχελμ Λάιμπνιτς στους σύγχρονους καιρούς στέκεται εκεί όπως και το προαίσθημά του και ακόμη και το ξεκάθαρο κήρυγμά του. Στέκεται σε αντίθεση με τον μηχανιστικό ατομισμό, ας πούμε, του Τόμας Χομπς, ο οποίος υποστήριζε ότι η κοινωνία, σαν ένα σύνολο, δημιουργείται από τη συναρμολόγηση κομματιών (τα οποία δεν είναι μέρη μιας μορφής)· σε αντίθεση με το απολυταρχικό δόγμα της ύπαρξης αφηρημένων «αιώνιων» τυπικών νόμων και σχημάτων που το άτομο συμπληρώνει ή πρέπει να συμπληρώσει, ο Λάιμπνιτς διακηρύσσει ότι αυτή η σύνδεση του ατόμου και του καθολικού τελειοποιείται στην ατομική προσωπικότητα, ολοκληρώνεται διαμορφωτικά με μοναδικό και ζωτικό τρόπο. Από μια μαθηματική συμβολική λογική ερχόμαστε στη σύλληψη ενός αναλλοίωτου όντος που βρίσκεται στην πράξη του γίγνεσθαι. Σκεφτόμαστε ένα ον που διαμορφώνεται μυστηριωδώς. Η αξία αυτής της ιδέας του γίγνεσθαι βρίσκεται στη συνείδηση της πιθανής τελειότητας μέσω της αυτοπραγμάτωσης. Η μέσω του ατομισμού, του μηχανισμού, του ατομικισμού και της οικουμενικότητας απαιτούμενη λύση ενός ακαδημαϊκού καθήκοντος ύπαρξης απορρίπτεται και μετατρέπεται σε μια προοδευτική προσέγγιση – προς τον εαυτό του.

Η λαϊκή προφητεία του Γιόχαν Γκότφριντ Χέρντερ

Μέσω αυτού όμως θεμελιώνεται μια νέα ηθική: η ψυχή δεν παίρνει κανέναν αφηρημένο κανόνα απ’ έξω και δεν κινείται προς έναν καθορισμένο στόχο που έχει θεσπιστεί εξωτερικά, άρα ποτέ δεν «βγαίνει έξω από τον εαυτό της», αλλά «έρχεται στον εαυτό της».

Αυτό, όμως, υποδηλώνει μια εντελώς διαφορετική αντίληψη της «αλήθειας»: ότι για εμάς η αλήθεια δεν σημαίνει τι είναι λογικά σωστό και λάθος, αλλά ότι απαιτείται μια οργανική απάντηση στο ερώτημα: γόνιμη ή στείρα, αυτοδιοικούμενη ή ανελεύθερη;

Και συγκεκριμένα ο Χέρντερ ήταν αυτός που έψαχνε για ένα – «ανθρωπιστικό» – απόλυτο, ήταν ιδιαίτερα αυτός που έδωσε ολοένα και βαθύτερη έμπνευση στις μεγάλες ιδέες του Λάιμπνιτς και έγινε δάσκαλος για την εποχή μας, όπως ελάχιστοι από τους σπουδαιότερους. Με τον Λάιμπνιτς, η ψυχή και το σύμπαν εξακολουθούσαν να στέκονται το ένα απέναντι στο άλλο σαν δύο εντελώς διαχωρισμένες οντότητες· η «χωρίς παράθυρα» μονάδα θα μπορούσε να τοποθετηθεί ανάμεσα στις άλλες μόνο με την αποδοχή, ότι και σε αυτό συντελείται η ίδια αυτόνομη διαδικασία κάθαρσης της αυτοπραγμάτωσης, δηλαδή ότι η μονάδα «αντανακλάται» τον εαυτό της. Ο Χέρντερ τοποθέτησε τώρα την συνείδηση της εθνικής κοινότητας ανάμεσα στον εαυτό του και το σύ-

μπαν, σαν μια εμπειρία που γεμίζει τη ζωή μεταξύ των δύο. Στη ζωή αποδίδεται – εκτός από όλους τους νόμους της λογικής – μια έμφυτη αξία. Όπως ακριβώς ο άνθρωπος και ο λαός στέκονται αιματοβαμμένοι και ιδιόρρυθμοι, και ενσωματώνουν μια έμφυτη αξία, δηλαδή ένα φαινόμενο ηθικής φύσης, που δεν χάνεται στο ρεύμα της υποτιθέμενης «προόδου», αλλά επιβάλλεται ως ιδανικός τύπος – και δικαίως. Αυτό το εξελισσόμενο (οργανικό) φαινόμενο εξαρτάται εσωτερικά από τις αξίες, αλλά χαρακτηρίζεται και από φραγμούς – αν μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει αυτή τη λέξη – που πρέπει είτε να τις επιβεβαιώσει είτε να αρνηθεί τις αξίες συνολικά: ο εξαναγκασμός μιας αφαίρεσης θα κατέστρεφε την μορφή και μαζί της την ικανότητα καρποφορίας. Ο Χέρντερ χλευάζει...

Φρίντριχ Νίτσε και Λέοπολντ φον Ράνκε

...τους υποτιθέμενους «προοδευτικούς» που θέλουν να μετρήσουν την ουσία της ανθρώπινης διαμόρφωσης με τη φωτισμένη «παιδική ζυγαριά» τους και μετά λέει μια κουβέντα που ανήκει ακριβώς στο κέντρο της εποχής μας σαν καλά νέα: «Κάθε έθνος έχει το κέντρο της ευτυχίας του, όπως κάθε σφαίρα έχει το κέντρο βάρους της».[*] Γύρω από αυτό το μυστηριώδες «κέντρο» αγωνίστηκαν οι επόμενες γενιές· οι ρομαντικοί αποκαλούσαν αυτό το εθνικό πνεύμα σαν την ουσία της ζωής μας: ο Φρήντριχ Σλάιερμαχερ δίδαξε ότι «κάθε άνθρωπος πρέπει να αντιπροσωπεύει την ανθρωπότητα με τον δικό του τρόπο, έτσι ώστε στην πληρότητα του άπειρου ό,τι μπορεί να αναδυθεί από τη μήτρα του να γίνει αληθινό». Αργότερα, με όλο του το πάθος και την οργή του για έναν στενό σχηματισμό, ο Νίτσε απαίτησε την ενίσχυση της ζωής και αναζήτησε «την» αλήθεια στην ατομική προσωπικότητα: μόνο ό,τι δημιουργεί ζωή έχει αρετή, έχει αξία και η ζωή λέει: «Μην ακολουθείς εμένα, ακολούθησε τον εαυτό σου». Εν μέσω αντικειμενικών περιγραφών, ο Λέοπολντ φον Ράνκε[**], εξηγεί ότι εάν μια διεθνής αρχή προσπαθήσει να κερδίσει ξανά κυριαρχία στην Ευρώπη (μετά τη Ρώμη), τότε μια οργανικά εθνική αρχή με πρωταρχική ισχύ θα τεθεί εναντίον της και σε άλλο σημείο[***] μας διαβεβαιώνει με σχεδόν παράδοξο τρόπο: «Κάθε εποχή κατευθύνεται στον Θεό και η αξία της δεν βασίζεται καν σε αυτό που πηγάζει από αυτήν, αλλά στην ίδια την ύπαρξή της, στον εαυτό της».

Αυτό είναι το άλλο – «αληθινό» – ρεύμα της πραγματικής αυξανόμενης (οργανικής) αναζήτησης της αλήθειας σε αντίθεση με τον σχολαστικά λογικό μηχανιστικό αγώνα για «απόλυτη γνώση». Από την εμπειρία του

* Επίσης μια φιλοσοφία της ανθρώπινης ιστορίας.
** «Ιστορία των Παπών».
*** Για τις εποχές της σύγχρονης ιστορίας, Διάλεξη.

«κέντρου της ευδαιμονίας»...

Γονιμότητα - το μέτρο της δράσης

...προέρχεται η πληρέστερη ανάπτυξη του εαυτού και αυτό στη γλώσσα αυτού του βιβλίου σημαίνει: να υπηρετείς με αγάπη τη εθνική τιμή από τον βιωμένο Μύθο της σκανδιναβικής φυλετικής ψυχής.

Η ψυχή είναι πανομοιότυπη με τον Θεό και είναι αθάνατη; Προσπαθώντας να απαντήσει σε αυτό το ερώτημα, ο λογικός αναζητητής της αλήθειας θα σταθμίσει όλους τους πιθανούς λόγους ορθολογισμού υπέρ και κατά και τότε είτε θα παραιτηθεί, είτε θα «αποδείξει» το ναι ή το όχι· ο λογικός αναζητητής της αλήθειας όμως, θα αναφέρει και θα ομολογήσει το ναι ή το όχι. Η πίστη στη μοναδικότητα της προσωπικότητας, της, μονάδας, στην ομοιότητά της με τον Θεό και στο άφθαρτό της, είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα των χριστιανών, αλλά και των μη χριστιανών σκανδιναβογερμανών στοχαστών. Αυτή η πίστη – αν και σε διαφορετικές ιστορικές εποχές – τους έκανε αποδοτικούς, αλλά μεταφέρθηκε και από τους μεγάλους καλλιτέχνες, ήρωες και πολιτικούς. Και αυτή η γονιμότητα είναι η μαρτυρία μιας αλήθειας, που αξίζει περισσότερο για εμάς, κατ' αναλογία από ένα απλό πιθανό συμπέρασμα για την πορεία της οργανικής αποφασιστικότητας. Στην ηθικά μεταφυσική σφαίρα υπάρχει επίσης κάτι που έχουμε αναγνωρίσει στον τομέα της τέχνης: ότι το αντίστοιχο το αποτύπωμα μιας αληθινής μορφής και το περιεχόμενό της δεν μπορούν να διαχωριστούν, ότι με την εγκατάλειψη μιας μορφής που μας αρμόζει προς όφελος μιας δήθεν αφηρημένης, αιώνιας απόλυτης αλήθειας, όχι μόνο δεν πλησιάζουμε σε αυτήν την «αλήθεια», αλλά απορρίπτουμε και κάθε πιθανότητα να την προσεγγίσουμε. Αλλά δείχνει επίσης εδώ ότι η τέχνη μπορεί να ξαναζωντανέψει ανάμεσά μας μόνο όταν η ύπαρξή μας έχει γίνει πραγματική ζωή. Οι φιλόσοφοι μας της πολυθρόνας, βλέπουν την «απόλυτη αλήθεια» στην «ένωση του πεπερασμένου με το άπειρο», η «εθνική αλήθεια» θα πρέπει επομένως να εξεταστεί για να διαπιστωθεί εάν αντιπροσωπεύει μια καλύτερη προσέγγιση...

Όχι δόγμα, αλλά κατεύθυνση τύπου

...στη «μοναδική αλήθεια» με αυτή την έννοια· ξεχνάμε ότι δεν έχουμε κανένα πρότυπο για μια τέτοια αξιολόγηση: διότι για να μπορέσουμε πραγματικά να κρίνουμε εδώ, ο καθένας από εμάς θα πρέπει να έχει πλήρη κατοχή της υποτιθέμενης «αιώνιας μοναδικής αλήθειας». Επομένως, εδώ είναι σημαντικό να εστιάσουμε τη σκέψη μας σε μια εντελώς διαφορετική εστίαση από ό,τι σε έναν λογικά ορθολογικό υπολογισμό της πιθανότητας, ακριβώς σε εκείνο το «κέντρο ευτυχίας» που δίδαξε ο Γιόχαν Γκότφριντ Χέρντερ, το οποίο μας επιτρέπει να γί-

νουμε «ένα με τον εαυτό μας», όπως λαχταρούσε ο Μάιστερ Έκχαρτ. Θα υπάρξει μια απόρριψη του σχολαστικού ουμανιστικά-κλασικιστικού σχηματισμού υπέρ της οργανικής-φυλετικής εθνικής κοσμοθεωρίας. Φυσικά, η γνωσιολογική κριτική δεν πρέπει να περιφρονείται.

Από αυτή την επίγνωση ότι ένα καθαρά εκλογικευμένο τελικό αποτέλεσμα ενός φορμαλιστικού είδους δεν είναι καθοριστικό για τη ζωή, αλλά απλώς αντιπροσωπεύει ή μπορεί να αντιπροσωπεύει ένα μέσο διαλεύκανσης, προκύπτει και μια νέα σχέση για την πίστη του Άριου. Κάποιοι θέλουν να αναβιώσουν αυτήν την ξεθωριασμένη πεποίθηση, άλλοι απορρίπτουν αυτό το εγχείρημα, με αναφορά στην προφανή ανεπάρκειά της ή εξηγώντας ότι γνωρίζουμε τόσο λίγα γι' αυτό που δεν μπορούμε πλέον να βασιστούμε σε αυτό. Και οι δύο απόψεις είναι λανθασμένες, γιατί θέτουν λάθος το ερώτημα: δεν πρόκειται για αναγνώριση των μορφών πεποιθήσεων, αλλά για την αναγνώριση των αξιών της ψυχής και του χαρακτήρα. Οι εξωτερικές μορφές που εξαρτώνται από το χρόνο έχουν βυθιστεί με την ιδιαίτερη επίγνωσή τους για τη ζωή, η φυλετική ψυχή κατέκτησε τα παλιά ερωτήματα προτείνοντας νέες μορφές, αλλά οι διαμορφωτικές δυνάμεις της θέλησής τους και οι αξίες της ψυχής παρέμειναν ίδιες ως προς την κατεύθυνση και τη διαμόρφωση. Αλλά μόνο σε αυτά μπορεί κανείς να διαβάσει την φύση και την ιστορία του σκανδιναβικού ανθρώπου, αφού το ίδιο το ευλογημένο κέντρο βιώθηκε εκ νέου. Γι' αυτό...

Πολικότητα, προσωπικότητα και φυλή

...η «ευγενής ψυχή», η εσωτερική ελευθερία και η τιμή είναι αυτά που μένουν και καθορίζουν όλα τα υπόλοιπα, όσο το κατάλληλο φυλετικό αίμα ρέει μέσα από τα εκατομμύρια της βόρειας Ευρώπης. Η «αιώνια αλήθεια» σημαίνει λοιπόν πολύπλευρη αληθοφάνεια.

Εδώ καταλήξαμε στο συμπέρασμά μας. Η «χωρίς παράθυρα» μονάδα του Γκότφριντ Βίλχελμ Λάιμπνιτς αντιμετώπισε την άλλη εξίσου πλούσια προσωπικότητα του Χέρντερ και των μιμητών του· ο Χέρντερ και οι διάδοχοί του αναζητούσαν τη λαϊκή μεσολάβηση· σήμερα προσθέτουμε: αυτό, που τους έκανε να σχετίζονται, αυτό που τους ώθησε να αναπτύξουν μια παρόμοια εσωτερική μορφή, ήταν το κοινό στοιχείο ενός αίματος συγχωνευμένου με την ψυχή που σχημάτισε όλα τα δεσμευτικά υπόγεια ρεύματα μιας ολόκληρης ζωής. Αυτό το αίμα, που προκαλεί τη συσχέτιση των προσωπικοτήτων, εξακολουθεί να είναι σε θέση να σχηματίσει και να αναπαράγει μερικές παραλλαγές, η μονάδα θα είναι και πάλι «χωρίς παράθυρα» όταν βρεθεί αντιμέτωπη με μια προσωπικότητα που αποτελείται εξ ολοκλήρου από ξένο αίμα, από μια τέτοια η μοναξιά βγαίνει η εγκατάλειψη· καμία γέφυρα αληθινής κατανόησης δεν θα οδηγήσει από τους Σκανδιναβούς στους Κινέζους, πόσο μάλλον στη φύση ενός Σύρου ή Αφρικανού μιγάδα. Άρα λοιπόν δεν

αλληλοεπιδρούν η «μονάδα» και η «ανθρωπότητα» αλλά η προσωπικότητα και η φυλή.

Μέσω αυτής της γνώσης όμως, μια άλλη ασθένεια της εποχής μας έρχεται στο φως της πλήρους συνείδησης: αυτή η ασθένεια ονομάζεται σχετικότητα του σύμπαντος. Ο ατομικισμός αναγνωρίζεται ότι είναι εξίσου «σχετικός» με τον απεριόριστο οικουμενισμό. Και τα δύο επιδίωξαν ξανά για ένα λογικά κατανοητό άθροισμα της αναζήτησής τους και συντρίφθηκαν. Εδώ η οργανική εθνική κοσμοθεωρία μπαίνει σε ισχύ, καθώς ανέκαθεν άνοιγε ένα μονοπάτι όταν ο μηχανιστικός ατομικισμός και ο σχηματικός οικουμενισμός ήθελαν να αλυσοδέσουν τον κόσμο. Οι συστηματοποιητές της φιλοσοφίας ενστικτωδώς αγνόησαν αυτές τις μαρτυρίες της σκανδιναβικής ύπαρξης, επειδή η φύση αυτής της ενεργά επιθυμητής παρόρμησης δεν αντιπροσώπευε ένα λογικό σύστημα,...

Ο νέος οικουμενισμός

...αλλά σήμαινε μόνο μια υπερχείλιση ψυχής. Σήμερα, εν μέσω της κατάρρευσης της ατομιστικής εποχής, αυτή η πραγματικά οργανική κοσμοθεωρία απαιτεί περισσότερα από ό,τι πριν: απαιτεί το δικαίωμά της, το δικαίωμα της κυριαρχίας της: από το κέντρο της τιμής σαν την υπέρτατη αξία του σκανδιναβικού δυτικού κόσμου, θα πρέπει να βιώσει το κέντρο της με αισιόδοξη μακαριότητα και να αναδιαμορφώσει άφοβα τη ζωή.

Το ατομικιστικό δόγμα, σύμφωνα με το οποίο το άτομο υπάρχει για τον εαυτό του, σήμερα έχει εξαλειφθεί οριστικά μετά από σοβαρή εξέταση. Η «ανθρωπότητα» σχηματίζεται μέσα από τη συνένωση των ατόμων και των λαών. Αυτό που είναι περίεργο και επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό που έγινε στο πρώτο βιβλίο, ότι η οικουμενικότητα είναι δίδυμος αδερφός του ατομικισμού, φαίνεται από το γεγονός ότι αυτός ο οικουμενισμός πάσχει από την ίδια ασθένεια με τον προφανή αντίπαλό του. Και οι δύο είναι ακαδημαϊκοί, δηλαδή αποξενωμένοι από τη φύση. Η οικουμενική σχολή (Οθμάρ Σπαν) διέψευσε επιτυχώς τον ηλίθιο υλιστικό ατομικισμό – όμως έπεσε στα ίδια λάθη από τα οποία γεννήθηκε ο ατομικισμός. Καθιερώθηκε συστηματικά μια καθαρά αφηρημένη σκάλα προς την πνευματική σφαίρα, που ξεκίνησε μια σχηματική νέα κατασκευή της παγκόσμιας εικόνας για να στηθεί η ακόλουθη «πνευματική διαβάθμιση της ιστορικής ανθρώπινης κοινωνίας» με βάση τον παλιό πλατωνικό ισχυρισμό ότι το γένος (είδος) προηγείται του τύπου: Ανθρωπότητα – πολιτιστική ομάδα – ομάδα λαών – εθνικότητα – φυλετισμός – περιοχή καταγωγής – μέλος του λαού. Όπου τονίζεται ρητά ότι η ανθρωπότητα προυπήρχε των πολιτισμικών ομάδων και αυτή προυπήρχε των ομάδων των λαών κ.λ.π. Αυτή η ακόμη και σήμερα λίγο ύποπτη κλίμακα των βαθμών και των αξιών προσπαθεί να γίνει ελκυστι-

κή, δηλώνοντας ότι η πνευματική προτεραιότητα δεν οδηγεί απαραίτητα σε μια ενιαία και ειδική ταξινόμηση. Αυτό είναι ακόμα πιο εμφανές στη λαογραφική παράδοση, ενώ στις πολιτισμικές ομάδες...

«Εθνική» θεοκρατία

...και στην ανθρωπότητα φαίνεται πιο χλωμό και λιγότερο απτό. Εδώ φαίνεται ακόμη πιο ξεκάθαρα η μεγάλη ρήξη στον οικουμενιστικό τρόπο θεώρησης των πραγμάτων, που εμμένει στην καθαρά διανοητική ιεραρχική τάξη και σίγουρα ασκεί τον νεοσχολαστικισμό, αλλά ταυτόχρονα η αναπτυσσόμενη προσέγγιση των νόμων της ζωής μέσα από φιλικές φιλοφρονήσεις θα ήθελε να ενταχθεί σαν δευτερεύον στοιχείο. Και αυτό, αν και δηλώνεται με κάθε σαφήνεια: «Η υπερεθνική εκκλησία προηγείται της εθνικής εκκλησίας» και μετά από μια δήλωση, ότι η θρησκεία προηγείται του κράτους: «Από αυτό συνάγεται, ότι το κράτος σαν ανώτατος θεσμός κυβερνά τον ειδικό θεσμό την “εκκλησία”· αλλά ότι βρίσκει την πνευματική του προϋπόθεση τόσο στη θρησκεία όσο και στην ίδια την εκκλησία, δηλαδή: στη θρησκεία που έχει οργανώσει και διαμορφώσει η εκκλησία, γιατί δεν υπάρχει άλλη»*. Η οικουμενική σχολή αποκαλύπτει έτσι ότι φέρει το όνομά της όχι για καθαρά επαγγελματικούς φιλοσοφικούς λόγους, αλλά από θεοκρατική πεποίθηση. Με αυτό όμως αποκαλύπτει και αυτό που πρέπει να γίνει πραγματικά κατανοητό με τον όρο «αφθονία ειδικής ταξινόμησης»: τελικά όμως είναι η διάχυση του περιεχομένου που περιέχεται στον όρο «ανθρωπότητα» ή στη «διαμορφωμένη θρησκεία», γιατί από πού αλλού θα έπρεπε να προέρχεται αυτή η «διάχυση» όταν η εθνικότητα είναι μια οντότητα τρίτης κατηγορίας χωρίς οργανικούς προγόνους;

Αν ο Όσβαλντ Σπένγκλερ ήθελε να οικοδομήσει την ιστορία των μορφών (Μορφολογία) σαν αξιόλογες «πολιτιστικές ομάδες» που κατεβαίνουν από έναν αφηρημένο ουρανό όπως ήταν το πρώτο δεδομένο, τότε ο Οθμάρ Σπαν, σαν σύγχρονος εκφραστής του σχολαστικού Μεσαίωνα, το πότισε με τη φαινομενικά ανώτερη στάση του στοχαστή που οργανώνει «από πάνω». Εδώ φαίνεται ότι ο τρόπος που βλέπουμε τα πράγματα – αν και στο σχέδιο σκέψης ότι το γένος...

Νέα θεοκρατία;

...προηγείται του είδους – αναπτύσσεται από κάτω σε μια οργανική σύγκρουση με αυτές τις καθαρά διανοητικές μεθόδους. Θέτουμε την ακόλουθη προτεραιότητα βιολογικής ταξινόμησης σύμφωνα με το νόμο της ζωής:

---

* Οθμάρ Σπαν: «Κοινωνική φιλοσοφία», Μόναχο 1928, σελ. 103, 107, 109 κ.λ.π.).

1. Φυλετική ψυχή
2. Λαϊκές παραδόσεις
3. Προσωπικότητα
4. Πολιτιστικές ομάδες,…

...όπου δεν σκεφτόμαστε μια σκάλα από πάνω προς τα κάτω, αλλά ένα παλμικό κύκλο. Η φυλετική ψυχή δεν αγγίζεται και παρόλα αυτά, εκπροσωπείται από την αιματοβαμμένη εθνικότητα, στέφεται και συγκεντρώνεται συμβολικά στις μεγάλες προσωπικότητες που εργάστηκαν δημιουργικά για να δημιουργήσουν έναν πολιτισμικό κύκλο που με τη σειρά του υποστηρίζεται από τη φυλή και τη φυλετική ψυχή. Αυτή η ολότητα δεν είναι μόνο «πνεύμα», αλλά πνεύμα και θέληση, δηλαδή ένα σύνολο ζωής. Ο «πλήρης διαχωρισμός» των λαογραφικών παραδόσεων καθοδηγείται οργανικά πίσω στις καταβολές αίματος και στις πνευματικές καταβολές, όχι σε κάποιον ανούσιο πολιτισμικό κύκλο ή σε αναίμακτους συνδυασμούς της ανθρωπότητας, από τους οποίους δεν είναι ξεκάθαρο το πώς θα μπορούσε να ξεδιπλωθεί ο πλούσιος λαϊκός πολιτισμός σε ένα κράτος ή πολιτισμό χωρίς πρόσωπο, χωρίς ψυχή.

Με αυτή την εξέταση, η οργανική φιλοσοφία της εποχής μας έχει αποσυρθεί από την τυραννία των ορθολογικών συστημάτων, λόγω εκείνων των καθαρά σχηματικών πνευματικών περιβλημάτων. Κάποτε πίστευαν ότι ο ορθολογισμός μπορούσε να εγκλωβίσει την ψυχή των φυλών και των λαών με την συνειδητή ή υποσυνείδητη πρόθεση, να την χρησιμοποιήσει σαν ένα μέσο κάποιας «απόλυτης ολότητας» για να είναι του χεριού της. Όταν ο Οθμάρ Σπαν ισχυρίζεται, αντίθετα στην αρχαία ελληνική σοφία, ότι ο Θεός είναι το μέτρο όλων των πραγμάτων και ότι η αληθινή θρησκεία βρίσκεται μόνο στην καθολική εκκλησία, επειδή δεν υπάρχει «άλλη» αλήθεια, τότε αποκαλύπτεται η προοπτική που στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι ο ιερέας είναι το μέτρο όλων των πραγμάτων. Σε αντίθεση με αυτό είναι η νεογέννητη κοσμοθεωρία της εποχής μας που δηλώνει: η φυλετικά συνδεδεμένη ψυχή του λαού είναι το μέτρο όλων των σκέψεών μας, της θέλησής μας για αγώνα και των πράξεών μας, η τελική μονάδα μέτρησης των αξιών μας. Έτσι, με αυτό γκρεμίζεται μια για πάντα...

Αφύπνιση του μύθου του αίματος 1914

...τόσο ο υλιστικός χωρίς φυλές ατομικισμός όσο και ο αφύσικος οικουμενισμός σε όλες τις παραλλαγές του, σαν ρωμαϊκή θεοκρατία ή μασονικό ουμανισμό, αλλά και ολόκληρη η «οικουμενική» αισθητική των δύο τελευταίων αιώνων. Πρέπει να καθαρίσουμε τον αναίμακτο, διανοητικό σωρό σκουπιδιών των καθαρά σχηματικών συστημάτων που μας φόρεσαν σαν ισπανικές μπότες ή πρόκειται να ξαναφορεθούν. Μια

ενιαία, αλλά πολύ σημαντική μεταμόρφωση στην πνευματική μας συμπεριφορά έχει ολοκληρωθεί. Ξεχνάμε ό,τι δεν είναι απαραίτητο. Ένα νέο αστραφτερό υπέροχο κέντρο της ύπαρξής μας, για την οποία ολόκληρες γενιές πολέμησαν σκληρά, έχει ξεσπάσει σε συναρπαστική αποτελεσματικότητα.

Αυτός ο νέος αλλά αρχαίος μύθος του αίματος, του οποίου τις πολυάριθμες παραποιήσεις βιώσαμε, απειλήθηκε ακόμα και στην πλάτη του απομονωμένου έθνους, καθώς δραστηριοποιήθηκαν, σκοτεινές σατανικές δυνάμεις παντού πίσω στα μετόπισθεν του νικηφόρου στρατού του 1914, καθώς άρχιζε ξανά μια εποχή όπου ο λύκος Φένρις έσπαγε τις αλυσίδες του, η Χελ εξαπλώθηκε στον κόσμο με τη μυρωδιά της σήψης και ο Γιόρμουνγκαντερ, το ερπετό της γης, στον ωκεανό που περιβάλει το Μίντγκαρντ, τάραξε τις θάλασσες του κόσμου· αλλά τα εκατομμύρια των εκατομμυρίων θα μπορούσαν να προετοιμαστούν για θυσιαστικό θάνατο μόνο με ένα σύνθημα. Αυτό το σύνθημα ήταν: η τιμή του λαού και η ελευθερία του. Η παγκόσμια πυρκαγιά έφτασε στο τέλος της, απαιτήθηκαν ανώνυμες θυσίες και έγιναν από όλους, αλλά στη συνέχεια έγινε φανερό ότι οι δαιμονικές δυνάμεις είχαν θριαμβεύσει επί των θεϊκών δυνάμεων χτυπώντας στα μετόπισθεν των στρατευμάτων. Πιο ασυγκράτητοι από ποτέ μαίνονταν, εξαπολύθηκαν στον κόσμο, προκαλώντας νέες αναταραχές, νέες πυρκαγιές και νέες καταστροφές. Ταυτόχρονα, όμως, στις σκυμμένες ψυχές των επιζώντων συγγενών των νεκρών πολεμιστών, αυτός ο Μύθος του αίματος για τον οποίο πέθαναν οι ήρωες ανανεώθηκε, εμβαθύνθηκε, κατανοήθηκε και βιώθηκε στις πιο βαθιές προεκτάσεις του. Σήμερα, αυτή η εσωτερική φωνή...

Μπροστά σε μια νέα ιστορία

...απαιτεί την εκπλήρωση του Μύθου του αίματος και του Μύθου της ψυχής, της φυλής και του εγώ, του λαού και της Προσωπικότητας, του Αίματος και της Τιμής, μόνες, εντελώς μόνες και ασυμβίβαστες πρέπει να θριαμβεύουν αυτές οι αρετές, να αντέξουν και να καθορίζουν ολόκληρη τη ζωή. Ο Μύθος του γερμανικού λαού απαιτεί τα δύο εκατομμύρια νεκροί ήρωες να μην έχουν πέσει μάταια, απαιτεί μια παγκόσμια επανάσταση και δεν ανέχεται πλέον άλλες υπέρτατες αξίες δίπλα της. Οι προσωπικότητες πρέπει να κλείνουν γύρω από το κέντρο της εθνικής και φυλετικής τιμής, γύρω από αυτό το μυστηριώδες κέντρο που αναδύθηκε από παλιά, που πάντα γονιμοποιούσε τον ρυθμό της γερμανικής ύπαρξης και του γίγνεσθαι όποτε η Γερμανία στρεφόταν προς το μέρος του. Είναι αυτή η αρχοντιά, αυτή η ελευθερία της μυστικιστικής τιμητικής συνειδητής ψυχής που θυσιάστηκε σε ένα αφανές πλατύ ρεύμα πέρα από τα σύνορα της Γερμανίας και δεν απαίτησε «εκπροσώπηση». Η ατομική ψυχή πέθανε για την ελευθερία και την τιμή της δικής της εξύ-

ψωσης, για την εθνικότητά της. Αυτή η θυσία από μόνη της μπορεί να καθορίσει τον μελλοντικό ρυθμό ζωής του γερμανικού λαού και να καλλιεργήσει τον νέο τύπο Γερμανών με σκληρή συνειδητή πειθαρχία μέσω εκείνων που το δίδαξαν και το έζησαν.

Αυτός ο παλιός αλλά και νέος Μύθος ήδη ωθεί και εμπλουτίζει εκατομμύρια ανθρώπινες ψυχές. Σήμερα λέει με χιλιάδες στόματα, ότι δεν είχαμε «ολοκληρωθεί γύρω στο 1800», αλλά ότι εμείς με αυξημένη επίγνωση και ρέουσα θέληση, για πρώτη φορά σαν ολόκληρος λαός, να γίνουμε «ένα με τον εαυτό μας» όπως φιλοδοξούσε ο Μάιστερ Έκχαρτ. Για εκατοντάδες χιλιάδες ψυχές, ο μύθος δεν είναι κάτι που καταγράφεται με επιστημονική αλαζονεία σαν περιέργεια στους καταλόγους, αλλά μια νέα αφύπνιση του πνευματικού κέντρου που δημιουργεί τα κύτταρα. Το «μόνος, θα το κάνω» του Φάουστ αφού έχει περάσει από όλη την επιστήμη είναι η ομολογία της νέας εποχής που θέλει ένα νέο μέλλον, και αυτή η θέληση είναι η μοίρα μας. Αυτή η θέληση όμως...

Η απόρριψη του 19ου αιώνα

...δεν «αναγνωρίζει» μόνο την φύση των παλιών και νέων πολιτισμών για να αποσυρθεί στη συνέχεια, αλλά αυτή, με συνειδητή αυτοπεποίθηση, θα απορρίψει τις υπέρτατες αξίες των πολιτισμικών κύκλων που μας επικαλύπτουν, σαν ανασταλτικές. Το γεγονός ότι οι ερευνητές μας παραμένουν στάσιμοι στην ιστορία των μορφών χωρίς οι ίδιοι να μπορούν να διαμορφώσουν, δείχνει μόνο ότι η θέλησή τους για δημιουργία έχει χαθεί. Τίποτα όμως δεν τους δίνει το δικαίωμα να περάσουν τη στειρότητά τους σαν το πεπρωμένο του συνόλου. Ο νέος Μύθος και ο νέα δύναμη δημιουργίας τύπου, που σήμερα παλεύουν μαζί μας για έκφραση, δεν μπορούν γενικά να «διαψευστούν». Θα εκτροχιαστούν και θα δημιουργήσουν γεγονότα.

Ο σημερινός Μύθος είναι ακριβώς τόσο ηρωικός όσο ήταν οι φιγούρες της γενιάς που ζούσε πριν από 2.000 χρόνια. Τα δύο εκατομμύρια Γερμανοί που πέθαναν σε όλο τον κόσμο για την ιδέα της «Γερμανίας» αποκάλυψαν ξαφνικά ότι άφησαν στην άκρη ολόκληρο τον 19ο αιώνα, ότι στις καρδιές του πιο απλού χωρικού και του πιο σεμνού εργάτη, η παλιά δύναμη που δημιουργεί μύθους, της σκανδιναβικής φυλετικής ψυχής ήταν το ίδιο ζωντανή όπως κάποτε ανάμεσα στους Τεύτονες όταν διέσχιζαν τις Άλπεις. Στην καθημερινή ζωή παραβλέπει κανείς πολύ συχνά πόση τεράστια πνευματική δύναμη ζωντανεύει σε έναν άνθρωπο όταν οραματίζεται τον εαυτό του με ένα κουρελιασμένο λάβαρο του συντάγματος, βλέπει σε όλους τους άθλους πολλών εκατοντάδων ετών του συντάγματος ένα κομμάτι του εαυτού του, βλέπει στα έργα του τους

προγόνους του. Ο ναύτης που, όρθιος στην καρίνα του «Νύρνμπεργκ» (ελαφρύ καταδρομικό – Νυρεμβέργη) βυθίστηκε μπροστά στα μάτια του εχθρού στη θάλασσα με τη γερμανική πολεμική σημαία να κυματίζει στο χέρι, ο ανώνυμος αξιωματικός του «Μάγκντεμπουργκ» (ελαφρύ καταδρομικό – Μαγδεμβούργο) που πήρε μαζί του τον μυστικό κωδικό και πνίγηκε, αυτά είναι σύμβολα, ΜΥΘΟΙ και τύποι που έχουν ξεχαστεί στο σημερινό χάος. Το αν σεβόμαστε σωστά το γοτθικό, το μπαρόκ και το ρομαντικό ή όχι, παραμένει άσχετο και ασήμαντο. Αυτές δεν ήταν μορφές έκφρασης σκανδιναβικού αίματος. Αυτό που είναι πιο σημαντικό από όλα είναι ότι το αίμα γενικά είναι ακόμα παρόν, και ότι αυτό το αρχαίο αίμα θα εξακολουθεί να ζει.

Η σημαία του 20ου αιώνα

Ο γερμανικός εθνικός στρατός με τη γκρίζα στολή του πεδίου μάχης ήταν η απόδειξη της δύναμης, που σχηματίζει Μύθους, σε ανθρώπους έτοιμους να θυσιαστούν. Αλλά το σημερινό κίνημα ανανέωσης είναι ένα σημάδι ότι πολλά ακόμη αμέτρητα εκατομμύρια αρχίζουν να καταλαβαίνουν τι είναι τα δύο εκατομμύρια νεκροί ήρωες: είναι οι μάρτυρες ενός νέου Μύθου της ζωής, μιας νέας πίστης συνολικά.

Στη θέση της τελετουργικής στολής έχουν κάνει την εμφάνισή τους η γκρίζα τιμητική στολή του πεδίου μάχης και το επίσημο ατσάλινο κράνος. Οι φρικιαστικοί σταυροί της εποχής του μπαρόκ και του ροκοκό που εμφάνιζαν παραμορφωμένα μέλη σε όλες τις γωνιές των δρόμων αντικαθίστανται σταδιακά από σοβαρά πολεμικά μνημεία. Είναι χαραγμένα πάνω τους τα ονόματα εκείνων των ανδρών που πέθαναν σαν μάρτυρες του αιώνιου Μύθου του αίματος και της θέλησης, για την υψηλότερη αξία του λαού μας: για την τιμή του γερμανικού ονόματος.

Αυτή η δύναμη που θυσιάστηκε από το 1914-18, τώρα θέλει να δημιουργήσει. Παλεύει ενάντια σε όλες τις δυνάμεις που δεν τη θέλουν να μετράει σαν πρώτη και υψηλότερη αξία. Είναι εκεί και δεν πρέπει να δηλώνεται απούσα και δείχνει τον δρόμο που θα πρέπει να βαδίσουν ακόμη και οι σημερινοί παραπλανημένοι Γερμανοί αντίπαλοι.

Ο Θεός που λατρεύουμε δεν θα υπήρχε, αν δεν υπήρχε η ψυχή μας και το αίμα μας, αυτό είναι το δόγμα ενός Μάιστερ Έκχαρντ για να διαμορφώσει την εποχή μας. Επομένως ό,τι προστατεύει, δυναμώνει, εξαγνίζει, επιβάλλει την τιμή και την ελευθερία αυτής της ψυχής και αυτού του αίματος είναι υπόθεση της θρησκείας μας, του νόμου μας, του κράτους μας. Ιεροί τόποι είναι όλοι εκείνοι στους οποίους έχασαν τη ζωή τους Γερμανοί ήρωες για αυτές τις ιδέες. Ιερά είναι εκείνα τα μέρη όπου

οι πέτρες και τα μνημεία, τους μνημονεύουν και ιερές είναι εκείνες οι ημέρες που αυτοί οι ήρωες πολέμησαν κάποτε με το μεγαλύτερο πάθος για τα πιστεύω τους. Και η ιερή ώρα των Γερμανών θα έρθει όταν το σύμβολο της αφύπνισης, η σημαία με το σημάδι της εγειρόμενης ζωής, θα γίνει η μόνη κυρίαρχη πίστη του Ράιχ.

Ich widme diese Übersetzung dem treuen Kämpfer
und Anhänger der Nationalsozialismus,
Genossen Alfred Rosenberg...

Wir werden ihn für immer in Erinnerung behalten!!!

Αφιερώνω αυτή τη μετάφραση στον πιστό αγωνιστή
και υποστηρικτή του Εθνικοσοσιαλισμού,
σύντροφο Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ,...

Θα τον θυμόμαστε για πάντα!!!